

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OPAL REYNE

A SOUL TO
REVIVE

DUSKWALKER BRIDES BOOK 5

Canlandırılacak Bir Ruh

Duskwalker Gelinleri
Beşinci Kitap

Opal Reyne

Telif Hakkı © 2023 Opal Reyne tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

ISBN: 978-0-6458301-3-2

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın oluşturulmasının hiçbir bölümünde yapay zeka kullanılmamıştır. Yazar ayrıca hiç kimsenin kitaplarını, kapaklarını veya sipariş edilen sanat eserlerini yapay zeka eğitim sitelerine yüklemesine izin vermemektedir.

Kapak resmi: Sam Griffin

İç Çizimler: Opal Reyne

Düzenleme ve redaksiyon: Kelly Messenger

Tetikleyici Uyarı

Büyük spoiler aşağıda

Önemli: Bu kitap seri içinde atlanabilecek bir kitap değildir. Listelenen tetikleyicilere rağmen, bu kitabı atlamak serinin genelinde büyük bir boşluk bırakacak ve önemli bilgileri ve diğer karakterlerle etkileşimleri kaçıracaksınız. Canlandırılacak Bir Ruh'u atlamak, doğrudan bu kitaba bağlı olan bir sonraki kitabı okumayı zorlaştıracaktır. (Uçurum tehlikesi yok, bu yüzden endişelenmeyin.) Sonunda bir HEA vereceğime söz veriyorum ve herkes bir gelin bulacak.

Bana güven.

Kitap boyunca duygularınızı haykırmak için bir yere ihtiyacınız varsa veya bu tetikleyicilerden bazıları için bir havalandırma alanına ihtiyacınız varsa, discord sunucuma katılmayı düşünün. Bu kitabın herhangi bir bölümünde size rehberlik etmekten, sizi desteklemekten ve yanınızda olmaktan mutluluk duyacak pek çok okuyucu var. Bir spoiler bölümümüz var ve ben sık sık buradayım.

Bunun linkini sosyal medya platformlarımdaki link ağacımda veya bu kitabın sonunda bulabilirsiniz.

Lütfen sadece tetikleyicileriniz varsa devamını okuyun, aksi takdirde kitabı kendiniz için ciddi şekilde bozarsınız.

İlk olarak, kitapta **olmayan** tetikleyicileri listeleyeceğim, böylece yaklaşan spoilerlardan önce okumayı bırakabilirsiniz.

HAYIR: tecavüz, tecavüz olmayan, MMC tarafından FMC'ye kasıtlı olarak zarar verme, kendine zarar verme, ow / om draması, zihinsel / duygusal istismar, yağ fobisi, ensest, kürtaj, uyuşturucu / alkol kötüye kullanımı, üreme veya hayvan istismarı. FMC'de hamilelik de söz konusu değildir.

Lütfen tetikleyiciniz yukarıda ayrıntılı olarak açıklanmışsa burada durmayı düşünün, çünkü geri kalanı büyük spoiler içermektedir.

Tetikleyiciler: Kısırlık ve hamile bir annenin yanındayken bununla başa çıkmak. FMC kendisi hamile kalmaz. Bu duygusal dönemde tamamen kabul edilir ve desteklenir. Ancak, bu travma nedeniyle okumayı kaldırabileceğiniz bir şey değilse, zorluklarla karşılaştığınız için çok üzgünüm.

İyileşmiş yara izleri, yanmış olmanın canlı anıları ve bunun getirdiği güvensizlikler. Fedakârlık.

Yoğun kayıp, yoğun keder ve umutsuzluk. Sadece hayati bir ölüm değil, daha sonra ikinci bir ölüm nedeniyle yön ve öz-değer eksikliği. Travma sonucu ortaya çıkan depresyon ve TSSB. İşkence, çoğunlukla sayfa dışında, ancak bir ana karakter tarafından tanık olunuyor. Kan, yaralar ve vahşet. Küçük ama çabuk çözülen bir intihar girişimi.

Yazarın dil üzerine notu

Ben AVUSTRALYA'lıyım.

Benim İngilizcem Amerikan İngilizcesiyle aynı değil.

Amerikan İngilizcesi konuşan okuyucularımı çok seviyorum. Çok tatlısınız, hepiniz beni kıkırdatıyorsunuz ve size kocaman sarılmak istiyorum. Ancak, birçoğunuz İngilizcenizin İngiliz İngilizcesinden doğduğunun farkında değilsiniz, ki ben de bunu kullanıyorum (her ne kadar Avustralyalılar tüm dili alıp argo, eksik harfler ve rastgele eklenen o'lardan oluşan harap bir leş haline gelene kadar boğmayı severler).

Z harfini sevmiyor gibiyiz.

Renk yerine color yazıyoruz. Tanımak yerine tanımak. Seyahat etmek yerine seyahat etmek. Becerikli yerine skilful. Anne yerine mother. Smelt, smell kelimesinin geçmiş zaman ortacıdır. Mr. Name'de noktayı atlarız, bu yüzden Mr Name olur. Avustralyalılar amcık kelimesini küçük tatlı bir köpek yavrusu gibi kucaklarlar.

yüzünüze fırlatılacak bir hakaretten daha iyidir.

Her neyse, iyi okumalar!

Dışarıda azgın bir himbo seven tüm MonsterFuckers için, bu

kitap tam size göre.

Aletinin ne olduğunu bilecek mi? Kesinlikle bilmez. Öğrendiğinde sana güzelce verecek mi? Kesinlikle. Korkunç, kafatası kafalı bir canavarı içtenlikle seviyoruz, aynı zamanda şefkatli, sevimli ve gözlerimiz kesişene kadar bizi mutlu bir unutuşa sürüklemeye hazır.

Kuş beynimizin tadını çıkarın - onu sadece bizim için yaptım!

Kaçmalıyız, diye düşündü Ingram, akrabalarının üzerinden atlayıp sık bir ağaç kümesinin etrafından dolanırken. Etrafı sis kaplamıştı, onların çılgınca soluk alıp verişlerinin ve buğulu nefeslerinin aksine çok sakin ve huzurluydu.

Herhangi bir dövüşten kaçmaları alışılmadık bir durumdu. Birlikte, şaklayan dişler, kesici pençeler ve korkutucu kükremelerden oluşan durdurulamaz bir güçtüler.

Yarasa kafatası dönmüş olan Aleron'a baktı - sanki birbirlerine bakma arzusunu paylaşıyorlardı.

İkisi de gerçeği biliyordu. *Onlardan çok fazla var.*

Sadece iki ya da üç İblis'le başlamıştı, ama savaşın devam ettiği saatler boyunca daha fazlası gelmişti. Avlandıkları saatler içinde gölgeli yaratıklardan birkaçını öldürmüşler ve uzun zaman önce en karanlık ve düzensiz düşüncelerine yenik düşmüşlerdi.

Bu çok fazla oldu.

Ağır yaralanan Ingram'ın boynunda ve göğsündeki pullara kurumuş kan damlaları yapışmıştı. Şu anda gayet iyi olmasına rağmen, hala açık olan derin yaraya rağmen, onu öfkeli zihin çerçevesinden şok eden şey buydu.

Önünde İblislerden bir duvar varken korku içinde sinip kaldığında, akrabaları da onun davranışını yansıtmıştı. Sanki korkularını, acılarını ve vicdanlarını paylaşıyorlarmış gibi, ikisi de kaçtı.

Ingram daha yavaştı. Kan kaybetmişti ve türdeşlerine göre daha yaralıydı. Gücü normal kapasitesinde değildi.

Aleron onun yanından hiç ayrılmadı.

Ona ayak uydurmak için ne zaman geri çekilse, paniğe kapılan kalbi akrabası için sıcacık bir sızı duyuyordu. Ingram topallıyor olsa da ve elinin sert zemine çarpmasının derin etkisi sızlanmasına neden olsa da, asla geride kalmadı.

Gecenin yarısı çoktan geçmişti ve şafak gökyüzünü renklendirmeye başlamıştı. Sık çalılıkların arasından değişimi göremiyordu ama etrafındaki çiy buharlaşıyor ve kuzgun gagasının burun deliklerine tanıdık bir koku sızıyordu.

Sabah gibi kokuyordu.

İkisi de bundan bahsetmemiş olsa da Ingram nereye gittiklerini biliyordu.

Merikh'in mağarası çok uzakta değil.

Tanıştıkları tüm Mavkalar arasında Merikh en az sevdikleriydi. Neyse ki evi yakındı, çünkü Peçe'nin güneydoğusundaydılar - oysa diğer Mavka'ların hepsi kuzeybatıdaydı. Kaybolmuş olsa bile parlayan kırmızı koruyucu kalkanı hâlâ yerinde olacaktı.

Her zaman ortadan

kaybolur. Orada

güvende olacağız.

İyileşebilirlerdi. İyileşebilirlerdi. Kaos sona erdiğinde nereye gitmek istediklerine karar verebilirlerdi.

Ingram başını kaldırıp baktığında beyaz bir şey gözüne çarptı.

Cadı Baykuş.

Şu anda, insan boyutundaki beyaz baykuş formuyla onların üzerinde uçuyordu. Ormandaki koşuları düzensiz ve öngörülemez olsa da, onların üzerinde uçmaya devam etti.

Tüm gece boyunca oradaydı.

İkisi de neden onları takip ettiğini ya da neden sonunda insan formunda onlarla birlikte savaştığını bilmiyordu.

Kahverengi tenli ve uzun, kıvrırcık siyah saçlı bir kadın üzerinde bir yerden bir hançer çıkardığında ikisi de şaşırılmıştı. Onu yok etmeye çalışmışlardı. Beyinlerindeki yapışkan maddeye masaj yapan görünmez eller, onun bir tehdit olduğunu söyleyerek düşüncelerini şiddetlendirmişti.

Her şey düşman olmuştu, *et olmuştu*. Korkunç ve öfkeli halleriyle sadece birbirlerinden korunabiliyorlardı. Diğer Mavka'lar bile kurtulamamıştı.

Sadece onlar; tek bir bağlı birim.

"Devam et," diye bağırdı Aleron, Ingram'ın yaralı kolu bir çukura takılmasına neden olduğunda onu ileri doğru iterek.

Normalde Aleron neredeyse yüzüstü düşüyor diye ona kıs kıs gülerdi ama şu anda gülmek için zaman yoktu.

"Fazla uzak değil." Ingram, akrabasının hızını artırabilmesi için onu geri itti. *"Sakin yavaşlama."*

"Ben seninleyim."

Ingram'ın mor gözleri cevap olarak parlak pembe renkte parladı ve soydaşının normal küre rengini taklit etti.

"Biliyorum."

Akrabasının her zaman yanında olduğunu bilmek göğsünde bir sıcaklık yarattı ama bu sıcaklık, yaklaşan hırıltılar ve gurultular tarafından boğuldu.

Düşmanlarından daha hızlıydılar ama sayıları her geçen saat artıyordu. Her yerden geliyorlar, sanki planlanmış gibi birbirlerini çağırıyorlardı.

Hızla geçtikleri ağaç duvarında bir hırıltı yankılandı. *Şeytan Kral.*

Kaleyi göremiyorlardı ama Ingram yine de zihninin gerisinde beliren önsezili yapıyı hissediyordu.

İblis Kral hiçbir yerde görünmüyordu. Onlara saldırmak için gelmemişti ama bunun onun işi olduğundan hiç şüpheleri yoktu. İblisler daha önce hiç böyle bir araya gelmemişti. Sanki onları yok etmek için bir *ordu* çağırılmış gibiydi.

Bu, onlara İblis Kral'ın ordusuna katılma şansı sunulduktan sonra başlamıştı ve ikisi de ormanda gülerek ilerlemişlerdi. Arkalarından gelen tehdidi duydukça gülmüşler ve gülmüşlerdi.

Pek çok dolunay öncesinden kalma yanlış bir düşünce.

"Sizce Merikh'in bununla bir ilgisi var mı?" Ingram sordu. Akrabası

yarasa kafataslı başını salladı. *"Bilmiyorum."*

Kızgınlık sırtından aşağı inen dikenleri kaldırdı. Aleron neden bilmiyordu? Neden sorularına hiçbir zaman yanıt alamıyordu?

Ingram'ın da Aleron'unkine cevap veremediği ya da her şeyi aynı anda deneyimledikleri, bilgiyi ve insanlığı aynı anda büyüttükleri hiç fark edilmedi.

Ingram, *"O ortadan kaybolduğundan beri İblisler bize daha güçlü bir şekilde saldırmaya başladı," diye* zorladı.

Merikh ve tanışıkları güzel Elf yaratık neredeyse beş dolunay önce mağarasından kaybolmuştu. Onu sevmişlerdi; onlara iyi davranıyordu. Mavka dışında hiç kimse onlara karşı nazik olmamıştı.

Ingram onun gözlerindeki yıldızları, Aleron da kıvrıkcık beyaz saçlarının kokusunu sevmiştir.

"Sence Jabez'e katıldı mı?"

"Bilmiyorum. Bizi yok etmek ister miydi?"

"Belki mi?" Sonra Aleron daha iyi düşündü ve "Hayır," diye cevap verdi. "Hayır," diye tekrarladı Ingram. "Evinde dinlenmemize izin verecekti." "Bize isim verdi. O her zaman gider."

Bu doğru.

Merikh her zaman evinden ayrılırdı, o yokken düzenli olarak orada dinleneceklerini bilmeden. Orası onların güvenli yeri idi - kendisi oradayken ve onları gönülsüzce kovmaya çalıştığı anda bile.

"O zaman neden bu- Yukarıda!" Aleron kükredi, bir an için çok geçti.

Yaprakların örtüsünü kullanan bir yılan İblis, Ingram'ın üzerine düştü. Sanki yılan kokusunu gizlemek için kendini bu yapraklarla örtmüş gibi üzerine özsuyu bulaşmıştı.

Etrafına dolandı ve dişlerini omzunun arkasına batırmak için şaha kalktı. Aleron ileri atıldı ve onun yerine zehirini aldı.

Ingram boynunu yüz seksen derece çevirip ağzını ileri doğru fırlattığında, fazla bir şey söyleme şansı olmadı. Kuzgun gagasıyla bir gagalamada kadının boğazını kopardı ve Aleron kadının üst çenesini geriye doğru itti.

Sarmal kuyruğu gevşeyerek ona altından sürünerek çıkması için yer açtı. Aleron pençelerini Ingram'ın açtığı yaraya batırarak onun öldüğünden emin oldu ama bu Ingram'ın ileri atılarak pençelerini kadının omurgasına saplamasına engel olmadı.

İkisi de çekti ve pençeleri bir çift kalça kemiği bulana kadar kadının vücudunu yırttı. Onları ölmekte olan bedeninden koparıırken ezdi ve omurgasının bir kısmını da beraberinde kopardı - tıpkı Aleron'un kafasını büküp çıkardığı gibi.

Acı içinde çığlık atmaya bile fırsat bulamadı.

Tam onun bedenini bir kenara atmışlardı ki, ikisi de kemikli yüzlerini birbirlerine doğru çevirirken çılgınca oflayıp pufladılar ve gözbebekleri aynı anda beyaza dönüştü.

Aleron iki orta boy İblis tarafından sıkıştırılırken, üç küçük ama hızlı İblis de Ingram'a yapıştı.

Sürüklenen pençelerini, parçalayan dişlerini ve siyah, boşluğa benzeyen uzuvlarını görmek, özelliklerini ayırt etmek için çok zordu. Tek bildiği çığlıklarının ve haykırıışlarının havada türdeşlerinininkiyle karışıp birbirine karıştıydı.

Tek başlarına ve ayrı düşmüş bir halde, saldırganları uzaklaştırmak için savaştılar.

Kanayan etinde acı sürünürken gözünde kızıl bir ışık parladı, ancak beyaz bir parlaltıyla söndü.

Cadı Baykuş ağaçları görebileceği şekilde onun üzerinde bir yer açtı. Parıldayan gümüş hançerini bir İblis'in ensesine saplarken attığı çığlık öfkeli bir savaş çığlığıydı.

Ondan kurtarmayı başardığı ilk canavar, onu sürüklediği yerden geri döndü. Ingram pençelerini kalan son hayvanın omuzlarına geçirip onu sabit tutmaya çalışırken, o da hançerini yana doğru savurarak hayvanın boynunu kesti. Kısa, yukarı doğru çıkık keçi boynuzlarını kafatasını delene kadar ileri doğru savurdu, sonra da kafatasını içine göçertti.

Cadı Baykuş'un hançeri havada süzülürken gümüş, Peçe'de yere değen rastgele ve nadir bir güneş ışığı huzmesini yansıttı.

Belirgin bir gümbürtüyle, orta büyüklükteki İblislerden biri Aleron'un üzerinde şaha kalkarken çığlık attı. Hançeri çıkarmak için boynunun yan tarafını pençelediler. Bu ona dönmesi için alan ve zaman kazandırdı.

Sonra da ikinci rakibini tekmeleyip yere düşürüyor.

Ingram tehditkâr, fokurdayan bir hırıltıyla yardım etmek için ileri atıldı, ancak iki kanatlı İblis önüne indiğinde durdu. Kanatları sanki Ingram'ın görüş alanını soydaşlarından korumak istercesine parlıyordu. Tısladıklarında dişlerinden salyalar akıyordu ama yaklaşmadılar.

Cadı Baykuş, Aleron'a yerinde yardımcı olmak için arkalarına saklandı, beyaz tüylü pelerini karanlıkta ve etraflarını saran siste kolayca ayırt edilebiliyordu. Çoğunlukla sessizdi. Ya da daha fazla İblis üzerlerine gelirken Aleron'un çırpınışları yüzünden sesini duyuramıyordu.

İri, kanatlı İblislerden biri, Aleron'a göz kulak olabilmek için Ingram'a sırtını verdi. Kanatlılar savaşa yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadılar. Sadece onun ve soydaşlarının hem fiziksel olarak hem de görüş açısından ayrı kalmalarını sağladılar.

Savaşındaki her dönemeçte, İblis'ten sonra İblis'le savaşırken, beyazlaşmış görüşü umutsuzca Aleron'u aradı.

Arkadaşı. Yoldaşı. Dünyadaki ilk nefesini aldığı andan itibaren gerçekten tanıdığı tek kişi - ve belki de ondan önce bile onunla birlikte olan biri.

Akrabalarının da aynı şeyi yaptığından şüphe duymuyordu. Bu, şimdiye kadar ayrı kaldıkları en uzun süreydi.

Genellikle, bir bağlantı kurmak için ellerine geçen her fırsatı değerlendirirlerdi. Bu, kafatasları ve göz kürelerinin belli bir mesafeden birbirine bağlanması gibi görme yoluyla ya da birinin dirseğini diğerinin vücudunun bir kısmına sürmesiyle olabilirdi. Çoğu zaman, yan yana durduklarında parmaklarını üst üste bindirirlerdi.

Bu dünyada kimsenin gerçekten anlayamayacağı bir bağı, birbirlerine olan bağlılıklarını paylaşıyorlardı - en azından onlarınki kadar saplantılı bir düzeyde.

Bu yüzden, şimdi ona bakamamak bile Ingram'ın paniğe kapılmasına neden oldu. Kendisi için değil ama soydaşları için korkuyordu.

Küçük mesafeden yankılanan çığlıklarını duymak içini sızlattı. Bir İblis boynunun yan tarafını ısırıldığında bile akli soydaşını görme düşüncesinden uzaklaşmadı. İyi olduğundan emin olmak için.

"Aleron," diye inledi.

Gölgeli canavarı boğazından koparıp atarken bir diğerini de kafatasının üzerinden geçirdi.

O kadar çok pençe ve diş vardı ki, onlara karşı hissizleşmeye başlamıştı. Hasar veren alet ne olursa olsun tek hissedebildiği acıydı.

Savaştığı süre boyunca tek bir düşüncesi vardı. *Aleron'a ulaşmalıyım.*

Birlikte güçlüydüler. Birlikte birdiler. Birlikte bunun üstesinden gelebilirlerdi.

Cadı Baykuş, sanki birbirlerine dönmek için duydukları derin arzuyu hissetmiş gibi, Ingram'ın arkası dönükken kanatlı İblislerden birini yere serdi. İkincisini başaramadı. Arkasını döndüğünde, üç parmaklı bir pençe arka tarafına saplanmıştı.

Toz tebeşir ve parıltıdan yapılmış gibi görünen siyah dokunaçlar kanatlı canavarın etrafından fırladı. Daraltıcı bir tutuşla tüm uzuvlarına dolanan büyülu bağlar İblis'i geri çekti. Kemiklerin çatırdama ve kırılma sesleri, etrafındaki ıslak, köpüren ağızlar tarafından bastırıldı.

Ölüm ciyaklaması havayı deldi.

Cadı Baykuş güçsüz bir şekilde ayağa kalktı ancak formu cisimsiz ve fiziksel arasında gidip gelirken yana doğru sendeledi. Ağır yaralıydı, kendi kanı elbisesinin beyazı kırmızıya boyanana kadar onu lekeledi.

İnsan boyutunda bir baykuşa dönüşecek kadar uzun süre cisimsiz formunu koruyamayacağı belliydi. Uçarak kaçmaya başladı. Baykuş formundaki tüyleri bile

Kıpkırmızı olmuş.

Ingram ve Aleron kendilerini tek başlarına savunmak zorunda kaldılar ama en azından Ingram artık onu görebiliyordu.

Önündeki manzara içini ne kadar tiksintiyle ürpertmiş olsa da, akrabalarını görmenin verdiği bir rahatlık vardı. Aleron'un siyah kanatları hem bükülmüş hem de yerde sürüklenirken yanlış yöne doğru uzanıyordu.

Aleron ne zaman üzerindeki parazitlerden kurtulmayı başarsa, tüylü kuyruğunu yakalayan bir İblis tarafından kaosa geri çekilmek üzere geriye doğru sürükleniyordu.

Akrabası uzun bir çığlık attı, ağzından mor, kan dolu bir sis püskürüyordu.

"Aleron!" Ingram kükredi ve saldırganların arasından sıyrılıp ileri atılmayı başardı.

Akrabasının sırtına çarparak onu saldırganlardan tamamen kurtardı ve her ikisini de yanlarına devirdi. Aleron üç bacağı üzerinde yükselirken inledi.

Soydaşları umutsuzca kaçmaya çalışıyordu.

"Koş!" Ingram kükredi, daha hızlı hareket edebilmek için arkasını

dürttü. Bir boşluk, bir çıkış yolu vardı. Sadece oraya doğru atılmaları gerekiyordu.

Aleron sanki koşacak gücü yokmuş gibi kafatasını salladı. Ingram bacaklarından birinin kemiğe kadar pençelendiğini fark ettiğinde, Aleron'un bedenini kendi bedeniyle örtmek için ileri doğru koştu.

Aleron'u koruma fırsatı bulamadı. Kuyruğunun kütüğü geri çekildi ve gölgeli yaratıklardan oluşan bir örtü üzerine çöktü.

Gözbebekleri kıpkırmızı parladı, öfkeye kapıldı ve vücudunda kalan gücü istedi. Ayağa kalktı, bir daire çizerek döndü ve pençeleri gergin ve tehditkâr bir şekilde, o güne kadar çıkardığı en vahşi kükreyişlerden birini haykırdı.

Canavarlar korkuyla geri çekildiler, ancak Aleron'la birlikte köşeye sıkıştıklarını hatırlayınca irkildiler.

Soydaşının yanına sıçramak için kendini hazırladı. Üzerindeki canavar yığınının altında Aleron'u göremiyordu ama onun panik içinde ve sıkıntılı çığlığı yankılanıyordu.

Tam sıçradığı sırada, yukarıdan çarpan bir ağırlık onu yere öyle bir itti ki, gagası ayrılırken ağzından tükürükler fişkırdı.

Sonra baskı ortadan kalktı ve rakibiyle yüzleşti.

Cadı Baykuş mu? Bir kez daha insan formundaydı.

Tek dizinin üzerinde, göbeğini kapatarak ve bir eliyle yere yaslanarak ona baktı. Yüz hatları sempati, acıma ve... başka bir şeyin karışımına dönüşmüştü. Adamın tüylerini diken diken eden bir şey.

Yüzü birden fazla pençe tarafından parçalara ayrılmıştı. Alnının ve yanağının kemikleri görünüyordu ve bir göz kapağı açıktı. Karnındaki kol kırılmıştı.

Kadının başka nasıl zarar gördüğünü anlayabilmesi için çok fazla yara vardı. Derisinden hastalıklı tatlı bir koku yayılıyor ve kanının kokusunu gizliyordu.

Tek kahverengi gözü onunkilerle buluştu. İçinde bulunduğu fiziksel acıyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünen bir ıstırapla kırıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Bize yardım edin!" diye hırladı ve acı dolu bir inilti duyunca Aleron'a döndü. **"Merikh'in koğuşu yakınlarda."**

O kadar yakındı ki Merikh'in gölünün kokusunu alabiliyordu. Hatta mağara girişinin hemen

yanındaki Peçe'nin uçurum duvarından akan şelalenin sesini bile duyabiliyordu. Oradaydı, ağaçların çok ötesinde değildi. Sadece orada, ama ulaşamayacağı ya da göremeyeceği bir yerde. "Çok uzakta," diye hırıldadı Cadı Baykuş.

Ingram görünmez bir duvara kafa attı. Ne olduğundan emin olamadan yumruğunu duvara vurdu. Aslında görünmez değildi - en azından tamamen değil. Siyah ve tozluysa ama onun ve Cadı Baykuş'un üzerinde koruyucu bir kubbe oluşmuştu. İnceydi ama onu dövüştürmekten uzak tutma konusunda daha az etkili değildi.

Onu pençeledi, omuzlarıyla ona çarptı ve hatta ona kükredi. Nereden geldiği konusunda kafası karışmış olan bu sefil kubbeyi aşmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

İblisler dışarıdan saldırdı ama geçemediler.

"*Çıkarın beni!*" Ingram, saldırganlara rağmen sürünerek uzaklaşmaya çalışan Aleron'a bakarak feryat etti.

Ona gitmeliyim! Yaptığı hiçbir şey geçmesine izin vermedi ve içeride geçen her saniye göğsünü, ciğerlerini, kalbini daralttı.

"*Çıkarın beni! Aleron!*"

Aleron ona bir bakış attı ve sonra ona doğru sürünmeye çalıştı.

Ingram'ın pençeleri tırnak yataklarından bükülerek kırıldı. Geçmeye çalışırken birden fazla parmağını kırdı. Sırf akrabasının yanına gidebilmek, onu bulduğu bu geçici güvenliğe getirebilmek için kendi kafatasını bile kırabilirdi.

"Özür dilerim," diye haykırdı Cadı Baykuş, ardından ürpertici bir hıçkırık koptu. Nedenini anlamamıştı. Umurunda da değildi. Sadece kurtulmaya çalıştı.

Panik, vücudundaki her kas ve kemiğe, varlığının her lifine yerleşmişti. Kalbi geniş göğsünde öylesine düzensiz atıyordu ki, yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu.

Aleron'un feryadı kısa kesildi ve ardından yüksek, keskin ve üzücü bir *çatırtı* duyuldu!

Koruyucu kubbenin tepesinde sürünen İblisler ortadan kayboldu. Orman yok oldu. Toprak ve gökyüzü yok oldu.

Geriye kalan tek şey, büyük bir yarasa kafatası parçasını kaldıran karanlık, pençeli el ve bir alt çeneyi tutan ikinci eldi.

Ingram'ın kalbi durdu.

Bir parçası parçalanarak ruhunun derinliklerine saplandı ve onu hiçbir şeyin çıkaramayacağını bildiği kadar derinden deldi.

Gözbebekleri kör edecek kadar kıpkırmızı olduğunda ve vahşi, köpüklü bir kükreme çıkardığında İblislerin tezahüratı bastırıldı. Sanki ruhani gözyaşları döküyormuş gibi boş göz çukurlarının etrafında süzülen ve havada asılı duran kırmızı sıvı damlacıklarını fark etti. Kendini bıraktığında insan kanı damlacıklarına benziyorlardı.

Akrabalarını öldürmüşler, arkadaşlarını yok etmişlerdi... *evini*. Onun için önemli olan ve *olabilecek* tek şeyi yok etmişlerdi.

Anlamını tam olarak bilmiyordu ama Aleron'a duyduğu aşk tüm dünyada ve diğerlerinde en saf halini almıştı. Onlar birbirlerinin gölgesi, birbirlerinin sıcaklığı ve kalplerinde ve zihinlerinde oluşmaya çalışan tüm hassas ağırları dindiren ortak seslerdi.

Onlar iki forma bölünmüş tek bir varlıktı.

Kendi iyiliğini düşünmek için tüm iradesini kaybeden Ingram'ın kaçma kararlılığı iki katına çıkar.

Onu uzak tutan kubbeye saldırdı. Onu Aleron'u korumaktan alıkoyan, Ingram'ı ölümlük bir seyirciden başka bir şey olmamaya zorlayan kubbeye.

Sonunda onun kudurmuş ve kontrolsüz bükülme, kıvrınma yayılım ateşi altında çatladı. Yine de, kafatasını ve boynuzlarını ona vurmaya başladığında bile, bu süreçte kendi kafasını kırıp kırmadığını umursamadan geçmesine asla izin vermedi.

Bir parça toprak için savaşan çok sayıda İblis dışında başka hiçbir şey dikkatini ekemiyordu.

kafatası - ödölün ortak bir parçası için.

Onların her hareketi, her sözü onu daha da umutsuzluğa sürüklüyordu. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı Cadı Baykuş arkasından. "Lütfen beni affet."

Sesi ona onun varlığını hatırlattı.

Konuştığı an ile adamın arkasını döndüğü an arasında, adam üzerine gelmeden önce cisimsizleşmek için yeterli zamanı vardı. Bir saniye bile sürmemişti ama ondan kurtulmuştu.

Kuzgun kafatasını bir o yana bir bu yana savururken nereye gittiğini bilmiyordu, beyaz gagasının etrafını iyice görebilmek için başını çevirmek zorunda kalıyordu. Ara sıra, sanki kız onun devasa bedeninin içine saklanmış gibi, formunun içinde hareket eden soyut bir beyaz gördüğünü sanıyordu ama emin olamıyordu.

Çok geçmeden kaotik zihni onu çevreleyen İblis çemberine ve bu sefil kubbeye geri döndü. Boşluğu andıran deriye sahip gölgeli yaratıklar ya orada oturuyor ya da ayakta duruyor, kubbenin serbest kalmasını ya da onun kubbeyi delip geçmesini bekliyorlardı.

Kıs kıs güldüler, seslendiler ve dalga geçtiler.

Soydaşının kafatasını elinde tutanlar, parçalarla onunla alay ediyor, çoğu zaman birbirleri arasında daha fazla kavga çıkmasına neden oluyorlardı. Ne zaman beyaz bir kafatası parçası görse, hapsedildiği yerden kaçma arzusu daha da şiddetleniyordu.

Her bir parçayı toplamak istiyordu.

Onlar onundu. Saklamak, iyileştirmek, dokunmak, rehberlik etmek ve umarım *canlandırmak* için. Çünkü reddetti... bunun Aleron'un sonu olduğuna inanmayı reddetti.

Göğsünü kemiren soğuk yanma hissi, onu geri getirmenin bir yolu olmadığına inanmayı reddediyordu.

Kitty, Faunus, yeni adı her neyse, kafatasındaki altın dolu çatlaktan da anlaşılacağı üzere geri dönmüştü. Bir yolu olmalı.

"Gitmeyecekler," dedi Cadı Baykuş, sesi sessiz ve mesafeliydi.

Ingram ona sadece cızırtılı bir hırıltıyla cevap verdi. Ciğerleri her acı dolu nefes alışında hırıldıyordu ve titremelerinin iç acılarından mı yoksa dış yaralarından mı kaynaklandığından emin değildi.

"Sakinleşmeni istiyorum. Lütfen. Seni de kaybedemem."

Döndü ve onu aramaya başladı, böylece onun sinir bozucu rahatsızlığına son verebilecekti. Ona sessizliğinin huzurunu verdiği sürece onu ikiye bölebilirdi. Onu kubbenin içinde kovaladı ve hatta içinde saklanmaya çalıştığında kendi bedenini bile pençeledi.

Yanında belirdiğinden beri, bu kubbe onun etrafında var olmuştu. Aleron'dan ayrı kalmasının sebebi o muydu? Kaybını ne kadar derinden hissettiğini ya da bununla nasıl başa çıkacağını anlayacak kadar insanlığa sahip olmayan, kıvranan bir acı kütlesi olarak kalmaktansa, öbür dünyaya akrabalarıyla birlikte gitmeyi tercih ederdi.

Kendini yalnız hissediyordu; bu daha önce hiç deneyimlediği bir şey değildi. Tamamen ve bütünüyle *yalnız*. "Ingram, lütfen yerleş!"

Arka ayakları üzerinde durarak kuzgun kafatasını gökyüzüne kaldırdı ve ağzını açarak gürültülü bir kükreme çıkardı. Sıcak bir el başını sabit tutmak için boynuzunu kavradığında aniden sustu... Sonra Cadı Baykuş boynuzunu boynundan çıkardı.

Mutluluk veren hiçlik onu karşıladı.

Ingram kendine geldiğinde tamamen iyileşmiş ve Merikh'in koruyucu kalkanının içindeydi. Üçte biri Peçe'nin uçurum duvarının içinde saklı olan bölgenin etrafında kırmızı renkte parlıyordu.

Şelale taze, ıslak kokular getiriyordu. Yumuşak rüzgârda dans eden çimenler, gölün yanında bulunan iki ağacın ve kayaların arasından dalgalanarak parlıyordu. Güneş ışığı onu sıcaklığıyla yıkadı ve bir yusufçuk sineği kafatasının etrafında vızıldadıktan sonra suyun yüzeyinde kaymak için geri döndü.

Uyanışı ani oldu ve hayati bir şey eksikti.

Normalde üstünden sarkan bir kanat. Normalde kendisinininkinin etrafına dolanacak uzuvlar. Kendi kertenkelesinin etrafına dolanacağı tüylü bir kuyruk.

Uyanışında onu ezmekle tehdit eden başka bir bedenın ağırlığı ya da onun yerine ezmeye çalıştığı ciğerlerinin hafif nabız atışları yoktu. Tanıdık ve rahatlatıcı bir kokudan, ayırt etmeyi öğrendiği bir kalp atışından yoksundu - çoğu zaman kendisinininkiyle uyum içinde atan bir kalıp.

Aleron.

Her zamanki gibi, başı kesildikten sonra uyanmak ilk birkaç saniye kafa karıştırıcıydı ama yine de ayağa kalkmaya çalıştı.

Ingram sızlandı ve akrabalarını aradı.

Normalde mor olan gözbebekleri, zihninin ön saflarına doğru hızla ilerleyen anılar karşısında kıpkırmızı kesildi. Cadı Baykuş'un yerde, yattığı yerin hemen yanında diz çöktüğünü görünce daha da çok.

Kendisinininkinin aksine hâlâ iyileşmemiş olan yaralarını pek umursamıyordu. Onun yaraları, varlığının tam merkezinde yaşadığı ruhunu parçalayan acıyla kıyaslandığında önemsizdi.

"Sen," diye homurdandı, dört uzvu da mükemmel bir uyum içinde hareket ederek canavar formuyla ona doğru adım attı.

İçini öfke kaplamışken ve onu parçalamakla tehdit ederken, kaybına üzülmek için kendine zaman tanımadı.

Hızla ayağa kalkarak onu uyarmak için ellerini uzattı. Aralarında küçük bir kalkan gibi yarı saydam, tozlu siyah bir bariyer oluştu.

Onu tuzağa düşüren kubbeye benziyordu.

"O sendin, değil mi?"

"Anlamıyorsun," diye yalvardı.

Sebepleri umurunda değildi. Arka ayaklarının üzerine kalktı, böylece ön kolunu yanlamasına kadının bariyerine vurabilecekti.

Sanki onu tutmak onu zorluyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve sonunda onu takip ederek yana devirdi. Sırtını toprakta sürüyerek geriye doğru ilerlerken onu üzerinde tuttu.

"Hepsi senin suçun!" diye kükreyerek tüm ağırlığını kadının kalkanının üzerine itti. Bariyeri ona çarptığında ve onu toprağa gömdüğünde bir çığlık attı. "Ona gidebilirdim! Ona gidebilirdim!"

onu kurtardı!"

Cadı Baykuş, un ufak edilmeye karşı koymaya çalışırken böğürerek bağırdı.

Soğuk sarmallar boynunu ve koltuk altlarını sararak onu geri çekti.

Yere çarptı ve geri kayarken toprağı ve otları yırttı. "Eğer ona gitmene izin verseydim, sen de onunla birlikte ölecektin!"

Başı dönen zihnini toparlamak için başını iki yana salladı ve kıpkırmızı bakışlarını ona çevirdi. "*O zaman ben de onunla birlikte ölmeliydim!"*

"Bir seçim yapmak zorundaydım! İkinizi de kurtaramazdım ve Aleron İblisler tarafından istila edilmişti, ona ulaşamazdım." Diğer gözü hâlâ şiş ve kapalı olduğu için iyi olan gözünün neden sıvıyla dolduğunu anlamamıştı, sonra bir damla gözyaşı hırpalanmış yanağından aşağı düştü ve yüzünü kaplayan kanı ıslattı. "Ya sen ya da o - bu seçimi yapmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

"Ben bu dünyaya onunla birlikte geldim. Her zaman birbirimizin yanında yaşadık ve bu dünyayı birlikte terk etmeliydik!" Adam ona doğru koşup kafatasını ve boynuzlarını kalkanına vurmaya niyetlendiğinde, kadın cisimsizleşti ve adamın içinden geçmesini sağladı. "*Müdahale etmemeliydin. İkimizi de kurtarmamalıydın!"*

Aleron'un da aynı şekilde hissedeceğini biliyordu. Eğer ikisi de kurtarılamayacaksa, o zaman ikisi de diğeri olmadan kalmak ya da diğerrinin yok oluşunu izlemek istemezdi.

Birlikte mutlu bir şekilde öbür dünyaya geçecekler, yolda gülecek ve birbirlerine takılacaklardı. Onlar tek bir varlıktı, bir bütündü, zamanın ve mekânın ötesine ulaşması gereken bir akrabalık bağları vardı.

Ondan bir parça eksikti: diğer yarısı.

Onsuz burada olmak yanlış geliyordu. Yanındaki boşluk çok boştu. Dünya birdenbire iki katı büyüklüğe ulaşmıştı. Aleron'un kaybından dolayı ihanete uğramış ve aynı zamanda ihanet eden kişi gibi hissediyordu.

Genellikle bir başkası tarafından ısıtılırken o üşüyordu.

Aleron da aynı kaybı yaşamış olabilirdi. Ona sormasına gerek yoktu; sadece içgüdüsel olarak biliyordu.

Sorularına cevap vermemek için kim orada olurdu? Eğer onun kanadı olmasaydı, uykunun ortasında onları kim örtecekti? Kim onu güldürür ya da kızgınlıkla oflar ya da yeni bir insanlık kazandığında ve buna alışmakta zorlandığında onunla otururdu?

Aleron olmadan Ingram kimdi? O bir hiçti.

Arka ayaklarının üzerine oturdu, böylece sırtını tırmalayabiliyor, arkadan kalbine ulaşmaya ve onu sökmeye çalışıyordu. Oydukça et ve kaslar alevlendi ama yine de içindeki kargaşa çok daha dayanılmazken acıya karşı ağlamadı.

"Onunla birlikte ölmeme izin vermeliydin," diye inledi Ingram.

"Bunu bana söyleyemezsin," diye fısıldadı Cadı Baykuş, alt dudağı titriyordu. "Üzgün olduğunu biliyorum ama neden her seferinde buna katlanmak zorundayım? Bir anne çocuklarını kaybetmek için yaratılmamıştır! İkinin ölümünü izledikten sonra nasıl hissettiğim kimsenin umurunda değil." İki eliyle yüzünü kapattı, başını sallarken gevşek tirbuşon bukleleri sallanıyordu. "Bu adil değil... ve benim hatam olmadığı halde hepiniz beni suçluyorsunuz. Size zarar veren ben değilim ve sizin için bir ordu gönderen de ben değilim. Sizi korumak, kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Ingram onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığı için ofladı. Görünüşe göre kendisine verdiği bu 'anne'unvanının ne olduğunu bilmiyordu.

O Cadı Baykuş'tu.

Onlarla oynayan ve onları koruyan garip bir kadın. Bunu istediği için yaptığını düşündü,

Aleron harika olduğu için. Ve eğer Aleron harıkaysa, o da öyleydi.

Onları kendi eğlencesi dışında neden umursasın ki? Tıpkı onların onu pek umursamadığı gibi.

"Sen, kardeşlerin... Tek bir kişi olarak yapabileceğim çok şey var. Aleron'un yanında yok oluşunuzu izlemeye, içinizden birini daha kaybetmeye dayanamam."

Ona cevap verebilmek için sırtını tırmalamayı bıraktı, kırık ve kanayan kalbini deşme ihtiyacına ara verdi. *"Bu kardeşler her neyse, onları seve seve Aleron'la takas ederdim."*

Ellerini yüzünden çekerek ona baktı, koyu renk gözleri kısılmıştı. Tek bir ifadeyle hem kızgın hem de bıkkın görünüyordu.

"Aleron senin kardeşindi! Tüm Mavka'lar senin kardeşin! Hepiniz benden geldiniz ama yine de kafataslarınızı büyüttüğünüzde benim sizin için kim olduğumu unutuyorsunuz."

Bir kez daha homurdandı.

Aleron onun tek bağı ve akrabasıydı. Mavka'nın geri kalanı da kendi türündendi ama aralarında özel bir şey yoktu. Elbette, onlara zarar vermek gibi bir arzusu yoktu ama Aleron'un onu bu şekilde yalnız bırakmaması anlamına gelseydi, hepsinin kafatasını memnuniyetle yok edebilirdi.

"Merikh senin ağabeyin, tıpkı Orpheus, Magnar ve Faunus gibi. Aleron bile bu dünyaya senden önce geldi." Sanki bir şeyi açığa çıkarmak istiyormuş gibi pelerinini yana itti. "Ve sizden daha fazlası var, bu yüzden yapamadım-"

Ingram sözünü bitiremeden döndü.

Faunus, diye düşündü, kedi kafataslı Mavka'ya doğru ilerlerken. *Faunus'un kafatası çatlamıştı ve şimdi altın bir yara iziyle sağlam. O ölümden kurtuldu, belki ben de Aleron için aynısını yapabilirim.*

Çünkü Ingram, Aleron'u geri getirmenin bir yolu olmadığına inanmayı reddediyordu. Onsuz uzun süre kalamazdı - bunu kesinlikle biliyordu.

Ancak önce bu dünyayı değiştirecekti. Aleron'un dönüşü için daha güvenli hale getirecekti. Daha iyi hale getirecekti. Onun *ikinci kez* yok olduğunu görmeyecekti.

Cadı Baykuş'u görmezden geldi, çünkü onun sürekli ve çoğu zaman düzensiz zıplayan düşünceleri ve dikkat süresi için hiçbir önemi yoktu, ormana doğru yöneldi. Gözleri İblis Kral'ın kalesine doğru kaydı ve gözbebekleri daha da koyu bir kıızıla dönüştü.

İster Ingram'ın son nefesiyle, ister Aleron'un geri dönüşüyle olsun, İblis Kral Jabez bunun bedelini *ödeyecekti*. Kafatasının ezilmesinin nasıl bir his olduğunu öğrenecekti.

Tüm Mavka'nın ölüm emrini vermişti ve yaptıkları, intikamdan aşağı kalmayan Ingram için en değerli yaratığı elinden almıştı. *Hızlı* olması gerekse bile bunun acı verici olduğundan emin olacaktı.

"Nereye gidiyorsun?!" Cadı Baykuş bir kez daha onun yoluna çıkmak için koşarken bağırdı. Kenara çekilmeden önce ona uyarıcı bir hırıltı verdi.

"Aleron'u geri getirmek için diğer Mavka'ya."

Bir yöne, bir göreve, ona umut verecek bir şeye ihtiyacı vardı, yoksa hayatının geri kalanında burada oturup kalbini kazacaktı.

"O gitti, Ingram," diye cevap verdi hıçkırarak. "Diğer Mavka onu geri getiremez."

Burnundan ancak bir santim ötede kükredi.

"O zaman geri dönemezse, onu benden alan her şeyi yok edeceğim!" Ön pençesini ona doğru savurdu, pençelerini yan tarafına sapladı ve onu yere sürükledi. Bir saniye içinde onun üzerindeydi. *"Gerekirse seninle başlayacağım!"*

Tam kafasını öne eğip kızın kafasını ağzına sokacakken, kız soyutlaştı. Kadın

içinden süzüldü ve yavaşça kovalarken geri çekildi, tükürük ağız boşluğunu doldurdu.

Onan bu kadar kolay kaçabilmesi hoşuna gitmiyordu ama bu aynı zamanda onunla savaşmakla ilgilenmediği anlamına da geliyordu. Arzuları vardı ve şu anda kan dökmek istiyorlardı - gerçekten suçlayabileceği tek yaratığı avlamak, sakatlamak ve ortadan kaldırmak.

"Yardım etmek istiyorum," dedi sesi yankılanarak. "Ama Aleron'u geri getirebilseydim, getirirdim. Yılan kafataslı Mavka'yı yıllar önce geri getirirdim." Sonra fiziksel olarak döndü ve cesur bir duruş sergileyerek ona baktı. "Ben senin düşmanın değilim, Ingram."

"O zaman İblis Kralı yok etmeme yardım et."

"Yeneceğim. Söz veriyorum yapacağım ama onu nasıl yeneceğimi hâlâ bilmiyorum. En azından daha fazla canınıza mal olmayacak bir şekilde. Sabırlı olmanız gerekiyor. Lütfen, söz veriyorum."

Verdiği cevap ve ardından yaptığı savunma yetersiz kalmıştır.

"Eğer şimdi bana yardım etmeyecekseniz, o zaman kendim giderim."

Kadının rengi kül rengine döndü. "Onun peşinden tek başına gidemezsin, Ingram. Seni öldürür."

"O zaman diğer Mavka'nın bana yardım etmesini sağlayacağım."

Onların da İblis Kralı öldürmek için aynı derecede istek duyduklarından emindi.

Tanıdığı üç Mavka'nın bulunduğu Peçe'nin kuzeydoğusuna gitmek için yolunu değiştirdiği sırada, Mavka kollarını açarak tekrar önüne çıktı.

"Ormandan geçemezsin! Peçe'den ayrılmalısın Ingram. Bir koğuşun ya da evin yok ve İblisler bu korumayı terk etmeni bekliyor. Artık burası senin için güvenli değil."

"O zaman ben de ormanın etrafından dolaşacağım!" diye bağıarak Peçe'nin kanyon duvarlarına döndü. Orada sık sık güneş ışığı alan bir patika vardı. O yol boyunca yürüyecekti.

Bir kez daha onun önünü kesmek için koştu ve küçük, keskin boynuzlarıyla ona kafa atmaya çalıştığında eğildi. Adam gagasını ileri doğru savurdu ama kadın sadece ondan kaçmak için cisimsizleşti ve sonra onunla net bir şekilde konuşabilmek için tekrar cisme dönüştü.

"Diğer Mavka'lar da sana yardım edemez. Onların gelinleri var, Ingram. Bazılarının yavruları var. Sizinle gelemeyiz ya da gelmeyecekler."

"İblis Kralı yok edeceğim. Senin ya da onların yardımı olsun ya da olmasın. Aleron'u geri getireceğim."

"Jabez'inkilere karşı savaşacak bir ordumuz olmadığı sürece, yaptığınız hiçbir şey bir fark yaratmayacak. Kazanamayacaksınız. Sadece ölürsünüz ve ben çocuklarımdan birinin daha ölmesine dayanmam!"

Başı, onun tüm bu saçma sapan konuşmasının sadece bir kelimesiyle eğildi. Kafatası sanki beyni yokmuş da kemiklerle doluymuş gibi takır tukur bir ses çıkardı.

Düşüncelerinde pek çok boşluk olduğunun, bilge ya da bilgili olmadığına farkındaydı. Sadece bu kadar bilgiyi aklında tutabilir ve sonra da sadece bu kadarını deşifre edebilirdi.

Ona söylenenlerin çoğu anlaşılmayan kulaklara çarptı.

"Bir ordu mu?" İşaret pençesini kemik beyazı kuzgun gagasına vurabilmek için durakladı. *"Bir orduyla savaşacak bir ordu mu?"*

Bu ona mantıklı geldi.

Jabez'e ulaşmakla ilgili en büyük sorun, yoluna çıkan karanlık yaratıkların sayısıydı. Sadece kendisi ve İblis Kral olsaydı, kafasını koparabileceğinden emindi.

Ingram sadece çok sayıda rakibi olduğunda dövüşte zorlanırdı, ama daha dengeli olanları her zaman kazanırdı.

Cadı Baykuş başını öne eğdi ama onun dikkatini çeken, yüzündeki emin olmayan ifadeydi.

Neden bu kadar endişeli görünüyordu?

"Ne düşünüyorsun?" Sesi bir uyarı gibiydi, şüphe dolu bir ses.

"Bir orduya ihtiyacım olduğunu söylemiştin."

"Bir orduya ihtiyaç olacağını söyledim ama bizimle birlikte savaştacak bir ordu yok."

"Bu doğru değil. İblislerin gitmesini en az benim kadar isteyen başkaları da var."

Kadın haklıydı. Ingram, İblis Kral'a ulaşmak istiyorsa sayıya ihtiyacı vardı.

Peçe'den tamamen uzaklaştı, tedirgin haliyle verdiği kararlarda kararsızdı. Uçurumun duvarını pençeleriyle tırmanabilirdi, bu yüzden yüzey dünyasına giden daha kolay bir yol bulmaya çalışmadı.

Cadı Baykuş kuyruğundan tutup tüm gücüyle onu geri çekti ve bunu yaparken dişlerini gıcırdatarak bağırdı. "Hayır! Eğer insanlara soracak olursan, orada hiç dost bulamazsın."

Kuyruğunu yana sallayarak ondan kurtuldu ve tırmanmaya başladı.

Kaybını uzakta tutan tek şey intikam için duyduğu kararlılıktı. Bir ordu bulacaktı, aksi takdirde göğsünün içinde, etinin yüzeyinin hemen altında iltihaplanan dırdırcı ıstıraba çabucak yenik düşeceğinden korkuyordu.

Onu Merikh'in koğuşunun güvenliğine götürmek için kafasını çıkarıp düşüncelerini sıfırlamasaydı, Ingram acı dolu öfkesi boyunca bilincini asla kazanamayabilirdi.

"Ingram, lütfen! Dur!"

Görüşü umutsuz bir maviye dönüştü.

Aleron.

Küçük yatak odasının kayalık tavanına bakan Emerie, kazma kullanan bir kişinin nesiller önce odasını oyduğu yerdeki desenli çizgileri fark etti. Kötü yapılmış bu iş yüzünden burnu sinirlenerek seğirdi.

Başı cızırtılı, sert ve rahatsız yatağında sallanırken, ortasında olduğu aksiyon düşünüldüğünde, not edilmesi garip bir ayrıntıydı.

Bu akşam yemekte ne servis edeceklerini merak ediyorum.

Bu aşılmaz kaledeki yemekler oldukça yavandı ama en azından doyurucuydu. Kendini oldukça boş hissettiğinden, şu anda onu doyuracak bir şeye ihtiyacı vardı.

Sıcak ve ıslak bir şey boynunun kemerinin üzerinden kaydı ve oynayacak daha fazla yüzey sunmak için başını çevirdi. Güven vermek için başını okşadıktan sonra düşünmeye devam etti.

Bu geceki nöbetin bir parçası olmadığımı memnunum.

Bakışları meşe komodininin üzerinde duran iki sönük muma kaydı. Neredeyse hiç döşenmemiş odayı aydınlatmaya yetiyorlardı. Samanlardan yapılmış bir yatakta, altında kahverengi, cızırtılı bir battaniye yatıyordu; sıcaklık ve 'konfor' için bir kat yün eklenmişti. Yatağının ucundaki bir sandıkta birkaç kişisel eşyası, sağındaki sade gardıropta ise giysileri duruyordu.

Diğer tek mobilya parçası, üzerinde dirseklerini sığdırabileceği kadar yer olan küçük bir yazı masasıydı ve aralarında bir parça parşömen vardı.

Uyku odası hayattan yoksundu, aşırı küçüktü ve lonca üyesi arkadaşlarının kaldığı diğer odalarla neredeyse aynıydı.

Ama onunkiydi, önemli olan da buydu.

Bryce onun üzerinde inledi ve kadın onun terden sıırılsıklam olmuş alnına baktı.

En azından eğleniyor.

Ne zamandır onunla çıkıyordu? Sekiz ay, belki daha fazla?

Dürüst olmak gerekirse, ona çıkma teklif ettiğinde, birinin onunla ilgilenmesine şaşırmıştı. Ondan yeterince hoşlanmıştı. İyi görünümüydü, iyi bir kalbi var gibiydi ve kendini işine adanmıştı.

İlk başlarda onunla birlikte olmaktan hoşlanmıştı, özellikle de ilişkileri hızla fiziksel, sonra da cinsel bir şeye dönüştüğünde. Dokunulmayı özlemişti, kendini... sertleşmeye değer bir kadın gibi hissetmeyi özlemişti.

Kalbi bu yakınlık için sızlarken, amcığı da sık sık kendi başına halletmeye çalıştığı ihtiyaçla çarpıyordu.

Ama... Bryce'ın dokunuşu içinde bir şeyleri ateşlemeyeli uzun zaman olmuştu. Şimdi, sadece onu yatıştırdığından, çirkin gerçekle yüzleşmek zorunda kalmamak için vücudunun kullanılmasına izin verdiğinden endişeleniyordu.

Sıvı sıcaklığı iç duvarlarını doldurduğunda, her bir fişkırmaya korkunç bir parazit gibi göğsünü ısırdı. Bir kez bile sorup sormadığını sormadı, sadece istediği gibi yapıyordu çünkü ikisi de bunun bir sonucu olmayacağını biliyordu.

Kendini bir döl çöplüğü gibi hissetmeye başlamıştı.

Seğirmelerinin sonuncusu da gerilediğinde ve onu tüm ağırlığının altında kabaca ezmeyi bitirdiğinde, kendini dışarı çekip pantolonunu bağlamakta gecikmedi.

Adam gömleğini ararken dirseğinin üzerine doğru eğildi.

"Nereye gidiyorsun?" Emerie kaşlarını çatarak sordu. Tek kelime etmeden gitmek için giyinmeye başlamıştı bile. "Ben gelmedim."

"Yani?" Ona baktı ve çene kaslarının seğirdiğini fark etmiş olmalıydı. "Sen bu işte benden daha iyisin zaten."

"Yani?" diye taklit etti. "Zevkin eşit olması gerekir. Eğer ben gelmediysem, sen yardım etmelisin."

Bryce kahverengi gözlerini devirerek parmaklarını dalgalı sarı saçlarının arasından geçirdi, saçlarının uzunluğu iki santimi bile bulmuyordu. Sanki o vahşi sancılar içinde saçlarını tutup çekerek yerinden oynatmış gibi saçlarını düzelitti - ki öyle yapmamıştı.

"Nöbette üçüncü tur var, bunu zaten biliyorsunuz, *Koordinatör*."

Emerie pantolonunu bulabilmek için ayağa kalktı, sonra ayağını önce bir bacağa, ardından diğerine sapladı. "Evet ama bunun için birkaç saat daha var."

"Hey," dedi, kaşları imalı bir şekilde kalkarken sesi daha da yükselmişti. "Bitireceğini sanıyordum?"

Ellerini üniformasının dar gömleğinin üzerinde gezdirerek kendi kendine somurttu. *Artık havamda değilim*. Yüksek sesle, "Herkes boktan saatleri yapmak zorunda, Bryce" diye karşılık verdi.

Üst dudağı sıkıntıyla seğirdi. "Yapamazsın."

Bu kez gözlerini deviren Emerie oldu. "O zamana kadar beni ayakta tutan, tamamlamam gereken daha yorucu başka görevler var."

Evet... bir yığın evrak ve yazıya dökülmesi gereken kayıtlar gibi. Yine de duvardaki saat daha soğuk olmasına rağmen aynı derecede sıkıcıydı.

"Benden önce sıralamaya girdiğine hâlâ inanamıyorum," diye homurdandı, yan gözle ona bakarak. "Loncada hiç pozisyon açılmadığını söylediler."

Bir iç çekiş Emerie'yi söndürdü.

Emerie'nin Bryce'tan iki yıl daha uzun süredir İblis Avcısı olduğu düşünülürse, ona bunun söylenmesinin başka birçok nedeni vardı.

Bunlardan biri, mesafeli olması ve başkalarından talimat almaktan hoşlanmamasıydı. Bir Üstat, önceki eğitimlerinde itaatkâr olmak, emir almak ve kendisine verilen talimatları uygulamak ve bunları mükemmel bir şekilde yerine getirmek zorundaydı. Ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun her başarısızlık bir çeteleye eklenirdi. İsimlerinin karşısına konan bir işaret, eğer varsa, rütbe atlamalarının daha uzun sürmesine neden olurdu.

Emerie'ye adının karşısında sadece bir işaret olduğu söylenmişti ama bu da onun lehine olmuştu. Yaptığı fedakârlıklar onu rütbe atlamaya layık hale getirmişti - her ne kadar Yaşlılar bu konuda acele etmemiş olsalar da.

Diğer neden ise, güçlü olmasına rağmen başka pek bir özelliği olmamasıydı. Kurnaz olabilirdi ama pek zeki sayılmazdı.

Öte yandan Emerie aşırı güçlü değildi ama her zaman zorlu bir rakip olmuştu. Zekiydi, iyi okumuştı, hızlıydı ve... kaybolmuştu. Yaşlıların ve onların isteklerinin kölesi olmaktan başka bir şey olamayacak kadar kaybolmuştu. Onun içi boştu, Bryce'ın değil.

Diğer İblis Avcılarının çoğu öyle değildi. Hâlâ umutları, hayalleri, arzuları vardı. Emerie'nin tek bir ihtiyacı vardı, o da İblisleri öldürmektir.

Bu da loncanın hedefleriyle mükemmel bir şekilde örtüşüyordu.

Ayrıca, pozisyonun kendisine teklif edilmesinin nedeninin Baş Yaşlı'nın gözünü Emerie'ye dikmiş olması olduğunun da farkındaydı. Onun eğitimiyle biraz fazla ilgileniyordu, çünkü onlar

Bazı benzerlikleri paylaştan çok az kişiden ikisi: düzgün bir kimlik eksikliği ve çelik gibi bir kalp - bunlardan biri... Emerie'nin bir yalanıydı.

Bryce ona sırtarak, "Bak, saatim bittiğinde hâlâ uyanıksan işini bitiririm," diye teklif etti. "Uyanmamış olsan bile gelip seni bununla uyandırabilirim." Yüzünün sağ tarafını öpmek için öne eğilmeden önce pantolonunun üzerinden aletini kavradı. "Sadece kapını açık bırak."

Bryce sadece kapısını kilitlemekle kalmayacağını, aynı zamanda onun kapıyı kırdığını duymayacağını da garanti etmişti. Kızın umurunda bile değildi, kendi elleriyle serbest bırakabilirdi.

Bu gece kütüphanede uyuyabilirim. Yaşlılar onun sık sık orada huzur içinde dinlenmesini hiç umursamamıştı.

Huzurluydu çünkü ders çalışmaktan o kadar bitkin düşmüştü ki kafasını masaya koyup burnunu kitabının sırtına dayayarak sızmıştı.

Adam doğrulurken, kızın gözleri adamın çekici yüzünü incelerken bir o yana bir bu yana kaydı. Temiz tıraşlıydı, kaşları yüksek ve erkeksiydi, bir tanesinde yara izi vardı. Hayatında gördüğü en seksi adam değildi ama hoş biriydi.

Neden tüm ilişkilerim böyle bitiyor?

Hepsinin lonca üyelerini içermesi de yardımcı olmadı.

Yumruğunu sıktı. *Hayır. Öylece havlu atamam. Onunla oturup nasıl hissettiğimi bile söylemedim.* İstemeden de olsa onu bok gibi hissettirdiğini - ya da belki de öyle hissettirdiğini! Kim bilebilirdi ki? Varsayımlarda bulunuyordu, çünkü onunla oturup doğru düzgün konuşmamıştı.

Yine de aralarındaki sohbet, o lanet pantolonunu çıkarırken ya da yeniden yaparken sınırlı kalıyordu.

Güvensizliği ensesini kemiriyordu. Avucuyla ovaladı. "Hey. Yarın, oturup konuşabilir miyiz?"

Bir alarm zili koridorlarda yankılandı, gürlledi ve taşla çarparak yankılandı.

Emerie ve Bryce, Bryce'ın daha solgun görüldüğü ve kendi ifadesinin şaşkınlıkla dolu olduğu bir bakışı birbirleriyle paylaştılar. Olduğu yere çakılıp kalmış, ağzı açılıp kapanmıştı.

"Çekil!" diye bağırarak onu kapı aralığına doğru itti. Kapıdan geçerken yanındaki kılıcını kaptı. "Duvara doğru git."

Kalenin içinde aceleyle ilerlerken Bryce'ın ayak sesleri arkasında yankılandı ve koridorlarda onlara katılan diğerlerinin sesleriyle boğuldu. Küçük bir izdiham olsa da paniğe kapılmış siviller değildi.

Bunun yerine, hepsi silahlarının verileceği cephaneliğe gidiyordu. Tercihlerine ya da uygunluk durumlarına göre yay ya da mızrak almakta özgür olacaklar ve ardından bu silahların kendilerine tahsis edilen başlangıç noktalarına gideceklerdi.

Duvarın tepesinde okçular ve mevcut üç kapıda kılıç ya da mızrak kullanan uşaklar.

Çoğu zaten belinde kişisel bir kılıç taşıyordu; ya kendi elleriyle yaptıkları ya da daha deneyimli birini tutup yaptıkları bir kılıç.

Cephaneliğin kapısına ulaşmak için bir insan denizinin içinden geçmek zorunda kaldılar. Bryce'la birlikte mızrağa uzandıklarında, ikisi de muhtemelen birlikte savaşmaya karar vermişlerdi ki, Bryce'ın omzu tutuldu.

Emerie durdu ve yakınlarda duran Yaşlı'yla yüzleşti.

"Sen değil," dedi sertçe, yüz hatlarının hatları üniformasının yüz kaplamalarından zar zor görünüyordu. "Baş Yaşlı Wren sizi görmek istiyor."

Diğer lonca üyelerinin silahlarını alabilmeleri için yoldan çekilen Emerie başını salladı

Tam o sırada Bryce yanına geldi. "Peki ya ben?"

Yaşlı'nın maskesinin açık yarığından sadece koyu renk gözleri görülebiliyordu ve gözlerini Bryce'a daktı. "Peki ya sen? Diğer herkesle birlikte duvara git."

"Ne oluyor lan?" Bryce başını ona doğru çevirirken tükürdü. "Bugünlerde neden ona özel muamele yapılıyor? Saldırı altındayken herkes duvara gitmeli."

Gözlerini kısarak onun yüz ifadesine ve ses tonuna baktı. Kıskançlıktan pek hoşlanmazdı, özellikle de söz konusu lonca faaliyetleri olduğunda. "Senin de yapman gerektiği gibi emirlerime uyuyorum. Sebebi önemli değil."

"Kesinlikle," dedi Yaşlı, sesi soğuk ve duygusuzdu. "Wren'in ne istediği onu ilgilendirir ve doğu sektörünün başı olarak onun istekleri nihaidir. Bu konudaki tüm tartışmalar ileride başvurulmak üzere not edilecektir." Sonra, gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir mizahla ekledi: "Tabii bu gece ölmezsen."

Bryce'ın çenesinde bir kas düğümü oluştu ve dudakları sert bir çizgiye dönüştü. Yine de başını salladı ve geri çekildi.

Emerie, etraflarında dolaşan insanların telaşına aldırmandan bileğinden tutarak geri çekilmesini engelledi. O ana kadar geçirdikleri gecenin negatif enerjisine rağmen, onun gözlerini samimiyetle tuttu.

"Sakın öldürülme, tamam mı?" diye sessizce yalvardı. "Güvende kal."

İçindeki kızgınlık söndü ve bakışları yumuşadı. "Elbette, Em. Benim için endişelenme. Söz veriyorum iyi olacağım."

Ayrıldıklarında aralarında ne bir öpücük, ne bir kucaklaşma ne de başka bir sevgi paylaşımı oldu - bu kadar aleni bir şey yapacaklarından değil. İlişkileri, esasen onun isteği üzerine bir sırdı.

Bryce kendi istasyonuna gitmek üzere cephanelikten çıkarken, Emerie kalenin daha yüksek bir bölümüne çıkan sarmal bir merdivene tırmandı. İhtiyar onu takip etmedi, muhtemelen Wren'in ek emirler verdiği kalabalığın arasından diğer lonca üyelerini seçiyordu.

Zagros Kalesi, Austrális'in doğu kısmının İblis Avcısı kalesiydi. Hem doğu hem de batı, topraklarını kesen Peçe'nin en geniş alanına sahipti, bu da onları kuzey ve güney topraklarından çok daha tehlikeli kılıyordu.

En tepedeki kulesinden Rivenspire'in yanmış kalıntıları görülebiliyordu. İblisler ve paniğe kapılan insanların çıkardığı yangınlar yüzünden uzun süre önce yok edilmişti.

Güneyde, ek koruma sağlayarak yiyecek karşılığında tarım arazileriyle ticaret yapıyorlardı. Aynı koruma teklifi, çok daha kuzeyde olmasına rağmen dağlarını paylaşan maden kasabasına da verilmişti.

Doğu, tehlikeli denizden başka bir şey değildi.

Zagros Kalesi soğuk ve ürkütücüydü ve aşağıdaki toprakların üzerinde yükseliyordu. Kalenin kendisi dağın taşına oyulmuştu ve ondan alınan taşlarla geri kalanı inşa edilmişti.

Altı kuleden oluşuyordu.

İki tanesi duvarın dağın tabanına değdiği alt bölgeler için.

Ortadaki ikisi kuzey ve güney için gözetleme kuleleriydi ve dağın gövdesinden çıkıntı yaparak en uzak noktalarına yerleştirilmişlerdi. Bu kuleler aynı zamanda yaşam ve eğitim alanlarını barındıran kalenin merkezini kuzeyden gelen serin rüzgârlardan koruyordu.

En üstteki iki kule doğuyu ve batıyı aynı anda görmelerini sağlıyordu. Aralarındaki alanlarda kütüphane, kayıt odası ve daha sonra sadece belirli bir azınlığın girmesine izin verilen daha yüksek bir bölüm bulunuyordu.

İlk olarak, dağın kütlesinin içinde daha derinlere inmesi gerekiyordu.

Wren'in muhtemelen izleme ve planlama platformunda bulunduğu zirve.

Kılıcının ucunun merdivenlere çarpmasını engellemek için kabzasını aşağı doğru iterek uzun ve yorucu tırmanışa başladı. Sırtından aşağı süzülen ter, siyah Zebani Avcısı üniformasının ısınmış tenine yapışmasına neden oluyordu ama asla yavaşlamadı ya da alnını silmedi.

Wren'in her gün bunlara tırmanması beni hala şaşırtıyor. Baş Yaşlılarının bu kadar formda olmasına şaşmamalı. Kendi ciğerleri iflas etmek üzereydi ve yan tarafı şimdiden bir dikişle yanıyordu.

Son basamaklara ulaştığında, yorgun ve sallanan dizleri pes etmekle tehdit ediyordu, ancak son enerjisini basamakların tepesine doğru bir hamle yaparak kullandı.

İki Usta rütbeli lonca üyesi tarafından karşılandı. Üniformalarının göğsünün üst kısmına, göğüs kafeslerinin ortasına bastırılmış mavi amblem, kendisinininkiyle eşleşiyordu. Tamamlanmadan önce ucunda daralan bir daire ve sonuna kadar saplanan bir kılıç.

Üniformaları yüzlerindeki örtüler ve kapüşonlarıyla tamamen örtüştüğü için kimin kim olduğunu anlamak imkânsızdı. Kendisine bakan kişinin gözlerinin düşündüğü kişiye ait olduğunu bile tahmin edemiyordu. Bulundukları mevki itibariyle herkese aynı muamele yapılmalıydı.

Bu da onların pozisyonlarına özerklik kazandırdı.

Emerie henüz kendi kapüşonunu takmamıştı, çünkü bu genellikle sadece görev yerlerindeyken yaptıkları bir şeydi. Emerie sadece gümüş amblemi olanlardan, yani bir Yaşlı'dan emir almak zorundaydı.

Ancak hepsi madalyon sahibinin emrine itaat etmek zorundaydı.

Nöbet tutan iki Usta rütbeli lonca üyesi başlarını salladı. Kenara çekilerek Emerie'nin içeri girmesine izin verdiler. Emerie parmak eklemlerinin arkasını kapıya vurdu.

"Baş Yaşlı, sen aradın-"

"Gir, Emerie." Wren'in sesinin ağırlığı kapının kalın, sıkıntılı ahşabını aşarak gürlledi.

İçeri girdiğinde kapıyı arkasından kapattı. Sonra hemen ayak bileklerini birbirine vurdu, ellerini arkasında kavuşturdu, omuzlarını geriye attı ve çenesini kaldırdı. Wren'in konuşmaya başlamasını bekleyerek hazır ola geçti.

Oda kasvetliydi, tamamen taştan ve dağın yamacını oyduklarında bulunan nadir mermerden yapılmıştı. Loş bir ışık vardı. Wren nadiren bir avuç mumdan fazlasını kullanırdı - sadece masadaki planlarını görmesine yetecek kadar, ama diğerlerinin mobilyaların etrafında ayaklarını yönlendirmelerine yetecek kadar değil.

Wren, tıpkı korkunç düşmanları gibi hepsinin karanlıkta görebilmesi gerektiğine inanıyordu.

Baş İhtiyar, duvarın soldan sağa kavisli bölümünün tamamını kaplayan dikdörtgen, camsız, bel hizasında bir pencerede duruyordu. Emerie'ye benzer şekilde ayakta durarak, bir sonraki avını arayan bir şahin gibi kalenin tamamına baktı.

Elleri arkada gevşekçe kenetlenmişti. Emerie'ninkiler kaskatı kesilmişti, sanki tek bir kasın bile yerinde olmaması saygısızlık olarak algılanabilirdi.

Odada onlardan başka kimse yoktu ve Wren'in onları zorladığı sessizlik uzun ve rahatsız ediciydi. Özellikle de azalan, neredeyse dolunay halindeki ay silüetini aydınlatıyor ve üzerine koyu bir gölge düşürüyordu.

Wren dönmeden, "Kırbaç konusunda uzman olan az sayıdaki kişiden birisin," dedi. "Ustalaşması kolay bir alet değil."

Emerie'nin bakışları kadının kalçasına düzgünce sarılmış kırbaça kaydı. Diğer lonca üyelerine verilen genel versiyondan farklıydı, çünkü örgüsünde tek bir mavi iplik vardı.

Wren göz ucuyla Emerie'ye bakmak için başını hafifçe eğdiğinde

daha da sertleştii.

Soru sorulmamış olmasına rağmen, "Doğru," diye cevap verdi.

"Şu anda aşağıdaki katta kendilerini hazırlayan Yaşlılar ekibine katılacaksınız. Onlara kapıların dışında katılacaksınız."

Kaşları düğümlemek için seğirdi, ama şaşkınlığının tamamen oluşmasını çabucak engellemeyi başardı. *Anlamıyorum. Kendisine* söyleneni yapmak için geri adım atmadan önce başını salladı.

"Dur."

Emerie bir kez daha dik durdu.

Kahretsin. Wren onun yüzündeki seğirmeyi fark etmişti ve şahin gibi bakışları Emerie'yi incelerken onun merkezine kadar ilerledi.

Emerie'yle tamamen yüzleşmek için pencereden uzaklaşırken ayakları sessizdi ve bir ayna ona bakmakla tehdit ediyordu. Aralarında kan bağı olmadığı, Wren'in ondan çok daha solgun olmasından ve saçılmış çillerden yoksun olmasından anlaşıyordu. Ayrıca Emerie'nin her zamanki turuncu düğüm yuvasına kıyasla koyu kestane rengi saçları vardı, ama pek çok özellikleri aynıydı.

Mavi gözleri birbirine benziyordu, iri yapılı boyları aynıydı ve yüzlerindeki yara izleri bile birbirini yansıtıyordu.

Emerie için kendi görünüşünün Wren üzerindeki etkisine bakmak her zaman zor olmuştu. Wren'in alnından yüzünün sağ tarafına, oradan da boynunun görünen kısmına kadar yanık izi vardı. Emerie'ninki sol taraftaydı ve neredeyse aynıydı; her ikisinin de yara izleri vücutlarından aşağıya doğru iniyordu.

Alt dudaklarını bölen tekil pençe izi bile aynıydı, sadece karşılıklı taraflardaydı.

Emerie uzun süre Baş İhtiyar'ın kendisiyle ilgilenmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak etmişti. Her ikisinin de mükemmel kırbaç taşıyıcıları, itaatkâr ve dıştan soğuk oldukları göz önüne alındığında - her ne kadar bu Emerie açısından bir saçmalık olsa da - sanki kendisinin daha yaşlı bir versiyonuna bakıyor gibiydi.

Wren de aynı şekilde mi hissediyordu, sadece tersten?

Wren'in yerine geçecek kişiyi aradığı, ölene ya da istifa edene kadar onun altında çalışacağı yönünde fısıltılar vardı. Egoist ve politik biriydi; Wren'in kendi yerine potansiyel olarak daha genç bir versiyonunu getireceğini düşünmek haksız bir varsayım olmazdı.

"Sana konuşma özgürlüğü veriyorum." Buz mavisi gözlerinde hesapçı bir parıltı vardı.

"İtaatsizlik etmek istemem Baş İhtiyar ama istilalarda kırbaç taşıyıcılara nadiren ihtiyaç duyulur. Kalede kullanılacak en iyi alet mızraktır ve çok sayıda askere ve bir duvara sahip olmanın avantajına sahibiz. Kılıç ise görevlerde hareket kolaylığı sağlamak içindir ve kırbaçlar genellikle İblislere karşı son çaredir."

"Genelde haklı olurdunuz," diye cevap verdi kadın, sonra tekrar açık pencereye yöneldi. Yağmur pencerenin pervazına hafifçe ama yankılanacak kadar yüksek sesle vurmaya başladı. Sanki bir sonraki sözlerini noktalamak istercesine, uzaktan canavarca bir kükreme hafifçe gürledi. "Ancak, düşmanımız bir İblis değil."

Eğer bu bir İblis değilse. Ve bu ses kesinlikle bir insan hayduta ait olamayacağına göre, bu şu anlama geliyordu.

Dudakları korkuyla değil, farkına vararak gerildi. Gri bulutların arasında bir şimşek çaktı.

Bir Duskwalker.

"Dövüş başladı." Wren'in yüzü sertleşti. "Biri aptalca bir hata yaptı." Emerie hiçbir yorumda

bulunmayıp kadının düşüncelerini bölmemeyi tercih edince, Wren sonunda kıkırdadı. "Umarım kızmazsınız ama arkadaşınızı yem olarak gönderdim."

Emerie'nin vücut dilinde hiçbir değişiklik olmadı ve Wren'in neşesi yerine geldi.

"Güzel. Bağlılıklarınız derin değil."

"Her ne emrederseniz loncanın iyiliği içindir. Kararlarınızı asla sorgulamam." Yalan Emerie'nin dudaklarından kolayca döküldü.

Bryce onun için çok şey ifade ediyordu, her ne kadar farkında olmadan kendisini arada bir sikilecek ucuz bir delik gibi hissettirse de. Başka güzel anıları da paylaşmışlar ve birçok kez birbirlerinin hayatını kurtarmışlardı. Sorunları vardı ama onu gerçekten caydıracak kadar değil... sanmıyordu. Yoksa aptalca bir umut mu besliyordu?

Dışarıdan belli etmese de Emerie hasarlı görüntüsünden son derece utanıyordu. Yüzündeki ve boynundaki yara izleri taşıdığı tek izler değildi ve ruhunun derinliklerine inen pek çok yara izi daha vardı.

Ayrıca kendisinden de bir parça eksikti. Her ne kadar bunu isteyerek yapmış, bu seçimi yapmış olsa da, zihninin bir köşesinde hâlâ eksik olduğu ve bu nedenle uzun vadede sevimlemeyeceği düşüncesi vardı.

Bryce, çıktığı zorlu yolda bir tür arkadaşlık bulması için bir şanstı. Wren'in sırf Emerie'yi sınamak için onu bilerek tehlikeye atmış olması, kabul etmekten başka çaresi olmamasına rağmen, hiç de hoşuna gitmemişti.

Emerie duygusuz bir ifadeyle, konuşmalarının sona ermesini umarak kovulmayı bekledi. Söylemek istediği ama söyleyemediği, *söyleyemeyeceği* çok şey vardı. "Bugünlerde korkun nasıl?"

Wren, yakın zamanda bir travma ve zihinsel iyileşme sürecinden geçtiğinin farkındaydı.

"Halledildi. Yaralarım iyileştiğinde, en başta neden korkmayı bıraktığımı hatırladım."

Wren cevabından tatmin olmuş görünerek başını salladı. "Atandığınız Elder'ın ekibi kırbacınızı hazır edecek. Yağmurda dikkatli ol Emerie. Yaratık avantajlı olacaktır." Sonra başını kapıya doğru eğdi. "Sen-"

Tam şükür ki kovulmak üzereyken, aceleci ayak sesleri merdiveni tırmandı. Bu kişi içeri girmek için izin beklemedi ve Emerie'nin yanından geçerken ona çarptı.

"Wren." Onunla aynı pozisyonda durdu. "Duskwalker saldırmaya başladı."

"Ne oldu?" diye sordu öfkelenmeden. "Herkes kırbaç taşıyıcılarımız hazır olana kadar saldırıyı ertelemelerini söyledim."

"Okçularımızdan biri yanlışlıkla göğsüne bir ok fırlattı. Öfkelendi ve duvara tırmanmaya çalıştı."

"Aptallar," diye karşılık verdi. "Hangi Duskwalker bu?" "Bir gagası var, tek bildiğim bu."

"Kuzgun." Başını sallamadan önce Emerie'ye bir bakış attı. "Kanatlı olan çok uzakta olmayacaktır. Birbirleri olmadan asla seyahat etmezler. Muhtemelen gölgelerde pusuya yatmış, kapıları zorlamak için fırsat kolluyordur. Askerleri iki katına çıkarın, geçmelerine izin vermeyin."

"Anlaşıldı, Baş Yaşlı."

Adam gitti.

"Sen." Emerie bunun mümkün olduğunu düşünmedi ama sırtı daha da dikleşti. "Birliğinizin liderine söyleyin, artık canlı olup olmaması umurumda değil. İki tanesine karşı savaşmak senin için zor olacak ama ben onlardan birini istiyorum. Hangisi olduğu umurumda değil ve bir tanesine sahip olduğum sürece ölü olması da artık umurumda değil."

"Anlaşıldı."

Gitmesi için başıyla işaret edildiğinde Emerie nihayet kaçtı.

Artık yalnız olduğu için gözleri kısılmıştı. Dudakları endişeyle kasılırken bir tarafa doğru sıkıca çekildi.

Kahretsin. Bir Duskwalker mı?

İblisleri katletmek için kaydolmuştu, bir ölüm alametiyle yüzleşmek için değil.

Halat mı? Tamam. Kırbaç? Emerie silah kemerindeki kırbaç halkasına dokunarak bir şekilde çözülmediğinden emin oldu. Kontrol edildi.

Kılıç mı? Kontrol et. Eliyle yoklamasına gerek yoktu, çünkü kalçasının yan tarafına çarpıyordu.

Önümde dört yaşlı mı var? Kontrol edin, kontrol edin ve iki kez kontrol edin.

Onların birimine atanmak tuhaf bir deneyimdi. Orada bulunan tek Usta rütbeli oydu ve kendini yeni yürümeye başlayan bir çocuk olarak görüyordu.

Hepsinin ismini biliyordu ama şu anda onları arkalarından ayırt edebileceğinden değil. Aralarında eşit bir cinsiyet dağılımı vardı ve Emerie sayıca üstündü.

Neden ben beşinci kişiyim? Wren'in kendisini neden bu kadar önemli bir göreve atadığını anlamıyordu.

Bir Duskwalker yakalamak mı? Ne acınası, gülünesi bir başarı. Bu gece öleceğim.

Bundan hiç şüphesi yoktu. Ölüm onu bekliyordu ve o buna sandığı kadar hazırlıklı değildi.

Önündeki Yaşlıların sırtlarına bir kez daha baktı. *Korkmuşlar mıydı? Dehşete kapıldığını söyleyemezdi ama en çılgın kâbuslarında bile bu canavarlardan biriyle yüz yüze savaşmak zorunda kalacağını düşünmemişti.*

İblisler savaşmak için sinir bozucu olsalar bile tahmin edilebilirlerdi. Duskwalker'lar? Hiçbir şey onları alt edemezdi. Hiçbir şey onları zayıflatamazdı. Ve... nadiren biri canlı olarak geri dönerdi.

Birlikleri kale duvarına açılan ahşap bir yan kapıyı iterek açtığında serin hava üzerine püskürdü. Çalıların ve ağaçların arkasına iyice gizlenmişti ve Emerie bile varlığından haberdar değildi.

Ön kapıdan elimizi kolumuzu sallayarak çıkamayacağımızı düşündük. Oradan ordunun savaştığı duyuluyordu.

Bakışları, ağaçların arasından bir ışık çizgisi saçarak ay ışığının bir perdesinin yere değmesini sağlayan azalan aya kaydı. Yıldızlar parlak, uzak ve pırıl pırıldı ve yağmur bulutları kalınlaşmaya devam ederken yavaş yavaş kayboluyordu. Her an, kalan son boşluk da kapanabilir ve hepsini öngörülebilir bir karanlığa itebilirdi.

Canavarca bir kükreme kemiklerini titretti. Burnundan sakinleştirici bir nefes almadan önce kalın bir şekilde yutkundu - nefes nefese kalmasına pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

Eğitimi kullanarak kalbini ve duygularını kapatmaya çalıştı.

Bir sürü piyade var. Ekibi için dikkat dağıtıcı oldukları konusunda bilgilendirilmişti. Onların korkusu benimkini maskeleyecek. Kendisinin güçlü değildi, ama göğsünde bir gerginlik yayarak mevcuttu.

Bir avuç dolusu çığlık havayı deldi.

İblis ya da Duskwalker, görevimi yapmak zorundayım.

Ekibinin önde gelen üyesi eldivenli yumruğunu başının yanında sıkarak onları durdurdu ve ağaç hattının kenarına yavaşça yaklaşmalarını işaret etti. Alan gözlerinin önünde açıldığında, esas olarak kale kapılarına giden toprak bir alan, boğazında safra yükseldi.

Çok hızlı ölümlerine koşan bir iki tanesi dışında, bir sıra İblis Avcısı piyadesi donup kalmıştı.

Duskwalker açıklığın diğer tarafında durdu. Gri bulutlardan ve etraftaki atılmış meşalelerden süzülen ay ışığı, buranın dehşet verici özelliklerini ona göstermeye yetiyordu.

Bir hayvan gibi dört ayak üzerinde duruyordu, siyah, yağ gibi kaygan pulları boynundan uzun ve sivri kuyruğunun ucuna kadar neredeyse tüm vücudunu kaplıyordu. Boyu boyunca uzanan keskin, çıkıntılı omurga kemikleri karşısında ürperdi - omurlarının şekli insanlık dışıydı. Elleri, ön kolları, kaburga kemikleri ve bacakları da dahil olmak üzere neredeyse tamamı görülebilen daha fazla kemik vücudunu kaplıyordu.

Boynunun arkasından ve omuzlarından aşağıya doğru az miktarda kürk uzanıyordu ama vücudundan, sırtından, bacaklarından ve kollarından aşağıya doğru uzanan kertenkele dikenleri sert ve korkunç görünüyordu. Bir uzvunun başıboş bir şekilde çarpması, bir insanın bu sivri uçlar yüzünden ciddi şekilde yaralanmasına neden olabilirdi.

İblislerle kıyaslandığında bile daha korkunç bir şey görmemişti. Kuzgun kafatası ve kısa, yukarı doğru çıkık keçi boynuzları onu ölümle ziyafet çekmeye hazır bir yırtıcı şeytan gibi gösteriyordu.

Yağmur damlaları daha hızlı düşüyor, kan birikintilerine sızıyor ve küçük uğursuz dalgalanmalar yaratıyordu. Uzuvarları kopmuş, parçalanmış cesetler alanın her tarafına dağılmıştı. Daha fazla olmasa da en az bir düzine ceset vardı. Birçoğunun başı yoktu, sanki canavar en hızlı hareket tarzının başlarını kesmek olduğuna karar vermiş gibiydi.

Şu anda, yemeyi neredeyse bitirdiği bir cesedin üzerine çökmüş halde savaşıyordu. Ne zaman bir lonca üyesi mızrağını ya da kılıcını kaldırıp ileri atılsa, birkaç nefesten fazla dayanamıyordu. Kara pençelerinin bir hamlesiyle ya da aşağı doğru indirdiği yumruğuyla saldıran insanı yok ediyordu.

Sonra Duskwalker yemeğine geri dönecekti.

Sadece içindekileri değil, tüm midesini kusmak üzereydi ki, gagasını ayırdı ve çoktan parçaladığı uzuvsuz gövdeyi yutuverdi. Bir sonraki en yakın avı tüketmeye başlamakta gecikmedi.

İşe kurbanının gevşek kolundan geriye kalanları kopararak başladı. Sonra Duskwalker, kemikli yüzü yukarı bakacak şekilde onu bütün olarak yuttu ve işin çoğunu yerçekimine bıraktı.

Çiğnemiyordu - gagasıyla bunun imkânsız olduğunu düşünüyordu - ama daha kolay yutabilmek için kemikleri ezmeye yardımcı oluyordu. Ve sanki midesi bir türlü dolmayan dipsiz bir kuyu gibi yemeye devam ediyordu.

Şimdiye kadar kaç kişiyi yedi? diye düşündü, elleri titriyordu. *Hay sikeyim.*

Havada süzülen ve canavar vücudunun her yerine saplanan okları görmezden geldi. Sırtına çoktan saplanmış olan oklarla, sanki bir ok ekidnasıymış gibi, artık acıya alışmış olduğunu hayal ediyordu. Kükrüyor ve sonra yemeye devam ediyordu. Yoldaş üstüne yoldaş yerken doyumsuz görünüyordu.

Emerie cesetlere bakarken yüzü soldu ve hiçbirinin Bryce olmadığını umdu. Bakışlarını, aralarındaki ceset denizi yüzünden yaklaşımdan çekinen piyadelerin oluşturduğu sıraya çevirdi. *Lütfen orada ol. Lütfen güvende olun.*

Midesinin içinde kurtuluşa ermemiş olmasını umduğu başka insanların listesi vardı.

İlk zil çalalı neredeyse bir saat olmuştu ve sadece bu canavarın bu kısa sürede yarattığı katliam dehşet vericiydi.

Arkasındaki ağaçlarda kırılan bir sopa vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti. *Wren genellikle bir çift halinde gezdiğini söylemişti.* Bahsettiği kanatlı olan neredeydi? Bu Duskwalker'ın tek başına bu kadar çok ölüme sebep olamayacağı kesindi.

Eldivenli parmaklar doğrudan Emerie'nin yüzüne çarptı ve Emerie irkildi. Çılgın bakışları ona yöneldi.

Takım.

Hepsinin tahriş olmuş şaşı gözleri olduğunu fark etti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, onların seviyesine inmek için eğildi. "Emirleriniz nedir?"

"Bunu bizim için mahvetmeyeceksin, değil mi?" Parmak şaklatan Lily sessizce onu ısırırdı. "Wren bizi bir korkakla eşleştirdiği için ölmekle ilgilenmiyorum."

"Hayır," dedi başını sallarken. "Sadece şok oldum. Henüz bu kadar çok ölü görmeyi beklemiyordum. Çatışmalar başlayalı daha kırk dakika bile olmadı."

"Daha önce hiç Duskwalker görmedin mi?" Connor maskesinin arkasından konuştu, sesi kolayca seçiliyordu. "Sen gördün mü?" Sahira ters ters baktı. "Bak, ben de korkmuştum ama hepimiz kendimizi koruduğumuz sürece

Çözüm, acemiye henüz yargılamanın bir anlamı yok."

Çaylak mı? Usta rütbeli bir iblis avcısıydı!

"En azından altına işememiş," dedi Daemon, malzemeye kaplı burnunu askerlere doğru sallayarak. "Bahse girerim yarısı şu anda korku ve sidik kokusuyla bize yardım ediyordur."

"Başlamak için iyi bir zaman," diye araya girdi Emerie, konuşmayı neden burada olduklarına geri döndürmek istiyordu. "Wren bunun yalnız seyahat etmediğini söyledi. Arkadaşı ortaya çıkmadan önce bunu yakalamak için sadece küçük bir şansımız olabilir."

"O haklı." Connor gri gözlerini onun arkasındaki ağaçların üzerinde gezdirdi.

Lily'nin hançer gibi sert bakışları Emerie'ye doğru yumuşadı, muhtemelen hatırlatmadan ve geri adım atmayı planlamadığının teyit edilmesinden duyduğu memnuniyeti ifade ediyordu.

Lily, "Kuyruğu var," dedi ve herkes dikkatini yeni bir insanı yiyen Duskwalker'a çevirdi. "Bunu ona karşı kullanabiliriz."

"Eğer içimizden biri gagasına büyümlü bir ip dolayabilirse, yüzünü tehlike olmaktan çıkarabiliriz," diye ekledi Daemon.

"Bu işe yaramaz," dedi Emerie. "Konik olduğu için ipi gagasından kaydırabilecektir. Ayrıca yine de bizi gagalayabilecektir."

Lily, "Hâlâ kapatmamız gerekiyor," diye karşı çıktı.

"Evet ama" - Emerie kafatasını işaret etti - "ipi gagasına ve boynuzlarına birlikte geçirebilirsek, en azından kapalı kalmasını sağlar. O zaman tek yapmamız gereken kafatasından, boynuzlarından ve gagasından gelebilecek hızlı darbelerden kaçınmak."

"Tabii ki bacaklarına da saldırmamız gerekiyor," diye ekledi Lily. Beşi de başını salladı.

"Tamam. Saldırmamız gereken bölgeleri not ettik. Şu andan itibaren, o uzva ilk kim ulaşabilirse o saldırarak." Sahira kalçasından bir hançer çıkardı ve kırbacını çözdü. "Hadi şu işi bitirelim. İşaret ver."

Connor maskesini baş ve orta parmağını ağzına götürecek kadar indirdi. Bir ıslık çaldı.

Birkaç nefes boyunca, izleyip beklerken hiçbir şey olmadı. *Saldırmıyorlar, diye* düşündü endişeyle düzleşen dudaklarıyla.

Çok uzun bir süre sonra, Büyükler piyadeleri ileri iterek onları saldırmaya zorladı. Saldırmayan korkakları kılıçlarıyla şişlediler. Bazıları reddetmeye devam etti ve İhtiyarlar asker kitlesini korkutarak hücumu geçmelerini sağlayacak kadar insan öldürdü.

İlk cesur asker yaratıkla karşılaştığı anda Emerie ve ekibi harekete geçti. Düşünmek için zamanı yoktu, sadece tepki veriyordu - ve kaosun arasında düşüncelerinin sessizliği için minnettardı.

Askerlerin ve mızrakların etrafından dolanıyor, ara sıra bir kişi fırlatıldığında eğiliyordu.

Ya güçlü bir kol ya da uzun, kalın kertenkele kuyruğu tarafından havada uçuruluyordu. Esnek uzuvdan aşağı inen omurların beyaz olduğunu ve etinden dışarı çıktığını fark etti.

Yaklaştıkça, onun özelliklerini daha iyi kavrayabiliyordu.

Wren haklıydı; kafası kuzgun kafatasına benziyordu ve uzun, neredeyse düz kemik renginde bir gagası vardı. İki kısa, yukarı doğru çıkık keçi boynuzu küçüktü ve koyu, kumlu kahverengiydi. Artık yeterince yaklaştığına göre, boynuzlarının ve gagasının etrafına bir ip geçirmenin zor olacağını fark etti, çünkü hepsi sivriydi. Ve şüphesiz uzun süre dayanmazdı.

Omuzlarının ve boynunun arkasının yanı sıra kasıklarında ve uyluklarının üst kısmında az miktarda kısa kürk vardı ama yedikçe yavaş yavaş yok oluyor gibiydi. Geri kalanı, kuyruğunun tehlikeli ve bariz bir şekilde güçlü uzunluğuna uyan pürüzsüz siyah kertenkele pullarıyla kaplıydı. Omurgasından, ön kollarından, baldırlarından ve kuyruğundan aşağı inen küçük dikenler vardı.

Pullarının çoğunda mavi, yağ kayganlığında bir parlaklık vardı.

Neredeyse tüm vücudu çıkıntılı kemiklerle kaplıydı ama dövüş ilerledikçe bazı kemiklerin koyu gri etinin altına battığını gördüğüne *yemin* etti. Bunu göz yanılgısı ve ışık yetersizliği olarak yorumladı. Değişiyor olmasının imkânı yoktu, değil mi?

Yaya askerler, hedefine yaklaşması için mükemmel bir siper oluşturuyordu. Burada ona kalkan olacak ağaçlar yoktu. Her ne kadar Duskwalker'ın görüş alanından kaçmak için bir *insanı* kullanma fikrine karşı olsa da, onlar bu yüzden oradaydı.

Wren bu insanları bu yüzden ölüme göndermişti. Onun ekibi olan beş kırbaç taşıyıcısına bu akılsız, kuduz canavarı yakalamaları için yardım edeceklerdi.

Ancak, birçoğu açıkça korktuğu ve ne yapmaları gerektiği konusunda hiçbir fikirleri olmadığı için aynı zamanda zararlı da oldular.

Takım arkadaşlarından biri kırbacını kullanarak Duskwalker'ın kuyruğunu sabit tuttu ve bir ipin ucunu kuyruğun kalın merkezine dolayarak kuyruğu bir dizi diken ile omurları arasına yerleştirdi. Söz konusu uzuv tarafından yana savrulurken ve kollarını sallayarak havada uçarken attığı çığlık savaşın gürültüsünü kesti.

Karnı önce sivri bir mızrağın üzerine düştüğünde irkildi. Mızrağı tutan kadın çığlık attı. Adam onun üzerinde ölürken ve ona ağırlık yaparken kadın geriye düştü ve sürekli çığlık atması Duskwalker'ın onu hızlı bir ölümle susturmasına neden oldu.

Emerie dikkatinin dağılmasına izin vermedi.

Askerlerden birkaçı onu yerinde tutmak için kuyruğun etrafındaki ipi yakaladı.

Tam pençelerini hırlayarak kaldırdığı sırada Emerie kırbacının ucunu ileri doğru savurdu ve bileğine ustalıkla doladı. Yerde sürüklenmemek için elinden gelen her şeyi yaparken dişlerini gıcırdatan bir inilti patladı.

Kıpkırmızı gözlerini ona çevirdi. İçini dehşet kapladı.

İleriye doğru çekildi, neredeyse onu ayaklarından fırlatacaktı ama kırbacını savurarak onu bıraktı. Ona doğru fırladı. Zıpladığında kalbi korkudan patlayacak gibi oldu ama başka biri tam zamanında onu kenara itti.

Üstünde bir asker vardı ve ona ağırlık yapıyordu.

Göğsü çılgınca inerken, gözleri Duskwalker'da kaldı. Başka biri orta kısmına bir mızrak sapladığında ona olan ilgisini kaybetmişti.

Üstündeki asker bakışlarını aşağı çevirdi ve neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Bağırışlar, hırıltılar ve yanlışlıkla birbirine çarpan silahların çıkardığı çınlamalar, kendisine bakan zengin kahverengi gözlerle baktığında bastırıldı.

Onları her yerde tanırdı. Sağ kaşını kesen bir yara izi olmasının da yardımı oldu.

"İyi misin, Em?"

Başını salladı, Bryce onu kurtarmaya geldiği için minnettardı. İndi ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Yağmur şimdi tüm şiddetiyle üzerlerine yağıyor, kana bulanmış zemini daha da kayganlaştırıyordu.

Kıyafetleri üzerine yapışmış, istediği gibi dönmesini zorlaştırıyordu. "Ben olduğumu nereden anladın?"

Başını salladı, şişkin gözleri kaotik savaş alanında çılgınca geziniyordu. "Görmedim. Sadece takımının ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyordum." Mızrağı bir yerlerde kaybolmuştu, bu yüzden başıboş bir tane aldı. "Sanırım size verilen emir onu ele geçirmek?"

"Evet. Yüzüne bir ip geçirmem lazım."

Başını salladı. "Beni takip et o zaman. Seni havaya kaldıralım."

Birlikte, Duskwalker'a yaklaşmak için insan kalabalığının arasından ilerlediler. Tam ona yaklaştıkları sırada canavar gagasını bir askerin kafasının etrafına kapattı. Gaga kapanmadan önce ağzının içinde çığlık attılar ve sonra kafalarını çıkarmak için büküp çekti.

"Şimdi, Em!" Bryce mızrağının iki ucunu da tutarak bağırdı ve mızrağın hemen yanına çömeldi.

Koşmak için sadece birkaç kısa metresi vardı. Sonra adamın mızrağının ucuna atladı ve adam yukarı doğru çekerken tekrar zıpladı.

Emerie havada takla attı ve Duskwalker'ın sırtına indi. Birden fazla ok milini kırarken, botlarının tabanı ince olan ayaklarının altlarına saldıran acıyı görmezden geldi.

Onu fark etmesini beklemedi; sadece küçük bir penceresi vardı.

Kemerindeki ipi çözdüğünde, Bryce'ın kayıp kırbacını ona doğru fırlatırken yaptığı çağırışı duydu. Tek eliyle sapından yakalamayı başardı. Sonra ileri doğru savurdu ve kırbaç Duskwalker'ın boynuna dolanarak, eğer onu atlatmaya çalışırsa tutunabileceği geçici bir dizgin verdi.

İpinin ilmekli ucunu da fırlattı. Dizlerinin üzerine çöküp tanrılara şükretmek istiyordu ki, ip hayvanın kapalı gagasının etrafına dolandı ve sonra sıkılaştı. Hem kırbacı hem de ipi kullanarak kendini ona doğru tuttu ve örümcek sürünerek ilerlerken sırtında dengede durdu.

"Pas ver, Em!" Bryce ellerini havaya kaldırarak bağırdı.

İpi ona doğru fırlattı. Adamın kırbacı istediğinden şüpheliydi - kırbaç kullanmakta pek becerikli değildi. İpi alır almaz Duskwalker'ın altına girdi ve ipi tekrar boynuna geçirdi, bir kez daha yakaladı ve misinayı ona geri attı. Şimdi tek yapması gereken onu bir şeye bağlamaktı.

Sırtından aşağı bakana kadar başını yüz seksen derece döndürdü. Neden durakladığını bilmiyordu ama elinde değildi. Boş kemikli göz çukurlarında yüzen kırmızı küreler ona ruhsuz gibi geldi.

Daha önce hiç bu kadar korkunç bir şey görmemişti.

Hırlaması ve gagalamak için başını ona doğru uzatmasıyla kendinden geçti. Geri adım attı ve neredeyse sivri uçlarına takılıp ayağını kaybediyordu.

Emerie'yi dikkat dağıtmak için kullanan bir başka kırbaç taşıyıcısı, ön ayaklarının arasına bir ip geçirdi. Canavarın savaşacak çok fazla düşmanı vardı ve dikkati hepsi arasında gidip geliyordu. Bacaklarını çözebilmek için başını öne doğru attı, ancak yanına bir mızrak saplandığında boğuk bir kükreme çıkardı.

Nabızı hızla atıyor, kalbi durmak üzereydi ve teni yağmur ve terden sırılsıklam olmuştu, omuzlarına doğru koştu. Boynundaki ipi kendine doladı, sonsuza kadar dayanmayacağını biliyordu ama şimdilik onu tutmalıydı.

Kahretsin! Duskwalker kollarını serbest bırakmayı başardı. Neredeyse zamanı kalmamıştı!

"Bana ipi ver!" diye elini uzatarak kuyruğunu yerinde tutmaya çalışanlara seslendi.

Onu fırlattılar ve o da iki parçayı birbirine bağlayarak kuyruğunu saldırmak için düzgün bir şekilde kullanmasını engelledi.

Sonra zıplayarak bir dizinin ve elinin üzerine indi ve hâlâ boğazına bağlı olan kırbacının ucuna atladı. Tangayı serbest bırakmak için birkaç başarısız sallama denemesinden sonra, dikkatini dağıtmak için çekmesine yardım etmeleri için askerleri çağırırken, daha önce ön pençelerini birbirine dolayan kırbaç taşıyıcısı onları yeniden yakalamaya çalıştı.

Neler olduğunu fark eden Duskwalker, İblis Avcısı'nı bacaklarının arasından gagalamaya çalıştı. Emerie'nin kuyruğuna bağladığı ipi çekince bunu başaramadı. Kuyruğunu salladı ama sadece ucu kısa vuruşlar yapabilecek kadar serbestti.

Emerie onun en tehlikeli iki özelliğini birbirine geçirmiş ve işe yaramaz hale getirmişti. Kendini kurtarmaya çalışarak debelendi ama bu sefer de kendi ağırlığını kollarından aldı.

Bu uzuvları birbirine bağlamaya çalışan kişi sonunda kazandı.

Birden fazla kişinin yardımıyla, Duskwalker'ı öne doğru çelme takarak karnının üstüne yatırmayı başardılar. Yerde bir yılan gibi kıvrılarak kurtulmaya çalıştı ama herkes zıt yönlerde doğru çekerek daha fazla tutunmasını engelledi.

Ekibinin üçüncü ve geriye kalan tek üyesi, kertenkele şeklindeki bacaklarını kendi kuyruğuna bağlayarak onu tamamen hapsedmeye çalıştı. Hırladı ve hırladı, gagasının sivri ucunu işe yaramaz bir şekilde saldırdı ve kuyruğunun serbest kısmını yaklaştırmaya çalışan herkese savurdu.

Çoğunlukla, Duskwalker hareketsizdi, ama onu tamamen hapsedmeye çalışacaklardı, böylece tek bir kasını bile oynatamayacaktı. Tapınaklardaki maskeli, sihirbaz insanlar onlara büyü ip verdikleri için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Keşke onlara kolayca öldürebilecekleri silahlar verebilselerdi.

Kendi payına düşeni yaptıktan sonra bir kenarda durdu, çılgınca oflayıp puflayarak herkesin çalışmasını izledi.

Titreyen ellerine baktı, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. *Nasıl olur da ölmem?*

Gökler geçmişte ona karşı pek nazik davranmamıştı. Vahşi bir atı evcilleştirmeye çalışır gibi bu yaratığın sırtına bindikten sonra neden nefes almasını sağlayacak kadar cömertlerdi?

Şaşırmıştı ama belli ki rahatlamıştı. Ölmeye hazır değildi, ona yaptıklarını, ondan aldıklarını telafi etmek için yeterince İblis kanı döktüğünü hissetmiyordu.

Yine de gece daha yeni başlıyor. Yağmurun altında gözlerini kırıştırdı, kirpiklerinden sular süzülürken başını kaldırıp gri bulutlara baktı. Arkalarındaki ayın sönük ışığını fark etti.

Hâlâ bir solucan gibi kıvranan canavardan gelen vahşi sesler kulaklarını aşırı derecede doldurmuş, tetikte olmasını sağlamıştı.

Yıpranmış zihninin arka planında, türünü savunmak ve kurtarmak için ikinci Duskwalker'ın ortaya çıkmasını beklemeye devam etti. Her an ağaçların arasından fırlayabilir ve şiddetli pençeleriyle onu ikiye bölebilirdi.

Hiç olmadı.

Ingram içinde bulunduğu çıkmaza nasıl düştüğünü biliyordu.

Şey... en azından neden, çünkü İblis Avcılarına karşı verdiği savaşın geri kalanını ve onu ne zaman bağlamayı başardıklarını tam olarak hatırlamıyordu. Öfkesi o kadar kör ediciydi ki tek hatırladığı acı hissettiği, kan kokusu ve insanların dövüşürken çıkardığı seslerdi... ve ölüyorlardı.

Buraya gelmemeliydim.

Merikh'in mağarasına en yakın İblis Avcısı kalesine yaklaştığında bunu temkinli bir şekilde yapmıştı. Başını eğmiş, itaatkâr bir duruş sergileyerek kapının önüne gelmişti.

Kalelerinin duvarından ona bakan pek çok göz vardı. Puslu bulutların ardında parlayan ay, tahta millere tutturulmuş metallerin keskin parıltılarını vurgulamıştı - aletlerin adını bilmiyordu ama onları ileri itmek için ip kullanılması gerekiyor gibi görünüyordu.

Kalenin içinden yüksek sesle ve rahatsız edici bir şekilde bir çan çalındı.

Sadece onlarla konuşmak istedim.

Öfkelerini kışkırtan kapıya vurması mıydı, yoksa korku muydu? O sadece Aleron'la birlikte diğer insanların kulübelerinde birbirlerine yaptıklarını izledikleri gibi içeri davet edilmek istiyordu. Buna kapı *çalmak* denebileceğini düşündü.

Hiçbir önemi yoktu. Sivri bir sopa göğsüne doğru fırlamıştı.

Bunun ani oluşu, acısı ve ihaneti karşısında irkilerek bir feryat kopardı. Sonra üzerine daha fazlası yağdı.

Hiç konuşma fırsatı bulamamıştı ve ondan sonrasını da çok az hatırlıyordu.

Kesin olarak farkında olduğu bir şey vardı... çok yemişti. Ve yedikçe başı dönüyor, daha enerjik oluyor ve daha acımasızca dövüşüyordu. Ona ne kadar zarar verirlerse, etleriyle kendini o kadar yenilemeye çalışıyordu.

Öfkesiyle, kafa karışıklığıyla, bedenindeki değişimlerle ve başıboş düşünceleriyle mücadele ediyordu.

Saldıran insanlar kadar onun genişleyen zihnine de zarar veriyorlardı.

Birbirinin aynısı üniformaları sayesinde hiçbir yüz hatırlamıyordu ve bir noktada onları İblis olarak görmeye başlamıştı.

Cadı Baykuş haklıydı. Burada hiç arkadaş yok.

Penceresiz taş bir odada elleri bağlı ve tek başına, gözleri mavinin hüznünlü bir tonuna bürünmüş bir halde sızlandı. *Aleron...*

Hareket edebilmeyi diledi. Başını bile çeviremiyordu ki, onu tamamen yerinde yakalayan şeyi tam olarak görebilsin.

Şu anda dizlerinin üzerine çökmüş, sırtının bir kısmı bir tür tahta ve mekanizmaya yaslanmış, kolları da geriye doğru uzanmıştı. Bu düzenek için fazla uzun olduğu belliydi ve bacakları, iri gövdesine uyum sağlaması için tahtanın altına sıkıştırılmıştı. Pazılarının ve ön kollarının etrafına zincirler geçirilmişti ve omuzları o kadar geriye dönüktü ki herhangi bir gerilimin birini yerinden oynatmasından endişe ediyordu.

Bacakları kuyruğuna zincirlenmişti. Onları hareket ettirmeye çalışmak omurgasına acı veriyordu. Hatta onun

Boynu ve boynuzları birbirine bağılıydı. Boynuzlarına zarar vermediklerini umuyordu; boynuzlarının uzunluğuyla gurur duyuyordu.

Kurtulmak için yaptığı her girişim boşunaydı. Bu küçük odada iri ve ürkütücü olmasına rağmen, kendini inkar edilemez derecede çaresiz hissediyordu.

Tek istediği yardımdı. İblis Avcılarına zarar vermek gibi bir niyeti yoktu ama yine de ona bir şans bile vermemişlerdi.

Neden?

Karmakarışık ve ağır, tuhaf düşünceler zihnine hücum etti. Bu kadar çok iç konuşmaya alışık değildi. İnsanlığın bu seviyesine alışık değildi.

İnledi, keşke ağrıyan başını yere koyabilseydi de ağırlığın bir kısmını kaldırabilseydi. Beyni kafatasının içinde sıcak ve şişmiş hissediyordu.

Geçmişte ne zaman insanlığı kazansa, bu yavaş yavaş olmuştu. Her seferinde başıboş ve rastgele bir insan - bazen de bir saniye. Bu insanlar kendisi ve soydaşları arasında paylaşarak ilerlemeleri yavaşlatılmıştı.

Bu gece kaç insan yedi? *Neden karnım guruldamaya devam ediyor?* Açlık neden dinmiyor? Şu anda bile duvarların ötesinde öldürdüğü insanların kan kokusunu alabiliyordu.

Bakırımsı, keskin koku onu kana susamışlığının ve açlığının yutan dalgaları altında geri çekmekle tehdit ediyordu. Bu penceresiz oda onu uzak tutmak için yeterliydi, yeraltının derinliklerinde tutulduğu yerde koku o kadar güçlü değildi.

Gagasının içinde hapsolmuş sıvı kuyusuna rağmen boğazı kurumuştı. Yutkundu.

Önündeki ahşap kapı gıcırdayarak açıldı ve İblis görünümlü dört üniformalı insan onunla birlikte dairesel odaya doluştu.

Ayrıca ateşle yanan meşaleler de getirmişler ve bunları kirle lekelenmiş gri duvarlara cıvatalanmış metal halkalara yerleştirmişlerdi. Ingram'ın ışığa ihtiyacı yoktu, onsuz da gayet iyi görebiliyordu ama hırpalanmış ve çaresiz halini görmelerinin daha kolay olacağından emindi.

Yaraları, hamle yaptığında alışılmadık pozisyonuna karşı çığlık attı ve ancak bir santimetre hareket edebildi.

Önündeki dört insandan sadece üçü siyah maskelerini takmıştı. Her birinin üniformasının göğüs kısmına kazınmış gümüş bir amblem vardı ama sadece maskesiz olan mavi mücevherli gümüş bir madalyon takıyordu.

Duygusuz bakışları onu nefret uyandıran biriymiş gibi inceledi. Ellerini arkasında kavuşturdu, dik durdu ve uzun siyah saçlarını başının bir hareketiyle omuzlarının üzerinden geriye savurdu.

"Sizin türünüzün seslerinizi kafataslarınızın ötesine yansıtabildiğini biliyorum. Konuşacak mısınız?" diye sordu burnunun ucuyla ona bakarak.

Hüzünlü mavi gözleri kıpkırmızı parladı.

Cevap olarak hırladı. *Eğer Mavka'nın konuşabildiğini biliyorlarsa, o zaman bana bilerek saldırmayı seçtiler.* Onunla iletişim kurmak istememişlerdi, o zaman neden şimdi kursun ki?

Artık onların yardımını istemiyordu. Aslında hepsinin ağzının içinde sürünmesini istiyordu, böylece onları bütün olarak yutabilecek ve insanlıklarını alabilecekti. Onların kurnazlıklarını çalacak ve bunu İblis Kralı yok etmek için kullanacaktı.

Bir dost edinebilirlerdi ama onun yerine bir düşman edindiler.

"Konuşmaya çalıştı mı?" diye sordu odadaki diğer insanlardan birine.

"Hayır. Onu zindana getirdiğimizde bile konuşmadı."

Bu odanın adı bu muydu?

Ingram bu zindana sürüklenirken onlarla pazarlık yapmaya çalışmış olabilirdi ama yine de öfkelenmişti. Aradan çok zaman geçmiş ve kan kokusundan uzaklaştırılmıştı. Haklı olarak öfkeli olmasına rağmen şimdi sakindi.

"Yarasa kafalı arkadaşın nerede?" diye sordu kadın, sanki ona bakarken hiçbir şey hissetmiyormuş gibi değişmeyen ifadesiyle.

Kaybını hatırlayınca göğsünden kopan iniltiye engel olamadı. Bunu gizlemek için hırladı ve başını tehditkâr bir şekilde öne doğru uzatmaya çalıştı ama kısıtlamaların sıklığıyla karşılaştı.

"Buraya neden geldiniz? Niyetiniz kalemizi yok etmek miydi?"

Cevap vermedi.

Öne doğru bir adım attı ve kendisine baktığından emin olmak için cesurca gagasının alt tarafını kavradı. Burnunun köprüsü kırıştı.

"Beni dinle, seni kuş beyinli pislik." Adam, özellikle de kadın boştaki eliyle sopanın gövdesini kavradığında, kemikli alnını tek bir darbeye, hatta belki de boynuzlarından biriyle kadının kafasını yarabilmeyi diledi. "Sorularıma cevap vereceksin."

Elinden çekip aldı ve bir çığlık koptu.

Bunun acısı neredeyse onu tekrar akılsızlığa sürüklüyordu. "Seni İblis Kral mı gönderdi?"

Hırlaması o kadar şiddetliydi ki, taş duvarlara çarpıp yankılanan sesin çarpık olduğunu kendisi bile düşündü.

Şeytan Kral benim düşmanım, diye düşündü karanlık bir şekilde. Ve eğer halkınız bana zarar vermeseydi, onu yok etmek için yardım isteyecektim.

"Ne planlıyor? Neden yüzeyde daha fazla İblis var? Daha bir ay önce, küçük bir orduya karşı çok sayıda kayıp verdik. Bana nedenini söyle."

Adam cevap vermeyince, kadın ondan bir sopa daha çekti.

"Konuşmaya başla, Duskwalker. Aksi takdirde aradığım diğer cevaplara ulaşacağım."

İnsanların birbirlerine söylediklerine kulak misafiri olduğu, Merikh'in de kendisine ve soydaşlarına söylediği bir söz vardı. Bunun ne anlama geldiğini, birinin bunu neden söylediğini o ana kadar hiç anlamamıştı.

Mükemmel hissettirdi.

"Siktir... git," diye gürledi.

Kırılmış gibi duran burnu seğirdi ve daha da kırıştı. Sonra, arkasına yaslandığında yüz hatlarını alaycı, acımasız bir mizah olarak aydınlatan bir parıltı belirdi.

"Nasıl istersen öyle olsun o zaman." Ellerini bir kez daha arkasında birleştirerek ona sırtını döndü. "Bana Emerie'nin yanı sıra doktoru da getirin. Bu geceki eylemlerinden sonra Yaşlı'ya terfi ettiğini ve benim yerime geçtiğini bildiğinden emin olun."

"Onu bunun için getirmek istediğine emin misin Wren?" diye sordu bir erkek.

"Eğer bir gün benim yerime geçecekse, görevlerinin kapsamını ilk elden tecrübe etmesi gerekir." "Nasıl isterseniz, Baş Yaşlı."

Adam gitti ve diğer iki kişi, arkasında olduğunu fark etmediği iki tekerleği çevirmek için öne çıktı - tek başlarına yapamadıklarında kapı görevlisi sonunda yardım etti. Sırtını dayadığı tahta kalkmaya ve eğilmeye başladı, önce dizleri sonra da ayakları yerden kesildi. Bacakları dizlerinden aşağı sarkacak şekilde tahtanın üzerine uzanmak zorunda kaldı.

Erkeğin ona verdiği isimle Wren, kafatasının tam üzerinde belirecek ve kırmızı gözlerine bakacak kadar yaklaştı. Çarpık sırtışı kanının kaynamasına neden oldu; bundan hoşlanmadı, buna güvenmedi. Yüzündeki yara izi onu şeytanı gösteriyordu.

"Bakalım içinizden biri nasıl davranacak, *değil mi?*"

Emerie, yanında oflaya puflaya yatan Bryce'a baktı.

Bu seks macerası onun suı değildi, çünkü bunu başlatan o olmuştu. Kimse onu suçlayabilir miydi? Bu gece ikisi de lebilirdi.

Sadece lmemeyi mi kutluyordu, yoksa dövüşün verdiği duygusallıkla mı, bilmiyordu ama bir şey diğerine yol açmıştı...

Peki neden hala kendini bu kadar çılgın ve boş hissediyordu?

Yatağın üzerinde yzşt yattığı ve pantolonu kalçalarına dolandığı için, pantolonunu yukarı sıyırdı ve dönerek kenara oturdu. Dirseklerini dizlerine dayarken yüzünü ellerinin arasına aldı.

Geceyi sindirmek için uygun bir zamana ihtiyacı vardı. Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Ölümlle burun buruna geldiği başka pek çok an olmuştu ama hiçbiri kükreyen, kopan ve yoldaşlarını yiyen yüzsüz bir canavarın korkutucu görüntüsüyle kıyaslanamazdı.

Bu gece çok fazla insan öldü. Sadece bir yaratık tarafından. *Hay sikeyim.* Ya arkadaşlarından biri ölmüş olsaydı ve kim olduğunu bulmak yerine, ıldırdığı için sikilmekle meşgul olsaydı?

Suçluluk duygusu göğsünü kemirdi.

Loncanın kalelerinde alkol tüketilmesini yasaklamasına şaşmamalı. şimdiye kadar herkes işe yaramaz birer sarhoş olurdu.

Kapalı göz kapaklarının ardında savaşın görüntüleri oynadı ve birçok sahnede ürperdi. Görülecek yeni kâbuslar.

"Hey, Em," diye homurdandı Bryce.

"yle mi?" diye sordu, sesi bir oktav kırıılarak.

Ağlamayacaktı. Burnunu ve yanaklarını gıdıklayan gözyaşlarının sızısını hissetmediğine *yemin* etti.

Yine de neden gözlerine su dolmaya başlamıştı?

Bakmadan yanındaki yatağı okşadı. "Acele edip gidebilir misin artık?" Kadın ona

baktı. "Bu gece kalabilir miyim? şu anda yalnız kalmak istediğimden emin değilim."

İstediği son şey tek başına olmaktı. Muhtemelen panik atak geçirmesine saniyeler kala odasının zemininde lanet bir topun içinde acınası bir şekilde ağlamaya başlayacaktı. şimdiden göğsündeki daralmayı hissedebiliyordu, sanki ıldırmasına bir nefes kalmış gibiydi.

Tembel göz kapaklarıyla başını kaldırdı ve bükülmüş dirseğine yasladı.

"Bunu neden yapamayacağını biliyorsun." Boştaki elinin işaret ve orta parmaklarını kadının pazularının üzerinde gezdirdi. "Diğer lonca üyelerinin nasıl olduğunu biliyorsun. Eğlence olsun diye lonca çiftlerine sataşır ve onları ayırmaya çalışırlar."

Bunun kısmen doğru olduğunu biliyordu ama bu genellikle yeni çiftler için geçerliydi. Sonunda hepsi gizlilikten çıktılar ve Emerie arkadaşlarına söyleyebilmek için Bryce'ın bunu onaylamasını bekliyordu.

Tanrım, arkadaşlarına anlatmayı o kadar çok istiyordu ki. Belki onlar bu kafa karıştırıcı ve bazen de tek taraflı ilişki hakkındaki karışık düşüncelerini bir araya getirmesine yardımcı olabilirlerdi.

"O zaman biraz daha kalabilir miyim?"

Başını salladı ve yzşt yatmak için döndü. "Bayılmak zereyim. Gelmek içimdeki son enerjiyi de aldı."

Buna inanamıyordu! İyi olmadığı apaçık ortadayken onu cidden kovuyordu! "Bu gece olanlar hakkında cidden endişelenmiyor musun?"

Bryce cevap olarak omuz silkti. "Kimin umurunda? Hayattayız. Loncada başka bir gün daha."

"Biliyor musun..." diye tersledi ayağa kalkıp ona doğru dönerken. "Bazen sana bu kadar yakın oluyorum."

Parmaklarını birbirine kenetledi ve ona karşı sabrının ne kadar azaldığını göstermek için bir parça boşluk bıraktı.

"Neye yakın?" Kıkırdamadan önce başını yana eğerek onun duruşunu inceledi. "Beni terk etmeye mi? *Pfft*, sanki. İkimiz de bana aşık olduğun için bunu yapmayacağını biliyoruz. O yüzden neden pişman olacağın bir şey söylemeden önce bu kavgayı bitirmiyoruz? Kadınca saçmalıklara ancak bu kadar tahammül edebilirim Emerie."

Yüzü soğuklaştı.

Onu sevdiği konusunda çok yanılıyordu. Zaman zaman ona pislik gibi davranmasaydı onu sevebilir miydi? Kesinlikle sevebilirdi. Onu sevmek istiyordu, bu duygunun büyümesine izin vermesi için ona bir şans vermesini istiyordu, ama adam mecazi olarak kalbine yumruk atmaya devam etti.

Devam ederse, onu kaybedecekti.

Aslında, onu terk etmekten çok korkan aşk acısı çeken bir köpek yavrusuymuş gibi konuştuğunu ve bu geceden sonra onu teselli etme nezaketini bile göstermediğini düşünürsek... işi bitmişti.

O bir paspas değildi ve kesinlikle onun gibi bir adam tarafından dövülecek türden bir kadın değildi.

"Biliyor musun Bryce? Biz bittik. Bunu artık seninle yapamam."

Bu onu doğruldu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oluyor lan? Cidden benden ayrılmaya mı çalışıyorsun?"

"Denemek başarısız olduğumu ima ediyor."

Bryce, Emerie'nin kılıcını alıp kalçasına takmasının ardından ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Bekle. Dur. Bunu konuşalım, Em."

Oh? Yani şimdi onunla konuşmak mı istedi? Son bir çaba olarak mı?

"Tamam, iyi, bu gece burada kal." Adam onu zoraki bir sarılmanın içine çekti ve kadının derisi hemen ürperdi.

"Dokunma bana," diye ısırarak onu itti. "Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda bile beni rahatlatamıyorsan, bir ortak olarak gerçek bir bok parçasısın demektir."

Ne kadar okşamaya çalışırsa çalışsın bir türlü yerinde durmayan dağınık saçlarını kaşıdı. "Sen de beni rahatlatmaya çalışmadın ki," diye homurdandı, tam da kız gitmek için elini kapı koluna koyduğunda.

Gözleri o kadar büyüdü ki yüzünden düşeceklerini sandı. Etrafında döndü ve gömleğinin yakasını o kadar hızlı kavradı ki adam şok içinde sendeledi.

"Sakın beni kendimi bok gibi hissetmem için manipüle etmeye kalkma. Benden her istediğinde yanında oldum ve bu sadece sikini ıslatmak içindi." Sonra güldü, soğuk farkındalık yerleşirken onu bıraktı. "İşte bu kadar. Tek istediğin buydu, değil mi? Beni hiç umursamıyorsun, o zaman neden bencil küçük bir çocuğa bakmaya devam edeyim? Terfi edememene şaşmamalı."

Öfkeyle düzleşen ağzının gerginliği altında alt dudağı hafifçe büküldü. "Ben lanet bir çocuk değilim - ben bir erkeğim. Sana herkesten daha iyi davranan biriyim."

"Sen aslında küçük bir sürtüksün. Sadece nazik olmaya çalışıyordum."

Adamın ağzı açık kaldı ve Emerie bunu gitmek için bir fırsat olarak değerlendirdi.

"Bu gece hayatını kurtardım, seni nankör sürtük!" Kapıyı arkasından kapatırken gözlerini devirdi. O uzaklaşırken, adam kapıyı açıp "Wren'e söz verdiğin gibi o canavarı indirmene yardım ettiğimi söylesen iyi edersin" diye bağırdı.

Emerie koridorda hışımla ilerlerken ona orta parmağını gösterdi. Birkaç kişi yurt odalarının kapılarını araladı ama o sadece çenesini kaldırdı. Allığının belli olmamasını umuyordu; yüzündeki beyaz yaraların kızarmasından nefret ediyordu.

En azından öfkesi bunun ve daha önceki paniğinin tüm acısını uzak tutuyordu.

Bu gece daha kötü olabilir mi?

Emerie aslında bu gecenin daha da kötüye gidebileceğini öğrenmek üzereydi... *çok daha* kötüye.

Bir Yaşlı tarafından Wren'e götürülmeden önce kendi yatakhane sine bile varamamıştı. Yol boyunca, ona yeni bir üniforma verildi, üzerinde gümüş bir amblem vardı, çünkü ona yeni rütbe aldığını bildirdiler.

Tantana yoktu, kutlama yoktu.

Boş bir koridora gitmesi ve hemen orada gömleğini değiştirmesi söylenmeden önce bunu fark edecek zamanı bile olmamıştı. Açık alanda. Bunu yaptı, ama tamamen mahrem kalmayı tercih ederdi, birinin gövdesindeki yara izlerine bakmasından nefret ediyordu.

Refakatçisi ona arka çıkmıştı ama gezgin bir lonca üyesi ona rastlayabilirdi. Tek düşünebildiği, *sadece yatağa gitmek istediği*ydi.

Emerie bitkin düşmüştü. Baş, kalbi ve vücudu ağrıyordu ve yatağına yığılıp kendinden geçmekten başka bir şey istemiyordu.

Yüzündeki örtüler de dâhil olmak üzere tamamen giydirildikten sonra dağ kalesinden aşağıya indirildi. Yer seviyesinin hemen altındaki zindana götürüldüğünde kaşları belirsizlik içinde derin bir şekilde çatıldı.

Buraya neden getirildiği söylenmedi, sadece Wren'in bunu emrettiği söylendi.

Masaya bağlanmış ve Wren, diğer iki İhtiyar ve lonca doktorlarından biri tarafından çevrelenmiş olan Duskwalker'ı gördüğünde içeri girmekte tereddüt etti. Donmuş ayaklarına rağmen nazikçe içeri itildi.

Şu anda üzerinde yattığı cihaza güvenmemişti. Bir masa gibi görünmesine rağmen, aslında döndürülebilen ve böylece dik durabilen bir cihazdı. Bunu daha önce de görmüştü, ama Zagros Kalesi'ni ilk gezdirdiklerinde sadece geçerken görmüştü.

Metal bir tahtaya, dönen bir dişliye sabitlenmiş üçgen bir çerçeve bağlıydı. Bu dişliler masa pozisyonunu korumak için yerlerine kilitleniyor, ancak serbest bırakılabiliyor, böylece hapsedilen kişi ayakta durma pozisyonuna ya da devasa Duskwalker örneğinde olduğu gibi diz çökme pozisyonuna getirilebiliyordu. Bu ikincil dişli daha sonra güvenlik için pimlerle yere cıvatalanmış başka bir üçgen çerçeveye bağlandı.

Her iki taraftaki bir tekerlek krankı pozisyonları kontrol ediyordu ve üzerine bağlanan deneğin ağırlığına bağlı olarak çevirmek için birden fazla kişinin gücü gerekiyordu.

Orta büyüklükteki İblisler için tasarlanmıştı. Yaratılış nedeni Emerie tarafından bilinmiyordu - şimdiye kadar.

Duskwalker'ı kesip açmaya başladıklarında, maskesinin ardına gizlenmiş yüz hatlarını dehşet kapladı... *canlı*ken. O çığlık atarken, kükrerken ve kaçmak için zincirlerini şangırdatırken.

Doktor, cıvata keski, çekiç ve diğer ağır aletleri kullanarak içine girdikten sonra sonunda çatlamış göğüs boşluğunun içini inceleyebildi. Kanlıydı, iğrençti ve kendini o kadar yanlış, o kadar ahlaksız hissetti ki boğazında safra birikti.

Gözleri bile Duskwalker'a sempati duyarak sulandı, her inlediğinde dökülmekle tehdit etti ve

inlediğinde daha da fazla.

"Neden bunu o canlıyken yapıyorsunuz?" Emerie sonunda öfkeyle ağzından kaçırdı. "En azından lanet olası iç organlarıyla oynamaya başlamadan önce ona ölümün merhametini verebilirdin!"

Wren ona bilmiş bir bakış attı, Emerie'nin bu şekilde tepki vereceğini tahmin ettiğini söyleyen bir bakış. "Çünkü ölmüyorlar. Bu geceki olaylardan sonra bunun senin için açık olacağını düşünmüştüm."

"Bu..." Elini iki yanına götürdü. "Bu yanlış. Bunu yapmamalıyız."

Keşke Wren'in onu buraya getirme nedeninin bu olduğunu bilseydi. Bu ona emri reddetme fırsatı verirdi. Ve reddederdi de. Ruhunun derinliklerine kadar, sonuçları ne olursa olsun bunu reddedecekti.

"İtiraf etmeliyim ki, bir İblis'in cesedi olduğunda bunu izlemek daha kolay oluyor." Sonra Wren ona döndü ve tüm dikkatini Emerie'ye verdi. "Ancak, bu yapılması gereken bir şey. Tıpkı kesip açmaya zorlandığımız İblisler gibi, nasıl yapıldıklarını, neden bizden çok daha güçlü olduklarını bilmemiz gerekiyor. Onları nasıl öldüreceğimizi öğrenmeliyiz. Önümde uzandıklarında cevap aramamayı reddediyorum."

Emerie'nin gözleri, işkence gören Duskwalker'dan gelen özellikle çukurlu bir sesle sıkıca kapandı. Parmaklarının arasındaki kan ve kasların ezilmesi, tiksintiden görüşünün ikiye bölünmesine neden oldu.

Sesi zayıflıyor, cılızlaşıyor ve boğuklaşıyordu. "Bunun ne kadar zalimce olduğunu hâlâ anlayamıyorum." "Kaç tane İblis'in, hileler kullanarak, yanlış bir şey isteyerek muhafazalarımıza girmek istediğini biliyor musun?"

Merhamet, sadece onları içeri alan insanlara saldırmak için mi? Bu canavarların hiçbiri sizin merhametinizin bir parçasını bile hak etmiyor." Wren daha sonra emredici bir yürüyüşle yaklaştı ve neredeyse bir adımlık mesafeye geldiğinde çenesini üstün bir şekilde kaldırdı. "Ben öldüğümde ya da artık işe yaramayacak kadar yaşlandığımda görevimi devralman için seni eğitmeye başlamaya karar verdim. Bu, o eğitimin başlangıcı."

"Neden ben?" Emerie sordu. "Bu işi çok daha iyi yapabilecek başka üyeler de var. Tüm silahları ve ticareti mükemmelleştirmiş olanlar."

"Çünkü yol gösteren kılıç değil, akıldır. Zekisiniz ve alışılmışın dışında yöntemler kullanarak ekiplerinizin üyelerini defalarca kurtardınız. Bu seçim kolaylıkla yapılmadı."

Gözleri zavallı yaratığın üzerinde gezinen Emerie kendinden emin bir şekilde, "Eğer pozisyonunuzu elde etmenin bedeli buysa, bunu gerçekten istemiyorum," dedi.

Wren içini çekti ve başını salladı. "Benim gibi sen de buna karşı duyarsızlaşmayı öğreneceksin. Şimdilik tüm günahlarını affedeceğim."

Emerie, hâlâ atmakta olan mor kalbini göğsünden çıkardıklarında Duskwalker'a bakmamış olmayı diledi. Siyah damarlarıyla lapa gibi ve tuhaf görünüyordu.

Maskesini indirdi, kapının hemen yanındaki en uzak duvara doğru döndü ve şiddetli bir şekilde kusmaya başladı. *Kusamam*. Emerie'nin midesi zayıf değildi. Genellikle başka bir yaratığın iç organlarına bakmaktan midesi bulanmaz ya da midesi bulanmazdı.

Eğer derisinden sürünerek çıkıp parçalanabilseydi, Duskwalker üzücü bir çığlık attığı anda bu gerçekleşirdi.

"Bu kesinlikle bir erkek."

Emerie tekrar, öncekinden daha sert bir şekilde kustu ve kendini sabitlemek için elini duvara dayamak zorunda kaldı. Asidik sıvı botlarının arasından yere sıçradı.

Bu iğrenç bir şey. Hiçbir şey bu işkenceyi hak etmiyor. Ne olduğu umurumda değil... o bunu hak etmiyor. Ne yaptığı, kimi yediği önemli değil. Bu yanlış.

"Dur," diye fısıldadı Emerie, bacakları bayılacakmış gibi sallanıyordu. "Ona işkence etmeyi bırak."

Bunu yapmadıklarında, içinde bir alev parladı. Onu durdurmak için doktorun koluna yapışmak üzere ileri atıldı. Ama bunu başaramadı.

İki Yaşlı onu yakaladı ve geri çekilmeye zorladı. İleri doğru pençe atmaya ve tekme atmaya çalıştı, mücadele ederken ayakları yere sürtünüyor ve kayıyordu.

"Dur dedim lan!"

Wren, Emerie'nin çenesini kavramak ve bakışlarını yaşlı yansımasında sabit tutmak için yanına gelmeden önce, "Onu orada tut," diye emretti. "Sen de tıpkı benim gibisin. Yüzünden yeteneklerine ve bu korkunç yaratığı kurtarmak istemene kadar." Burnunu kararlılıkla kırıştırarak Emerie'nin yüzünü öne doğru çekti. "Ve tıpkı benim gibi, sen de buna tanık olduğun için daha iyi olacaksın - tıpkı benim bir zamanlar tanık olmak zorunda kaldığım gibi."

Loncaya katıldığından beri ilk kez Emerie artık kurallara uymayı umursamıyordu. Kendisine söyleneni yapmak, orada sessizce durmak ve etrafında olup bitenleri görmezden gelmek istemiyordu.

"Tanrılardan dilerim ki senin gibi olursam bir İblis beni yer."

Wren kıkırdadı ve yanağına şakacı bir şekilde dokunabilmek için kızın yüzünü serbest bıraktı. "Aferin kızıma. Bu kararlılık insanların seni körü körüne takip etmesinin nedeni olacak."

"Neden gerçekten senin pozisyonunu devralmak isteyen birini seçmiyorsun?" Emerie dişlerini sıkarak ısırdı, gözleri kararmış ve kısılmıştı.

"Çünkü iktidar koltuğuna oturmak için can atmayanlar genellikle buna en uygun olanlardır." Sonra Wren doktorun Duskwalker'ın diğer... insanlık dışı parçalarını çıkarmasına tanık olmaya geri döndü. "Onu uyanık tutun. Uzun bir gece olacak."

Zaten çok uzun zaman olmuştu.

Emerie, iradesi dışında, ertesi gece Duskwalker'ın nezarethanesine geri itildi.

Gözünü bile kırpmamıştı.

Sonunda bu zindandan ilk kez çıkarıldığında ve bir yatak odasına kilitlendiğinde güneş bulutları yarıyordu. Kendisine ait değildi ve normal uyku yatakhanelerinin yakınında bile değildi. Loncanın geri kalanından ayrı tutuluyordu.

Uyku ondan kaçmıştı.

Sonra Wren'in yanına götürüldü ve Wren ona yeni görevlerini, kendisinden neler beklendiğini ve bundan sonra Emerie için işlerin nasıl yürüyeceğini anlattı.

Ne zaman buna karşı çıksa, Wren onu susturuyor ya da öfkesini görmezden geliyordu.

Görünüşe göre, bir keresinde Emerie'nin tam olarak aynı pozisyonuna getirilmişti, ancak hayattayken incelemek istedikleri bir İblis ile. Bu yıllar önceydi ve o zamanki Baş Yaşlısı, tıpkı Wren'in Emerie'de yaptığı gibi onda potansiyel görmüştü.

Dürüst olmak gerekirse, bu çılgın kaltak sanki kendisinin çektiği acıyı birinin çekmesini istiyor gibiydi. Aynı yüz yarasını taşıyor olmaları, benzer insanlar olmaları *aynı* kişi oldukları anlamına gelmiyordu. Aynı ortamda, aynı yaşam deneyimlerine sahip insanlar genellikle çok farklı olurlar.

Emerie asla Wren gibi biri olamayacağını biliyordu. İşkence gibi aşağılık bir şeyi emretmek ona göre değildi.

İblislerden nefret ederdi, onları hor görürdü ama o bile onlardan birine bu kadar korkunç bir şey yapmazdı.

Bunu ne kadar açıklamaya çalıştıysa da Wren dinlemeyi reddetti.

Baş Yaşlı seçiminde kararlıydı ve Emerie'yi korkularından ve tiksintisinden kurtaracaktı. Temizlikçi olarak tekrar bu zindana girmeye zorlanmak görünüşe göre sadece bir başlangıçtı.

Bu kabusa maruz kalmak için hangi Tanrı'yı kızdırdım?

Ellerine tutuşturulan paspas ve kovayı sıkıca kavradı. Duskwalker'a bakarken ürperdi.

Kurumuş mor kanla kaplı pulları alçak ateş ışığında parlıyordu. Kuyruğu ayak bileklerine kadar sıkışmıştı ama kuyruğun tabanı ayrık dizlerinin arasından görünüyordu. Vücudunun neredeyse hareket eden her parçasını bağlayan ip ve zincirlerle çaresiz görünüyordu ama üzerini kaplayan kertenkele dikenleri onun vahşiliğini korumasına izin veriyordu.

Vücudunun büyük bir kısmını kaplayan çıkıntılı beyaz kemikler, siyah, yağ gibi kaygan pulları ve koyu gri derisi karşısında silik duruyordu. Beyaz kürelerle dolu boş göz çukurlarıyla kuzgun kafatasına bakmak zordu.

Doğal özelliklerinin onun en üzücü yanı olmasını diledi ama paspas ve kova saplarını daha sıkı kavramasına neden olan şey onlar değildi.

Göğüs boşluğunu kapatma zahmetine bile girmemişlerdi, bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti. Yarası çok kötü görünüyordu ve utanç içinde bakışlarını hemen başka yöne çevirmek zorunda kaldı.

Ona bakmak çok acı vericiydi. Onun acı içinde hırıltısını duymamayı diledi. Ona hırlayacak gücü

bile yoktu, bunun yerine kolları arkasına zincirlenmiş bir şekilde diz şökmüştü.

Wren muhtemelen bunun onu tüm o kan, vahşet ve adamın iniltilerine karşı duyarsızlaştıracağını düşünmüştü ama bu sadece midesinin bulanmasına ve kalbinin onun için acımasına neden oldu.

Onun için, kendisi için gözlerinden yaşlar süzüldü ama beyaz gözlerinin onları görmediğinden emin oldu.

Ağlamaya ne hakkım var? Acı çeken ben değilim.

Bu odanın her santimetrekaresi tertemiz olana kadar ayrılmasına izin verilmeyeceğini söyledikleri için temizliğe başladı. Umutsuzca dışarı çıkmak istiyordu.

Odanın kenarlarından başlayarak mümkün olduğunca uzun süre ona yaklaşmaktan kaçındı.

Ancak, kan ve şüpheli yumrular en çok dizlerinin çevresindeydi.

Kadın çok yaklaştığında zayıfça hırladı. *Bilincini bir kenara bırakın, nasıl hala hayatta?*

Paspasının liflerine bir şey takıldığında ve düzgünce temizlemek için onu çıkarması gerektiğini bildiğinde, yeni bir safra birikintisi yapmakla tehdit etti. İlkini zaten temizlemişti. Başını sallayarak geri çekildi ve paspası bir takırtıyla taş zemine düşürdü.

Duvara yaslanarak maskesini indirdi ve kapüşonunu geri çekti, filtresiz havaya ihtiyacı vardı. Bakır kokusu midesini bulandırıyor ama giysilerinin onu boğmasına daha fazla dayanamadı.

Ona tepki vermediğini düşününce, hissettiğinin korku olmadığını anladı. Bu kadar acınacak haldeyken ondan nasıl korkabilirdi ki?

"Kahretsin," diye fısıldadı, başını kaldırıp tavana bakmayı tercih etti. "Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*. Bunu yapamam." Son gün boyunca bu dört kelime onun mantrası haline gelmişti. Bunları kaç kez düşündüğünü ya da söylediğini ya da kaç kez bunlara karşı direndiğini sayamıyordu. "Ben İblisleri öldürmek için katıldım, bir Duskwalker'ın işkencesine seyirci olmak için değil. Bu hiç adil değil."

Adam köpüren bir of çekti. Bahse girerim, onun durumunu göz önünde bulundurarak bunu söylemeye hakkı olmadığını düşünüyordu.

Ondan özür dilemek istiyordu ama söyleyeceği herhangi bir şeyin ağırlığı anlamsız olacaktı. Yaptığı hiçbir şey - hiçbir özür - bunu telafi edemezdi.

Bunun yerine, aralarındaki sessizlik ağırdı ve orada oturduğu bir saatten sonra, gözleri odaklanamaz hale geldi. Yüzü uyuşukluktan soğudu, zihni yorgunluktan bulanıklaştı. Kalkması gerekiyordu. Bir saniye daha geç kalırsa...

"Hey! İşinizin başına dönün!" diye bağırdı birisi kapıya vururken.

Emerie uykusundan sıçradı ve kendini kısmen yan yatmış halde buldu. Gözleri sersemlikten kısılmıştı, eskisinden daha da yorgundu.

Gözetleme deliği gümbürdeyerek kapandı.

Oturduğu yerde doğruldu ve yüzünü ovuşturdu. *Ne kadar zamandır uyuyordum?* Bakışları Duskwalker'ı buldu. Gözleri hâlâ bembeyazdı ve kendisine bakıp bakmadıklarından emin değildi.

Onu uyurken izlediğini düşünmek biraz ürkütücüydü. Acaba orada diz çökmüş, çektiklerine karşılık ona işkence etmenin her yolunu mu planlıyordu?

Önlerinde savunmasız bir şekilde uyurken birilerinin ona bunu dilemesi fikri vücudundaki küçük tüyleri diken diken etti. Bu zindandan çıkmayı daha da çok istiyordu. Bu Duskwalker'ın onun yüzünü, kokusunu, sesini hatırlamasını istemiyordu.

Keşke görünmez olup ortadan kaybolabilseydi.

Atılmış paspas ve kovaşının yanına sürünerek gitti ve ayağa kalktı.

"Dinle," diye mırıldandı paspasın sapını iki eliyle tutarken. Salladıkça kafatası sarsılıyordu. "Burada olmak istemiyorum, en az senin beni burada istemediğinden emin olduğum kadar." Gözbebekleri hızla donuklaşıp beyaza dönmeden önce kırmızı renkte parladı. "Ama bu odayı

temizlemem gerekiyor. Sana yaklaşmak zorundayım ama

Sana zarar vermemeye çalışacağım, tamam mı?"

Gözbebekleri değişmedi, onu duyduğunu ya da anladığını gösterecek bir hareket de yapmadı.

Emerie temkinli adımlarla yaklaştı. Adam bir şey yapmayınca daha da cesaretlendi ve adamın kanını temizlemek için paspası yere vurdu. Verdiği sözü tutmak için, adamın açık gövdesine çarpmamak amacıyla yavaşça hareket etti.

Kuzgun kafatasını ya da burnundan, kulak deliklerinden ve gagasının dikişinden mor kanın aktığı gerçeğini görmemeye çalıştı.

O bir heykel. Gerçekten narin bir heykelmiş gibi davranacağım. Canlı değildi ya da sığ, titrek nefesler almıyordu. Hayır, hiç de değil.

Kanlı su birikintisinin en kötüsü dizlerinin arasındaydı ve onu rahat edemeyeceği kadar yakınına getirmişti.

Tüm vücudunu olabildiğince sert bir şekilde ileri doğru salladı.

Emerie ağzını hızla kapatmadan önce bir şaşkınlık çığlığı attı. İrkilerek, İblisler gibi tepki verdiğini varsayarak güçlü bir korku kokusu yayma ihtimaline karşı geri çekildi.

Sanki onun gagasının hemen ötesinde olmasını bekliyormuş gibi, yaralarına ve canının ne kadar yanacağını bilmesine rağmen, bilerek onu korkutmaya çalışmıştı.

Kapının arkasındaki kıkırdamaya Duskwalker'ın hırıltılı kıs kıs gülüşü katıldı.

"Bu odaya zincirlendiğim için şanslısın," diye homurdanarak kızın gözlerinin açılmasına neden oldu. Konuşuyordu! Gagası bağlı olduğu halde konuşuyordu! "Ve burnum senin nefis korku kokunu tam olarak alamayacak kadar tıkalı olduğu için."

Harika, *hıyarlık* etmek için elinden geleni yapıyordu.

Aralarında boşluk bıraktı, eli hâlâ ağzını kapatıyordu. Paspasın başını kovanın içine soktu ve kendisiyle birlikte geri kaydırdı.

Parmak eklemlerini kapıya vurdu. "Suyu değiştirmem gerekiyor."

Gardiyan kapıyı açtı ve iki temizlik aletini de aldı. Kendini toparlayabilmek için bir anlığına dışarı çıkmasına izin vermesini umuyordu. *Lanet olsun!*

Dakikalar sonra muhafız elinde yeni bir kova ve temiz sayılabilecek bir paspasla döndü. Hâlâ Duskwalker'ın kanıyla lekelenmişti ama en azından sıkılmış görünüyordu.

Gözleri dizlerinin arasındaki ve etrafındaki kana kaydı, çünkü orayı da henüz temizlememişti. Gözleri duygusal bir ıstırapla kırıştı. Ona tekrar yaklaşmak istemiyordu.

Bundan kurtulmak için delirdiğini mi söylemeliydi? Bir Zebani Avcısı kıyafeti giyiyor olması utanç vericiydi ama son yirmi dört saattir o kadar çok şeyle uğraşıyordu ki, artık kırılmayı bekliyordu.

Ancak... her ne kadar tuhaf olsa da, onu korkutmaya çalışması onu tekrar ayağa kaldırmıştı. Bu durumdan hoşlanmamıştı, hele de tüm kalede ona sempati duyan tek kişi kendisi olabilecekken. Önemsiz diyebilirsiniz ama bu onun sıkıntısını biraz olsun hafifletmişti.

O bağlı, Emerie. Topla kendini. Ne yapacak ki? Zincirlerinden kurtulup 'boo' mu diyecek?

Bu odadan kaçmak için yenilenmiş bir kararlılıkla hışımla ileri atıldı. Çıkabilmek için hızlıca etrafını temizlemeye çalıştı. Dizleri çoğunlukla yara almamıştı, paspas başlığını dizlerine doğru iterken buna şükretti.

Onun tehditkâr seslerini duymazdan geldi ve nefes nefese kalarak onları bastırdı.

Sonra etrafında siyah, ışıltılı tozlar uçuşmaya başladığında gözleri bir kez daha büyüdü. Neler olduğunu bilmiyordu ama tozu temizlemeye çalıştığında hiçbir şey olmamıştı. Toz telaşı uzuvlarına doğru büyüdü.

Oklar sanki vücudundan dışarı itiliyormuş gibi yere çarparken irkildi.

Süreç yavaş ilerliyordu ama her birini kaybettiğinde ürperiyor ve inliyordu.

"H-hey!" diye seslendi geri geri giderken, yüzünü kapıya doğru çevirirken irkilmiş gözleri ona yapışmıştı. Sırtı kapıya çarptığında, yumruğunun altıyla kapıya vurdu. "Garip bir şeyler oluyor."

Evet, tuhaf bir şeydi ve tehlikeli olup olmadığını bilmiyordu! Duskwalker büyü kullanabilir miydi? Eğer öyleyse, ya onu havaya falan uçurursa?!

Yine de, elinden gelse şimdiye kadar kaçmak için böyle bir şey yapardı.

Gardiyan gözetleme deliğini gözlemleyebilecek kadar açtı ve "*lanet olsun*" diyerek kapattı.

Uçlarına tüyler takılmış keskin, sivri çubukların sonuncusu da içinden çıkmadan hemen önce, o dişi kasıla kasıla içeri girdi ve onu iki kişi daha izledi.

Şu anda nezarethanesinde bulunan istenmeyen arkadaşı gibi, yüzünde maske ve kukuleta olmayan tek kişi oydu. Az önceki muhafız ve yeni gelen diğer iki kişi tepeden tırnağa üniformalarını giymişlerdi.

Sadece gözlerini seçebiliyordu.

İki dişinin ten rengi ve saçları gibi birkaç fark dışında birbirine benzediğini ve yeni gelenin yüzünde daha fazla kırıksıklık olduğunu fark etti. Ayrıca soğuk ve duygusuz bir bakışa sahipti, oysa diğer dişi birçok duygunun gölgesine sahipti - birçoğunu ona çevirmiş, diğerlerini de saklamaya çalışmıştı.

Liderlerinin adının Wren olduğunu öğrendiğinde, bir başka sopa yere çarpınca kaşlarını kaldırdı. Küçük bir rahatlama nefesi aldı.

"Okları döküyor," diye yorumladı, bakışları onun bağlı formunun üzerinde gezinmeden önce. "Demek böyle iyileşiyorlar. Dün gece aşağı yukarı bu saatlerde kaleye yaklaştı. Tüm bu süre boyunca yaralı kaldığını düşünürsek, bir saldırıdan nasıl kurtulup haftalar sonra yara almadan çıkabildiklerini merak ediyordum."

"Göğsüne ne oldu?" diye sordu meçhul erkeklerden biri.

Ingram üniformalarının onları İblis gibi gösterdiğini bilip bilmediklerini merak etti. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti.

Wren erkeğe sıkılmış bir bakış attı. "O daha sonra gelecek." Sonra mavi gözlerini tekrar ona çevirdi. "Öyle değil mi, Duskwalker?"

Düzgün bir hırıltı çıkaramadığı için ona hafif bir hırıltı verdi.

Kalbinin tamamını kaybetmemiş olsaydı, daha iyi bir tehdit girişiminde bulunabilirdi. Kalbi çıkarmalarını ya da gözlerinin önünde doktorun avucunda kara kum gibi parçalanmasını beklemiyordu. Kalbi tutamamışlardı, bu da onu memnun etmişti - getirdiği acıya rağmen.

Hayal meyal, bağlı olduğu atardamar ve *toplardamarların* hareket ettiğini ve başka bir yere yeniden bağlandığını söylediklerini hatırlıyordu. Bu yüzden kanın hâlâ vücudunda bir nehir gibi aktığını düşündü; sadece pompalamıyordu. Enerjisinin her zerresini kaybetmişti ve bunun yerine onu hayatta tutmak için kanı sürekli bir akış gibi itiyordu.

Son *ok da elinden* kayınca, Wren'in ona olan ilgisi sona erdi. İstenmeyen arkadaşına döndü.

"Görünüşe göre temizlemen gereken daha çok şey var." Sonra başını sallarken iç çekti. "Sanki

Lanet olsun. Sadece birkaç küçük kan birikintisini temizlemeyi bitirmemiş olmanız ve yatağa gitmemiş olmanız hayal kırıklığının ötesinde bir şey."

Sadece birkaç *küçük* kan birikintisi mi?

Burun delikleri tıkalı olabilirdi ama o bile kendi kürkünün, pullarının ve dizlerinin etrafındaki kanın kokusunu alabiliyordu. Hiçbir şekilde küçük değildi.

Her nasılsa, istenmeyen arkadaşı birden daha da bitkin göründü, yüzündeki yara izi daha da soldu. Tam orada olduğu düşünüldüğünde, daha önce uykuya dalmış olmasına şaşırması ama bir şekilde... şahdamarının nabzının atmasını izlemek onun için rahatlatıcı bir dikkat dağıtıcı olmuştu.

Onu izlemişti, sınırlarından kaçmanın tüm yollarını hayal etmişti, böylece onu ondan çekebilecekti.

Öldüğünü fark etmek için uyanmazdı bile.

Wren yorgun dişiği ısırarak, "Acele et," dedi. "Yarın büyük bir günün var ve seni gün doğumundan hemen sonra istasyonumda bekliyorum." Parşömene bir şeyler karalamakta olan birine döndü. "Sen de burada kal ve tüm değişiklikleri not et."

Bundan sonra, istenmeyen arkadaşı ve karalayıcı onunla yalnız kaldı.

Kâtip duvara yaslanıp beklemek ve izlemek dışında bir şey yapmadı.

Yüzü örtülü olmayan kadın okları almakta gecikmedi ve muhtemelen daha sonra çıkarmak üzere kapının yanına yerleştirdi. Adama yaklaşmaya cesaret etmişti ve adamın öne doğru sarsılması bu kez onu korkutmamıştı.

Onun maskaralıklarına çabuk alıştı.

Onun yanında olmasından hoşlanmıyordu.

Yakınlığı sayesinde onun kokusunu bir şekilde alabiliyordu ve onu açtıklarında kokusunun bu odada olduğunu biliyordu. Onu izlemiş, çektiği acının bir parçası olmuştu.

Ayrıca üzerinde başka bir şeyin kokusu da vardı.

Ne olduğunu bilmemesine rağmen bu koku onu tiksindirdi. Belli ki kadınsı kokusuna ait değildi, fazlasıyla erkeksiydi ve ona başkasına ait bir *maden* izlenimi veriyordu. Birinin bakışları altında, birinin koruması altındaydı ve onu işaretleyerek bunu belli etmişlerdi.

Kazara ona her dokunduğunda, bu koku ve son deneyimleri derisinin tiksintiyle alevlenmesine neden oluyordu.

Ona güvenilmezdi.

Elindeki paspası sağ dizine yaklaştıırken bakışları kuzguni kafatasına kaydı. Diz çöktüğü yeri temizlemek için dürttü.

Aralarındaki bariz boy farkına rağmen, şu anda neredeyse yüz yüze gelmişlerdi. Onu izledi, keskin ve hiper net görüşü küçük gözeneklerini, alındaki yarı saydam ter damlasını ve küçük dudaklarını sıkıp gevşetirkenki yumuşaklığını seçti.

Onun gözlerinin Wren'inkilerle aynı olduğunu düşünmüştü ama aslında donmuş bir gölün tepesi gibi daha buz gibi mavi görünüyorlardı.

Güneş gibi sıcak görünen, parlak turuncu ve koyu kırmızı çizgiler taşıyan dalgalı saçlarıyla tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. Gökyüzüne ve bulutlara bu renkleri veren birçok alacakaranlık ve şafak gördüğünden emindi.

Yine de yüzü kirliydi, çünkü her yerinde koyu lekeler vardı. Banyo yapmaya ondan daha çok ihtiyacı vardı ve bu, kendi kanı vücuduna yapışan bir Mavka için çok şey ifade ediyordu.

Kadın kovasını alıp okları içine atarken gözleri onu takip etti. Sonra serbest bırakılmak için kapıya vurdu ve işinin bittiğini söyledi.

"Duskwalker hâlâ kirli." Muhafız kıkırdadı.

"Eğer Wren göğsü bu şekilde açıkken onu yıkayacağımı düşünüyorsa, söyle ona bir bıçak alıp

Boğazımı. Bunu yapmamı da o söylemedi.

Şimdi çekil." Erkek maskesinin arkasından tısladı. "Peki."

Sonra kadın gitti ve onu karalayıcıyla yalnız bıraktı.

Bir saat sonra göğsünün nasıl kapandığını ya da gücü tamamen yerine geldiğinden kendini kurtarmak için nasıl kıvrandığını asla göremedi.

Ingram, onun bu sefil kalede yankılanan böğürtülerini ve yeniden güçlenen kükremelerini duyup duymadığını merak etti.

Bağlarından kurtulduktan sonra kısa tutmayı planladığı günlerinin geri kalanında hepsinin kâbus görmesini umuyordu.

Ingram, paspasla odanın kenarlarını temizleyen istenmeyen arkadaşını izliyor, ancak mecbur kaldığında yaklaşmaya cesaret ediyordu.

Onu sırtüstü yatmaktan bir kez daha diz çökmeye döndürdüklerinde dizlerinin etrafında daha fazla kan birikmişti.

Son ziyaretinin ertesi günü doktoru, giysilerine sinen şafak ve temiz havanın alaycı kokularıyla birlikte geri getirmişlerdi. Organlarını yok olmadan çıkaramayacakları için, en iyi hareket tarzının hala bağlıyken onlarla oynamak olduğuna karar vermişlerdi.

İkinci seferde onlara daha fazla lanet okudu. Uygulamalı keşiflerinin tamamını onları nasıl öldüreceğini, yiyeceğini, içlerini çıkaracağını anlatarak geçirmiş ve bunun yerine onlarla oynarken seyretmelerine izin vermişti.

Ondan sonra yalnız kaldı.

Ingram bu dışıyı kendisine göndermedikleri için sinirlenmişti, böylece acı içinde otururken dikkatini dağıtabilirdi.

Ancak ertesi gün gövdesi iyileştikten sonra, bir kez daha elinde paspas ve kovayla içeri getirildi. Bunlara ne dendiğini sadece o biliyordu, çünkü kadın devam etmeden önce bunların temizlenmesini istemişti.

Onlardan çok şey öğreniyordu: yeni kelimeler ve aletlerin yanı sıra vücudunun hangi bölümlerine ne dendiğini de.

Adı Emerie'ydi. Kendi adı gibi bir anlamı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Artık bana bakmaktan çekinmiyor, diye düşündü, her ne sebeple olursa olsun hâlâ bakmamayı tercih ettiğini bilmesine rağmen.

En azından bu sefer bakışları sempati dolu değildi. *Bekle, bu doğru olmayabilir.* Hâlâ gözlerinde kırışıklıklar fark ediyordu ama bu odayı temizlemek için ilk kez bu odaya konulduğu zamanki kadar yoğun değildi.

Belki de artık görünürde yaralı olmadığı içindir.

İyileşmişti, güçlüydü ve kapana kısıldığı her an yaptığı gibi kendini kurtarmak için savaştı. Eğer beli ve omuzları da dahil olmak üzere her uzvunu saran ip olmasaydı, kaçabilmek için kendisinden bir uzuv koparabileceğinden emindi.

Ingram'a bir şans verilseydi, daha sonra tüm vücudunu iyileştirebilmek için kendi kafasını çıkarırdı. O zaman özgür olurdu, bunun yerine... bu.

Emerie onu son gördüğünden daha dinlenmiş görünüyordu ama yüz hatları sık sık geriliyor ve iradesini yeniden kazanmadan önce bitkinleşiyordu. Tıpkı paspasın başını dizlerinin etrafındaki su birikintisine vurduğu zamanki gibi.

Derin, gürleyen bir hırıltı çıkardı.

"Oh, sessiz ol," diye ısırdı, mavi gözleri görevinden onun kafatasına kaydı. "Hırla, hırla ve istediğin kadar öfke nöbeti geçir, ama bunu yapmak zorundayım."

Ingram gerçekten de sessizleşti. Başını eğmeye çalıştı, görüşü koyu sarıya kaymakla tehdit

ediyordu.

Onun yerine kıpkırmızı kalmıştı ve her zamanki görüşünün mor renginin neye benzediğini unutmaya başlamıştı.

Günlerdir onu görmemişti, onun yerine sadece öfkesinin kırmızısını, üzüntüsünün mavisini, korku ve acısının beyazını görüyordu.

"Toprağı daha sonra kirletecekken neden temizlemekle uğraşayım ki?" diye sordu hırslayarak, sesi her zamanki gibi tiz bir basa sahipti. "Bu anlamsız."

İrkildi, muhtemelen adamın neden onunla konuştuğundan emin değildi. Onu kestiklerinde çıkardığı tutarsız öfke gargaraları dışında, isteyerek konuştuğu tek kişi oydu.

Bu sadece ikinci seferdi.

Ama Ingram tüm bunların amacının ne olduğunu bilmek istiyordu. Neden temizlemeye zahmet ediyorlardı ki? Bırakın yerde onun kanından bir deniz olsun. Ayakkabılarının altına yapışmasını istiyordu, böylece nereye giderlerse gitsinler onu hatırlayacaklar, ona ne yaptıklarını hatırlayacaklardı. Ve sonunda onlar için geldiğinde, *neden* onları ikiye böldüğünü.

Soluk pembe dudakları, onları serbest bırakmadan önce ince bir çizgi halinde sertleşti. Sonunda iç çekti. "Bunu yapmak istediğimden değil," diye fısıldadı. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Yine de buradasın, ona yardım ediyorsun," diye cevap verdi, onu sinirlendirmeyi amaçlayarak. Zincirlerini sallayabilmek için öne doğru sarsıldı - kırılmalarını ve böylece onun üzerine düşebilmeyi diliyordu. Yanağındaki bir seğirme dışında başka bir tepki vermedi. "Sen de izle, tıpkı diğerleri gibi."

Bir gün önce de oradaydı, ikinci kez parmaklarını ona bastırdıklarında orada duruyordu. Yüzünü görmemişti ama kokusu oradaydı. En azından, kafatasındaki her delikten akan kendi kanıyla burnu tıkanmadan önceydi bu!

"İstemiyorum," diye homurdandı, paspasını kovaya temizlerken yüzünü ondan çevirdi, böylece devam edebilecekti. "Muhtemelen bana inanmayacaksın ama sana yaptıklarına karşıyım. Bu yanlış bir şey. Hiçbir yaratık bunu hak etmiyor."

Yalan söylüyor. Yalan söylüyor olmalı.

Onunla birlikte bu odada olmayı, onların emirlerine uymayı, bu korkunç insan ordusunun bir parçası olmayı seçmişti. Burada olmayı seçmişti ve bu nedenle de başına bunların gelmesine izin vermeyi seçmişti.

Tüm bu insanlar aşağılık, alçak yaratıklar olmayı seçmişlerdi.

Bana canavar demeye hakları yok. Ve ona böyle demelerinden bıkmıştı.

"Eğer bu doğru olsaydı," diye başladı sessizce, sesi olabildiğince karanlıktı, "o zaman beni serbest bıraktırdın. Bunun tekrar olmasına izin vermezdin."

Başı öne eğildi ve omuzları çöktü.

"Başarılı olacağını bilseydim denerdim." Ona bir kez daha baktı, bu kez buz gibi gözlerinde sertlik vardı. "Ama olmayacak. Zincirlerinizi ve ipinizi çıkarmak yeterince kolay olurdu ama kendinizi olduğunuz yerde bulursunuz. Koridorlar küçük ve çıkış yolunu bilmiyorsun. Seni tuzağa düşürmek için yeni bir yol bulacaklardır."

"Sence ikinci kez yakalanmama izin verir miyim?" Bunu o sormuştu ama gerçeği ondan daha iyi anlıyordu.

Muhtemelen haklıydı.

Eğer ona zarar verirlerse, onu bir kez daha akıl almaz bir öfkeye sürükleyebilirlerdi. Sonra da etlerini bulmak için herkesi katledinceye kadar bu koridorlarda avlanırdı. Ya da kaçarken birine zarar verecek ve kanın nefis kokusu midesini düşüncesiz, yıkıcı bir açlığa sürükleyecekti.

Yine de *deneme* fırsatını tercih ederdi. Onu bu odaya ikinci kez zincirlemeden önce öldürebildiği

kadar çok öldürmek isterdi. Belki pençeleri mavi gözlü ve yara izi olan diğer dişiyi bulurdu - bundan inkar edilemez bir memnuniyet duyardı.

Wren'in gözleri soğuktu. Emerie'ninkiler gibi değil. Uzaktan gördüğü okyanus gibi koyu maviydiler. Ancak, ona bakışları böyleydi: sanki küçük, önemsiz ve iğrenmiş gibi.

Emerie'nin gözleri soğuk bir renkтейdi ama o bile bakışlarındaki sıcaklığı fark etti - Emerie gözlerini ona çevirdiğinde bile.

Belki de onunla konuşmayı seçmesinin tek nedeni buydu.

Fısıltıyla ekledi: "Gitmene izin verirsem muhtemelen acını gerçekten önemseyen tek kişiyi öldüreceksin. O zaman kanını temizleyen başka birini bulursun, acını derinleştirmek için elinden geleni ardına koymayacak birini."

Bir kez daha, başını eğebilmeyi diledi.

Acımı derinleştirmek mi? Gözleri temizleme aletinin uzunluğuna takıldı, ardından aleti kadının sıkı sıkıya giyinmiş bedeninde gezdirdi.

Bana asla zarar vermeye çalışmadığı doğru.

Buraya gelen bazı muhafızların aksine, onun yaralı halini dürtüp dürttüğçe kıkırdıyorlardı. İlk kimin ürkeceğini görmek için birbirlerine meydan okuyorlardı.

Bu dişi hiçbir zaman ona zarar vermek için elinden geleni ardına koymamıştı.

Kadın elinden geldiğince temizlik yaparken bunu düşündü. Ona hâlâ güvenmiyordu ama kadın gitmek için kapıya yöneldiğinde garip bir yanı endişelenmeye başladı.

O bir eğlenceydi. Onu serbest bırakması için ikna edebileceği bir umuttu.

Yalnız kalmak istemiyorum.

O buradayken, ona ne yaptıklarını ve yapmakta *olduklarını* hatırlamak zorunda değildi. Kendi kendine acıması ya da akrabalarını kaybetmenin yasını tutması gerekmiyordu.

Ingram bu odada yalnız kaldığı her saniye Aleron'u düşünüyor, onu bu dünyada terk etmemiş olmayı diliyordu. Keşke ölmeseydi ve Ingram'ın bu aptalca hataya karar vermesine neden olmasaydı.

Aleron hâlâ hayatta olsaydı, ormanda birlikte dolaşıyor olacaktı. İnkâr edilemeyecek kadar mutlu olurdu.

Bunun yerine, zihni sürekli bir duygusal ıstırap girdabındaydı - ve fiziksel acıdan zevk almaya başlamıştı çünkü bu onu kederinden uzaklaştırıyordu.

Hayır, nefret ediyorum. Acıyı sevmiyorum, diye hatırlattı kendine. Sadece düşüncelerine odaklanamadığı için zihnini boşaltması hoşuna gidiyordu. Kalbi Aleron için acımak yerine, ona bir bıçak sapladıkları için acıyordu.

Bu yanıltı. Yanlış olduğunu biliyordu.

Burada ne kadar uzun süre kalırsa, böyle hastalıklı bir arzuya o kadar bağlanacağından korkuyordu. *Gitmek istiyorum.*

Kapıyı çalan dışının arkasından baktı. Ondakalmasını isteme dürtüsü içini kemirdi ama kendi gururu ve ondan hoşlanmaması onu susturdu.

Sadece suyun değiştirilmesini istediğinde vücudundaki tüm kasları geren gerginlik azaldı. Ayrıca yeni bir alet istedi - bir bez.

Onları aldıktan sonra paspası attı ve onun yerine bezini temiz su dolu kovaya daldırdı. Her ikisiyle de tereddütle adama yaklaştı.

Bezi adamın karnına doğru kaldırdı. "Seni... seni yıkayabilir miyim? Eminim temiz olmak daha iyi hissettirecektir."

Ingram eğilerek uzaklaşmaya çalıştı ama sıkı tutuldu. **"Dokunma bana,"** diye tersledi.

Son zamanlarda insan eli ona karşı pek nazik olmamıştı; başka bir elin üzerinde olmasını istemiyordu. Ayrıca hâlâ o erkeksi, sahiplenici kokuyu alıyordu ve son zamanlarda yoğunluğu

azalmış olsa da

gün, hala mevcuttu. Bunu giydiğinde ona dokunma fikri tenini kaşındırıyordu.

İrkildi, adamın sesinin yüksekliği ve derinliği onu duraksattı. "Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Onu rahatsız eden tek şeyin bu olduğunu düşünmüş gibi, yumuşak bir vuruşla çıplak göğsünü geçici olarak sildi. Vücudunun geri kalanını uzak tuttu ve bu, çok iyi olmasa da gagasının ötesinden onu görmesine izin verdi.

Ingram boğazında fokurdayan bir tehditle gerildi.

Sessizce ve içtenlikle söylediği bir sonraki sözler onu susturdu. "Özür dilerim."

Kırmızı gözleri sonunda pes etti ve merakla koyu sarıya döndü. *Özür mü diliyor?* Bir insanın, bir İblis Avcısı'nın neden özür dilemek isteyeceğini bilmiyordu.

Devam ederken okşamaları ona karşı nazikti. "Muhtemelen çok az şey ifade ettiğini biliyorum ama başına bunlar geldiği için üzgünüm. Sana bunu yapacaklarını bilseydim, yapmazdım..."

Uzun turuncu kirpikleri nemlenirken, tuzun sivri ucu onun burun deliklerini okşadı. Boğazını temizledi ve öne doğru eğildi - artık onu göremeyeceği gagasını geçti.

"Sen hayattayken seni parçalara ayırdıkları için üzgünüm. Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum ama sanki seninle birlikte küçük bir parçasını yaşıyormuşum gibi gövdem senin için yanıyor."

Onu anlamıyorum.

Onu özenle temizliyordu - bunu o bile söyleyebilirdi. Sözleri içten, sesi yumuşaktı. Yüzünü göremiyordu ama soğuk, ıslak bir bezin üzerine değmesi garip bir şekilde hoşuna gitmişti. Su gövdesinden aşağı damlayarak onu daha da temizledi.

Ona bu nezaketi göstermemesini diledi; bunu kafa karıştırıcı buluyordu. Kaslarını gevşetmek için yatıştırırken kalbini ağrıtıyordu. Onun da herkes gibi nefret dolu ve acısına mizah katan biri olmasını tercih ederdi.

Buna katlanmak daha kolay olurdu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu sessizce, küreleri maviye dönüştü - dipleri kırılmadan önce. Kafatasının etrafında yüzen mavi sıvı kaybolurken parıldıyordu.

"Eninde sonunda birinin seni temizlemesi gerekiyor. İyileştiğin için enfeksiyon kapabileceğinden şüpheliyim ama ben temiz olduğumda kendimi hep daha iyi hissedirim." Homurdanarak attığı tek kahkahası mizahtan yoksundu. "Bu, başka birinin üzerine su atmasından daha hoş değil mi?"

İçinden hüzünlü bir nefes titreyerek çıktı.

"Hayır. Yani, bunu neden söylüyorsun?" Kadın yüzünü ona dönmek için geriye doğru eğildiğinde, adam onu ancak gagasının kenarından görebildi. *"Siz insanlar bana canavar diyorsunuz ama yine de sizin türünüz bana karşı aşağılık davrandı. Neden bana karşı nezaket gösteresiniz ki?"*

Saçları loş ateş ışığında parlarken, elindeki bezi yere serip sıktı - anlaşılan onu yıkayacağı suyu kirletmemeye çalışıyordu - sonra bir kez daha ıslattı.

"Burada neler oluyor... Ben bunun için kaydolmadım. Demonslayer loncasına Duskwalker'lara işkence etmek için katılmadım. Buraya geldim çünkü İblisleri öldürmek, değer verdiğim her şeyi elimden aldıkları için onlardan intikam almak istiyordum. Ama o zaman bile..." Bir kez daha, kalçasını ve uyluklarını kaplayan pulları silerken gözden kayboldu. "Bunu bir İblis için bile istemezdim."

Bu çok komik. Ingram, çektiği onca acıya rağmen, Aleron'u geri getirecekse bunu bir İblis'e seve seve yapardı. Sadece bunun kendisine yapılmasını istemiyordu, özellikle de ona göre bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışken.

Birbirlerini öldürdüklerini bildiği halde birkaç insan yemeğinin ne önemi vardı? O ve Aleron, kanları onları yakınlaştırdığında insanlar arasındaki bu tür savaflara çekilmişlerdi. İnandıkları intikam için ona böyle bir şey yapmalarını nasıl haklı çıkarabilirlerdi?

Birbirinizi?

"*Nasıl...*" diye mırıldandı usulca, ona karşı duyduğu öfke ve nefretin azaldığını hissederek. "*Onları nasıl durdurabilirim? Beni serbest bırakmalarını nasıl sağlayabilirim?*"

Her ne kadar önemli miktarda insanlık kazanmış olsa da, bu yeterli değildi. Zihninin ve düşüncelerinin yarısı hâlâ bulanık ve boştu. Bazı şeyleri anlayabilse de, bundan kurtulmanın yolunu düşünecek zekâyâ sahip değildi.

Bedeni ve içgüdüleri her zaman onun aracı olmuştu; daha önce aklına hiç ihtiyaç duymamıştı.

"Bırakmayacaklar," diye kesin bir dille cevap verdi. "Gitmene izin vermeyecekler ve türün hakkında her şeyi ve seni nasıl öldüreceklerini öğrenene kadar bunu yapmaktan vazgeçmeyecekler. Daha önce hiçbir lonca sektörü bir Duskwalker ele geçirmedi, bu yüzden şu anda sahip olduğumuz en değerli varlık sensin."

"*Türümü nasıl öldüreceğimi asla açıklamayacağım ve bu cevabı benim içimde bulamayacaklar.*" Ses tonunda bir tehdidin derin izleri vardı.

"Yani senin türün ölebilir..." diye mırıldandı, yavaşça ayağa kalkarak adamın omuzlarını ve boynunu silebildi. Başı seğirdi ve içinden bir çingirak sesi geldi. Sonra gözbebekleri koyu kırmızıya döndü. "*Beni nasıl öldüreceğinin cevabını sana vermem için nezaketinin yeterli olacağını sanıyorsan, yanılıyorsun.*"

yanlış."

Böyle bir taktiği daha önce hiç düşünmemişti ama bu ondan bilgi almanın yeni bir yolu muydu? Wren ona pek çok soru sormuş, o da karşılığında sessiz kalmıştı. Bu dişiyi sırlarını ortaya dökmek için bir yol olarak mı kullanıyorlardı?

"Sana sormuyordum," dedi kesin bir ifadeyle. "Ama... bunun yerine ölümü tercih etmez miydin?"

"**Hayır.**" Pençeli ellerini sıkı yumruklar halinde sıktı. "*Ölümü kabul etmeyeceğim. Önce yapmam gereken bir şey var.*"

"Ben olsam yapardım," diye araya girdi ve adamın kollarını silmeden önce bezini uzattı. "Senin hissettiklerinle aynı olmadığını biliyorum ama ben de acı çektim." Adamın kızarmış gözleri kadının yüzündeki yara izine odaklandı. "Birinin beni bu acıdan kurtarmasını dileyerek acı içinde haftalar geçirdim. Senin yerinde olsaydım, bıçağı etime dayadıkları anda ölmek için yalvarırdım."

"*Ben böyle çaresizce otururken düşmanımın beni öldürmesine izin verecek kadar zayıf değilim.*"

Yine de öbür dünyada Aleron'a katılma fikri kulağa huzur verici geliyordu. Ingram bir şekilde İblis Kralı'nı öldürmeye ve sevgili soydaşlarını geri getirmenin bir yolunu bulmaya bu kadar kararlı olmasaydı, kendisini öldürmelerine izin verebilirdi.

Ama yapmazdı.

Onlara bu zevki tattırmayacaktı. Kendi türünden bir başkasını yok etmelerine sebep olmayacaktı. Diğer Mavka'ya ihanet etmekten hayatinin geri kalanında bunun acısını çekmeyi tercih ederdi.

"Benden daha cesursun o zaman." Cesaretle yaklaşıp nemli bezi adamın yüzüne hafifçe dokundurdu. Yüzüne isteyerek dokunmasına bile şaşırان adam hareketsiz kaldı. "Gözlerin, ya da kürelerin, ya da her neyse, katı mı? Göz deliklerini temizlemeye çalışsam acır mı?"

Bunu yapması faydasız olsa bile, onun sorması çok şey ifade ediyordu.

"Hayır. Onları hissedemiyorum."

Başıyla onayladı, sonra da temizlemeye başladı.

Keşke üzerinde o işaret olmasaydı. Kolları burun deliklerine yakındı ve onlardan yayılan koku hoştu. Çiçek, tatlı meyve ve çiy karışımı bir kokuydu. Neredeyse yağmur sonrası toprağı ıslatıp kuruyunca havaya yayılan kokular gibi kokuyordu.

Taze, temiz ve davetkârdı.

İçine çektiğinde, yakalanıp zaptedildiğinden beri ilk kez uykusu geldi.

Bulunduğu ortamdan dolayı gerçekten uyuyamayacak kadar ihtiyatlıydı ama en azından düşüncelerini birkaç dakika huzur verecek kadar sakinleştirdi.

Kafatasını silmesi bile içindeki düşmanlığı hafifletiyordu.

"Buraya gelmemeliydin," diye fısıldadı, alnını ve boynuzlarını temizlerken - kurumuş kanla kaplanmamış olmalarına rağmen. "Onları durdurmaya çalıştım, biliyorsun. Sana zarar vermemelerini söyledim."

Bunun üzerine kafası sarsıldı. *Çıglık attığını duyduğum kişi o muydu?* Birisi onun işkencelerden kurtulması için bağırıyordu. O kadar çatlak ve çıglık gibiydi ki, şu anda konuştuğu tatlı sestem tamamen farklıydı.

"Ben... yardım istedim," diye itiraf etti gerçekten istemeden, kızın kokusuna odaklandı ve aptalca bir şekilde bunun onu uyutmasına izin verdi.

"Yardım mı?" diye usulca soludu. "Buraya yardım için geldin ve biz..."

Adamın bulduğu sükûneti elinden alarak geri çekildi, böylece ona doğru düzgün bakabilirdi. Nefes nefese kaldı, zihni bir kez daha uyanık hale gelirken aniden boğuluyormuş gibi hissetti.

"Ne konuda yardım istiyorsun?"

"İblis Kralı öldürmek için." Kızın dudakları gerildiğinde ama şaşırılmış görünmediğinde, onu zaten tanıdığını anladı. "Onun ordusunu tek başıma geçemem. Benim türümü avlıyor ve ben onu durdurmak istiyorum."

Çok değil birkaç dakika önce Emerie'ye yapmayacağını söylediği halde, diğer insanların ona sorduğu soruya cevap veriyordu.

Onun gerçek kokusundan mı, onu temizlemiş olmasından mı, konuşmalarından mı, hatta belki de gerçeği açıklarsa serbest kalmasına yardımcı olacağı umudundan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Hatta belki de buz gibi gözlerindeki garip duygulardı. Ona güvenmemesine rağmen bir şey onu konuşmaya itmişti.

Belki de Emerie'ye güvenmek, birine, *herhangi* birine güvenmek istiyordu. Ingram burada bir arkadaş bulmak için

yanıp tutuşuyordu.

"Buraya yardım için geldi," dedi Emerie kararlı bir şekilde, Wren'in mürekkepli kalemle ayrıntılı bir mektup yazmasını izlerken.

Sağ üst köşedeki özel mürekkep damgasına göre, diğer baş lonca sektörleri için tasarlanmıştı. Daha önce yazdığı iki tane aynı şey vardı.

"Ne konuda yardım?" Wren, Emerie'ye oturması için el sallamadan ya da masasının diğer tarafında durmaktan başka bir şey yapmadan sordu.

Emerie onunla bir görüşme talep etmiş ve bunun üzerine derhal ofisine götürülmüştü. Yüz hatları gergin olan Emerie, Duskwalker ile birlikte olduğu kısa süre içinde ondan neler öğrendiğini anlattı.

İkinci kez ona bakmak daha katlanılabilir olmuştu, ona daha ağza alınmayacak şeyler yaptıklarına dair kanıtlara rağmen. En azından hâlâ yaralı değildi ve ondan saklamaya çalıştığını bildiği... sadece *bildiği*, küçük sızlanmalar çıkarmıyordu.

Onu yıkadığına hâlâ inanamıyordu.

Kendisine böyle bir emir verilmemişti ama ona acımadan da edemiyordu. Bir noktada, kendi kanının bakırımsı, ağır kokusunu gidermek için üzerine su atacaklardı. Emerie bunu önceden

önlemiş, her şeyin karmaşası içinde hoş bir şeyler hissetmesini istemişti.

Ona üzüntüsünün derinliğini ve buradaki tüm insanların korkunç olmadığını göstermek istiyordu.

Emerie diğ er İblis Avcılarının onun görevini yerine getirirken ya da ona yaptıklarına tanık olurken hiçbir sorun ya amayacaklarını biliyordu. Onu tamamen saldırgan olarak görmeyen çok az kişi olurdu.

Aslında... onu temizledikten sonra, onu iğrenç bulmamı tı.

Ayrıca, yanmış  eker ve ceviz kabuğı gibi güzel kokuyordu. Burnu tüm zaman boyunca karıncalanmı tı. Hatta boynuzlarını silerken yanlışlıkla doğırudan yüzüne doğır  flediğinde daha da belirginle ti.

Garip, tuhaf, farklı ve kesinlikle bir canavardı ama kar ıla tığı çoğı İblis'in aksine onu çirkin bulmamı tı. Tuhaf bir şekilde, kafatası kafası yardımcı oldu.

Bu onu onlardan farklı kılıyordu, bu da gözlerinin hazmetmesi için daha kolaydı.

Belki de kertenkele pullarıyla kaplı olduğı ve kertenkele gibi bir kuyruğı olduğı içindi, ama onun soğıuk olmasını bekliyordu. Bunun yerine, vücudu o kadar sıcaktı ki, onu silerken ıslak bezini ısıtmaya ba lamı tı.

Yine de onun sesini beğenmedi.

Bunda bir şey vardı. Etini titreten ve kemiklerine kadar inen bir şey. Canavarca, insanlık dışı bir sest  ve vücudundaki k  uk tüyleri diken diken etmişti. Sanki    derin ton arasında bölünmüş gibiydi, her zaman tehdit içeren ve bir şekilde *patladığında* korkutucu hale gelen bir ton.

Bu, ona k  uk bir şekilde yardım etmeye çalışmasını engellemeye yetmemi ti.

Muhtemelen anlamsızdı. Muhtemelen karşısındaki kadın gibi kalpsiz bir inek olduğunu düşünüyordu ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

 nemsiyordu. Emerie ona öğrendiklerini anlatmayı bitirdiğinde Wren mektubundan başını kaldırıp gözlerini devirdiğinde daha da çok  emседi.

Wren sandalyesini g cırdayan, deri sıyırtan bir sıyrıkla geriye kaydırđı ve arkasındaki raftan bir kitap alarak ayağı kalktı. Kitabı Emerie'nin önündeki masaya fırlattı.

Mektubuna devam etmek için tekrar yerine otururken, "Yirmi    nc  Haziran, iki bin on sekiz tarihine kadar a ," dedi.

Emerie kendisine söyleneni yaparak g nl ğı tarih kısmına kadar açtı ve sessizce okudu. Sayfada dikkatsizce yapılmış mürekkep lekeleri vardı ve yazı dağınıktı, sanki kişi yazarken titriyormu  ya da sarhoş olmuş gibiydi.

Bugün  yelerimin dörtte birini kaybettim. İyi adamlar ve kadınlar. Hepsi bir İblis'in kaleme girmesine izin verdiğıim için.

Emerie hızla kitabın başına dönerek bunun batı sektöründeki Ba  İhtiyar'a ait günlüğün bir kopyası olduğunu fark etti.

Bir yıldır aramızda ya ıyordu.  ıracak Charles insana benziyordu. Lanet yüzü insana benziyordu ama onu üniforması olmadan hiç g rmemi tik. Ancak onu öldürdükten ve cenaze ateşi için temizlemek üzere kıyafetlerini çıkardıktan sonra İblis'in boş deri parçalarını fark ettik. Bu o olmalı. Charles bir grup İblisin geçmesi için kapıları açan ki iydi.

Onunla salonda oturup yemek yediğıime inanamıyorum. Neden ekiplerinin çoğunun  ld ğ n i ama onun ölmediğini sorgulamadığıma. Sadece onun rütbe atlamaya hazır m kemmел bir asker olduğunu düşündüm.

Bize o kadar çok benzemeye ve davranmaya ba ladılar ki, diğ er üyelerimize bile g venemiyoruz. Zeki olmaya ba ladılar.

 ğreniyorlar.

Yakında insanlık  lm   olacak.

Bugünden itibaren, tüm başvuru sahiplerini fiziksel muayeneden geçireceğiz ve yıllık

bizi kandırmadıklarından emin olmak için.

Dikkatsizliğim yüzünden çok kişi öldü. Bir daha asla.

Emerie gözlerini günlükten çevirdiğinde Wren'in onu izlediğini gördü. Dirseklerini masaya dayamış, kenetlediği elleri dudaklarını gizliyordu.

"Onlara güven olmaz," dedi Wren, koyu mavi gözleri Emerie'ninkiler arasında gidip gelirken. "O Duskwalker sana her ne söylediye, muhtemelen yalandır."

Emerie kitabı masanın üzerine koydu. "İblislerin ve Duskwalker'ların farklı olduğunu hep biliyorduk."

Wren, "Yine de hem insan yiyor hem de avlıyorlar," diye karşı çıktı. "Aynı tarafta çalışıyor olabilirler. Serbest bırakılabilmek için yalan söylüyor olabilir."

"Ya değilse?"

"Diyelim ki ona yardım etmeye karar verdik," diye söze başladı Wren, sandalyesinde arkasına yaslanıp kenetlenmiş ellerini masanın üzerine koydu. "Tüm doğu sektörü ordusunu Peçe'ye çağırsak ve bunun bir tuzak olduğunu öğrensek bunun yükünü taşıyabilir misin? İblisler sayıca bizden üstün. Sayıları az olduğunda üstesinden gelebiliriz ama bu bir hileden başka bir şey değilse, bir canavara güvenmeye karar verdiğiniz için Austrális'in tüm doğu yakası istila edilebilir."

Wren'in bakış açısının ne kadar geçerli olduğunu inkâr etmek zordu.

Emerie, İblis Avcısı kukuletasının içinden başının arkasını sıkıntıyla kaşıdı.

"Onu Peçe'ye kadar takip edelim demiyorum." Emerie içini çekerek başını salladı. "Ama ya doğruyu söylüyorsa? Yardım isteyen bir yaratığa işkence etmiş oluruz. Bu sana da yanlış gelmiyor mu?"

"Hayır," diye karşılık verdi Wren. "Buraya gelme nedenlerinin ne olduğu, asil ya da alçakça olup olmadıkları umurumda değil. Biz bir Duskwalker yakalayan ilk sektörüz. Bu, insanlığın onlar hakkında bilgi edinmek ve onları nasıl öldüreceğini öğrenmek için tek şansı olabilir."

"Yani bunu hastalıklı bir merak ve adalet yüzünden mi haklı çıkarıyorsun?" Göğsünde kin ve nefret kaynarken Emerie karanlık bir kahkaha attı. Çok geçmeden bu duygular kabarıp taşacaktı.

"Bunu insanlığın iyiliği için yapıyorum. Duskwalker'lar da en az İblisler kadar düşmanımız ve sayıları çok daha az olmasına rağmen on kat daha güçlüler. Tek başlarına tüm kasabaları yok edebilirler ve etmişlerdir de. Nasıl çalıştıklarını, onları nasıl öldürebileceğimizi öğrenirsek, binlerce olmasa da yüzlerce insanı kurtarmanın yolunu açmanın anahtarı olabilir."

"Onu çoktan açtın!" Emerie yumruğunu masaya vurarak bağırdı. "Bunun ötesinde daha ne öğrenebilirsiniz ki? Onu o zindanda kilitli tutarak-"

Wren'in yanakları Emerie'nin öfkesi karşısında kara bir mizahla seğirirken, gözlerinde şiddetli bir parıltı belirdi. "Haydutlara, katillere, tecavüzcülere ve hırsızlara yapacağımız şey tam olarak budur."

Emerie başını yana çevirerek, "Bu süreçte onlara zarar vermeyeceğiz," diye karşılık verdi.

"Hayır, bunun yerine ya hücrelerinde deliliğe yenik düşüyorlar ya da onları asıyoruz. Duskwalker'ın özgürlüğüne kavuşmasını engelleyen tek şey yaşama arzusu. Onu sorgulamayı umuyordum ama cevap vermiyor. Dürüst olmak gerekirse, ölmesini tercih ederdim. Onun acı çekmesini izlemek bana hiç keyif vermiyor."

Emerie'nin çene kasları gerildi.

Wren'in bakış açısını anlasa bile, mantıklı olsa bile, insanlık için yapılması gereken doğru şey olsa bile, bunu kabul edemezdi. Bu onun içindeki derin bir şeye ters düşüyordu.

Hiçbir şekilde bir aziz değildi ama o bile cevaplara ulaşmanın bir sınırı olması gerektiğini düşünüyordu. Eğer insanca yapılamayacaklarsa, o zaman hiç yapılmamalıydılar.

"Madem bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun, o zaman neden beni onun hücrelerini yıkamaya zorluyorsun?"

Paspas ve kovayı eline tutuşturdukları ilk andan beri aklını kurcalayan bir soruydu bu.

"Çünkü bu seni ona alıştıracak. Eninde sonunda sana gerçek yüzünü gösterecek." Öne doğru eğilirken dudakları seğirdi. "Seni çoktan korkutmaya çalıştıysa hiç şaşırmam. Gardiyan bir noktada ciyakladığından bahsetti."

"Zemin o kadar kaygandı ki neredeyse kık üstü düşüyordum," dedi Emerie, neden Duskwalker için yalan söylediğinden emin olmadan.

Wren'in dudaklarının aşağı doğru kıvrılması ona inanmadığını gösteriyordu. Cık cık etti.

"Amacınız İblisleri öldürmekti, değil mi?" Wren başını eğerek uzun saçlarının yana doğru dalgalanmasını sağladı. "Ya bunu yapmamız sonunda aradığın İblis'i bulmana neden oluyorsa?"

Emerie'nin sağ eli yumruk haline geldi. Kâbuslarına musallat olan bir yüz vardı. Onu yok edecek kişi kendisi olana kadar asla huzur içinde uyuyamayacağını biliyordu.

Wren ona dikkatle bakarak, "İblis Kral son zamanlarda daha fazla hamle yapıyor," dedi. Sırtını dikleştirdi.

Emerie ondan ancak önceki gün, elde ettikleri tüm bilgilerle ilgili mesaj üstüne mesaj okumak zorunda kaldığında haberdar olmuştu. Wren'in dikkatli bakışları ve Emerie'nin her türlü sorusuna cevap verme hevesi altında onun hakkında bir şeyler okumuştu.

Bazen kahverengi görünen kırmızı gözleri olan uzun boylu, koyu tenli bir adam. Uzun beyaz saçları, geriye doğru kıvrılan siyah boynuzları, sivri kulakları, pençeleri ve dişleri vardı. Çizimlerinin hepsi birbirinden farklıydı; bazıları onu yakışıklı, bazıları ise gaddar olarak tasvir ediyordu.

Bu yüzden Duskwalker ondan bahsettiğinde Emerie gözünü bile kırpmamıştı.

Bakış açısını genişletmek amacıyla yeni bilgiler zorla boğazına tıklıyordu. Hâlâ okuması gereken bir yığın kitap vardı ama Wren'in astı olduğu için bu tür hassas bilgileri okumasına izin verilmişti.

"İblisler bize farklı cevaplar verdiği için onun ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Tek bildiğimiz İblis belasının merkezinde olduğu ve zeki olduğu. Büyü, güç ve kuvvete sahip olduğu. Neden Duskwalker ona bağıllık yemini etmek yerine bizden yardım istesin ki? Bana çok şüpheli geliyor. Ve neden şimdi? Yüzlerce yıl geçti - neden sadece şimdi yardımımızı istiyor? Ofisime gelip yaptığım işi durdurmamı talep etmeden önce kendine sorman gereken sorular bunlar Emerie."

Uygun bir yanıt bulamadığı için sessiz kaldı. Bunun yerine Wren'in yüzünü inceledi, dudakları gergindi ve sağ eli çözölmeyi reddediyordu.

"Anlamaya başlıyorsun, değil mi? Bunu neden yaptığımı anlayabiliyorsun." Yüzünün geri kalanına ulaşmasa da Wren'in gözlerinde mizah vardı. "Eğer seni tecritten kurtarırsam, öğrendiklerini kendine saklayacağına inanıyorum. Tamam mı?"

"Asla bilgi sızdıracak kadar aptal olamam," dedi Emerie ısırarak. "İşte bu yüzden kafamı ana kapıların üzerindeki bir çivide buldum."

"Kesinlikle," diye onayladı Wren, bu mizah sonunda yüz hatlarına dokunarak ona çirkin bir küçümseme verdi. "Şimdi eğitiminize devam edelim."

Wren'in ofisinde başka bir masaya oturması için yönlendirildi, orada zaten bir yığın deri ciltli kitap onu bekliyordu.

Emerie genelde kitap okumayı severdi ama şu anda daha kötü bir şey düşünemiyordu. İş yükü o kadar ürkütücüydü ki, yığın Zagros Dağı'nın kendisinden bile daha büyük geliyordu.

İblis Avcısı yüzündeki örtülerin altında Emerie'nin rengi soldu.

Son birkaç gündür Duskwalker'a karşı neşteri kullanan doktorun cesedini sürükleyerek çıkarmalarını izledi. Canavar, zincirlerine karşı savaşıırken onları takırdatıyor, kafasını bir o yana bir bu yana savuracak kadar özgürlüğe sahip oluyordu.

Uzun gagasını şaklattı ve hatta onu sabitlemek için etrafına ip dolamaya çalışan Yaşlılardan birini gagalamaya çalıştı.

Dürüst olmak gerekirse, doktorun ağzını kurcalamak istemeselerdi ölümü engellenebilirdi.

Yaşlılardan biri de bu süreçte parmaklarını kaybetmezdi. Doktorun boynunu, göğsünü ve yüzünü gagalayıp ısırarak yaratıkla savaşımaya yardım etmeye çalışmışlar ve yanlışlıkla ellerini tehlikeye atmışlardı.

Emerie'nin bir yanı doktorun bunu hak ettiğine inanırken, diğer yarısı bir insanın ölümüne isyan ediyordu. Peki bu Duskwalker kaç kişiyi öldürmüştü?

"Bırakın beni!" diye kükredi Duskwalker, özgürlüğe kavuşmak için var gücüyle kıvranıyordu.

"Bırakın beni!"

Saniyeler içinde gagası tekrar bağlanmıştı ve onu tekrar serbest bırakma riskini alacaklarından şüpheliydi.

Sadece kendini savunuyor, diye düşündü, hemen yanında ve kapıdan dışarı akan insan kanına bakarak. Eğer buraya neden geldiği konusunda doğruyu söylüyorsa... o zaman kapıların dışında da sadece kendini savunuyordu.

Doğru olup olmadığını bilmiyordu.

Wren'in sesi her gün, her saniye aklının bir köşesinde fısıldıyordu. Emerie bunların çoğuna katılmaktan kendini alamıyordu; inkar edilemeyecek kadar hastalıklı ve çarpık olsa da çoğu mantıklıydı.

"Gördün mü?" Wren, içindeki paniği rahat bir ifadeyle gizleyen Emerie'ye dönüp bakarken homurdandı. "Fırsat verildiğinde öldürür."

Doktorun dilini tutmak için kullandığı pens yerde duruyordu ve tıpkı kullanmayı planladığı neşter gibi titreyen ateş ışığını yansıtıyordu. Nereye, Emerie emin değildi.

Bunun gerçekliğini inkâr edemezdi, hele ki bu olay tam önünde gerçekleşmişken. Gözlerini kıstı. *Ama dilimi çıkarmaya çalışan bir haydutun parmaklarını ısırıştım.*

Sonra özgürlüğüne kavuşmayı ve saldırganın boğazını kesmeyi başarmıştı. Nasıl farklı olabilirdi ki? Hiç de farklı değildi.

Masayı öne doğru eğmek ve onu tekrar diz çökmeye zorlamak için Duskwalker'ın iki yanındaki tekerlekleri döndürdüler.

"Sanırım temizlik görevindeyim?" Emerie alay ederek Wren'in her zamanki soğuk yüz ifadesinde bir mizah ışığının yanmasına neden oldu.

"Sana bir şans verecektim ama bu ses tonuyla mı? Kesinlikle."

Emerie onlar çıkarken yolundan bile çekilmedi ve onları omzuna çarpmaya zorladı.

Sonra da Duskwalker kükremeye devam ederken ona temizlik aletleri vermelerini bekledi.

Yaralanmamıştı - henüz ona zarar vermeyi başaramamışlardı - ama sakinleşmiyordu. *Görünüşe göre*

Öfkeli. Yere baktı. Kan yüzünden mi?

Tuhaf bir şekilde, lonca üyelerinin kanını temizlemeyi daha kolay buluyordu. Belki de hak ettiklerini aldıkları içindi.

Ne olduğunu bilmiyordu ama ölümlerine karşı duyarsızlaşıyor ve ona karşı daha savunmasız hale geliyordu. Yine de Wren'in sürekli fikir yayılım ateşi zihnini karışık bir ağrıya dönüştürüyordu.

Doğru ve yanlış neydi? İyi ve kötü? Kötü ve erdemli? Emerie belirsizlik içinde olmaktan yorulmuştu.

Kalp hastasıydı. Yemek yiyemiyor, uyuyamıyordu. İçini kemiriyor, derisini parçalamakla tehdit edene kadar kaşınmasına neden oluyordu. Üniformasının altı küçük kızarıklıklarla kaplıydı.

Eninde sonunda bir taraf seçmesi ve onların yaptıklarını tamamen kabul etmesi gerekecekti.

Odadaki kanı temizlemesi neredeyse hiç zaman almadı ve en kötüsünü, çırpınan yüzünden - gagasının ucundan - silmek için ona yaklaşacak kadar aptaldı. Çabucak ürktü ve geri çekildi. Yeni bir kova su istemesinin üzerinden çok geçmeden - Duskwalker'ın yanında kalmak için bir bahane - sonunda çok yavaş da olsa sakinleşti.

Daha doğrusu, üzerinde kalan kan parçaları kuruduğunda.

Burun deliklerinden vahşi nefesler veriyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Kırmızı gözlerinin onun üzerinde olduğunu biliyordu ve onları bir zamanlar olduğu kadar boş ve ruhsuz bulmuyordu.

"Sen-"

"Beni rahat bırakın!" diye bağırdı, sarsıldı ve zincirlerinin şangırtısının yanı sıra kemiklerinin de ses çıkarmasına neden oldu.

"Sadece farklı bir doktor kullanacaklar," dedi ona.

"O zaman onu da yok edeceğim," diye gürlledi, sözleri sinir bozucuydu. Kadının tüyleri diken diken oldu.

"Onu öldürmek iyi hissettirdi mi?"

Ona neden sorduğunu bilmiyordu. Belki de ondan nefret etmek için bir neden arıyordu, tüm bu olanları kabullenmesini sağlamak için.

"Evet," diye hırladı.

Esprili olmayan, tekil bir kahkaha attı. *Haydut için de aynı şeyi hissetmişim.*

Bir bez de istediği için, artık akılsızca çırpınmadığı için tekrar Duskwalker'a yaklaştı.

"Seni temizleyeceğim," diye bilgilendirdi onu.

Onu odadan almadan önce bu odada bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Dokunma bana."

Emerie onu görmezden geldi ve yüzünü ona dönmeden önce elindeki bezin suyunu sıktı. Sarsıldı ama bağları onu yerinde tuttu.

"Buraya yardım için geldiğini söylerken yalan mı söylüyordun?" diye sordu, birkaç kızıl damlayı temizlemek için göğsünü silerken.

Bu sefer, sadece dalga geçmedikleri bir yerden başlamanın en iyisi olacağını düşündü.

"İblis gibi görünüyorsun," diye tersledi, gözbebeklerinin girdabı kızarmıştı.

Emerie gözlerini kısarak durakladı. Sonra işaret parmağını kapüşonunun yan tarafına sokarak maskesinin klipsini açtı ve her ikisini de itti.

"Bu daha mı iyi?" diye sordu, adamın kızgın gözlerinin renginin yumuşadığını fark etmişti bile.

"Evet."

Yalan söylemiyordu. Üniformasına verdiği tepki göz önüne alındığında, onlara karşı nefret hissettiği açıktı.

Emerie, gagasının alt tarafını hafifçe kavrarken nefesini tuttu ve onun sarsılmasını bekledi. Sarsılmadı, küre şeklindeki kızarıklığı daha da azaldı ve Emerie rahatça dikiş yerini silebildi.

Adamın omuzlarındaki gerginliğin hafiflediğini fark etti ve hatta başının ağırlığının bir kısmını avucuna yaslamış olabileceğini düşündü.

Sonra adamın gözbebekleri daha önce hiç görmediği bir renge dönüştüğünde göz kapakları titredi. Morun orkide tonuna.

Kırmızının öfke ve açlık, beyazın ise korku anlamına geldiğini çoktan özetlemişti. Sadece mavinin üzüntü olduğunu tahmin edebiliyordu.

Orkidenin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Kafatası avucunun içinde seğirdi ve kemiğin bu kadar sıcak olmasına şaşırdı.

"O koku senden gitmiş," dedi, hızlı hızlı oflayarak. Onu kokluyordu. *"Sahiplenici kokan koku."*

Başını geriye attı. Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Eğer..." diye başladı, muhafızın duyamayacağından emin olmak için sesini alçalttı. "Eğer seni serbest bırakırsam, kimseye zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Adamın kaçma fırsatını kaçırmayacağını düşünmüştü. Atlamadı ve sessizliği ezici oldu.

"Duskwalker?"

"Ingram. Benim adım Ingram. Adımı daha yeni almışken elimden almayın."

Emerie onu temizlemeyi bitirmiş ve artık bembeyaz olan kafatasını silerek geri çekilmişti. *Bir adı mı var? Bu neden göğsünü oyuyordu? Gerçek bir canavarın adı olmaz. Bu, birinin onu önemsemediği anlamına mı geliyor?*

Hay Allah. Dışarıda onu özleyen biri var mıydı?

"Bana cevap vermedin, Ingram," diye fısıldadı, onun da kendisini takip edeceğini umuyordu.

"Verilen sözler tutulmaması gereken şeylerdir, değil mi?" Kadın başını salladı. *"O zaman bunun için söz veremem."*

Dürüstlüğü karşısında dudakları aralandı. O bir aptaldı! Onu neredeyse avucunun içine almıştı ve İblis Avcısı arkadaşlarını seve seve öldüreceğini açıklamayı seçmişti.

"Tamam, peki," diye homurdandı ve malzemelerini toplamak için ona sırtını döndü.

"Kızgın mısın?" tiz ses tonundaki şaşkınlık çok açıktı.

"Halkıma zarar vermek için elinden geleni ardına koymayacak birini serbest bırakmayacağım."

"Onlar bana ya da ben onlara zarar verirsem elimden bir şey gelmez."

Dudakları gerildi. Giderken durdu ve başını yana doğru eğerek ona yan gözle baktı. "Nasıl yani?"

"Mavka öfkelerinin kendilerini ele geçirmesine engel olamıyor. Biz... her zaman incitmek istemeyiz, özellikle de zarar görmüşsek."

Mavka mı? Duskwalker yerine kendilerine böyle mi diyorlar?

Yavaşça arkasını dönerek temkinli bir şekilde onunla yüzleşti. "Bazen kaza mı oluyor?"

"Evet. Kapınızı çaldığımda halkınızın bana oklarla saldırmaya başladıklarında sakinleşemedim."

'Vuruldu' kelimesi aklından çıkmıyordu.

Emerie düşünceli bir şekilde çenesini kavradı. *Anlıyorum. Yani Duskwalker'lar akılsız mı oluyor? Yok etme içgüdüğü gibi mi?* En azından o öldürdüğünde, bu tamamen kasıtlıydı. *Hayvanlar köşeye sıkıştıklarında kendilerini korumak için harekete geçerler.*

Ve eğer Wren ve diğer Yaşlılar bunu bir kurda ya da ayıya yapıyor olsalardı - bu ölümsüz ve

ölemezdi - uzun zaman önce onu kurtarmaya çalışırdı.

İnsanlar bile köşeye sıkıştıklarında ve korktuklarında farklı davranırlardı.

"Ben de açım. Kan kokusu beni çağırıyor. Hiç bitmiyor, hiç gitmiyor."

Emerie dudaklarının sağ köşesini çiğnedi. "Kan kokusu alırsan, seni yakaladığımız zamanki gibi çılgına mı döneceksin?" diye mırıldandı.

Harika! Bunun olasılığı yüksekti. Kendini kaybetmeden önce zindan kapısının hemen ötesindeki koridordan çıkmayı bile başaramazdı.

Şu anda bir çözüm düşünemiyordu. Onu gerçekten bırakıp bırakmayacağından bile emin değildi.

Emerie sadece ne yapmak istediğini, bununla nasıl başa çıkacağını anlamaya çalışıyordu.

Emerie'nin bir taraf seçmesi gerekiyordu ama önce neyin gerçekten mümkün olduğuna karar verecekti - ve bu onu sebepsiz yere öldürmeyecekti.

Belki bencilim, ama biraz, bilirsin, yaşamak istiyorum?

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, adamın kendisine gerçekten cevap verip vermediğinden emin değildi. Bu önemli değildi. Yatma vakti gelmişti ve uyumasına izin vermek için zihninin düşünmekten vazgeçeceğinden şüpheliydi. Daha sıkıcı günlükler ve metinler okumak zorunda kalmadan önce gözlerini kapatıp rahatlamalarına izin vermek için bile olsa olabildiğince dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Kapıya doğru yöneldi ve çocuk en ufak bir inilti çıkardığında kalbi göğsünde burkuldu.

"Lütfen beni yalnız bırakma."

Yalvarışı anında kalbini sıkıştırınca durdu. Bir Duskwalker kalması için yalvarıyordu ve daha önce hiç bu kadar iç karartıcı bir şey duyduğunu sanmıyordu.

Alt dudağını o kadar sert ısırıldı ki kan gelmesinden korktu. "Özür dilerim ama buna mecburum," diye fısıldadı ona ve mavi gözlerine bakarak.

Dışarı çıkmak için kapıyı çaldı.

Kadının gidişini izlerken Ingram'ın nabızı endişeyle atıyordu.

Turuncu ve kızıla çalan saçları ve açık mavi gözleri, onu sürekli çevreleyen dört gri duvara renk getirmişti. Nihayet altta yatan o berbat notadan arınmış güzel kokusu, akciğerleri sızlatacak kadar tatlıydı. Sesi düşünceleriyle savaşıyor, başka bir şeyin yapabileceğinden şüphe ettiğinde onu sakinleştiriyor ve yatıştırıyordu.

Ve çenesinin altına dokunuşu sıcak, yumuşak ve hoştu. Kokusuyla, sesiyle ve görüntüsüyle sükûnet bulmuş olan adamın ağır başını tutan kızın gücüyle, kız onun normal mor rengini geri getirmeyi başarmıştı.

Şimdi boğucu bir maviydi ve odada yalnız kalmaktan ne kadar endişeli olduğunu vurguluyordu - kendisine daha tatsız şeyler yapmalarını bekliyordu. Sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi gözleri duvardaki her çatlağa kaydı.

Duvarlar yavaş yavaş üzerine kapanıyordu.

Ondan kaçmak için gözlerini kapattı, zihninin bu kadar uyanık olmasına bir son verip nihayet uyuyabilmeyi diledi.

Çok yorulдум.

"Yalnız değilsin," dedi kadınsı bir ses, yankılı ama sıcak.

Görüşü maviye döndü ve hapsoldüğü yerde yapabildiği kadarıyla etrafına bakındı. Cadı

Baykuş hayalet formuyla önünde duruyordu.

Tüm benliği ona sarılabilmek için öne doğru sıçramaya çalıştı. O güvendeydi. Aleron'un gitmesinin nedenlerinden biri olsa bile, geçmişte onu korumuştı.

"Beni serbest bırak," diye inledi. *"Seni dinlemeliydim. Özür dilerim. Lütfen beni serbest bırak."*

Havada asılı duran, soyut formu katılaştı ve ileri atılırken çıplak ayakları yere çarptı. Gagasının ve başının etrafındaki ipi çekmeye başladı ve tırmalayan tırnakları kulak deliklerini kaşıdı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sessizce. "Daha erken gelmeye çalıştım ama kardeşlerinden birini kaybettim. Sana gelemeden önce onları çalan İblis'i kovalamak zorunda kaldım."

Daha önce gelmemiş olması umurunda değildi. O şimdi buradaydı ve önemli olan da buydu. Onu kurtarmak için buradaydı.

"Lanet olsun," diye tükürdü geri adım atarken. "Düğüm çok sıkı."

Tüylü pelerininin altında bir yerden bir hançer çıkardı ve onu serbest bırakmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca, ipi kesip kurtarmayı denedi. Yapamadı.

"Lanetler," diye tekrar ısırdı. "Anzuli'nin bunların üzerine yaptığı büyü, doğru bıçak olmadan kesilmelerini imkânsız kılıyor."

Gölgeli büyü bile kullandı, diz çökmüş formunun etrafında dallar oluşturdu - hiçbir işe yaramadı.

"Kafamı kesin," diye yalvardı.

Cadı Baykuş başını salladı ve onun bağlarından birinin uzunluğuna baktı. "Zincirlerin kilitleri var ve onlar da büyülü. Şu anda boynuzlarının etrafına bağlanmış durumdalar ve seni kurtarmaya çalışırken kırabilirim."

"Siktir," diye hırladı.

Dolgun dudakları gerildi. "Neden bütün çocuklarımın yaramaz ağızları var?" Daha fazlasını söyleyecekti ki, yaklaşan ayak sesleri ve konuşmalar duyulunca ağzını kapattı.

Görüşünü kapıya çevirdiği anda Cadı Baykuş gitmişti. Wren ve diğer iki İblis Avcısı içeri girdi.

"Bu sizin deneğiniz, doktor," dedi eliyle onu göstererek.

"Zincirlerinin anahtarını bulmaya çalışacağım," diye fısıldadı Cadı Baykuş içinden bir yerlerden.

Kadının saklanmak için cisimsizleştiğini fark etti. "Lütfen, biraz daha bekleyin."

Hafif bronzlaşmış kadın doktor kahverengi gözlerini ona çevirdi ve bakışları sertti - ve belki de liderleri kadar duygusuzdu.

"Anlıyorum, Duskwalker. Son zamanlarda yaptıklarınız konusunda ketum davranmanıza şaşmamalı. Araştırma açısından halihazırda ne yapıldı?"

Wren, "Johnathan onu parçalara ayırdı - hem de iki kez," diye cevap verince doktor onun boynunu kırdı.

"Başlamadan önce o notlara ihtiyacım olacak. Bu sadece bir otopsi miydi?" Doktor, Ingram'a karşı zerre kadar korku ya da endişe duymuyormuş gibi yaklaştı. Diğer doktor onu ilk gördüğünde korkmuştu ama o hırlayarak tehdit ettiğinde gözünü bile kırpmamıştı. "Düzgün bir fiziksel muayene yaptınız mı?"

"Henüz değil, hayır," diye onayladı Wren.

Doktor dudak büktü. "Tabii ki Johnathan onu açtı. O her zaman çok... kabaydı." Ingram'ın etrafında döndü ve sırtındaki sivri uçlara ve omurgasındaki omurlara derin darbelerle dokundu. "İtiraf etmeliyim ki Wren. Önce beni çağırmadığın için hayal kırıklığına uğradım."

Wren sıkılmış bir ses tonuyla, "Johnathan daha yüksek rütbeli bir üyeydi," diye cevap verdi.

"Evet, ama daha iyi bir doktor değil. Tek eksiğim loncada geçirdiğim yıllar, deneyim değil." Kadın ondan bir ölçek kazıdığına adam sarsıldı, acısı alevlendi. "İlginç. Farklı hayvan parçalarından oluşuyor gibi görünüyor. Johnathan'ın notlarını beklerken bugün fiziksel bir muayene

yapacağım. Onları okuduktan sonra,

Yeterli olup olmadıklarına ya da çalışmasını yeniden yapmam gerekip gerekmediğine bakacağım. Beynini inceledi mi?" "Hayır, henüz değil," diye itiraf etti Wren.

"Tamam. Bunu en son ben yapacağım. Bir Duskwalker'ın kafatasını kırmanın neredeyse imkânsız olduğunu duymuştum. Bunun doğru olup olmadığını öğrenelim ve belki de bu süreçte gerçekten ne tür bir zekâya sahip olduğunu görebilirim."

Ingram'ın gözleri keskin bir beyaza dönüştü. Gözbebekleri sık sık bu renge dönüştüğü için hiçbiri korkusunun derinliğini fark etmediği için şükreliyordu.

Wren, doktor onu kovduktan sonra gitti ve sonra onu incelemeye başladı. En azından gerçekten acı verici değildi, çünkü sadece vücudunun farklı bölgelerini dürttü ve karıştırdı.

Ama onunla geçirdiği her an, diğer doktordan çok daha titiz olduğunu gösteriyordu. Elleri ona dokunduğu her yerde soğuktu, onu boynuzlarından kuyruk ucuna kadar inceliyordu.

Gözleri ona bir böcekmiş gibi bakıyordu - ki bu tuhaftı, çünkü adam onun ufak tefek boyunu aşıyordu.

Bazen en küçük İblisler en iğrenç olanlardır.

Tamam. Tamam. Tamam... kahretsin, diye düşündü Emerie Zagros Kalesi'nde gezinirken, telaşlı vücut dilini gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

Öğleden sonra olduğu için koridorun pencerelerinden sızan güneş parlaktı. Birazdan ufukta alçalmaya başlayacaktı ama acele etmesini diledi.

Çoğu yemek salonunda olduğu için koridorlarda dolaşan çok fazla insan yoktu. Tek tük olanlar da ya işten ayrılanlar ya da vardiyalarını değiştirenlerdi.

Loncada, az sayıdaki ulak atları için ahır işçilerinden aşçılara, temizlikçilere ve hatta gözcülere kadar yüzlerce pozisyon vardı. Çoğu kişi görevlerini dönüşümlü olarak yerine getirse de, yakın zamana kadar kadroları düzenlemek onun daha kalıcı görevlerinden biriydi.

Yükü paylaşmak için hepsinin bir noktada nöbet tutması - ve bunun için farklı saatlerde olması - gerekiyordu.

Koridorlarda çok fazla insan var. Görevi olmayanlar için sokağa çıkma yasağı geçmiş olsaydı daha iyi olurdu ama Emerie daha fazla bekleyemezdi.

Duskwalker'ın zindanına yaptığı son ziyaret, yeni doktorun onun içine kendi gözlerini dikmek istediğini ortaya çıkarmıştı. Zavallı adam bir türlü rahat edemiyordu.

Kıçının altındaki ateşi yakan şey bu değildi.

Yaraları çoktan iyileşmiş olmasına rağmen - Emerie onu ziyaret etmesine izin verilmesinin tek sebebinin temizlik görevi olmasından nefret ediyordu - nefes alış veriş kısa ve sığdı. Bembeyaz gözleri Emerie'ye mavi mavi parladıktan sonra bir kez daha korkuya kapıldı ve Emerie'yi görünce gerildi.

Bu anıyı hatırlayınca gözlerini sıkıca kapadı.

"Lütfen," diye sızlandı. "Onu benden uzak tut. Kafatasımı kırmasına izin verme."

Emerie, Sabrina'nın niyetini daha önce Wren'den öğrenmişti. O da kararını çoktan vermişti.

Çoktan planlarını uygulamaya başlamıştı.

Ama sözleri... ne kadar acil ve panik içindeydi... *Kafatası önemli.* Nasıl olduğunu, neden olduğunu bilmiyordu - tek bildiği bekleyemeyeceğiydi.

Kendi bokumu daha önce çözmeliydim.

Ama yıllarca süren beyin yıkamayı, eğitimi, korkuyu ve nefreti kırmak zordu. Doğru olanı yapmak için bildiği, öğrendiği her şeye karşı çıkmak zordu. Özellikle de kulağında Wren gibi bir baş belası varken.

Bu gece, Duskwalker'ı serbest bırakacaktı.

Ölecek miydi? Muhtemelen!

Ya Duskwalker öfkesini ondan çıkaracaktı ya da Wren onu zindana geri tıkarken hain olduğu için asacaktı. Ama artık bunu yapamazdı.

Boş boş oturup bunun olmaya devam etmesine izin veremezdi. Onun hayatı değerli değildi. O özel değildi.

Emerie hayata bu kadar bencilce tutunmayı hak etmiyordu, bunu yapabilecek tek kişi o iken ya da

yardımcı olur.

İp dışında ihtiyacım olan her şey odamda olmalı. Gerçekten de yanına aldığı tek şey bir su torbası, tüm aletlerini koyduğu seyahat çantası, onu kurtarmak için bir kilit taşı obsidyen bıçak ve can sıkıntısından yeni yaptığı bir yaydı.

Üzerinde zaten bir kılıç ve kırbaç vardı, Wren tarafından yükseltilmiş ve ona verilmişti. *Bundan fazlasına ihtiyacım yok.*

Ancak, dün gece kararını verdikten sonra başka bir şey yapıyordu. Bunu bitirmek için yeterince ip çaldığını düşünmüştü ama bir boy eksik kalmıştı.

Eğer bugünden sonra yaşama umudu varsa, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Koridorda biri ona çarptı ama o bunu fark etmedi. Ta ki bileğinden tutup onu geri çekene ve entrikacı zihnini şimdiki zamana zorlayana kadar.

"Emerie?" diye sordu ve Emerie bu sesi nerede duysa tanırdı.

Üniforması tam olmasına rağmen yüz maskesini takmamıştı. Belli ki adam bir süredir onu takip ediyordu, muhtemelen ona bağıırıyordu ve o da bunu fark edemeyecek kadar dalgındı.

Kolunu Bryce'tan çekti ama Bryce güçlü durdu. "Bırak beni," diye homurdandı.

Dar koridorda etraflarından geçenlere yer açmak için onu daha yakına çekti.

"Altı gündür yoktun," diye sıkılmış dişlerinin arasından çıkıştı. "Hangi cehennemdeydin?"

"Meşgulüm," diye cevap verdi.

Yine de komikti. Eğer Duskwalker olmasaydı, Emerie farklı bir tepki verebilirdi.

Geçtiğimiz altı gün boyunca Bryce neredeyse hiç aklına gelmemişti. Wren, Duskwalker, tüm üzüntüsü ve pişmanlığı... onunla ayrılığına ayıracak tek bir anı bile olmamıştı.

Başında bu kadar çok şey olmasaydı, daha önemli şeyler ona yük olmasaydı, Emerie muhtemelen son birkaç gecedir hüngür hüngür ağlıyor olurdu. Bir hata yapıp yapmadığını merak ederek ağlardı.

Bu olay dışında, onun için tek bir damla gözyaşı bile

dökülmemişti. Ama Duskwalker için oluşmuştu.

Odasının mahremiyetinde, ister her zamanki odası olsun ister saklandığı oda, Emerie o yaratık için ağlamıştı. Onun çektiği acıya ve yakalanmasında en büyük payın kendisine ait olmasının getirdiği ağır suçluluk yüküne ağlamıştı.

Bu onun hatasıydı.

Zamanda geri gidebilseydi, kendini durdururdu.

O aptal zindana atılmasına yardım ettim.

"Duskwalker'ın yakalanması hakkında Wren'le bir görüşme ayarlamaya çalıştım ama müsait olmadığını söylediler. Ona sana yardım ettiğimi söylemedin, değil mi?"

"Aklımdan çıkmış," diye mırıldandı dürüstçe, kolunu birkaç kez çekmeye çalıştığında homurdandı.

Sonra ön kolunun etrafındaki sıkı baskıdan dolayı irkildi, sanki kolunu ikiye ayırmaya çalışıyordu.

"Artık yararlı bir delik olmaya devam etmek istemiyorsan, sorun değil, ama en azından bir sürtük gibi davranıp tüm zaferi kendine saklamayabilirdin." Onu sırtı duvara değene kadar itti ve kafasının arkası duvara çarptı. "Ona söyleyeceksin, yoksa herkese senin nasıl bir fahişe olduğunu anlatmaya başlayacağım. Seni alçaltmak benim için ne kadar kolaydı-"

Sözünü bitirmeye bile fırsat bulamadı. Taşaklarına o kadar sert bir darbe indirdi ki Bryce öfkeden şaşı oldu ve bir şeylerin patladığını hissettiğine *yemin etti*. Belki de hayal görüyordu ama garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Sessizce ıgık atarken, gözlerinden yaşlar süzülürken onu bıraktı. Aletini tutarken dizlerinin üzerine çoktu.

"Senin saçmalıkların için zamanım yok," diye tersledi onu. "Herkes istediğini söylemekte  zg rs n. Ben bir fahişeyim, bir kaltağım. Gerçekten ama *gerçekten* umurumda değil."

Bu konuda son derece samimiydi.

" irkin... kaltak," diye hırıldadı, ayakta duramıyordu.

Tamam, bu seferki çok acıtmıştı ama Emerie hışımla uzaklaşırken bunu görmezden gelmeye çalıştı.

Neden erkekler istediklerini vermediğinizde size hep çirkin derler? Ve tabii ki Bryce bunu bilirdi.

Bu hakarete karşı özellikle hassastı.

Yine de adamın ona hiç iltifat edip etmediğini hatırlayamıyordu.

Yapamam. şu anda bunu düşünemem.

Bunun üzerinde daha sonra durabilirdi... tabii hâlâ hayattaysa.

Emerie cephaneliğe girebilmek için birkaç kat aşağı indi. Muhafız onun malzeme aldığını not etti ama onu durdurmadı. Neden dursunlar ki? Lonca  yelerinin buraya eğitim amacıyla gelmesi normaldi.

Yavaş yavaş insanlardan boşalan uzun ve r zg rl  koridorlarda gezinerek odasına geri döndü. Zagros Kalesi her zaman soğuk ve tekinsiz hissettirirdi ama bu his onu her zamankinden daha fazla ürperti.

Pencereden dışarı baktı, alacakaranlığın kırmızı ve turuncu sonbahar yapraklarını görmeye yetecek kadar ışık vermediğini fark etti. *Ceketimi almalıyım.*

Listesine her yeni madde eklediğinde g gs n n içi boşalıyordu. Dolu  antası cesedinin yanında ne kadar acınası görünürdü? Aptalca umutlanıyordu.

Fikrini değiştirmeden önce bu işi bitirmek için acele ederek çantasını hazırladı ve ipi içine yerleştirdi. Sonra kimsenin gözünü kırpmayacağını bildiği kırıbacını ve kılıcını beline bağladı.

Öte yandan yayı ve sadağı kaşların kalkmasına neden olabilir.

Ceketi, seyahatlerinde yemek için avladığı hayvanlardan yapılmıştı ve uyumsuz yamalardan oluşuyordu. Uçları omzunun üzerinden ve bacağının arkasından dışarı çıksa da gizlemek için yayının üstüne atmıştı. Sadağı arkasında fark edilir bir etki yaratıyordu ama omuz silkti.

Yapabileceğinin en iyisi buydu.

Maskesini ve kapüşonunu sıkıca takarak odasından çıktı, bir an bile dönüp bakmaya fırsat bulamadı. Taştan oyulmuş dört gri duvar, ahşap çerçeveli tek kişilik yatağı, üzerinde diğer  l  lonca üyelerinin oymaları olan k  uk yazı masası... Hiçbir şey ona ait değildi. Burası sadece uyumak için bir yerdı ve hiçbir zaman gerçekten evi gibi hissetmemişti.

Emerie diğer lonca üyelerinden mümkün olduğuunca uzak durmaya dikkat ederek zemin kata giden uzun yolu kullandı. Burada insanlar seyrekti ve temizlik evine gizlice girmek hiç de zor değildi.

Bir paspas ve kova aldı, paspasın başını yayının üstünü gizlemek için kullandı ve sakın bir şekilde onu zindan katına götürecek kapılara doğru ilerledi.

Merdivenlerin üstündeki kapıyı koruyan Usta rütbeli  ye, Duskwalker'ın hücresini temizlemek için aşağı indiğini görmeye alışkın olduğuundan, serbestçe geçmesine izin verdi. Kendisine eşlik edilmediğini fark etmemelerinin kayıtsızlık mı yoksa aptallık mı olduğuundan emin değildi.

Temizlenmesi için herhangi bir emir gönderilmediğini düşünen hücresini koruyan Yaşlı rütbesindeki  ye onun içeri girmesini engelledi.

Emerie elindeki kovayı bıraktı ve adam ne olduğuunu bile anlayamadan hızla üzerine atladı.

ve paspas sapını arkadan boynunun ön tarafına yerleştirdi. Solunum yollarını ve kan dolaşımını kesen sapı tırmalayarak bir boğulma sesi çıkardı.

Yüzüne doğru geriye doğru hamle yaptı ve tırnaklarını maskesinin içinden geçirdi. Kadın güçlü durdu, tüm gücüyle çekerken ön tarafı adamın sırtına yaslandı.

Sonunda sarktığında onu serbest bıraktı ve nabzını kontrol etti. *İyi. Hâlâ hayattaydı.* Elde ettiği yedek ipin bir kısmıyla adamın ellerini ve ayaklarını birbirine bağladıktan sonra ağızını kapatmak için bir bez parçası kullandı.

Silah kemerinden anahtarı çıkararak zindanın kapısını açmak için hızla hareket etti.

Emerie'nin bakışları Duskwalker'ın beyaz gözbebekleriyle buluştu.

Kilitlenmeyeceğini bilen Emerie, muhafızı içeri sürükledikten sonra kapıyı kapattı. Sonra yüzündeki örtüleri çıkarırken Duskwalker'a doğru döndü ve onun örtülerden hoşlanmadığını hatırladı.

şimdi gözbebekleri koyu sarıydı.

"Nesin sen-" diye söze başladı ama kadın hemen harekete geçti.

"Hadi seni buradan çıkaralım," diye hızlı hızlı nefes alıp verdi. Adamın yanındaki krank tekerleklerinden birine doğru fırladı ve onu diz çökmüş bir pozisyona zorlayan tahta, kollarını arkasına almasına yetecek kadar uzaklaşana kadar tüm gücüyle itti. "Ancak - lütfen bunu yanlış anlama çünkü eminim sen de benim için aynı şeyleri hissediyorsundur - sana güvenmiyorum."

Adam hâlâ kapana kısılmış durumdayken ve onu durduramazken, Emerie büyülü ipi adamın beline doladı. Sonra serbest uzunlukları bir bağlantı noktası oluşturmak için birbirine doladı ve ipin her bir ucunu bileklerine sarılmış olan halkalardan geçirdi. Merkez noktaya geri dönerek ve ona geniş bir alan bırakarak, aynı şeyi ayak bileklerindeki ve kuyruğundaki iple de yaptı.

Neredeyse sırtında düğümlü bir koşum takımı varmış gibi görünüyordu.

şans hazırlıklı olanın yanındadır. Ve bu gece evrenin ona bol bol şans vermesine ihtiyacı olacaktı; yol boyunca ona yardım etmek daha iyiydi.

"Beni serbest mi bırakıyorsun? Neden?"

Burun deliklerinin üzerine bir bez sardı ve sabitledi, buna bağlı bitki torbasının kafatasındaki içbükey çentiklere sıkıca oturduğundan emin oldu. *Bu işe yarasa iyi olur. Umarım bunun içinden kan kokusu almaz.*

"Çünkü bunların hiçbirini kabul etmiyorum ve buna izin verirsem yaşamayı hak etmiyorum." Emerie daha sonra obsidyen kılıcını kalçasındaki kılıftan çıkardı. Ucunu adamın gagasına doğrulttu.

"Ama şimdi beni dinle. Ben olmadan buradan kaçamazsın. Burada kaybolacaksın. Sırtına binip sana yolu tarif edeceğim ve sen de bana bilerek kimseye zarar vermeyeceğine dair söz vereceksin." *"Sana söyledim. Bu sözü veremem,"* diye sızlandı, gözleri mavi mavi parlıyordu. Bir kez daha, onun

Bu konudaki dürüstlüğü ona dokundu. Adamın yalancı olmadığına sevinmişti.

Ne derse desin, yine de ipin boynundaki bağlantı kısmını kesti ve onu sürerken tutunabileceği bir şey olsun diye ilmeğini bıraktı.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Birkaç nedenden dolayı yardım edemeyeceğini söylediğini biliyorum ama senden *denemeni istiyorum*. Seni özgür bırakmamın karşılığında tek istediğim bu. Mecbur kalmadıkça halkımı öldürmemeni istiyorum." Önce adamın göğsündeki, sonra da belindeki ilmeği kesip çıkardı. "Muhtemelen üsttekilerin sana zarar vermesinin intikamını almak istediğini biliyorum ama bunu denersen aptallık etmiş olursun. Seni tekrar yakalayabilirler ve seni serbest

bıraktığım için beni öldürebilirler. Başka bir şansın olmayacak. Lütfen, bana söz ver."

"Deneyeceğime söz veriyorum."

Günler sonra ilk kez kalçalarını ileri geri hareket ettirebildi. Ayrıca hareket edebiliyordu.

boynuzlarının etrafındaki zincirlere rağmen başını hafifçe salladı.

Tam eğilip adamın kalçalarına ve baldırlarına dolanmış olan ilmekli kısmı kesecekken, biri saçını yumrukladı.

Emerie geri çekilip yere fırlatıldığında nefesi kesildi. Yan yattığında tek düşünebildiği, "*Ne oluyor lan?!"* oldu. *Kapının açıldığını duymadım!*

Ancak, göğsüne mızrak saplamak için elindeki bıçağı havaya kaldırırken gövdesine sarılan kadının üzerinde İblis Avcısı üniforması yoktu.

Onun yerine, pelerininden beyaz bir tüy aralarında uçtu. Kahverengi tenli ve koyu renk saçlı bir kadın ona öyle sert bir ifadeyle bakıyordu ki, insanın yüreği ağzına *geliyordu*.

"*Bekle, dur!*" Ingram tam bıçak inerken bağırdı. Emerie onu engellemek için obsidyen hançerini yukarı itti.

Kadının yüzünün yan tarafına, onu sola savurmaya yetecek bir güçle yumruk attı. Emerie onu itti ve ayağa sıçradı.

"Sen de kimsin be?" Emerie dişlerini sıkarak bağırdı, odanın etrafında dönerlerken hançeri hazırды.

İkisi de saldırmaya hazır, ikisi de kendini savunmaya hazır.

"Ben hayatım ve ben ölümüm," diye mırıldandı saldırmadan önce. "Ve bu Mavka'yı senin işkencelerinden kurtaracağım!"

Emerie'nin gözleri büyüdü. Yana doğru yuvarlanmadan önce kadının elini yukarı doğru savurabilecek kadar alçaldı.

Beyaz tüylü bir pelerin, kirden lekelenmiş beyaz bir elbise giyen ve ayakkabısı olmayan kadın hızla ona döndü. Gözlerinde tehlikeli, hesapçı bir parıltı vardı.

"Bekle! Bir saniye bekle." Ellerini kaldırdı, biri hâlâ hançerini tutuyordu, teslim olma pozisyonundaydı. "Ben de onu kurtarmaya çalışıyorum."

Koyu kahverengi gözlerindeki o tehlikeli bakış yumuşadı. Gözlerini Emerie'den ayırmıyordu, güven vermiyordu ve hâlâ saldırmaya hazırды.

"Bu yüzden buradayım." Bir noktada uyanmış olan ve ağzındaki tıkaca rağmen çığlık atan bağlı muhafızı işaret etti.

Kadın Emerie'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Neden ona yardım ediyorsun?"

"Sebebi yok." Başını iki yana salladı. "Gizli bir nedeni yok. Sadece serbest bırakılması."

Zincirlerini daha fazla sallamak için yeterince yeri olan Ingram, "*Doğru,*" diye onayladı.

Gizemli kadının keskin bakışları Emerie'ye geri dönmeden önce dizlerinin etrafındaki çoktan kesilmiş ip parçalarına kaydı.

"Peki." Sonra başıyla kapıya doğru işaret etti. "Gerisini ben hallederim."

Bu, kendisi olmasa bile birilerinin onun tarafında olduğunu bilerek bu işten sıyrılma fırsattı. Ama her şeye şahit olan bir muhafız, onu bu yolda yürürken gören diğerleri ve cephaneliktekiler... ilk şüpheli o olacaktı.

Bir başka sorun daha vardı.

"Buradan çıkmanın en iyi yolunu biliyorum," dedi Emerie. "Zagros Kalesi bilmeyenler için bir labirent gibidir ve o asla ön kapılardan geçemez. Avluya açılan bir yan kapı ve ardından ormana açılan başka bir kapı biliyorum."

Bu Duskwalker'ı yakaladığı gece ona göstermemiş olsalardı, onlardan haberi olmayacaktı.

"İyi olacağız," diye cevap verdi kadın. "Karşılaştıklarımız yolumuza çıkmayacak."

"Kimseye bilerek zarar vermeyeceğine dair bana söz verdi," diye yalvardı Emerie.

"Ona yaptıklarından sonra ölümlerini hak ettiler."

"Biliyorum." Emerie'nin yüz hatları irkilerek buruştu. "Ama ona kaçması için daha iyi bir şans sunuyorum."

Kan dökülmesine gerek kalmayabilecek bir şey. Sen insansın, anlamalısın."

"İnsan mı?" diye düşündü kadın. "Ben insan değilim." Sonra Duskwalker'a döndü. "Ne istiyorsun?"

Ingram'ın başı, aralarına baktığını gösterecek kadar eğildi. Kadının kendisine sormasına o da en az kadın kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Bir söz verdim..." diye sözünü kesti, sonra gözbebekleri parlak bir turuncuya dönüştü. *"Bunu bozmak istemiyorum."*

Ayrıca burada bana karşı nazik davranan tek kişi de o."

İçini çekerek, göz ucuyla Emerie'ye baktı ve başını salladı. "Eğer istediğin buysa."

Pelerininin içinden demir bir anahtar çıkardı. Emerie kadının obsidyen bir hançer de kullandığını ancak şimdi fark etti.

Nefes nefese kaldı ve bir adım öne çıktı. "O anahtarı nereden buldun? Çalınması imkânsız olmalıydı."

Kadın diz çökerek adamın ayak bileklerindeki metal kelepçeleri çözdü. İp bağlarından kurtulmayı başarması ihtimaline karşı ek bir savunma.

"Lideriniz bunu bir kasaya saklamış olabilir ama kasanın anahtarlarını üzerinde taşıyordu. Hem anahtarların hem de kasanın nerede olduğunu bulduktan sonra hiç zorlanmadım." Sonra kendi kendine homurdanarak şöyle dedi: "Ama kasayı bulmam çok uzun sürdü. Sana daha fazla zarar verdiler mi?"

"Evet."

Emerie'ninki gibi onun da gözleri kısıldı ve dudakları düzleşti.

Emerie onu bağlayan ipin geri kalanını da kesip atmış, zincirlerin kilit pimlerini çıkarmak için çekicini ve bıçağının ucunu kullanmak zorunda kalmayacağı için şükretmişti. Aslında bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama aynı zamanda adamın onları duvardan çekip çıkarabileceğini de umuyordu.

En azından bu daha iyiydi.

Adam nihayet bağlarından kurtulduğunda Emerie'nin kalbi hızlandı. Nefesini tuttu, adamın aniden pençeleri hazır bir şekilde üzerine atlayıp atlamayacağından emin değildi.

"Her yerim açıyor," diye inledi, başını onların arasına sokarak. Kollarını ve bacaklarını dört ayak üzerine uzattı.

Bastırdığı nefesini dışarı verdi.

"Bunları neden üzerinde bıraktın?" diye sordu kadın, çalıntı hançerini adamın sırtından ve kollarından geçen iplere götürerek.

"Yapma," diye araya girdi Emerie, kızın bileğini nazikçe tutmadan önce. "Onları çıkarma. Takılı kalmaları gerekiyor."

Kadının bakışları şüpheliydi, kaşlarını indirerek ters ters baktı. Neyse ki bir süre sonra başını salladı.

Emerie, Duskwalker'a doğru yürüdü ve kuzgun kafatası omzunun üzerinden ona bakmak için serbestçe döndüğünde çenesini sıktı. Dört ayak üzerindeyken bile kafatası kendi baş hizasına yakındı.

"Sırtına tırmanabilir miyim?"

Başını kadına doğru çevirdi, o da başıyla onayladı ve kendini onun için aşağıya indirdi. Kadın

adamin sırtına iyice yaslandığında irkildi. *Hay aksi. Ceketimi geri giymeyi unutmuşum.* Kadının kasık kemiğini kertenkele dikenleri tarafından yok edilmekten korumak için üzerine oturmak mükemmel olurdu.

Onun yerine, yeterli olacağını umarak çantasını oraya koydu.

Boynundaki ipi kavradı. "Tamam. şimdi burada olduğumu ve bir kapıdan geçerken kafamı keseceğimi unutma."

Adam düzgün bir şekilde ayağa kalkarken bir o yana bir bu yana sallandığında küçük bir çılgılık attı. O kesinlikle yaptı
ata binmek gibi hissetmiyorum.

"Ben önden gidip yolu açacağım," dedi kadın ve zindanın kapısını açmak için harekete geçti.
"Hadi gidelim."

Emerie, Ingram harekete geçtiği anda yere yattı ama onlara rehberlik etmek için yüzünü sıkıca yukarıda tuttu. Adam ne kadar hızlı koşarsa koşsun, saçları yanlarından geçen soğuk hava yüzünden arkasına savrulurken, bulundukları yeri tespit etmekte zorlanıyordu.

Pençeleri ve elleri taş zemine çarpıp gümbürdüyor, koridorlarda yankılanıyordu.

"Sola," diye bağırdı. Bir kavşağa gelen kısa bir koridordan aşağı döndüler. "Tekrar sola.
O zaman düz git."

Koridorun sonunda zemin kata inen bir merdiven vardı.

Kadın kapıyı açtı ve Emerie ile Ingram hemen arkasından çıkmadan önce muhafızın ödünü kopardı. Emerie onlara baktı ve şaşkın gözleri kendi kararlı gözleriyle buluştu.

"Sağa git!"

Geniş ve uzun koridordan geçen bir avuç lonca üyesi onları fark ettiğinde boynundaki ipi çekti. Dürüst olmak gerekirse, dev bir Duskwalker'ı fark etmemek zordu!

Ingram o yöne döndü ve hemen arkalarından geldiler. Sesini alçak tutmaya çalışarak, "Sağdaki kapı," diye talimat verdi.

Küçük bir merdiven onları alt güney kulesinin girişine götürdü. Ingram'ın panikleyip paniklemediğini bilmiyordu ama nefesleri burun deliklerinden homurdanıyordu ve hareketleri daha sarsıntılıydı. Vücudu dizlerine ve gövdesine karşı sıcaktı ve altında çalışan kasları onun ne kadar... inanılmaz derecede güçlü hissettiğine dikkat çekti.

Alarm çaldı ve Emerie'nin nabızı kulaklarında gümbürdedi. *Kahretsin! Daha fazla zamanımız olacağını umuyordum.*

Kendilerini kuzeydeki alt kuleye götürecek koridorda hızla ilerlediler ve tepeye çıkan bir merdivene yaklaşırlarken girişte bir lonca üyesi belirdi.

Onlara doğru bir adım attılar, öfkeyle bağırmaya başladılar, sonra önlerinde koşan kadın saldırdı. Tek bir hareketle, o kadar hızlı hareket etti ki Emerie'nin bunu fark edecek zamanı bile olmadı, boğazlarını kesti.

Ingram, kanamayı durdurmak için nafile bir çabayla yarasını kavrayan İblis Avcısı'nın üzerine atladı ve Emerie'nin gözleri suçlulukla kırıştı.

"Kimseyi öldürmeyin dedim!"

"O sözü verdi," diye cevap verdi duygusuzca. "Ben vermedim."

Ingram'ın boynundaki ipi kızgınlıkla daha sıkı kavrayan kadın, bir an için kadının arkasından baktı ve sonra itiraf etti: *"Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu gece sadece bir kişinin ölmesi onlarcasının ölmesinden daha iyiydi. Ayrıca, odağı kaybetmek için zaman yoktu.*

"Sondaki kapı dışarıya açılıyor," dedi Emerie. "Kilitli. Kırması gerekecek." "Onu duydun, Ingram."

Hırıltılı bir oflama ve başını sallama hareketiyle adımlarını hızlandırdı, ta ki hızlarını belirleyen kadına hızla yaklaşıp kadar.

Emerie'nin içinden kopan nefes o kadar keskin ve gürültülüydü ki, çıkarken ciğerlerini yumrukladı. Duskwalker kadının içinden hızla geçerken gözleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı!

Onları yakından takip ettiğini görmek için arkasına baktı. *Bir Hayalet'e dönüşmüştü!* Tüm vücudu renksiz ve şeffaf hale gelmişti.

Sonra, gözlerinin önünde cismanileşti. Ayak parmaklarının ucundan kahverengi bir deri oluştu ve

Parmakları, hızla uzuvlarına yayılmadan önce. Beyaz, neredeyse şeffaf ve uçuşan saçları yavaşça yüzüne ve omuzlarına döküldü.

Bir saniyeden daha uzun süre Hayalet olamazdı ama Emerie ne gördüğünü biliyordu. Bunun bir ışık ya da zihin oyunu olmadığını biliyordu.

Emerie'nin bakışları sert bir ifadeye sahip olan kadınla birleşti.

Arkasından bakakalmakla o kadar meşguldü ki neredeyse kritik bir şeyi kaçırıyordu. Ingram kükredikten sonra sırtını Ingram'a yaslamak için yeterli zamanı oldu ve Ingram omzuyla kalın ahşap kapıya doğru ilerledi. Kapı ikiye bölündü ve menteşelerinden fırladı, kâğıttan başka bir şey değilmiş gibi yok oldu.

Onu dakikalar içinde yıkmak için en az on insanın koçbaşı kullanması gerekirdi.

Tahta kıymıkları her yöne uçuşuyor, yüzüne yağdıklarında göz kapaklarını kapatmaya zorluyordu. Arkasında çılgınca dalgalanan uzun, dalgalı saçlarına birkaç tanesinin takılacağını biliyordu.

Ingram'ın boynundaki ipi geri çekerken bir yandan da sağa doğru çekti. "Dikkat et!"

Tam önlerindeki dağ duvarına atlamadan önce durmaya çalışırken yerde patinaj yaptı. Sağa doğru fırladı ama iki sıra İblis Avcısı mızraklarıyla hazır ola geçince hemen durakladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Emerie nefesinin altında. "Bizi burada yendiler."

Yine de onları götürdüğü yol, ön kapılardan geçmek kadar doğrudan değildi. İki sıra İblis Avcısı'nın en arkasında Wren vardı.

Bakışları bir kılıç kadar keskin ve çelik gibiydi ve açık yüzü ne kadar kızgın olduğunu ortaya koyuyordu. Liderleri belli ki Emerie'nin Ingram'dan vazgeçmesini ve buna alışmasını bekliyordu ve olayların bu şekilde gelişeceğini tahmin etmemişti.

Gözlerinde ihanet ve pişmanlık vardı.

"Ben onların icabına bakarım," diye bağırdı kadın ileri doğru koşarken. "Kan tutkusuna yenik düşmeden önce onu buradan çıkarın."

Hâlâ adını ya da neden burada olduğunu bilmediği kadın sıçradı. Pelerini havada süzülmesini sağlayacakmış gibi dalgalanıyordu. Sonra döndü, askerlerin ortasına inerken ayaklarıyla mızraklara vurarak onları uzaklaştırdı.

Kız boğazlarını kesmeden önce ikisinin tepki verme şansı bile olmamıştı.

Emerie yayını gövdesinden çözdü, tüy kaleminden bir ok çıkardı ve Ingram'ın boyun dizginlerini tuttu. Aptalca bir nedenle topuklarını Ingram'ın yan tarafına vurarak ona bir atmış gibi davrandı.

"Git, Ingram! Git!"

Kapı bu askerlerin hemen arkasındaydı. Sadece oraya ulaşmaları gerekiyordu. Öte yandan onun farklı bir fikri vardı.

Sola döndü ve Emerie'nin çığlık atmasını sağlayarak kalenin taş kapısından atlayıp kaledeki çıkıntıya ulaştı. Okunu yayına yerleştirdi, geri çekti ve aşağıdan onlara nişan alan bir okçuya doğru fırlattı.

Hızla bir ikincisini taktı, bıraktı ve bir diğerini kaptı. Lonca arkadaşlarını öldürme konusunda tereddüt edecek zamanı yoktu, hızla çarpan kalbinde suçluluk hissedecek boşluk yoktu. Yapamazdı; Ingram'ı kurtarmaya çok yaklaşımlardı.

Yan duvara tırmanan Ingram'a mızraklarını fırlatmaya çalışan birkaç kişi dışında, piyadelerin çoğunun dikkati kadının üzerindeydi. Ingram kendi çıkış yolunu buluyordu ve kadın, Ingram'ın bu yolu en az ölüm ihtimali olduğu için mi seçtiğini merak etti.

Verdiği sözü bu derece tutması fikri onu neden bu kadar derinden etkilemişti?

Ingram kalenin çatı kısmına doğru geri geri giderken küçük bir hırıltı çıkardı.

taş kapı arasındaki geniş alana sabitlenmişti. Daha fazla yay kullanıcısı tepedeydi ve onlara ateş etmeye başlamıştı.

Bakışlarının neden yere doğru kaydığını bilmiyordu. Wren gitmişti ve panik içindeki bakışları onu bulmak için her yere daldı.

Lanet olsun! Nereye gitti o?!

Ingram fırladı ve çıkıntıya yaklaştıkça, kalbi ağzından güvenli bir şekilde çıkabilmek için daha fazla ayrılmaya çalıştı. *Başaramayacağız.* Çok uzaktı. O mesafeyi hiçbir şey geçemezdi.

Korkusunu ve paniğini ifade etmek yerine, adamın boynundaki ipe tutunarak kendini her şeye hazırladı.

Toz ve gevşek kayalar kenardan savrulurken, Ingram sıçradı. Havada süzıldüler. Düşmeye başladılar.

Duvarların yan taraflarına çarptılar, tepeye çok az kalmıştı ve pençeleri sanki elmastan yapılmış gibi taşı kemirdi - güçlü ve kırılmaz.

Emerie kaymaya başladığında nefesi kesildi ve bir eliyle tüm gücüyle halata tutundu. İçindeki kargaşa onu yayını bırakıp iki elini de kullanmaya zorluyordu ama o inatla bunu yapmak istemiyordu. Ya ona ihtiyacı olursa? Sahip olduğu tek uzun menzilli silah oydu.

Adamın tırmanmasına bile gerek kalmadığında rahat bir nefes aldı. Kendini tüm gücüyle ileri fırlattı ve kapının duvarından metrelerce yükseğe çıktılar.

İşte o an, Duskwalker'ların kasabaları nasıl yok ettiğini tam olarak anladı. Tahta çivilerden bir duvar mı? Ne işe yaramaz bir barikat denemesi.

Birkaç kısa saniye boyunca havada süzüldü, sonra kalbi midesine indi. Duvarın üstüne düştüler ve sert bir şekilde onun üzerine düştüğünde içinden bir törpü geçti.

Gövdesinin tamamı adamın sırtındaki çivilere çarptığında bir şeyler kırıldı. Sadece kasık kemiği, aralarına giren çantası sayesinde kurtuldu. Acıdan çığlık atmak yerine acınası bir hıçkırık koptu.

Ingram, kafasına bir kırbaç geçirmiş olan birine karşı savaştı ve kırbacı boynuzlarına dolayarak güvende kalmasını sağladı.

Sulanan gözlerinin arasından insanların geldiğini fark etti.

Emerie bunu düşünmedi bile. Okunu yerleştirdi ve adam kendini kurtarıırken körlemesine ateş etti.

Duvarın patikasının kenarına ulaşmak için gereken birkaç adımı attı, böylece... bilmiyordu, belki de özgürlüğe sıçrayabilirdi?

Gözyaşlarının en kötüsünü kırıştıtararak uzaklaştırdı ve Wren'i orada görmesi bir anını aldı. Alnından çıkan oku fark etmesi daha da uzun sürdü. Baş Yaşlı dizlerinin üzerine çöktü ve yan yatarak yere yığıldı.

Şok onu uyanık hale getirdi ve hareketsiz bıraktı. Birkaç kısa saniye boyunca Ingram'a tutunamadı bile.

Onu ben öldürdüm, diye düşündü Emerie, tamamen şaşkın, gözleri kocaman ve inanmaz bir halde.

Wren'i ben öldürdüm.

Bunu gerçekten istememişti.

Emerie gözlerini Wren'in cesedinden ayırmadı ama kolları içgüdüsel olarak hareket etti ve elleri Ingram'ın boynundaki ipi kavradı.

"Emerie!" diye bağırdı biri soluna doğru ve başı o tarafa döndü.

Ağzı şaşkınlıktan bir karış açık, kendisiyle konuşan lonca üyesini buldu. Bir kadın sesiydi, muhtemelen arkadaşlarından biriydi ama kim olduğunu çıkaramadı. Şimdi Ingram'ın *neden* hepsinin bir grup yüz­süz İblis gibi görüldüğünü düşündüğünü anlıyordu.

Arkadaşı tekrar konuşsa da konuşmasa da artık onu dinlemiyordu. Ingram sonunda sıçradı ve

Düştüğünü zar zor fark etti.

Tek bildiğı... bu Duskwalker için bir İblis Avcısı olarak hayatından vazgeçmiş olduğuydu.

Emerie hırıldayarak gövdesini büktü, böylece alt kaburgalarını kavrayabildi. *Tamam, kesinlikle bir yerimi kırdım.* Ya da en azından bir yerim kırılmıştı, her nefes alışında duyduğu keskin acı dışında iyi nefes alıyordu.

Ingram'ın hâlâ koşuyor olması da yardımcı olmadı. Her sıçrayışında sanki yumruk yiyor gibiydi. Kale ile aralarına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyordu.

Onlara yardım eden kadın ortalıkta görünmüyordu ve Emerie onun iyi olduğunu umuyordu. Adrenalinini hâlâ yüksekti, o kadar hızlı gidiyordu ki uçmalarına iki saniye kaldığını düşündü. Hava burnuna çarptığında soğuktu, sonra başının etrafından ve saçlarından geçerek arkasından çılgınca savrulmasına neden oldu. Neyse ki adam sıcaktı ama acısı ve sıkıntısı yüzünden bunun farkına bile varamadı.

Çok şey olmuştu.

Düşünecek çok şey vardı.

Oradan canlı çıkabildiğine inanamıyordu.

Wren'i ben öldürdüm.

Ve bunu yaparak, hayatının geri kalanında bir hain olarak avlanmasını sağlamıştı. Hapis cezası loncayı terk edenler içindi, ama Baş Yaşlı'yı öldürmek? Ölüm onu bekliyordu ve yüz hatları kolayca ayırt edilebilirdi.

Arkasına baktı, artık kaleyi ya da az önce terk ettiği hayatından geriye kalan diğer kalıntıları göremiyordu. Birkaç arkadaşlığı olmasına rağmen, bunlar pek de derin değildi. Bir sonraki görev için dışarı çıktıklarında kolayca ölebilecek insanlara bağlanmak zordu.

"Lütfen," diye yalvardı Emerie, Duskwalker'ın boynundaki ipi çekerek. Dinlenmeye, bir sonraki planının ne olduğunu anlamaya ihtiyacı vardı. "Lütfen dur. Bir-"

Ingram o kadar ani durdu ki Emerie ciyakladı ve öne doğru savrulurken bacaklarını tekmeledi. Yere düştüğünde yan tarafındaki acıyla bir çığlık attı ve kayarken sopalar vücuduna saplandı.

Dizlerinin üzerine sürünürken azalan adrenalinini yeniden güçlendi.

Duskwalker saldırdığında daha da fazla. Pençeleri tarafından kazığa oturtulmadan ya da ezilerek ölmekten önce yana yuvarlanmak için sadece bir saniyesi vardı.

"Bekle," diye homurdandı Emerie. Adam kuzguni kafatasını ve kırmızı gözlerini ona çevirdiğinde, onu uzaklaştırmak için elini kaldırdı. "Bekle. Anlamıyorum. Seni ben kurtardım."

Bir sonraki hırıltısının sessiz, sinir bozucu bir fırtına gibi gürlemesi kadının tüylerini diken diken etti. Canavarcaydı, dehşet vericiydi ve şahdamarından çıkan ok ona ışıkların açık olabileceğini ama evde kimsenin olmadığını anlamasına yetecek kadar fikir verdi.

"Ingram?" diye sordu, adının ona ulaşmasını umarak.

Öyle olmadı. Gözleri koyu kıpkırmızıydı, sivri uçları kalkmıştı ve pulları bile parlarken ölümcül görünüyordu. Kuyruğunun dibi düzdü, geri kalanı ise kıvrıktı.

Birinin saldırmak üzere olduğunu anlayacak kadar yırtıcı hayvanları tanıyordu.

Kızgın, korkmuş ve acı içinde. Kendini dışarı atmayı başarmıştı ama zarar görmeden değil. Kaçarken onun sırtında olduğunu unutmuş muydu? Onun gücüne kıyasla gerçekten o kadar hafif miydi? *Şu anda, ona zarar veren insanlar gibi giyinmiş durumdayım.*

Sikeyim.

Emerie, sırtındaki sivri uçlara dolanmış çantasına ve ona taktığı koşum takımına baktı. Sola doğru adım attığında ince tabanlı botlarının altında dallar kırıldı. Adam kükreyip o tarafa sıçradığında sağa sıçradı ve bir ağacın arkasına saklandı.

Orada kalmadı.

Silah kemerinden kırıbacını çıkaran Emerie canını kurtarmak için koştu. Bir Duskwalker'a kıyasla hızlı değildi ama ormanın yoğunluğunu kendini korumak için kullandı.

Bu kabus hiç bitmeyecek mi?! Birkaç saniye önce içinde bulunduğu çalılıktan dışarı fırladığında zihinsel olarak ciyakladı.

Neredeyse altı gündür Emerie bir an bile huzur yüzü görmemişti! O kadar çok seviyede bitkin düşmüştü ki, sırf bu işkenceden kaçmak için ruhunun pes edip yaşayan bedenini terk edeceğinden endişe ediyordu.

Bu hayatımın en kötü haftasıydı. Tamam, bu tam olarak doğru değildi ama boktan haftaların en tepesindeydi.

Neyse ki gaga bağına çıkarmamıştı, yoksa çok yaklaştığında onu ısıracağından emindi. Gagalanmaktan kaçınmak için ayak parmaklarının ucuna giderek vücudunu bir kavis haline getirmek zorunda kaldı, ardından bilerek sırt üstü düştü ve kaçmak için takla attı.

Sadece arkasına geçmem gerekiyor. Sürekli hareket etmek zorunda olduğu için bu hiç de kolay olmayacaktı.

"Ugh!" diye çığlık attı. "Sikerim böyle işi!"

Emerie onun sıgınamayacağı iki ağacın arasına eğildi, geri döndü ve ona doğru koştu. Onun için hiçbir sürpriz yoktu, sanki onu öldürmeye o kadar odaklanmıştı ki umursamıyordu.

Adam iki pençeli eliyle onu yakalamak için sıçradığı anda Emerie kırıbacını bir dalın etrafından ileri doğru savurdu. Adamın üstünden geçti, kırıbacının sapını bıraktı ve ters kovboy kızına binmek için sırtına indi.

Bir nefeslik bir süre içinde, kürek kemikleri arasında bulunan ve ona yerleştirdiği koşum takımına bağlı olan kancayı çözdü. Tam da bu tür bir durum için ona bağlamıştı.

Şans hazırlıklı olandan yanadır.

Ölmeyi bekliyor olması, bunu önlemek için yedek bir plan yapmadığı anlamına gelmiyordu!

Kız sıçrarken onu savurdu ve havada uçarken kolları takla attı. Karnı onu tutabilecek kadar güçlü bir ağaç dalına çarptı ve üzerine tırmanmadan önce dala tutundu.

Duskwalker bir o yana bir bu yana dönerek onu aradı. Sonunda kızın burun deliğinin üzerine bağladığı koku gizleme paketini kazıdı.

Bu benim şansım. Şu anda nerede olduğunu bilmiyordu ve ona giden ipin kendi ucunu emniyete almak için zamana ihtiyacı vardı. İpi sıkıca kavradı ve planını tasarladı.

Farkında olmadan bazı konularda ona yardım etmek zorunda kalacaktı.

Yere düşerek ağacın etrafından koşmaya başladı ve geri döndüğünde adamın dikkatini çektiğini fark etti. Kancayı ipin gövdesine doladıktan sonra ipin uzunluğuna sabitledi ve sonra ters yöne doğru koştu.

Lütfen çalışın. Onu kovaladı, neredeyse arkasından geliyordu, neredeyse tokatlama mesafesindeydi. *Lütfen çalışın!*

Ingram, ağır ve iri bedeni yere çarpmadan önce boğulurcasına bir ses çıkardı.

Hayvani, öfkeli kükremelerin altında, adamın kurtulmak için kıvranıyormuş gibi kıpırdanışlarını duydu. Yapraklar savruldu, sopalar kırılıp fırladı ve etrafına toprak saçıldı.

Hızla arkasını döndü.

Emerie bir ciğerini parçalayacağını düşünene kadar nefes nefese kaldı, kırık kaburgasındaki acıyı zar zor hissedebiliyordu. Şu anda sadece büyük bir dikişi varmış gibi hissediyordu ama bunun zamanla daha da kötüleşeceği kesindi.

Yan yatmış, bilekleri, ayakları ve kuyruğunun dibi arkadan bağlanmış halde çırpınıyordu.

Vücudunun her tarafına gevşekçe geçirdiği uzun ip parçası, onu takip ederken ipin ucuna ulaştığında tüm uzuvlarını sıkıca çekmişti. Onu yaşayan bir paraşüte dönüştürmüştü.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen şimdiye kadar aklına gelen

en dahiyane fikirdi. Yine de onun için kötü hissediyordu.

Kapana kısılmaktan yeni kurtulmuştu ve şimdi ormanda domuz bağıyla bağlıydı. Vücudu doğal olmayan bir şekilde eğilmişti, özellikle de kuyruğu o kadar geriye kıvrılmıştı ki kendi boğazını sarmakla tehdit ediyordu. Bu hiç de rahat görünmüyordu ve uzantının konik uzunluğunu göz önünde bulundurarak şimdiye kadar kaymış olacağını düşündü, ancak ip kuyruk sivri uçlarına ve omurlarına takılmıştı.

Saldırganlığına rağmen Emerie ona yaklaştı.

Başı serbestti, bu yüzden ondan ve gagalama yeteneğinden uzak durdu. Yanında diz çöktü ve onu sakinleştirmek umuduyla karnını okşadı.

"Şşş. Hey, sorun yok. Sakinleştikten ve sohbet ettikten sonra gitmene izin vereceğim."

Elbette bu bir duvarla konuşmak gibiydi ama yardımcı olacağını umarak konuşmaya devam etti. Sabırlı olabilirdi, sadece bunu beklemeleri gerekiyordu... umuyordu.

Çıkardığı canavarca, vahşi sesler tedirgin ediciydi.

Gözbebekleri bir anlığına beyazlaştığında Emerie rahat bir nefes aldı, bunun kırmızıdan daha iyi bir renk olduğunu tahmin ediyordu. Beyaz renk geri gelip daha uzun süre kalmadan önce birkaç saniye daha sertçe çırpındı.

Karnını ve göğüs kafesini yatıştırıcı darbelerle okşamaya devam edince, sonunda gözleri o boş renkte kalacak kadar sakinleşti. *Kafası çok karışmış olmalı. Duskwalker'lar akılsız olduklarında ne olduğunu hatırlarlar mı?*

Ingram mızımızlandı.

"Hey, sorun yok," diye tekrar güvence verdi. "Ben buradayım. Ben-"

"*Acıtıyor,*" diye inledi. Pulları sertleşti ve daha da sivrildi, şiddetli bir titreme geçirdi. "*Acıtıyor! Neden acıtıyor?*"

Nefes nefese kaldı ve ellerini geri çekti, bu arada kendi yanağına bir tokat attı.

Kahretsin. Onu incittim mi? Kafatasına bakmaktan vazgeçip yanına doğru eğildi. Arkasında birbirine değen ellerini ve ayaklarını kontrol etti ama kırık ya da yaralı bir şey görünmüyordu.

Çevresel görüşünde bir şey kıpırdandığında Emerie bir çığlık attı. *Ne oluyor be?! Kasıklarında garip bir penis vardı!*

Kıçının üstüne düştü ve onu avlayan korkunç bir örümcekmiş gibi geriye doğru süründü. Havada kıvranan dört dokunaçlı uzvu varken onu bir örümcek sanmak zor değildi! Bununla birlikte, ortası açık bir şekilde fallik şekilliymiş ve tabanına gömülü bir taşak versiyonu olduğunu düşündüğü bir şey vardı.

Tabanı parlak mor renkteyken, en uçta neredeyse morumsu bir siyah olana kadar rengi koyulaşıyordu.

Adamın üç tarafında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama neredeyse aşağı doğru bakan

büyük pullara benziyorlardı.

Tuhaflığı ne olursa olsun, kocaman ve... oradaydı... oysa onda hiç cinsel organ görmemişti.

Nereden gelmişti bu?! Ve daha da önemlisi, neden?

Sert bile görünmüyordu, çünkü yana doğru sallanıyordu.

"Durdur şunu," diye yalvardı ve Emerie düşünmeden harekete geçti.

Onu yakaladı. Tam ortasından, sıkı ve paniklemiş bir tutuşla, iki eliyle adamın devasa sikini kavradı.

Avuçları kalın ve yapışkan bir şeye dokunduğu anda bıraktı. "Aman Tanrım, bu ıslak," diye bağırdı, gözleri sıkıntıyla eğilmişti. "Eww! Neden ıslak?!"

Kalınlaştı.

"*Lütfen. Acıyor.*"

Şu anda iki seçeneği vardı.

Duskwalker'ı serbest bırak ve... bilmiyordu. Onu kovalarken ölsün mü? Ya da bunu kullanmaya çalışacaktı.

ölümden daha kötü bir şeydi.

Ya da...

Titreyen dudakları korku ve biraz da kendinden iğrenme duygusuyla bir tarafa çekilirken, bu kez iki eliyle birden adamın aletini tekrar kavradı.

Onu okşadı. Çok hızlı gittiği, çok sert olup olmadığını bilmediği ve hareketlerinde genel olarak çılgınca olduğu için muhtemelen tatsızdı. Yine de kalınlaştı ve her vuruşta kayganlaştırıcı ellerine sızdı ve onu nemlendirdi.

Tamamen dolduğunda, Ingram'ın kuzguni kafatasına baktı ve onun yerleştiğini fark etti. Artık sızlanmıyordu ve o anda tek önemseddiği buydu.

Bu koca Duskwalker yeterince işkence çekmişti.

Eğer küçük bir el işi acısını dindirecekse, Emerie yardımcı olabilirdi. Umarım bundan sonra sakinleşmiştir.

Hızla hareket eden ellerinin arasından kayan alete geri döndü. Tabanını çevreleyen dokunaçlar, sadece ilk çeyreğini okşayabileceği noktaya kadar bileklerini ve ön kollarını kavramaya çalışarak tokat atmaya devam etti.

Aman Tanrım. Şu anda ne yapıyorum ben?

Kendini bu duruma nasıl soktuğunu düşünürken dudaklarından dökülen kahkaha tamamen kontrolsüz ve panik içindeydi. "*Peki, bugün ne yaptın Emerie?*" "*Olağandışı bir şey yapmadım. Sadece bir Duskwalker'a mastürbasyon yaptım. Ya sen?*"

Her şey, sadece hissettiği değil, aşırı doymuş sikinden duyduğu gıcırtyla daha da tatsız hale geldi. En azından kötü kokmuyordu - tatlı bir kokusu vardı - ama ne kadar ucube olduğuna bakmaktan kendini alamıyordu.

Her şey ellerinde yanlışı hissediyordu. O yumuşak, esnek, sivri pullu şeyler avuçlarını gıdıklıyor ve onu bırakmak istemesine neden oluyordu. Bir insana ait olamayacak kadar sıcaktı, çok büyüktü, *her* şey vardı.

Ingram titreyen, zevk dolu bir inilti çıkardığında daha sert okşadı. Tekrar hareket ediyordu ama bu sefer kaçmak yerine ellerine doğru eğiliyordu.

Sanki gözünün içine bakmak yapılacak en güvenli şeymiş gibi, sanki bakmazsa sıçrayacak bir canavarmış gibi, sonunda başka tarafa bakmaya cesaret etti. Emerie nereden geldiğine dikkat etti; tam kasıklarında bir dikiş ya da yarık açılmıştı ve pullar onu gizlemek için mükemmel bir şekilde sıralanmıştı.

Doğal olmayan bir şekilde kıvrılmış, bağlı pozisyonundan dolayı çok fazla baskı altında olduğunu söyleyebilirdi. *Kavisi yüzünden düşmüş olmalıydı.* Harika, bunu bilseydi kuyruğunu koşum tuzağına

eklemeyebilirdi.

Onu serbest bırakmak için bırakmayı düşündü ama vazgeçti.

Şu anda sertleşmişti, bu da azgın olduğu anlamına geliyordu. Onu bu noktaya o getirmişti ve

Kendisine karşı kullanabileceğini düşünmesini istemiyorsa işini bitirmek için daha güvenliydi.

Dudakları gerildi ve aşağı doğru döndü. Yine de, Ingram'ın hızlı zevk huffları ve en ucunda bir precum kabarcığı şiştiğinde verdiği düşük inilti ile rahatladılar.

Aleti şimdi sıcak, kaygan ve şişmiş hissediyordu. Aşağı inmeden önce ellerinde tekrar tekrar kalınlaşmaya başlıyordu, sanki nabızı bir insanınkinden çok daha güçlüydü.

Tanrım, sadece bu işin bitmesini istiyordu. Sanki onu bir inek gibi sağıyormuş gibi hissediyordu.

Emerie çılgınca, daha hızlı okşadı. Bu Duskwalker'ın işini bitirmesi için her şeyi yapardı, böylece onun tuhaf, ürkütücü mahrem yerlerini okşamayı bırakabilirdi. *Kendimi tamamen kaybettim.*

Ingram keskin bir inilti çıkardı ve kadın

yavaşladı. "Lanet olsun. Canını mı yaktım?"

"Durma." Elleri doğru eğilmeye çalıştı ama bir santim bile hareket edemedi. Göğsü hızlı, heyecanlı nefeslerle içeri ve dışarı pompalanıyordu. *"İyi hissettiriyor."*

"Tamam. İyi hissettiriyorsa iyidir." Şu anda ne diyordu ki?

Yine de bu sızlanmayı bir uyarı olarak kabul etmeliydi. Özellikle de adam gerildiğinde, bir tane daha saldıığında ve sonra tamamen donup kaldığında.

Adamdan fişkıran ilk meni ipiyle sırlıslık olmamak için ayağa kalkmaya yetecek kadar zamanı vardı, tam da adam parçalanmış bir çığlık atarken. Onu okşamaya devam etti, ayaklarının arasında yere dökülmesine izin verirken, ondan ne kadar çok çıktığına aval aval bakmamaya çalıştı.

Hatta botlarına değmekle tehdit eden ve giderek büyüyen su birikintisinden kaçınmak için bacaklarını açmak zorunda kaldı.

Elleri artık o kadar ıslaktı ki, daha da yüksek sesle gıcırıyorlardı ve ancak birkaç saniye boyunca ondan başka bir şey çıkmadığında onun horozunu çalıştırmayı bıraktı.

Onu sağarak kuruttum. Tanrım, bir Duskwalker'ın taşaklarını kuruttum. Ben deliyim. Bu delilik.

Sonunda bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı. Kuduz bir canavar gibi geri çekilirken, şimdi ne yapması gerektiğinden emin değildi. *Onu tekrar içeri itmeye mi çalışmalıydım?* Bunun işe yarayacağından şüpheliydi; muhtemelen tekrar dışarı fırlayacaktı.

Adamın yüzüne baktı ve gözbebeklerinin koyu mor olduğunu fark etti. Nefes nefese kaldığında bir yumru gibi görünüyordu, küçük seğirmeler vücudunda gözle görülür bir şekilde dans ediyordu, sanki serbest bırakılmasının artçı şoklarıyla saldırıya uğramış gibiydi.

"Şimdi sakinleştin mi?"

"Y...es," diye mırıldandı, sesi memnuniyetle doluydu.

"Eğer gitmene izin verirsem, bana zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Adamın verdiği sözler konusunda yalan söylememesi ve sözlerini tutma konusunda oldukça samimi olması hoşuna gitmişti.

"Söz veriyorum."

Emerie öne doğru sıçradı ve vücudunun daha fazla eğilmemesi için onu hızla serbest bıraktı. Aletin tekrar içeri girdiğinden emin olmak için tekrar kontrol etti ve girdiğinde rahatladı - dağınık ve yavaş olmasına rağmen.

Emerie, gagasının etrafındakiler de dahil olmak üzere her bir ip parçasını ondan çıkardı. Sonra aralarında boşluk bıraktı ve ellerini yüzüne koydu.

Eww! Yanağına ve dudaklarına garip bir kayganlaştırıcı sürmüştü. Sonunda onu tam anlamıyla paniğe sürükleyen şey buydu.

Ellerini çekip önünde *titreyen* avuçlarına bakarken titriyorum, diye düşündü. *Ben hiç titremem.*

Nefes alıp verirken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Derin bir nefes alarak kendini sabitlemeye

alıştığında, acı dolu bir çığlık attı ve ağrıyan kaburgalarını avuçladı.

Bir ağaca yaslanmak için arkasını döndü. Stresten nefes nefese kalmak üzereydi ve

Ingram dört ayak üzerine kalkmaya başladığında endişelendi.

Önüne inen beyaz bir kanat çırpma şekli onu ürküttü ve sıçramasına neden oldu, ancak görüşü ikiye bölünüyordu. *Başım dönüyor.* Nefes almaya ihtiyacı vardı. Kalbi duracakmış gibi hissetmemeye ihtiyacı vardı.

Her nefes ciğerlerini jiletliyormuş gibi hissettiriyor, bir yandan da içini yakıyordu. Parmakları uyuşmuştu, göğsü sıcaktı, kafası bulanıktı.

"Çok uzağa kaçmışsınız. Seni bulmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi onlara daha önce yardım etmiş olan kadın.

Nereden geldiğini ve gökyüzünden nasıl düştüğünü Emerie bilmiyordu. O anda umurunda da değildi.

Lütfen, diye içten içe ağladı. *Lütfen beni ona mastürbasyon yaparken görmediğini söyle.*

Ondan, serbest bıraktığı canavardan uzaklaşmak için yana doğru tökezledi. Az önce Duskwalker'a yaptığı şeyin deliliğinden ve tüm bunlara yol açan pek çok andan - günlerden - uzaklaşmak için.

"İyi misin?" diye sordu kadın Emerie'ye yaklaşırken. "Eğer yaralıysan-"

Emerie, omzunun arkasına şefkatli bir dokunuş yaptığında onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Nefes alamıyorum." Boğazı kapanma tehlikesiyle karşı karşıya kalınca tıkandı. Boğazını tuttu ve Duskwalker'ın sikinin kayganlaştırıcısının ıslaklığı boğazına bulaştı, bu da her şeyi daha da kötüleştirdi. "Nefes alamıyorum."

Kadın onun önüne koştu ve omuzlarını sıkıca kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı.

"Gözlerim ne renk?" diye sordu kadın ve Emerie onları içine çekti, mavi gözleri aralarında gidip geliyordu.

Her nasılsa, Emerie onların ışıltılı derinliklerini rahatlatıcı buldu. "B-kahverengi," diye nefes nefese kaldı.

"Gökyüzü mü?"

Yukarı baktı. "Siyah."

"Günün hangi saati?"

"Gece."

"Adın ne senin?"

"Bu..." Düzgün bir nefes alabildiğinde iç çekti. "Ben Emerie." Her soru ve cevapla birlikte Emerie'nin göğsü biraz daha gevşedi.

Nefes alıp verirken kadının yüzüne ve kahverengi teninin pürüzsüz, porselen gibi ve temiz oluşuna odaklandı - oysa kana bulanmış olduğunu düşünüyordu. Kaşları yüksekti ama kemerleri yumuşaktı ve yanakları güçlü ama kadınsıydı. Emerie rüzgârın koyu renkli, gevşek tirbuşon buklelerini narin ama hükmedici yüz hatlarının etrafında nasıl dans ettirdiğine baktı.

Kadın onunla birlikte, onun için nefes almaya, ona uygun bir ritim vermeye çalıştığında, dikiş yerlerinde az miktarda pembe bir hafiflik olan dolgun dudakları dikkatini çekti. Emerie bunu çok takdir ediyordu, gerçekten tükenmek üzere olduğunu düşündüğü bir anda birinin ona var olması için yardım etmesini.

Kokusu bile sakinleştirici, baş döndürücü ve narindi.

Kızaracaktı ama kadının bakışlarında zerre kadar yargılama yoktu. Emerie'nin panik atak geçirmesi pek sık görülen bir şey değildi ama zihni az önce bir canavarı nasıl savuşturduğunu kaldıramamıştı.

Ona bakamıyordu bile, utanç ensesini sızlatıyordu. "Yaralandın mı?" diye sordu Emerie omuzları gevşediğinde. "Evet. Sanırım

bir kaburgam kırıldı."

Kadın başını sallayarak gözlerini kapattı. Aralarında siyah kum ve sis parıldıyordu ama Emerie şaşkınlıkla geri çekilmeye çalıştığında kaçmasına izin vermedi.

"İşte," dedi kadın sihrin pırıltısı kaybolduğunda. "Bu daha mı iyi?"

Emerie sonunda yan tarafına acı yaymayan bir nefes aldı. Ingram'a tutunmaktan kollarındaki güçsüzlük bile azaldı ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

Beni iyileştirdi mi?

"Benim adım Lindiwe. Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim." Sonra Lindiwe Ingram'a döndü. "İyi olduğunuzu gördüğüme sevindim."

Emerie ancak o zaman kadının giysilerinin kan lekeleriyle kaplı olduğunu ve Duskwalker'ın buna tepki vermediğini fark etti. Yine de kadından yayılan tuhaf koku inkar edilemeyecek kadar güçlüydü - ve insanlık dışıydı.

Lindiwe'nin kaşları derin bir şekilde çatıldı ve Emerie onun bakışlarını takip edince kendi kaşları da kırıştı.

Ingram'ın gözbebekleri parlak kırmızımsı pembe renkteydi ve kuzguni kafatasının işaret ettiği şekilde Emerie'ye baktığı belliydi. Çömelmış, bir elini denge için yere koymuş, diğer eliyle de karnının alt kısmını tutuyordu.

Yüzünde saçlarının kendiliğinden yanabileceğini düşündürecek kadar absürt bir ısı parladı. Bakışlarını kaçırarak, Lindiwe'nin çıplak ayakla onun pislikten sıırılsıklam olmuş sperm birikintisine basmasına ramak kaldığını fark ettiğinde irkildi.

Umarım bu, Emerie'nin ona sikiyle hızlı bir el sıkışma hareketi yaptığını görmediği anlamına geliyordur. *Selamlar, Duskwalker. Seni serbest bırakmak bir zevk.*

Kendi kendine bir kahkaha attı, şu anda mizahı bir başa çıkma mekanizması olarak kullanması gerekiyordu, yoksa tekrar hiperventilasyona dönecekti.

İkisi de başlarını eğerek ona dikkatlerini verdiler. Sırtı kaskatı kesildi. *Oops.*

Gözleri hâlâ kırmızımsı pembe olan Ingram, az önce ona ne yaptığını anlayamamanın verdiği utançtan mı yoksa sonrasında verdiği tepkiden dolayı duyduğu utançtan mı bilinmez, ona bakmaktan kendini alamadı.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Kadının elleriyle yaptığına benzer bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı. Kafatasının tepesinden uzun kuyruğunun en ucuna kadar tüm vücudunu karıncalandıracak kadar... şaşırtıcı derecede zevkli bir şeyle hiç ödüllendirilmemişti.

O sırada tüm varlığının, kadının okşadığı mor çıkıntıdan dışarı fırlamak üzere olduğunu düşünmüştü. Kendini bırakmadan hemen önce o kadar iyi hissetmişti ki, acının sınırındaydı ve bayılmak üzere olduğunu düşünmüştü. Tırmanmakta olduğu kreşendoya ulaşmak için akılsızca onun ellerine gömülmüştü.

Dökmüştü - ve ruhu yükselmişti. Sonra, söz verdiği gibi, onu serbest bıraktı.

Ormanın çamurunda ve çalı çırpı arasında yatan bir yumru gibiydi, gergin ciğerlerini boşaltmak için çılgınca nefes alıyordu. Ta ki ayağa kalkıp yüzünü ondan çevirene ve düzensiz bir şekilde nefes almaya başlayana kadar.

Korku kokmuyordu ama insanlarla birlikte olmaya alışık olmayan o bile bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu.

O beyaz sıvıyı bırakmamam mı gerekiyordu? Gözleri yerdeki su birikintisine kaydı.

Benden ne geldi? Tehlikeli bir ateşmiş gibi ondan kaçındı. *Ama onu ortaya çıkaran oydu.*

Ingram karnını daha sıkı kavradı, çıkıntılı çubuğun geldiği yerin hemen üzerinde.

Zindanda bunu yapmakta bir sakınca görmemiş olmasına rağmen şimdi kafatasına bakmıyordu. Bakışlarını kaçırmaması hoşuna gitmemişti. Bu sadece gerçekten yanlış bir şey yaptığına dair endişelerini derinleştiriyordu.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Cadı Baykuş'un ona doğru geldiğini fark etmemişti. Bu yüzden, kafatasını ona doğru zorlamak için gagasının üst ve alt kısmını nazikçe kavradığında irkildi.

Sonra elini boynuna yaklaştırdı ve adam yine irkildi, bu sefer acıdan.

"Okları çıkarmamı mı yoksa bırakmamı mı istersin?" diye sordu ve adam onun kara gözlerindeki sıcaklığı ve ilgiyi fark etmekten kendini alamadı.

"Bırakın onları," diye homurdandı. *"Onları daha sonra iyileştireceğim."*

Geri çekilirken başını salladı ama gagasının üst kısmını şefkatle okşamadan önce değil. Ona daha önce hiç bu kadar açık ve şefkatli bir şekilde dokunmamıştı.

Aleron'dan başka kimsenin yoktu.

"Bu kadar şeye katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Sesinde öylesine gerçek bir pişmanlık vardı ki, gözleri istemeden koyu, kasvetli bir maviye kaydı. "Keşke daha erken gelebilseydim."

"Buraya gelmemeliydim."

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Hepimiz hata yaparız."

Onun güvencesi, kendinden duyduğu nefretin en kötüsünü yatıştırdı. *Hiç hata yaptı mı?* Sık sık yanılmaz görünürdü.

Emerie, yumruğunu ağzına kapatarak boğazını temizledi. Cadı Baykuş'un başı dönerken kafatası kalktı.

"Özür dilerim, bölmek istemezdim," dedi kollarını kaldırarak, "ama şimdi ne olacak?"

"Senin için hiçbir şey," diye sertçe cevap verdi Cadı Baykuş. "Şimdilik ben Peçe'ye döneceğim ve Ingram da evini burada, yüzeyde bir yerde bulacak."

Ondan uzaklaşırken görüşünü koyu sarı renk doldurdu. *"Hayır. İblis Kral'ı yok etmenin bir yolunu bulmalıyım."*

Soydaşları için intikam almaktan vazgeçmemişti. Başına ne gelirse gelsin, Aleron'u onlar için güvenli ve huzurlu bir dünyaya geri getirebilirse buna katlanacaktı.

Onu bir daha kaybetmeyeceği bir dünya.

"Sana söyledim, Ingram. Bir ordumuz olmadığı sürece, ki yok, şu anda güvende olmanın bir yolunu bulmaya çalışmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"İblis Kral'ı öldürmek mi istiyorsun?" Emerie turuncu kaşlarını çatarak sordu. "Yani sen buraya *gerçekten* yardım için mi geldiniz?"

Bunu kalede zaten cevaplamışken neden tekrar sorduğunu bilmiyordu.

Buz mavisi gözleri yere kaydı ve belirgin bir düşünceyle bir o yana bir bu yana gidip geldi. Sonra, çarpık ve gergin ifadesi kayboldu ve omuzlarını geriye atarken başını kaldırdı. "Ya yardım edersen?"

"Bir orduya ihtiyacı var," dedi Cadı Baykuş. "Tek bir insan ne yapabilir ki? Muhtemelen korkunuz çok arttığı anda onu terk edeceksiniz ya da bu yüzden sizi yiyecek."

Emerie'nin yüz hatları sertleşti ve bakışları gölgelendi, hatta duygusuzlaştı. Bu ona Wren yarattığını hatırlattığında hırlama isteği duydu.

"Bu Duskwalker için hayatımı feda ettim ve siz benim yardımımın yeterince iyi olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Cadı Baykuş alaycı bir homurtu çıkardı. "Bunu sen seçtin. Bir tür ödül mü bekliyordun?"

"Söylediğim bu değil," dedi iç çekerek, dağınık saçlarının bir kısmını

elinin tersiyle yüzünü sıvazladı. "Loncaya katılmamın bir nedeni vardı. Bugün yaptığım şey... Kendi ölüm fermanımı imzaladım. Eğer öleceksem, kendi halkımı terk ettiğim için öldürülmek yerine, başlangıçta yapmak için yola çıktığım bir şeyi yapmayı tercih ederim."

Ingram merakla başını eğdi, koyu sarı rengi gözünde parlıyordu. *O da mı intikam peşinde?*

"Onu takip edersen ölümün seni beklediğini anlıyorsun, değil mi?" Cadı Baykuş'un sesinde maskesiz bir şaşkınlık gibi yüksek bir ton vardı.

"Loncaya kaydolduğum anda ölüm beni bekliyordu." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

"Bununla ilgili tek korkum, yapmak istediğim şeyi başaramamak."

Ingram'ın başı diğer tarafa doğru eğildi, gözbebeklerinin rengi derinleşti. *Bu konuda kalplerimiz aynı.*

"Ben... onun yardımını istiyorum," dedi Ingram çömelmiş bir halde öne doğru adım atarken, iki elini de kendini sabitlemek için kullanıyordu. *"Ona zarar veremeyeyim diye beni tuzağa düşürdü. Bana özgürlüğümü verdi."*

Ayrıca güzel kokuyordu, saçlarının ve gözlerinin rengi de hoşuna gitmişti. Ayrıca ona mutluluk fişkırana kadar dokunmuştu ve bunu çok ama çok merak ediyordu.

Tekrar yapar mıydı?

Cadı Baykuş ikisinin arasına baktı ama sonunda bakışlarını Emerie'ye sabitlediğinde yüz hatlarında bir şey parıldadı. Karanlık ama yine de bir şekilde sıcak bir şey. Suçluluk ve gurur aynı anda ifade edilebilir miydi?

Yine de... konu insanlar ve duygularının karmaşıklığı olduğunda o ne bilebilirdi ki? "O zaman onu sana emanet ediyorum," dedi Cadı Baykuş, yüzünü ilk kez bir gülümsemenin kaplamasına izin vererek

konuşmaları sırasında. "Sanırım etrafında ona yol gösterecek birinin olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirirdi."

"Ben mi? Ona rehberlik etmek mi?" Emerie'nin küçük kaşları bir kez daha birbirine yaklaştı.

"Tam tersi olması gerekmez miydi?"

Cadı Baykuş derin bir kahkaha attı. "Hayır, hiç de değil. Eğer kendi haline bırakılsaydı, Ingram İblis Kral'ı aramak için Peçe'nin içinde dolaşırdı."

Yanını okşadı, onun varlığından kesinlikle rahatsız değildi, bu sadece onun kafasını karıştırdı. Onunla hiç bu kadar yakın olmamıştı ama... o buna aldırmadı.

En azından biri onu önemsiyordu.

Yanındaki boşluk o kadar da boş ya da yalnız hissettirmiyordu.

Cadı Baykuş yüzünü Ingram'a dönerek, "Yapılacak en akıllıca şey batıya gitmek olacaktır," diye devam etti. "Kardeşlerinin yanına. Senin için cevapları olacak ve ortak amacımıza ulaşmamızda sana yardımcı olacaklar."

Bir kez daha o kelime -kardeşler- telaffuz edildi. Bunun ne anlama geldiğini ve bu kadın için neden bu kadar önemli görüldüğünü bilmek istiyordu.

"Yani Peçe'den kaçıp batıya mı gideceğiz?" Emerie bir kolunu göğsünde çaprazlarken çenesini kavrayarak sordu. "Ne kadar batıya? Doğu denizinin hemen yakınındayız. Eğer batı denizine gitmemizi istiyorsan, bu neredeyse bir ayımızı alır."

Lindiwe gülümseyerek, "Bir Duskwalker ile değil," diye cevap verdi.

Yüz ifadesi homurdanan bir ifadeye dönüştü. "Peki ya sen?"

"Peçe'ye geri uçacağım. Ingram seni yakaladıysa orada bana buradan daha çok ihtiyaç var."

Emerie anlamış gibi başını salladı, sonra da başını iki yana salladı. "Geri *uçmak mı*?" Ellerini çırpabilmek için omuzlarına doğru kaldırdı. "Bir kuş gibi mi?"

Cadı Baykuş bir kahkaha attı. "Evet, sevgili çocuğum. Bir kuş gibi uç."

Kısa bir sohbetten sonra, ne demek istediğini göstermesi uzun sürmedi. İnsan boyutunda bir peçeli baykuşa dönüştü ve sonunda arkasında kahverengiyle beneklenmiş beyaz bir tüy bırakarak uçu.

Emerie'nin Cadı Baykuş'un gittiği yöne doğru baktığı uzun bir anın ardından, gözleri o kadar genişti ki beyazın ikiz halkaları görünüyordu, Ingram'a döndü. Bakışları yumuşadı.

Sonra yüzündeki beyaz yara izi, yanakları gibi soluk kırmızıyla koyulaştı. Bakışlarını ormana çevirdi.

"Sanırım bu konuyu kapatmalı ve daha önce verdiğim tepki için özür dilemeliyim." Mavi, bu soğuk hatırlatmayla anında görüş alanına girdi. Emerie siyah üniformasının kolunu ovuşturdu. "Gerçekten zor birkaç gün geçirdim ve duygularım biraz taşı. Seni telaşlandırdıysam özür dilerim. Bunun seninle bir ilgisi yoktu, senin hatan da değildi. Sen geldikten hemen sonra panik atak geçirmeye başladığım için utanmış olabileceğini düşünerek bunu bilmeni istedim."

Geldi mi? Yaptığı şey bu muydu?

Mavi gözbebeklerinden uzaklaşarak yerini her zamanki mor rengine bıraktı ve onca günden sonra bu rengi doğal olarak görmek onu rahatlatmıştı.

Teredditle öne doğru adım attı. Başını neredeyse itaatkâr bir şekilde eğdi. "*Yanlış bir şey yapmadım değil mi?*"

"Yanlış bir şey mi yaptın?" diye irkilerek güldü. "Hayır, hiç de değil."

İçini ılık bir rüzgâr gibi ferahlık kapladı. Ormandaki konumlarından güneye doğru baktı ve bir esinti renkli saçlarını omzunun üzerinden dalgalandırdı.

"Lonca bizi yakalamadan önce harekete geçsek iyi olur. Wren öldüğü için bir süre kafaları karışacak ama bu da çok uzun sürmeyecek." Sonra bir kez daha ona döndü, bu kez iki gözünü de kapatan ve daha çok bir yaltaklanma gibi görünen bir gülümsemeyle ona hediye etti. "Sanırım artık sadece sen ve ben varız."

Sadece sen ve ben. Bu dört kelimeyi söyleme şekli küçümseyici değildi, belki de hoş bir şey ima ediyordu.

Bu kez parlak bir sarı renk görüş alanına girdiğinde göğsünü bir sıcaklık kapladı. Uzun kuyruğu tepki olarak bir o yana bir bu yana kayarken toprağı kaydırdı.

Artık yalnız değilim.

Ingram dişi önden giderken onun peşinden gitti, başını bir o yana bir bu yana eğdi ve ağaçların etrafından dolanarak onunla birlikte kalmaya çalıştı.

"Batıya gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu, onları neden bu yöne götürdüğünden emin değildi. *"Peçe Kanyonu'nun kuzeyindeyiz."*

Tüm dünyayı batıdan doğuya boydan boya kat eden toprak yarığı buna kıyasla nispeten dardı. Şu anda onun kuzeyindeydiler, bu yüzden bulundukları yerden batıya gitmek mantıklıydı.

Çantasının askısını tam göğsündeki iki cömert tümseğin arasında tutan Emerie, dalgalanan kızıl saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. "Evet, buradan doğruca gitmek muhtemelen daha hızlı olurdu ama o zaman tehlikeli bir bölgeye girmiş olacağız."

Başı, kafatasının içinde kuru kemikler sıkışmış gibi sallandı. *"Ama ben bizi koruyacağım."*

Benim güçlü olduğumu düşünüyor mu? Göğsündeki kızgınlık egosunu zedelerken gözleri yana kaydı. *Çaresizce bağlandığım için zayıf olduğumu mu düşünüyor?*

Bu adil değildi. Zindanda sıkı bir şekilde bağlanmıştı. Onu tutsak edenler, kaçmak için kendi uzuvlarını koparamayacağından emin olmak için tüm hareketli eklemlerini sabitlediklerinden de emin olmuşlardı.

Bu onun ne kadar zorlu olduğunu göstermez mi?

"Önce güneye gidersek sadece birkaç gün daha ekleriz. Kuzey, ağaçlar nedeniyle daha fazla gölgeye sahip ve birçok dağ sırasına daha yakın. Oysa Peçe'nin güneyinde geniş tarlalar var. Bu da daha az İblis demek ve..." Ona doğru baktı. "Kuzeydeki İblis Avcısı sektörü daha büyük. Zagros Kalesi muhtemelen çoktan tüm lonca sektörlerine eşkalimi ve suçlarımı bildiren haberci kuşlar göndermiştir. Bazen elinde ok ve yayla gölgelerde saklanan bir insan, bir İblis'ten daha tehlikelidir. Ölümünüzün geldiğini duymazsınız."

"Ama ben ölemem," diye cevap verdi. En azından... o kadar kolay değil.

"Ama yapabilirim." Bu sözleri söylerken gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Ayrıca, diyelim ki iskaladılar ve onun yerine sadece beni kestiler. Kanım seni çılgına çevirirdi, değil mi? Kazalar olur, ama en iyisi bunları önlemek için elimizden gelen her şeyi yapmaktır."

Ingram boş vermeye ve onu takip etmeye karar verdi, onun yanında kalabilmek için hızını salyangoz sürünmesine kadar yavaşlatmak zorunda kaldı. Nefesleri keskindi, sanki kendini zorluyordu ama kararlı yürüyüşünün hızını hiç değiştirmede. Tüm bu süre boyunca omuzları sıkıca geriye atılmış, omurgası dik ve başı yukarıda duruyordu.

Ingram sonunda hafifçe geri çekildi, böylece onun haberi olmadan onu rahatça inceleyebilecekti. Kadının sırtına birkaç santim yaklaşıp koklarken ayak ve el adımlarının sessiz olduğundan emin oldu.

O sahiplenici koku artık onda değil, diye düşündü onun tatlı kokusunu içine çekerken, neredeyse ürperiyordu. Bana dokunduğunda, benden gelen de benzer kokuyordu.

Bu yüzden mi onun üzerinde olmasını istememişti, böylece onun üzerinde kendi sahiplenici izini bırakamayacak mıydı? Neden olmasın? Ingram onun çok kötü olduğunu düşünmüyordu.

Diğer Mavka'lara kıyasla güzel bir kafatası vardı. Keskin dişleri yoktu ve boynuzları uzun ve

ürkütücü değildi; bunun yerine oldukça sağladı. Bildiği tek Mavka oydu

Gagalı. Bu farklılıkların onu daha iyi yaptığını düşündü.

Emerie'nin diğer yanına geldi ve onu bir kez daha kokladı. Emerie'nin ağız sulandıran kokusunu kendi kokusuyla perdelemekte bir sakınca görmüyor, başka kimsenin kokuyu almamasını sağlıyordu. Bunun yerine, sadece onun varlığını hatırlayacaklardı.

Bunu nasıl yapacağımı ya da neden yapmak istediğimi bilmiyorum.

Gözleri kızın göğsündeki tümseklere, sırtındaki dolgunluğa ve dar beline kaydı. Bunların hepsini önemsiz buldu, onun yerine kalçalarını ve pazularını kontrol ederek kendisiyle bu yolculukta hayatta kalabilecek güçlü bir insan olup olmadığını değerlendirdi.

Gözleri kızın yüzüne kaydı, açık tenini, yüzünün sol tarafındaki beyaz yara izini ve üzerine serpilmiş kiri gördü. Görünüşe göre hâlâ banyoya ihtiyacı olsa da, onu çekici bulmaktan kendini alamıyordu.

Belki de şimdiye kadar gördüğü en güzel insandı.

Bu sadece ona karşı nazik davranmış, onu kurtarmış, ona derin bir zevkle dokunmuş ve kendisinininkiyle örtüşen bir amacı olduğu gerçeğine dayanıyor olabilirdi. Ayrıca, gözleri soğuk su gibiydi ama öyle bir sıcaklık taşıyordu ki, güneş bile onların varlığında daha serin kalıyordu. Uzun, kıvrık turuncu kirpiklerle çerçevelenmiş bu gözler ona donmuş bir gölün üzerinden süzülen kış güneşini hatırlatıyordu. Bir şafak vakti Aleron'un yanında oturduğunu, onun büyük ve ağır kanadının örtüsü altında güneşin doğuşunu izlediğini hatırlıyordu.

Kederinin ağırlığı, düşen bir buz parçası gibi göğsüne saplanırken, görüşünün alevli kenarları maviye döndü.

Güneş ağaçların arasından görüldüğünde Emerie yüzünü korumak için elini kaldırırken irkildi. "Şimdiden sabah mı oldu?" diye inledi gözlerini kısarak. "Biz durmadan önce ne kadar koşuyordunuz? Lindiwe'nin bizi kolayca bulamamasına şaşmamalı."

Lindiwe mi? Cadı Baykuş'un gerçek adı bu muydu? Daha önce duymamıştı... ya da dikkati çok dağılmış ve dinlemiyor olabilirdi.

Emerie'nin gümüş sesi onu düşüncelerinin ani tuzaklarından kurtararak zihnini yeni arkadaşını incelemeye geri getirdi.

Ağaçlar açılarak bir vadinin uçurum kenarını ortaya çıkardı. Suyun şırıltısı, köpürmesi ve aşağıda hızla akması hassas işitme duyusunu bombardımana tutuyordu. Kadın onları uçurum boyunca götürürken güneş üzerlerinde parlıyordu, muhtemelen karşıya geçmek için bir yol bulacaktı - her ne kadar kolayca atlayabilecek olsa da.

Ingram gölgesini ve gölgenin arkasında nasıl dans ettiğini değerlendiriyordu ki çevresinde bir şey parıltıydı. Bakışlarını yukarı kaldırdığında hafif bir sarı renk, sevinç ve merakın karışımı olarak görüş alanına girdi.

Kendini tutamayarak, gördüklerinden etkilenerik uzandı ve onu yakaladı. Emerie tısladı ve saçlarından bir tutam yakaladığında geri çekildi, gözleri saçların büyüleyici cazibesi karşısında parladı.

Gagasının arkasını daha iyi görebilmek için başını bir o yana bir bu yana çevirirken, kızın saçlarının bir dizi vahşi sonbahar rengiyle ışıldamasını izledi. Güneş gibi sarı, toprak gibi altın, gün batımı gibi turuncu ve ateş gibi kırmızı.

Daha önce hiçbir canlıda böyle bir renklenme görmemiştim. En azından... canlıyken, güneşin altındayken ve onun oynayabileceği mesafede değilken.

"Ah!" diye bağırdı adam uzun, dalgalı ama karışık saç tellerini kafatasına yaklaştırıp yakından bakabildiğinde. Dönerek saçlarını adamın yumruğuna doladı ve onunla yüzleşti. Saçını başının dibinden yakaladı ve çekmeye çalıştı. "Neden saçımı çektin?"

"Güneşte güzel görünüyordu," diye cevap verdi, sorunu görmemişti. "Daha yakından bakmak istedim."

"Bu gerçekten acıttı," diye homurdandı, tekrar çekiştirerek.

Oh. Yumruğunu gevşetti ve kadının pençelerindeki yumağı çözmesine izin verdi. "Bunu yapmak istememiştim."

seni incitti."

Yine de bir saniye sonra, güneşin gözlerine yansıdığını ve onları kristal gibi parlattığını fark ettiğinde yüzünü kavradı. Onları çevreleyen turuncu kirpikler tıpkı saçları gibi parıltıyordu ve adam her ikisinden de büyülenmekten kendini alamadı.

Şu anda parlıyordu. Çok parlak ve hayat doluydu.

Hiç bu kadar harika bir şey görmemişti.

Ancak geri çekilip yanağını avuçladığında gözleri kapandı. Yanağındaki yara izinin üzerinde boncuk boncuk biriken kanı fark ettiği anda, kokusunu almamak için nefesini kesti.

"Beni kestin," diye sızlandı, kaşları içe doğru çekildi.

Geri çekilerek, ona zarar veren elini diğer elinin içine aldı ve gözleri turuncuya kaydı.

Suçluluk duygusu kalbinin etrafında dönüyordu, özellikle de onu daha fazla incitmek *istemediği* için.

"Özür dilerim," diyerek elini göğsünde kavuşturdu ve kuyruğu gergin bir şekilde ayaklarının etrafında kıvrıldı. "Bana karşı nazik olmalısın, Ingram," dedi kararlı bir şekilde, başını ona doğru sallayarak. "Ben bir

Duskwalker. Derim yumuşaktır ve pençelerin o kadar keskindir ki tek bir darbeyeyle neredeyse bir insanı ikiye böldüklerini gördüm."

"Ama nazik davranıyordum," diye itiraz etti ve bakışlarını parmaklarının ucunda parlayan pençelere çevirdi. O kadar keskindiler ki, uçları onun gözüyle bile neredeyse görünmüyordu.

"Daha nazik ol o zaman." Elini yüzünden uzaklaştırdı ve kanama çoktan durmuştu. Çizik derin değildi. "Saçımı çekemezsin ya da bana bu kadar dikkatsizce uzanamazsın. Beni öylece tutup fırlatamazsın. Çok kolay incinebilirim."

Elinin tersini avuçlamaya devam ederken omuzları yenilgiyle çöktü. *Ama saçlarına ve yüzüne dokunmak hoşuma gidiyordu.*

Onun teniyle kurduğu yetersiz temas, parmak uçlarını inkâr edilemez bir yumuşaklıkla karşılamıştı. Elinin bir tarafında ipek gibi pürüzsüz, diğer tarafında ise parmak uçlarını karıncalandıracak şekilde dokuluydu. Saçları, ne kadar güzel olursa olsun, avucunun içinde güneşten o kadar sıcaktı ki onu yakmakla tehdit ediyordu - ve bunun onu kemiğe kadar vurmasını umuyordu.

Ingram aralarına mesafe koymak için ondan bir adım geri çekildi.

Bende bir sorun var. Daha önce hiçbir insana dokunmak ya da bakmak için böyle arzular duymamıştı.

Saçları onu hiçbir zaman parlak bir kaya gibi kamaştırmamıştı, gözleri de öyle.

Peki neden şimdi? Neden o?

Yine de buna tamamen karşı olmadığını inkar edemezdi. Bu onun içinde oluşan yeni bir şeydi.

"Daha dikkatli olacağım."

İstediği şeyi bulana kadar bakışları etrafta gezindi. Sonra, daha iyisini yapacağını göstermek için pençelerini büyük bir kayaya geçirdi.

İçini oyup on derin oluk açtığında içten içe irkildi. Pençelerini değerlendirmeden önce emin olmak için ikinci kez yaptı.

Tereddütle yanına geldi ve bunları ona sundu.

"Bu daha mı iyi?"

Emerie'nin dolgun pembe dudakları yana çekildi ve sol avucuyla adamın ellerinden birinin arkasını tutup sağ avucuyla işaret parmağının pençesine dokundu. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve ona gülümsedi.

"Bu çok daha güvenli, teşekkür ederim." Elini onun için kapattı ve etinin yumuşaklığı parmak

eklemlerinin arkasına değdi. "Ama yine de nazik ol. Tamam mı? Artık ani tutuşlar yok."
Gölümsemesi ve dokunuşunun yanı sıra fikrini kabul etmesi kuyruğunun ileri geri sallanmasına
neden oldu

yeryüzünde. *Ben zekiyim. Bu akıllıca bir fikirdi. Kız ondan hemen uzaklaşmak yerine tuttuğu eli okşayınca kuyruğu daha hızlı sallandı. Benden memnun.*

Ancak, Ingram onu bir daha yakalamayacağına dair söz vermedi ve buna sadık kalıp kalamayacağından emin değildi.

Birbirlerine değen ellerine baktığında ve kadının onu okşayarak mutluluğa sürüklediğini canlı bir şekilde hatırladığında kararlılığı daha da zayıfladı. Pulları ve az miktardaki kürkü bu anıyla havaya kalkarken, kasıklarında garip bir kıpırdanma hissi uyandı.

Bunu tekrar yapmasını istiyordu, zaten bu fikre kafayı takmıştı.

Özellikle de hayatında daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığı için ve yaşadıklarının üzerinden zaman geçtikçe bu konudaki merakı da artıyordu. Bunun ne olduğunu ve bu garip şeyin neden kendisinden çıktığını bilmek istiyordu.

Emerie önündeki kuzgun kafalı Duskwalker'a baktı, onunla ne yapacağından emin değildi. Onunla geçirdiği kısa süre şimdiden tuhaf gelmeye başlamıştı.

Her ne kadar görmezden gelmeyi seçmiş olsa da, onun kendisini koklaması gözden kaçmamıştı. Kendi güvenlik duygusu için merak etmek istiyorsa, bunu kabul edebilirdi.

Kaçarken yakalanan, işkence gören ve korkan o değildi. Onu bilerek tehlikeye atan ya da daha sonra bunun ne anlama geleceğini bilmeden ona ihanet eden o değildi.

Onun tatlı bir yanı olabileceğini inkâr etmek zordu, ki ne olduğu düşünüldüğünde bunu kabul etmek zordu. Duskwalker'ların canavar olduklarını hep duymuştu. Zalim ve korkutucu. Gündüz ve gece yürüyebilen bir kâbus ve bazen parlak güneşte bile bir çocuğun en büyük korkusu.

Bir ölüm alameti.

Bu yüzden birinin onun saçını okşamasını, hatta yüzünü fırçalamaya çalışmasını kabullenmek zordu. Ayrıca bir keresinde yürüyüşleri sırasında gevşek bir taş ayağının altından kaydığında onu sabitlemiş, yüz üstü düşmesini engellemek için omzunu kaldırmaya zorlamıştı.

Nefret etmesi gereken bir yaratıktan gelen tüm bunlar, karnındaki suçluluk bıçağını sadece büktü. Gittikçe daha derine saplanıyordu, ta ki kalıcı bir delik açacağını düşünene kadar.

Parlak sarı gözbebeklerine baktığında daha da sıcak ve neredeyse... dokunuşuna ve güvencesine yanıt olarak neşeli görünüyorlardı.

Ona yaptığım yanlış nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Onu kendi koyduğu sınırlardan kurtarmak yeterli miydi?

Olamazdı, sonrasında yaşadığı onca şeyden sonra olamazdı.

Onun için gülümsemeye çalıştı ama dudaklarından öteye geçmediğini biliyordu. Emerie onu bıraktı ve dönerek yolu göstermeye devam etti - ve daha da önemlisi, acı dolu ifadesini gizlemek için ona sırtını verdi.

Onunla birlikte seyahat etmeyi sadece gönlünü almak için teklif etmemişti, gerçi bu da kararında büyük bir etken olmuştu. Burada bulunma nedeni kendine hizmet etmektir.

Loncaya bir amaçla katıldım... Belirsizlik kararlılığına karışırken ensesini ovuşturdu. *Ama onun davası daha da önemli görünüyor.*

Tüm İblislerin güç merkezi olan İblis Kralı'nı, en kötü kaoslarına son verebileceği umuduyla öldürmek mi? Bunun bir arı kraliçesini öldürüp işçilerinin sebepsiz yere vızıldamasını izlemeye eşdeğer olup olmayacağını merak etti. Yoksa İblisler hızlı bir şekilde

yeni bir lider bulabilir miyiz?

Düşünceleri ne olursa olsun, halkı ve kendisi için bir umut ışığı oldu.

Yüzünü yükselen güneşe doğru kaldırarak, ışığının ve sıcaklığının tadını çıkarırken gözlerini kapattı. *Kimse görmeyecek olsa bile doğru şeyi yaptığımı biliyorum.*

"Emerie," diye seslendi ve sesinin karanlık, bas gürültüsü içinde yankılanırken onu düşüncelerinden kopardı. Beynini en rahatsız edici şekilde karıncalandırırken vücudundaki küçük tüyler diken diken oldu.

Ona adını söylediğini bile hatırlamıyordu. Zagros Kalesi'nde kulak misafiri olmuş olabileceğini tahmin ediyordu.

"Evet?" diye mırıldandı, verdiği garip tepki yüzünden ona bakamıyordu. Yanakları bile utançtan biraz kızarmış, muhtemelen yüzündeki yara izini daha belirgin hale getirmişti - ve böyle olmasından nefret ediyordu.

Pürüzsüzlük, rahatlamış avucunun içine kayana kadar ön kolunun arkasına sürtündü. Çevresindeki hareket ona bunun onun gagası olduğunu söyledi.

"Bana daha önce yaptığını yapacak mısın?" Sorusunu neredeyse inleyerek soruyor gibiydi, her kelime yavaş ve boğuktu.

Göz kapakları hızla açıldı ve irkildi. Onunla yüzleşirken kollarını kavuşturdu ve neden bahsettiğini *çok* iyi bildiği için başını salladı.

Mor gözbebekleri daha önce gördüğü orkide renginden biraz daha koyu görünüyordu ama bunu ilk kez vuran güneş ışığının bir hilesine bağlıyordu.

"Hayır," diye ciyakladı. "O... uh, sadece bir kez oldu."

Onu sıkıştırmak için bir adım daha yaklaştı. *"Neden? Dokunuşun iyi geldi."*

Emerie onu geri püskürtmek için elini uzattı.

"Çünkü bunu sadece seni sakinleştirmek için ve acı çektiğini söylediğin için yaptım. Bu, şey, bu sadece özel biriyle yapman gereken bir şey."

Duskwalker kendinden emin bir şekilde gagasının kıvrımını kızın dışa doğru uzanan elinin tam karşısına yerleştirdi.

Parmak uçlarının ve avucunun altında sağa doğru eğildi.

"Özel olabilirim." Demek istediği bu değildi! Elini havadan geri çekti. *"Neydi o? Daha önce benden geldiğini hiç görmemiştim, ama sen ona çok... isteyerek dokundun."*

Emerie utanç içinde kıvranmak istedi, yanakları göğsü bile kızaracak kadar ısındı.

Bu kadar isteyerek mi dokundu?! Kendini cinsel bir sapık gibi hissetmesine neden oluyordu!

"İçinden ne çıktığını bilmiyor musun?" diye ciyakladı, sesi o kadar tiz çıkıyordu ki bayılma tehlikesi geçirdi.

Adam başını salladığında, Emerie son nefesini vermek istedi.

Aman Tanrım. Ondan faydalanmışım gibi hissediyorum.

Sadece ona yardım etmek istemişti! Yeterince acı çekmişti ve bir saniye daha acı çekmesini istemiyordu, bu ona hızlı bir el işi yapması ve olanları unutmaya anlamına gelse bile.

Ama bunu tek seferlik bir şey yapmayacağını bilmeliydi. Onu serbest bırakmıştı. Onun kendisinden daha fazlasını istemeye çalışacağına dair bir eğilimi vardı ama aynı zamanda bunu yapmayacağını da umuyordu.

Yap... Ona ne olduğunu söyleyeyim mi?

Bir yanı konuyu değiştirmek isterken, diğer yanı ona doğru olanın bunu ona açıklamak olduğunu söylüyordu. Sırf utanç ve mahcubiyetten ölmek istediği için ondan bilgi saklamak adil değildi.

Bir sandalye çekin, sınıf. Cinsel eğitimi öğrenme zamanı. Omuzları çökmeden önce dehşet içinde inledi.

Adam onu takip ederken ondan uzaklaşıyordu ama sonunda ayakları yerine oturdu. Emerie hüzünlü bir iç geçirdi.

"Bir horoz ya da sik. Senden çıkan şey buydu." Sonra Emerie'nin kaşları birbirine çatıldı. "Bekle. Bunu daha önce nasıl görmedin? Görmen gerekmez miydi... bilirsin işte?" Adam, kızın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi başını eğdiğinde Emerie'nin kafasında bir şeyler canlandı. "Oh kahretsin! Sen işemiyorsun!"

Şükürler olsun ki zindanda bunu temizlemek zorunda kalmamıştı.

Gözbebekleri koyu sarıya dönüştü ve kalçalarının üzerine oturdu. "*Çiş mi? Çiş nedir?*"

Emerie yorgunluktan yanağını ovuşturdu. Dün gece hiç uyumamıştı ve her şeyin ve bu konuşmanın zihninde yarattığı gerginlik ona ağır geliyordu.

"Bak," diye başladı elini ensesine götürürken, "senden çıkan şey bir oğlan olduğun anlamına geliyor, ya da erkek, sanırım?" Teorisini açıkladı, doğru olup olmadığından emin değildi. "İşemediğin ama tohum ya da sperm ürettiğin için mi? Bunun senin için tamamen bir zevk ve üreme işlevi olduğunu tahmin ediyorum."

"Erkek olmanın anlamı bu mu?" Bir elini kaldırdı ve derin düşüncelere dalmış olduğunu anladığı gagasının ucuna doladı. *"Eğer dişiysen sikin ya da aletin neye benziyor o zaman? Seninki de mor mu?"*

Yüzü soldu ve gözleri seğirdi.

Burada boyumdan büyük işlere kalkıştım. Ingram'ın bazı şeyleri anlayacak kadar zeki olduğu belliydi ama bilgi eksikliği vardı. Soru şuydu, ne kadar?

"Hayır. Benim bir sikim yok. Bende başka bir şey var. Farklı bir şey."

"Ne gibi?" Başını öne eğdi. *"Nasıl farklı?"*

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra çok aptalca ve potansiyel olarak tehlikeli bir şey söylemeden önce hemen kapattı. Her ne kadar ona kadın anatomisini açıklamak istese de, kendini meraklı ve azgın bir Duskwalker'ın sığınacak sıcak ve ıslak bir yer aradığı bir pozisyona sokmayacaktı.

Bir tane olduğunu bilmemesi muhtemelen daha iyiydi.

"Kuku ya da amcık," diye cevap verdi acımasız bir gülümsemeyle, ona ihtiyacı olursa diye bir isim vererek. "Ama asıl konuya geri dönelim. Yaptığım şeyi bir daha yapmayacağız, tamam mı?"

"Neden olmasın? Hoşuma gitti ve yanlış bir şey yapmadığımı söylediniz."

"Çünkü bunu çok değer verdiğin biriyle yapmalısın," diye yanıtladı, ona acımamaya çalışarak. "Bunu sadece arzu duyduğun ya da tahrik olduğun biriyle de yapabilirsin ama seni burada iyi hissettiren biriyle yaparsan daha güzel olur." Emerie kalbini işaret ederek, bunun kendisini içinde sıcak ve tüylü hissettiren biriyle yapılması gerektiğini anlatmaya çalıştı.

Bu durum Emerie'ye Bryce'tan beklediği şeyin bu olduğunu hatırlattı ve en son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamıyordu. Her ne kadar vücuduyla ilgili güvensizlikleri olsa da, umutsuzca yakınlık arıyordu.

Kendince, Bryce'ın onu cinsel olarak kullanmasına izin verdiğini biliyordu, böylece onunla bunu yaşıyormuş gibi davranabilecekti. Seviliyormuş ve tapılıyormuş gibi davranmak yanlış mıydı?

Belki de Emerie'nin Ingram'ı okşamasının nedeni buydu... çünkü yakınlık artık bir şey gibi gelmiyordu.

Chore.

Ingram bir işaret pençesini göğsünden çıkıntı yapan göğüs kemiğine dokundurdu ve sanki gagasının arkasından oraya bakıyormuş gibi başını aşağı doğru çevirdi.

Duskwalker'ın önünde oturduğunu, güneşin ışığında bir şeyler aldığını gözlemledi.

onu gerçekten içine alma ansı.

Kemiklerinin çoğu etinin dışında oturuyor gibi görünüyordu. Tüm kaburgaları, göğüs kafesi, köprücük kemikleri, kalça kemikleri, dizleri ve dirsekleri, hatta bacakları ve n kolları. Beyaz kemikler, ayakları, bilekleri, bilekleri ve elleri de dahil olmak üzere, bir insanda etin en ince olduğu yerlerden geliyor gibiydi.

Omurgasının omurları kafatasının arkasından kuyruğunun ucuna kadar görülebiliyordu, ancak bir insandan biraz daha fazla çıkıntı yapıyorlardı. Neredeyse diken gibi görünüyorlardı. Onun en tuhaf yanının bu olduğunu düşündü.

Vücudunun büyük bir kısmı güneşte mavi bir parıltıyla parlayan kertenkele benzeri siyah pullarla kaplıydı. Aynı mavi, boynunun arkasını ve omuzlarını kaplayan kısa, zar zor fark edilen krkte de mevcuttu. Karnı, dirseklerinin iç kısmı ve dizlerinin arkası gibi yumuşak yerler koyu gri tenliydi.

Ayakları... tuhaftı. Bir insanınkinden daha inceydi, bir kez daha kertenkeleye benziyordu ama elleri onunkiler gibiydi. Sadece çok daha büyük, şışman ve uçlarında ölümcül pençeler vardı.

Kuyruğu oldukça uzundu ve sivrilen ucu toprağa dayandığı yerde kıvrılıyordu.

Kollarının ve bacaklarının arkasından ve görünen omurlarının yanlarından aşağıya doğru uzanan dikenlerle kaplıydı.

Tanrım, Ingram'dan daha uhrevi bir şey görmemişti.

Kuzgun kafatasındaki kısa, yukarı doğru çıkık keçi boynuzlarının uçlarından ayak parmaklarındaki uzun pençelere kadar her şeyi insanlık dışıydı. Güneşin altında duran korkutucu bir canavara benziyordu ama yine de kendi bedeni hakkındaki naifliği onu tatlı ve sevimli gösteriyordu.

Göğsüne dokunuşu bile çok tatlıydı, belli ki kalbinin ne hissetmesi gerektiğini anlamaya çalışıyordu.

Ingram rahatsız edici sorgulamasına geri dönmeden önce Emerie kenara çekildi. "Devam etmeliyiz, Ingram." Ingram'ın kafatası ona doğru fırladı, sanki onu Sürpriz. "nmzde uzun bir yolculuk var ve ben lonca ile aramıza biraz daha mesafe koymak istiyorum."

Ellerini yere bırakıp dört ayağı üzerinde yürümek için usulca yana düştü. Konuşmayı bıraktığı için minnettardı.

Ingram, yol arkadaşının onları götürdüğü insan evinden çıkarken tozdan arınmak için ellerini birbirine sürtmesini izledi. Yanağına kir bulaşmış ve saçına küçük bir örümcek ağı kümesi takılmıştı.

Ingram burun deliklerini ovuşturdu. Üzerine yapışan toz, hapşırma isteği uyandırdı.

"Tamam, evin ortasında yer açmak için yuvayı başka bir odaya taşıdım," diye yanıtladı beş basamağı hızla inerken.

Buraya ilk geldiklerinde, İblis Avcıları'nın birkaç boş ev bildiğini söylemişti.

İnsanların çoğu duvarların arkasında yaşamaya gitmiş ya da ormanda ölmüştü. İblis avcıları, bir ya da iki gece kalabilecekleri güvenli bir yer olması için *görevlerde bu duvarları* kullanırdı ya da İblisler yarı kalıcı yuvalarıyla buralarda yaşardı.

Kafasının arkasından bir ok fırlamış olan İblis leşinden anlaşıldığı kadarıyla bu leş işgal edilmişti. Orta büyüklükteki yaratıktan çok az kan akmıştı ve bunun kendi türünden daha fazlasını çekmeye yeteceğinden şüpheliydi.

İştah açıcı koktuğundan değil ama yemeyi düşündü ama bunun onu daha da acıktırıp bu arzuyu ona yöneltip yöneltmeyeceğini bilmiyordu. En iyisi onu öylece bırakmaktı, evin arka tarafında ve çoğunlukla göremeyecekleri bir yerde olduğu için şükretti.

Her ikisi de yaratığa karşı hazırlıklıydı, çünkü Ingram yaratığın içeride dolaştığını uzaktan duyabiliyordu. Emerie ona yaratığın icabına bakmasına izin vermesini söylemişti. Daha az kan, diye açıklamıştı.

Şimdilik Emerie, kasıtlı olarak kesilip yerleştirilmiş gibi görünen bir kütüğün üzerine oturdu. Çantasından beze sarılı bir paket çıkardı. "Bu gece burada kalacağız."

"*Yola devam etmek en iyisi olmaz mı?*" Ingram, yosun kaplı küçük açıklıkta onun karşısına oturarak sordu.

"Evet, muhtemelen," diye cevap verdi yiyecekleri kemirirken. İnsanların ne tükettiğini çözemiyordu ama kuru görünüyordu, bu da et olup olmadığını ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. "Ancak, neredeyse iki gündür uyumadım. Dinlenmeye ihtiyacım var, yoksa kendimi hasta edeceğim."

Üniformasının içinde titriyordu. Üzerine sıkıca yapıştığı için kalın ya da sıcak görünmüyordu. Adam başını eğdiğinde durakladı ve kaşlarını çatı.

"Senin önünde yememde bir sakınca var mı?" Yiyecek paketini tutan elini öne doğru itti ve işaret etti. "Çok fazla yok ama gerekirse paylaşabilirim."

Ingram havayı koklamak için başını öne doğru eğdi, aralarındaki mesafeyi pek kapatmadı. Başını iki yana salladı. Elindeki şey hiç de iştah açıcı kokmuyordu.

"*Ben böyle şeyler tüketmem.*"

"Anlaşıldı." Elini geri çekmeden önce bir kahkaha attı. "Oldukça iyi bir burnun var. Eğer seni rahatsız etmeyecekse, yolculuklarımızda böğürtlen ve mantar gibi şeylerin kokusunu alabilirsen, bana gerçekten yardımcı olursun. Aletlerim, suyum ve yiyeceklerim arasında ancak bu kadarını getirebildim. Birkaç gün idare edebilirim ama sonunda açlıktan öleğim." Bir kez daha yarım

ağızla kahkaha atarken aşağıya baktı

yemeğini. "Sanırım bu bir bakıma iyi bir şey. Beni görevlere göndermeyi bıraktıklarından beri yeni görevlerim ve çalışmalarım yüzünden son zamanlarda şişmanlamaya başladım."

Ingram onun söylediklerinin yaklaşık yarısını anladı ama kuyruğu yine de hafifçe arkasına kaydı. Küçük insan onunla konuştuğu için mutluydu - sanki farklı olmaları ya da her şeyi tam olarak anlamaması önemli değilmiş gibi.

Ona pek çok soru sordu, çoğunlukla Aleron'un yanında olduğu zamanlardan kalma alışkanlıklarla. Ancak akrabalarının aksine, Emerie'nin bir cevabı olurdu. Eğer yoksa da elinden geldiğince açıklamaya çalışırdı.

Bozuk bir taş ve kömür yığınının olduğu yeri işaret etti. *"Ateş yakmayacak mısın? Birçok insanın dinlenirken bunu yaptığını gördüm."*

Ayrıca bir tanesinin nasıl yapıldığını da görmek istiyor.

"Bize doğru gelen bir duman izi olması akıllıca değil. Her türlü yarattığı çekebilir ve loncaya nerede olduğumuzu bildirebilir."

Ateşin kokusunu takip etmiş bir Duskwalker olarak bunun akıllıca olduğunu düşündü.

Sessizlik ve gece üzerlerine çöktüğünde ve yapacak başka bir şeyi olmadığı için sadece önündeki dişiye incelediğinde, onun gözlerinin düştüğünü fark etti. Gözler kapandı ve birkaç dakika sonra dişi irkilerek ayağa kalktı.

Hızla gözlerini kırıştırdı ve ardından yüzünü ovuştururken inledi.

"Uyumam lazım," dedi ama yine de kalkmadı. Dinlenmek için durduğuna göre, tekrar hareket edemeyecek gibi görünüyordu.

"Seni içeri taşımama ihtiyacın var mı?" diye sordu, çünkü sığınakta saklanmış olan uyku tulumunu yere sermişti.

"Ne? Hayır," dedi hızla ve aniden ayağa fırladı. "Ben iyiyim. Yine de teşekkürler, sanırım." Neden bu ihtimal onu telaşlandırmışa benziyordu? İtiraf etmeliydi ki, kız ona karşı biraz garipti. Sürekli olarak, onun temkinli ve emin olmadığını hissediyordu.

Ingram onu takip etmek için dört ayak üzerinde durdu. *"Yolculuğumuzda seni ben taşırsam daha hızlı olur. Sen yavaşsın ve ben gece boyunca hareket edebilirim."*

Merdivenleri çıkarken, dudaklarını sıkıca bir tarafa çekerek arkasına baktı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı.

"Bunu düşüneceğim," diyerek onun bu konuda kafasını karıştırdı.

Bugün yürüdükleri hızda, Peçe'nin en batı noktasına bir ay döngüsü boyunca varamazlardı. Eğer onu sırtında taşısaydı, muhtemelen bu süreyi yarıya indirirdi - ve hatta dört ayak üzerinde koşsaydı daha da fazla.

Neden tereddüt ettiğini daha sonra öğrenecek ve fikrini değiştirmeye çalışacaktı.

Ingram bu yolculuğun bir an önce bitmesini istiyor, Aleron'u mümkün olduğunca çabuk geri getirmeyi umuyordu. Amacı buydu ve akrabasının olmadığı her gün göğsünde ufalanan bir boşluk bırakıyordu. O boşluğu tekrar doldurmak istiyordu.

Dişi, onu içeriye kadar takip ettiği gerçeğiyle ilgili hiçbir şey söylemedi ve sadece sırtı ona dönük bir şekilde uzandı. Birkaç dakika sonra, onun nerede olduğunu kontrol etmek için yuvarlandı.

"Sen de uyumalısın."

Başını salladı ve itaatkâr bir şekilde olduğu yere uzandı, kıvrılmış bir yığın halinde yere yığıldı. Gecenin erken saatleri olmasına rağmen, Ingram geçen hafta boyunca sürekli uykusuz kaldığı için uykuya daldı.

Rüyaları tatsızdı.

Ona musallat olan görüntüler, çektiği acıların puslu anıları arasında gidip geliyordu: onlara neden

olan şeytani insan yüzlerinin keskinliği ve onu avlayan İblisler. Ve her bir bakışında

Ingram, taş odanın ya da kasvetli ormanın etrafında akrabalarını aradı - sadece kendini yalnız buldu.

Uyurken bile kalbinin hızlandığını ve nefes alış verişlerinin keskinleştiğini fark edebiliyordu. Anılarının sızlanmaları ve haykırıışları, içinden sessizce fişkırان şimdiki zamanınkilere karışıyordu.

Kâbuslarının yoğunluğuyla baş edemeyerek, onlardan kurtulmak için tekmeleyerek ve pençeleyerek kaçmak için ayağa kalktı. Durakladı, gözbebekleri siyahlıktan korku ve hüznün birleştiğı soluk bir maviye dönüşürken, kendini insan konutunda yeniden konumlandırdı.

Kolları bacakları titrerken, kafatası en yakın ses ve kokuya yöneldi.

Karanlığa rağmen, turuncu saçları yıpranmış ahşap döşemenin üzerinde etrafına yayılmış bir şekilde duruyordu. *Sıcak görünüyor... diye* düşündü, güneş ışığında avuçlarını neredeyse nasıl yaktığını hatırlayarak.

Ona doğru tek bir adım attı.

Güzel kokuyor. Neredeyse tatlı... ve rahatlatıcı. Bir adım daha yaklaşırken onun hatırlattığı bitkilerin isimlerini bilmeyi diledi.

Kalbini duyabiliyorum. Aleron'unkine kıyasla çok küçüktü. Son adımı atarken sesi kırılıgandı, tıpkı *onun kırılan* olduğu gibi.

Onun hemen yanında durarak bir süre uyumasını izledi. Göğsündeki endişelerin bir kısmı onun sakin nefes alıp verışıyle, göğsünün inip kalkmasıyla ve onun... huzurlu haliyle azaldı.

Onu kısıkanıyordu. Onun da paylaşmasını istiyordu.

Ingram tereddütle ve dikkatle, sırtı onunkine degecek şekilde kıvrıldı. Uyanırsa sıçrayarak uzaklaşmaya ve onun farkında olmadan dokunuşunun rahatlığını aramıyormuş gibi davranmaya hazırıldı.

Bekledi, sonra kız gelmeyince gevşedi.

Ona dokunan çok küçük bir noktaydı, belki de sadece belinin küçük bir kısmı kaburgalarına baskı yapıyordu - sivri uçları uyuyan formunun üzerinde çıkıntı yapıyordu - ama onun sıcaklığı içine yayıldı. Kalbinin ve ciğerlerinin hızını yatıştırdı, vücudunda ve uzuvlarında dolaştıkça onu ısıttı.

Soluk mavi gözbebekleri önce sadece maviye dönüştü, sadece bunun bile üzerine çöken yalnızlığı biraz olsun bastırmaya yettiğini fark etti. Orada kalıp onun kalbini dinledikçe, nefes alışının ritmine odaklandıkça ve onun kokusunu içine çektikçe, görüşü yavaş yavaş normal mor rengine döndü.

O Aleron olmayabilirdi ama şimdilik, bu gece için, ona birinin yanında uyumanın huzurunu sağlayacaktı.

Sonunda huzurlu rüyalar görmesini sağlayan şey, aralarındaki temas olabilirdi.

Tek şey... uyandığında pozisyon değıştirdiğini fark etmesiydi. Kız da öyle. Adam yüzüstü yatıyordu, kollarını ve bacaklarını kavuşturup altına sokmuştu, oysa kadın yan yatmıştı. Bu daha fazla sıcaklık, daha fazla dokunuş ve rahatlık getirmişti.

Uyuyamayacak kadar huzursuzum. Hâlâ bitkin durumdaydı ama rüyaları - hoş olsa da - Aleron'la ilgiliydi. Her nasılsa, bu rüyaların perdesi ardında, kaybının izleri kalmış, akrabasıyla yaşadığı o değerli anları lekelemişti.

Ingram bu yabancı odada bir pencere aradı. Azalan yarım ay yükselmişti ve gece yarısı olabileceğini düşündü.

Başını yavaşça kaldırdı ve alnını pazılarının yan tarafına dayayarak bir top haline gelen dişiyi rahatsız etmemek için başını kaldırdı. Dizleri de ona batıyordu ama umursamadı.

Başı onunkinden yukarıda olduğu için, onu gagasının arkasından görebilecek şekilde çevirdi.

Ellerini göğsünün yanında birleştirmiş, yüzünü yumruklarına ve adamın omzuna gömmüştü.

Normalden daha solgun görünüyor.

Üzerinden geçen ay ışığından mı, yoksa yorgunluğundan dolayı derin bir uykuda olmasından mı kaynaklanıyordu? Gagasının ucuyla yüzüne dökülmüş saçları iterek daha iyi görebilmesini sağladı ve alnını, yanağını, çenesini ve boynunu saran yara izlerinin daha fazlasını ortaya çıkardı. Yine yara izi olan ve etrafındaki saçların bir kısmı eksik olan kulağını gösterdiğinde ürperdi.

İzlerin neye ait olduğunu bilmese de, sadece ağa benzediklerini fark etse de aldırmadı. Onlar Emerie'ydi - tıpkı kuzgun kafatasının onunkini oluşturduğu gibi, onun yüzünü oluşturan şeyin bir parçasıydı.

Onu rahatsız eden şey burnundaki, yanaklarındaki, alnındaki ve çenesindeki kir serpintileriydi. *Bir göl bulduğumda onu içine atmam gerekecek.* Son gün boyunca yaptıkları yürüyüşlerden arta kalan ter dışında çoğunlukla temiz kokuyordu. Kızın yüzünü nasıl temizleyeceğini bilmemesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bu lekelerin hiç değişmediğini hiç fark etmemişti.

Ingram onun üzerinde dalgalanan hafif nefesini, yanında eskisinden daha fazla temas halinde olan kızın sıcaklığını ve güzel kokusunu içine çekti. Hareket etmek istemeyerek onu izledi, küçük insanı merak ediyordu.

Daha önce hiçbir insanla gerçekten konuşmamıştım. Zagros Kalesi dediği yerdeki kötülerini saymıyordu.

Yine de bu doğru olmayabilir.

Orada... Raewyn. Yaklaşık beş dolunay önce tanıştığı kıvrıcık beyaz saçlı dişiye düşündü. *Ama o insan olmadığını söylemişti.*

Kendisine Elf diyordu ve itiraf etmeliydi ki uzun, sivri kulakları Emerie'ninkilerden çok farklıydı.

Emerie'nin kapalı göz kapaklarının bir o yana bir bu yana titreyerek seğirmesini izlerken sarı gözlerinin önüne geldi. *Raewyn de nazik davranmıştı.*

Emerie'nin nazik biri olduğunu düşünüyordu. İblis Avcısı'nın kalesinde ona iyi davranmış, onu nazikçe yıkamış ve serbest bırakmıştı.

Ayrıca sikime dokundu ve boşalmasını sağladı.

Ingram bu anı karşısında derin bir ürperti duydu, gözleri kapandı ve bir anlığına karardı. Tek bir nefes alıp verdi ve gözbebeklerini normalden biraz daha koyu bir mor renge açtı.

Bunu düşünmemeye çalıştı, onun yerine yanında savunmasız bir şekilde yatan kadına odaklandı. Ancak gözleri sonunda kadının yumruklarına kaydı. Ormanda bağlıyken onları okşarken bir an görmüştü ve sikiinin mor rengine ve... dokunaç gibi uzuvlarına karşı sade durmuşlardı. Sonra onun güzel ellerine sürtünmek için karşı *konulmaz bir* dürtü duyduğunda görüşü değişti.

Kasıklarındaki dikiş, arkasında bir şey hareket edip zonklamaya başladığında seğirdi. Isı arttıkça derinleşen her zonklama, zihninin o ana geri dönmesine neden oldu. Elleri, onu kaplayan ıslaklık, hatta ona daha fazla sıcaklık vermek için farkında olmadan üflediği her nefes, tohumun ilk akıl almaz salınımına yardımcı olmuştu.

Derinlerden gelen sertlik iç organlarını dürttüğünde Ingram ürperdi ve baskıyı hafifletmek için kalçalarını kaldırdı - bunun kaçmasına izin vereceğini bilmeden. Aleti dikiş yerinden ayrıldığı ve açıkta kalan başı yerde kaydığı anda, sessiz bir iniltiyle ileri atıldı.

Kendisini karşılayan kaba ahşap dokudan hoşlanmadı, bu yüzden ayağa kalktı ve kendi bedenine baktı. Dokunaçları onu korumuyor, bunun yerine ne yapacaklarından emin değilmiş gibi havada kıpırdanıyorlardı.

Ingram'ın kasıkları sıkılaştıkça göğsü gerildi ve bakışlarını tekrar uyuyan küçük kadına ve daha da önemlisi onun mutlu ellerine çevirdi.

Tekrar dokunmasını istiyorum.

Onunla tanışmadan önce hiç başına gelmemiş bir şey olarak gözleri mor renkte karardı. Onun tatlı kokusunu her içine çekişinin bunu derinleştirdiğini fark etti. Ona bakmak onu derinleştiriyordu.

Onu anlamadığı bir şekilde arzuluyordu.

Ingram başını eğdi, onu rahatlatmak için gagasının kıvrımıyla karıştırmaya hazırды. Hava onu rahatsız ediyordu ve henüz çok rahatsız edici olmasa da bir yer batıyordu.

Ancak, yanağını dürtmeden hemen önce durdu, en son kendisine dokunmasını istediğinde ne söylediğini hatırladı - o sırada aleti serbest bırakılmamıştı.

Kadının hayır demesi hoşuna gitmemişti. Gerekçelerini, bunun neden doğru olmadığını ya da bunu yapmadan önce neden göğsünde bir şeyler araması gerektiğini anlamıyordu. Dokunacak birini istiyordu. Ondan gelen acıyı dindirmesini istiyordu - özellikle de ona bunu öğreten kişi o olduğu için.

"Emerie," diye seslendi nazikçe, sikiindeki sızı daha belirgin hale geldiğinde yanağını itti. Yüzü buruştu ve derisi iğrenerek kabardı.

Gözlerini açmadan ona doğru inledi, ön koluyla yüzünü kapattı ve yere çökerek ondan saklandı.

Ingram daha derin bir irkilmeden önce sinirli bir of çekti.

Aletini sıkıca kavradı, onu delmeye başlayan sızıyı durdurmak için çaresizce çırpınıyordu. Her saniye biraz daha kurumasına neden oluyordu.

"Hmm?" Kendi tutuşu korkunç hissettirmiyordu. Ayrıca acısının en kötüsünü de durdurdu.

Merakla aşağıya baktı, kendine bir vuruş yaptı ve derin, zevkli bir nefes verdi. *Bu iyi hissettiriyor. Bunu da yapabilir miyim?*

Koyu mor görüşünde sarı renk titreşti.

Neredeyse bunu daha fazla araştırmak için oturacaktı ama Emerie'nin hafif horlaması dikkatini çekti. Görüşü kırmızımsı bir pembeye dönüştü, bunun yapması gereken bir şey olup olmadığından emin değildi.

Saklanmak ve kendi başına keşfetmek için ondan uzaklaştı - onun yargılama olasılığından uzak.

Kapıyı açmak için küçük kapı koluyla birkaç saniye uğraşması gerekti ama bir eliyle sikini tutarak kendini dışarı attı. Biraz sola gitti, hâlâ küçük açıklığın ön tarafındaydı ama görüş alanından uzaktaydı.

Ingram diz çöktü ve ne yaptığını görebilmek için başını çevirdi. Merkezin etrafından kavradığı için, tüm eli kolanını kaplıyordu, aletin tabanına gömülü iki ovale gelene kadar aşağı doğru çekti. Üzerini kaplayan sıvı kalındı, ancak ucuna kadar okşadıkça incelme ve kayganlaştı.

Parmaklarının halkası sikiinin başının kenarına masaj yaptığında küçük bir ürperti onu sarstı ve tekrar aşağı indiğinde ikinci bir ürperti onu takip etti. Burada daha hassastı, bu yüzden kendi dokunuşuyla daha fazla keşfetti.

Sadece birkaç vuruşla başı geriye doğru kalktı.

Yıldızların normalden daha parlak görüldüğünü fark ettiğinde koyu mor görüşünü lekeledi. Aletin ilk yarısını okşadıkça dünya daha da karardı ve ışıklar daha da parladı.

İlk derin, sarsılmış iniltisi gagasını ayırdı. Etleri yeni ve büyüleyici zevke karşı dalgalar halinde dalgalanırken pulları ve sivri uçları kalktı. Kayganlaştırıcı parmaklarının arasından fokurdayarak parmaklarının arkasına ve tabanına gömülü ovalerden aşağıya damladı.

Nhnn. Neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Kendini daha sıkı kavradığında kasıkları sıkılaştı ve kalçaları tepki olarak seğirdi. Hatta biraz sallandı.

Yine de, ne kadar zevkli olursa olsun, Emerie'nin ona dokunduğu zamankinden farklıydı. Onun eli

yumuşak, küçük ve sürprizlerle doluydu, oysa onunki sertti. Onu o kadar güçlü bir şekilde tutamaması önemli değildi; yine de tüm beyninin sislenmesine ve vücudunun buharlaşmak üzere olduğunu düşünene kadar ısınmasına neden olmuştu.

O da aynı hissi yaşamak istiyordu. Kendi derisinden sürünerek çıkmasına ramak kalacak kadar zevkle dolma arzusu. *Onun dokunuşunu tekrar istiyorum...*

Gözlerini kapattı, böylece onun kendisine bunu yaptığı anıya odaklanabildi.

Derin bir inilti daha ciğerlerini daha sıkı hissettirdi.

İnkâr edilemez bir itme dürtüsü onu rahatsız etti ve daha hızlı okşadıkça, inkâr etmek daha da zorlaştı.

Başını öne eğdi, böylece boştaki elini toprağa koyabildi. Oflamaları artık yere doğru yöneldiği için daha yüksek sesle çıkıyordu ve ancak okşarken kalçalarını yavaşça sıkı yumruğuna doğru pompaladığında nefes nefese kalıyordu.

Nefes nefese kaldı ve dik duran kolu gevşedi. Biraz *daha*, diye yalvardı kendine. Daha sert iterken toprağı tırmaladı, sikini parçalayacağını düşünene kadar sıktı - ve yine de... harika hissettirdi.

Küçük bir hırıltı duyuldu, tam o sırada gözünün önünde kırmızı bir ışık patladı.

Uzakta bir şey ürküttü ve hızını artırıp gagasını kapatırken sessiz kalmak için elinden geleni yaptı. *Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var.* Kafatasının arkasından başlayıp kuyruğunun ucuna kadar uzanan şiddetli bir titreme geçirdiğinde kuyruğu çılgınca sallanmadan önce kıvrıldı.

Ağzında salya birikmiş, kenarlarından damlıyordu. *Dökülmek istiyorum. Boşalmak istiyorum.*

Dokunaçları kıpırdandı, görmezden gelemeyeceği, anlayamayacağı bir şekilde ağrıyordu. Serbest elini onlara dokunmak için aşağıya doğru uzattı ve parmaklarını kavradılar, etraflarında dolandılar. İstedikleri gibi kavramalarına izin vermek için sikinin tabanını kavradı.

Ingram göğsünü yere yaslarken kendini iki yumruğuna da bastırdı. Ardından kalçalarını olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde hareket ettirdi ve mutluluk dolu pantolonu dışında tüm sesler kesildi. Görüşü karardı, işitme duyusu boğuklaştı ve duyuları sadece kendi dokunuşunun hissine geçerken etrafındaki tüm kokular seyreltilti.

Aleti hızla hareket ediyordu ama avuçlarının içinde dayanılmaz derecede sert ve kalındı. Üç yanından aşağı doğru inen küçük pul benzeri sivri uçlar gıdıklıyor ve ona ek bir doku ve karıncalanma veriyordu. Altındaki oluğun hassas olduğunu zaten biliyordu ama pençeleriyle parmak uçlarını içine sokamıyordu.

Onun yaptığı gibi değil.

Kendine zarar verip vermediğini bilmiyordu, bu çıkıntılı, muhtaç ağrıdan kurtulmaya çalışırken mutluluk onu yuttuğunda değil.

Sonunda ciğerlerinden bir inilti yükseldi, tam da dibindeki gömülü ovaler içe doğru o kadar sıkıca kenetlendi ki, acı tüm kasıklarına yayıldı. Bunu daha önce de yaşamıştı ve tıpkı o zamanki gibi, ruhunun sikinden fırlamak üzere olduğunu düşündü.

Ayak parmaklarındaki pençeler gerginlik içinde yeri oyuyordu.

Çok fazla. Bu çok fazla! Yine de hareket etmeyi bırakmadı.

Altındaki elini bıraktı, böylece gagasını kapatarak çıkardığı acı dolu seslerin en kötüsünü gizleyebildi.

Tam zirve noktasında ciğerleri sıkıştığında kendi kafatasını çatlatacağından korktu. Dondukça hem gagasını hem de sikini daha da sıkı kavradı, bu sırada kendini sabit tutmaya çalışıyordu.

Zevk o kadar yoğun ki, sanki bir şey pençelerini kasıklarına geçirmiş ve aynı zamanda omurgasının orta noktasını - kuyruğuna bağlı olduğu yeri - gıdıklıyormuş gibi hissediyordu.

Sonra serbest bıraktı ve kükreyen iniltisi göğsündeki ezici sıkışma tarafından bastırıldı.

İçinden sıvı bir coşku fişkırdı. Kalçalarını durduramıyor, baskıyı ortadan kaldırmak için her damlayı boşaltmaya ihtiyaç duyuyordu. Nabız gibi atan, zonklayan aleti sırlıklam olmuş yumruğunun içinde tekrar tekrar kabarıırken, bol miktarda tohumun sıçraması nemli yosun ve çimenleri boyadı.

Kalbi o kadar hızlı ve ağır atıyordu ki, beyaz sıvının son damlası da içinden fırladığında başı dönmeye başladı.

Ingram tek bir kasını bile oynatamıyordu, seğirmeler ve sarsıntılar vücudunun her yerine saldırıyordu, sanki kemikleri derisinden dışarı dans etmeye çalışıyordu.

Görüşünü koyu mora çevirmesi ve hâlâ yalnız olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakması biraz zaman aldı. Öyleydi.

Suyu çekilmiş sikini kavrayışını gevşetti ama bırakmadı. Bunun yerine, ıslak parmaklarıyla daha derinlemesine keşfederken hafifçe gıdıkladı. Her hareket, yumuşamasına rağmen heyecanla sarsılmasına neden oldu.

Artık tüm sıvının nereden geldiğini anlayabildiğine göre, sırlıklam parmaklarını gömülü tohum keselerine kaydırды. Keşfettikçe onları gıdıklıyordu, çok hassastılar. Bu garip, harika işkence karşısında sırtı kamburlaştı.

Neredeyse acı verecekti, bu yüzden hızla uzaklaştı.

Sadece parmak uçlarıyla başını ovalayınca kasları sıçradı ve görüşü bulanıklaştı. Bu gerçekten hoş bir histi, bu yüzden yapmaya devam etti. Hatta kalçalarının seğirmesine ve dizlerinin içe doğru dönmesine neden olduğu için sadece genişlemiş kenarın etrafında dolaştı.

Kendi vücudumda böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Kendini zevkten neredeyse bayılabileceğini bilseydi, onunla daha önce oynardı.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, hafif dokunuşları altında sertleşmeye başladığında duracağını sanmıyordu.

Onu tekrar daha sıkı kavradı.

Eskisinden daha hassas, daha yumuşak ama hızlı okşuyor, kendi kendine inliyordu. Küçük dişinin kendisine dokunma şeklini yeniden canlandırmaya çalışıyordu, çünkü kendisine karşı bu kadar güçlü olması gerekmesinden özellikle hoşlanmamıştı.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Bundan, bir damla daha akıtıp akıtamayacağını öğrenene kadar serbest bırakmaktan. Hafif, nazik ve zar zor hızlı vuruşlarını esirgeyen küçük dişi, kendi yumruğundan çok daha üstündü.

Emerie, diye inledi zihinsel olarak, sonra da elini sıkmak zorunda kaldı.

Emerie'nin merdivenlerden inerken attığı adımlar umduğu kadar hafif değildi ve sonunda Duskwalker'ı irkiltip uyandırdı. Adam yan yatmış, top gibi bir şey olmuştu. Dizlerinin üzerinde, poposu havada olduğu için tam olarak emin değildi ama yüzü aşağıdaydı.

Uyumak için garip bir yol. Bunun üzerinde durmadı. Onu rahat ettiren her neyse, sanırım.

Alışkanlıklarını yargılamak için onun türü hakkında yeterince bilgisi yoktu.

En azından hâlâ buralardaydı ve uzaklaşmamıştı.

Çantasını gövdesine geçirmiş, içine de çalmaya niyetlendiği ince uyku tulumunu yerleştirmiş, kollarını başının üzerine kaldırmıştı. Ellerini birbirine kenetleyerek ayak parmaklarının ucuna kadar gerindi ve hiç de kadınsı olmayan bir inilti çıkardı.

"Pekâlâ," diye açıkladı. "Hadi gidelim. Bir haftadır ilk kez doğru düzgün uyuduğum için kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Duskwalker'a dönerek onun tuhaf pozisyonunu inceledi. Yere oturmuş, ayakları düz ve elleri bükülmüş dizlerinin üzerindeydi. Gözbebekleri kırmızımsı pembeydi.

Hiçbir şey söylemedi, onu bekliyormuş gibi görünüyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu ona doğru bir adım atarak. Adam öne doğru sıçradı ve sanki yaklaşmasını istemiyormuş gibi onu yarı yolda karşıladı. "Umarım horlamam seni biraz huzur bulmak için dışarı çıkmaya zorlamamıştır."

"Horlama. Hayır, öyle değil..." Söyleyeceği şeye ara verdi, gözbebeklerinin rengi derinleşti.

"Horladın."

Kaşları derin bir şekilde çatıldı.

Aslında şaka yapıyordu ve dışarıda olma sebebinin bu olup olmadığını ne doğruladı ne de reddetti. Öyle olmadığını umuyordu. Genelde oldukça sessizdi ama yorgun olduğunda insanlar ona sesinin fırtına gibi çıktığını söylüyordu.

Kızarabilirdi ama önemli değildi. Güneş doğmuştu. İstedikinden çok daha uzun süre uyumuşlardı ve gitmeleri gerekiyordu.

Bir noktada çok uzun süre kalarak başımıza bela almak istiyoruz. Loncanın onları yakalayıp yakalamayacağını bilmiyordu ama bunu öğrenmemeyi tercih ederdi.

Muhtemelen onu işlediği suçlar için cezalandırana kadar rahat etmeyeceklerdi: bir mahkûmu serbest bırakmak, loncayı terk etmek ve Wren'inki gibi işlediği birçok cinayet için. Ayrıca Lindiwe'nin cinayetlerinin suç ortağı olarak da suçlanacaktı.

Emerie yakalanırsa, küreksiz bok deresine düşerdi.

Duskwalker'a baktı ve gerçeği biliyordu. *Yakalansam bile, yine de buna değerdi.* Tabii onu yeniden yakalamak için yem olarak kullanmaya çalışmadıkları sürece.

Ellerini birbirine vurdu. "Gitmeye hazır mısın?"

Tam öne doğru adım atacakken, adam arkasını işaret ederek yoluna çıktı. *"Bu taraftan gidelim."*

Evi ve içinde bulundukları açıklığı incelerken, etraftan dolaşmaya niyetlendiği yol ile onun

işaret ettiği yol arasındaki farkı gerçekten göremedi. Adamın omzunun üzerinden bakmaya çalıştı.

Ne sakladığını görmek için ama yanlış bir şey göremedim.

Emerie omuz silkti. *Belki de sadece kendini yetkili hissetmek istiyordur? Muhtemelen onu üzmesem daha iyi olur.*

Eğer Duskwalker'lar öfke nöbetleri geçiriyorsa, bunu gerçekten görmek istemiyordu.

"Emredersiniz kaptan," dedi ve dönerek selam verdikten sonra işaret ettiği yöne doğru ilerledi.

Kaptan hemen onu takip etti ve dört ayak üzerinde yanına geldi. "Dün bana biraz çilek ve mantar bulabilir misin diye sormuştum. Bulabilir misin? Çok fazla erzağım yok."

Ona baktı ve o da başını eğdi. Gözbebekleri tekrar mora dönmüştü - bunun onun normal rengi olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Ne olduklarını bilmiyorum."

"Şey... kahretsin," diye homurdandı, birkaç tutam saçını yüzünden geriye iterek. "O zaman yolda biraz bulurum ve sana gösteririm."

Sağdan kuvvetli bir rüzgâr arkalarından esiyordu. *Keşke ceketimi alsaydım.* Sonbaharın başlangıcındaydı ve bu yolculuğun ilk kar yağmadan önce bitmesini umuyordu. Aksi takdirde daha sıcak giysilere ihtiyacı olacaktı.

Muhtemelen bir kasabaya gidip yeni kıyafetler almaya çalışmalıyım. Yaptıklarını düşününce, artık Zebani Avcısı üniformasını giymeyi hak etmiyordu.

Ingram onu sakinleştirmek için kapüşonunun arkasından tutarken durakladı ve durmaya zorlanırken boğulur gibi bir ses çıkardı. Hemen açıkladı, *"Emerie, insan kokusu alıyorum."*

Bakışlarını açıklıkta gezdirerek kafatasının döndüğü yönü, sağa doğru takip etti. Ağaçlarda bir hareket ya da ses bekledi ama hiçbir şey görmedi ve duymadı.

"Onları duyamıyorum," dedi başını bir o yana bir bu yana eğerek, sanki dinliyormuş gibi. *"Şimdiye kadar fark etmemiştim ama kokuları çok tuhaf."*

Kulağa uğursuz geliyor. Ormanı tekrar tararken dudakları gerildi. "Tuhaf, nasıl?"

"Ormanla bir olmuşlar gibi kokuyor. Hangi yönde olduklarından ya da kaç kişi olduklarından bile emin olamıyorum."

Sonunda kuzguni kafatasını ona doğru çevirdi, ancak daha da sola savruldu ve uzakta hissettiği varlığa hırladı. Bacakları genişledi ve sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi göğsünü yere indirdi.

O yönde de hiçbir şey görmedi ve duymadı.

"Lanet olsun," diye küfretti ve küçük boynuzlarından birini tutarak onu çekiştirdi. "Hadi, gitmemiz gerek." Kımıldamadı. Onun yerine sivri uçları ve pulları keskin noktalar halinde kalktı.

"Onları göremiyorum ama orada olduklarını biliyorum."

"Hadi!" diye bağırdı, çekiştirirken inliyordu.

Adam taşa dönüşmüş gibi görüldüğünde pes etti ve kaçtı. Büyük, kötü canavar onunla başa çıkabilir ve daha sonra onu yakalayabilirdi!

En iyi hızı elde edebilmek için kollarını gövdesine yakın tutarak pompaladı. *Ya haydutlar ya da lonca ve bunu öğrenmek için beklemeyeceğim!*

Birkaç saniye sonra Ingram'ın omzunun üzerinden fırlatıldığında Emerie'nin ciyaklaması yüksekti.

"Benden kaçma dişi," diye gürledi, ormanın içinde hızla ilerlerken. *"Daha fazla ilerlemiş olsaydın seninle kovalamaca oynamayı düşünürdüm."*

Adam aniden hızlanmasaydı bunun ne anlama geldiğini merak edecekti. Adamın omzunda ve sırtında zıplarken, yana doğru kaymaya başladığında nefesi kesildi. Düşmemek için adamın sivri uçlarına tutunmak zorunda kaldı. Sonra sol bacağını adamın omuzlarına geçirmeye çalıştı, böylece

boynu onu merkezde tutabilecekti.

Kahretsin! Emerie, serseri bir ok havada ısıık alararak kendisine doğru yoneldiğinde başını eğdi. Buna gerek yoktu. Ingram onlara ulaşamadan çoktan iniş bölgesini geçmişti.

Ona yaklaştığında yere doğru alalmıştı. *Bu uzun menzilli bir atıştı.*

Omuzlarına yaslanıp ağaçların arasından hızla geçerken can havliyle tutunarak rahat bir nefes aldı.

şüphesiz loncaya ait olduğunu biliyordu ama Ingram ve Emerie'nin bulunduğu yerin yakınında bile değillerdi. Belki onları uzaktan görebilecek kadar yakınlardı ama muhtemelen daha yeni bulunmuşlardı.

Yalnız olsaydım, beni yakalarlardı. O yürürken yavaşça ve sessizce etrafını sararlardı. Arkasından kıının üzerinde oturduğu Duskwalker'ın kafatasının arkasına baktı. *Aramızda bu kadar büyük bir mesafe olmasına rağmen onları hissedebiliyordu.*

"Sanırım artık yavaşlayabilirsin," diye bağırdı güvenli olduğunu düşündüğünde.

Dürüst olmak gerekirse, bulundukları pozisyonndan hoşlanmıyordu. Bacakları adamın gövdesinin önünden aşağı sarkıyor ve dizleri zaman zaman adamın göğsüne çarpıyordu. Ona binmek için yanlış yoldaydı ve ağır olmalıydı.

"Hayır. Kaarız."

Ingram kkk bir tepeden atladığıında onu sırt üstü yatmaya zorladı ve havada szlmeye başladığında neredeyse çığlık atıyordu. Tekrar Ingram'ın üzerine düştüğünde gövdesi Ingram'ın dikenlerine çarptı ve yüz hatları acıyla buruştu.

Başlarım böyle işe. Yüzü ne dönük ve daha iyi bir sürüş pozisyonunda olacak şekilde dönmeye çalıştı.

zerine oturursa klitorisini ve amını mahvedeceğinden endişelenerek sivri uçlarını kaldırabilmek için dizlerini yukarı ve altına getirdi. Eyer gibi üzerine oturabilmek için çantasını çıkardı. Sonra kayışı boynuna dolanacak şekilde başının üzerinden attı; birincisi, kaybetmemek için, ikincisi de bir dizi dizgin gibi tutabilmek için.

Sadece ara sıra onu üzerinden almakla tehdit eden dallara dikkat etmek zorunda kaldı, çünkü onun güvenliği için onlardan kaçınmayı düşünmedi, beyaz kafatasının arkasına baktı.

Ingram'ın çıldırdığını düşünmüştü ama yolunu bulmak için kafatasını bir yöne çevirerek yüzünün yan tarafını gösterdiğinde gözbebekleri morarmıştı.

Kızgınmış gibi kırmızı ya da korkmuş gibi beyaz değillerdi.

Neden hayatı için koşuyor?

Emerie derme çatma dizginlerini çekerek onu durdurmaya çalıştı.

"Ingram, yavaşla." Yapraklı bir dalın tokadını yüzüne yiyince irkildi ve bundan kaınamadı. Adam yavaşlamayınca boynunu okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı. "Hey, sorun yok. Sakin ol."

"Kolayca zarar görebileceğini söylemiştin. Seni tehlikeden uzaklaştırıyorum."

Oh. Dudakları şaşkınlıkla aralandı, sonra neredeyse gülecekti. Ona bu kadar hızlı giderek kendisini potansiyel bir tehlikeye attığını söyleyecek cesareti yoktu.

Rüzgâr giysilerini delip geçiyor ve saçlarını omuzlarına savuruyordu. Adamın kazara kendisini savurmasını önlemek için sıkı sıkı tutundu.

Kafasını koparmaya niyetlenen bir başka dal tarafından neredeyse tokatlanıyordu ki, eğilip onun hizasına geldi. Geri çekilip ona yaslanarak boynuzlarını kavradı ve uçlarının altında kalmak için başını aşağıda tuttu, çünkü boynuz ykseklіğine yakın olacak kadar alçak olan her şeyden kaınıyordu.

Hazır olduğunda yerleşecek. Güvende olduklarından emin olduğunda. *Umarım batıya gidiyordur.*

Emerie, Ingram'ın ne kadar koştüğünü bilmiyordu. Bir saat, belki iki? Tek bildiği, çok uzun bir mesafe kat ettiğiydi ve loncanın onlara tekrar yetişmesi pek mümkün görünmüyordu.

Ancak gözünün ucuyla gördüğü pembe bir şey dikkatini çekti. Ayağa kalktı ve aynı anda boynuzlarını çekerek onu garip bir şekilde tökezletti.

"Bekle, dur! Çilek görüyorum!" diye bağırdı.

Saatler süren sessizlikten sonra bağırmasına tepki olarak mı, yoksa ani çekişinden mi bilinmez, Ingram sonunda durdu. O kadar ani durdu ki onu öne doğru fırlattı ve Emerie havada uçarken çaresizce çırpındı.

Kollarını koruyucu bir şekilde başının üzerinde kavuştururken, "*Oh, kahretsin!*" diye bağırdı.

Bir kol onu belinden yakaladı, tam kafasını lanet olası bir ağaca çarpmadan önce. Kalbi neredeyse boğazına kaçmış bir halde arkasına baktığında turuncu kürelerin kendisine doğru parladığını gördü.

"*Özür dilerim, Emerie. Seni fırlatmak istememiştim.*"

Güldü, bunu komik bulduğu için değil, hafif bir panikle. Bu kötü olabilirdi, *gerçekten* kötü. Ya yüzü yarılırdı ya da burnu veya kafatası kırılırdı. Her iki durumda da kan kaybeder ve onun ögle yemeği olurdu.

Sırtını adamın göğsüne dayamış ve bacakları yarım metre havada sallanırken, adamın koluna sıkıca tutundu. "Sorun yok."

Ingram onu ellerinin üzerine indirmeye zorlandığında dikkatlice ayağa kaldırdı. Hemen harekete geçti. Geldikleri yoldan geri dönerek, dalları ve çalıları iterek, gördüğü pembe meyveleri aradı.

Onları bulduğunda yüzünde geniş ve dişlek bir sırıtiş belirdi.

"İşte bu!" diye bağırarak elini yumruk yaptı ve sevinçle havaya kaldırdı. "Bu lilly pilly çalı kocaman."

Dikkatini çekmesine şaşmamalı - neredeyse üç katı boyundaydı! Ayrıca içi olgun pembe meyvelerle doluydu. Ingram'ın yanına gelmesini bekledi, böylece çantasının ipini ondan çözebilecek ve içine sokabildiği kadarını sokmaya başlayabilecekti.

Eyerinden vazgeçmek üzere olması umurunda bile değildi. Sadece çıkarıp kayışın bir tarafına bağladığı ince uyku tulumunu kullanacaktı. Yiyecek ve su öncelikliydi. Sırtındaki çivileri ve amını onlara nasıl saplamayacağını daha sonra çözecekti.

"*Aradığınız meyveler bunlar mı?*" Emerie başını salladı ve topladığı meyveleri yedi. Onu takip ederek, Emerie uzanamayacağı için daha yukarıdakileri almak için kolayca uzandı. "*Gelecekte daha fazlasını arayacağım o zaman.*"

Çantası ve midesi ağzına kadar dolduğunda, askısını omzuna çekti ve neredeyse patlamak üzere olan çantasını arkasına sıkıştırdı. Ağırdı ve bu onu son derece memnun etti.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi, içine sığmayacağı için su çuvalını çanta ve kayışın bağlı olduğu yere bağlarken. "Ayrıca, eğer bir dere ya da göl kokusu alırsan bana haber ver. Yakında suya ihtiyacım olacak."

"*Yakındaki suyu duyamıyor musun?*" Ingram bir pençesini rastgele bir yöne doğrultarak sordu. Koyu gri kalın parmağını dudaklarını sıkarak takip ettiğinde, duyamadığını anladığını düşündü. "*Siz insanlar pek de zorlu yaratıklar değilsiniz. İblislerin ve Mavka'nın sizi kolayca avlamasına şaşmamalı.*"

Bunu takdir edip etmediğinden emin olamadan gözleri kısık bir şekilde baktı. "İnsanlar zekidir, bizi hayatta tutan da bu."

"*Yenilmeyecek kadar zeki değil,*" diye itiraz etti, işaret ettiği yöne doğru dört ayak üzerinde yürürken. Kızgınlıkla somurtup kollarını kavuşturacak türden bir kadın değildi ama yine de düşündü.

"Gel.

"Seni suya götüreceğim."

Emerie onun kabalığı karşısında gerginliğini biraz olsun azaltmak için boynunu kırdı. Bunu sadece onun bir Duskwalker olmasına ve daha iyisini bilmemesine bağladı.

Özellikle de onu daha önce yemeye çalışmış olduğu ve muhtemelen bunu tekrar yapma ihtimali yüksek olduğu için.

Ingram başını sağa doğru eğdi ve şaşkınlıktan neredeyse baş aşağı dönecekti. Şaşkınlıktan gözleri sararmıştı. Küçük dişinin ona neden huysuzlandığını anlamıyordu.

"Onun kirli olduğunu söylediğim için mi?"

Sığ nehre vardıklarında Ingram ondan yıkanmasını istemişti. Dudakları iyice aralanmış, sonra da hemen kapanmıştı.

"Yoksa gitmeyeceğim için mi?"

Kadın adamın talebini kabul etti ama gitmesini istedi. Adam gitmeyince, kadın onu boş yere itip kakmış.

"Senin önünde yıkanmayacağım, Ingram!" diye bağırdı homurdanarak ve inleyerek. Hatta arkasını dönerek Ingram'ı sırtından itmeye çalıştı, botlarının topuğu toprak ve çimenlere sürtünüyordu.

"Hayır. Düzgün yaptığından emin olmak istiyorum."

"Nasıl yıkanacağımı biliyorum," diye karşılık verdi. "İyi hijyeni insanların bulduğuna eminim, Duskwalker'ların değil."

Başını dikleştirdi ve sonra iç çekti. *"Ama yine de yüzün hep kirli."* Sevimli turuncu kaşlarını sımsıkı kavuşturarak ona yönelttiğinde, ona daha net bakabilmeyi diledi. *"Şimdi bile üzerinde çok şey var."*

Emerie geri adım attı ve ellerini kontrol etmeden önce yüzünü sildi. Çoğunlukla temiz olduklarını ama yine de noktaların kaldığını fark etti. "Üzerimde hiçbir şey yok."

Gözleri merakla koyu sarıya kaymış, açıkça görebildiği şeyi neden çıkaramadığını merak ediyordu. *"Ama her yerinde var."*

Buz mavisi gözleri de ağzı gibi kocaman açıldı. Sonra göz kapaklarının kenarları kırışarak garip bir ses çıkardı - kahkaha olduğunu yeni öğrenmişti.

Gözbebekleri parlak sarıya dönmekle tehdit ediyordu. *"Ondan gelen bu sesi seviyorum."* Sanki karşılık vermek istiyormuş gibi göğsünü gıdıkladı.

"Benim çillerimden mi bahsediyorsun Ingram?" Üniformasının dar kolunu geri çekerek sağ kolunun arkasını ortaya çıkardı. Bileğine bağlı çok renkli boncuklu bir bilezik güneşte parlıyordu. "Her yerimde var. Kir değil."

Onu yakalamak için uzandı ve ani hareketi karşısında irkilince durdu. Kız ürkeklikten soldu ama sonunda minik kolunu adamın avucunun içine yerleştirdi. Kolunu yakından incelemesine izin verirken hareketsiz kaldı.

Pençesinin yanıyla bir tanesini nazikçe kazımaya çalıştı. *"Kaldı!"*

"Neden böyle noktalarınız var?" diye sordu merakla.

İnsanların bu kadar tuhaf olduğunu fark etmemişti. Onun etrafında olmak, onlar hakkında çok az şey bildiğini fark etmesini sağlıyordu. Daha fazlasını öğrenme fikrine kapılıyordu.

Ingram da onun hakkında bir şeyler öğrenmek için derin bir arzu duymaya başlamıştı. Adını

biliyordu,

onun bir İblis Avcısı olduğunu biliyordu ama bunun dışında her şey bilinmiyordu.

Gizemlerini çözmek için ona hangi soruları sorması gerektiğini bilmiyordu. Gergin olduğu ya da çok fazla soru olduğu için değil, daha önce hiç bir insanı tanımadığı için.

Onlar farklıydı. Bir Mavka'ya soracağı şeylerin doğru şeyler olacağından şüpheliydi. "Güneşe karşı daha duyarlı olan bazı insanlarda çiller oluşur. Benim vücudumda da birkaç tane var, Ama çok fazla değil çünkü genellikle üniformamla oluyorum. Sahip olduklarım çoğunlukla çocukluğumdan kalma." Henüz bakmayı bitirmemiş olmasına rağmen kolunu çekti. "Yüzümde birçok kez güneş yanığı oldu, bu yüzden orada gerçekten fark ediliyorlar."

"Anlıyorum," dedi, bunu düşünürken gagasını kavradı. *"İnsanların da hayvanlar gibi benekli olabileceğini bilmiyordum."*

Gülümsemesi tuhaftı, özellikle de dudaklarını ısırarak kapattığı ve bakışları... belki de mizahla parladığı için?

"Tamam. Artık kirli olmadığımı bildiğine ve düzgün yıkanmayı bildiğim konusunda hemfikir olduğumuza göre, gitme vaktin geldi." Ona 'kışt' derken iki elini de öne doğru hareket ettirdi.

Oturduğu yerden kalkmadı.

"Neden gitmem gerekiyor? Seninle olursam daha güvende olurum."

Ingram, Emerie'nin dünyadaki en hassas şey olduğuna karar vermişti. Bu nedenle onu her zaman korumalıydı. Yaratıklardan, insanlardan ve hatta onu boğabilecek sudan bile.

Nehre dalar ve onu canlı canlı yutmaya çalışırsa onu vahşice sakat bırakırdı.

Başı geriye düşerken boynu büküldü ve hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı. "Çünkü banyo yapmak için soyunmam gerekiyor ve bunu senin önünde yapmayacağım!"

"Sorunu anlamıyorum." Gerçekten anlamamıştı. Hatta daha da yaklaştı ve tişörtünü kendisi çıkarabilmek için yukarı çekmeye çalıştı. *"Ben kıyafet giymem."*

O tamamen çıplaktı ve her zaman da öyleydi.

Adam onu sabit tutmak için diğer elini etrafına doladığında kadın onunla mücadele etti, kurtulmak için kıpırdandı ve kıvranmaya başladı. Gömleğinin bir tarafını yarıya kadar kaldırdığında, diğer tarafını aşağı itti ve yüzünün pembeleştiğini, bazı perdeli yara izlerinin ise kırmızıya döndüğünü fark etti.

Onun yerine pantolonunu indirmeye çalıştı.

"Hayır!" diye bağırdı tiz ve çılgın bir ses tonuyla.

Ingram geri çekildi.

Gözbebekleri beyaza döndü ve yanlış bir şey yaptığını fark edince geri çekildi. Emerie tökezledi ve neredeyse takılıp düşüyordu, yüz hatları daha önce hiç görmediği bir ifadeye bürünmüştü.

Ondan gelen küçük bir korku bile vardı - sadece açlığı uyandırmaya ve onu alarma geçirmeye yetecek kadar.

"Özür dilerim," dedi sessizce, başını ve vücudunu itaatkâr bir şekilde eğerek. *"Seni üzmem istememiştim."*

Neden onu hep üzüyorum? Sürekli yanlış bir şey yapmak istemiyordu ve bu çoğu zaman içinin çirkin bir hisle dolmasına neden oluyordu.

Gömleğini aşağı doğru itmeye devam ederken ona bakan mavi gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, sanki onun kafatasını ve beyaz gözbebeklerini inceliyor gibiydi. Birkaç saniye sonra nihayet iç çekti ve omuzları çökene kadar gevşedi.

Yan tarafa bakarken boynunu ovuşturdu. "Hey, sorun yok."

Adam sakinleşmeyince, sivri uçları hâlâ havadaydı ve kuyruğu endişeyle kıvrılmıştı, elini saçlarında gezdirdi. Yüzünün bir tarafı buruşurken gözleri kırıştı.

"Bakın, insanların cildimi görmesinden hoşlanmıyorum. Bu bende olan bir şey." Sonra elini indirdi, açıp kapatırken avucuna baktı, ta ki içinden bir kahkaha sesi gelene kadar. Ona doğru küçük bir gülümseme fırlattı. "Ayrıca, bir insanın yıkanırken biraz mahremiyet istemesi oldukça normal, özellikle de kadınların."

"Öyle mi?" diye sordu, güven verici gülümsemesi onu rahatlatmıştı. Ona kızgın ya da ondan korkuyor olsaydı bunu yapmazdı... değil mi? *"Dişilerin mahremiyete sahip olması neden bu kadar önemli? İnsanların kürkü ya da pulları olmadığı için giysilerin ısınmak için olduğunu sanıyordum."*

Ingram bu konuda daha fazla şey keşfetmek istiyordu. Tek bildiği, erkeklerin ve dişilerin kendi farklı kokularını ürettikleriydi - türlerinin önemi yoktu.

Ona bir siki olmadığını, onun yerine bir amcığı olduğunu söylemişti. Asıl soru şuydu: Onunkiyle aynı görünüyor muydu ve amacı neydi?

Gülümsemesi düzleşti ama kaybolmadı. Bu, bir sonraki kıkırdaması için bir uyarıydı. "İnsanlar için giyim bundan daha fazlasıdır. Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum..." diye homurdandı,

Yanaklarındaki pembelik yeniden alevlenirken bakışlarını kaçırdı. "Biz sizin gibi değiliz. Mahrem yerlerimiz sizin gibi içimizde saklı değil, bu yüzden sürekli açıkta. Onlarla... yakınlaşmak üzere olmadığımız sürece insanlara göstermeyiz."

Mahrem yerleri dışarıda mı?

Gözleri gerçekte nereye baktığını asla göstermediği için fark etmezdi ama bakışlarını kalçalarının arasındaki damar bölgesine yöneltti. Kadının neye sahip olduğunu hayal bile edemiyordu ama ona öğrettiği her şeyden sonra daha da meraklanmaya başlamıştı.

Emerie onu korumak için kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturdu ve ellerini koltuk altlarına soktu.

"Kadınların da göğüsleri vardır ve onları da saklamayı severiz, aynı şekilde kışlarımızı da."

Demek göğsündeki yumruların adı buydu. Bunları dişilerde görmüştü ve onunkilerin gördüğü en büyük şişlikler olmadığını fark etti ama kesinlikle küçük de değillerdi.

"Buralar sadece senin için özel olan kişilerin dokunabileceği ve görebileceği yerler mi?"

Kız başını salladığında, bir kez daha neden onun için özel olamadığını düşündü. *Dokunuşu güzeldi. Karşılığında iyi hissetmesini sağlayamaz mıydım?*

Eğer bunlar gizli yerlerse, aleti gibi hassas oldukları anlamına mı geliyordu? Onlara dokunup okşayarak tohum üretmesini sağlayabilir miydi? Döl üretebilir miydi?

Ingram Emerie'yi sevmişti. Ona karşı nazik ve anlayışlıydı ve insanlar hakkında daha fazla şey keşfettikçe onu daha da güzel buluyordu. Korkudan çığlık atmayan ve kendisi tarafından yenmek üzere olmayan bir insanı, hele de diş bir insanı değerlendirecek zamanı hiç olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Onunla geçirdiği her saniye, onun için daha fazla şey yerine oturmaya başladı.

Adını koyamadığı hoş kokusu. Sesinin tınısı ve onu nasıl rahatlatmıştı. Ve turuncu saçları dikkatini çekmeye devam ediyordu, özellikle de şimdi olduğu gibi parlak güneş ışığında parladığında. Kirpiklerinin de aynı parıltıya sahip olması ve mavi gözlerinin buzunu ısıtması hoşuna gidiyordu.

Artık *çillerinin* onun bir parçası olduğunu bildiğinden, onları sevimli buluyordu.

Kadının ifadeleri kafasını karıştırırsa da, bu ifadelerdeki basit gizemleri çözmek istiyordu. Kız ona hiçbir zaman korkuyla ya da küçümseyerek bakmadığı için daha da çok.

Ve az önce ona vücudu hakkında öğrettiği şey, giysilerinin altında yatan şeyin ortaya çıkmasının yaramaz olduğu, sadece onu daha fazla görmek istemesine neden oldu. İlk başta önemsiz olduğunu düşündüğü özellikler - göğüsleri, kıcı ve kalçalarının arasındaki o damar gibi - birdenbire çok ama

çok ilgi çekici gelmeye başlamıştı.
Ingram'ın onlara karşı yeni bir takdiri vardı.

Dikişinin arkasındaki hareket göğüslerine doğru kayınca mor gözleri biraz karardı. *Onun yaramaz yerlerini görmek istiyorum.*

Neye benzediklerini bilmek istiyordu. Elllerinde yumuşak mı yoksa sert mi olacaklardı? Sıkıcı mıydılar yoksa oynaması eğlenceli miydi?

Elleriyle ona verdiği zevkten çok hoşlanmıştı ve bunu onun da yaşayabilmesi için karşılığında bunu yapma fikrini arzulamaya başlamıştı.

Dokunmak istiyorum, diye düşündü bir iniltiyle, tam da dikişi ayrılmaya başlarken.

"Ingram?" diye seslenerek onu kendisine yönelttiği yırtıcı bakışlarından ayırdı. Başını kaldırdı, başını eğdi ve uzun ve yassı dilini gagasının üstünü yalayabilmek için dışarı çıkardı. "Yıkanabilmem için beni biraz yalnız bırakabilir misiniz? Güneş yakında batacak ve su çoktan soğumuş olacak."

Kadının yüz ifadesinde onu rahatsız eden bir şey vardı. Biraz solgundu ve onun yönü dışında bir yere bakmaya çalıştığı belliydi.

Serin hava sikinin açıkta kalan etine değdiğinde, aşağı baktı ve kısmen çıkık olan şaftını inceledi. Oturuş pozisyonu çoğunlukla onu gizliyordu.

"Ama ben kalmak istiyorum," diye homurdandı.

"Defol, Duskwalker!" Emerie bağırarak onu elleriyle bir kez daha kovdu. "Yoksa hiç yıkanmam."

Sinirli bir hırıltıyla ayağa kalktı. Sonra dönerken ofladı, bu kadar meraklıyken giysilerinin altında nasıl görüldüğünü ona göstermediği için üzgündü.

Dört ayak üzerinde, kuyruğunu arkasında öfkeyle sallayarak ormana doğru ilerledi.

"Güzel! Ve beni çalıların arasından bir ucube gibi izlemesen iyi edersin yoksa söz veriyorum sana çok ama çok kızacağım."

Ingram yüzünü buruşturdu, çünkü tam olarak bunu yapmayı planlıyordu.

Sözümü geri alıyorum. Emerie kötü biri.

Gözden kaybolacak ama kulaktan kaçmayacak kadar uzaklaştığında, siki çoktan yumuşamış ve geri çekilmişti.

Sinirli bir sesle, sırtı ona dönük bir şekilde kıcını çimlerin üzerine bıraktı. Kollarını göğsünde kavuşturarak, kızgın olduğu zamanlarda ona yaptığı birkaç hareketi taklit etti.

Görmeme izin vermiyor. Bana dokunmayacak. Düşünürken kuyruğunun ucuyla yere vurdu. Neden olmasın? Ben güzelim ve boynuzlarım küçük ve heybetli değil. Kendi kendine homurdandı. *Ona bunları nasıl yaptırabilirim?*

Sonra aklına bir şey geldi. Endişeyle gagasının kenarını kaşırken gözbebeklerinin maviye dönmesine neden olan bir şey.

Mavka olduğum için mi?

Duskwalker bir soru *daha* sorduğunda Emerie iç geçirdi ve ne zaman biteceğini merak etti.

Merhamet dilemek için başını gökyüzüne çevirmiş, ellerinin tersini adamın sırtına dayamış ve gözlerini devirmiş bir halde yok olmak istiyordu. *Biri beni bu ıstıraptan kurtarsın.* Bu yolculuğu hızlandırmak için ona binmenin tuhaflığı bile dikkatini dağıtmaya yetmiyordu.

En azından koşup onu bir dal parçasıyla kafasını kesmekle tehdit etmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, sorgulama aslında o kadar da kötü değildi. Sadece sürekli bir yaylım ateşi vardı.

Ingram yaprakların neden yeşil olduğunu, gökyüzünden suyun neden düştüğünü ya da uzakta bir kuş gördüğünde nasıl uçtuğunu sorardı. Peçe'nin nasıl oluştuğunu sorardı, bildiğinden değil ya da insanların nasıl ortaya çıktığını.

Her şeyi öğrenmek istiyor, isimleri, anlamlarını ve kökenlerini sorguluyordu.

İlk yüz soru kolaydı ama yolculukları uzadıkça, iki gün geçmişti bile, bazılarını açıklamak daha karmaşık ve zor hale gelmişti. Emerie'nin Zagros Kalesi'ndeki sürekli çalışmaları nedeniyle pek çok bilgiye sahip olduğu için şanslıydı.

Ingram başka bir şey sormaya başladığında, "Ingram, lütfen," diye sızlandı. "Sadece birkaç dakika.

Tek ihtiyacım olan bu."

"*Ama şu bitkinin adını bilmek istiyorum,*" dedi gagasıyla bir ot çiçeğini işaret ederken. "*Sarı olan. Onu birçok kez gördüm.*"

"O bir karahindiba," diye cevap verdi iç çekerek. "İlkbaharda tohumlarını yayabilmek için beyaz bir puf haline dönüşecek."

"Ah!" diye homurdandı, başını en rahatsız edici şekilde boynunun üzerinden çevirerek üzerine oturduğu kadına baktı. Parlayan gözbebekleri parlak bir sarıya dönüştü. "*Evet! Bunu biliyorum. Eğer sallarsan parçalanır ve uçar gider. İkisinin aynı bitki olduğunu fark etmemiştim.*"

Ingram'ın merakla bir karahindibayı salladığını hayal eden Emerie'nin gözleri kırıştı ve dudakları neşeyle kıvrıldı.

En basit şeyleri bile öğrenmekten duyduğu mutluluk Emerie'nin bundan nefret etmemesinin tek sebebiydi. Sadece yorgundu ve bir Duskwalker'ın dikenli sırtına derme çatma bir eyerle binmek düşündüğünden çok daha zordu. Vücudunu sürekli çıkıntılardan uzaklaştırmaya çalışmaktan kalçaları ağrıyordu ve çoğu zaman kendini korumak için ellerinin üzerine oturmak zorunda kalıyordu.

En azından bana cinsel sorular sormuyor.

Ama denemişti.

Banyo yapabilmek için onu göndermeye çalıştığında aleti orada öylece dikilmiş dururken, ona muhtemelen söylememesi gereken bir şey söylediğinin farkındaydı.

Adam onun göğüslerine mi bakıyordu? İster kendi karıncalanma hissinden, ister gömleğinde bir delik açmaya çalışmasından kaynaklansın, karıncalanmışlardı. Onları bir bakire gibi örtme dürtüsü aklından geçmişti.

O yıkandıktan ve seyahatlerine geri döndükten sonra, Ingram biraz... fazla yakın olmuştu. O da

sürekli saçlarını kokluyor ya da tam arkasından yürüyordu. Eğer sinsi olmaya çalışıyorsa, bunu çok kötü başarmıştı.

Yanına yaklaşırken ona göğüsleri ve amıyla ilgili sorular da sordu. Bu sorunu daha da kötüleştirmek istemeyen Emerie, konuşmayı yeniden yönlendirmenin yollarını buldu.

Ne kadar çok şey öğrenirse, onun kendisiyle bir şeyler denemeye başlayacağından o kadar çok endişeleniyordu. Cinsel açıdan meraklı bir Duskwalker kulağa tehlikeli bir kombinasyon gibi geliyordu.

Tüm bunları onunla birlikte keşfetmesine izin vermeyi düşünse bile, ki düşünmüyordu, Emerie onun büyüklüğü konusunda endişeliydi. Sadece zapt etmek için iki eliyle tutması gereken devasa aleti değil, aynı zamanda vücudu da.

Ya kendini fazla kaptırıp yanlışlıkla onu pençelerse? Ya da üzerine uzanırken onu ezerse?

Eğer aletini içime sokmaya çalışırsa, beni ikiye bölecek. Bir eliyle kapalı gözlerini ovuşturdu, başparmağını ve parmaklarını içine soktu. Hayal kırıklığı kabardı. *O bir bakire. Bakirelerin ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yoktur ve partnerlerinin sınırlarını zar zor anlarlar.*

Çünkü eğer onun çok daha küçük ve narin deliğine girmeyi başarırsa, muhtemelen onu ölene kadar pompalayacaktı - ve bu eğlenceli bir şekilde olmayacaktı.

Yine de çok tatlı.

Ne zaman dinlenmeye ihtiyacı olsa, onun için gerçekten yumuşak bir ot parçası bulurdu. Ya da onu rahatlatmak için kalın yapraklı dallardan bir yuva yapardı. Hatta oldukça kayalık bir bölgede durduklarında kızın üzerine yatabilmesi için top gibi kıvrılmayı bile teklif etmişti. Elbette bu seçeneği reddetmişti ama bu teklif kalbinin şefkatle yanmasına neden olmuştu.

Aynı zamanda onu koruyordu.

Bir tilki, bir kemirgen ya da bir kuş bile olsa, onu hırlayarak uzaklaştırırdı. Gereksiz ve biraz da aptalcaydı ama yaratık ne kadar zararsızsa, bu onun o kadar içten gülümsemesine neden oluyordu.

Sanki onun için en tehlikeli şeyin kendisi olduğunu fark etmemiş gibiydi. Onunla geçirdiği her an, ölüm tehdidinin başının üzerinde dolaştığı anlamına geliyordu.

Onun beyaz kuzgun kafatasının arkasına baktı. *En azından benim Azrail'imın güzel bir yüzü var.*

İlk başta bunu biraz itici bulmuştu ama zamanla azalmıştı. Parlayan, renk değiştiren küreleri yardımcı oldu. Bir zamanlar onları ruhsuz ve içi boş olarak düşünmüştü ama şimdi oldukları gibi görüyordu.

Hayat. Duygular. Gülümseyemeyen, ancak sevincini basit bir parlak sarı parıltıyla gösterebilen veya bunun yerine merakını daha koyu bir tonla ifade edebilen bir yaratığın özü.

Her rengin ne anlama geldiğini anladığında, onu okumak kolaylaştı.

Pembemsi kırmızı ya utandığı ya da mahcup olduğu anlamına gelir. Bu rengi çok sık göstermezdi ama içe dönük vücut diliyle birleştiğinde anlamını kolayca ele verirdi.

Ingram utangaç olabiliyordu ve her utangaç olduğunda, içinde bir şeyler kıpırıyor ve karnının titremesine neden oluyordu. Büyük, korkutucu, kule gibi bir canavar utangaç ve gergin mi davranıyordu? Bir insanın kalbi buna nasıl ısınmazdı?

Beyaz, ya korkmuş, ya temkinli ya da... acı çekiyor demektir. Gölün yanında onu soymaya çalışırken gözbebekleri beyaza döndüğünde kendini çok kötü hissetmişti. Onu korkutmuştu. Onu! Bir Duskwalker!

Nedenini açıklamayı düşünmüyordu.

Sadece yaralarımı görmesini istemedim.

Emerie daha önce kimseye gösterip göstermediğini hatırlamıyordu. Onlardan nefret ediyordu. Onun bir parçası olmalarından nefret ediyordu. Geçmişini, acısını, katlandığı her şeyi ve kaybettiği

her şeyi hatırlatıyorlardı.

Bryce'a gösterip göstermeyeceğini merak ediyordu, ama Bryce bir kez bile gösterme eğiliminde olmamıştı.

gömleğini çıkardı. Tişörtün altını ve özellikle de pek fazla yara izi olmayan sağ tarafını okşamıştı. Kalbine batan bir his gözlerini yaktı ve oluşmakta olan yaşları hızla kırıştırtarak uzaklaştırdı.

Hayır. Bunu düşünmek istemiyorum.

Bryce'ı ve bariz işaretleri görmeyerek nasıl bir aptallık yaptığını düşünmek istemiyordu. Kullanılmıştı çünkü samimiyete duyduğu çaresizlikle kendini kolay bir yatağa bırakmıştı. Sadece güzel hissetmek istemişti.

Uzun zamandır böyle hissetmemişti. *Kendimi ezik gibi hissediyorum.*

Neyse ki uzaktan gelen bir uluma sesi onu sarmal düşüncelerinden kopardı. Bunu iki ses daha takip etti ve hem o hem de Ingram yüzlerini sesin geldiği yöne çevirdiler.

"Bu yaratıkların adı ne?" Ingram akıllıca uzaklaşmadan önce onlara doğru oflayıp puflayarak sordu. Kayalık bir tepeden aşağı inerek ormanın daha alçak bir kısmına ulaştı.

"Onlar kurt."

"Bir Mavka'nın yüzünde kafataslarından biri vardır."

"Kafasında bir kurt kafatası mı var?" diye sordu, ilgiyle öne doğru zıplayarak.

"Evet ve kafasında spiral boynuzlar var. Onu sadece uzaktan gördüm ama bir insanın evinde yaşıyor."

"Nerede yaşıyor?"

"Peçe'de, tüm Mavka'lar gibi. Onun şeyini çiğnediğimizde bundan hoşlanmadı. Adının ne olduğunu bilmiyorum ama sizin meyvelerinizi gibi insan gıdası bitkilerle doluydu."

"Bir sebze bahçesi mi?" Emerie dudaklarına dokunarak mırıldandı. "Bir Duskwalker'ın neden bir bahçeye ya da eve ihtiyacı olsun ki?"

Ingram'ın büyük omuzları dizlerinin altında silkindi. *"Bilmiyorum. O hep orada yaşadı. Sanırım Cadı Baykuş'un gitmemizi istediği yer orası."*

Emerie, Lindiwe'nin gözlerinin önünde dev bir baykuşa dönüştüğünü gördükten sonra bunun kim olduğunu sormaya gerek duymadı.

Parmaklarıyla dudaklarına dokunmaya devam etti ve sonunda düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Lindiwe kardeşlerine gitmemiz gerektiğini söyledi. Sanırım bu kurt kafalı Duskwalker da onlardan biri?"

Bir kez daha omuz silkti. *"Emin değilim. Hepimiz gibi o da Mavka."*

Bu... sorusunu tam olarak yanıtlamadı.

"Peki, nereden geldin o zaman?"

"Ben... hatırlamıyorum, Emerie," diye dürüstçe cevap verdi, başını çevirerek her zamanki mor gözleriyle ona baktı. Emerie son üç gün boyunca bu gözlerin onun normal rengi olduğunu anlamıştı, çünkü söyleyebildiği kadarıyla bu gözlere hiçbir duygu bağlanmamıştı. *"Hatırladığım ilk şey akrabalarım."*

Adamın kemikli yüzü ürkütücü bir şekilde ona baktığından, gözbebeklerinin koyu mavi tarafından yutulmasını izlemek zorunda kaldı. Dudakları düzleşti, bunun üzüntüye benzer bir şey anlamına geldiğini biliyordu ve renk ne kadar koyu olursa, üzüntüsü de o kadar derin oluyordu.

Neden üzgün olduğunu bilmesede kalbi onun için acıyordu.

Kadın onu bu konuda sorgulayamadan kafasını öne eğdi ve şöyle dedi: *"Cadı Lindiwe... onun benim annem olduğunu söyledi. Ondan geldiğimi, tüm Mavka'nın ondan geldiğini söyledi."* Belirgin bir kızgınlıkla boynunun yan tarafını kaşımak için adımlarını durdurdu. *"Bu ne demek oluyor? Bizi bir ağaç gibi mi büyüttü? Yoksa bizi damarlarından mı akıttı?"*

Emerie'nin çenesi düştü, sonra da çözülüp düşme tehlikesi geçirdi.

"Affedersiniz... ne?!" diye bağırdı şok içinde ve adamın irkilmesine neden oldu. "Ne demek

geldim?

ve onun annen olduğunu mu söylüyorsun? O bir..." Emerie ona insan demek üzereydi ama sonra ne yaptığını hatırladı.

Bir baykuşa ve bir Hayalet'e dönüşmüştü.

Aman Tanrım, o insan değil! Ne o zaman? Emerie bunu kabul etmek için gerçeklik kurallarını esnetmeye hazırdı, çünkü kadının neler yapabileceğini görmüştü.

Lindiwe de Ingram'ı kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Şimdi düşününce, ormanda cesurca onun gagasını da şefkatle tutmuştu. Özenle, bir anne gibi, endişeli bir dokunuşla yapmıştı bunu.

"Tamam, yani o senin annen." Önce sağ yanağını, sonra çenesini ovuşturarak çenesini okşadı. "Bu da seni onun doğurduğu anlamına geliyor."

Ingram'ın sessizliği dikkat çekiciydi ve boynunu geriye atarak iç geçirdi. *Bir Duskwalker ile kuşlar ve arılar hakkında sohbet etmek üzereyim.* Dudaklarını büzdü. *Ve bunu seksin ne olduğunu açıklamadan yapmak zorundayım.*

Başını öne eğerek kararlılıkla adamın beyaz kuzgun kafatasının arkasına ve küçük kumlu keçi boynuzlarına baktı.

"Bir anne ve baba birbirini çok sevdiğinde, onlar-" Kafatasının bir o yana bir bu yana dönmesiyle onu hemen kaybettiğini anladı.

"Anne ve baba nedir?" Sarı gözleriyle ona bakmak için başını çevirdi. *"Ben de aşkın ne olduğunu bilmiyorum."*

Fuuuuuuuck, diye içten içe inledi. *Burada bir azizin işini yapıyorum. Tanrılar yüzüme gülse iyi olur.* Belki insan tanrılar değil ama Duskwalker tanrılar - eğer varsa.

"İki insan birbirini çok derinden önemsedğinde bir araya gelir ve bir bebek yaparlar." Adamın lanet olası kafası tekrar eğildiğinde, başka bir saçma soruyla sözünü kesmesine fırsat vermeden hızla konuştu. "Bebek küçük bir insandır. Bir kadının... karnında yapılırlar. Ama onları yemediler! Sadece açıklığa kavuşturmak için. İçimizde yaşamı büyütebilecek özel bir yer var ve o da bunu yaptı. Sizi içinde büyüttü ve sonra da doğurdu. Size kan ve nefes verdi ve burada olmanızın sebebi de o."

Gagası açıldı ve sonra kapandı. Yüzü öne dönüktü, böylece nereye gittiğini izleyebiliyordu.

Emerie ürperdi. "Bunların bir anlamı var mı?"

"Sanırım öyle... O bir yaşam yaratıcısı. Diğer yaratıkların bunu yapabildiğini bilmiyordum."

Tamam, bu iyi bir başlangıç.

"Evet ve çoğu zaman hem erkek hem de dişi gerektirir. Bir araya gelirler ve bir bebek yaptıklarında, çocuk onlara anne ve baba ya da anne ve baba diyecektir." Tek koluyla omuz silkti. "Gerçekten çocuğa bağlı. Yani, eğer o tüm Duskwalker'ların annesiye, bu hepinizi büyüttüğü ve hepinizin onun kanını paylaştığı anlamına gelir. Akrabasınız ve hepinize özgü özel bir bağınız var. Erkek kardeşler genellikle erkek kardeşleriniz, kız kardeşler ise dişilerdir."

"Benim türümden hiç dişi olduğunu sanmıyorum." Bir an durakladı, gagası yukarı kalktı.

"Kardeşlerim... o zaman akrabalarım neden benim için bu kadar özel?"

Kesinlikle afallamıştı, kaşları çatılmıştı. "Kindred?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, alışılmadık bir şekilde. Bu neden endişe vericiydi?

"Aleron," dedi sessizce. "Birbirimize böyle sesleniyorduk. Bildiğim tek şey o. Hatırladığım ilk şey o. Onun kokusu, onun sıcaklığı, onun varlığı. Yanımda olmadığı bir zaman düşünemiyorum... şimdiye kadar."

Şimdiye kadar... bunun ne anlama geldiğinden korkuyordu.

"Kardeşiniz gibi görünüyor. Senden önce mi yoksa sonra mı doğduğunu biliyor musun?"

"Lindiwe daha önce söyledi ama... başka bir Mavka, Kitty, aynı anda yaratıldığımızı söyledi. Bu mümkün mü?"

"Ah, Ingram," diye mırıldandı Emerie, sesi anlayışla doluydu. Gözleri onun için üzüntü içinde kırıştı. "Eğer bu dünyaya aynı anda geldiyseniz, bu onun ikizin olduğu anlamına gelir. Muhtemelen bu yüzden onunla aranızdaki bağ bu kadar özeldi. Birçok ikiz birbirinden ayrılmaz ve genellikle birbirlerinin yarısı gibi hissederler."

Emerie dudaklarını ısırdı ve gövdesi titrediğinde dudaklarını kenetledi. Yürümeye devam etti ama adımları sanki daha ağırdı.

Parlayan mavi baloncuklar kafatasının etrafında, tam da boş göz çukurlarının olduğu yerde süzülürken, küçük, acı dolu bir inilti duyuldu.

"Bu konuşmadan hoşlanmıyorum. Daha fazla olduğumuzu öğrenmekten hoşlanmıyorum."

Öne doğru eğilerek adamın kalın boynunun yan tarafını okşadı ve bunun rahatlatıcı olduğunu umdu. Adam elini izlemek için başını eğdiğinde, kadının haklı olduğu ortaya çıktı. Yüzünün etrafında uçuşan baloncuklar ruhani gözyaşlarıydı.

Duskwalker'ların ağlayabileceğini düşünmezdim. Ne kadar yürek parçalayıcı.

"Onu çok derinden sevmiş olmalısınız." Çenesini sıktı, boğazındaki kalın duygu yumrusunu yuttu. "Ve onu çok özleyor olmalısın."

Çünkü, eğer ayrılmaz bir ikili olduklarında Ingram'ın yanında değilse, o zaman... muhtemelen ölmüştü. İniltisi kalbini oydu ve yerine kendinden büyük bir parça koydu.

Onu sevmeye devam ederken küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, nasıl hissettiğini biliyorum. Ben de benim için çok değerli birini kaybettim. Onları düşündüğümde canım acıyor ve her gün onları düşünüyorum."

"Öyle değil," diye kabaca cevap verdi. "Aleron özel biriydi. Biz... biz aynı varlığız. Onsuz ben diye bir şey yok."

Yine de Ingram buradaydı, cesurca dünyayla tek başına yüzleşiyordu. Tam olarak değil, çünkü o da buradaydı ama muhtemelen onun için çok az şey ifade ettiğini de biliyordu.

O sadece peşine takılmaya karar vermiş bir insandı.

Sanırım ikizini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum, diye düşündü yüzünü ufukta turuncu ve mor renkler saçan alacakaranlık gökyüzüne kaldırarak.

Ama evlatlık kardeşimi kaybettim ve bu da canımı yakıyor. Bulutlara bakarken dudağını ısırdı, onun yüzünü o beyaz pufları gördüğü kadar net hatırlıyordu. *Tüm bunlara başlamamın sebebi de oydu. Şimdi burada, seninle olmamın sebebi de o.*

Emerie bunu ona açıklamak için ağzını açtı. Sadece evlatlık kardeşini değil, anne babasını da kaybetmişti. Sonrasında haftalarca, hatta belki de aylarca fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak acı içinde yaşamıştı.

Dünya onu çiğnemiş ve sonra da kaybolmuş bir kadını tükürmüştü.

Ingram acısında yalnız değildi ve onu ne kadar anlayabildiğini bilmesini istiyordu. Bunun onu küçük de olsa rahatlatabileceğini umuyordu.

Ancak, hemen dudaklarını kapattı. *Travma paylaşımının bağ kurmak olduğunu herkes anlamıyor.*

Herkes, az önce kendi acılarından bahseden biri acısını bir başkasıyla paylaştığında, o kişinin sadece ilişki kurmaya çalıştığını anlamıyordu. Onlara değer verdiklerini ve gerçekten güvenilecekleri biri olduklarını göstermek için, nasıl hissettiklerini hayal etmeleri *gerekmliyordu*, bunun yerine derinden kökleşmiş bir düzeyde hatırlıyorlardı.

Ne yazık ki, bu çoğu zaman bir rekabet olarak yanlış anlaşılabilirdi. Ya da bazen insanlar acılarını küçümsediklerini veya önemsizmiş gibi göstermeye çalıştıklarını düşünerek buna

alınabiliyorlardı.

Yüzen baloncuklar kafatasının etrafında daha hızlı parıldarken Emerie burnundan sessizce iç çekti. Hâlâ o kederli, ruhani gözyaşlarını döküyordu.

Çok zeki değildir. Yanlış anlarsa kazara kendini kötü hissetmesini istemem.

Ayrıca adamın zaten hoşlanmadığını söylediği bir konuşmayı uzatmak istemedi. *Hâlâ yas tutuyor olmalı. İnsanlar için kaybı kabullenmek zordur, bu yüzden bir Duskwalker için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.*

Ve kısa süre önce Zagros Kalesi'nde korkunç bir çile yaşadığı gerçeğiyle birleştiğinde, Emerie onun aklının ne kadar karışık olduğunu ancak tahmin edebilirdi.

Ona karşı nazik olması bile bir mucizeydi.

Alt dudağını çiğnedi ve gözleri onun ıstırabına sempati duyarak kırıştı.

Yine de onu daha iyi hissettirmek istiyorum.

Ingram göğsünün ağrımasının durmasını diledi. Neden fiziksel hissetmek zorundaydı ki? Sanki bir parçası, akrabası, *ikizi* kadar eksikmiş gibi.

Yüzeyin hemen altında, tam kalbinin olduğu yerde bir yara vardı. Soğuktu, sanki bir buz topu kan kaybından ölmesin diye onun yerine geçmişti.

Sırtındaki küçük dişi olmasaydı, etini tırmalamaya çalışacak ve onu çıkarana kadar kazacaktı.

Ona, onun sıcaklığına, ağırlığına, boynunu nasıl okşadığına odaklanmaya çalıştı. Onun güzel kokusunu ya da çırpınan küçük kalbini, nefesinin rahatlığını içine çekmeye çalıştı.

Bu da işe yaramayınca, dayanılmaz buz topundan zihnini uzaklaştırmak için etraflarında bir şeyler aradı. Çimen ve toprak kokusu, ağaçların özsuyu. Sıçrayan birkaç küçük hayvan ve hatta bir kuş ciyaklaması bile vardı.

Hiçbir şey dikkatini dağıtacak ya da gözünün önünde yüzen ve görüşünü sürekli engelleyen sıvıyı yatıştıracak kadar güçlü değildi.

İçinden ciğerlerini sıkıyan bir inilti yükseldi. Emerie usulca, "Ingram," diye seslendi ama o cevap vermeyi reddetti.

Artık bu konu hakkında, Aleron hakkında konuşmak istemiyordu. *Bu çok acı veriyordu.*

Bu yüzden onu sorgulayabileceği bir şey aradı. Herhangi bir şey.

"Hey, beni biraz aşağı indirebilir misin?" diye sordu ve yanıt olarak başını salladı. Onu yere bırakırsa, onun sıcaklığını kaybetmenin kendisini tamamen donduracağından endişeleniyordu.

Önemli değildi. Kadın adamın üzerinden güvenli bir şekilde kaymanın bir yolunu buldu ve adam yüzünü ona dönebilmek için durdu. Tam onu yakalayıp tekrar üstüne atmak üzereyken, kadın kollarını ona doğru uzattı.

Elleri kafatasına yaklaştığında, ne yaptığından emin olamayarak başını geriye attı. Sonra avuçlarını omuzlarının üzerinden geçirip ensesine ve oradaki az miktardaki kürkün içine soktu ve kollarını kafatasının arkasında kavuşturdu. Çenesi adamın omzuna dayanana kadar kendini yukarı çekti, adamın gagası da onunkinin üstüne oturdu.

"Ne yapıyorsun?" Kadının onu boğmaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

"Buna sarılmak deniyor. Güzel hissettirmiyor mu?" diye fısıldadı karşılığında, yumuşak dilli ve *nazik*. Öyle... hissettirdi.

Ingram bir elini onun beline koydu, karşılığında ne yapması gerektiğinden emin değildi. Onunla temas kurduğu anda, göğsü Ingram'ın göğsünün üstüne bastırana kadar öne doğru eğildi.

öne doğru eğildi.

Onu daha da yakınlaştırma arzusu, özünün onun üzerinde gezindiği kuşatıcı yoldan tüm varlığını kemirdi. Onu yiyip bitirdi, onu çağırdı.

Kolunun tamamını ona dolamaması ve onu kendine doğru itmemesi gerektiği umurunda değildi ama kendini durduramadı. Üç bacağı üzerinde dururken kadın vücudunun altına doğru eğilmeye başladığında, arkasına yaslandı ve dizlerini bükerek oturdu, ayaklarını sıkıca düz bastırdı ve kuyruğu onu dengelemek için yana doğru kıvrıldı.

Ingram onu da yanına aldı ve değişen pozisyonlar kadının vücudunu Ingram'ın gövdesiyle aynı hizaya getirdi. Adamın içinden yayılan ısı, sanki kendisi eritmeye çalışıyormuş gibi göğsündeki donmuş topu yaktı.

Bir kolunu karnını pençelemekle tehdit edene kadar onun etrafında kıvrırken, diğerini kalçasını kavrayana kadar sırtına doladı.

Kız tamamen dizlerinin arasına girene kadar onu kendine doğru bastırdı ve tüm vücuduna sarıldı.

Başını çevirip yüzünü Emerie'nin boynunun kenarına gömdüğünde ve kollarını Emerie'ye doladığında, Emerie'nin içinde bir şeyler kayarak yerine oturdu. Gözleri kapanıp karardı ve Emerie'nin onu tamamen içine çekmesine izin verdi.

Birkaç huzurlu an boyunca tek hissettiği oydu.

Dudakları, vücudu gibi onun pullarına karşı da yumuşaktı. Nefesleri ıslak ama ılıktı, hafifçe üzerine üflüyor ve kürkünün ve pullarının hoşluktan kalkmasına ve dalgalanmasına neden oluyordu. Kokusu kucaklayıcıydı, onu içinde boğmak için dünyayı çalışıyordu.

Kalbi çok küçük.

Onu her zaman duyabiliyordu ama ilk kez ona karşı çırpınıyordu. Narin bir his veriyordu ve ritmi o kadar rahatlatıcıydı ki bundan etkilenmemek mümkün değildi.

O çok yumuşak.

Daha önce hiç bu kadar yumuşak, yumuşacık ve kırılabilir bir şeyi kollarında tuttuğunu sanmıyordu. Sadece boy olarak değil, genişlik olarak da kendisinden çok daha büyük olan bedenine karşı çok küçüktü. Onun zaten kırılğan olduğunu düşünüyordu, ama bu sadece bunu daha da derinleştirdi.

Yine de Ingram kollarını onun etrafında sıkmaktan kendini alıkoyamadı. Kadının sıvıya dönüşmesini ve etinin altına sızmasını istiyordu, böylece onu içten içe rahatlatılabilecekti.

Kadının saçlarının bir kısmı hafif rüzgârdan dolayı gagasının üzerine dökülmüştü ve kafatasını, kendisini koruyana kadar o muhteşem tellere gömdü. Ayrıca kuyruğunun ucunu öne doğru getirerek baldırlarına doladı ve temaslarını daha samimi hale getirmek için her şeyi denedi.

Kendi ağırlığını daha fazla taşıyamayacakmış gibi ona doğru sarktığında bile, Ingram kolları ve kuyruğuyla onu desteklediğinden emin oldu.

Bırakmayı reddetti ve Emerie asla geri çekilmeye çalışmadı.

Sanki acele etmesine izin veriyor, işi bittiğinde *sarılmayı* bırakmasını bekliyordu. Bırakıp bırakmayacağını bilmiyordu.

Aleron onu pek çok kez benzer şekilde kucaklamış olsa da, sık sık bu şekilde uyudukları için, akrabaları dışında bir başkasının onu kucaklamasına hiç tanık olmamıştı. Ama Emerie ile... bu farklıydı.

Bunu yapması için hiçbir neden yoktu, Aleron'la paylaştığı gibi bir bağ yoktu. Yine de bunu o kışkırtmış ve bunu yaparak ona haftalardır hissettiği ilk huzur anını hediye etmişti.

Ayrıca içinde şekillenmekte olan başka bir duygu daha vardı. Küçüktü, ancak çiçek açmıştı ama ona soydaşlarına duyduğu sevgiyi hatırlatıyordu.

Uzun bir süre geçtikten sonra, aralarında bir şeyler gümbürdedi. Midesi ilk kez guruldamıyordu.

onlara aç olduğunu bildirmişti, ama kesinlikle en gürültüsüydü.

"Sessiz ol, *Emerie'nin midesi*," diye homurdanarak onları rahat bırakmasını istedi.

Kahkahası o kadar güçlüydü ki kollarını salladı. Hayatında duyduğu en büyüleyici sest, dokunarak da deneyimleyebildiği için daha da büyüleyiciydi.

"Üzgünüm, elimde değil," diye cevap verdi ölmek üzere olan bir kıkırdamayla. "Daha iyi hissediyor musun?"

Ingram onu amansızca sıktı ve bu onu küçük bir boğulmaya zorladı. "*Hayır. Böyle kalmak istiyorum.*"

Belki de zamanın sonuna kadar Emerie'nin boyun eğen ve yemyeşil formuna sarılmak isterdi.

"O kadar da zor değil," dedi yüzünü buruşturarak. Adam tutuşunu biraz gevşetti. "Gerçekten üzgünüm ama yemek yemem gerekiyor... diğer şeylerin yanı sıra."

Sonra tekrar tekrar sert kafatasının arkasını okşadı ve adamın içini bir ürperti kapladı. Adam tepki olarak neredeyse onu tekrar eziyordu.

Vücudunda yok edilirse ölümcül olacağını bildiği bir yere karşı nazık ve kibar davranıyor olması... açıkta kalan göğüs kafesinin arkasında hassas bir ağrının dönmesine neden oldu. İblisler ve insanlar onu yok etmeye çalışmıştı ve işte bu küçük dişi onu okşuyordu.

"*Biraz daha?*" diye yalvardı, henüz ondan ayrılmak istemiyordu. "İyi," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Sadece biraz daha."

Emerie uyandığında Duskwalker'ın sırtında uyuduğunun farkındaydı. Yanağı adamın pullarına yapışmış halde yüzüstü yatarken bunu fark etmemek zordu. Kolları ve bacakları adamın her iki yanında aşağı sarkıyordu ve boş çantası ve ince uyku tulumu bunu gerçekten rahat ettirmek için kötü bir iş çıkarıyordu.

Göğüsleri ve karnı onun sivri uçlarına karşı yeterince yumuşak bir korumaydı. Koruması gereken esas şey kemikleriydi.

Ingram'ın sırtında uyumak korkunçtu ama o gece boyunca hareket etmeyi bırakmak istemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, yorgunluğu ve vücutlarının ritmik salınımı sonunda onu burada ve orada birkaç kısa saatliğine altına çekti.

Halsiz bir iniltiyle yüzünü ona sürterek gözlerini açtı. Hâlâ geceydi ama gökyüzü griydi, sanki güneş ufukta süzölmeye başlamıştı.

Emerie onun üzerine oturmak için ayağa kalktı ve tembelce gözlerini kırptırdı.

Uyumayalı dört gece oldu.

Ingram o ilk geceden beri yürümeyi bırakmamış, neredeyse tüm yol boyunca Emerie'yi taşımıştı. Ağrıyan bacaklarını esnetmek ve silkelemek için birkaç kez inmek istemişti. Kesinlikle hiçbir şey yapmadan yorucu bir işti.

Yavaş yavaş yavaşlamıyor olsaydı, onun dinlenme durumu hakkında bu kadar endişelenmezdi. Koca adam nedense durmak istemiyordu. Şimdi bile, adımlarının durgun ve biraz da sallantılı olduğunu söyleyebiliyordu.

Önceki gün yaptıkları uzun kucaklaşmadan sonra, ki bu onun için olduğu kadar kendisi için de tedavi edici olmuştu, kendisi dinlendikten sonra onu da dinlendirmeye karar vermişti. İçlerinden birinin nöbet tutması gerekiyordu. Adam biraz daha dayanabildiği için onu bekletti, böylece kendisi tamamen tetikte olabilecekti.

Adam ağaçların arasındaki makul büyüklükteki bir boşluktan geçerken, kadın onun boynunu okşadı. "Hey, beni aşağı indirebilir misin?"

Tek kelime etmeden kendini aşağı indirdi, böylece kız güvenle kayabilecekti.

"Burada durup birkaç saat dinlenmene izin vermeliyiz," dedi ona, sert ses tonunun bunu kesinleştireceğini umarak.

"Durmak istemiyorum," diye itiraz etti.

Neden böyle bir şey söyleyeceğini hissetmişim? Sanki ölüme yürümek istiyor gibiydi.

Gözlerini devirerek, açıklığın büyük bir kısmına uygun bir şekilde düşmüş olan bir kütüğe doğru ilerledi. Bacak bacak üstüne atarak oturdu, sırtını kütüğe yasladı ve kollarını kavuşturdu.

"Uyuyacaksın, Ingram. Sen uyuyana kadar kalkmayacağım."

Sinirli bir hışımla ona doğru yürüdü. Muhtemelen omzunun üzerinden atmak için onu kucağına almak üzere uzandığında, kız hafifçe elini geri çekti. Sert bir şekilde

işaret parmağıyla.

Kolunu geri çekerken gözbebekleri bir anlığına beyazlaştı. Sonra kırmızı alevler çıkararak hafif bir hırıltı çıkardı.

"Hırlamak ya da kapmak yok. Uzan, gözlerini kapat. Ve git, lanet olası, uyu."

"Neden yorulayım ki? Yorgun değilim," diye homurdanarak kuzgun gagasını başka yöne çevirdi.

"Bana yalan söyleme, Duskwalker! Konuştuğumuz sırada kollarının titrediğini görebiliyorum."

Açıklığı işaret etmek için solunu gösterdi. "Yere yat!"

Bir hırıltıyla geri döndü ve ondan iki metre uzağa çöktü. Ona sırtını dönerek yan tarafına doğru bir top gibi kıvrıldı.

Ancak birkaç dakika sonra kuyruğunun ucu yere değdi. Gözlerini kısarak ona doğru baktı.

"Uyusan iyi olur, Ingram."

Ayağa kalkıp açıklığın diğer tarafına geçmeden önce bir homurtu çıkardı. Şimdi biraz daha uzaktaydı ve ona bir kez daha sırtını veriyordu. Kuyruğu vurmaya başladığı anda tekrar dört ayak üzerine düştü. Bir daire çizerek döndü ve kendini rahatlatmaya çalışır gibi elleriyle yeri yoğurdu, sonra tekrar yere çöktü.

Bu sefer yüzünü ona dönmüştü ve kız, adamın mor gözlerinin kendisine odaklandığını hissediyordu. Kız da ona baktı ve kaşlarından birini kaldırdı, böylece onu izlediğini anladı.

Dakikalar geçti ve sonunda pes ettiğini düşündü. Gözbebeklerindeki ışıltının küçülmesini izlemek tuhaftı, sanki bu bir Duskwalker'ın göz kapaklarının ağırlaşmasının versiyonuydu.

Parıltı tamamen kaybolmadan hemen önce, beyaz bir ateş kıvılcımı gibi parladılar ve tekrar ayağa kalktı!

Neden bu kadar huzursuz? Dört gün boyunca aralıksız yürüseydi, başı yastığa değer değmez uyuyakalırdı.

Açıklığı bir kez daha geçerken, artık suratının asık olduğu belliydi. Uzandı, eskisinden çok daha yakındı ona.

Gözbebekleri sonunda kaybolmadan önce hızla küçülüyordu. Başını yana eğip gagasının alt tarafını gösterdiğinde, bayıldığını anladı.

Lanet olsun, sonunda.

Etrafını dinleyerek ormanı inceledi.

Her şey sessizdi, ancak bu mutlaka güvenli olduğu anlamına gelmiyordu. *Muhtemelen bir İblis'in geldiğini duyacağım.*

Bunu kesin olarak biliyordu. *Ama bir yılan ya da yırtıcı bir hayvan gelirse, onları fark etmek daha zor olacaktır.*

Yine de yanında bir Duskwalker vardı. Umarım sadece onun varlığı bile tehlikeli şeylerin yaklaşmasını engellemiştir.

Emerie, İblis Avcısı loncası için pek çok görevde nöbet tutmuştu. Hepsi dinlenmenin uyanık ve güçlü kalmak için önemli olduğunu biliyordu ve Emerie'nin en son vardiyayı almak konusunda hiçbir çekincesi yoktu - ki bu çoğu kişinin nefret etme eğiliminde olduğu bir şeydi.

Güneş doğmadan önceki o birkaç saat çoğu kişi için en zoru gibi görünüyordu. Onun içinse günün en sevdiği zamandı.

En soğuşuydu ama çoğu zaman büyüleyici olduğunu düşünürdü. Yeni bir gün, sadece bu saatte tanık olunabilecek bir umut ışığı gibi doğardı. Alacakaranlık korku getirirdi, ama şafak gölgeleri ve içlerinde gizlenen her şeyi kovardı.

Bakışları Duskwalker'ın üzerine düştü.

Pek çok şeyi uzaklaştırıyor.

Dizlerini yukarı kaldırarak dirseğini dirseğe dayadı ve yanağını dirseğin arkasına dayadı.

parmak eklemleri. *Senin türünün ışıktayürüyebilmesi korkutucu. Asla gerçekten güvende olmadığımız anlamına geliyor.*

Sonra tekrar... Eğer tüm Duskwalker'lar Ingram gibiyse, korkmayı bıraksalar insanlık onlardan korunabilir miydi? Kafatası yüzü onları itici yapıyordu çünkü ölümü hatırlatıyordu ama insanlar önyargılarını ortadan kaldırsalar onlardan korunabilirler miydi?

Ondan gelen küçük bir inilti yüzünü parmak eklemlerinden uzaklaştırdı. Yine de kaşlarının derin bir şekilde çatılmasına neden olan şey onun ani seğirmesi, tüm kaslarının sıçraması ve kuyruğunun bükülmesiydi.

"Ingram," diye seslendi usulca, adam bir kez daha mızmızlanınca, onu tamamen rahatsız etmemeyi, ama her ne kabus görüyorsa onu ürkütmeyi umuyordu.

Aptal değildi. Rüyanın ortasında ona yaklaşmanın, pençelerinin ters tarafına düşmesine neden olabileceğini biliyordu.

Kadın biraz daha yüksek sesle konuşmak niyetiyle ağzını bir kez daha açtığı anda, adam bir nefeslik bir süre içinde ayağa fırladı. Gözleri bembeyaz, duruşu dövüşmeye hazırmış gibi geniş ve nefes alıp verirken gözlerini ormana dikti - en azından kafatasının baktığı yöne bakarak öyle olduğunu düşündü.

"Merhaba," diye mırıldandı dikkatini çekmek için. Vücudu bir adım geri çekilirken kafatası ona doğru kaydı. "Kötü rüyalar, ha?" Sorusu, neden uyandığını anladığını ve korkmasında bir sakınca olmadığını anlatmak istercesine rahatça söylenmişti.

Sesi çakıllı, sözleri aciliyet hissiyle söylenmişti. *"İşte, dinlendim."*

"Birkaç dakika dinlenmek değildir, Ingram." Ancak, sorunun kökenini fark etmeye başlamıştı. Ona nasıl yardım edebileceğini düşünerek yanağının içini çiğnedi. "Eskiden ben de çok kâbus görürdüm. Ter içinde uyandığım, zorlukla nefes alabildiğim kötü kâbuslar."

Ingram cevap vermedi ve gözleri kızın üzerine dikildi.

Emerie iç çekerek yanağını ovuşturdu. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Sana karşı dürüst olacağım Ingram. Benim de henüz tam olarak iyileşmemiş yaralarım var ve benim için işe yarayan şeyin senin için de işe yarayacağından şüpheliyim. Kendi hikayelerimi paylaşmak sana yardımcı olur mu yoksa yük mü olur bilmiyorum, ama bilmeni isterim ki seni önemsiyorum."

"Yalnız kalmayı sevmiyorum," dedi sessizce ve onun endişeli gevezeliğini kısa kesti.

Başını salladı ve kaşları çatıldı. "Ama yalnız değilsin. Burada seninleyim." Gözbebekleri maviye dönuştü. *"Ama ben... yalnız hissediyorum."*

"Bunu senin için nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi, bakışlarını aşağıya doğru çevirerek.

Emerie kalabalık bir odadayken yalnızlıktan payına düşeni almıştı. Bu, içinde debelenmek için korkunç bir duyguydu ve içinden çıkmak için sürünmek daha da zordu.

Yıllardır deniyordu ama o hep oradaydı. Bir parazit, bir sülük gibi yapışmış, ziyafeti bitene kadar bırakmak istemiyordu.

"Olsaydı denerdim," diye devam etti. "Sana sarıldığım zamanki gibi, hatırladın mı?"

Ingram temkinliymiş gibi tereddütlü bir adım attı. Sonra yaklaştı, daha da yaklaştı, ta ki onun üzerinde yükselene ve boynunu eğmek zorunda kalana kadar.

Emerie onun ne yaptığından emin olamadığı için kıpırdamadı.

Avucunu devrilmiş ağaca dayadı, durakladı ve sonra onu yana *itti*. Sırt desteği gittiğinde neredeyse düşüyordu ama çabucak kendini düzelitti. Sonra arkasından yürüdü ve yavaşça uzanarak onun yerine duvarı oldu. Omzunun üzerinden ona baktı ve onun gergin olduğunu fark etti.

Birbirlerine bakarlarken aralarındaki sessizlik, onun tarafında dile getirilmemiş bir soruyla

ağırlaşıyordu. Kızın onu reddedip reddetmeyeceğini görmek için bekliyordu.

Nedense, onunla ilgili tanık olduğu her şeye rağmen, bunun Ingram'ın gördüğü en savunmasız hali olabileceğini düşündü. Gözyaşları üzücüydü ama kontrolsüzdü. Bu ise

endişelerini açıkça ortaya koydu.

Bu onun için en akıllıca pozisyon muydu? Muhtemelen değildi. Eğer başka bir kâbus daha görürse, farkında olmadan onu incitebilirdi.

Yine de, onun esneyen mavi gözlerindeki hüznün ve yalnızlık endişesini azaltıyordu. Koca Duskwalker onu canlı bir oyuncak ayı gibi kucaklamak istiyordu ve o da bunu reddetmek istemiyordu.

Emerie en kolay ulaşabileceği yer olduğu için kuyruğunu okşayarak ona sorun olmadığını gösterdi ve üzerindeki tüm gerginlik azaldı. Yavaşça, sanki kurnazlık yapmak istiyormuş gibi, üç tarafı hava koşullarından korunana kadar onun etrafında kıvrıldı.

Ingram kuyruğunun ucunu kadının kızıyla ayakları arasına sokarak onu sarmasını sağladı. Birkaç dakika sonra biraz daha cesur, biraz daha kendinden emin oldu.

Gagasının ucunu kullanarak, bacaklarını çapraz bir pozisyona getirmeye zorlanana kadar bacaklarına doğru itti. Başını onun kucağına koydu ve bir kez daha sertleşti. Sonunda kollarını indirdi ve bir eli boynunun üzerinde, diğer eli de kısa keçi boynuzlarının arasında durdu.

"Bu iyi mi?" diye sordu ve ne demek istediğini belirtmek için alnındaki aşağı doğru kırışıklığı hafifçe okşadı.

Tamamen gevşedi. *"Evet. Güzel bir his."*

"Güzel. Şimdi git de uyu, yoksa sana ninni söylememi de ister misin?" diye alay etmeye çalıştı.

Adam memnun bir şekilde homurdandığında, Emerie ona küçük bir gülümseme verdi ve içinde şefkat çiçekleri açtı.

Ingram saniyeler içinde bayıldı.

Nasıl olur da bir canavar. Yüzü kafatasından ibaret olan bir Duskwalker nasıl bu kadar tatlı olabilir? Onu neredeyse sahibinden kucak isteyen, mümkün olduğunca yakın olmak isteyen devasa bir köpek yavrusu olarak hayal ediyordu.

Daha önce ona sarıldıktan ve şimdi de bunu yaptıktan sonra, yalnız hissettiğini söylerken fiziksel olarak ne demek istediğini anlamıştı.

Parmak uçlarını bir yandan diğer yana fırçalamaya devam etti, bu hareketin herhangi bir kabusu önlemeye yardımcı olacağını umuyordu. Küçük bir gülümsemeye aydınlanan gökyüzüne baktı.

En azından bu çok daha sıcak.

Ingram ormanda tek başına bir ileri bir geri yürürken sessizce homurdandı.

Az ötede sıçrayan su, kafatasının o yöne bakmasına neden oldu. Gürültüyü takip etme dürtüsü içini kemirdi. Bunun yerine terazisi sıkıntıyla kalktı ve adım atmaya devam etti.

Neden görmeme izin vermiyor?

Emerie banyo yapıyordu, çünkü dere yeniden açılmış ve ona içine dalabileceği bir alan açmıştı. Kalp onu korumak, izlemek ve sadece yakınında olmak istemişti.

Her ne kadar gerekçesinin büyük bir kısmı giysilerinin altında ne yattığını merak etmesi olsa da, ona bakmaktan da hoşlanıyordu. Onun varlığı rahatlatıcıydı ve ormanda yalnız olmak onu rahatsız ediyordu.

Yolculukları sırasında sürekli sırtında olmasaydı, onun güzel, noktalarla kaplı yüzüne, parlak turuncu saçlarına ya da açık mavi gözlerine bakardı. Ama kız ona dokunurken

ve bu onu sık sık tatmin ederdi.

Yine de, ne zaman yürümesi için onu aşağıya indirse, kendini göğsündeki, tişörtüyle o kadar sıkı bir şekilde çevrelenmiş ki zar zor zıplayan tümsekleri incelerken buluyordu. Kızın beli dardı ve parmakları üst üste gelene kadar ellerini belinin etrafına tamamen sarıp saramayacağını merak ediyordu.

Ona karşı hissettiklerinden kıcı yuvarlak ve esnekti. Kalçaları bile dikkatini çekmişti.

Uzun kollu üniformasından tutun da aralarında bariyer olan her şey onu gün geçtikçe daha da meraklandırıyor.

Onun her zaman ayakkabıyla örtülü ayaklarını ve dirseklerini de yaramaz olarak görmeye başlamıştı. Yaramazdı çünkü istediği zaman bakamayacağını ya da dokunamayacağını söylüyordu. Sadece özel insanların onu giysileri olmadan görebileceğini söylüyordu.

Dün gece yanında uyumama izin verdi... Öfkeyle homurdanırken kuyruğunu yana salladı. *Bana sarıldı...*

Ve her ikisinden beri, onları tekrar yapmak için can atıyordu. Ona sarılmak, onu karşısında hissetmek için.

Daha fazlasını istiyordu. Sıvı hazzı ortaya çıkarana kadar ona tekrar dokunmasını istiyordu ve buna karşılık verip veremeyeceğini merak etmeye başlamıştı.

Onu iyi hissettirmek istiyorum. Hem fiziksel olarak, sarılmalarıyla, okşamalarıyla ve uykuda kucaklamalarıyla hem de... içten içe iyi hissettirdi.

Kayıp ve keder dolu kalbinde. Bir daha huzurun mümkün olduğunu bilmediği zihninde, ta ki kız onu sakinleştiren garip bir şefkat gösterene kadar.

Emerie ona karşı nazikti.

Onu dinledi, sürekli sorularını yanıtladı ve hatta onunla oynadı - alaycılığının şakacı bir alay biçimi olduğunu o açıklayana kadar bilmiyordu. Eğer onu rahatsız eden bir şey varsa, örneğin anıları, unutana kadar dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulurdu.

Bir kez olsun ona bilgi eksikliğinden dolayı kendini kötü hissettirmemiş ya da korkulacak ve nefret edilecek bir canavar gibi hissettirmemişti. Ona asla kinle bakmadı, aksine başkalarından her zaman arzuladığını fark ettiği bir sıcaklıkla baktı - sadece bilmiyordu.

Kadın bunu yaptıkça, adam kendini bir tür büyüünün içine düşmüş gibi hissediyordu. Yine de aralarında bariz bir engel vardı.

Rahatlatıcı bir kucaklama istemediği sürece -ki bunu sağlamaktan mutlu görünüyordu- kendisini görmesine ve dokunmasına izin vermemekle kalmıyor, kendisi hakkında da çok az şey açıklıyordu.

Ona ne sorması gerektiğini bilmiyordu, o da cevap vermiyordu. Kendisine defalarca sorduğu gibi, *Mavka olduğum için mi diye* düşündü.

Ona bir canavar gibi davranmaması, ondan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Ya da sırları konusunda ona güvendiği.

Bir insan olsaydı daha kolay olur muydu?

Ingram volta atmaya ara verdi, böylece kafatasına kadar uzanıp pençelerini kuzgun gagasından aşağı indirebildi.

Ben ondan farklıyım.

Yüzü farklıydı, vücudu farklıydı. Birbirlerine benzeyen hiçbir yanları yoktu. Hatta kuyruğu vardı ve dört ayak üzerinde yürüyordu, oysa kızın yoktu.

Diğer Mavka'ların bazen sadece iki ayak üzerinde yürüdüğü gözünden kaçmamıştı.

"Tamam! İşim bitti. Artık geri gelebilirsin," diye seslendi Emerie.

Yalnız kalmaktan kurtulduğu için şükrederek hemen ona doğru geri döndü.

Saçları normalden daha koyuydu ve su yüzünden ağırlaşmış gibiydi. Adam ona rastladığında saçlarını büküyor ve sıkıyordu.

"Gerçekten güzel bir öğleden sonra ve vücudum sürekli oturmaktan biraz ağrıyor," dedi,

Mavi gözlerini ona dikti. "Gece çökmeden önce biraz yürümek istiyorum."

Ingram başını salladı, inanılmaz derecede yavaş olmasına rağmen bununla bir sorunu yoktu.

Önden giderken çantasını açtı ve bir avuç dolusu çilek çıkarıp yürürken ağzına attı. *O her zaman yer. O aç bir şey.* Ingram onlardan bulabildiği kadar çok bulmaya çalıştı, çünkü onları gördüğüne sevindiğinde genellikle sevimli görünüyordu.

Kadının bu sevinci kendisine yöneltmesi hoşuna gitmişti.

Ağzına bir meyve daha attı ve çiğnerken mırıldandı. Yan yana olduklarında sık sık yaptığı gibi onu izledi.

Kolları onunkiler gibi uzun değildi ve ritmik bir şekilde iki yanında sallanıyordu ama yine de istediği zaman onları kullanabiliyordu. Ingram onun ayaklarını ve yere basış şeklini inceledi. Gözleri bacaklarına kayd ve onunki gibi eğik olmadıklarını fark etti.

Eğer o da kendisi ve diğer insanlar gibi böyle yürürse, karşılığında ondan hoşlanmaya daha meyilli olur muydu?

İsterse geri geri gidebilirdi ama yürümeyi hiç denememişti. Ingram arkaya düştü ve iki ayağı üzerinde durabilmek için yukarı itti.

Gövdesi çok fazla öne doğru kıvrılmıştı, bu da dengesini bozdu ve ellerinin üzerine düştü. Az bir mesafe kazandığında hızla ona yetişti.

İkinci denemesinde pençelerini bir ağacın kabuğuna geçirdi ve onu sabit tutmak için kullandı. Bir tarafı öne doğru eğildi, sırtının sürekli eğik olması nedeniyle bunu koruyamadı.

Diğer Mavka'lar farklı mı doğmuştu? O ve Aleron hiç dik durmamışlardı. İkisi de bunu yapmaya çalışmamıştı. Ingram oturdu ve avuçlarına baktı. *Keşke formumu değiştirebilmenin bir yolu olsaydı.*

İçinde garip bir his dalgalandı.

Kendi bedenini incelemek için başını çevirdi ve gagasının ötesini görmeye çalıştı. Koyu sarı renk görüş alanına girdi.

Başlangıçta yavaştı ama kollarının boyu kısaldı ve kalınlaştı. Öte yandan bacakları inceldi ve uzadı, başka bir şeye dönüştü. Ayakları genişlerken ayak parmakları kısaldı.

Sırtı çatırdadığında irkildi ama bunun tek nedeni sırtının düzleşmesiydi. Omuzları geriye doğru itildi ve boynunun kavisi bile kafatasının üzerine oturma şekliyle birlikte değişti.

Vücudunu kaplayan kürk neredeyse tamamen yok olana kadar daha da kısaldı ve onu sadece pullarla kaplı bıraktı.

Elleri aynı kaldı, hâlâ iri ve nasırlıydı. Kafatası hiç değişmemişti ama boynu daha ağırdı ve yana doğru eğilmeye başlamıştı. Düzeltti ve neredeyse diğer tarafa gidiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Emerie sordu.

Dikkatlice çömeldi ve bakışlarını yukarı kaldırdığında aralarında yeterli bir mesafe olduğunu gördü. Kadın ona dönmüş ve bekliyordu.

"Ben... bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. Neler olduğundan emin değildi.

Sesi bile farklıydı, o kadar gür ve derin değildi. Sanki sesinin sert basının neden yumuşadığını anlamının cevabı buymuş gibi gagasına dokundu.

Yanına gelmesi için el salladı. "Bizi yavaşlatan kişinin sen olması garip. Bu benim işim."

Normalde yaptığı gibi dört ayak üzerinde yürümeye devam etmek için kolunu ileri uzattığında, yürümeye devam etmek için döndü.

Ancak, omuzlarının daha az rahat bir şekilde hareket ettiğini fark etti ve arka tarafının gökyüzüne doğru eğildiğinden oldukça emindi.

Artık doğal geliyordu.

Ona yetişti ve zihinsel olarak kendi içindeki değişiklikleri değerlendirdi. Onunla birlikte olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı ve sonra yollarına baktı.

Bedenim değişti. Yan tarafa uzanarak pençelerini bir ağaca geçirdi ve havaya kalktı.

Dik durduğu anda bunu sürdürebileceğini biliyordu. Sırtı dümdüzdü, kafatası doğal aşağı pozisyonuna düştü ve artık bacaklarında bir zorlanma yoktu.

Parlak sarı gözlerini neşe içinde doldurdu.

Yine de ileri doğru bir adım atıp ağacı bıraktığında, bu şekilde yürümeye alışık olmayan bacakları titredi.

Hemen kendini yeniden dengelemek zorunda kaldı yoksa düşecekti.

Emerie, yanındaki boşluğu fark edip iç geçirmeden önce fazla uzaklaşmamıştı.

"Orada ne yapıyorsun-" Gözleri irileşti, yüzü adamın yüksek kafatasına doğru fırladı ve dizleri anında çözölmüş gibi sırt üstü yere düştü. "Aman Tanrım!"

Endişeyle öne doğru adım atarken ona doğru uzandı. "Emerie?"

Gözlerini kapadı ve başını korumak için ellerini yüzüne götürdü... adam düşmeye başladığında. Dirsekleri ve dizleriyle onu ezmekten kendini alıkoymak zorunda kaldığında inledi ve yüzünü buruşturdu.

Neredeyse üzerine düşüyordum. Kırmızımsı pembe gözlerinin önünde parladı.

Adam ona yer açmak için kollarını dikleştirdi ve kadın ellerini aşağı çekerek kollarının üzerinden ona baktı.

"Ne yapıyorsun, Ingram? Üzerimde böyle yükselerek beni korkuttun."

Gözlerinin mahcup tonu parladı. "Senin gibi yürümeye çalışıyorum," diye itiraf etti küçük bir homurdanmayla.

Geri çekildi ve bu sefer yardım almadan ayakta durabildi, ancak sallandığında kendini dengelemek için bir ağaç kullanmak zorunda kaldı.

Kısmen yerde yatarken aval aval ona baktı. Ayağa fırladığında bile, dudaklarını aralayıp gözlerini kocaman açarak ona bakmak için boynunu eğmek zorunda kaldı.

Ona bakarken bir şey şaşırtıcı derecede belirginleşti ve başını ona doğru çevirdi.

"Bu kadar... küçük olduğunu fark etmemiştim," dedi, çünkü kız göğüs kafesinin altına ancak gelmişti. Onun kendisinden daha zayıf ve kısa boylu olduğunu her zaman biliyordu, ama o... küçücük görünüyordu.

"Küçük mü?" diye homurdandı. "1.80 boyundayım! Sadece senin gibi iri bir Duskwalker değilim." Geniş gözleri adamın ayaklarına bakana kadar vücudunda gezindi, sonra yavaşça yukarı çıktı. "Vay anasını. Nesin sen? Yedi ayak mı? Yedi ayak beş mi? Daha önce bu kadar büyük görünmüyordun."

Ingram onun yüz ifadesinin temkinli ve güvensiz olduğunu fark edince başını diğer tarafa eğdi. Görüşü maviye döndü ve göğsüne hoş olmayan bir duygu yayıldı.

"Hoşuna gitmedi mi?" Korkmuş gibi kokmuyordu ama yüz hatları korkmuş gibi görünüyordu. *Bunu yapmamalı mıydım?*

Yukarıdaki yapraklar küçük bir rüzgârla sallandı ve yüzüne serpiştirilmiş ışığa neden oldu. Ağaçların yer değiştirme seslerine rağmen kalbinin hızla çarptığını ve nefes alış verişlerinin keskinleştiğini duyabiliyordu.

Ancak, aralarında geçen her saniyelik sessizlikte gözbebekleri daha koyu bir maviye dönüşen kız ona baktıkça daha da rahatladı. Duruşu yumuşadı ve yanağını ovuştururken bakışlarını ormana çevirdi.

"Hayır, sorun değil," diye homurdandı. "Sadece bunu beklemiyordum." "Seni rahatlatacaksa eski haline

dönebilirim."

Tekrar değişebilmeyi umuyordu.

Bacakları birkaç dakika öncesine göre daha güçlüydü ve titremeleri kesilmişti. Sallanıyordu

Elini ağaç gövdesinden dikkatlice çektiğinde, hafif bir sallanmayla kendi başına ayakta durabildi.

"Özür dilerim, korkutmak istememiştim." Emerie aralarındaki mesafenin bir kısmını kapatarak boynunu daha da geriye itti. "Bu şekilde yürümek istiyorsan, yürüyebilirsin."

"Hoşuna gitmiyor," dedi ve içten içe somurtarak başını başka yöne çevirdi.

"Tabii ki biliyorum! Sadece bunu yapabileceğini bilmiyordum." Sonra gülerek şöyle dedi: "Sürprizlerden hoşlanmıyorum. Ne olacağını bilmek isterim."

Yalan mı söylüyor?

İnsanlar hakkında çok az şey bilen bir yaratık için bunu söylemek zordu. Kızın ifadeleri sık sık kafasını karıştırıyordu.

Emerie hakkında bildiği tek şey, onun kabullenici olduğuydu.

"Bunu yapabileceğimi ben de bilmiyordum." İtiraf etmeliydi ki onu böyle görmek daha zordu. Sadece ayaklarına bakmak için bile yana eğilmesi gerekiyordu. "Ama diğer Mavka'ların bunu yaptığını gördüm. Senin gibi yürürsem bana karşı daha rahat olursun diye düşündüm."

Soluk pembe dudakları gerilirken küçük kaşları birbirine yaklaştı. "Ama ben senin yanında rahattım."

Gözleri bir kez daha kırmızımsı pembeye döndü, dürüst olup olmaması gerektiğinden emin değildi. Ingram onunla daha yakın olmak istiyordu ve istediği ama hâlâ tam olarak kavrayamadığı şeyin derinliğini açığa vurmanın onu huzursuz edeceğinden endişe ediyordu.

Ingram onu test etmek için tereddütle ileri uzandı.

Pençeleri yaklaştığında gözleri temkinli bir şekilde yana kaydı ama ürkmedi ya da ondan kaçmaya çalışmadı. Dikkatli parmak uçlarıyla kızın yaralı yanağına dokunabildiğinde ve ardından pençelerini saçlarına geçirerek yüzünün yan tarafını tutabildiğinde, kalbi şefkatle sıkıştı.

Onunla ilgili saplantılı düşünceleri yüzünden zaten hayal kırıklığına uğramış olan adam cesur olmaya karar verdi.

"Senin hakkında nasıl bilgi edinebileceğimi bilmiyorum. Adını ve bir İblis avcısı olduğunu biliyorum ama nereden geldiğini bilmiyorum. Neden burada benimle olduğunu bilmiyorum."

Emerie neden onunla birlikte bu yolculuğa çıkmayı seçmişti?

Bir yanı bunun, dağ kalesinde ona yardım ettikten sonra yanında olmak istediği için olduğunu umuyordu. Korkunç bir canavar olmak istemediğini görebildiği için mi onu kurtarmıştı? Aleron elinden alındıktan sonra içine işleyen yalnızlıktan kaçmanın bir yolunu arıyordu ve belki de onun bunu fark ettiğini düşündü.

Benimle paylaşmasını istiyorum. Aynı şekilde kendisi de onunla paylaşmak istiyordu ama canı her acıdığında bunu yapmakta zorlanıyordu.

Onun bu acıyı bir şekilde dindirmesini istiyordu. Düzeltmesini istiyordu.

Akıllı ve nazik biriymi, bir yolunu biliyor olmalı.

Eğer kendi acısı varsa, Ingram onu korkutup uzaklaştırmak istiyordu. Onun için zaten olduğu gibi, onun istemesine gerek kalmadan bir teselli kaynağı olmak.

Ama içinde korku mu yoksa hüznün mü barındırdığını bilmiyordu.

Ona cevap vermediği, dudakları ne söylemek istediğinden emin değilmiş gibi açılıp kapandığı için başparmağıyla yanağını okşamaya cesaret etti. Pençesinin gözüne yakın olmasına dikkat etti.

"Yüzünüzde üzgün bir ifadeyle ormana baktığınız zamanlar oluyor. Bunun sebebi ben miyim yoksa seni üzen başka bir şey mi var bilmiyorum."

Onun bakışlarından kaçınmak için gözlerini indirdi. "Ben iyiyim, Ingram. Aklında yeterince şey var."

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. Kızın yüzünü kendi yüzüyle buluşması için tekrar yukarı itti, kızın kendisine bakmamasından hoşlanmıyordu. "Gülümsüyorsun ama bu sadece bana karşı."

"Bu iyi bir şey değil mi?" diye gülerek kırdandı ve dirseğini ovuşturdu.

Glmsemelerini ve çoğunlukla samimi görünmelerini sevse de başını iki yana salladı. "Bazen yalan söylüyorlar. Bakmadığımı düşündüğün zamanlar, seni gerçekten gördüğüm tek zamanlardır. Yine de bana bu yönünü isteyerek gstermiyorsun."

Gün, onu serbest bıraktığından beri dünyayı altı kez aydınlatmıştı ve bu yaratık hakkında o ilk geceden daha fazla bir şey bilmiyordu.

"Bana bir şey sormuş değilsin."

Hafif bir rzgrle saçları havalanıp dalgalandığında, Ingram uzun tellere dikkatle baktı. Pençelerini ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, onlara dokundu ve hayal ettiğinden bile daha yumuşak olduklarını gördü. Ellerinin sert nasırlarına takılsalar bile ipeksi bir yumuşaklıkları vardı.

"Buna seninle nasıl başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Ingram. Kızın güzel saçlarıyla özgürce oynamasına izin verildiği için sarı gözleri parladı; özellikle de ilk kez duygusuzca çekiştirdiği günden bu yana geçen onca günden sonra. "Daha önce hiç insan bir yoldaşım olmamıştı."

Derin, uzun bir nefes verdi ve omuzları daha az sertleşti. "Peki... o zaman ne bilmek istiyorsun? Size cevap vermek için elimden geleni yapacağım."

Bu, ondan bir şeyler saklamaya niyetliymiş gibi geldi.

Kadını kendisine hapsetme arzusu, boğazına dolanan bir pençe gibi onu kavradı. Ingram uzun sa tellerini avuçladı ve öne doğru eğilerek onun üzerinde yükseldi. Hırlaması, bir şeyleri saklamaması için bir uyarıydı ama aynı zamanda Emerie hakkında her şeyi keşfetme beklentisiydi.

"Her şeyi," diye gürledi. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Ingram *tüm* bu küçük dişiyi öğrenerek işe başlayacaktı. Kendisi ve Aleron gibi, her şeylerini paylaşmalarını istiyordu. Düşüncelerini, dokunuşlarını, kalplerini. Bunu yaparken, belki de göğsünde kurtulmak için can attığı esneyen boşluğu doldurabilirdi.

En azından... Aleron geri dönüp onu bir kez daha bütün yapana kadar.

Emerie sıkılmış dişlerinin arasından, "Belki de üstünü değiştirmelisin," diye önerdi.

Ingram'ın göğsünü iterek, elleriyle açıktaki sert kemiği kavrayarak, düşmemesi için onu dik tutmak için tüm gücünü kullandı. En azından kendini tekrar destekleyebilecek hale gelene kadar. Onu yakalamak için ellerini dışarıda tuttu - ki bu muhtemelen aptalca bir fikirdi.

İşte bu şekilde kendimi Duskwalker'ın düzleştirdiği bir Emerie krepine dönüştürüyorum. Ingram, "Hayır. Bunu yapmak, senin ve diğer insanlar gibi yürümek istiyorum," diye karşı çıktı. *Neden hep benimle tartışıyor?!* Zihinsel olarak ellerini havaya kaldırdı.

Tökezlemeden önce birkaç adım atmayı başardı ama en azından son denemesinden daha uzaktaydı. Sanki dizleri çok uzun süre sonra pes etmek istiyordu ya da dengesi bozulmuştu.

Lanet olsun. Bir sarhoşla yürümek gibi.

Bir buçuk metre boyunda ve üzerine düşse muhtemelen onu öldürecek bir sarhoş. Dinlemek istemeyen, peşinden koşmak zorunda kaldığı bir sarhoş.

Yine de, denedikçe daha iyi oluyordu.

En azından beni sorularla rahatsız etmiyor. Ya da daha önemlisi, onu kendinden bahsettirmeye çalışmıyor.

Adam bir Duskwalker olduğu için geçmişinin ortaya çıkmasına karşı değildi. Onun ne olduğu umurunda değildi ve uzun zaman önce ona ve büyük pençelerine güvenmeye başlamıştı.

Ona yük olmak istemiyorum, diye düşündü, ilerlemeden önce sadece bir saniyeliğine onu sabitledi.

Emerie herhangi bir insanın hoş hikâyeleri olduğundan şüpheliydi. Loncada konuştuğu hemen herkesin karanlık bir geçmişi vardı, bazıları onunkinden daha kötü, çoğu da değildi. Çoğu insan ilk etapta bu yüzden katılmıştı.

Yüzünde bu kadar kolay görülebilen hayatının ne kadar korkunç olduğunu saklamak zordu. Çoğu insan yaralarına neyin sebep olduğunu sormayı severken, Ingram'ın ona bunu sormamış olması rahatlatıcıydı.

O gece hakkında konuşmak istemedi.

Onu sadece sakat bırakmakla kalmayan, aynı zamanda keskin dişlerle dolu bu koca dünyada ürkütücü bir şekilde yalnız bırakan bir gece.

Hayatının herhangi bir bölümünü paylaşmak, şüphesiz onu en kötü anılarından bahsetmeye zorlayacaktı. Bunların etrafından dolaşmak imkansızdı.

Tıpkı onları unutmanın imkansız olduğu gibi.

Keşke yapabilseydi. Onları zihninin derinliklerine gömebilmeyi ve yokmuşlar gibi davranabilmeyi diledi. Yapamazdı, aynada ya da bir bardağın dibinde kendi yansımasını her gördüğünde okumak zorunda kaldığı bir hikâyeyi yüzüne çizdiklerinde değil.

Nereye giderse gitsin peşini bırakmıyorlardı ve rüyalarına girdikleri için uyku bile ona huzur vermiyordu.

Çoğu insana anlattığında yüzlerindeki ifadenin sempatik bir hal almasına yardımcı olmuyordu. Sonra da saçma sapan konuşurlardı. *"Kaybın için üzgünüm, Emerie."* Ya da, *"Çok üzgünüm."*

Bunun acısını çek."

Özürleri anlamsızdı. Hiçbir şeyi değıştirmediler. Yükünü hafifletmek için hiçbir şey yapmadılar, aksine daha da kötüleştirdiler.

Onların acıması kendisini zayıf, küçük ve güçsüz hissetmesine neden oldu.

Duskwalker'ın ona böyle hissettirmesine ihtiyacı yoktu. Hele ki iyileşmesi gereken kendi yaraları varken.

Ya hikâyesini paylaşmak onunkini daha da zorlaştırdıysa?

Ingram sonunda kendi başına yürürken, sarı gözbebekleri bir neşer feneri gibi yükselirken, ona teselli edici bir gülümseme verdi.

Birbirimize çok benziyoruz. Geçmişimiz kayıplar ve acılarla dolu. Aramızdaki fark şuydu: Onun bununla başa çıkmak için bolca zamanı vardı. Yaralarını sarmış ve semptomları alevlendiğinde enfeksiyonunu tedavi etmişti.

Ingram'ın hala kanaması vardı.

Savaş alanında, yoldaşları kan kaybederken enfeksiyonunu kontrol etmezdi. Karınlarında taze bir yara varken onlara eski yarasını göstermezdi.

Yine de... paylaşım eksikliğinin onu rahatsız ettiğiy açıktı.

Belki ona sulandırılmış bir versiyonunu verebilirim?

Kendi başına yürümeyi başardığına ve içinde küçük de olsa bir gurur alevlendiğine göre, bunu şimdi de dile getirebilirdi.

"Tamam. Madem hakkımda bilgi edinmek istedin," diye başladı Emerie, güneşin arkalarına düşmesiyle kararar ufka bakarak, "belki de çocukluğumdan başlamalıyım?"

Başını ona doğru eğdiğinde, anlatılanların çoğunu anlamayacağından endişelenmişti.

"Ben güney topraklarında büyüdüm. Doğu tarafında sınırın hemen yakınında Fishket adında bir kasaba var. Denizden çok uzak değıl."

"Güney toprakları şu ağağ gövdelerinden oluşar duvarın olduğı yer mi?"

"Evet, aynen öyle. İnsanların İblislerin çoğunu dışarıda tutmak için inşa ettiğiy kütük çivilerden oluşar büyük bir duvar var, ancak kasaba ve köylerin ek koruma için hala kendi duvarları var." Emerie ellerini arkasında birleştirdi ve mümkün olduğunca kaygısız görünmeye çalıştı. "Hayatımın büyük bir kısmını orada geçirdim. Ailem gerçekten iyi insanlardı ve çoğı kişiy kıyasla iyi yaşıyorlardı. Bu nedenle, ellerinden geleni durumu iyi olmayanlarla paylaşmaya çalışıyorlardı. Kasabada büyük sayğı görüyorlardı, bu yüzden pek çok insan onlara akın ediyordu. Benim yaşımda çok çocuk olduğuy için küçükken çok arkadaşım vardı."

"Arkadaş mı?" diye sordu.

"Bir yoldaş gibi, ama onlardan çok var." Canlandı. "Akrabalarım gibi mi?"

"Hayır." Espriyle sıcak bir şekilde gülümsedi. "Senin akrabaların gibi değıl. Onlar benimle akraba değıllerdi ama mecbur olmadıkları halde benimle vakit geçiren diğeri insanlardı."

"Anlıyorum." Sonra derin düşüncelere dalmış gibi gagasını kavradı. Kendini sabitlemek için elini bir ağağ gövdesine koydu. "Bu arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Elbette. Biz arkadaşız," diye cevap verdi ve gözbebekleri sarı renkleriyle parladı. "Ancak, ben çok küçükken özel bir arkadaşım vardı. Adı Gideon'du. Ailelerimiz çok yakındı, bu yüzden şehrin fakir kesiminden olmasına rağmen onunla çok oynardım. Büyüdüğümde ve tek başıma dışarı çıkmama izin verildiğinde, hep onunla birlikte olurdum." Küçük bir kahkaha atarken ağzını yumruğıyla kapattı. "Her zaman başımı belaya sokardı çünkü serserinin tekiydi."

"Eğer özel biriyse, bu giysilerinizin altını gördüğü anlamına mı geliyor?"

Söyledikleri karşısında şaşkına dönen Emerie neredeyse takılıp yüzüstü düşüyordu.

"Ne? Hayır!" Bunu ona sorduğuna inanamıyordu! Yine de endişeyle kolunu ovuşturdu ve gözlerini ormana çevirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ailelerimiz biz gençken görücü usulü bir evlilikten bahsediyordu ama bu hiç gerçekleşmedi." Sırf bunu soracağını bildiği için hemen ekledi: "Evlilik iki insanın bir araya gelip bir aile kurmasıdır. İsterseniz bir bağ da diyebilirsiniz."

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Gözlerini dikip baktığında adamın gözbebeklerinin öfkeyle kızarmak yerine koyu sarı olduğunu gördü. Kıskanç olmadığı için rahatlamıştı.

"Neden bu erkekle bir aile kurmadın? Gideon erkeği?"

Yüz hatları gerginleşti. "Kasabamızda bir hastalık baş gösterdi ve onun ailesi hastalandı. Annem ve babam iyileşmeye çalışırken onu yanlarına aldılar ama sonunda vefat ettiler. Bizim ailemize evlatlık verildi."

"A... dopted?"

"Başka birinin çocuğunu alıp kendi çocuğunuz yapmak anlamına gelir. Ebeveynler öldüğünde, onlara düzgün bir şekilde bakamadıklarında ya da onları istemediklerinde olur. O benim kardeşim oldu ama... aslında hiç evlenmememizin nedeni bu değil. Akraba olmadığımız için hala evlenebilirdik."

"O zaman neden olmasın? Eğer sizin için özel biriye, onunla bir bağ kurmak istemez miydiniz?"

"Ben yaptım." Emerie garip bir şekilde güldü. "Birlikte olacağımızı düşünerek büyüdüm, özellikle de ailem bunun için baskı yaptığından beri çünkü bana karşı her zaman saygılı davranan çok tatlı bir çocuktu. Ama o erkeklerden hoşlanıyordu, kadınlardan değil."

Ingram'ın başı yana doğru sallandı ve kurumuş kemiklerin çıkardığı sesler duyuldu. "Erkeklerden mi hoşlanıyordu? Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

Neden sürekli onunla kuşlar ve arılar hakkında sohbet etmek zorunda kalıyorum?! Emerie neredeyse gözlerini devirecekti. Sonra yine... bu daha çok arılar ve arıların sohbetine benziyor, diye düşündü espiyle.

"Kadın ve erkeğin bebek yapmak için bir araya geleceğini nasıl anlattığımı hatırlıyor musunuz? Bu her zaman geçerli değildir. Bazen kadınlar ve kadınlar ya da erkekler ve erkekler bir bağ kurar ve birlikte olurlar. Kendi cinsiyetleriyle birlikte olmayı tercih ederler."

"O zaman partnerinizin cinsiyeti önemli değil mi?"

"Hayır, sadece sizi mutlu eden kişi olması yeterli."

Gözbebekleri sarı renkleriyle bir kez daha parladı. "Anlıyorum. Yani kadın olduğunuz için onu mutlu edemediniz mi?"

"Bunu söylemek için garip bir yol ama evet." Emerie sıkıntıyla başının yan tarafını kaşıdı. "Dürüst olmak gerekirse bunu kabullenmek benim için gerçekten zor oldu."

"Bu eşleşmeyi onaylamıyor muydunuz?" Sesinde neden bir hayal kırıklığı vardı?

"Daha çok kafamda geleceğime dair büyük bir plan vardı, hepsi de onu içeriyordu ve bu plan benden koparılmış gibi hissediyordum. Sanırım benden bu kadar önemli bir şeyi sakladığı için de çok kızgındım ve bunu on yedi yaşındayken tesadüfen öğrendim ve tarlada çalıştıktan sonra eve erken geldiğimde onu ve o zamanki erkek arkadaşını bir şeyler yaparken buldum. Gelecekteki kocam olacağını düşündüğüm kişiyi, cinsiyeti ne olursa olsun, kazara başka biriyle yatakta bulmak gerçekten çok incitici olmuştu."

"Seni bu kadar incitecek kadar kötü ne yapıyordu?"

Emerie'nin gözleri büyüdü ve yere baktı.

Bunun sarılmak olduğunu söyleyemezdi, çünkü Ingram'a sarılmıştı ve onun bu konuda kendi tuhaf düşüncelerini oluşturmasını istemiyordu. Bununla birlikte, ona seksi sadece erkek erkeğe

değil, genel olarak açıklamak istemiyordu.

"Annnnyway," dedi sinsice. "Sonunda bunun benimle bir ilgisi olmadığını anladım ve sadece benimle olmasa bile onun mutlu olmasını istedim." Bu konuda ne kadar samimi olduğunu göstermek için Ingram'a parlak bir gülümseme gönderdi. "Bana hiç söylememesinin nedeni, nasıl hissettiğimi bilmesi ve beni incitmek istememesiydi. Bana güvenmiyordu ve bunu keşfettiğimde aramızda her zaman bir engel olduğunu fark ettim. Birbirimize uygun olmadığımızı kabul ettiğimde, onu gerçekten ağabeyim olarak görmeye başladım ve ilişkimiz gerçekten güçlendi. O benim en iyi arkadaşımdı ve benim için dünyalara bedeldi."

"Eğer bu doğruysa, o zaman nerede? Yoksa Mavka'nın *kardeş* olması gibi mi? Sık sık birbirimize yaklaşıyoruz ama birbirimizin yanında uzun süre kalmayız."

"O... cennette," diye hüzünle cevap verdi.

Başını eğen Ingram biraz öne doğru eğildi. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun? Onu ziyaret edemez misin, yoksa cennet çok mu uzakta?"

Emerie onun sözlerini neden komik bulduğunu bilmiyordu. Belki de Gideon'un ne kadar kalıcı olduğunu söylemek zorunda kalmadan gittiğini söylemesine izin verdiği içindi.

"Evet, Ingram. Cennet çok uzak ama bir gün onu ziyaret edeceğim."

"İblis Kral'ı yok ettiğimizde seninle gelebilirim, böylece güvende olursun. Aleron'u yol boyunca bulabiliriz."

Kirpiklerinde gözyaşları belirdi ve elinden geldiğince gözlerini kırptırarak onları uzaklaştırdı. Onu güvende tutmak istemesi çok hoştu ama bu onunla birlikte çıkabileceği bir yolculuk değildi. Bunu ona söylemek istemedi, yanlış anlama ihtimaline karşı - sanki onu yanında istemiyormuş gibi.

Ancak... söylediği bir şey onun bundan tamamen kaçınmasına izin verdi. Bakışlarını ona dikmesine ve yüz hatlarının derin bir çatıklığa dönüşmesine neden olan bir şey.

"Yol boyunca Aleron'u bulmak da ne demek? Nerede o?"

Onun öldüğünü varsaymıştı. *Yanılıyor muydum?*

Kafatasını gökyüzüne doğru kaldırıp ışıldamaya başlayan yıldızlara bakarken gözbebekleri maviye döndü. "O öbür dünyada. Ama oraya gidip onu buraya getirmenin bir yolunu bulacağım, böylece senin Gideon'unu göreceğin gibi ben de onu tekrar görebileceğim."

Gözleri derin bir sempati ile eğildi.

Gerçeği söylemenin yanlış olup olmayacağını bilmiyordu ama yanlış umudun acı bir lanet olduğunu biliyordu.

Çok geç olmadan kaldırılrsa iyi olur. "Cennet öbür dünyadır, Ingram."

"Öyle mi?" diye sordu yüksek bir merakla. Kuzguni kafatasını ona doğru çevirdi. "O zaman onları aynı anda bulabiliriz. Bunu birlikte yapabiliriz."

Emerie uzanıp kolundan tutarak onu durdurdu ve kendisine dönmesini sağladı. Bu konuşma yürürken yapılamayacak kadar önemliydi.

"İnsanlar öbür dünyadan geri gelmiyor, Ingram. Orası senin ve benim hala hayattayken gidebileceğimiz bir yer değil."

"Bunu bilmiyorsun," diye savunmaya geçti.

"İstiyorum," diye cevap verdi, sözlerini sertleştirerek. "Onu geri istediğini biliyorum, tıpkı benim Gideon'u geri istediğim gibi, ama hayat böyle işlemiyor. Ölüm kalıcıdır."

Kayıtsızca başını iki yana salladı. "Bir insan için belki."

"Her şey için. İnsan, hayvan, İblis ya da hatta bir Duskwalker olsun, hangi yaratık olduğu fark etmez."

"Cadı Baykuş, Mavka'nın yaşam ve ölüm olduğunu söyledi. Biz arafız." Mavka onu yalanlamak

için ağızını açtığında mavi gözleri kıpkırmızı oldu ve hırlamak için öne doğru atıldı. "*Sen*

yanlış, Emerie," diye hırladı, sesi her zaman duyduğu canavarca sese dönüşmüştü, ama onun böyle daha insansı olması ürkütücüydü.

İrkildi ve onu geri püskürtüyormuş ve teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, hatalıyım," diye kabul etti, onu daha fazla üzmemeyi istiyordu.

Eğer inanmak istediği şey buysa, o zaman ona izin verirdi. O kimdi ki aksini söylesin? O bir Duskwalker'dı ve insanlar onlar hakkında çok az şey biliyordu.

Belki de haklıydı. Hatta durumun böyle olmasını umuyordu ve eğer değilse... bu onun yüzleşmesi gereken bir savaşı. Eğer hâlâ hayattaysa, onu teselli etmeye çalışacaktı.

Yas tutmanın beş aşaması olduğu söylenirdi: öfke, inkar, depresyon, pazarlık ve kabullenme - her ne kadar bu sırayla olması gerekmeseydi.

Ingram'ın inkâr aşamasında takılıp kaldığını kesinlikle biliyordu. İnsanlık seviyesinin kabullenmeye geçebilecek kadar yeterli olup olmadığını ya da sonsuza kadar bu durumda takılıp kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

Umut zalim bir efendi olabilir. İnsanlara pervasızca ve aptalca şeyler yaptırabilir... bir Duskwalker'ın Demonslayer'lardan yardım istemesi gibi.

Ya da Şeytan Kral'ı öldürmeye çalışmak.

En azından onunla kalırsam, onu aptalca bir şey yapmamaya ikna edebilirim.

Kuyruğunu çapraz bacaklarına dolayarak yere oturan Ingram kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Vücudu Emerie'ye dönük olmasına rağmen, başı bilinçli olarak ondan uzağa çevrilmişti.

"Surat asmaya devam edersen sana çocuk muamelesi yaparım," diye şakacı bir şekilde çıkıştı.

Gözleri kıpkırmızı ve kuyruğunun ucu sinirli bir şekilde yere vururken, cevap olarak ofladı.

"Awww, hadi ama. Böyle yapma." O sakinleşmeyince, yüzünün önünde yürüdü ve ellerini geniş kalçalarının üzerine koydu. "Üzgün olduğumu söyledim zaten."

Ingram başını arkasına gelene kadar döndürdü ve diğer tarafa geri dönmekle tehdit etti. Çevresinde, kızın dilini ona doğru uzattığını fark etti.

Onu daha önce böyle bir şey yaparken hiç görmemişti ama yüzündeki buruşuk ifadeden onu üzdüğü anlaşıyordu. Ellerini havaya kaldırıp gözlerini devirdiğinde ve hışımla gözden kaybolduğunda bu daha da açıktı.

Bu ona misilleme olarak yapıldı.

Bunun üzerine Ingram başını çevirip ona döndü ve mor dilini gagasının ucundan dışarı çıkardı.

"Terbiyesiz!" diye bağırdı, kışını çimlerin üzerine bırakarak. "Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin!"

Sevimli olduğun için şanslısın, yoksa ben uyurken yanıma oturmanı teklif etmezdim."

"Senin yanında olmak istemiyorum," diye homurdandı, kuyruğunun ona sevimli demesinden duyduğu zevkle kıvrılmasından nefret ediyordu.

Ona daha önce hiç böyle hitap etmemişti ama Elf arkadaşı Raewyn'in bunu yaptığını ve ne anlama geldiğini açıkladığını hatırladı. Şirin, sevimli - böyle şeyleri severdi.

Yine de onu yatıştırmaya iyi olurdu. Bütün akşam bunu yapmıştı.

Aleron'u bu dünyaya geri getirebilirim. Nasıl olacağını, ne zaman olacağını bilmiyordu ama bu konuda başka bir şeye inanmayı reddediyordu.

Kadının onu başka türlü ikna etmeye çalışmasından hoşlanmamıştı.

Ona göre, akrabaları olmadan var olamazdı. Yani, eğer o hâlâ buradaysa, Aleron'un bir parçası da buradaydı. Onlar birdi ve bu zaman ve mekânı aşırıyordu. Göğsündeki buz topunun kalbini dondurup atmasını engellememesinin tek nedeni buydu.

Hâlâ hareket ediyor olmasının ve ormanda İblisler tarafından yenmeyi bekleyen ağlayan bir yığın olmamasının tek nedeni buydu.

"Haydi kuş beyinli," diye mırıldandı Emerie, yanındaki yeri okşayarak. "Bunu istediğini biliyorsun." "Kuş beyinli mi?" diye homurdandı, başını geriye doğru kaldırarak. "Beni aşağılıyorsun ve yaklaşmamı mı bekliyorsun?" Dudakları mizahla kıvrıldı. "Bu bir hakaret değildi, Ingram."

Kollarını açtı ve bir pençesini ona doğru uzattı. "Bana sadece Merikh böyle seslenir. Daha önce anlamamıştım ama sanırım aptal olduğumu kastetti."

Şimdi o zamanlara dönüp baktığında, kırmızı gözlü Mavka Merikh bunu ona sadece aptalca bir şey yaptığında söylüyordu. Aslında bunu hem ona hem de soydaşlarına söylerdi.

Dirseğini bükülmüş dizine dayadı ve yanağını kapalı yumruğuna dayadı. Mizahı parladı ve mavi gözleri ışıldadı.

"Kuşların son derece zeki bir tür olduğunu biliyor muydunuz?" "Hayır mı? Onlar yeri gagalamak ve ciyaklamaktan başka bir şey yapmazlar."

"Bu doğru değil. Önleyici tedbirler alsak bile insanlardan yiyecek toplayabilir ve bulabilirler. Küçük kemirgenler gibi avlarını cezbetmek için tuzaklar kurarlar. Yüzleri bile hatırlıyorlar ve birbirlerine kimden kaçınacaklarını ve kiminle arkadaş olacaklarını söylüyorlar. Onlara bizim için mesaj taşımalarını öğretiyoruz. Özellikle kuzgunlar çok bilge yaratıklardır."

Ingram gagasını okşamak için uzandı. "O kuşun kafatası bende."

"Biliyorum," diye cevap verdi sıcak bir şekilde, gözleri muzipçe parlıyordu.

Bilge mi? Yüzüme baktığında aklına gelen kelime bu mu? Kuyruğu bir kez daha keyifle kıvrıldı.

Onu memnun etmeye çalışıyordu ve dehşet verici bir şekilde işe yarıyordu.

Hareket etmesi çok uzun sürünce, ona bir iç çekti ve arkasına yaslandı. Yan dönerek dizlerini yukarı kaldırdı ve ellerini yaralı yanağının altına sıkıştırdı. Uyku tulumunun üzerine kıvrıldı, sanki onu ısıtmak yerine yastıklamasını tercih eder gibiydi.

Bir süre önce onun uykusuna her zaman yaralı tarafı aşağı bakacak şekilde yatarak başladığını fark etmişti.

Ingram elleri ve ayakları üzerinde durana kadar pozisyonunu değiştirdi ve ona yaklaşıp kadar çömelerek yürüdü. Hâlâ üzgünken onunla yüzleşmek istemediği için bir hamleyle arkasına uzandı ve sırtı onunkine değdi.

Emerie döndü ve onun sertleşmesine neden oldu. Onun yan tarafını okşadı.

"Seni üzdüğüm için gerçekten üzgünüm." Cevap olarak ofladı, bencilce onu okşamaya devam edeceğini umarak cevap vermeyi reddetti. "Peki, öyle olsun. Sadece uyuma, tamam mı? Erken nöbeti ben alacağım, böylece tekrar yola çıkmadan önce birkaç saat dinlenebilirsin."

Ingram uyurken onu izlemesinin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Tehlikeli bir şeyi savuşturamayacak kadar küçük bir insan olduğu düşünüldüğünde, koruması çok vasat geliyordu. Ingram istese onu gömleğinin arkasından tutup kolayca fırlatabilirdi.

Kısa bir süre sonra, eli yavaşça sırtından aşağı kaydı ve nefesleri hafif hufflara dönüştü. Omzunun üzerinden bakabilmek için başını çevirdi ve kadının gerçekten baygın olup olmadığını kontrol etti.

Ingram onu rahatsız etmemek için yavaşça yuvarlandı.

Her iki kolunu da Emerie'nin gövdesine dolamadan önce başını hafifletmek için kolunu yavaşça altından geçirdi. Emerie'yi kendisine sıkıca bastırana kadar daha da yaklaştırdı.

Bu yeni vücudu sevdim.

Bir insana benzer bir şekle sahip olması, çok daha büyük olan vücudunu küçük olanın etrafında kıvırmak zorunda kalmak yerine, onunla aynı hızda uzanmasına izin verdi.

Ona bakarken, daha önceki tüm kızgınlığı içinden akıp gitti - kızın ona bilge olduğunu ima etmesi ve hoş bir şey söylemesi de buna yardım etti.

Bugün güzel kelimesinin ne anlama geldiğini de öğrenmişti ve ona bu şekilde görünen bir şey bulduğu için memnundu. Kızın boğazının ortasından başlayarak, körelmiş pençe uçlarını kızın yaslandığı koluyla kulağının arkasından dikkatlice yukarı ve aşağı doğru çekti. *Güzel, parlak, küçük dişi.*

Kadının sıcaklığının üzerine yayılmasına izin verirken, onun yumuşaklığını ön tarafı boyunca deneyimledi. Onun tatlı kokusunu ve hayatının seslerini içine çekti.

Emerie'nin onun yanında korkunç rüyalar görüp görmediğini bilmiyordu ama uyandığında yorgun görüldüğü zamanlar oluyordu. Gözlerinin altında genellikle gün geçtikçe solan koyu lekeler vardı. Bir zamanlar kendisine yaptığı gibi, rahat uyuyabilmesi için onu yatıştırmak umuduyla boştaki elini vücudunda gezdirdi.

Aralarında küçük bir boşluk olduğunu fark etti ve bundan memnun olmayarak onu daha yakına çekmek için dolgun kıcını ve kalçasını kavradı. Kalçaları onunkilere baskı yapıyordu ve sadece onun sıcaklığı ve dikişine dokunuşu bile arkasındaki hareketin kaymasına neden oluyordu.

Bir şey dikkatini dağıtarak sikini sakınleştirdi ve düşünceli bir "hmm?" sesi çıkardı.

Sadece onu daha yakına çekmek için yaptığı şey, avucunun içinde hissetmek için kıcını tutmasına dönüştü. *Düşündüğümden daha yumuşakmış.* Kalın parmaklarının arasında sallanıp şekillenmesinden zevk alırken gözbebekleri sarıya dönüştü. *Onunla oynamanın bu kadar eğlenceli olduğunu bilmiyordum.*

Emerie inledi, uykusunda Ingram'ın eline vurdu ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Ingram'ın görüşü turuncuya kaydı. Onu rahatsız etmek istememişti; sadece dikkati dağılmıştı.

Bu, onu bıraktığı anlamına gelmiyordu, onu kavramaktan çok memnundu.

En azından uyanıp onun ne yaptığını fark etmemişti.

Kız derin bir uykuya daldığında, pençeleriyle boğazını, çenesini ve yüzünün yan tarafını okşadı. Adam tam şahdamarını gıdıkladığında küçük bir nefes sesi çıkardı. Bunu ikinci kez yaptığında bir kez daha gıdıklandı ve hatta daha fazlasını istiyormuş gibi çenesini yukarı kaldırdı.

Bu sesi ve tepkiyi sevdiğimi fark etti.

Kulak deliklerinden başlayıp kasıklarının ortasına kadar uzanan garip bir heyecan yarattı. Aleti sarsılırken dikişleri sıkıştı. Görüşü bile parlak morun farklı bir tonuna dönüştü.

Ondabu tepkiyi başka nerede ve nasıl uyandırabilirdi?

Pençesini kulağından aşağı, alnına ve yanağına doğru kaydırды ama hiçbir şey elde edemedi. Sadece ensesini gıdıkladığında kızın nefesi kesildi.

Çok sessizdi, olayların büyüklüğü içinde çok küçük bir tepkiydi. Yine de ona yüksek sesle gelmişti... farklıydı.

Her zamanki kokusuna tuhaf ama yeni bir tat karıştı. Her bir pulunu, her bir kürk lifini, derisinin her bir parçasını farkındalık içinde karıncalandıran bir koku.

Aynı zamanda ağzının suyunun akmasına ve sikinin saniyeler içinde sertleşmesine neden olan bir şeydi. Hafif, zar zor fark edilebilen bir değişiklik olması önemli değildi, yine de onu bir yıldırım gibi çarptı.

Ingram bir iniltiyle onun kıcını daha sıkı kavradı ve kalçalarını kendi kalçalarına doğru itti, vücudunu kullanarak kendisinin dışarı çıkmasını engellemeye çalıştı. Tahrik olmak istememişti;

sadece bu dişiyi okşamak istemişti.

Güçlü tepkisi şaşırtıcıydı.

Bir sorun var. Neden bende bu tepkiyi yaratıyor? Bu mor rengin gözbebeklerinde hangi duyguya işaret ettiğini anlamaya başlamıştı ama Emerie'nin bunu neden bu kadar şiddetli bir şekilde ortaya çıkardığını anlayamıyordu.

Bir şey arzuluyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Artık zonklayan ve içinde rahatsız edici bir baskı oluşturan sıcak şeyle bir ilgisi vardı. Bir şeyi arzuluyor, bir şeye açlık duyuyordu ama zihninde bir parça eksikti.

Bu bilgi olmadan, serbest kalmak dışında onu rahatlatmak için neye ihtiyacı olduğundan emin değildi. Artık ona şefkatle dokunmayı bıraktığına göre, kokusundaki o keskin tını neredeyse var. Bu, içindeki uyarılmayı bastırmadığı gibi, aniden düzensiz atan kalbini de yatıştırmadı.

Hayır, daha da sinir bozucu oldu, daha yüksek sesle dırdır etti.

Aleti kalınlaşıp sertleştikçe Ingram irkildi ve irkildi ve ona doğru itilmesi bile onu kontrol altına almaya yardımcı olamadı. Gagası derin bir nefesle ondan ayrılırken, dokunaçları da onu tekrar içeri çektiklerinde olduğu gibi onu korumadı.

Karnına doğru kayan ilk mutluluk verici darbeden sonra karnına doğru itmek için duyduğu ezici arzuya rağmen, yapmadı. Sadece gergin kaldı, sonunda geçeceğini ve vücutlarının birbirine sarılmasının havanın acıtmasını engellemeye yardımcı olacağını umuyordu.

Bunu nasıl yok edebilirim?

"Ingram," diye seslendi Emerie halsiz bir sesle, kırık dökük ve vıraklayarak. Bu bile onun aletini kabartmıştı. "Canımı yakıyorsun. Çok sıkı, nefes alamıyorum."

Kadın zayıf bir şekilde onu itti.

Gözbebeklerinde sadece bir saniyeliğine beyaz bir kıvılcım çaktı ve moru kesti. Onu umutsuzca kavradığını fark etmeden, üzerindeki tutuşunu gevşetti.

Göğsü artık onunkine o kadar sıkı bastırmıyordu ve nefesleri durulmuştu. Onun tekrar uykuya dalmasını, şu anda aralarında yuvalanmış olan şeyi fark etmemesini istiyordu.

Oh, ama o bunu yaptığı anda biliyordu. Dokunaçları seğiriyor ve hareket ediyordu ve bunu görmezden gelmek zordu. Hareketi incelemek için elini aşağı kaydırdığında, bir tanesi parmak ucunun etrafında kıvrıldı ve çekiştirdi.

Emerie nefesini tuttu ve yuvarlanıp kaçmaya çalıştı ama Ingram güçlü durdu. Elini başının arkasına koydu ve yüzünü göğsüne bastırdı.

"Uyu, Emerie," diye homurdandı ve o bile talebin gergin olduğunu

söyleyebilirdi. "Bana karşı... o varken uyuyamam!" diye ciyakladı.

Suçluluk ve utancın neden ensesine battığını ya da neden yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissettiğini bilmiyordu. "Ben... özür dilerim."

Kızın kıvrınması kendisinde iki tepkiye yol açtığında onu bıraktı: Biri, kıvrımlı hareketleriyle onu okşadığı için mutlu bir itişti, diğeri ise karnında kıpırdayan bir açlıktı.

Hemen ayağa kalktı ve geniş, keskin gözlerle ona baktı. "Neden... neden sertleştin?" Ayağa kalktığında gözleri adamın kasıklarına kaydılar ama hemen uzaklaştı. Yanakları pembeleşti. "Hiçbir şey yapmıyordum bile. Tanrım, lütfen bana uykumda sana sürtünmediğimi söyle."

"Taşlama mı?" Bunu yapabilir ve ondan bu tür bir tepki alabilir miydi? Birdenbire öğrenmek istedi, bu da sadece nabzının atmasına neden oldu ve taze kayganlaştırıcı yüzeye sızdı. "Hayır. Kokun değişti ve kollarımda kendini güzel hissettin. Yumuşak ve sıcak."

Bunu ya da ne hissettiğini daha iyi açıklayabilmeyi diledi. Bunu yaparsa, kız ona dokunmak ister miydi ya da karşılığında onun da kıza dokunmasına izin verir miydi?

Aletini havadan korumak ve acısını azaltmak için kavrayarak onun anlamasını sağlamaya çalıştı. "Özel biriyle bu şekilde hissetmem gerektiğini ve onun burada kendimi iyi hissettirmesi gerektiğini söyledin." Kuyruğu endişeyle kıvrılırken göğsünü işaret etti. "Bunu sen yapıyorsun."

"Hayır," diye karşı çıktı, adamın aletini göstererek. "Seni orada iyi hissettirdim ve daha fazlasını istiyorsun. Buradaki tek kadın ben olduğum için beynin sana kalbin olduğunu söylüyor."

Gözleri maviye dönerken hüznün kapladı içini. Kadının ima ettiği şey hoşuna gitmemişti.

"Daha önce başka bir kadınla birlikte oldum ve o bana böyle hissettirmedi." Yine de... Raewyn'le tanıştığında bir siki olduğunu bilmiyordu ama bunu Emerie'ye söylemedi. "Sen... çok güzelsin. Yüzünü, kokunu ve bana karşı nazik olmanı seviyorum."

Kızın yanakları kıpkırmızı olunca başını yana eğdi. "Güzel mi?" diye kekeledi, dudakları nutku tutulmuş gibi açılıp kapanıyordu.

Ona böyle hitap edilmesinden hoşlandığını fark ettiğinde göğsü gururla kabardı.

"Saçların çok güzel ve güneşin doğuşu gibi parlak turuncu renkte parlaması hoşuma gidiyor. Gözlerin donmuş bir göle benziyor ama yine de bana sıcaklıkla bakıyorsun. Ve bana gülümsediğinde... tüm yüzün göğsümü acıtıyor. Bunları güzel buluyorum."

Aralarındaki küçük mesafeye rağmen kalbinin hızlandığını duyabiliyordu. Yanakları daha da kızardı ve elini kaldırıp sol elini kapattı; yüzündeki perdeli yara izlerinin bir kısmı her zamanki solgunluğundan koyulaşmıştı.

Çekici bulduğu diğer özellikleri anlatmaya devam etmek istiyordu ama hepsi de şu anda elinde tuttuğu şeyi hatırlatıyordu. Bunları düşünürken mutlulukla okşamak istemesine neden oluyordu.

Cazip gelmişti.

"Biz... bunu sen *şu* işi hallettikten sonra konuşabiliriz, tamam mı?" diye fısıldadı, bir kez daha uzaklara bakmadan önce ona baktı. "Bilirsin, aletin sertleşmemişken ve daha net düşünebiliyorken?"

Bu konuda daha fazla konuşmak istiyordu. Bunun iyi bir şey olduğunu umuyordu.

"Bana dokunacak mısın?" Şu anda onun ellerinin üzerinde olmasını her şeyden çok istiyordu. Sadece bu fikir bile onun ayırık gagasından sıcak ve ağır bir nefesin dökülmesine neden oldu.

"Git ereksiyonunla ilgilen, Ingram," diye ormanı işaret etti. Adam kıpırdamayınca, kadın olduğu yerde kıpırdandı. "Git mastürbasyon yap. Git boşal."

Ortasında boş bir alan olan bir halka oluşturana kadar elini kıvırdı. Bir gösteri gibi havada aşağı yukarı hareket ettirdi.

Ereksiyonunu kavrarken onu taklit etti ve küçük bir ürperti onu sarstı, kayganlaştırıcı onu nemlendirmek ve korumak için yüzeye çıktı.

"Burada olmaz! Ormanda." Haklı olup olmadığından emin değildi ama ona tepki olarak dar gömleğinin içinden göğsüne iki küçük boncuk çakılmıştı. Bunu ondan daha önce hiç görmemişti. "*Lütfen*, aklımı kaçırmadan önce."

Kokusuna tekrar o lezzetli keskinlik karıştığında neredeyse isteğini reddediyordu. Ancak kızın parlak kırmızı ama yalvaran ifadesi onu hayal kırıklığına uğratarak ayağa kalkmasına ve uzaklaşmasına neden oldu.

Ondan dayanabileceği kadar uzaklaştıktan sonra diz çöktü, buna dayanabileceğinden şüpheliydi.

Kadının yakınında olması ve bunu yaptığını bilmesi umurunda mıydı? Hayır, ilk darbesi etini kemiklerinin ve kaslarının üzerinde zevkten sıkılaştırdığında değil. Aslında, onun orada, farkında olduğu düşüncesi, sikiinin zonklamasını derinleştirdi.

Ona dokunmadığı için, bunu ona bakarken yapmak ve onun kendisini izlemesini sağlamak isterdi. Onun içinde uyandırdığı ihtiyaç ve arzuyu görmesine izin vermekten heyecan duyardı.

Emerie, diye içten içe inledi, sikini sıkamak ve daha sert okşamak zorunda kaldı, bunun yerine onun yumuşak eli olmasını diledi.

Beni okşamasını istiyorum. Onun dokunuşunu arzuluyor, şu anda onu görmeyi, kokusunu - özellikle de yeni kokusunu- içine çekmeyi arzuluyordu.

Onun özünün her parçasını hayal etmeye çalıştı, böylece serbest kalmasına yardımcı olabilirdi. Yumruğunu kaygan, ıslak horozunun etrafına kaydırırken vuruşları daha hızlı büyüdü.

Yine de, ne kadar uzun süre denerse, o kadar güçlü olmak zorunda kalıyordu.

Onun yakınında olmasına aldırmıyordu ama tek başına olmaktan hoşlanmıyordu. Bunu yaparken soğuk ve yanlışı hissediyordu, sanki bu yanından utanması gerekiyormuş gibi.

Bunu fark ettiğinde, ihtiyaç duyduğu ağrı onu rahatsız etmeye başladı. Bitirmek için daha hızlı gitmeye çalıştı, çekirdeğini sıkıştırmak için kavramasını güçlendirdi. Uca odaklandı ve küçük inilti ondan düştü.

Yine de, ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, serbest bırakılması yaklaşımadı. Bunun yerine, dokunaçlarının mutsuzca ve sıkıntıyla kıvrılmasına neden olarak tabanını rahatsız etti.

Göğsünden küçük bir inilti kaçtı.

Bu şekilde ya da bununla tek başına sıkışıp kalmak istemiyordu.

Emerie parmaklarının arkasını kızarmış yanaklarına bastırarak kızarıklığının geçmesini diledi. Geçmedi, en azından uzun süre geçmedi. Titreyen nefesleri onu her sakinleştirdiğinde, şu anda ormanda bir Duskwalker'ın birini dövmede olduğunu hatırlıyordu.

Aman Tanrım, diye içten içe sızlandı ve bunun kanıtını dünyadan saklamak için yüzünü kapattı.

Gözlerini kapatmasındaki sorun, onun tam önünde sikini okşadığını canlı bir şekilde hatırlamasına izin vermesiydi. Aynı zamanda ona aynı ürkütücü, endişe verici, *çılginca* tepkiyi veriyordu.

Kukusu sıkıştı ve meme uçları zonklamaya başladı.

Şimdiye kadar tanık olduğu en rahatsız edici, en şaşırtıcı şey -bir Duskwalker'ın kendini tatmin etmesi- neden aynı zamanda gördüğü en ateşli ve en erotik şey olmak zorundaydı?

Kendi büyük, pençe uçlu yumruğunun içinde, dev aleti normal boyutlarda görünüyordu. Ama menekşe moru rengindeydi, başı daha koyuydu ve dört uzun dokunaç uzunluğunun en az yarısına kadar kıvrılıyordu.

Kendine gel Emerie, diye seslendi, kendini bu gerçeklikten uyandırmak için yanaklarını okşadı.

O bir Duskwalker. Onun sikine dokunmayı hayal edemezsin.

Ama öyleydi.

Bu yanlış, seni sik kafalı. Yanlış!

Peki neden dudağını ısıyor ve yarım ağızla ona gitmeyi düşünüyordu? Neden ona gitmesini ve bu işi kendi başına halletmesini söylediği için pişmanlık duyuyordu? Eğer kalmasına izin verseydi, Ingram onun önünde dururken mastürbasyon yapar mıydı?

Bana güzel dedi. Ondan kaçan inilti tam bir kargaşaydı.

Emerie en son ne zaman birinin görünüşüne iltifat ettiğini hatırlamıyordu. Hiç kimse saçlarının gün batımına benzediğini ya da gözlerinin donmuş bir göl gibi olduğunu söylememişti. Kimse Ingram'ın günler önce yaptığı gibi yüzünün yaralı tarafını isteyerek avuçlamamıştı ya da ona karşı hiç bu kadar... masumca tatlı olmamışlardı.

Bu Duskwalker'la geçen hafta boyunca, korkunç bir canavar şimdiye kadar tanıştığı en sevimli yaratığa dönüşmüştü. Sevgiyi böylesine kolaylıkla karşılayan ve kendi yöntemleriyle ona karşılık vermeye çalışan bu canavarı reddetmek zordu.

Hayır, yapmamalıyım.

Sarılmak ve kucaklaşmak, ona cinsel olarak dokunmaktan farklıydı.

Ormanın içinden gelen zevk seslerini duymadığı için memnundu. Emerie'nin aklını kaçıracağından ve ona doğru vals yapacağından emindi.

Ağaçların hemen ötesinde mastürbasyon yaptığını bilmek müstehcen ve akıl karıştırıcıydı. Muhtemelen onu, cinsel arzularının merkezini düşündüğünü ve hayal ettiğini bilmek daha da iffetsizdi.

Vay anasını. Ben bir Duskwalker'ın mastürbasyon malzemesiyim. Baş döndürücü bir kıpırdanmayla kalçalarını birbirine bastırdı, bunun seksi olduğunu düşünecek kadar kafasının bozuk

olduğunu biliyordu. *Hiçbir erkeğin benim fikrimle otuz bir çektiğini sanmıyorum.*

Belki de öyleydi ama Emerie içten içe çok güvensizdi. Bunu insanlara göstermemeye çalışıyordu ama yatak odasında saklamak zordu. Seks için tamamen soyunmayı sevmezdi. Kendini saklamayı tercih ederdi.

Tişörtünü tenine yapışmış gibi giyiyor ve bunu çoğunlukla karanlıkta ya da loş ışıktaki yapmakta ısrar ediyordu.

Ingram'ın ona söylediklerinden sonra bile bu sihirli bir şekilde ortadan kalkmamıştı. Bir yanı, Ingram'ın giysilerinin altında yatan şeyi görmesi ve bundan rahatsız olması halinde... zedelenmiş egosunun bunu kaldırabileceğini sanmıyordu.

Eğer bir canavar vücudunun çirkin olduğunu düşünüyorsa, dünyada ne umudu olabilirdi ki?

Meme uçlarına bastırarak yumuşamalarını ve dikleşmeyi bırakmalarını sağlamaya çalıştı. Gömleğinin iç kısmına sürtünmeye devam ettiler ve ona durumun farkında olduklarını hatırlattılar.

Ingram kısa bir süre önce gitmişti ve acele edip dönmesini diledi, böylece daha önce söylediklerini tartışabileceklerdi. Aklında ve belki de kalbinde neler olup bittiğini anlamasına yardımcı olmak istiyordu, böylece bunu düzeltebilecekti.

Onu istememeliydi. Kendi türünü -eğer kendisiyle akraba olmayan dişileri varsa- ya da belki Emerie'den daha güzel ve daha nazik bir insanı istemeliydi.

Geçmişte ona yanlış yapmamış biri; kendisinden nefret etmesine neden olur diye özür dilemekten korktuğu bir şey.

Tam zihninin çılgınca sersemlemesini hafiflettiği sırada, ağır ve yaklaşan ayak seslerinin altında kırılan sopalar irkilmesine neden oldu. Hareketi duyduğu yöne döndü ve garip ve anormal şehvet dolu düşünceleriyle yüzüstü yakalandığı için kızarması derinleşti.

"İşiniz bitti mi?" diye sordu sessizce.

Ingram hâlâ sert olan aletini kavrayarak ağaçların arasından çıkınca Emerie'nin bakışları öyle bir döndü ki neredeyse etrafında dönecekti. Kalbi atışlarını ikiye katladı ve pes etmek istedi. *Hayır! Kesinlikle bitmemişti!*

Adamın kendisine yaklaşacağından ve onu bu işi halletmeye zorlayacağından endişeleniyordu ama adamın vücudunun yere çarpmasıyla öyle olmadığı anlaşıldı. Göz kapaklarının kenarından bakınca adamın da kendisiyle birlikte açıklığa oturduğunu fark etti ama yüzü ona dönüktü.

Dizleri yukarı kalkmış, kasıklarını ondan korumaya çalışıyordu.

Kaşları çatıldı, özellikle de Ingram'ın kolu kendisiyle oynuyormuş gibi hareket etmediği için. Dürüst olmak gerekirse, Ingram orada öylece oturuyordu. Hareket eden tek şey nefes nefese göğsü ve sinirlendiğinde yaptığı gibi kuyruğunun ucuyla yere vurmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" derken sesi kendi kulaklarına bile zayıf geliyordu. Sana gidip icabına bakmanı söylemişim."

Ingram başını ondan yana çevirdi.

"Tek başıma olmaktan hoşlanmıyorum." Sonra omuzları çöktü ve içe doğru döndü, tam o sırada gözbebekleri kemikli yanağını aydınlatacak kadar parlak kırmızımsı bir pembe renkte parladı. Sesi daha yumuşaktı, "Gececek. Ama ben... Acımaması için tutmalıyım. Hava acıtıyor."

Emerie, göğüs kafesinin ardında çalkantılı bir duygu kabarırken dudağını ısırды. Adamın gözlerinin renginin utanç ya da mahcubiyet hissettiği anlamına geldiğini biliyordu.

Ona böyle hissettirmek istememiştim. Onun kendi bedeninden utanmasını ya da tamamen doğal olan bir şeyden utanmasını istemiyordu.

Kahretsin. İkiyüzlü gibi hissediyorum.

Sırf kendi yalnızlığını hafifletmek için birçok erkeğin vücudunu cinsel boşalım için kullanmasına izin vermişti. Bu gece sadece birkaç kısa kelimeyle kendisini hiç kimsenin hissetmediği kadar güzel hissettiren biri için bunu yapamaz mıydı?

Bir başkası için bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuşken, kalbini en garip, en hassas acılarla sıkıştıran biri için. Birkaç dakika önce, onun yüzünden midesinde avuç içi kadar kelekler

uçuşuyordu ve daha küçükleri meme uçlarının etinin altında çırpınıyordu

ve klitoris.

Mesele şuydu. Emerie ona ihtiyacı olduğu, acısını dindirecek *birine* ihtiyaç duyduğu için yaklaşmamıştı. Ingram'a yaklaştı çünkü kopuk bir kucaklaşmadan zevk almak istiyordu. Adamın bunu istediğini ama onun iyiliği için reddettiğini anlayabiliyordu.

Birçok zalim insanın aksine, sırf kendi zevki için onu zorlamayacak ya da ona saldırmayacaktı. İyi bir insan olmak için elinden gelenin en *azını* yapıyordu ve bu da kızın ona daha fazla dokunmak istemesine neden oluyordu.

Sadece ona yakın olmak için orada oturuyor olması, sadece serbest kalmak istemediği anlamına geliyordu.

Arzularının altında başka bir şey vardı ve onun kırılğanlığı onu çağırıyordu.

Yaklaştığında Ingram'ın kasları gözle görülür şekilde gerildi, bu yüzden daha temkinli yaklaştı. Bunu yaparken dudaklarını ısırdı ve ayakkabılarının altındaki her dal çatırtısı onu daha da gerdi... ve *başını döndürdü*.

"Hâlâ sana dokunmamı istiyor musun Ingram?" diye sordu yumuşak bir sesle, belli belirsiz pazılarına uzanarak.

"Hayır," diye alay etti, başını bir kez daha başka yöne çevirdi, ama gözbebekleri kırmızımsı pembe renkte parlamadan önce değil. "İstemediğin zaman bana dokunmanı istemiyorum."

Utanc bir kez daha göğüs kafesinin arkasına saplandı.

Tam elini adamın pazularına koyacakken, adamdan sessiz ama tehditkâr bir hırıltı yükseldi. Uzun bir süre tereddüt etti, sonra parmak uçlarını adamın pullarına bastırdı. Kafatası kıpkırmızı parlayan gözlerle ona döndü ve gürlemesi daha da kötüleşti.

Tanrım, lütfen beni ısırma, diye yalvarırcasına düşündü ve adamın ayaklarının arasında durmak için döndü.

Isırma beni. Isırma beni.

"Sorun yok," diye rahatlatmaya çalıştı, diğer eliyle onun sikine uzanabilmek için eğildi. "Sana dokunmama izin ver. Dokunmak istiyorum."

Parmak uçları açıkta kalan kafasına temas ettiği anda, iniltili bir ses çıkardı. Gözbebekleri anında parlak mora dönuştü - her zamanki orkide rengine kıyasla farklı bir tonda olsa da.

Şişmiş ucu avuçladığında ve başını nazikçe kavradığında, onun uzunluğunun merkezini serbest bırakmasını ve onu içine çekmesini bekliyordu. Bunun yerine, kendini o kadar sıkı kavradı ki, ucu avucuna doğru şişti.

"Neden?" diye homurdandı.

Emerie diğer elini adamın pazularından yukarı kaydırđı ve çenesinin tam köşesini kavradı. "Çünkü sana dokunmak istiyorum. Sadece biraz gerginim. Bazen utangaç olabiliyorum."

Gerçeğin tamamı bu değildi ama en azından bir kısmıydı.

Ingram'ın boyu, kütlesi ve penisi devasa boyutlardaydı. Bazı açılardan korkutucuydu. Kendi gücünü ve bunun kendisi gibi küçük birine ne kadar zarar verebileceğini bilmeyen iri bir bakirenin altında kalmaktan korkuyordu. Pençeleri keskindi ve o zamandan beri biraz körelmiş olsalar da onu çoktan kesmişlerdi.

Bir de kendi hisleri vardı. Korkutucu oldukları kadar şaşırtıcıydılar da. Emerie bu Duskwalker'a neden ilgi duymaya başladığını bilmiyordu ama daha önceki uyarılmışlığı gözden kaçmamıştı.

Ingram erdemli değildi - olduğu şey bunu imkânsız kılıyordu - ama düşünceleri ve kalbi saftı. Ruhunun derinliklerinde bir yerlerde, Ingram'ın mutlak dürüstlüğünü arzuluyordu.

Onu insan erkekleri gibi kullanmaya çalışmadığı için Emerie ona istediğini verecekti ve bunun her saniyesinden zevk *alacağını* zaten biliyordu.

Güven vermesi ve açıklaması adamın elini gevşetmesini sağladı ve elini aşağı doğru kaydırıp adamın elini itmesine izin verdi. Adamın tepkisi anında oldu.

"Emerie," diye hafifçe inledi, pençeli ellerinden birini kızın saçlarının arkasına sokarken diğerini beline doladı ve her ikisi de onu daha yakına çekti.

Ayakta durduğu pozisyondan alçaldı ve dizlerini kullanarak bacaklarını çaprazlamak zorunda kalana kadar aşağı itti. Onunla baş hizasında durmak için kalçalarının üzerine diz çöktü ve ona bakabilmesi için kollarında geriye yaslanmasına izin verdi.

Şaftının kayganlığı ilk başta kalın ve yapışkandı, ama onu başından tabanına kadar tamamen okşadığında, taze kayganlaştırıcı yüzeye çıktı. Şimdi daha ince ve daha kaygandı, elini bir saniyeliğine çektiğinde, sıvı parmakları ve horozu arasında ağ ördü. Geçen seferkinin aksine, cildini kaplamanın güzel olduğuna karar verdi ve hatta onunla biraz oynadı.

"Seni zavallı şey," diye fısıldadı onu ilk kez *doğru düzgün* keşfederken. Yavaş ilerleyecek, yaptığı ve dokunduğu şeyin tadını çıkarmasına gerçekten izin verecek ve vermeyi planladığı her kötü kıvrımı ve darbeyi deneyimlemesine izin verecekti. "Aletin çok sıcak ve sert. Çok acıyor olmalı."

Cevap niteliğindeki sızlanışı keskin bir nefes kesilmesiyle aniden kesildi. Göğsü her genişlediğinde, başı yavaşça yukarı doğru eğilirken sırtı giderek daha fazla kamburlaşıyordu. Onu sıkıca kavramaktan ziyade, üzerinde hafifçe süzülen küçük elinin gücü altında gücünü kaybetmiş gibiydi.

Bunu gerçekten seviyor.

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirip arkasında ıslaklık bırakırken, ona dokunmaya daha yeni başlamış olmasına rağmen nasıl bu kadar şiddetli tepki verdiğini düşündü.

Elinin tamamı yarısına kadar onun çevresini sararken, onu biraz daha sıktı. Aleti avucunun altında sarsıldı ve yarıya kadar indiğinde dokunaçları kenetlenmeye çalıştı. Geri çekilemeyeceğinden endişelenerek derinliklerine inmemeye dikkat etti.

Yanmış şeker ve ceviz kabuğunun mükemmel karışımı duyularına nüfuz etti ve Emerie öne doğru eğilerek onun baş döndürücü kokusunu doğrudan etinden alabildi. Yanağı, burnu ve dudakları boğazının ön tarafını kaplayan yumuşak pullara sürtündü ve altlarındaki gergin, gergin kasları hissetti.

Ondan gelen sesi fark etmesi biraz zaman aldı, ancak amcığı buna tepki olarak güçlü bir şekilde kasıldı. Daha önce hiçbir erkekten bu kadar erotik bir ses duymamıştı, genellikle agresif bir ihtiyaçla inler ya da homurdanırlardı.

Anında meme uçlarının ağrmasına ve amının kasılmasına neden oldu.

Aman Tanrım... İnemeleri çok tatlı, çok yumuşaktı. Özgür, tutkulu ve naziktiler. Göz kapakları titredi, artan arzuyla uykulu hale geldi. Daha fazlasını yapmasını istiyorum.

Sadece kendi başlarına çıkardıkları sesler bile son derece erotikti; sadece o sessiz, küçük, mutluluk dolu hisşirtılar için bile bunu yapmaya devam edebilirdi. Sesi o kadar *muhtaç geliyordu* ki, sanki içinde bir sızı vardı ve tek kurtuluşu onun eliydi.

Ama çok daha fazlası vardı ve bununla ilgili her şey onun duyularını harekete geçiriyordu.

Başının etrafını saran çökmüş ve erkeksi kokusu beynini işe yaramaz hale getirdi. Normalden yüksek vücut ısısı tüm kaslarını gevşetmiş ve uysallaştırmıştı. Kafatasının arkasına ve kalçasına batan pençeleri bile keskin küçük zevk noktalarıydı.

"Bu iyi hissettiriyor mu, Ingram?" diye mırıldandı, bir insan gibi hassas olup olmadığını görmek için horoz başının sadece alevlenmiş kenarını okşadı. Titreyen titremesi mükemmel bir cevaptı. "Elimde gerçekten güzel hissediyorsun."

Bunu son yaptığında, hiç hoşuna gitmemişti. Şimdi açgözlülüğünü doyurdu.

"Emerie," diye inledi, o kadar derinden inlemişti ki kızın adı kırık, boğuk ve cızırtılı çıkmıştı. Aleti bir anda kabardı ve kalınlaştı.

Başını onun alnına çarpana kadar öne eğdi ve sonra çenesinin yanıyla onu okşadı. Gagasından yumuşak küçük pantolonlar çıkarken umutsuzca onu burnuna soktu. Kalçasındaki eli aşağı indi, böylece kığını ve uyluğunun kıvrımlarını kavrayabildi.

Küçük bir sesi bastırmak için dudağını ısırdı, sonra derisini yırtmadan önce ısırığını gevşetmek zorunda kaldı.

Ona iltifat etmemden gerçekten hoşlanıyor gibiydi.

Hafifçe yana eğilerek ne yaptığını görebilmek için aşağıya baktı. Karanlıkta, ay ışığının ancak bir şeridiyle, eli çok insanlık dışı, menekşe rengi bir horozu okşadığını görecektir kadar görünürdü.

Üstündeki ve yanlarındaki yumuşak, esnek pul sivri uçlar hassas avucuna sürtündü ve başparmağıyla onları şakacı bir şekilde okşadı. Parmak uçları şaftının altındaki derin oluğa girdi, dokunuşunu merkezine kadar hissedebileceğini umuyordu.

Sünnet derisi yokmuş gibi görünüyordu, bu da çıkıntılı ve derinden zonklayan damarları hissetmeyi kolaylaştırıyordu. Şişmişti ve daha önce kendi kendine mastürbasyon yapmasının durumu daha da kötüleştirdiğini düşündü.

"Bu kadar ıslak olman hoşuma gidiyor. Seni okşamayı kolaylaştırıyor." Onu kuru kuru ovuyormuş ve yangın çıkarmak üzereymiş gibi hissetmiyordu. Bunun yerine, kayganlaştırıcıyla oynayabiliyor, avucunda ve parmaklarının arasında ezilmesine izin veriyordu. "Ve sen o kadar sıcak ve sertsin ki sanki sıcak taştan yapılmış gibisin."

"Nhnn. Bundan hoşlanıyor," dedi sessizce, sanki yanlışlıkla bir düşünceyi ağzından kaçırmış gibi. Aleti deli gibi seğirdi ve ilk kalın precum kuyusu aletin gözünden kalktı. Sanki bu küçük baskı rahatlatıcı olmuş gibi gergin bir iç çekti. "Çok güzel kokuyor. Neden şu anda bu kadar güzel kokuyor?"

Dudakları ayrılırken eli hareketsiz kaldı. *Tahrik olduğumun kokusunu alabilir mi?* Bu, şu anda sıcak ve sırlıklı olan amının kokusunu ta yukarıdan alabileceği anlamına geliyordu!

Ingram inledi, başını tekrar boynunun kıvrımına gömmek zorunda kalana kadar onu kendisine doğru itti ve kalçalarını ileri geri salladı.

"Durma, Emerie."

Onu okşamaya devam ederken onun hızına ayak uydurdu. Ancak bir anlık dinlenme, bunu bir süredir yaptığını ve kolunun yorulduğunu fark etmesine neden oldu. Diğerini öne çıkarmak istedi, ama onun yanına sıkışmıştı.

"Boşalmana yardımcı olmak için ne yapabilirim, Ingram?" diye mırıldandı yumuşakça, sikini bir daire şeklinde iterek. "Bu mükemmel." Sonra onun saçlarını okşayarak geriye yaslanmasını sağladı. Düz dilini soktu

Gagasının ucunu geçti, düşündüğünden çok daha uzun olduğunu ortaya çıkardı ve yanağını dağınık bir şekilde yaladı. "Böyle kalmak istiyorum."

Böyle mi kalacaktı? Dürüst olmak gerekirse, tecrübesiz bir adam gibi birkaç vuruştan sonra patlayacağını düşündü.

Emerie bundan zevk alıyordu. Kokusu titreyerek titreşiyordu, o kadar ıslaktı ki iç çamaşırını ve sonra pantolonunu ıslatana kadar çok uzun süreceğini düşünmüyordu. Meme uçları, her nefes alışında sert göğsünün üzerlerine sürtünmesinden zevk alıyordu.

Ama bunun sonunda, kendisi için bir rahatlama olmayacağını biliyordu. Bu Ingram ve onun serbest bırak.

Bunu ne kadar uzun süre yaparsa, vücudu ona şu anda okşadığı canavar aletini arzuladığını

söyledikçe, pantolonunu sıyrıp üzerine binmeyi o kadar çok istiyordu. Ya da parmaklarını, hatta belki de o büyük gagasını; uzun ve geniş kıvrımıyla şu anda sürtünmek için iyi görünüyordu.

Gelmesini gerçekten izlemek istiyorum.

Geçen sefer bundan daha çabuk boşalmıştı. Daha hızlı, daha sert gitmiş ve iki elini de onun etrafına sarmıştı.

İlk seferinde yaptığını taklit etmeye çalıştı ama sadece tek eliyle. Temposunu ve gücünü değiştirmesi, ondan yüksek sesli ve gürleyen bir iniltinin çıkmasına neden oldu.

Adamın kalçaları sarsıldı, siki kızın sıcak avuçlarının içine girdi ve kızın dudaklarını keyifli bir sırtış kapladı.

Emerie büyük bir çabayla boştaki elini adamın etli sikinin etrafına dolayana kadar aralarında dolaştırmayı başardı. Biraz geriye kaymak zorunda kaldı, neredeyse adamın kalçalarından yere düşecekti ama ayak parmaklarıyla kendini orada tuttu.

Her iki elini de kullanarak, sert, sarsıcı ve hızlı vuruşlarla ilk çeyreğinde yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Ayrıca onları farklı yönlere çevirdi, böylece shaftının hangi kısmının avuçlarını, başparmaklarını veya parmaklarını alacağını bilmiyordu.

Prekum sızıp ellerine damlamaya başlayınca başı geri fırladı. Kalçaları daha hızlı sallanırken, tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi omzunu kavradı.

"Nazik ol, Emerie," diye yalvardı ama yine de iç gıcıklayıcı, hırıltılı bir tonu vardı. "Bu çok iyi hissettiriyor." "Benim için gelmek istemiyor musun?" diye mırıldandı.

"Emerie." Başka bir rica mıydı? Bir uyarı mı? Bir lanet mi? Şu anda umurunda değildi. Adının söylenmesi, sanki ona en tatlı coşkuyla işkence ediyormuş gibi, çok kötü bir günahı.

Dünyadaki her canlının onu serbest bırakan kişinin kendisi olduğunu bilmesini istercesine kükreyene kadar bunu söylemeye devam etmesine ihtiyacı vardı.

Dudaklarından dökülen vahşi, ateşli pantolonla, onun çıkıntılı ereksiyonunu tüm gücüyle sıktı ve masaj yaptı.

Adam hırlayarak öne atılıp onu sırtüstü ittiğinde kadının nefesi kesildi. Adam onun üzerinde diz çöküp kollarını başının üzerinde kavuşturdu ve ellerinin içine sokmaya başladığında bacakları adamın kalçalarının arasından kaydı.

Gitmesine izin vermedi ama gözleri endişeyle büyüdü. Ancak istediğini elde etmişti. Kaybolmuş, şehvet dolu inlemelerinin arasında ona seslendi. Tekrar tekrar, "Emerie" diye inledi.

Ayrıca, neredeyse onun üzerine yatana kadar yavaş yavaş alçaldı. Kollarını, üst yerine alt yarısını kavrayana kadar aşağıya doğru zorladı ve dokunaçları onu kendisine tutmak için ön kollarının etrafına dolandı.

Uyarılmışlığı korkusunu gölgede bırakıyordu ama yine de aklının bir köşesini kemiriyordu. Aletinin ucu karnının üzerinde ileri geri kayarak tişörtünü azar azar yukarı kaldırdığında daha da arttı.

Kolları sıkıştığı için onu çekip indiremedi.

Tam kumaşın alt kısmı ucuna takılmıştı ve onu ikiye ayırmak üzere olduğunu düşündüğü anda, altından fırladı.

"I-Ingram," diye seslendi, şu anda sikini ellerine sürtmekte ve karnına gömülmekte olan Duskwalker'ı sakinleştirmeyi umuyordu.

Adamın kolu, Emerie'yi kendine doğru çekmek istercesine başının üst kısmına doğru gerildi ama bunun yerine onu aşağı itti. Adamın siki göğüs kafesinin üzerine çıktığında Emerie ciyakladı.

Başı geriye doğru eğildi ve göğsü, göğüslerinin arasından kayan sert, sıcak ve sırlı kolan hissiyle kavislendi. Gömleği iri göğüslerinin etrafında ne kadar sıkı duruyorsa, aralarına sığacak şeyi elde etmek için makul miktarda güç kullanmıştı. Yastıklanmıştı, rahatça yastıklanmıştı ve bulunduğu saran yumuşaklıkla itişleri yumuşadı.

Kolları da yanlarında bükülmüştü çünkü ona dönen uzuvlarla bağlıydı ve bu, ellerinin

boşluklarının derinliklerinde olduğu anlamına geliyordu. Aletin tabanına gömülü iki oval avuç içleriyle masaj yapıyordu ve onlara dokunması onu daha da yavaşlattı.

Boğazından iniltieler geliyordu ama başı göğsüne bu kadar yakınken, ciğerlerini ele geçiren en ufak tıkrıtları bile duyabiliyordu.

"*Kahretsin,*" diye inledi Emerie, gömleğinin altına gizlenmiş ve ileri geri hareket eden horozunun yarısını görmek için aşağı baktı. "Neden bu kadar güzel hissettiriyor?"

Göğüsleri hassastı ve sikinin dokusu, küçük esnek pullar, başın belirgin parlaması, ıslaklık ve masaj yapan sertlik... hepsi vücudunu köpürtüyordu. Tümsekler hareket ediyordu ve sağ meme ucu sık sık onun tarafından sıyrılıyordu.

Adam her geri çekildiğinde klitorisi zonkluyor, sadece amının iç duvarlarının sıkılmasını sağlıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı, göz kapakları titriyordu, sadece göğüslerini siktiği için boşalabileceğini düşündü. Eğer amcığı spazm geçirmeyi bırakmazsa, sonunda serbest kalabilirdi.

"Siktir," diye tekrarlardı Ingram ve az önce ona bu laneti kullanmanın yeni bir yolunu öğrettiğini fark etti.

Nefes nefese dudaklarının kenarını yalarken, onun bu şekilde küfretmesi hoşuna gitmişti. Bunu tekrar yapmasını istiyordu. Ve içinde ne kadar mücadele kaldıysa, bu ve onun göğüsleriyle oynamasıyla silinip gitti.

Tohum keseleri olduğunu düşündüğü şeyin avuçlarının üzerinde ileri geri hareket etmesine izin vermek yerine, baskıyı derinleştirmek için parmaklarını hafifçe bastırdı.

Muhtaç küçük iniltisi en tatlı şarkıydı ve şiddetli, tüm vücut titremesi güzeldi. Kadın baskıyı azalttığına "Siktir!" diye bağırdı. Göğsü titriyordu, çünkü vücudunu serbest bırakmak için savaşıyordu.

Gergin bir şekilde tuttuğu nefesi. Kalçaları hareket etmeyi bırakmadığına göre, hoşuna gittiğini düşündü. Tekrar yaptı ve adam "Siktir!" diye bağırdı.

Adamın hamleleri hızlandı ve pençelerinin toprağı oyarken çıkardığı ses kulaklarında çıtırdadı. "Haaa. Bu kadar yeter. Buna dayanamıyorum."

"Gelmek üzeresin, değil mi?"

Keselerinin ne kadar sıcak olduğunu ve sanki sıkılmış gibi anlık olarak içe doğru çöktüklerini görüyor olmalıydı.

"*Evet,*" diye homurdandı.

Diz çökmüş duruşu, altından onun etrafında kıvrılırken genişledi ve itişleri yavaşladı. Kızın kollarını çürüyeceklerini düşünene kadar sıkıca saran dokunaçları öyle olmasa bile, sızlanmaları sevimliydi.

Keseleri sıkılaştı ve neredeyse kayboldu, tam horozu şişti ve dolgun kaldı. Kükremesi yüksek ve gergindi, zevki dışındaki tüm sesleri bastırıyordu.

Adam boşalmaya başladığında ve sıvı ısı her iki göğsünün üzerine, arasına ve etrafına fışkırdığında kendi bastırılmış inlemesi bile kayboldu. Gömleğinin içinde tam bir karmaşa yaratıyordu, ama o kadar sıcak ve güzeldi ki daha fazlası için göğsünü yukarı bastırdı.

"*Hadi gel*" diye düşünürken, dili pantolonunu *çıkarmaya* yardım etmek için öne düştü. *Sakın durma.* Çok dağınık ve kabaydı ama gömleğinin ıslak ve yapışkan olmasını istiyordu.

Hatta doğrudan meme ucunun üzerine boşaldı ve ne kadar karıncalanırsa karıncalsın onu şaftına sürtmeye çalıştı.

O kadar çok boşaldı ki, köprücük kemiklerinin yarıklarında birikti ve göğüslerinin altındaki kıvrımlara damladı.

İşi bittiğinde, adamın bitkin bir halde üzerine yığılmadığına şükretti. Birkaç dakika boyunca tamamen hareketsiz kaldı ama rahatlayan dokunaçları gevşedikçe onu ele verdi. Altındaki ikisi hafifçe

karnını gıdıkladı.

"Emerie," diye homurdandı, geri çekilebilmek için ayağa kalktı.

Yaptığı ilk şey, tamamen örtünene kadar tohumla ıslanmış gömleğini aşağı itmek oldu.

Fark etmiş ya da umursamış olsa da bunu belli etmedi.

Onu kucağına aldı, böylece kürek kemikleri ön kolunun üzerinde uzanıyordu ve kafatasını boynunun kıvrımına gömdü. Kafasını ona sürttü.

Kukusundaki zonklayan ağrıyı görmezden gelerek yatıştırıcı bir şekilde onun kabaran göğsünü okşadı. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, sesi arzuyla boğuk ve boğuktu.

Gecikmiş bir artçı şok onu sarsarken inledi. "Benim gibi kokuyorsun." Bir kıkırdama onu kollarında zıplattı. "Eminim öyledir."

Kollarından birini onun altından çekerek parmak uçlarını ve pençelerini onun yan tarafına doğru kaydırды.

"Kaledeyken de böyle kokuyordun ama başkasınınkinden." Emerie kaskatı kesildi ve arzuyla karışık kızarıklığı utançla parladı. "Artık benim olması ve seni işaretlemesi hoşuma gidiyor."

Garip bir şekilde bölgesel ve sahiplenici olan bir şey nasıl bu kadar şefkatli olabilir?

"Ah, Ingram," diye iç geçirdi ve yanağını onun kafatasının tepesine sürttü. Şu anda kalbi uzun zamandır hissetmediği kadar hafiflemişti ve bunu ona sokularak paylaşmak istiyordu.

"Ancak," diye mırıldandı, pençeleri kadının kalçalarından birine ulaşana kadar aşağı doğru inişini tamamladı. "Senden gelen nefis bir koku var."

Adam bacağını tuttuğunda Emerie şaşkın bir çığlık attı ve onu yukarı çektiğinde tesadüfen kalçalarını açtı. Dizlerinin üzerine çökmüş ve kollarını onun üzerinde dikleştirmiş olan kafatası, gözbebeklerinin kaynağı bulmaya çalıştığını gösterecek şekilde eğilip bükülmüştü.

Gözlerini aşağıya çevirdiğinde, dokunaçları gevşemiş olsa da, dölle kaplı sikiinin hâlâ sert olduğunu gördü.

Uh oh! Onun altından sürünerek çıkabilmek için yüzüstü yuvarlandı.

Ingram onun bacağını yakaladı, sırt üstü çevirdi ve kafatasının ön kısmını karnına doğru itti. Adam daha da alçalmadan ve başını kalçalarının arasına gömmeden önce onu durdurma şansı bile olmadı. Sadece kalçalarını yerden kaldırdığında sırtı kıvrıldı ve bacakları havaya fırladı. Sonra onu tam gagasının kafatasının geri kalanıyla buluştuğu yere oturttu - ki bu tam da burun deliklerinin olduğu yerdі.

Narin kıvrımlarını ezdi ve ıslaklığını gagasıyla iterek onu ne kadar tahrik olduğunu hissetmeye zorladı.

Adam derin bir nefes aldığında yüzü kızardı ve son nefesini vermek istedi. Tanrım, onu kokluyordu! Bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı. Böylesine ilkel, cinsel bir eyleme nasıl tepki vereceğini bilemediği için utanç içinde yüzünü kapattı.

Derin bir iniltiyle öyle bir ürperdi ki, kuyruğu kıvrılıp bükülürken yaprakları hışırdattı ve sert darbelerle arkasındaki zemine vurdu.

Aynı anda acı dolu bir çığlık attığında, Emerie bunun zevkten olup olmadığını merak etme fırsatı bulamadı.

Ingram irkildi.

Adam geri çekilmeden önce bacaklarını kafatasının etrafına saracak kadar zamanı vardı. Onu daha fazla tuzağa düşürmek için boynuzlarını bile yakaladı.

"Emerie?" diye sordu, çıkardığı ses nedeniyle sesi normalden daha tiz çıkmıştı. Gözbebekleri telaşla önce beyaz, sonra koyu sarı renkte titreşti, sonra tekrar mor renge döndü.

Gözlerinden yaşlar süzülürken, "Kal Ingram," diye yalvardı.

Bakışları şu anda *parmak uçlarıyla kalçasının* derinliklerinde bulunan dört santim uzunluğundaki pençelere kaydı. Adam onun bakışlarını takip etmiş olmalı ki pençelerini çıkarmaya başladı, ta ki kadın uzanıp onları tutana kadar. "Yapma. Çıkarma onları."

Şu anda yarayı tikiyor ve kanamanın en kötüsünü durduruyorlardı. "Canını yaktım Emerie," diye inledi.

"Sorun değil" derken dudakları titriyordu.

Bu kesinlikle iyi değildi! Ama bunun bir kaza olduğunu, adamın onu koklarken gerilmesinden anladı.

Pençeleri yüzünden üzgün değildi. İlk acıyı hissettiğinde adrenalini devreye girerek acıyı hafifletmişti. Onun için iyi olmayan şey, muhtemelen onu yemesini engelleyen tek şeyin, bir koku bariyeri görevi gören amcığı olduğu gerçeği idi.

Emerie tarzında, bunda bir mizah bulduğunda güldü. Muhtemelen kendini bu çıkmazın içinde bulan ilk ve tek insandı.

"Kan görürsen çıldıracak mısın?" Şimdiden pençelerinin etrafında boncuk boncuk kan birikmeye başlamıştı. "Hayır. Sadece kokusunu ya da tadını alırsam."

Biliyordum. Eninde sonunda böyle bir şey olacağını biliyordum. Tabii ki, onun kötü şansıyla, her ikisi için de keyifli olan bir şeyi mahvetmek zorundaydı.

Endişelerinde haklı olduğu kanıtlandı.

Gözleri beyaz olduğu için güven verici bir gülümseme oluşturmaya çalıştı - muhtemelen yüzünü buruşturmuş gibi göründü.

"Nefesini ne kadar tutabilirsin?" "Bir süre."

"Bir süre iyi olur." Çantasını aramak için başını geriye eğdi ve bir iki metre ötede buldu. *Çok uzakta.* "Benim için nefesini tutacaksın ve sonra beni yavaşça yere bırakıp pençelerini çıkaracaksın. Tamam mı?"

Onaylarcasına başını salladıktan sonra, itaatkâr bir çocuk gibi söyleneni yaptı.

"Ben söyleyene kadar nefes alma," dedi ve ayağa kalkarak çantasına doğru topalladı.

Bacağından kan damlıyordu ve bir İblisin kokusunu alma ihtimaline karşı gözlerini ormandan ayırmıyordu. Çantasını aldı, açtı ve topallayarak ona doğru geri döndü.

Orada diz çökmüş, kıpırdamadan dururken gözbebekleri parlak turuncu olsa da, bu konudaki suçluluk duygusunu hafifletecek zamanı yoktu.

"Bunun gerçekten kötü olduğunu anlıyorsun, değil mi?" diye sordu çantasından uzun bir efsunlu ip çıkarırken - onu domuz bağıyla bağladığı zamandan almayı hatırladığı için şükreliyordu.

Adam cevap olarak başını salladığında, o da karşılık verdi.

"Seni bağlamam gerek, tamam mı? Yoksa beni öldüreceksin."

Şu anda kaçmak için hiçbir şansı yoktu. Bacağı onu yavaşlatacaktı ve ne olursa olsun onu ölümüne parçalamasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kadın adamın arkasına geçti ve adam da görüşünü kadından ayırmamak için başını çevirdi. Kadın diz çöküp adamın bileklerini birbirine bağlamak istediğinde, adam bileklerini ondan uzaklaştırdı.

"Orası olmaz. Kollarım olmaz."

Sesini kafatasından yansıtabilmesi şu anda çok işine yarıyordu. "Ingram," diye uyardı.

"Bu ipi koparamam, değil mi?"

"Şey, evet. Loncadakinin aynısı."

"Sana ulaşmak için her şeyi yaparım, kendime zarar vermek de dahil." Emerie, adamın kendi kolunu kıracağını ya da koparacağını falan kastetmediğini umarak soldu. Kafatasını öne doğru çevirdi, sonra da aşağıya, toprağa doğru doğrulttu. "Bunu boynuma bağla."

Kalbi sıkışırken tereddüt etti. "Ya kendini boğarsan?"

"Bu şekilde ölemem. Eğer kendi kafamı çıkarırsam, benden güvende olursun ve yarın geri gelirim. İyileşeceğim."

İpi sıkıca kavrayarak dudağını ısırıldı. Bunu yapmak istemiyordu. Kulağa acı verici ve nahoş geliyordu.

"Acele et, Emerie. Göğsüm ağrımaya başladı."

Kirpikleri gözyaşlarıyla dolan kadın, adam başını kaldırıp ona gösterirken ipi adamın boynuna doladı. Etine batana kadar sıkmasını söylediğinde, öyle yaptı.

Onu çevrelerindeki en kalın ağaca götürdü ve ağaca sabitledi, sonra o çantasını tekrar karıştırırken diz çöktü. Otlar kurumuş ve muhtemelen artık işe yaramaz hale gelmiş olsa da, bir hafta önce ona taktığı koku bariyerinin aynısını burun deliklerine bağladı.

Sonra geri çekildi, ona doğru bakarken aralarında boşluk bıraktı.

Gözbebekleri sandığı gibi korku ya da endişe içinde bembeyaz değildi; onun yerine hâlâ parlak turuncuydular.

"Korkmuyor musun?" diye sordu. Roller ters olsaydı, muhtemelen dehşete kapılırdı.

"Korkuyor musun? Hayır, ama senin için endişeleniyorum."

Sadece bu basit ifade bile midesinin acı verici bir ağrıya sıkışmasına neden oldu. "Ben iyi olacağım. Biraz ilaç ve bandaj getirdim."

Umarım her şey yolundadır ve çabucak sakinleşir. Eminim yüzündeki bariyer bezi delirmesini engellemek için yeterli olacaktır.

"Emerie..." diye fısıltıya yakın bir sesle mırıldandı. "Özür dilerim."

Büyük Duskwalker, Emerie her adım attığında kollarında zıplarken suratını astı. Hızıyla, parlak ışıklı ormanda hızla yürüyordu ama göğsünün Emerie'nin yanına değen sıcaklığı her türlü soğuğu engelliyordu.

Biçimler arasında geçiş yapabildiğini fark ettikten sonra, daha canavarca olan biçiminde onu sırtında taşımayı teklif etmişti. Ingram'ın tatlı tarafı bu formdayken, gökyüzü ışıklarını dünyaya saçmaya başladıktan hemen sonra zihninin kontrolünü yeniden ele geçirmişti.

Emerie onun teklifini reddetmiş, bacağının şu anki durumuyla onun sırtında diz çökmek için çok fazla acı çekeceğini açıklamıştı. Ayrıca onları yavaşlatmadan onun yanında yürüyemezdi.

Onun yerine, güçlü kollarının beşiğinde güvendeydi.

Buna aldırmıyordu. Rahatlatıcıydı ve bir prenses gibi gezdirilmek hoşuna gidiyordu. Belinde hançeri ve kılıcı olan ve onları kullanmaktan korkmayan belalı bir prenses.

Bacağı acıyor muydu? Kesinlikle.

Ama iyi olacaktı. Pençeleri büyük atardamarlara ya da toplardamarlara değil, sadece kaslara isabet etmişti. Yarı ay şeklinde delinmiş yaralardı, bu yüzden nispeten hızlı bir şekilde iyileşeceklerdi - enfeksiyon kapmadığı sürece.

Umarım Zagros Kalesi'ndeki kişisel eşyalarından aldığı iyileştirici merhem bu sürece yardımcı olur. Kendine dikiş atmanın bir anlamı olmadığından, kanamayı durdurmak için bacağını sarmakla yetinmişti.

Dürüst olmak gerekirse, bu sabahın en kötü yanı onun kendini kaybetmesini izlemektir.

Ondan özür diledikten hemen sonra nihayet nefes almıştı. Gözbebekleri kıpkırmızı olmadan önce yaklaşık üç saniye geçti ve çılgın bir hayvan gibi ona doğru sıçradı - sadece bir boğulma ile ip tarafından geri çekildi.

Bu Duskwalker saatlerce tüm gücüyle ona ulaşmaya çalışmıştı.

İpin ucuna doğru defalarca hamle yaptı, toprağı ve çimenleri tırmaladı, sonra dönüp ipten kurtulmak için geri çekildi ve başını çılgınca salladı. Kendi boynunu bile tırmalamaya başlamıştı.

Tüm bu süre boyunca ona hırladı ve tersledi, kafatası nadiren kadının oturduğu yere bakıyordu.

Eğer bu bir hafta önce olsaydı, onu beklerken gözlerini devirebilirdi. Ama dün gece aralarında geçenlerden ve yolculukları sırasında ortaya çıkardığı tüm o küçük sevimli yanlarından sonra, buna katlanmak zorlaşmıştı.

Genelde çok koruyucu, tatlı ve şefkatli olan birinin, onu parçalara ayırmaktan ve o parçaları bütün olarak yemekten başka bir şey istemeyen korkunç bir canavara dönüşmesini izlemek... sinir bozucuydu. Göğsünü hâlâ meninin kaplaması ve kayganlaştırıcının ellerinde kuruması da işe yaramamıştı.

Kanı kuruduktan ve en kötüsünü içme suyuyla yıkadıktan sonra, sonunda kendine gelecekti.

Etrafında oyuk izleri ve çalkalanmış toprak varken, gözbebekleri sonunda sarıya dönmüş ve rahatlayarak onun adını haykırmıştı. Tabii ki bu rahatlama, suçluluk duygusunun ağırlığı onu ele geçirene kadar sürmüştü.

Omuzlarını eğerek.

Şimdi ona baktığında gözbebeklerinin hâlâ turuncu renkte olduğunu gördü.

"Artık kendini kötü hissetmene gerek yok Ingram," dedi Emerie iç çekerek ve rengin değişmesini diledi. "Neden bu işin peşini bırakamıyorsun?"

Elleri onu daha sıkı kavradı. "Göğsümde bir yanma hissi var ve bunu nasıl geçireceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti.

Aww. Göğsü mü ağrıyor? Rahatlatmak için göğüs kafesini ovuşturdu. Yardım etmek için yapabileceği çok az şey vardı. Cadı Baykuş gibi iyileştirme büyüsü bilmediğini ya da çok fazla büyü bilmediğini söyledi.

"Beni yemedin, bu yüzden bunun büyük bir kazanç olduğunu söyleyebilirim," diye şaka yapmaya çalıştı, başparmağını kaldırdı, ancak yanıt olarak bir inilti aldı. "Tanrı aşkına, Ingram! Her tarafım yara bere içinde, birkaç tane daha olsa ne olur? Hayattayım - benim için önemli olan tek şey bu."

Aynı zamanda temizdi, çünkü hem kandan hem de tohumdan arınmak için kendisini nehre götürmesini istemişti. Yemek yemiş, uyumuştı. Yaraları dışında gayet iyiydi.

"İşte, sana birkaç tane göstereceğim." Alt dudağının sağ tarafındaki kesik izini gösterdi. "Bunu bir gün kılıç eğitimi sırasında aldım." Sonra başını öne eğdi ve ona başının arkasında büyük bir yara izi olduğunu bildiği yeri gösterdi. "Bu da Gideon'la oynarken verandadan düşüp başımı bir bahçe taşının arkasına çarptığımda oldu." Sağ dizini avuçladı. "Bunu görmelisin. Uzaktan bir hançere benziyor, ki bence bu çok fena bir şey."

Gözbebekleri parlak sarıya dönüştüğünde durakladı. Bu kadar olumlu bir duygusal değişim beklemediği için kaşları çatıldı. Çoğu insan onlar hakkında bu kadar çok konuştuğunda garipseme eğilimindeydi.

Onun sessizliğini fırsat bilerek kendisine en yakın olan yanağını, yani sol yanağını hafifçe dürttü. "Bunu nasıl aldın?"

Endişe, kasvetli bulutlara çarpan bir şimşek gibi karnını delip geçti.

Emerie bakışlarını gittikleri yöne çevirdi. "Şu... Bu uzun bir hikâye." "Tüm yolculuğumuzu alacak mı?" Adamın gerçek anlamda söylediğini ve alaycı olmadığını biliyordu.

Alaycılığın onun kafasını aştığını, tamamen yanlış anlaşıldığını fark etmesi biraz zaman almıştı. O gerçekçi bir adamdı.

"Kastettiğim bu değil," diye homurdandı. "Bu, insanların bir şey hakkında konuşmak istemediklerinde söyledikleri bir şey."

"Neden bu konuda konuşmak istemiyorsun?" "Çünkü hoş bir hikâye değil," dedi.

Sosyal görgü kurallarını anlamadığı için Ingram'a sinirlendiği pek sık olmazdı ama bu, sinirlerini bozduğu anlardan biriydi. Çoğu insan bunu şimdiye kadar çoktan unuturdu.

Yürümeyi tamamen bırakmadan önce adımları yavaşladı, kolları gerildi. Bacakları bir ön kolunun üstünde, sırtı da diğerine dayalı olduğundan, dizleri neredeyse göğsüne doğru yükseliyordu.

"Artık benimle bir şey paylaşmak istemiyor musun?" diye sordu, sesini sakinleştiren derin ve ciddi bir sefalet tonuyla.

Kahretsin, diye iç geçirdi Emerie. Ona baktığında gözbebeklerinin yutkunma mavisine döndüğünü gördü. "Dün gece olanlar yüzünden değil."

"Seni incittiğim ve sana saldırmaya çalıştığım için üzgün olduğumu söyledim. Seni başka nasıl memnun edebilirim bilmiyorum." "Sorun sen değilsin, Ingram," diye açıklamaya çalıştı, kendine kızgınlıkla yaralanmamış yanağını ovuşturarak,

ondan daha fazla. "Sadece... bu olay olduğunda, hayatımın gerçekten kötü bir dönemiydi. Konuşmak acı veriyor.

bu konuda."

"Yine de ben buradayım," diye karşı çıktı. "Senin benim için yaptığın gibi ben de seni yatıştırmaya çalışacağım."

Emerie kapalı gözlerini ovuşturarak yara izleri konusuna hiç başlamamış olmayı diledi.

Ona söylemek zorundayım, değil mi? Eğer söylemezsem, bunun kendi hatası olduğunu düşünecek. Ondan hoşlanmadığım ya da ona güvenmediğim için onunla paylaşmak istemediğimi düşünecek. Bunun için duygularını kapatabilmeyi diledi ama onu rahatsız eden şey muhtemelen ağlayacak olmasıydı. Ve ağlamaktan nefret ederdi.

Sekiz yıl olmuştu.

İnsanlar şimdiye kadar atlatmış olacağını düşünüyordu. Şimdiye kadar atlatacağını düşünmüştü ama ne zaman bu konudan *bahsetse*, sanki kabuğu kopmuş ve açık bir yarayla kalakalmıştı.

Kimse onun içinin mosmor olduğunu bilmiyordu. Eğer ruhunu görmek mümkün olsaydı, çürük olup olmayacağını merak ediyordu.

Emerie fiziksel işkenceyi tercih edeceğini düşündü. *Yaparsam lanetlenirim, yapmazsam lanetlenirim.*

Tekrar Duskwalker'a baktı ve kalbi onun yerine kararını verdi. Kendi üzüntüsünü boş ver, onun hissettirdikleriyle başa çıkamazdı.

Bu koca, aptal sersem istediğini alacaktı.

"Surat asarken sevimli olduğun için şanslısın," diye homurdanan Emerie'nin başını kaldırmasına neden oldu. "En azından ben sana anlatırken bana bakmayacağına söz verebilir misin?"

"Hayır. Bunun için söz veremem. Sana bakmayı seviyorum." Sonra tutuşunu gevşetti ve onu kendisinden uzakta tuttu - sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi. "Özellikle de güneşin altındayken. Saçların ve tenin ıslık ıslık parlıyor."

Uggghhh! İyi! Beni çirkin ağlarken gör o zaman. Adamın kollarında kıpırdandı ve kendi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Muhtemelen bundan sonra beni güzel bulmayacaksın.

Bir an için ona verebileceği en sulandırılmış, tatsız versiyonu vermeyi düşündü ama bunun adil olmayacağını biliyordu. Bu hikâyeye onun kim olduğunun büyük bir parçasıydı ve onun hakkında çok şey açıklıyordu.

Peki, nereden başlamalı? En başından, diye tahmin etti.

"Birkaç gün önce de söylediğim gibi, Fishket güney topraklarının doğusunda. Denize yakın, oldukça izole bir kasaba ve Peçe'den çok sudan gelen İblisler vardı. Su İblisleri tırmanma konusunda pek becerikli değiller, bu yüzden koruyucu duvarlarımızı terk etmediğimiz sürece onlardan çoğunlukla güvendeydik."

Emerie durakladı ve kollarını açarak ellerini kucağında kavuşturup parmaklarıyla oynamaya başladı. Ingram yeniden yürümeye başladığından beri gözlerini aydınlık ormana dikmiş, ondan başka bakacak bir şeyi olduğu için seviniyordu.

"Ben... gerçekten aptalca bir şey yaptım. Gençtim, gerçi bu beni mazur göstermez ama en azından *neden* hormonlu bir aptal gibi davrandığımı açıklar." Esprili olmayan bir kahkaha attı, adamın tüm bunları anladığından şüpheliydi ama bunu açıklamayacaktı. "On dokuz yaşındaydım, bir erkek arkadaşım vardı ve yenilmez olduğumu düşünüyordum. Daha önce hiç İblis görmemiştim, bu yüzden ne istersem onu yapıyordum. Şey... bir gece, ailemin karanlıkta dışarı çıkmamı onaylamayacağını bildiğim için gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkmaya karar verdim. Şimdi çok aptalca geliyor ama erkek arkadaşımın evine gitmek ve sonra geri dönmek istedim. Belki de gitmeme izin verdiği için aptaldı ya da beni başka türlü ikna edecek kadar iyiliğimi"

önemsemiyordu. Bunu ilk kez yapmıyordum."

"Erkek arkadaş nedir?" Ingram sordu.

"Birlikte bir geleceğiniz olup olmadığını görmek için çıktığınız bir çocuk. Bir bağ kurmayı ve belki de evlenip bir aile kurmayı umduğunuz biri."

"Bu *erkek arkadaşlardan*... çok oldu mu?"

Emerie biraz kızardı, özellikle de adamın ses tonu normalden biraz daha koyu olduğu için. Gözlerini tamamen kaçırmadan önce adamın yüzüne baktı.

Gözleri yeşil. Bu rengi daha önce hiç görmemiştim.

"Birkaç tane içtim," diye homurdandı dürüstçe.

"Bunlar seni görmelerine ve sana dokunmalarına izin verdiğini söylediğin o özel insanlar gibi mi?" Sesi öncekinden daha da koyuydu ve göğsünden bariz bir hırıltı yayılıyordu. Hatta gözbebekleri yeşil renkte parlarken bu ses onu da titreştirdi.

"Evet, sanırım öyle diyebilirsin." Hırıltısı daha da kötüleştiğinde, gözlerini dik dik bakacak şekilde kıstı. "Sana sırlarımı anlatmamı mı istersin, yoksa seni üzen bir konuşmaya devam etmeyi mi tercih edersin? Çünkü birini seçersen, diğerinden bir daha asla isteyerek bahsetmeyeceğim."

Gagası, sırf kızgınlıkla şaklatabilmek için açıldı. Kafatasını kısmen ondan uzağa çevirdi.

"Devam et," diye ısırdı.

İyi çocuk, diye düşündü neşeyle.

"Dediğim gibi, on dokuz yaşındaydım ve daha önce hiç İblis görmemiştim. İçimize sızılamayacağını düşünmüştüm." Bakışlarını kıpırdayan ellerine indirdi. "Elimde bir kandille eve doğru yürüyordum ve oraya vardığımda Gideon beni bekliyordu. Diğer işçilerle birlikte kereste kesmek için sık sık surların dışına çıktığı için tehlikelerin daha çok farkındaydı. Evin hemen önünde benimle tartışmaya başladı ama onu dinlemek istemedim. Sessiz olmasını istedim çünkü ailemiz uyuyordu ve ne yaptığımı bilmelerini istemiyordum."

Gideon'la evlerinin önünde fısıldaşarak tartıştıklarını hâlâ canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu.

Onun sadece ağabeyi olarak kendisini korumaya çalıştığını fark edemeyecek kadar aptaldı. Kendi partneri olduğunu ve onun ilişkilerine müdahale etmenin adil olmadığını yüzüne vurmuştu. Sadece aşırı korumacı olduğu ve onu rahatsız ettiği için ona zarar vermek istemişti.

"Bir dakika önce ona 'siktir git' diyordum, bir dakika sonra ise yerden kaldırılıyordum." Yağ lambasının toprağa çarpıp kırılma sesi bunca yıldan sonra hâlâ kulaklarında çınlarken irkildi. "İkimiz de uçan bir İblis'in beni almaya çalıştığını fark ettiğimizde, Gideon beni yerde tutmak için bacaklarımı tuttu ve bunun yerine benimle birlikte götürüldü."

Çılgılığının ailesi tarafından nasıl duyulmadığını asla bilemeyecekti; özellikle de diğerleri evlerine geri saklanmadan önce araştırmak için dışarı çıktıklarından beri.

Gözlerini her kırışığında aniden titreyen görüntüler belirdi ve çaresizce göz kapaklarını çırparak bu görüntüleri ileri sarmak için çabaladı...

Etrafı karanlıkla kaplıydı. Vücuduna tırmanan Gideon'un kararlılıkla buruşmuş yüzüne bakarken ayaklarının altında küçük bir alev parladı. Bronzlaşmış yüz hatları, onları yavaşça daha da yükseğe çıkaran kanatlı İblis'e sabitlenmişti. Gideon'la birlikte toplam ağırlıkları, düzgün bir şekilde uçuşu için fazla ağırdı.

Üç parmaklı, pençeli ayaklarından birini ona tekme atmak için omuzlarından salıverince Gideon bacağına atladı. Hançerinin gümüş parıltısı ay ışığında soğuk bir beyaza dönüşmüştü ama yine de aşağıda büyüyen alevleri yansıtıyordu.

Dehşetin dişlerini karnına nasıl geçirdiğini ya da çılgına dönmüş kalbinin nasıl pes edeceğini düşündüğünü asla unutamadı. Ne Gideon'un homurtularını, ne de İblis'in iğrenç hırıltılarını, hele hele Gideon'un onu bırakmasını isterken çıkardığı tüyler ürpertici sesi hiç unutamadı.

Başını kaldırıp baktığında, tüylü kanatlarının görüntüsü her rüyasına musallat olmak üzere zihnine kazındı. Kâbuslarında kırmızı gözleri parlıyordu, kanla doluydu - her damlasına aç olduğu için onun kanıyla. Beyaz dişleri bir kurdunki gibiydi, ama bir şekilde daha büyük, daha keskin ve

daha korkutucu.

Sonra Gideon hançerini çıkardı ama onu kavrayan bacağına saplamasına engel olacak kadar zamanı olmadı.

Çılgılığı şu anda bile boş bir yankı gibi çınliyordu ve sanki bu onu ondan kurtarmaya yardımcı olacakmış gibi kıvrandı ve büküldü.

Nefesleri sık ve keskin, Ingram'ın göğsü muhtemelen korkusunun kokusundan kaçınmak için tamamen hareketsizleşmişti.

"İblis, Gideon'u yakalamak için beni düşürdü ve ben de düştüm." Emerie'nin alt dudağı titredi. Görüntüler, anıları durmuyordu ve onları uzaklaştırmaya çalıştıkça gözlerinden daha fazla sıvı dökülüyor, uzun kirpiklerini doyuruyordu. "Yere düştüğümde, kandilimi düşürdüğüm yerin hemen yakınındaydı."

Kahretsin, diye irkilerek nefesini tuttu, gözleri kapandı.

Kolunu korumak için başının üzerine attığında kolunun üzerine nasıl düştüğünü ve duyduğu şangırtıyı hâlâ hatırlıyordu. Sol tarafına düşene kadar yaklaşan parlak alevlerin sıcaklığını hissetmişti.

Düşüşün sersemletici etkisinden kurtulduktan sonra yapmaya çalıştığı ilk şey, sıvı ateş derisine, giysilerine ve saçlarına yapışırken ondan kaçmak oldu. Çılgılığı kendi kulak zarlarını bile deldi ve kendi derisinin iğrenç, kömürleşmiş kokusu burun deliklerinin içini yaktı.

Yukarıdan gelen bağırışları zar zor duydu ama biri üzerine bir battaniye atmadan önce kafasına düşen bol miktarda sıvı, kafasını kaplayan alevlerin en kötüsünü söndürdü.

Durmak, düşmek ve yuvarlanmak acısının ötesine geçemedi. Yaşadığı panik ve acı dışında hiçbir mantıklı düşünce aklına gelmiyordu. Vücudunu düzensiz bir şekilde sıvazlayarak alevleri söndürmeye çalıştı, bir yandan da kolundaki alevlere bakıyor, bunu *nasıl* yapacağını düşünemiyordu.

O anda, derisinin fokurdamasından ve kaynamasından başka bir şey bilmiyordu. Yanan yağ, deri, saç ve giysi kokusu. Tek duyduğu, kendi çılgılıklarıyla noktalanan çatırtılardı.

"Tek hissettiğim ateşli bir acı olduğunda kolumu kırdığımı fark edecek zamanım bile olmadı," diye fısıldadı sesi titreyerek.

Hikâyesini bitirmesi gerekiyordu; daha önce de anlatmıştı. Bunu yapabilirdi. Emerie geniş ve serin bir nefes çekti.

"Daha sonrasına kadar evimin alevler içinde olduğunu ve ailemin içeride mahsur kaldığını bile bilmiyordum." Sesini güçlkle anlaşılabilecek kadar alçaltarak, "Yüzümün en kötü halini eriyip gitmekten kurtaran şeyin Gideon'un kanı ve iç organlarının kafama düşmesi olduğunu ancak daha sonra öğrendim," dedi.

Kalbi tanınmayacak kadar ağrıdığı anda Emerie tırnaklarını gömleğine geçirdi. Onu çıkarmak, acı çekmeyi bırakmasını söylemek istedi. Nefes alış verişlerinin bu kadar sık ve kısa olmamasını ya da cildinin o geceden yara izi olan her yerinde aniden sıcaklıkla alevlenmemesini diledi.

Az miktarda yakıtla yanmaktan ve o yanıkları yeniden yaşamak zorunda kalmaktan korkuyordu.

"Bir gecede tüm ailem, kimliğim, hayatım elimden alındı. Bir İblis yüzünden, kendi aptallığım yüzünden. Vücudumun yüzde yirmi beşi yanıklarla dolu bir revirde aylar geçirdim. O ilk haftalar. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sonunda kendime geldiğimde, bu dünyada değer verdiğim herkesin, onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm insanların gittiğini ve hepsinin benim hatam olduğunu öğrenmek zorunda kaldım. Gideon'a söylediğim son şeyin bir hakaret olması beni her gün rahatsız ediyor."

Aynaya ilk baktığında yüzünün ve boynunun sol tarafının yarısında üçüncü derece yanıklar

olduğunu görmek dehşet vericiydi. Ayrıca kalçasından göğsüne kadar yanıklar vardı ve en kötöleri omuz ve pazu bölgelerindeydi.

Onları kabul etmek daha da zordu.

Kolundaki gücü kaybetmişti ve hala bazen yaraları çekmeden kolunu hareket ettirmekte zorlanıyordu. Yara izleri sıkıydı, çöküktü ve bazı günler onları havalandırmazsa kaşınıyordu.

Emerie tüm bunlarla ve bunların getirdiği güvensizlikle yaşamayı öğrenmek zorundaydı ve bu süreçte onu teskin edecek, en çok ihtiyaç duyduğu insanlar yanında değildi.

Gideon gitmişti ve yeşil gözleri bir daha asla ona eskiden olduğu gibi kardeş sevgisiyle parlayamayacaktı. Onun karamele yakın açık renkli saçlarının rüzgârda oynadığını asla göremeyecek ya da kollarının onu sarıp sarmaladığını hissedemeyecekti.

Dünya onun bir gitarı parçaladığını ya da sarhoşken, ses tonundan habersiz ve bunun tamamen farkında olmadan şarkı söylediğini asla duymayacaktı.

Hayatta olsaydı her gün onun yanında olurdu. Yaralanmamış elini okşar, kaşıkla çorba yedirir ve aptalca kelime oyunlarına ve şakalarına gülmesi için elinden gelen her şeyi yapardı.

Ve anne babası... yaşlanmalarına rağmen, birlikte geçirdikleri son birkaç yıl ellerinden alınmıştı. Onu rahat ettirmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı ve bunu kendine yaptığı için asla kötü hissettirmeye çalışmazlardı.

Bu üç kişi onu koşulsuz sevecek, kabul edecek ve hala güzel olduğunu düşünecekti.

Bunun yerine, dünya soğuk, yalnız ve dayanılmaz hale gelmişti. En aydınlık günlerde bile karanlığa gömülmüştü.

Boşalmıştı.

Ormana bakmak için gözlerini açtığında, ifadesi soğuk ve keskindi, hemen gözyaşları döküldü. Her şey bulanıklaştı, sadece gözlerini kırptığında bir anlığına berraklaştı, ardından daha fazla gözyaşı görüşünü bulanıklaştırdı.

"Herkesi kendimden uzaklaştırdım. Erkek arkadaşım sonunda bana bakmanın çok zor olduğunu söyleyerek beni hastanede ziyaret etmeyi bıraktı." Tanrım, bu yıllar içinde daha da kötüleşen güvensizlikleri harekete geçirmişti. "Bazı arkadaşlarım ben taburcu olana kadar yanımda kaldı ama çoğu kalmadı. Belki de acılarına yardım edemedikleri ve utançtan yardım edememeyi kaldıramadıkları içindi ya da belki de gerçekten... uçucu olduğum içindi. Kimsenin beni ya da acımı iyileştirecek bir cevabı yoktu, ben de hıncımı onlardan çıkardım. Bir arkadaşım evim olmadığı için onunla kalmama izin verdi, ancak kendi başıma kalabilecek duruma geldiğimde, sonunda çocuklarını üzdüğüm için gitmemi istedi."

Şişmiş dudaklarının tuzlu gözyaşlarıyla acımasına dayanamayarak elinin tersiyle dudaklarını sildi. Bu ona yüzünün geri kalanının da lekeli ve gözyaşı lekeli olduğunu bilerek silmesi gerektiğini hatırlattı. Sümüğü de temizlemek zorunda kaldığında dizleri içe doğru vurdu.

Emerie iğrenç, çirkin bir ağlayıcıydı, cildi narin ve hafif olduğu için daha da dikkat çekiciydi.

"Yine de biraz kilo verdim, çünkü tüm bunlardan önce oldukça tombuldum, sanırım bu iyi bir şey."

Ingram'a gerçekten bakmamak için gözlerini kapatarak ona sahte bir gülümseme ve başparmağıyla onay işareti yaptı. Yaptığı şaka hiç de zevkli değildi ve bu onu daha çok ağlattı çünkü bunu sadece hisleriyle başa çıkmak için yaptığını biliyordu.

"Her şeyimi kaybetmiş olmama rağmen yine de ölmek istemiyordum. Garip ama bu beni yaşamak için daha da çaresiz hale getirdi. Belki yanlış nedenlerden dolayı, ama anılarım ve kabuslarım beni yiyip bitiriyordu ve o İblisi tekrar bulup öldürürsem unutmama izin vereceğini düşündüm. Böylece, denizden ve memleketimden uzakta, doğu sektöründeki Demonslayer loncasına katıldım. Korkmayı bırakmama yardım etmelerini istedim ve nasıl savaşacağımı bilirim kendimi daha güvende hissedecektim."

Orada, hikayesini anlatmıştı.

Ingram'ın sessizliği ona kendini toparlama şansı verdi.

Yine de, bu sadece geçmişine takılıp kalmasına neden oldu. Olan tüm o kötü şeyleri.

O zamandan beri çok daha fazlasını yaşadı. Lonca yüzünden birçok kez neredeyse ölüyordu ve ekibi yakındaki bir kasabadaki baskınları durdurmak için çağrıldığında haydutlar tarafından kaçırıldı. Daha fazla ölüm, daha fazla kan görmüş ve birçok arkadaşını kaybetmişti.

Hayatı gerçekten tatsız geçmişti.

Ama o benim.

Kimse bunu ondan alamazdı. Kimse bunu değiştiremezdi. Ve eğer bunu yaşamak bir başkasının bunu yaşamak zorunda kalmaması anlamına geliyorsa, o da bunu yapardı.

Hataları onun yüküydü ve hayatı da bunların kefaretiydi. Ailesinden ve Gideon'dan geriye kalan tek şey oydu ve son nefesini verene kadar hayatı için savaşacak ve onların onuruna İblisleri öldürerek intikamlarını alacaktı.

Son sekiz yılda, gecenin bir yarısı İblislerin cirit attığı yerlere gizlice giden aptal küçük bir kız olmayı bıraktı ve akıllandı. Bilgiyi aradı, kendini kitaplara boğdu ve yaptığı her şeyde beynini ve sağduyusunu kullandığından emin oldu.

En azından denedi.

Peki, neden burada Duskwalker ile birlikteydi?

Doğru kararı mı vermişti, yoksa başka bir hata mı yapmıştı? *Artık ne yaptığımı bilmiyorum.*

Ingram'ın muhtemelen ona baktığını bilmek, kendini en kötü anında bile denetleniyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Yürümeyi bile bırakmıştı ve ne kadar zamandır orada öylece durduğunu, onu tuttuğunu ve izlediğini bilmiyordu.

İçinden bir hıçkırık koptu ve yüzünü silmeye çalıştığında üniformasının koluyla yüzündeki yaraları sıyırdı.

"Neden durdun?" diye sordu, sesi zayıf ve boğuktu.

Yolculuklarına devam etmek yerine, Ingram yere diz çökene kadar alçaldı. Aynı zamanda, yaralarına dikkat ederek onu nazıkçe hareket ettirdi ve bacaklarını dar beline doladı. Kızın kollarını iki elinin arasına sıkıştırarak çenesini omzuna yerleştirdi, aynı şeyi kendisi de kıza yaptı ama gagasıyla.

Kollarını ona sımsıkı doladı.

"Bu acıyı senden uzaklaştırmak için ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi karanlık bir şefkatle. "Ama sana sarılabiliyim, tıpkı senin bana yaptığın gibi."

Geçmişte pek çok kişi Emerie'yi rahatlatıcı bir kucaklaşma için getirmiş ve bunun pek bir faydası olmamıştı.

Ona anladıklarını ya da sorun olmadığını söylemişlerdi ve o yalanlarını yutamamıştı.

Yine de, bu Duskwalker anlıyordu. O da sevmiş ve kaybetmişti. Eziyet çekmiş ve diğer taraftan farklı ve kırılmış olarak çıkmıştı - tıpkı onun gibi. Ona söylemesine gerek yoktu, kelimelere ihtiyacı yoktu.

Bu yüzden, kollarını aralarından çıkarıp onun kafatasına doladığında, içinden ürpertici, içi boş bir çığlık koptu. Adamın ensesindeki az miktardaki kürkü kavrayarak ona doğru kasıldı.

Yüzünü onun kordonlu boynunun kenarlarındaki yumuşak pullara gömdü, tüm uzuvlarını onun etrafında sıktı ve sempatik kucaklamalarıyla onu gerçekten rahatlatan ilk varlığa sarıldı. Yatıştırıcı olduğu kadar, katartik bir şekilde acı vericiydi de.

Ona doğru hıçkırarak ağladı, tuzlu gözyaşlarıyla onun pullarını ıslattı ve tırnaklarını sırtına geçirdi.

Onu kendine yaklaştırdığında sert, dikenli omuzlarını sıktı. Onu sıktı ve bu, göğsünün kabarmasını durdurmaya yetmedi ama baskı olağüstü hissettirdi.

Tüm acımı dindirene kadar beni sıkmasını istiyorum.

Uygunsuz davranışlarına rağmen, yargılanmadığını hissetti. Bu ona, başkalarına hiç göstermediği bu yönünü paylaşma imkânı verdi. Bu acımasız ve adaletsiz duyguları, bir canavar olan ama yine de tanıdığı herkesten daha saf olan biriyle paylaşmak.

Kocaman, güçlü ve korkutucuydu. Vücudu insan olamayacak kadar sıcaktı, çok sert ve pul puldu ama yine de saf bir genç kız olduğundan beri giymediği bir güvenlik örtüsü yaratmıştı.

Yanmış şeker ve ceviz kabuğu kokusu bile insanlık dışı kokuyordu, sanki ormanın bir parçasıymış gibi. Yine de hoşluğu gözyaşlarının tuzlu tadını kesiyor ve ona odaklanabileceği güzel bir şey veriyordu.

"Kuzgun kafatasına sahip olsan da kanatların olmadığı için çok mutluyum Ingram," diye itiraf etti boğuk bir fısıltıyla ve tırnaklarını Ingram'ın pullarına daha sıkı geçirdi. "Beni korkuturlardı."

"Aleron'un kanatları vardı," diye

cevap verdi. "Tüyden mi

yapılmışlardı?" "Evet. Siyah

tüylerdi."

Emerie bu düşünce karşısında tiksintiyle ürperdi; bu adam ona her şeyini elinden alan İblis'i hatırlatabilirdi. Bazı kâbuslarında, o yumuşak, kabarık tüyler milyonlarca keskin, küçük hançere dönüşüyordu.

"Büyük ve rahatlatıcıydılar," diye devam etti. "Ben onların içindeyken, onun dışındaki her şeyi engelliyorlardı. Biz hariç dünya yok oldu."

Hay Allah. Bu sesi nasıl güzel çıkarabiliyor?

Yine de daha kötü bir şey düşünemiyordu. Boğucu ve *yanlış*.

Ingram'ın kertenkele kıcını ve kuyruğunu, korkutucu kara kanatlara her zaman tercih ederdi.

Ingram bir an omzunun üzerinden bakmak için boynunu çevirdi ve uzun otların arasında çok belirgin bir iz bıraktığını fark etti. Ara sıra, ince ot parçalarının üzerindeki hayvan kuyrukları gibi kabarık yeşillik parçaları hafifçe daha uzun sallanıyordu. Otların çoğu en alt kaburgalarının altına kadar geliyordu ve Emerie otların arasında yürüyor olsaydı onu kaybedeceğini biliyordu.

O değildi.

Onun kollarında güvendeydi. Onu kucağına aldığı andan itibaren, onu taşımaktan zevk almıştı.

Ağırlığı hafifti ve yumuşak vücudu ona kolayca uyum sağladı. Ağır adımlarının her birinin etkisiyle göğüsleri ve kalçaları hafifçe sallanıyor ve ayakları da onlarla birlikte zıplıyordu. Saçları havada sallanırken dans ediyor ve kirpikleri en tüylü kanatlar gibi titreşiyordu.

Sırt üstü yatarken bunları özgürce izleyemiyordu. Kollarının arasındayken, kalbinin istediği kadar rahatça ona bakabilirdi ve bunu yapmak için can atıyordu.

Bunu azaltan tek şey onu *neden* taşıyor olduğuydu. Sağ uyluğunun etrafındaki kan lekeli beyaz sargılar barizdi ve bakılması kaçınılmazdı. Her zaman oradaydılar ve adamın ona dair kışkırtıcı bakışını zedeliyorlardı.

Umarım gelecekte onu bu şekilde taşımama izin verir.

Hatta bunu kendisinin istemesinden ziyade, onun talep etmesini isterdi. Onun tarafından bu tür bir kucaklaşmaya maruz kalmak istediğini belli etmesini.

Emerie uzakları işaret ederek, "O kasabaya gitmiştim," dedi. "Oraya Greenshire deniyor."

Bakışlarını geçmekte oldukları vadinin ortasında yer alan kasabaya çevirdi. Çok yüksekte olduklarından, insan konutları gri taşlarından ya da saman kulübelerinden, hatta onları İblislerden koruyan kütük kazıklardan oluşan çemberden bile kolayca tanınabiliyordu.

Oradaki ve buradaki birkaç küçük küme dışında neredeyse hiç ağaç olmadığı düşünülürse, akıllıca bir yerdi.

"Kasaba gerçekten çok iyi kurulmuş ve gündüzleri duvarın dışına çıkmak oldukça güvenli olduğu için aslında duvarın dışındaki arazilerde tarım yapıyorlar." Emerie duvarın yanındaki sık, yemyeşil bir alanı işaret etti. "Şurası hariç. Orası mısır tarlaları ve İblisler orada saklanabildiği için sadece birkaç kişi mısır toplayacak kadar cesur. Hasat sırasında onları öldürmek için önce askerleri gönderiyorlar ama her yıl en az iki kişi mısır toplarken ölüyor."

"O zaman neden yapsınlar?" Ingram yeşil saplara bakarak sordu.

"Buradan pek öyle görünmüyor ama çok fazla yiyecek var. Toplamamak kasabanın çoğunun açlıktan ölmesi anlamına gelir." Onun bakışları altında dudakları onaylamaz bir ifadeyle gerildi. "Ancak, her zaman en fakir insanları gönderirler ve bunu yapmaları için onlara en fazla miktarda bedava yiyecek sunarlar. İnsanların birbirlerini bu şekilde sömürmelerinden hep nefret etmişimdir."

"O zaman size yiyecek temin etmek için oraya gidelim mi?"

Bu *mısırı* toplarken onu koruyabileceğinden emindi.

Emerie başını sallayarak dalgalı turuncu saçlarının adamın kolunda oynamasına neden oldu.

"Hayır. Görecekler

geliyoruz. Loncanın bizi yakalamayı başarması ihtimaline karşı yaklaştığımızı fark edebilecek insan kasabalarından uzak durmayı tercih ederim. Ayrıca hiç para getirmeyi düşünmedim ve kasabaların çiftliklerinin bu şekilde dışarda olması nadir görülen bir durum."

En iyisini bildiğini düşünerek onunla tartışmadı.

Çok geçmeden, tırmanmakta olduğu tepeyi aşp diğer taraftan aşağıya inebildiklerinde kasaba gözden kayboldu.

Önlerinde daha fazla tarla, uzunlukları değişen daha fazla çayır ve daha fazla tepe uzanıyordu. Görünürde orman yoktu, ufukta bir benek bile yoktu. Tek tük ağaçlar vardı ama hiçbiri bir İblis'i saklayacak kadar yoğun değildi, tabii günün bir noktasında yanmak istemiyorsa.

Ingram burayı yıllar önce Aleron'la birlikte ilk kez gördüğü zamanki kadar huzurlu buldu.

Akrabalarını düşününce gözleri maviye döndü. Emerie'nin göğüs kafesini okşayıp ovuşturması ve bunu ufka bakarken dalgın dalgın yapıyor gibi görünmesi bu durumu çabucak gölgede bıraktı.

Göz ucuyla onun küresinin değiştiğini görmüş olmalıydı.

Bakışlarını onunkilerin olduğu yöne doğru kaldırdı.

Rüzgâr saplarının arasından geçerken kalın otlar dalga gibi hareket ediyor, sessizce hışırdıyordu. Kahverengi kuşlar üzerlerinde süzülüyor, ikişerli ya da üçerli olarak gökyüzünde süzöldükten sonra tekrar aşağı inip üzerlerinden uçuyorlardı. Cıvıltıları panik ya da saldırgan değildi, sanki sadece birbirleriyle oynuyorlardı.

Ingram, heybetli varlığıyla rahatsız etmemek için o bölgeden uzak durmaya dikkat ederek yönünü hafifçe değiştirdi. Bunun yerine, otların çok daha kısa olduğunu görebildiği bir patika oluşturdu ve oradan başka bir tepeye tırmandılar. En yüksek noktaya ulaştıklarında, uzaktan görünen ağaçların tepelerine doğru yolu takip etti.

Onları görünce biraz hayal kırıklığına uğradı.

Söylememiş olsa da Emerie engelsiz güneş ışığının tadını çıkarıyordu. Sık sık gözlerini kapatır, onun hayranlık yeteneğini çalar, böylece yüzü yukarı dönük bir şekilde güneşin tadını çıkarabilirdi.

Bir noktada, saçlarının ona güneşi olduğu kadar ateşi de hatırlattığını düşünmüştü. Şimdi, ona karşı nasıl ağladığından sonra artık bunu onunla ilişkilendirmek istemiyordu. Şu anda, şekillendirilebilir kristal çizgileri gibi parlıyor ve ışıldıyordu.

Bakışları çilli yanaklarına, burnuna ve alnına kaydı, birkaç yeni leke fark etti ve günler önceki kızarıklıklardan eser yoktu. Ona hikâyesini anlattığı gece dinlendikten sonra bile yanakları ve burnu şişmiş, pembeleşmiş ve sevimli bir hal almıştı. Onun ağlamaklı yüzü hakkında böyle hissetmesinin korkunç olduğunu biliyordu ama ona karşı savunmasız olduğu için bunu çekici bulduğunu düşünüyordu.

Kendisini rahatlatmasına isteyerek izin vermişti ve göğsünü şefkatle kabartırken acıtan bir kucaklamayla ödüllendirildi.

Kadının gözyaşları onu telaşlandırmıştı elbette. Ona Aleron'u ne zaman derinden özele yüzünün etrafında uçuşan damlaları hatırlatıyorlardı.

Benimle paylaştı. O da benim acımı paylaştı. Hikâyeleri aynı olmasa da, içlerinden gelen duygular aynıydı.

Emerie'nin bu kadar korkunç bir trajediyle karşı karşıya kaldığını fark etmemişti.

İçinde hep bir hüznün olduğunu biliyordum. Şimdi nedenini anlıyorum.

Bir keresinde ona söylediği gibi, ona odaklanmadığı zamanlarda bakışları kasvetli bir şekilde dünyaya bakıyordu. Onun gizliden gizliye ne ifade ettiğini anlaması biraz zaman almıştı.

Kaybolmuş görünüyordu. Aynı umutsuzluk onun da içinde büyümüştü.

akrabaları ondan alındı.

Ağaçlara bakarken bile takıyordu, sonra yüz hatlarında küçümseyen bir ifade belirdi.

O da ormana gitmek istemedi.

"Hey," dedi ona bakarak. "Beni yatırabilir misin? Birkaç saat bacaklarımı uzatmak istiyorum ve bence gündüz burada dinlenmen daha iyi olur. Daha güvenli olur."

Onu yere bırakmak istemiyorum, diye homurdandı Ingram onu dikkatle ayağa kaldırırken. Yapmazsa onunla tartışacağını biliyordu.

Çimenler sadece dizlerine kadar geliyordu ve onu kaybetmediği için mutluydu.

Bir adım attığında güzel yüzü buruştu ama rahatsız olduğunu belli eden bir ses çıkarmadı. Yine de kollarını başının üzerine kaldırdı, ayak parmaklarının ucuna kadar gitti ve gerinirken korkunç, gıcırtilı bir inilti çıkardı.

Bunu yaparken gözleri sarıya kayd, ona baktı.

O komik bir insan.

"Pekala, koca kuş. Kestirme vaktin geldi."

Bacaklarını dinlendirmekten memnun olan Ingram, pençeli ayaklarını içe doğru çekerek oturdu, bacakları bükülmüş ve hafifçe açık kalmıştı. Bacaklarının üzerinde yürüdüğü için onları düzeltmek istemiyordu ama aynı zamanda onları çaprazlamak da istemiyordu.

"Birazdan uyuyacağım."

Gerçekten uzanmadan önce sık sık söylediği gibi, önce... *rahatlamak* istiyordu.

Omuz silkerek döndü ve tepenin diğer tarafına doğru topallayarak ilerledi. Ellerini geniş kalçalarına koyarak durdu ve önündeki manzarayı inceledi.

Neredeyse hiç esinti yoktu ama yine de saçlarının uçlarıyla oynayarak sıkı sıkıya örtülü kıçının hemen üzerinde sallanmalarına neden oluyordu. Başka bir yere bakmak için başını yana çevirdiğinde, gözleri burnunun profilinde gezindi ve ortasına yakın hafif bir çıkıntıyı fark etti. Dudakları şu anda düşünceli bir şekilde incelmışti ama genellikle pembe ve dolgundular.

Farkında olup olmadığından emin değildi ama yüzünün yaralı tarafını ona çevirmişti. Bunun için yeni bir takdiri vardı.

Çırpınışlarına, çektiği acılara rağmen -kendisi de ateşten sopalar sallayan insanlar tarafından defalarca yakılmıştı- yara izleri gücünün kanıtıydı. Kullanması gerekmeyen bir gücü bu, ama yine de bunu yapmıştı ve şimdi hayattaydı, onunlaydı.

Bir pençesini göğsüne dokundurdu ve birinin ona kendi atan mor kalbini gösterebilmesi için göğsünün ne zaman yarıldığını hatırladı.

Onun gibi yara izleri taşımıyordu. Acısı kaybolmadan önce sadece bir gün sürmüştü.

Bakışları günler sonra hâlâ yaralı olan bacağına kayarken, yaralarıyla yaşamak zorunda kalsaydı aklının nasıl karışacağını merak etti. Günlerce, haftalarca, aylarca.

Ingram buna dayanamayacağını biliyordu; onun gibi değil. Acıyı sevmezdi ve sadece bir gün sürse bile yaralarının iyileşmesi çok uzun sürerdi.

Emerie ondan daha güçlüydü - bedenlen değil ama zihnen.

Belki de bu farkındalığın gözlerini üzüntüden ya da kendine acıaktan maviye çevirmesi gerekirdi, ama onun için gururdan sarıya döndü.

Bir an sonra, kafatasının yanından bir şey geçerken gözbebeklerinin rengi karardı. Kolayca dikkati dağılan Ingram, yüzünün etrafında uçuşan şeyi takip etti. Rengârenk ve minicik olan bu şey düzensiz bir şekilde uçup gitti.

Bakışlarını ona geri çevirdiğinde, kadın çoktan ona dönmüştü. Kuyruğunun ucu

mavi gözlerinin onun üzerinde olduğunu bilmenin sevinciyle çimenlere uzandı. Üzerine vuran ışık onu parlıyormuş gibi gösteriyordu ve gördüğü sıcaklığın kendi ifadesi mi yoksa güneş ışınlarının bir sonucu mu olduğunu bilmiyordu.

Sonra gözleri kırışıp eğildi ve dudakları ona doğru kıvrıldı.

Ingram ne yaptığından emin olamadan başını eğip bir gülümsemeyle ödüllendirilmek isterken, kafatasının önünde yine bir şey uçuştı. Daha önce olduğu gibi renkli, küçük ve dikkatini çeken bir şeydi.

Yakınında durduğundan, renklerini daha yakından inceleyebilmek için elini ileri doğru uzatarak onu yakalamaya çalıştı. Iskaladı ama tekrar denerken, bir çift el hafifçe ön kolundan bileğine doğru ilerledi.

"Onları yakalamaya çalışma," diye fısıldadı Emerie, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Sadece kanatlarına zarar verirsin."

"Nedir bunlar?" diye sordu, zengin renklerden yoksun kahverengi bir tanesinin saçlarının etrafında uçuşmasını izlerken. "Bunları daha önce de görmüştüm ama Peçe'de hiç görmemiştim. Sadece yüzeyde."

O ve Aleron birbirleriyle oynarken sık sık dikkatleri dağıldığı için, kaçana kadar çırpınan minik yaratıkları fark etmiyorlardı.

Bugün onlardan çok görmüştü ama bunun nedeni saklandıkları otları bozmuş olmasıydı. Her zaman kaçmaya çalışıyorlardı, etraflarında oynamak için asla durmuyorlardı.

"Onlara kelebek deniyor." Elini hemen üstlerinde uçan bir tanesine doğru uzattı, sanki uzanan parmak uçlarına konmasını ister gibiydi. "Onlara karşı nazik ve sabırlı olmalısın. Bırak sana gelsinler."

Bana gelmelerini beklemek istemiyorum. Birini hiç beklemediği bir anda yakalarsa daha kolay olur.

Yine de Emerie narin ve küçük ellerinden birini onun nasırlı koyu gri avucuna yerleştirdiğinde, onun yolundan gitmeye karar verdi. Emerie ona dokunuyordu ve Emerie bu yüzden huzurluydu.

Elini uzatmak için geri çekildi ve pençeleri yukarı bakacak şekilde elini uzattı. Yanından bir kelebek uçtuğunda, kadın ona hareketsiz kalmasını söyleyene kadar onu takip etmeye gitti.

Onun yerine yüzüne indi.

Kanatlarını gagasının üzerinde yavaşça açıp kapatırken Ingram bakakaldı. Parlak maviydi ve kenarları siyahtı. Şimdi ona doğru düzgün baktığında, oldukça küçük ve kırılğan görünüyordu. Kanatları inceydi, gövdesi de pençe ucundan daha inceydi.

"Üzerine kelebek konmasının iyi şans getirdiğini söylerler," diyerek sessiz bir kıkırdamayla adamın dikkatini üzerine çekti.

Saçlarında ya da omzunda dinlenmeyi seçen çok sayıda kelebeğe bakarken gözleri parlak sarıya kaydı. Onları orada fark etmemiş gibiydi ve onun parlaklığından etkilenip etkilenmediklerini merak etti.

Güzel bir kadın. Üzerinde rengârenk böceklerle onu görünce göğsü hayranlığa benzer garip bir duyguyla daraldı.

Onlar gibi o da renkli, küçük ve kırılğan görünüyordu.

Bir kelebek daha üzerine konduğunda, bu sefer işaret parmağının parlak pençesine, turuncu rengi hemen arkasındaki saçlarıyla karıştı.

Ingram hayatı boyunca böylesine dingin ve huzurlu bir an yaşadığını hiç sanmıyordu. Daha önce hiç sessizce ve hareketsiz bir şekilde dünyanın içinde var olmamış, onu incelemek için şiddetle uzanmak yerine onun kendisine gelmesine izin vermemişti.

Emerie burada olmasaydı, sadece bakmak için bulabildiği her kelebeği ezip öldürebilirdi. Sabrı ödüllendirilmişti.

Yeni arkadaşını yaklaştırmaya çalıştı ama o da uçup gitti.

Ingram aldırmadı. Kendisinin daha büyük, daha parlak ve daha renkli bir kelebeği varken olmazdı. Sırtını Ingram'ın sol dizinin iç kısmına dayayarak bacaklarının arasına oturmak için sürünürken kendi yeni arkadaşlarının hepsini kaybetmiş olan bir kelebek.

Sanki onun, bu kadar küçük bir şey olsa bile dokunmanın rahatlığını tercih ettiğini biliyordu.

"Emerie, kelebek üzerime kondu. Bu sonsuza dek iyi şansa sahip olacağım anlamına mı geliyor?" Emerie'nin ışıltısının ve bundan aldığı keyfin içine sızmasına izin vererek bir kıkırdama çıkardı.

Gülümsemesini ya da yanaklarının kızarmasını beklediği için, kaşları çatılmak ister gibi seğirdiğinde kafası sarsıldı.

"Neden emin değil gibi görünüyorsunuz? Onlarla kıyaslanmak kötü bir şey mi?"

"Ha, ne?" Boynunun yan tarafını ovuştururken küçük bir kahkaha attı. "Hayır, aslında gerçekten çok tatlı. Sadece... Daha önce güldüğünü hiç duymamıştım. Nasıl gülüneceğini bilmediğini düşünmeye başlamıştım."

Görüşü normal mor rengine döndü ve açık mavi gökyüzüne bakabilmek için kafatasını hafifçe kaldırdı.

"Birçok kez güldüm." Birkaç saniye boyunca kabarık beyaz bir bulutu izleyip en son ne zaman böyle bir ses çıkardığını hatırlamaya çalıştıktan sonra sonunda içini çekti. "Ama hayır. Uzun zamandır böyle bir şey yapmadım."

Kız hareket edince kafatasını aşağı indirdi ve kollarını dizlerine dolayabilmesi için dizlerini yukarı kaldırdı. Yanağını dizlerine dayadı ve yüzünü ona dönerek, "Aleron'dan beri mi?" diye sordu.

Hüzün kaplasa da, oldukça büyük mavi bir kelebek başının arkasına konduğunda görüşü değişmedi. Bir kez daha, orada olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Evet, ondan beri."

"Sizin bir eviniz var mıydı?"

"Dinlenmek ve rahat etmek için gittiğim bir yer mi?" diye sordu başını düşünceli bir şekilde eğerek. Başını sallayınca arkadaşı kanatlarını çırpıttı ama uçup gitmedi. "O benim evimdi."

"Ağaçta mağara ya da ev yok mu?"

"Buna hiç ihtiyacımız yoktu. Şafak sökerken kendimizi nerede bulursak orada uyurduk, neresi olursa olsun."

"Nereye gittiniz ve ziyaret ettiniz?"

Ingram başını öne eğdi. "Aleron nereye gitmek isterse."

Emerie gözlerini devirdi ama yine de dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ. Peki, nereye gitmek istiyordu?"

Bu konuşmanın onu neden incitmediğini bilmiyordu. Belki de bu tepeydi, ya da o, ya da renkli arkadaşları. Belki de sırtına vuran güneşin sıcaklığı ya da onun güzel kokusuna karışan çimenlerin keskin kokusuydu.

Bu anla ilgili bir şey ya da her şey olabilir ama soğuk ve kalıcı hüzne rağmen kendini huzurlu hissediyordu.

"Nereye gitmek istersem," diye cevap verdi. Kız inleyip tekrar gözlerini devirdiğinde, adam bir kıkırdama daha çıkardı. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum, küçük kelebek."

"Seni tanımaya çalışıyorum, aptal," diye suratını asarak homurdandı. "Nereye gittiğini, seninle tanışmadan önce ne yaptığını, umutlarının ve hayallerinin ne olduğunu."

"Gittiğim yer Aleron'un olduğu her yerdi. Bu dünyada oynarken yaptığım şey onunla birlikte olmaktı. Hayallerim onunla ilgiliydi ve umutlarım da birlikte yaşamaya devam etmemizdi."

keşfedin."

Yüzünü dizlerine gömmeden önce iç çekti.

"Sanki tüm varlığınızın onun etrafında döndüğünü söylüyorsunuz. Tamamen ve bütünüyle dünyanın merkezi olan birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Bir an için gözleri koyu maviye dönüştü ama bu sadece yüzünü ona çevirip güneş ışığıyla parlayan parlak gözlerini ona dikene kadar sürdü. "Peki ya diğer kardeşlerin? Diğer Duskwalker'lar?"

"Onları pek tanımıyoruz," diye itiraf etti, gözleri her zamanki mor rengindeydi. "Merikh'in hep... kaba olduğunu düşündük ama bize isim de verdi ve evinde dinlenmemize izin verdi. Bizimle sık sık oynadığı için Kitty bizim favorimizdi. İki Mavka daha var ama biri bizi kendi bölgesinde istemedi." Ingram gagasının kenarındaki bir pençeyi kaşdı, aniden kendini oldukça... suçlu hissetti. "Evinin bir kısmını yok ettiğimiz için olabilir."

Aleron'la birlikte merak ettikleri için impala boynuzlu Mavka'nın bahçesini çiğnedikleri günü çok canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu. İnsan evinin etrafındaki tılsımlar içeri girmelerine izin vermediği için şanslıydı. Bu yüzden bahçesinde keşfe çıkmışlar, kokularını almak ve keşfetmek için bitkileri parçalamışlar ve tüm çalıları yerden koparmışlardı.

Mavka onlara oldukça öfkelenmiş ve üçünün de dahil olduğu bir kavgaya neden olmuştu - diğerinin ona ve soydaşlarına yenildiğini gördü. Yine de bu adil olmayan bir dövüştü. Yine de yaralarını sarmak zorunda kaldıkları için üzgün olduklarından umurlarında değildi.

Yakalama oyununa olan ilgilerini kaybetmeden ve uzaklaşmadan önce eğlenmek için kafatasını aralarında fırlattılar. Bir daha ne zaman o Mavka'ya yaklaşılsalar, işler hiç de hoş gitmemiştir. Onlardan nefret ediyordu.

Cadı Baykuş'un evine gitmemizi istemesinden endişe duymalı mıyım? diye düşündü, batıda olduğunu fark etti - şu anki yönü.

Omuz silkti, iyi olacağını umuyordu.

"Aleron ve ben diğer Mavka'larla aramızda bir bağ olduğunu bilmiyorduk," diye devam etti Ingram. "Bu yüzden onlarla çok fazla zaman geçirmedik, sadece bizi eğlendirdiğinde. Tek yaptığımız birbirimizin akrabası olmaktır, tek bildiğimiz ve yapmak istediğimiz de buydu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu."

"O kadar ortak bir hayat ki sanki tek bir varlıkmişsiniz gibi," dedi Emerie ve gözbebekleri parlak sarıya dönerken kuyruğunun ucu büyük bir zevkle kıvrıldı.

"Evet, aynen öyle. Biz birdik ve her şeyi paylaşıyorduk." Sonra kolunu ona doladı ve elini onun yan tarafına dolayarak avucunun içinde tamamen yuttu. "Ve o geri döndüğünde, sen de *bizim* yoldaşımız olacaksın."

Kadının yüzü solup gözleri büyüdüğünde başı sarsıldı, keskin bir şekilde eğildi. Ağzı, konuşma yetisini kaybetmiş gibi açılıp kapandı. Boğazında kalın bir yumruya benzeyen şeyi yuttu.

"Ben sadece bu yolculukta sana yardım ediyorum Ingram," diye cevap verdi bacak bacak üstüne atıp ellerini kucağında kavuşturarak.

"Anlamıyorum."

Gerçekten bilmiyordu. Emerie artık onun yoldaşıydı. O onun arkadaşıydı ve yeni arkadaşını yanında tutmak ve onu Aleron'a göstermek istiyordu. Akrabası nazik ve sıcakkanlıydı ve onu da en az kendisi kadar seveceğinden emindi.

"Dürüst olmak gerekirse, ikinizle birden başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın? Birlikte sizi daha iyi koruyabiliriz. İblis Kralı'nı öldürüp dünyayı daha güvenli hale getirdiğimizde, İblisler artık bize eskisi gibi saldırmayacaklar. Biz seni Peçe'de güvende tutabiliriz, sen de bizimle oynayabilirsin."

Yanakları sevimli bir kırmızılıkla kararırken gözleri daha da açıldı.

"Loncaya geldiğinizde çok fazla insanlık kazandığınızı söylemişsiniz." Sözleri gıcırdayarak çıktı. "Aleron senin kadar... akıllı olmayacaktır. Kolayca kırıldığımı ve incindiğimi anlamayabilir."

Hmm, diye düşündü, başını kaldırdı ve elini gagasının etrafında kıvrarak düşündü. Kadın haklıydı.

Ingram bile onu incitmişti ve şu anda Aleron'dan çok daha fazla insanlığa sahipti. "O zaman... ona yiyecek insan bulacağız ve benimle eşleşene kadar büyümesine izin vereceğim."

Ingram'ın kuyruğu bu dahiyane fikir karşısında yere vurdu. Kendisiyle gurur duyan sarı gözleriyle ona döndü, ancak gözleri hızla mora, sonra da turuncuya döndü, çünkü Ingram onun kendi türünü beslemesi fikrinden dehşete kapılmıştı.

Adam uzanıp kızın başını okşadı ve kız o kadar donmuştu ki buna neredeyse hiç tepki vermedi. "Ama sen değil. Güvende olduğundan emin olacağım."

Emerie uzandı ve onu durdurmak için bileğini yakaladı. Bileğini aşağı çekti ve bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, ama sonra yaltaklandı.

"Bak, bunu daha sonra konuşalım. Bu... açılması gereken çok şey var ve nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum. Peçe'de yaşayamam Ingram ve aranızda paylaşamam. Bu şekilde yaşayabileceğimi sanmıyorum." Sonra elini kalçasına koyarak kalın parmaklarıyla oynadı. "Eğer birbirinizle kavga etseydiniz ve ben de bunun ortasında kalsaydım, tek bir pençe darbesi beni öldürebilirdi."

İlk tepkisi onu inkar etmek, Aleron'la kavga etmediklerini söylemek oldu ama bu doğru değildi.

Her şeyi paylaşmalarına rağmen, her şey için şakacı bir şekilde kavga da ettiler. Yiyecekler, dikkatlerini çeken şeyler, başlangıçta onlara isim vermesini istedikleri bir Elf, ilk kimin isim vereceği konusunda kavga ettikleri için neredeyse onu ikiye bölene kadar.

Bunu düşündükçe, Emerie ikisinin de dikkatini aynı anda çekerse, onunla halat çekme yarışı oynamaya başlayabileceklerini fark etti.

"Ama bize bir şeyler öğretebilirsin," diye karşı çıktı Ingram. "Bana yaptığın gibi bize de senin yanında nasıl dikkatli olacağımızı göster. Sen akıllısın. Seni yememi bile engelledin - iki kez."

Emerie yüzünü avucuna çarptı. Elini aşağı çekti ve Emerie gergin gözlerle onun kafatasına bakarken yanaklarının yeniden kızardığını fark etti.

"Sanırım daha açık sözlü olmalıyım?" Başını salladı, her ne açıklama yaparsa yapsın, onu başka türlü ikna etmenin bir yolunu bulmasına daha iyi yardımcı olacağını umuyordu. "Aletine dokunmam hoşuna gitti, değil mi?"

İçini yırtan heyecan anıktı. Yere çarpan kuyruğuna kadar bir ürperti yayıldı.

"Evet," diye homurdandı.

"Eğer bunu yapmamı istersen ve Aleron da görürse, o da isteyebilir." Ingram'ın gözleri onun dokunuşunu düşününce morun koyu bir tonuna büründü ve bunun ne kadar harika bir his olduğunu öğrendiğinde akrabasının da bunu deneyimlemek isteyeceğini kesinlikle biliyordu. "Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"

İlk düşüncesi, akrabasının birinin sikine dokunmasını deneyimlemesine izin vermekten duyduğu keyifti. Eğer Ingram şimdi bunu arzuluyorsa, Aleron da aynısını yapacaktı.

Ancak, Aleron için bunu diledikçe, bunu daha fazla hayal etmeye başladı. Bu görüntü Emerie'nin Aleron'a dokunmasına dönüştüğünde, göğsünde garip bir şey kabardı; özellikle hoşlanmadığı kötü bir duyguydu bu.

Ufka bakarken elini bir kez daha gagasının etrafına sardı. *Emerie'nin Aleron'a dokunması...* Bu konuda ne hissediyordu? Soydaşlarının onun ne yaptığını bilmesini, zevk almasını istiyordu ama

bulduğu bu küçük dişiyle?

Aklı, kadının onu en son okşadığı zamana gitti.

Kendi tohumunun kokusunun teninde iz bırakmasının derinden tatmin edici bir yanı vardı. Sadece anısı bile sikinin dikişinin arkasında seğirmesine neden oldu.

Ama diğer erkeğin kokusu hoşuma gitmemişti. Çok insani ve sahiplenici bir kokusu vardı.

Gözbebekleri yeşile döndü - koyu bir yeşile - onun üzerinde kendisine ait olmayan herhangi bir tohum kokusu olduğu düşüncesiyle. O ve Aleron tek bir varlık olsalar da, iki ayrı yaratıktilar. Akrabasının kokusunu vücudunda hissetmek hoşuna gidiyordu ama bu rahatlatıcı ve tanıdık olduğu için de güven vericiydi. Bunu Emerie'nin üzerinde de isterdi ama onun üzerinde cinsel bir işaretten hoşlanmayacağını şimdiden söyleyebilirdi.

"Başkasının sahip olduğu bir şeyi istemene ne denir?" diye sordu, hâlâ gagasını tutuyor ve bakışlarını onun yerine çimenlere dikiyordu.

"Kıskançlık."

Ah. Yani kızın ona ilk dokunduğu andan beri hissettiği ve üzerinde bir başkasının cinsel işaretini taşıdığını hatırladığı duygu... kıskançlıktı.

Bunun nasıl hissettirdiğini, canını nasıl acıttığını ve aynı zamanda kendisini nasıl yalnız hissettirdiğini sevmemişti. Gözbebekleri bu yüzden *parlak* yeşile dönmüştü.

"Peki ya bir şey sizin olduğunda ve birisi onu sizden almaya çalıştığında?"

"Sahiplenici."

O zaman işaretlemenin sahiplenici hissetmesine şaşmamalı ve şimdi bunların içinde savaşılan iki duygu olduğunu anlıyordu. Eğer Aleron onun üzerinde hak iddia ederse kıskanacaktı, bu da Emerie'nin ona dokunması ve onu serbest bırakması fikrinin içinde daha derin, öfke dolu bir çukur açtığı anlamına geliyordu.

"*Benim*" kelimesi düşüncelerinde - Aleron'a doğru - gümbürderken, eli onun yanında daha sıkı kıvrıldı.

"Ah!" Emerie irkildi, kaçmak için öne atladı, ancak tam olarak olduğu yere geri getirildi. Gitmesine izin vermedi.

"*Kal,*" diye uyardı, içinde saldırganlık alevlenirken onu yakınında tutmak istiyordu. Bununla birlikte, ona zarar vermemek için tutuşunu gevşetti. "Aleron'a kendi Emerie'sini bulacağız," diye karar verdi. Sonra başını salladı, kendisiyle tüm kalbiyle hemfikirdi. "Seni paylaşmayacağız. Bu şekilde olmaz."

"Ingram," diye öfkeyle homurdandı, sanki adamın söyledikleri itirazlarını yatıştırmamıştı.

Şimdi kendi endişelerini yatıştırdığına göre, Aleron'un zevk almayı öğrenmesi onu bir kez daha sevince boğdu, ama başka biriyle. Evet, bu onu memnun edecekti ve sonra... dört kişi olacaklardı.

Daha fazla yoldaş, bağlarını paylaşan daha fazla insan.

Hayal ederken kuyruğunun ucuyla yere vurdu. Aleron'la olan en güzel anılarından biri, tıpkı bunun gibi bir tepede oturup gece gökyüzüne bakmak ve parıldayan noktaların ne olduğunu merak etmektir - Emerie ona bunlara yıldız dendiğini söylemişti. Bunu tekrar yapmak, ama bu küçük diş ve hemcinsleriyle birlikte, kulağa mutluluk gibi geliyordu.

Saçlarında daha fazla kelebek olsaydı daha da iyi olurdu, tıpkı şu anda birçoğunun yapıştığı gibi.

Kafatasını gökyüzüne doğru kaldırdı ve gözünde canlandığı resimde şefkat çiçekleri açtı. Kuyruğu o kadar sert kıvrıldı ki, yarıdan aşağıya kadar birden fazla halkaya dönüştü. Gövdesinde kabarık, hoş bir his filizlendi.

Görüntü gittiğinde, ancak devam eden duygular olmadığında, ona baktı. Bir kıkırdamayla, akrabaları onu terk ettiğinden beri hiç olmadığı kadar hafiflemiş hissederek, kolunu Emerie'ye tamamen doladı. Sonra

Çimlere yaslandı ve onu da kendisine yaslanana kadar yanına çekti.

Bir kelebek sürüsü havalanıp ondan ve çevresinden kaçtı. Doğrulamaya çalıştı ama adam onu geri çekti.

"Ne yapıyorsun?" Vücudu adamın avuçlarında gerildi. "Uyuyor olmam gerekiyordu. Şimdi dinlenmek istiyorum."

Göğsündeki bu sıcaklıkla rahatlamak istiyordu, daha önce sadece Aleron'un tüylü kanatlarında deneyimlediği bir şeydi bu.

"Evet, ama uyanık kalmam ve tehlikeye dikkat etmem gerekiyor."

Elini kaldırarak gökyüzünü işaret etti. "Güneş parlak, Emerie. O bizi korurken hiçbir İblis gelmeyecek. Uyu, sıcaklığın tadını çıkar."

Adam daha yükseğe çıkmasına izin vermediği için dirseklerinin üzerine kalktı. Ona karşı dudaklarını büzdü. "Eğer biraz kestirirsem, bu gece doğru düzgün uyuyamam."

"O zaman uyuma," dedi kafatasını ona doğru eğebilmek için kaldırarak. "Seni uyanırken taşımayı tercih ederim."

Alt dudağını ısırarak onun dikkatini çekti. Boynuna karşı yumuşak olduklarını ve pullarına nasıl küçük fırçalar fısıldadıklarını hatırladı.

"Tamam, peki," diye homurdandı, tekrar uzandı ve alnını ona dayayarak yan tarafına döndü. Onun yan tarafını okşadı, sık sık yaptığı gibi onu sevdi. "Burası gerçekten çok güzel ve güneş çok rahat hissettiriyor."

Güzel... rahat... Bu kelimeleri seviyorum. Birlikte geçirdikleri kısa süre içinde ona öğrettiği diğer pek çok kelimeye bunları da ekledi. Onunla ilişkilendirdiği birkaç tanesinin yanı sıra.

Bir bulutun süzülerek geçişini izledi ve neden henüz uykuya dalmaya hazır olmadığını merak etti. Sonra sorunu fark etti ve kızın dolgun poposundan tutarak, başı pazularına yaslanana kadar onu yukarı kaydırды. Onu kendisine doğru tutmak için elini dizine doladı, vücudu onu her taraftan sarıyordu.

Diğer kolu, iki bacağı ve kuyruğu düz bir şekilde merkezden dışarı doğru uzanırken, Ingram görüş alanını kapattı. *Mükemmel.*

Emerie kalçasını desteklemek için yanlarından tutarken bir yandan da zihinsel olarak irkilmeye hazırlanıyordu. Duskwalker sıcak, nemli bir bezle yaralarını dikkatlice sildiğinde bile hiç sızlamadı.

Pantolonunda, yolculukları sırasında pantolonunu çıkarmak zorunda kalmadan yarasıyla rahatça ilgilenebilmesi için bilerek açılmış bir delik vardı. Emerie bu adam etraftayken pantolondan vazgeçmeye niyetli *değildi*.

Kızın doğrulmuş bacağı kalçasının üzerindeyken, pençelerine karşı çok dikkatli davranıyordu. Mor dili derin bir konsantrasyonla gagasının yanından bile dışarı kaymıştı.

Gülmemek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı.

Ingram bezi tekrar kaynamış suyla dolu metal kaba daldırırken, *bunu yapmasına izin verdiğime hâlâ inanamıyorum, diye düşündü*.

Onu bu konuda rahatsız etmişti. Olay olduğu andan itibaren yarasıyla ilgilenmesi için baskı yapmış ve yalvarmıştı. İlk birkaç gün hayır demişti, özellikle de yarayı temizlemek kan damlacıklarının akmasına neden olduğu için. Artık birkaç gün geçtiğine ve dört delik iyice kabuk bağlayıp iyileştiğine göre, onu reddetmenin bir anlamı yoktu.

Bunları telafi etmek, ona mümkün olan her şekilde yardım etmek istiyordu.

Her adımın ona verdiği acı ve lanet şeyin kaşınması dışında, bunun en kötü yanı ona bakmaktı.

On dokuz yaşındayken geçirdiği kazadan sonra ateşe alışması uzun zaman almıştı.

Ateşten korkmaktan ziyade, getirdiği anıların ve endişenin tetiklenmesinden dolayı rahat değildi. Bununla birlikte, ateş bir insan için yaşamın vazgeçilmeziydi, bu yüzden onu emmek ve gerektiğinde yapmak zorunda kaldı. Örneğin, yaraları üzerinde sağlıklı su kullanıp enfeksiyonlara yol açmamak ya da kendine parazit bulaştırmamak için kaynatma amacıyla.

Onun için bir kavanoz açan Emerie, Ingram'a şifalı merhemini verdi.

Adamın sarımsı merhemi ilk kez kazmaya çalıştığını ve çok fazlasını çıkardığını hatırlıyordu. Şimdi ise pençesinin arkasını kullanarak sadece küçük bir miktar almıştı. Yaranın yanına sildi ve sonra parmak eklemine arkasını hafifçe kullanarak dört kabağa uyguladı.

İşini bitirdikten sonra kavanozu geri verdi, böylece onu kaldırabilirdi.

"Pekala, Doktor. Sana ne borçluyum?" Başını yana salladı ve kuru kemiklerin takırdama sesini çıkardı. "Üzerimde sadece bir dut ve biraz ip var. Bu yeterli olur mu?"

Başını diğer tarafa eğdi, gözbebekleri koyu sarıya dönüştü. "Sana yardım ettiğim için hiçbir şey istemiyorum, Emerie. Sana verdiğim zararı telafi etmek istiyorum."

Sırıtişını bastırmaya çalışırken dudakları

düzleşti. "Bu bir şaka. Bilirsin... ha ha gibi?"

"Hiç komik değilsin Emerie," diye açıkça belirtti.

"Sadece seni tekrar güldürmeye çalışıyorum," diye cevap verdi, alt dudağını öne doğru bükmeden önce.

Tepedeki o günden beri, bu Duskwalker'ı tekrar güldürmeyi kendine görev edinmişti. İşler pek iyi gitmiyordu. Emerie'nin pek komik olmadığı konusunda kesinlikle haklıydı.

Çoğu zaman yaptığı şakalar onun beynine işlemiyordu.

Ingram uzandı ve yüzünün sol tarafını kavradı. Ingram bunu daha sık yapmaya başladığından beri buna alışmaya başlamıştı. Artık ürkmüyordu. Başparmağını çıkıntılı alt dudağına sürttü, daha da aşağı çekti, sonra tekrar yerine oturmasına izin verdi.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor."

Ve bunu yapman hoşuma gidiyor, diye cevapladı düşünceleri, adamın iri, sert avucuna doğru eğilme dürtüsüne direnerek.

Ingram'ın yüzünün yaralı tarafını tutan ya da ona dokunan ilk kişi olabileceğini düşündü. Elini daha da geriye itip parmaklarını saçlarının arasına sokarak başparmağıyla yanağını ve yanağının perdeli dokusunu okşadığında kalbindeki karıncalanma hissini daha da derinleştirdi.

Bu karıncalanma hissi iltihaplı bir yara gibi kemirmeye başladığında, iki eliyle uzanıp adamın bileğini kavradı ve elini kendisinden uzaklaştırdı.

Bende bir sorun var.

Olmak zorundaydı.

Çünkü tepede, taze, ıslak otlar ve uçuşan böceklerle çevrili o günden beri kalbi sızlamaya devam ediyordu. Bunun ne zaman başladığını, içinde bir şeylerin ne zaman değiştiğini biliyordu.

Bu büyük, şapşal, aptal Duskwalker, ölümcül pençesinin ucuna bir kelebek konduğunda, boynuzlarına ve kafatasının tepesine yapışmış bir sürü kelebek olmasına rağmen çok heyecanlanmış, çok mutlu olmuştu. Hatta bir tanesi kuyruğunun ucuna konmuş ve o sevinçten kıvrılana kadar orada kalmıştı.

Hayatında gördüğü en hoş şeydi bu ve adamın bir canavar olması da bunun sebebiydi.

Göğsünü kemirmeye başlamasının başka nedenleri de vardı; yarasıyla ilgilenmek ya da kendisi için çilek toplayabilsin diye onu yerden kaldırmak gibi. Ya da daha önce hiç yapmadığı bir şeyi, birlikte çimlere uzanabilsinler diye onu kucaklamak gibi. Korkunç İblislerle dolu bir dünyada böyle huzurlu bir anı kim nasıl haklı çıkarabilirdi?

Ama o kelebek onun sabırlı ve bekleyen pençesine konduğunda, içini kemiren şeyi görmezden gelmek imkânsız hale geldi. Ve o tatlı, şefkatli ve... çekici olmaya devam ettikçe de büyüdü.

Yol boyunca bir yerlerde, bu yolculuğun bitmesini istemeyi bırakmıştı.

Bunun yerine bunu yapmak varken, İblis Kralı bulmaya gitmek zorunda mıydılar? Basitçe dünyayı gezmek ve tüm gizli güzelliklerini deneyimlemek... Emerie, Zagros Kalesi'nin dışına sadece iş için, İblisleri veya haydutları öldürmek için tehlikeli ve korkutucu görevlere gitmek için çıkmıştı.

Tepeler, çayırlar ve kelebeklerden oluşan kaleydoskoplar görmüştü. Yıldızlara baktı, Ingram'ın ona öğrettiği gibi hayretle değil, acı ve işkencenin sona ermesini dileyerek.

Hayatında bir kez bile dünyaya hafif, dantelli bir tülün ardından bakmamış, bunun yerine her zaman gerçekliğin sert, soğuk merceğini önünde tutmuştu.

Yani, tüm bunlar... gittiği yerlere gitmek ama onları farklı görmek, hepsi onun sayesinde... Ona dünyayı öğretirken, o da ona özgürce yaşamayı öğretiyordu. Bunu yapmaya devam etmek istiyordu.

Ama yolculuklarının bir varış noktası vardı ve Ingram'ın onları oraya götürmekte kararlı olduğunu biliyordu.

Bunun sonunda bana ne olacağını bilmiyorum.

Ölüm onu bekliyor muydu? İster bu Duskwalker'ın pençelerinde, ister bir İblis'in dişlerinde ya da İblis Kral'ın kendisinde olsun, ölecek miydi? Diyelim ki ölmedi. Sonrasında ne yapacaktı? Ingram avlanmaktan kurtulduktan sonra Aleron'u bulmak istedi. Emerie, kendisine söylediği bir yalana, sahte bir umuda dayanan bir yolculuğa çıkacak yüreğe ya da güce sahip olup olmadığını

bilmiyordu.

Ya onunla gidip ona acıyacak -belki de bu süreçte delirmesini izleyecek- ya da insan dünyasına dönmeyi seçecekti.

Onunla benim için gerçek bir gelecek yok.

Koca adam bir kardeşin ya da ailenin ne olduğunu bile tam olarak anlamamıştı. Emerie onun kendisine karşı daha fazlasını hissetmesini nasıl bekleyebilirdi ki? Görünüşe göre şehvet kolay geliyordu. Ama bu duygusal bir neden gerektirmeyen fiziksel bir tepkiydi.

Yine de, kalbini kemiren görünmez yaratık acımasız ve adaletsizdi, gerçekçi görünmeyen olasılıklar içinde debelenmesine izin veriyordu.

İçinde kabaran acı duygulara rağmen ona gülümsemesine neden olan şey buydu. Adamın dikkatini ifadesindeki sahtelikten ziyade alkış sesine çekmek için ellerini birbirine vurdu.

"Pekala, kalkıyoruz."

Bacağını onun üzerinden çekti ve ayağa kalktı. Topallayarak yaktığı küçük ateşin yanına gitti ve üzerine kum attı, kendi huzuru için kanıtlarından kurtuldu. Onu görmek, kokusunu duymak, hatta sesini duymak bile tüylerini diken diken ediyordu. Güneş, hemen ötesindeki hızlı akan dereye parılıyor, küçük şelaleler ve doğal çukurlar şırıltılı bir şarkı yaratıyordu.

Güzel bir gündü, sonbaharın ilk günleri hâlâ ılıktı.

Yolculukları boyunca hava onlara iyi davranmış ve sadece bir gün yağmur yağmıştı - o da yola çıkmalarından kısa bir süre sonraydı.

Döndü ve Duskwalker'ın hâlâ orada oturduğunu gördü. Gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönmüş, omuzları utangaçmış gibi içe doğru çökmüştü. Belki de belirsizdi, çünkü büyük ihtimalle kızın ne söyleyeceğini biliyordu ve her zaman yaptığı gibi onu reddetmeyi planlıyordu.

"Kıştlama vaktin geldi, Ingram." Ellerini ona doğru salladı. "Bunun Peçe'nin kenarına varmadan önce elime geçen son şans olduğunu söylemiştin."

Emerie kardeşlerine ulaşmak için batıya kadar gitmeleri gerektiğini düşünüyordu ama görünüşe göre öyle değildi. Emerie daha erken bir yoldan gitmenin daha çabuk ve daha hızlı olacağını iddia etti. Adam bir tür bataklıktan geçeceklerini söyleyince Emerie tereddüt etti.

"Kalmak istiyorum, Emerie," diye şiddetle yalvardı.

Dudakları gerildi ve daha da yaklaştı. "Bunu konuşmuştuk."

Adamın gitmesi için ormanı işaret etti. Uzaktan bakınca onu küçük görüyordu, bu yüzden onun üzerinde yükselmek daha çok işe yarayacak gibi görünüyordu.

Genelde, ama bu sefer değil.

Geri çekilmek yerine uzandı ve avucunu onun kalçasına koyarak pençelerinin gömleğinin altından kaymasına izin verdi. Pençelerin biraz körelmiş uçları sırtının etini gıdıkladı ve tüylerinin diken diken olup yanlarına batmasına neden oldu.

Sadece basit bir temas bile dizlerinin titremesine neden oldu.

"Ama görmek istiyorum," diye yalvardı, o lezzetli ama korkutucu pençelerini kalça kemiğinin üzerinde gezdirmek için öne doğru sürükledi.

Gömleğini daha fazla kaldırmasına fırsat vermeden, nefes nefese adamın elinin arkasını kavradı. "Hayır," diye mırıldandı, adam diğer elini gömleğinin arkasından geçirdiğinde sağ dizi parçalandı.

Hızla kendini toparladı ve geri adım attı, dilinin gagasının üstünden kaymasının, zaten hissedebildiği hafif uyarılmanın kokusunu alabileceği anlamına geldiğini biliyordu.

Tepkisi anında olmuştu ve artık şaşırtıcı değildi.

Ona son dokunduğundan beri ilk kez ona karşı bir arzu duymuyordu ama asla harekete geçmemişti. Yapamadı ve sık sık kayganlaşmamış ya da meme uçları çakılaşmamış gibi davranmaya çalıştı.

O zamanlarda gözbebekleri her zaman koyu mor renkte parlardı ve kadın hemen dikkatini

dağıtmak zorunda kalırdı.

Onu.

Son seferden sonra riske atamazdı. İstese bile yapamazdı. Tehlikede olan çok şey vardı - görünüşe göre en önemlisi hayatı.

"Neden olmasın?" Öne atıldı ve onu kendine çekmek için kalçalarının arkasından tuttu. Dilini boynunun kenarında gezdirerek kapalı dudaklarının arkasından boğuk bir çığlık çıkmasına neden oldu. "Çok güzel bir kokun var. Nereden geldiğini görmek istiyorum."

Emerie ondan uzaklaşmak için başını itti, keşke meme uçları o anda gerilmeseydi. Adam onu yaladı. Onun bunu yapmasına ya da gagasını açmasına hiç alışık değildi!

Ve dili çok sıcaktı... ve ıslaktı. İnce, yassı ve koyu mor renkteydi; hiç de ilk başta beklediği gibi değildi. Birkaç gün önce gördüğünde, teninde kayarken bu kadar hoş bir his vereceğini hiç düşünmemişti.

"Çünkü, Ingram... bunu yapamayız." Sesi utanç verici bir şekilde soluk soluğaydı ama adamın ellerinden kurtulmayı ve ulaşamayacağı bir yere geri çekilmeyi başardı. Adam hafif bir hırıltı çıkardığında kızın kaşları çatıldı. "Bana hırlama! Hayır dedim!"

"Nedenini söylemedin," diye karşı çıkarak ayağa fırladı. "Sana dokunmak istiyorum, Emerie, ve sen hayır diyorsun. Görmek istiyorum, hayır diyorsun. Yine de sana sarılmama, yarana bakmama, yanında uyumama izin veriyorsun."

İnlerken burnu buruştu ve elini saçının kenarına sokarak sıkıntıyla kafa derisini kaşdı. "Bu farklı. Bunları seninle yapmaktan mutluluk duyuyorum."

"Neden farklı?" Sol elini gevşetmeden önce kısa bir süre yumruk yaptı. "Kıyafetlerinin altında ne gibi sırlar sakladığını bilmek istiyorum. Bana verdiğin gibi zevk vermek istiyorum."

Ona baktı, gergin kaslarını ve duruşundaki mağlup çöküşü fark etti. Gözleri üzüntü ve endişenin karışımıyla kırıştı.

Sol omzunu tutarak ona gerçeği söyledi, ama sadece onu incitecek kısmını, onu değil.

"Ben... kimsenin giysilerimin altını görmesinden hoşlanmıyorum Ingram, özellikle de gövdemin. Yara izlerim orada daha kötü ve bu konuda kendimden utanıyorum."

Anlamadığında sık sık yaptığı gibi başını öne eğdi. "Ama çok güzelsin Emerie," dedi içtenlikle.

Attığı kahkaha soğuktu; ona bu kelimeyi öğretmemiş olmayı dilemeye başlamıştı - hele ki o bu şekilde kullanırken.

"Hiç görmediğin bir şeye güzel diyemezsin, Ingram. Gömleğimin altını görmek isteyip de sonra dehşete düşen ilk erkek sen misin sanıyorsun?"

"O zaman bir bakayım, sana tekrar söyleyeceğim." Bunu o kadar kendinden emin, o kadar küstahça söylemişti ki, kız ona inanmak istedi. Yine de gözbebekleri yavaş yavaş yeşile dönüşmeye başladı.

Onların bu renge dönüştüğünü sadece bir kez görmüştü ve ne anlama geldiklerinden emin değildi.

Tanrım, kendini bir Duskwalker'la çirkin bir yarışmaya girmiş gibi hissediyordu! Yüzü kafatası, aleti de mor olan bu adamın kendisini itici bulacağından endişeleniyordu!

Ama elinde değildi.

Göğsü güvensizlikle *yanıyor*, küle dönüşeceğiinden korkana kadar onu boğuyordu. Yaralarından yeterince acı çekmişti, öyleyse neden kalbinde ve teninde kalmak zorundaydı? O kadar uzun zamandır derisinden sıyrılmak ve kendini... arzulanır, çekici, sevebilir hissetmek istiyordu ki.

Bunun yerine, insanlar ona bakmakta zorlanıyordu ve buna onun lanet *yüzünden* başka bir şeye bakmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan yabancılar da dahildi. Ve yüzü en az acı çeken yüzdü. Morarmıştı, fark ediliyordu ama o kadar yoğun değildi. Doğru gölgelerle, dikkatle bakmazlarsa insanların hiçbir şey fark etmeyeceğini düşünüyordu.

Vücudunu saklayamıyordu ve elini gömleğinin içine sokan her erkek hemen

sol taraftan çekildi.

"Sadece... lütfen özel olarak yıkanmama izin verin," dedi sessizce, omuzları içe doğru kıvrılırken pazularını tutuyordu.

Başını yana çevirdi ve sol elini bir kez daha sıkıca yumruk yaptı. "Neden diğer erkekler seni görüp dokunabiliyor da ben dokunamıyorum?" diye o kadar sessiz hırladı ki neredeyse sinir bozucuydu. Gözbebekleri yeşil renkleriyle parladı. "Onların senin üzerinde kokularını bırakmalarına izin veriyorsun ama benim bunu özgürce yapmama izin vermiyorsun."

Dudakları inançsızlıkla aralandı. Bunu ona öylece söylememişti. Bacaklarını herhangi biri için kolayca açabileceğini kastettiğinden şüpheliydi ama o öyle anlamıştı. Daha doğrusu böyle yorumladı... çünkü Bryce'tan sonra kendisi hakkında böyle hissetmeye başlamıştı.

Artık yalnız kalmak istemediği için mi onunla çok kolay seks yapmıştı? Uzun bir süre boyunca Bryce'ın ondan hoşlanıp hoşlanmadığını ya da sadece sıcak bir delik açıp açmadığını merak etmeye başlamıştı.

Ona veda ederken söylediği 'çirkin kaltak' sözü bile zaten küçük olan egosuna ölümcül bir darbe indirmişti.

"Bu hiç adil değil," diye fısıldadı Emerie, kendini ikiyüzlü gibi hissederek.

"Kokun değişiyor, Emerie. Sıcak ve hoş bir hal alıyor, farklı." Emerie'nin yanaklarına bir kızarıklık yayıldı, onun varlığında... onun varlığıyla tahrik olduğunda kokusunu alabildiği için utanmıştı. "Neden bilmiyorum ama bu bana senin tahrik olduğunu söylüyor. Bunu vücudumda hissediyorum. Beni çağırıyor ve ben onu istiyorum."

Bana dokunmasını istediğimi ama buna izin veremeyeceğimi ona nasıl söyleyecektim? Reddetmelerinin zaten bunu yaptığını bildiği halde, onun duygularını incitmeden bunu nasıl yapacaktı?

Muhtemelen kafası çok karışmıştır. Vücudu ona devam etmesini, onu istediğini söylerken, ağzı aksini söylüyordu. Bunun onu ne kadar yiyip bitireceğini hayal bile edemiyordu.

"Senin bana dokunduğun gibi ben de sana dokunmak istiyorum. Seni diğer erkekler gibi memnun etmek istiyorum." Gözbebeklerindeki yeşil daha da parladı. "Neden senin için yeterince iyi değilim?"

Kıskanıyor... bu rengin anlamı bu. Ve ne kadar parlak olursa, onu o kadar çok ısıracığını düşündü. *Oh, Ingram.*

Keşke ona uzun zamandır bir erkeğin onu orgazm etmediğini söyleyebilseydi - aslında yıllardır. Sanki aptal kafası ve çaresiz kalbi söylemese bile, amcığı ona Bryce hakkındaki gerçeği söylüyordu.

Ingram elini kaldırarak gagasının kenarına sardı ve gözbebekleri maviye dönüştü. "Mavka olduğum için mi?"

Bir anda gözleri doldu, onun için, kendisi için. Ona doğru adım attı, titreyen elleriyle ona uzandı.

"Ingram..." Cevabının geri kalanı boğazında düğümlendi.

Ona aynı anda hem evet hem de hayır nasıl diyebilirim?

Ona yaklaştıkça, iri adamın da titrediğini daha iyi görebiliyordu. Kafası karışmış, üzgün, emin değildi. Hatta kız elini tutup onu teselli edemedi kolunu ondan uzaklaştırdı.

"Benim siz insanlar gibi bir yüzüm yok. Sizin deriniz varken benim pullarım var, sizin kuyruğunuz yokken benim kuyruğum var. Benimle ilgili bu şeylerden nefret mi ediyorsunuz?"

"Onlardan hiç nefret etmiyorum," diye güvence verdi. "Nedeni bu değil, Ingram."

"Halkın bana canavar dedi, Emerie," diye çıkıştı ona, gözbebekleri kıpkırmızı parlıyordu. "Kalbimi ellerinde tutarken bana çirkin ve korkunç dediler. Beni bir canavar olarak mı görüyorsun?"

"Sen bir canavar değilsin, Ingram!"

Dış görünüşü canavarca olabilirdi ama *içi aşağılık* ve alçak olan insanlarla da tanışmıştı. O bir canavar olabilirdi ama kendisi hakkında böyle düşünmesini istemiyordu. Zihninde bu kelimeyi sevecen bir şekilde kullanırken, onun bu kelimeyi kendisiyle olumsuz bir şekilde ilişkilendirmesini istemiyordu.

"O zaman neden senin için özel olacak kadar iyi değilim?!" diye kükredi. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum ve düzeltebilmem için bana söylemiyorsun."

Ani saldırganlık patlamasına rağmen, korkuyla geri çekilmedi. Hayır, bunun yerine çaresizlik ve kendinden nefret etmeye başladı.

Emerie daha fazla dayanamadı.

Ingram o kadar tatlı ve nazikti ki, böyle hissetmeyi hak etmiyordu, hem de onun yeterince iyi ve hak ettiğini düşündüğünden çok daha fazlası olduğunu bildiği halde. Dünyada ondan çok daha güzel, akıllı ve nazik insanlar vardı, o halde gerçeği ondan saklamaya ne hakkı vardı?

Adam tepki bile veremedi ileri atıldı ve bileğini yakaladı. Avuç içi ona dönük olan elini aralarındaki havada yukarı doğru itti.

"İşte bu yüzden, Ingram!" Bağırması üzerine irkildi ve bu sadece ondan akan taze gözyaşlarının daha hızlı damlamasına neden oldu. "Çünkü senin pençelerin var!"

Kendi pençelerini incelemek ister gibi elini kafatasına yaklaştırdı, sonra gözbebekleri daha koyu bir maviye dönüştü. Kadının ellerini iterek yüzünün yan tarafını kavrayabildi.

"Ama sana karşı nazik davrandım. Sana bir daha zarar vermeyeceğimi göstermeye çalışıyordum."

"Bana dokunma şeklin *içimde* Ingram ve parmaklarının uçları bıçaklarla dolu. Ben yumuşak ve narinim ve eğer bunları içime sokarsan, ne kadar nazik olursan ol, canımı yakarsın." Dudaklarını ısırdı, söylediklerinin işleri daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğinden emin değildi ama onun gerçeği bilmesini istiyordu. Bunu yapamamalarının nedeninin onun *ne* ya da *kim* olduğu olduğunu düşünmesini istemiyordu. Kendisi onun uhrevi bir güzelliğe sahip olduğunu düşünürken, onun korkunç olduğunu düşünmesini istemiyordu.

yol.

"Bana dokunmanı istiyorum," diye itiraf etti, kaşları alnındaki perdeli yara izini çekecek kadar sıkıca örülmüştü.

"Başka şekillerde dokunamaz mıyız?" Elini aşağı kaydırды, böylece boynunun yan tarafını kavrayabildi ve başparmağını köprücük kemiklerinin arasında yukarı aşağı gezdirdi. "Kokun ne zaman değişse, seni yalamayı arzuluyorum."

Dilinin amında, göğsünde ya da ağzında olması fikri bile vücudunu arzu içinde ısıtıyordu.

Başını iki yana salladı.

"Senden korkuyorum," dedi ve gözbebeklerinin beyazlaşmasına ve elinin kaçmasına neden oldu. Güven verici bir şekilde tutabilmek için ona uzandı. "Bana başka şekillerde dokunmana ya da seksin ne olduğunu göstermene izin verirsem, beni becermeye çalışmandan ve bu sırada beni ikiye bölmenden korkuyorum." Onun anlamayacağı sözler söylediğini biliyordu, bunu yapmak için kendini güvende hissetmesinin tek nedeni de buydu. "Ben sadece yumuşak değilim, kırılabilirim de. Kendi gücünü bilmiyor gibisin ve bana sarıldığında bile beni çok sıkı tutuyorsun. Heyecanlanacaksın, dikkatin dağılacak ve acı çektiğimi fark etmeyeceksin."

Memelerini sikip onlara karşı boşaldığında kendini kontrol edemediğini göstermişti. Bundan zevk almış olsa da, onun altında sıkışıp kaldığında korkmuştu. Şanslıydılar ve bu sadece pençelerini kalçalarına saplayana kadardı.

Elini çekmediği için, sanki söylediklerini sindirmeye çalışırken donup kalmış gibi, onu okşadı.

Avuç ilerinin kıvrımlarından pençe uçlarına kadar onu okşadı.

"Beni hazırlayamazsınız ve ben de bunu tek başıma yapamam. Çok küçüğüm ve yardıma ihtiyacım var." Adamın kalçalarının arasında taşıdığı yıkım silahının gerçekten sığacağını düşündüğünden değil. "I

Bana dokunmanı istiyorum ve bana ne kadar tatlı olduğunu gösterdikçe seni daha çok istiyorum, ama senin keskin pençeleri olan büyük bir Duskwalker olman ve benim de iyileştirme yeteneği olmayan küçük bir insan olmam bunu imkansız kılıyor."

Tanrım, saçmalıyordu ama ona ulaşıp ulaşamadığını bilmiyordu. Ingram'ın anlaması bazen biraz zaman alıyordu ve bunu ona açıklamaktan, ona karşı sabırlı olmaktan mutluluk duyuyordu ama insanlığı ancak bir yere kadar uzanıyordu.

Ancak bunu anlamasına *ihtiyacı* vardı. Onu durduranın duyguları değil, içindeki tehlikeli kısımlar olduğunu bilmesini istiyordu.

Büyük ve korkutucuydu. Vahşi ve kabaydı.

Ve onu incitirse, hatta kanarsa ve bu yüzden onu yerse kendine çok kızacağını *biliyordu*.

Beni atıştırmalık yapmaktan her zaman bir yanlış hareket uzakta olan bir şeyi becermek istediğime inanamıyorum.

"Bu şeyleri nasıl değiştireceğimi bilmiyorum, Emerie," dedi sonunda sesinde bir sızlanmayla. "Kendimi senin için nasıl daha insani bir hale getireceğimi bilmiyorum."

Tam gözyaşlarının dindiğini düşündüğü anda, onun sözleri gözyaşlarını kirpiklerine bulaştırdı ve yeniden dökülmekle tehdit etti.

Onun için *değişmek* istiyordu. Hiç kimse onun için 'daha iyi' olmak istememiş, onu düzeltmeye ya da ona katlanmaya çalışmak yerine ona uymak istememişti.

Evet, sorun dış görünüşüydü ama o bunun değişmesini istemiyordu. Sadece yoluna çıkmasını istemiyordu. Gagasını seviyordu, özellikle de yumuşak tarafını şefkatle ona sürttüğünde. Pençelerinin tenini gıdıklamasını ya da pullarının ona sürtünmesini seviyordu.

Ve kalbi... tatlı ve şefkatli kalbi... Kim ondan etkilenmez ki? Mükemmel değildi - bazen zekâ eksikliği sinir bozucu olabiliyordu - ama onu kendisi yapan da buydu. Nasıl yapacağını bilmesine bile nazik ve kibar olmak isteyen bir yaratık.

Uyurken kuyruğunun ayak bileğinin ya da dizinin yan tarafına kıvrılması, karnının şefkatle titremesine neden oluyordu. Ona çarptığında yüzü kıpkırmızı olur, o da bunu bilinçsizce yapardı.

Sadece sarılmaları ve platonik sevgi arayışları bile hayatı boyunca görmediği kadar hayranlık uyandırıyor.

Emerie acınası bir şekilde onu arzulamaya başlamıştı.

"Daha fazla insan olmana gerek yok. İnsan erkekler beni korkunç hissettirdi. Kendini onlarla kıyaslamamalısn, tamam mı? Hepsinden pişmanlık duydum, Zagros Kalesi'nde üzerimde kokladığından bile." Dudakları sürekli titrese de ona gülümsemeye çalıştı. "Ve sen de benim gömleğimin altına bakmadıkları halde baktılar diye kıskanmamalısn."

Gözleri mavi kalmaya devam etse de, son söylediği söz üzerine kafası sarsıldı. "Onlar da mı görmedi?"

"Hayır," diye cevapladı. En azından... uzun yıllar boyunca. Sadece başlangıçta, henüz kıyafetlerini üzerinde tutmanın en iyisi olduğunu öğrenmemişken. Hayatında hem cinsel hem de duygusal üç partneri olmuştu ve hepsi de onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. "Ben... kendimi güzel hissetmiyorum. Uzun zamandır hissetmiyorum ve bu bende saklanma isteği uyandırıyor. Sadece senden değil, kendimden de."

"Ama sen çok güzelsin Emerie," diye tekrarladı sarsılmaz bir inançla. "Rengârenk ve sevimlisin, tıpkı güzel bir kelebek gibi."

"Tamam," diye kabul etti, bir yandan da dudaklarında iz bırakan tuzlu gözyaşlarını yalıyordu. Söyleyeceği hiçbir şey kendisi hakkındaki hislerini değiştirmeyecekken, onu başka türlü ikna etmek istemiyordu. "Güzel bir kelebek gibi."

Hâlâ tutmakta olduğu elini yukarı kaldırdı ama tam yüzünün önünde duraksadı. Elini yarı kapalı tuttu ve pençelerini ona değdirmekten kaçınmak istercesine bir parmak eklemine arkasıyla yanağını sildi.

"Seni ağlatmak istememiştim."

"Sorun değil." Gülmeye çalıştı. "Ben gizliden gizliye ağlak bir bebeğim. Sadece genelde insanların bunu görmesine izin vermem." "Daha önce de benim yanımda ağlamıştın."

Gülümsemesi zayıf ama gerçektir. "Çünkü sana güveniyorum."

Duyguları konusunda en son güvendiği kişi... Gideon iken, duyguları konusunda ona güvenmesi garipti. Gideon'du. Ona göre bu, iyi davranan herhangi bir erkeğin onu özgürce becermesine izin vermekten daha önemliydi.

"Bana güveniyorsun ama benden korkuyorsun, öyle mi?" diye homurdandı başını kaldırarak.

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

"İnsanlar karmaşık yaratıklardır ve hissettiklerimiz tekil ve diğer duygulara karşıt olabilir.

Bizi... eğlenceli ve ilginç kılan da bu."

Emerie sonunda aralarına mesafe koymak için geri çekildi, gözbebekleri ciddi tonundan bir şey değiştirmemiş olsa da artık sakın olduğu için rahatlamıştı. *Kendime onun üzüntüsünü ve acısını artırmayacağımı söylemiştim.* Yine de bunu yapmış gibi hissediyordu. Bu onu yiyip bitirdi.

"Tamam," dedi ve derin bir nefes alarak titrek bir şekilde içini çekti. "Yıkanma vaktim geldi, böylece yolumuza devam edebiliriz. Peçe'den sadece bir gün uzakta olduğumuzu söylemiştin."

Bununla birlikte, onun geri çekilmesini ve ormana gitmesini sağlamayı başardı. Emerie hemen suyun kenarında diz çöktü ve içine atlayabilmeyi diledi. Ama atlayamadı. Çok küçüktü ve yaralıydı.

Pantolonunu ve gömleğini çıkarırken omzunun üzerinden kontrol etme ihtiyacı hissetmedi, Ingram'ın sözünü tutmayacağını ve ürpertici bir pislik gibi bakmayacağını biliyordu.

Ellerine su doldurarak bacaklarını yıkadı, açık tenini ve soluk yara izlerini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Karnı ile yanları arasını, sonra da daha fazla derinin deforme olduğu göğüslerinin hemen altını yıkadıkça bu daha da zorlaştı.

Sağ göğsüne su döküp pembe meme ucunu fırçaladığında yeni gözyaşları döküldü, ancak aynısını tamamen farklı görünen diğerine yaptığında düşmeleri için. Areolası beyazdı, meme ucunun kendisi ise soluk ve daha küçüktü. Göğsünün yan tarafı yara izleriyle çukurlaşmış, artık yuvarlak ve yumuşak görünmüyor ya da hissettirmiyordu.

Hıçkırıklarının Ingram tarafından duyulmamasını umuyordu ama omzunu temizlerken elinde değildi, sadece yara izinin bittiği yerde pazılarını kavradı.

Omzu ve göğsü en kötüsüydü.

Yağ lambasından çıkan yanan su birikintisine ilk düştüğü yerdeydiler. Geri kalanı ise sadece saman ve kuru otların kolayca tutuşması ve giysilerinin alev almasından ibaretti. Üzerine bir battaniye atmak alevleri durdurmuştu ama battaniye erimiş derisine yapışmış ve ilave derinin kesilip çıkarılmasını gerektirmişti.

Daha fazla açıkta kalmak istemediğinden yıkamayı çabucak bitirdi. Ingram'la yaptığı konuşmanın, yıkanırken genellikle yokmuş gibi davrandığı bu konulara takılıp kalmasına neden olmamasını diledi.

Ancak, kirli lonca kıyafetlerinin altına giymek için temiz bir iç çamaşırı bulmayı başararak tekrar giyindikten sonra kıyı şeridine oturdu. Dizlerini yukarı kaldırdı, onlara sarıldı ve nasıl hissettiğini dışarı vurmak için kendine birkaç dakika verdi.

Biri beni bu şekilde nasıl sevebilir ki? Çoğu uzvunda İblis pençeleri, haydutların kılıç darbeleri, sayısız düşme sonucu sıyrılan dizleri ve dirsekleri gibi daha fazla yarayla kaplıydı

eğitim sırasında.

Emerie bir yara haritası gibiydi, öyle ki elleri ve ayakları bile yara almamıştı.

Ingram'ın gerçekte neye benzediğini görmesini istemiyorum. Ya nefret ederse? Alt dudağını kanayacağından korkana kadar ısırdı. Bana güzel kelebek dedi - ya durursa? Tanrım! Bunu söylediğinde göğsünde bir kelebeğin filizlendiğini sandı ama kelebek içinde solup ölmüştü.

Uzun zamandır bana iltifat eden ilk 'erkek'. Bacaklarını daha sıkı sıkı. Ya... ya ondan sadece bu yüzden hoşlanıyorsam?

Tanrım, çok zavalliyim. İnler gibi sessiz bir hıçkırık koptu içinden. Birinin beni kim ya da ne olduğunu umursamayacak kadar çok sevmesini mi istiyorum? Bana zarar vermelerini ve beni yemeye çalışmalarını mı?

Emerie, Duskwalker'a karşı hislerinin bu kadar sığ olmasını *istemiyordu*. Onların karanlık bir sapkınlıktan ziyade gerçek olmasını istiyordu çünkü zihni ve kalbi artık yalnız kalmak istemiyordu.

Bu yüzden kendine güvenemiyordu.

Bryce'la çıktım çünkü... çünkü bana iyi davranıyordu.

Ona ilgi göstermiş ve çıkma teklif eden de o olmuştu. Ona bir kez bile iltifat etmemişti, ama yüzünün lekesiz tarafına yaptığı yumuşak dokunuşların bunu gösterme şekli olduğunu düşünüyordu. Yine de, ilk seferden sonra elini asla gömleğine sokmamış, çıkarmasını istememişti. Sadece pantolonuna dokunmuştu.

Ve Jason... Onunla çıktığında çok daha gençti. Saf, aptal ve umutluydu. Sadece yalnız olduğu ve hamile kalabileceği bir rahmi olmadığı için ondan faydalandığını öğrenmişti.

Karısı gibi değil... Arkadaşları ilişkilerini öğrenip ona söyleyene kadar karısı olduğunu bilmediği biri.

Görünüşe göre loncadaki pek çok kişi bunu biliyordu ama Emerie bilmiyordu. Bu yüzden ilişkilerini bir sır olarak saklamış ve Emerie'ye kimseye, hatta arkadaşlarına bile söylememesi için söz verdirmişti. Sadece karısından uzaktayken sikini rahatlatacak birini istemişti ve Emerie yaralı bir geyik yavrusu gibiydi, biraz spor avı için kolay bir hedefti.

Kullanılmıştı. Başka bir kadına böylesine korkunç bir ihanetin parçası olduğu için nefret ediyordu.

Ama ondan önce Declan vardı. O uğursuz ve korkunç geceden önce aşık olduğu ve evlenmeyi umduğu ilk kişi.

Tam da birine en çok ihtiyacı olduğu anda, bunu yapamayacağını söyledi. Onun yaralarını, acısını görmeye dayanmadığını ve daha fazla acı çekmemesi gerektiğini söyledi. Aslında bunu *ona* hastanede yatağa bağlı ve sargılıyken söylememiş, bunun yerine Emerie'ye haber verebilmeleri için o sırada arkadaşlarına korkakça söylemişti.

Böyle olması hiç de şaşırtıcı değildi. Geçmişi onu aşk ve bedeni söz konusu olduğunda kırılmış bir şeye dönüştürmüştü.

Onu kurtaran tek şey, bir Zebani Avcısı olmaktan zevk alması ve Zagros Kalesi'nde gerçekten iyi arkadaşlarının olmasıydı.

Sırf doğru olanı yapabilmek için veda bile etmeden terk ettiği arkadaşları.

Bu pozisyonda olacağımı hiç düşünmemiştim. Ingram neden bu kadar yardımsever ve sevecen olmak zorundaydı? Eğer ona mastürbasyon yapmamış olsaydım... benimle bir şey yapmaya çalışmayabilirdi.

Zagros Kalesi'nden kaçtıktan hemen sonra yaşadıkları tüm o olay bir panik bulanıklığından ibaretti.

Eğer bu olay hiç yaşanmamış olsaydı, romantik duyguları kendisine dokunmasını istediği bir insandan ziyade, büyümüş bir köpeğe duyduğu sevgiye benzeyebilirdi. Her şeyin farklı olacağını

varsayıyordu. Ya da belki de olmazdı. Ne olursa olsun kalbinin ve amının onun için çırpındığını hissedebilirdi ama en azından o bunları gerçekleştirmeye çalışmazsa görmezden gelmek daha kolay olurdu.

Eğer aramıyor olsaydı... daha fazla.

Emerie bileğindeki bileziği inceleyebilmek için üniformasının sol kolunu geriye doğru itti. Bu, ona ailesi ve Gideon tarafından verilen tek değerli eşyasıydı. Boncukları ve kaybetmediği son tılsımı okşadı - üzerinde 'G' yazan gümüş bir diskti bu.

Keşke Gideon burada olsaydı. Bana yardım edebilirdi. Tavsiyelerde çok iyiydi ve gerçekten ihtiyacı olduğunda her zaman dinlerdi. *Bana mızımızlanmayı bırakmamı söylerdi.*

Üzüntüsünü bastırmak için onu kızdırır ve öfkelenendirirdi. Sonra, sakinleştiğinde, mantıklı düşünmesine yardım ederdi. Şu anda buna her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı - kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissederken aklı olacak birine.

Ne yaptığımı ya da hissettiklerime güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Titreyen bir nefes verdi, zihni sakinleşmeye ve gözyaşları kurumaya başladı. *Bencilliğimin onu incitmesini istemiyorum.*

Sert toprak, gevşek taşlar ve küçük sopaların üzerine oturup sırtını küçük insanın yıkandığı yere dönen Ingram ellerine baktı. Bacak bacak üstüne atmış, kuyruğunu vücudunun sağ tarafına kıvrımış, omuzlarının öne doğru çökmesine izin vermişti.

Keşke onun burnunu çekişini duymasaydı. Onu ağlatmak istememişti ve bir insanın böyle *sızlanabileceğini* bilmiyordu. Yanına gitmek istedi ama sıçrayan su ona durumu daha da kötüleştireceğini söyledi.

Her şey görmek istediği için başlamıştı, yani şimdi bunu ihlal etmek... Onun güvenini kırmak istemiyordu.

Onun yerine pençelerinin sivri uçlarını inceledi.

Onları günler önce köreltmmişti ama ona hâlâ çok keskin geliyorlardı. Altlarındaki hilal şeklindeki kenarları da özellikle tehlikeliydi.

Parmaklarımdaki bıçaklar.

Sol işaret pençesini iki parmağının arasında sıkıca kavradı ve çekip çıkarmaya çalıştı. Gözbebekleri bembeyaz parladı ve acıyla sessiz bir çığlık attı. Durdu.

Orta parmağını gagasına götürdü ve ısırarak koparmaya çalıştı, ancak bir çatlak belirdiğinde bir kez daha feryat etti ve ardından tüm parmağından aşağı acı fişkırdı.

Onları çıkaramam. Acı çekmeden olmaz. Sanki içlerinde küçük sinirler varmış gibiydi ve ortadaki küçük yarıktan mor kan damlacıkları bile çıkıyordu.

Ingram çaresizce Emerie'ye dokunmak istiyordu ama onu keşfetmenin tadını çıkarmak istiyordu. Acı çok dikkat dağıtıcı olursa bunu yapamayacağını biliyordu.

Düşmelerini diledi. Neden böyle korkunç şeylere sahip olmak zorundaydı? Tüm sırlarını öğrenmek için can attığı bu küçük dişiyi incitecek büyük bıçaklar.

İçine dokunmakla ne demek istedi? Bir yara gibi mi? Bu kulağa hoş gelmiyor.

Gidin buradan, diye hırladı onlara.

Parmaklarının ucundan düşmeleri ya da patlamaları umurunda değildi. Bunun onu bir kavgada savunmasız bırakıp bırakmayacağını umursamadı; sadece gagasını ve gücünü ona zarar vermeye çalışan her şeyi yok etmek için kullanacaktı.

Ondan tekrar o yumuşak seslerin çıkmasını sağlayabilirse buna değecekti, vücudunun en heyecan verici şekilde şişmesine neden olan sesler.

Sert pençelerinin siyah, parlak sırtları ağaçların gölgelikleri arasından süzülen güneş ışığında parlıyordu. Bir pençesinin ucu parıldıyordu.

Değişin. İnsan eli olmak. Bunu istemeye çalıştı, tıpkı bedeninin insansıya dönüşmesi gibi.

Hiçbir şey olmadı ve sinirlenerek hırladı.

Bazı hayvanların pençelerinin ileri geri hareket edebildiğini görmüştü. İnsanların değil ama kedigillerin. O da aynısını yapmak istedi. *İçeri gir!*

Parmaklarının her birine şiddetli bir acı yayıldığında Ingram sertçe inledi. Yüzünü buruşturarak parmaklarını göğsüne götürdü ve vücudunu parmaklarına siper ederek onları korumaya çalıştı.

beyaza dönuştü.

Yine de acı tamamen kaybolmadan önce hafifledi.

Ellerini öne doğru uzattı, sadece başını onlara doğru eğdi. Pençeleri gitmişti. Tam olarak değil ama geri çekilmişlerdi.

Değişikliği incelerken, pençelerinin kıvrık uçlarının parmak uçlarının etiyle aynı hizada durmakla kalmayıp onlara iyice yapıştığını fark etti. Onları ayıramıyordu bile.

Bunu yapabileceğimi bilmiyordum. Kuyruğu sevinçle kıvrıldı. *Artık ona dokunabilirim.*

Ingram ona göstermek için ayağa fırladı ama bir adım sonra durakladı, onu rahatsız ederse üzüleceğini biliyordu. Onun kızmasını istemiyordu, hele ki bir çözüm bulmuşken.

Onları uzatabilir miyim? Canavar formuna geri dönmek gibi, ikisine birden sahip olmak mümkün müydü?

Ona gitmek yerine pençelerini denedi. Pençelerinin uzamasını isteyerek yavaşça öne doğru kaydılar ve bu sefer acı hissetmedi. Onları geri çekmek de bir o kadar zahmetsizdi ve belki de daha önce canını yakan şeyin geri çarpmaları olduğunu düşündü.

Emerie'nin işini bitirmesinin daha ne kadar süreceğini merak ediyordu. Biraz zaman alıyordu ve artık su sıçramalarını duymamasına rağmen onu yanına çağırmamıştı. İnlemeleri hâlâ devam ediyordu ama daha sessizdi.

Ona gitmek istiyorum, diye düşündü gözleri maviye kayarken.

Onu rahatlatmak ve ağlamayı kesmesinin sebebi olmak istiyordu. Ona bunu yapabildiğini göstermek gözyaşlarını dindirir miydi? Bunun için ona gülümsemesini istiyordu.

"Ingram!" diye bağırdı.

Panikle atılan çığlığın aniliği, pullarının ve sivri uçlarının dehşet içinde havalanmasına neden oldu.

Ingram ağaçları geçerek derenin bulunduğu küçük açıklığa doğru hızla ilerledi. Gözleri bembeyazdı, onu görünce durdu, sonra da dondu kaldı.

Güneş varken endişelenmesi gerektiğini düşünmemişti. Ayrıca tehlikeli bir şeyin kokusunu da alamıyordu. İnsan yok, İblis yok... en azından açıklığa girmeden önce yoktu. Kız yalnız ve korumasızken dikkati dağılmıştı.

Ve şimdi.

Ingram, küçük dişiyi kollarında tutan garip ve bilinmeyen Mavka'ya saldırırsa, onu çabucak keseceklerini biliyordu.

Yırtıcı hayvanının görüş alanına girdiği için ne yapacağını bilemeyen bir geyik gibi ürkmüş görünüyorlardı. Yerde çırpınan Emerie'yle birlikte koşarak uzaklaşmalarına ramak kalmıştı. Adam görüş alanlarına girdiğinde elleri derenin diğer tarafında tutunduğu bir ağaç kökünden henüz kopmuştu.

Mavka ayağa kalktı ve onun varlığı karşısında geri adım attı.

Uzun, ince ve keskin pençeleri Emerie'nin omzuna ve yanına dolandığında kalbi neredeyse duracaktı.

Dünya onu böyle mi görüyordu? İnsanların değer verdiği kişilerin yanında endişelenecekleri ve dehşete düşecekleri bir şey mi? Arkadaşlarını bir Duskwalker'ın uzun, köşeli kollarında görmek - muhtemelen ölümleri - göğüslerinde panik dolu bir dehşetin tırtıklı bıçağı gibi mi vuruyordu?

Renkli kelebeğini tutan bir *canavar* gördü.

Geniş, panik içindeki gözleri yardım çığlıkları atıyordu. Göğsünün genişlemesi ve sıkışması dışında hareket etmeyi bırakmıştı. Kıvrınmanın onu sadece heyecanlandığını söylediğini hatırlıyor muydu?

Havada hafif bir korku vardı. Kana susamışlığın görünmez ellerinin zihnini bir çılgınlığa sürüklemesine neden olamayacak kadar uzaktı ama oradaydı.

Gözleri onun solgun, çilli yüz hatlarından Mavka'nın burun deliğindeki çamur lekesine kaydı. Küçük kadife boynuzları tavşan kafatasını gölgelerken, beyaz gözbebekleri ona bakıyordu.

Mavka'nın beli o kadar inceydi ki Emerie'nin kalçaları bile daha genişti. Gençti, bunu o bile biliyordu. Yaka kemiklerinden tavşana benzeyen uzun ayaklarının tepesine kadar vücudunu kaplayan tüm kemikler bunu daha da belirgin hale getiriyordu. Ayak parmaklarının üzerinde dimdik duruyordu ve aralarındaki mesafeye rağmen onun üzerinde yükseleceğini biliyordu.

Elini uzatarak çömeldi ve boyun eğdiğini göstermeye çalıştı ama Ingram'ın Emerie'yi kurtarmak için yapabileceği tek şey "Ver" demekti.

Mavka çenesini tıkırdatıp şaklatarak sanki iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi cıvıldıyordu. Bas ve derinlik bekliyordu ama bunun yerine onlardan daha yüksek bir ton yükseldi.

Emerie usulca, "Lütfen ona beni bırakmasını söyle," diye yalvardı.

Ingram'ın başı keskin bir şekilde eğildi ve biraz daha yaklaşıncaya doğru adım attı. İnce kaburgaları ve zar zor fark edilen tümsekleri görebiliyordu ama *iki* kadını kokuyu alabildiğini fark etmesini sağlayan şey ona doğru esen rüzgârdı.

"Kadın," diye düzeltti Ingram, içini az da olsa bir huşu kaplamıştı. Meraktan gözleri koyu sarıya döndü. "Mavka dişidir."

Daha önce hiç dişi bir Mavka görmemiştim.

"Ne olduğu umurumda değil!" diye bağırdı, sadece yüzünü buruşturmak için.

Gözleri kıpkırmızı parladı ve içinden bir hırıltı geçti. Havada kan yoktu ama Emerie'nin yüz hatları sanki eziliyormuş gibi buruşmuştu.

Dişi Mavka'nın gözleri onunkileri yansıttı ve dişlerini ayırarak ona doğru tısladı. Geriye doğru adım atarak güneşten uzaklaştı ve gölgelerin içine girdi.

Beyaz bir kez daha görüş alanını doldurdu ve elini uzatarak daha da alçaldı. "Ver."

Gözbebekleri karardı ve tıslaması güçlendi. Emerie'den vazgeçmeyecekti.

"Ona hücum edemem," dedi yüksek sesle, düşüncelerini Emerie ile paylaşarak. "Onu kovalayamam. Öfkelenir ve sana saldırır."

Dürüst olmak gerekirse, Mavka'nın onu neden çoktan yemediğinden emin değildi. Yine de bunun için minnettardı, çünkü bu ona onu kurtarma *şansı* vermişti.

"Ne yapacağım?" diye sorduğunu duydu büyüyen mesafeden.

Tavşan kafalı Mavka daha da geri çekilerek aralarında boşluk bıraktı. Yine de Ingram olduğu yerde kaldı.

"Korku kokmayın ve kendinize zarar gelmesine izin vermeyin. Kokularınızı güvenli bir mesafeden takip edeceğim."

"Hava kararıyor, Ingram."

Korku bıçağı daha derinden kesti. *Biliyorum.*

Yakında gecenin çökeceğini ve Peçe'ye yaklaştıklarını biliyordu. Mavka'nın gittiği yön kanyona doğruydı ve Emerie'yi tehlikeye daha da yaklaşıyordu.

Şans onların yanındaydı. Birlikte geçirdikleri ilk gecenin dışında başka bir İblisle karşılaşmamışlardı. Şimdi Peçe'ye daha yakındılar ve muhtemelen önümüzdeki birkaç gece içinde bir tanesiyle karşılaşacaklardı.

Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İçgüdüleri ona sabırlı olmasını söylüyordu. Onu kurtarmak istiyorsa, ödülü, avı, *onun* için kovalama ve savaşıma arzusuna karşı savaşmak zorundaydı. Aksi takdirde bu Mavka onu saniyeler içinde öldürecek ya da Ingram'ın kendi öfkesi onu arkadaşına karşı zorlayacaktı.

İki Mavka'nın ortasında kalmıştı, ikisi de şu anda ona zarar vermek istemiyor gibi görünüyordu.

kesinlikle olabilir.

Gözden kaybolmadan önce ağaçların arasında küçülmelerini izledi. Etleri bunu yapmaktan tiksinti duysa da bekledi. Güneş solmaya başladığında ve gölgeler uzayıp üzerine çöktüğünde bile bekledi.

Gözleri onları son gördüğü yerden hiç ayrılmadı.

Aleron'u çoktan kaybettim. O ana kadar küçük kelebeğini de kaybetmekten endişe ettiğini bilmiyordu.

Ohmygod. Ohmygod. Ohmygod! Karanlıkta oturan Emerie, tüm gücüyle korkusuz kalmaya ve dönen düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı ama dişi Duskwalker saçını her okşadığında, dehşet kabarmakla tehdit etti.

Vuruşlar sertti. Duskwalker kaşlarından başlayarak ellerini geriye doğru götürüyor, Emerie'nin göz kapakları gerilene kadar tüm yüzünü çekiştiriyordu. Sonra kabaca saçlarına vuruyor ve Emerie her endişelendiğinde ya saçlarını çekiyor ya da pençeleri onu kesiyordu.

Uzun, ince bacakları onu yanlardan hapsederken, Duskwalker'ın gövdesi sert ve sırtına yaslanmıştı. En azından sıcaktı, sürüklendiği karanlık yeraltı ininin soğuşundan korunuyordu.

Zifiri karanlıkta göremese de Emerie yine de daha önce gördüğü tavşan kafatasına dönüp baktı ve ilave dişleri olduğunu anladı. Yanlarda çok sayıda diş vardı, bu da onun dişlerinin o kadar yoğun olmamasını sağlıyordu - ve hatta normalden daha kısa görünüyorlardı.

Emerie'ye gevezelik etti. Görebildiği tek şey gözbebekleriydi ve Emerie'nin uzun turuncu saçlarını okşarken gözbebekleri parlak sarıydı. Burun deliği çamurla doluydu ama göz küreleri, daha fazla kokuyu engellemek istercesine burnunun ucunu saran serbest elinin üzerinde yansıyor.

Sanki Emerie'nin korkacağını biliyordu ve kokusunun onu çılgına çevirmesine izin vermemeye çalışıyordu.

Emerie kendisini çevreleyen yüksek, köşeli bacakların arasında kendini küçücük hissediyordu. Duskwalker'ın gövdesi aslında çok uzun değildi, boyunun çoğu bacaklarında gibi görünüyordu. Emerie dokunarak daha fazla özelliğini kavradıkça, aslında... küçük olduğunu daha fazla fark etti.

Beli inceydi, kalçaları biraz daha genişti. Hissedebildiği kadarıyla gerçek göğüsleri yoktu ama etli çıkıntılı kaburga kemiklerinin altında kadınsı bir şişlik izlenimi vardı.

Emerie'yi avucunun içine almaktan memnun görünüyordu.

Gözlerini karanlıkta gezdirdi, etrafını saran şeyin çok sayıda toprak ve ağaç kökü olduğunu biliyordu. Buraya getirildiğinde, alacakaranlıktan gelen ışık, bir tür derin ve zar zor geniş bir oyuğa götürüldüğünü göstermeye yetmişti.

Giriş, geniş bir çalı topluluğu tarafından korunuyordu ve üzerlerindeki devasa ağaç kökleri girişi daha da kapatıyordu.

Peçe'de değillerdi. Yüzey dünyasında bir yerdeydiler, tek bildiği buydu. Hava bayat ve soğuktu ama en azından Duskwalker soğğun en kötüsünü dışarıda tutuyordu.

Emerie ne zaman kaçmak için öne doğru sürünse, onu kavırıyor ve sert ve iri gövdesine doğru itiyordu. Tıslamıyordu ama gözbebekleri kıpkırmızı parlıyor ve sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi cıvıldıyordu.

Neden *şefkatli* bir ses tonu duyabiliyordu? Emerie kendini bir hayvan gibi hissetti.

Yakalanan Duskwalker ise onu yatıştırmaya çalışan bir insandı.

Duskwalker neredeyse saçlarını koparacaktı ve başını tekrar okşarken bir pençeyle gözünü dürttü. Yüzünün derisinin bu şiddetli darbeye kemikten ayrılmak üzere olduğunu düşündüğünde görüşü bulanıklaştı.

Buraya sürüklendiğinde girişin yakınında yakın zamanda ölmüş bir tilki leşi fark etmişti. Vücudu sağlamdı, muhtemelen bu yüzden yenmemişti ama boynu açıkça kırılmıştı.

Onu ölesiye okşadı.

Emerie belirsizlik içinde inledi ve tavşan Duskwalker bir şeyler söylemeye çalıştı. Sonra farklı bir okşama biçimiyle birkaç kez başının tepesine vurdu ve Emerie'nin boynu her seferinde büküldü. Bu gidişle yaratık onu da ölesiye okşayarak rahatlatacaktı.

Ürkütücü. Bu çok ürkütücü.

Ingram'ın bir an önce gelip onu kurtarmasını dileyerek girişi aradı.

Bir pençenin ucu gözüne çok yaklaştığında Emerie irkildi. Sarsıntısının ani oluşu bıçakların yüzünü kesmesine neden oldu.

Elini tavşan burnunun üzerine koyduğu için, bir sonraki hamlesinde ıslaklıkla karşılaşana kadar fark etmemiş gibi görünüyordu. Duskwalker dondu kaldı, bakmak için elini çekti ve Emerie onun öldüğünü düşündü. Çok ölü.

Korkusu hissediliyordu ve gözyaşları sel oldu. Titremesi daha da kötüleşti ve titreyen bir karmaşadan başka bir şey olamadı. Bir şaka yapacak akli bile yoktu - ki bu onun için en endişe verici kısımdı.

Yenmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum.

Duskwalker inledi ve büyük, ince eliyle Emerie'nin tüm yüzünü kapladı. Sesine çılgınca bir ton katarak ona gevezelik etti.

Emerie, yüzündeki kanayan yara iyileşmeye başladığında, etrafında su rengi büyümlü bir ışıltı parıldarken hareketsiz kaldı. Ingram'ın onu yaralamasından dolayı sağ bacağında oluşan hafif zonklama bile dağıldı. O kadar parlaktı ki, yuvanın içindeki her şeyi aydınlatıyordu.

Elini açıkta kalan yaralarına götürdü - henüz bandajlamadığı için - ve pürüzsüz bir cilde sahip olana kadar kabuklarının küçülmesini izledi. Vücuduna yeni bir yara izi eklenmemişti.

Saniyeler içinde o parlak ışık söndü ve sonra tamamen kayboldu.

Beni iyileştirdi...? İnançsızlığı içinde yükselirken gözleri genişledi. Duskwalker'lar iyileşebiliyor mu?!

Eğer bunu bilseydi, Ingram'ın bunu nasıl yapacağını bulmasına yardım edebilirdi!

Bu yeni açıklama karşısında Emerie'nin panikle ürpermesi azaldı ama onun yerine dişi Duskwalker ürperdi. Küreleri parlak turuncuydu.

Beni incittiği için kötü hissediyor. Dudakları gerildi. O zaman neden beni aldı? Neden ona ilgi duymaya başladığını, neden bunu yaptığını düşünmeye çalıştı.

Emerie bir an nehrin kenarında ağlarken, bir an sonra bu Duskwalker cehennemden gönderilmiş korkutucu bir ağaç gibi tepesinde dikilmişti.

Bakışları, karanlıkta göremese de tilkinin olduğunu bildiği yere kaydı. Ölümcul ölümü dışında zarar görmemişti. Duskwalker'ın pençelerine düşmek için bu yuvaya sürünerek girmiş olması pek olası değildi.

Yaralanmış mıydı? Emerie gibi o da ormanda ağlıyor olabilir miydi?

Dışarıda bir hareket duyduğu anda teori üretmeyi bıraktı. Biri ya da bir şey girişteki çalıları rahatsız ettiğinde tavşan Duskwalker uzun ve korkutucu bir tıslama çıkardı.

Emerie'nin göğsü sıkıştı. Ya bir İblis'ti ya da Ingram.

Lütfen küreler olsun. Lütfen küre olun.

İki mor parıltı yavaşça ortaya çıktı ve Emerie rahat bir nefes aldı. Ancak güçlü kollar etrafını sardığında irkildi. Duskwalker geri tekmeledi, onları yuvanın kavisli duvarının dibine doğru iterken kaçmaya çalıştı.

Gevşek kayalar ve toprak, çırpınan topuklarının altında takırdadı. "Ingram, bekle! Çıldıırıyor."

Girişte durakladı ve bunu sadece gözbebekleri hareket etmeyi bıraktığı için biliyordu. Başka bir şey göremiyordu. Çok karanlıktı ama beyaza dönüştüklerinde bile ona büyük bir rahatlık veriyorlardı.

Onu tutan Duskwalker sonunda sakinleşti ama Emerie onun hızlı nefes alışlarını ve kalp atışlarını sırtında hissedebiliyordu. Emerie'yi duvarla arasına sıkıştırmaya çalışmıştı, neredeyse... koruyucu bir şekilde.

Pençeler bir an için parladı, sanki parlıyorlardı ve yuvanın içinde parlayan iki küreyi yansıtıyorlardı. Ingram elini uzatmıştı.

"Ver," dedi sessizce ama sertçe.

Duskwalker karşılık olarak tısladı.

"Ver," diye hırladı, gözbebekleri bir an için kırmızı kırmızı parladı.

Daha yüksek sesle tısladı ve sonra ona cıvıl cıvıl havladı. Ingram yaklaştıkça kir kıpırdadı ve eli Emerie'nin başının yan tarafını tutmak için yukarı kalktı. Onu korumaya çalıştı.

"Sanırım beni koruyor, Ingram," diye açıkladı Emerie, çılgın teorisinin doğru olduğunu *umarak*. "Bana zarar vermek istediğini düşünüyor."

"Seni asla incitmek istemem, Emerie." Gözleri maviye döndü. "Konuşmak için yeterli insanlığa sahip değil. Seni bırakmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum."

Emerie bakışlarını, gözleri korku ve endişeden bembeyaz kesilmiş olan Duskwalker'a çevirdi. Uzanmaya cesaret etti ve geçici olarak sıcak bir çene kemiğine dokundu.

İrkildi ve şaşkınlıkla kafatasını Emerie'ye doğru çevirdi, onun yerine parıltısında sarı bir şekil oluştu.

Emerie onu okşadı ve her biri kollarındaki sıkışık baskının azalmasını sağladı.

"Lütfen bırak gideyim," diye fısıldadı, Duskwalker'ın Emerie'nin ne dediğini anlayıp anlamadığından emin değildi. Emerie tutarsızca geveledi.

"Lütfen onunla gitmeme izin verin." Emerie daha sonra onu okşamayı bırakarak elini Ingram'ın bekleyen eline uzattı.

Ingram arayı kapattıkça toprak kayıyordu. Sert ama körelmiş pençelerinin uçları parmak uçlarına sürtündüğü anda çekilip uzaklaştırıldı. Küçük bir gümbürtü çıkardı.

"Sadece bekle," diye yalvardı Emerie. "Sakin ol. Güvende olduğunu görmesine izin ver."

Emerie, Ingram'a sık sık yaptığı gibi elini Duskwalker'ın göğüs kafesine dayayarak onu rahatlattı. Kolları bir kez daha gevşediğinde ona doğru uzandı.

"Beni henüz alma. Beni çekme," dedi Emerie, parmaklarını onun çok daha iri parmaklarının arasına sokabildiğinde.

Duskwalker'ın gözbebekleri Emerie ve Ingram'ın birbirlerine uzanmasıyla koyu sarıya döndü. Ingram'ın sıcak ve nasırlı avucu onun narin elini yuttuğunda bile bu sefer Emerie'yi çekip uzaklaştırmaya çalışmadı.

Bir bağlantı kurulmuştu; kalbini hoplatan bir bağlantı.

Birkaç dakika boyunca, üçü arasında soğuk bir sessizlik paylaşılırken sadece el ele tutuştular.

Adamın büyük, etli pençesinin verdiği güven hissine, sertliği ve çelişkili gücü ve yumuşaklığıyla korkularını nasıl hafiflettiğine bayılıyordu.

"Sana gelmeme izin ver," dedi, ona doğru eğilirken Duskwalker'ın kollarını nazikçe iterek. "Sana gitmek istediğimi görmesine izin ver."

Yavaşça oldu ama sonunda Emerie'yi serbest bıraktı. Tam Ingram'ın kollarına atılacakken, Duskwalker onun bileğini yakaladı. Emerie gözbebeklerindeki mavi parıltıya baktı.

Beni bırakmak istemiyor. Emerie'nin gözleri ona acıyarak kırıştı.

Yine de, serbest kalana kadar kolunu nazikçe çekti ve kendini Ingram'a bıraktı. Onu güçlü kollarının arasına aldı ve kollarını boynuna doladığında hızlı kalp atışları ona çarptı.

Duskwalker mırıldandı ve sızlandı, gözleri sanki kafatasını onunkinden Emerie'nin yüzüne doğru hareket ettiriyormuş gibi aralarında gidip geliyordu. Çığlıkları yürek burkacak kadar hüznüydü, Emerie'nin onun için irkilmesine yetecek kadar.

Ingram geri çekilirken Emerie'yi yerde sürükledi ve onları dikkatli bir şekilde yuvadan dışarı çıkardı. Ayağa kalkmadan önce giriş yolunu gizleyen çalılardan çıkarken sopalar ve yapraklar pantolonuna sürtündü. Sanki Duskwalker'ın onu takip edeceğinden endişeleniyormuş gibi tüm bu süre boyunca yuvaya bakan Ingram, onunla aralarında boşluk yaratmak için hareket etti.

Hafif inleme sesleri duyulabiliyordu.

Bir ağaca çarpınca durdu, sonra bekledi.

Eğer Ingram ani hareketler konusunda tereddüt ediyorsa, gerçekten alarm için bir neden olduğunu biliyordu.

Dişi Duskwalker dakikalar geçmesine rağmen ortaya çıkmayınca, kollarını sıkıca ona sardı. Sonra sağa doğru fırladı ve Emerie'yi oradan olabildiğince hızlı ve uzak bir yere götürmek için ormanın içinde hızla ilerlemeye başladı.

Onun boynunu sıktı, o kadar minnettardı ki kalbinin patlayacağını düşündü. Başka nasıl rahatlayacağını, ona nasıl teşekkür edeceğini bilmiyordu; bacaklarını adamın beline dolamaktan başka, tüm uzuvları onu sarana kadar.

Yanmış şeker ve ceviz kabuğundan oluşan çökmekte olan aromasının tüm varlığına yayılmasına izin verdi, zenginliğini ve duyularını karıncalandırma şeklini içine çekti. Boynu gergin, güçlü kaslarla doluydu ve onları kaplayan pullar rahatlatıcı bir dokuya sahipti. Her iki his de çok erkeksi ve ilahi hissettiriyordu.

Adamın sıcaklığı, kalp atışları ve hırıltılı nefesleri bile o kadar hoşuna gitmişti ki iç dünyasında tuhaf şeyler yapıyordu. Göğüs uçları gerildiği ve adamın iri göğsüne lezzetli bir şekilde sürtündüğü için savaş ya da kaç içgüdülerinin harekete geçtiğini biliyordu.

Yüzünü onun boğazına gömerken kendi nefesleri ısındı ve nefes nefese kaldı, aralarında yuvarlandı.

Başardı. Bana zarar vermeden yaptı. Adamın onu yerdeki o ürkütücü delikten çıkarıp çıkaramayacağını bilmiyordu ama adam çok sabırlı davranmıştı. Şiddet kullanmamış, kükrememiş ya da hırlamamıştı.

İsteddiği bir şey olduğunda bunun onun doğasına aykırı olduğundan emin olsa bile, onun yolundan gidecek kadar cesurdu.

Emerie bacaklarını adamın dar beline doladı ve elini kıkına koymasının kasıtlı olup olmadığını merak etti. Neredeyse dudağını ısırarak ve memnuniyetle içine oturacaktı.

Şu anda ona - kurtarıcısına - olabildiğince yakın olmak istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, bu ona acı veriyordu.

O beni kurtardı.

Dişi Mavka ile aralarına büyük bir mesafe koyduktan ve takip edilmediklerini anladıktan sonra Ingram insanı ayağa kaldırdı. Etrafında çömelerek, kafatasını ona çevirmeden önce geldikleri yolu son bir kez kontrol etti.

Ona sarılması hoşuna gitse de, onu inceleyebilmek için boynundan ayırdı. Onu kontrol ederken elleri çılgına dönmüştü, özellikle de kuruyan kanın kokusunu alabildiği için - sadece açlık uyandıracak kadar hafifti ama onu çılgına çevirecek kadar değil.

"İyi misin, Emerie?" Paniğe kapılan adam kızın narin ellerini ve ince kollarını inceledi, ardından iki eliyle kızın güzel yüzünü kavradı. Gördüğü küçük kan lekelerini silmek ve kazımak için başparmağının pedini kullandı, yara bulamayınca şaşırdı.

Kalbi onunki kadar çılgınca atıyordu ama yine de her zamankinden daha tatlıydı. Onun kokusunun derinleştiğini ve keskinleştiğini hayal ettiği için endişeden deliriyor muydu?

Ellerini belinden aşağıya doğru kaydırды, acı içinde inleyip inlemeyeceğini görmek istiyordu, böylece gelecekte o yerlere dikkat etmesi gerektiğini bilecekti. Değerlendirici dokunuşu onun yaralı kalçasını buldu ve aşağı bakarken durakladı.

"Emerie... yaran? Gon-"

Sözünü bitiremeden Emerie kendini ona attı ve kollarını tekrar boynuna doladı. "Ben iyiyim, Ingram."

Onu tüm gücüyle sıktı - ki bu onun için neredeyse hiçbir şeydi. Sonra geri çekildi, sadece başını öne doğru uzattı ve dudaklarını kafatasının yan tarafına bastırdı. Sonra bunu tekrarladı ve tekrarladı, kemiğin üzerinde ve gagasının kıvrımında rastgele hareket etti.

Gözbebekleri bembeyaz oldu ve her seferinde irkildi, kadının neden dudaklarıyla ona saldırdığından emin değildi. *Bu onun alınmasına izin verdiği için bir ceza mıydı?* Bunu yapmaya devam etti, her temas ettiğinde bir *mwah* sesiyle onu gagaladı.

"Tanrım, şu anda seni gördüğüm için o kadar mutluyum ki lanet olası yüzünü öpmek istiyorum."

Öpücük mü? Ona yaptığı şey bu muydu? Bunlar iyi şeyler mi?

İrkilmeyi bıraktı.

Mutlu olduğunu söylediğinden beri, onları gagasıyla şiddetle gagalayacağından farklı bir şekilde görmeye çalıştı. Artık onlar için endişelenmediğine ya da onlardan kaçmak istemediğine göre, dudaklarının kafatası kemiklerinin sertliğine karşı ne kadar yumuşak olduğunu fark etti.

Bunları onun görüş alanına çok yakın yaptığı için, dudaklarının nasıl yukarı doğru kıvrıldığını görebiliyordu. Gülümsüyordu ve *gerçekten de* güzel hissettiriyordu. *Onları seviyorum... bu öpücükleri. Bir dahaki sefere ona bir öpücük verdiğinde, kalbi göğsünde sıkıştı, sadece ağrıyor ve takip eden diğerleriyle sevinçle yayılıyordu.*

Ve onun kokusu... Otururken neredeyse inliyordu, onun keskin uyarılmışlığının bir dalga gibi kendisine çarpmasıyla başa çıkamıyordu.

"Sen çok iyi bir çocuktun, Ingram," diye fısıldadı ona doğru, sesi kalın ve nefesleri havadardı.

"Çok sabırlı ve naziktin. Benim için gelmeden önce çantamı bile aldın."

Tabii ki çantasını almıştı. Kız kaçırıldığında yerde, ikisinin arasında duruyordu,

ve bunun onun hayatta kalması için önemli olduğunu biliyordu.

İyi çocuk mu?

Bu iki kelimenin neden kuyruğunu heyecanla kıvrırken, sikini derin bir zonklamayla deldiğini bilmiyordu. Gözbebekleri normalden daha koyu bir mora dönüştü ve sikinin dışarı çıkmasını engellemek için dikişlerini sıkırmak zorunda kaldı.

"Ben iyi bir erkeğim," diye kabul etti, onun kendisini böyle görmesi hoşuna gitmişti.

Emerie'nin dişi Mavka'nın yuvasında korktuğu halde neden bu şekilde davrandığını bilmiyordu. Kokusunun neden her geçen saniye daha da keskinleştiğini anlamıyordu ama kontrol edemediği arzularının onu üzmesini istemiyordu.

Sakindi ve ona *öpücükler* veriyordu. Onun durmasını istemiyordu. Ona daha fazlasını vermesini, kafatasının tamamını öpücüklerle köpürtmesini isterken değil.

Emerie dudaklarını onun gagasının ucuna yaklaştırarak durakladı ve gözleri onun gözbebeklerine kaydı. Sevgiyle ve belki de... mizahla kırıştılar?

"Sana böyle seslenmem hoşuna gitti mi?"

Sonra, vücudunu ona daha fazla yaslarken, gagasının kıvrımına daha yavaş, daha derin ve daha ıslak öpücükler verdi.

"Evet," diye homurdandı, bir kolunu onu daha da yaklaştırmak için etrafına doladı, diğerini ise dikişinin üzerinde tuttu.

"Gözlerin mora döndü." Odaklanmış ve yüzünden ayrılmak istemeyen gözlerinin tam önündeyken alt dudağını ısırды. Dizleri, sanki onu hissetmeye çalışıyormuş gibi, adamın parmak eklemlerinin arkasına çarpıyordu. "Bu kadar iyi olduğun için sana şu anda gerçekten bir ödül vermek istiyorum."

İyi olduğum için ödül mü alacağım? Ama tek yaptığı onu koruyamadıktan sonra kurtarmaktı. Bunu fark ettiğinde, bir tanesini hak ettiğini düşünmedi.

"Seni korumadım," diye reddetti, utanç omurgasından aşağı süzülürken gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye döndü.

"Çünkü yalnız kalmak istedim. Bu senin değil, benim hatamdı ve sen yine de gelip beni kurtardın."

Elmacık kemiğine uzun bir öpücük kondurdu. Hâlâ onu reddetmek üzereydi ama eli göğsünden aşağı kaymaya başladı. Karnından aşağıya doğru belirgin bir yol çizdi, yani varış noktası sadece elinin aletinin ondan kaymasını engellediği yer olabilirdi.

O... bana dokunmak mı istiyor?

Emerie ilk kez ona bu şekilde uzanıyor, aleti zaten beklemediği ve ağrımadığı halde ona dokunmak istiyordu. Zonklamasına ve dikişinin arkasında sertleşmesine rağmen çaresiz değildi.

Ama onun için yanıp tutuşuyordu ve bu yüzden kız, sıcak avuçlarını adamın parmak eklemlerinin arkasına sürtecek kadar alçaldığında neredeyse yıkılıyordu. Bu fikir kasıklarına bir ihtiyaç dalgası gönderdi. Dikişinin gitmesine izin vermediğinde, dokunaçları kıpırdandı. Sonra da büyüyen ereksiyonunun etrafında garip, rahatlatıcı bir kucaklaşmayla döndüler.

Kendisine yardım etmek, onu içeride tutmak için aşağı doğru çekiştirdiklerini hissetti.

Ingram onun ellerini üzerinde istediği kadar, çok ama *çok* daha fazlasını istiyordu.

Elini dikişinden kurtarmaya cesaret etti ve dışarı çıkmadığına şükretti. Bu sayede elini ve pençelerini kadının kalçalarının önünden ve gömleğinin altından geçirebildi.

"Sana dokunmak istiyorum, Emerie," diye yalvardı.

Eğer bir ödül teklif ediyorsa ve o da bir ödül alacak kadar bencilse, bunu tercih ederdi.

Ayağa kalktı ve gömleğinin alt kısmını aşağı çekti. Bakışlarındaki arzu dolu sıcaklık

Endişelen. "Sana neden yapamayacağını söyledim."

Elini aralarına götürdü ve öğrendiklerini gösterdi. Pençeleri yavaşça geri çekildi ve ona acı vermedi. Dudakları şaşkınlıkla aralandı, gözleri irileşti ve onlara dikildi.

"Sen bana *neden* ihtiyacım olduğunu söyleyene kadar bunu öğrenmem gerektiğini bilmiyordum," diye açıkladı ve gelecekte ona karşı daha açık ve dürüst olmasını istedi.

Ingram insanlığını daha yeni kazanmıştı. Ayrıca tüm hayatını, asla değişmeye ya da farklı olmaya ihtiyaç duymadığı soydaşlarıyla geçirmişti. Akrabası da kendisi gibi sert, keskin ve kabaydı; daha önce hiç yumuşak ve narin birine sarılmamıştı.

Ama öğrenmeye istekliydi, onunla daha yakın olabileceği anlamına geliyorsa bunu her şeyden çok istiyordu.

Kontrolünü ve artık ondan korkmasına gerek olmadığını göstermek için parmak uçlarını çenesinin çıkıntısında gezdirdi. Sonra parmaklarını boğazının nabız gibi atan şahdamarına, hayati ve kırılgan bir yere doğru dans ettirdi.

Emerie'nin bakışları adamın kafatasına kilitlenmişti, mavi gözleri adamın mor gözbebekleri arasında bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Parmak uçlarının, gömleğinin altını yumruklayan eline gelene kadar aşağıya, daha aşağıya kaymasını engellemediğinde gözlerinin tonu koyulaştı.

Yine de onu reddedeceği endişesiyle nefesini tutarak elinin altını kazdı. Gömleğini çekiştirmeyi bırakmadı ama parmak uçlarının sığ göbeğine dokunana kadar karnını şefkatle okşamasına izin verdi. Avuç içi göbeğin esnek etiyle buluştuğunda nefesi bir iniltiyle gölgelendi.

Dokulu teni onu yan tarafında karşıladı ama kolu gövdesine yapışarak sol göğsüne uzanmasını engelledi. Elini dışarı daldırdı ve tekrar altına, ama yan tarafının arkasına itti, böylece avucunu sırtının çıplak etinde kaydırabilirdi.

Sırtının ve kürek kemiklerinin çoğunlukla pürüzsüz olan derisinde pençe izlerine benzeyen küçük çıkıntılar vardı. Diğer elini indirdi, böylece kalçasını arkadan kavrayıp yukarı doğru sürükleyebildi.

Dudaklarından küçük bir nefes düştü ve göz bebekleri büyüdü. Bakışları tembelce sarktı. Sert duruşu gevşedi. Emerie onun kucağında rahatlamıştı ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Hâlâ onun görmesine izin vermeyeceği belli olmasına rağmen, yanına gelebilmesi için ona yer verdi. Ingram heyecan, gerginlik ve merakla kalın kalın yutkundu.

Göğüslerinin gerçekten nasıl hissettirdiğini ve neden daha önce keşfetmesine izin vermediği kadar özel olduklarını bilmek için can atıyordu.

Kendisine bastırıldıklarında yumuşak olduklarını biliyordu ama *en ufak* bir okşamada bile bu kadar yumuşak olacaklarını bilmiyordu. Sağ göğsü onun dokunuşuyla hareket etti.

Küçük ve sert bir şeyi sıyırdı ve hem şaşkınlıktan hem de kızın keskin soluğundan irkildi. Onu incittiğinden endişelenerek bakışlarını yüz hatlarına çevirdiğinde, yüz hatlarının öncekinden daha da gevşek olduğunu ve gözlerinde hiçbir hoşnutsuzluk olmadığını gördü.

Geçici olarak tekrar sıyırdı. İnlerken alt dudağını ısırdı ve göğsünü onun dokunuşuna doğru kaldırdı. Kızın uyarılma kokusu derinleşti, dişleri büyüdü ve adamın kasıklarını kemirmeye başladı.

Bu, diye inledi, yüzünü ve gagasını boynunun kıvrımına doğru kaydırabilmek için onu kendine doğru çekti. Buraya dokun. Hoşuna gidiyor. Elinin tamamını küçük göğsünün üzerinde gezdirdi - gerçekten küçük mü yoksa sadece büyük mü olduğundan emin değildi - ve sertliğinin her zaman hassas noktayı aşındırdığından emin oldu.

Yuvarlak yumuşaklığını da hissedebilmek için onun kıcını kavradı. Bacak bacak üstüne atıp onu daha da yaklaştırırken, seğiren ve sarsılan siki sonunda dikişinden kurtuldu ve onu güvenli bir şekilde geride tutmaya çalışan dokunaçlarının uzunluğuna ulaştı.

Bu kaybedilen bir savaştı ve kolayca teslim oldular.

Serbest kalmış ve dayanılmaz derecede sertleşmiş olan kayganlaştırıcı kaplı siki dizlerinin arasından çıkmıştı. Ingram yaladı

Kokusunda şu anki lezzetinden sadece bir ipucu bile olsa, her seferinde zihnini çarpıtan derin arzuya teslim oldu.

Açıkta kalan sikini acımdan kurtaran tek şey, onun küçük nefes alışları ve minik inlemelerinin zamanla şişmesine ve sarsılmasına neden olmasıydı. Heyecanı onu taze kayganlaştırıcı ile kaygan tuttu.

Bu anın, nihayet bunu yapabilmenin verdiği huzurla Ingram, güneş doğana kadar onun pelş göğsüne dokunmaya devam edecekti.

"Ingram," diye fisıldadı.

Gğsleriyle oynarken kıını da yoğurdu, esnek vücuduna karşı daha da nazik olmaya çalıştı. Kadının onu kucağından almak istemesinden korkuyordu.

Onu bırakmak istemedi.

"Emerie," diye yalvardı kadın onu ittiğinde.

Elini göğsünden geri çekmek zorunda kaldı, bunun yerine gömleğinin altından yan tarafını tuttu - ondan gerçekten ayrılmak istemiyordu.

Kendisi çıkardı, sonra nihayet pantolonunun bağlarını çözebilmek için gömleğini bıraktı. Pantolonun ağzı açık kalmıştı. İ amaşının fiyonklarından birini çekiştirdi ve o da gevşedi.

Ingram sonunda ellerini ona doğru daldırmayı ve kalçalarının arasında ne olduğunu keşfetmeyi planlıyordu. Bunun yerine... onu oraya mı davet ediyordu?

Kahretsin, diye düşündü, gözbebekleri karardı ve siki o kadar sertleşti ki ucunda bir precum baloncğu kabardı. Onun dale olmasını *umuyordu*.

"Ol... gerçekten nazik ol, tamam mı?" diye fisıldadı havadar pantolonunun içinden, elini kalçalarının arasına yerleştirirken.

İ amaşının altına girene kadar aşağı doğru itti ve bir şey onu gıdıkladı. Yumuşak salar parmak uçlarını karşıladı ve başının üstündeki parlak turuncu renkle eşleşip eşleşmediğini merak etti.

Daha da aşağı ittiğinde ve kafa karıştırıcı ıslaklık onu karşıladığında orada oynama şansı bulamadı. Kalçaları ayrılarak ona daha fazla yer açtı... ve Ingram bununla ne yapacağından emin değildi.

Dahance hiç bir amcığa dokunmamıştı.

Hissettiği şey etini belirsizliğe sürükledi. Aleti gibi kaygandı ama dahance buraya dokunması konusunda neden tereddüt ettiğini hemen anladı.

O kadar yumuşak, o kadar narindi ki, hissettiği ince kıvrımları yırtmaktan endişe ediyordu. Hatta kalın parmaklarındaki nasırların bile onu sıyrıacağından endişe ediyordu.

Ingram elini siyah pantolonunun içinden çekip yüzüne baktı. Yanlış bir şey yapmadığından emin olmak için onun tepkilerini izledi.

Elini daha aşağıya indirdi ve küçük, sert bir tomurcuk orta parmağına doğru hareket etti. Keskin bir nefes verirken başı geriye gitti, kalçaları aşağıya doğru eğildi. Ingram durakladı.

Onun hareketsizliği karşısında yüzünü aşağı eğdi ve gzbebeklerindeki beyaz parıltıyı fark etti. Sessiz bir kıkırdama çıkardı.

Pantolonunun dışından, işaret parmağı tekrar bulana kadar elini kendisine doğru itti. Sert çıkıntıyı ona doğru bastırdı.

"Bu benim klitorisim. İyi hissettiriyor ama gerçekten hassas." Kollarını adamın omuzlarına doladı ve başını adamın boynunun yan tarafına gömdü. "Merak etme. Bir yerim acırsa sana haber veririm."

Bu daha cesur olabileceği anlamına mı geliyordu?

Ingram onun pantolonunu daha derinden kazdı ve *klitorisini* okşarken Emerie küçük bir çığlık

attı. Alet i bu lezzetli sese tepki olarak kabarmıştı ve şimdiden onun bir tane daha verdiğini duymak için yanıp tutuşuyordu. Onu kendisine karşı tutmak için kolunu beline doladığında, orta parmağını dikkatlice ve hafifçe klitorisine doğru hareket ettirdi, çünkü tüm parmaklarını ona karşı tutmak çok heybetli hissettirdi. *Kukusunun* kıvrımlarını ve dudaklarını hissederek keşfederken, ona en iyi tepkiyi neyin vereceğini görmeye çalıştı. Bir yandan diğer yana

Yan taraf onu titretiyor gibi görünüyordu ama aynı zamanda çemberler ondan iniltiler koparıyordu.

Ağına salya doldu ve hızla yutkundu. *Böyle çok güzel kokuyor.* Adam dokundukça, kızın uyarılması daha da güçleniyordu.

Ama kadının bir şekilde içeriye dokunması gerektiğini söylediğini hatırladı. Kaygan yolu takip etti ve küçük bir havuz buldu. Parmağını bastırıp okşayarak... tam olarak emin değildi.

Ancak daha derine bastırıldığında bir son bulmayı bekledi. Bunun yerine, sıcak, yumuşak et, o ittikçe eriyormuş gibi parmağının etrafından kaydı. Onu bulduğunu ancak ilk parmak boğumu kadar derine indiğinde fark etti.

Heyecan kuyruğunun ucunu kıvırdı ve nerede bittiğini merak ederek istediğinden biraz daha sert ve hızlı itti. Onu parmağının üzerine oturttu ve dudaklarından bir törpü koparken gerildi ve kavislendi.

"Ingram," diye inledi, rahatlığı parmağını sıkıştırırken dizleri içe doğru büküldü. Ama şimdi ne olacaktı?

Tüm sıcak dokularını keşfetmek için parmağını döndürdü. Arka duvarı pürüzsüz, önü engebeli ve dolgundu ve her yeri dardı. Nereye dokunacağından emin değildi ve tüm derinliklerine ulaşamadığını anladığında kıpırdandı.

Göğsündeki titremenin zevkten mi yoksa kahkahadan mı kaynaklandığından emin değildi, özellikle de çıkardığı ses boynuna gömülü yüzü tarafından bastırıldığı için. Elini indirerek adamın sırtını kavradı ve kalçalarını ileri geri hareket ettirdi.

"Bunun gibi," diye fısıldadı.

Oh. Parmağı kızın dar kanalına girip çıkarken utançtan boynunun arkası karıncalandı.

O devraldı ve kadın kolunu tekrar ona doladı.

Parmağını soktukça Emerie ona karşı sallanıyor, nefesleri her seferinde daha sık ve daha kısa oluyordu. Ayrıca, onun için daha da iyi hissettiren bir tür... özel nokta olup olmadığını görmeye çalışarak parmağını hareket ettirdi; horozunun başının ve keselerinin diğerlerinden daha hassas olması gibi.

"*Siktir,*" diye ısırdı adam iç duvarlarının önüne doğru kıvrıldığında. Tırnakları adamın sırtındaki pullara battı, sonra da iki sivri ucu kavrayarak kendini adama karşı kaldıraç olarak kullandı. "Tam oraya."

"Buraya mı?" Sertçe bastırdı ve içeri girip çıktı.

Emerie yüksek sesle bir çığlık attı ve daha sıkı sarıldı, dudakları onun boynuna karşı titriyordu. Tüm vücudu kasıldı ve titredi, amcığı ise kayganlaştı.

Kızın tahrik edici kokusunun taze dalgası karşısında inledi ve serbest elini kızın gömleğinin altından geçirerek aralarındaki teması derinleştirdi. Gömleğini aşağı çekmek için elini uzattı, ama adam aldırmadı; sol göğsünü kavradığını fark edemeyecek kadar dikkati dağılmışken değil... onunla alay edebilmek için.

Sağ eliyle aynı değildi, onun kadar yumuşak değildi ve meme ucu daha küçüktü ama yine de sert avucunda harika hissettiriyordu. Onun için önemli olan tek şey ona ait olması ve ona zevk verebilmesiydi.

"Tanrım, kahretsin," diye fısıldadı pantolonunun altından. "Çok yaklaştım."

Boşalmaya yakın mıydı? Bu küçük dişi, ellerini onun koca sikine dayayarak yaptığı gibi aklını mutluluğa kaptırdığında nasıl bir şey olacaktı?

Bilmesi gerekiyordu.

Daha hızlı gitmek, daha çok kazmak istedi. Ama yapamadı. Hareketlerini sınırlayan kısıtlamalar vardı.

pantolonundan.

Küçük bir hırıltıyla, pantolonunun arkasını tutabilmek için kendini onun güzel göğüslerinden uzaklaştırdı. Pantolonu ayak bileklerine kadar çekerek bacaklarından aşağı indirdi ve bulduğu bu küçük delikte istediğini yapabilmesi için ona kutsanmış bir özgürlük verdi.

"Hey- Ohhh!" Başladığı protesto, adam onu parmağıyla defalarca, çok kabaca değil ama hızlı bir ritimle mızraklarken unutulmaz bir çığlığa dönüştü.

Emerie'nin tüm kanalı kasılmadan önce parmağının oynadığı dolgun çıkıntı şişti. Kokusu kasılmış ve parmağını emerken Emerie ayak parmaklarının ucuna kadar gitti, içindeki sıvı şıpırdadı.

Ama onun çığlığı, salyalarını akıtan kokusu ve sarsılma şekli, onun boşalmakta olduğunu haber veriyordu - her ne kadar onunki gibi olmasa da. Aleti buna tepki verdi, tohum aletin başının gözünde köpürene ve altındaki oluktan aşağı damlayana kadar titreşti.

Böylesine güzel bir ses, böylesine nefis bir kadından geliyor.

Artık onu nasıl memnun edebileceğini ve tatlı amcığının onu nasıl yalayıp yutabileceğini bildiğine göre, ondan alabildiği kadar çok zevk almak istiyordu.

İşte bu yüzden, kadın onun üzerine dizlerinin üzerine çöktüğünde, adam rahatlamadı. Yumuşak inlemelerle, sanki o da onu bırakmaya hazır değilmiş gibi hafifçe zıpladı. Başının arkasını kavradı ve yüz ifadesini izleyebilmek için onu nazıkçe geriye çekti.

Gözleri ihtiyaçtan bu kadar bulanık bakmasaydı, kuzgun kafatasına gerçekten bakmadığı için üzülürdü, tıpkı zihninin sisli olduğu gibi. Kırılgan kelebeğine karşı nazık olmaya devam etmek için bununla savaşmak zorundaydı.

"*Sevimli,*" diye inledi, yüzünün pembeliğini, dudaklarının ıslaklığını fark etti. Daha önce hiç görmediği bir şekilde kaybolmuş görünüyordu ve bu tamamen erotikti.

Gözbebekleri şişmiş, kirpikleri nemlenmişti. Zıpladıkça dağılan saçları, avucunun saç tellerine çarpıp birbirine dolanmasına neden oluyordu.

Adamın dokunaçlarının iç bacaklarını gıdıkladığını hissetmiş olmalı ki, bacaklarının arasından aşağıya bir bakış atmayı başardı.

Aleti aralarında sarsılıyordu. Kayganlaştırıcıyla sıırılsıklam olmuştu ve altındaki oluğu dolduran bir dizi prekum vardı. Sertleşmişti ve kadının dokunuşuna verdiği her tepki onu muhtaç, ağrıyan ve bundan oldukça mutlu kılıyordu.

Ta ki iki eliyle başını kavrayıp onu sıkana kadar.

İçinden kopan hırıltı agresifti çünkü zevk, sikinden aşağıya doğru fişkırıyordu. Omurgasından aşağıya doğru bir heyecan titrerken kuyruğu yere çarptı.

Ingram, kadının dokunuşu neredeyse pençeleri üzerindeki kontrolünü kaybetmesine neden olduğunda endişelenerek ellerini sikinden çekti.

"Dokunma," diye hırladı.

Her ne kadar kendi kurtuluşunu sağlamak istese de, şu anda ona bunu sağlayamazdı. Ona dokunmaya devam etmek istiyordu. Reddedildikten sonra nihayet istediğini elde ediyordu ve bundan vazgeçmeye hazır değildi.

Bu daha iyiydi. Kadının zevki aklını hiç hayal edemeyeceği bir şekilde gıdıklıyordu. Onu ihtiyaç ve çaresizliğin sınırında tutuyor, şiddetli bir savaş gibi içinde kaynıyordu.

Eninde sonunda pes edecekti. Onun kendisini mübarek ellerine alıp yatıştırmasına ihtiyaç duyacaktı ama verecek hiçbir şeyi kalmadığını anlayana kadar değil. Şu anda olduğu gibi içine soktuğu kalın parmağını gıcırdatmak yerine elini ittiğinde.

Onun üzerine diz çöktüğünden beri, aralarına bu kadar alçaktan uzanmak zorunda kalarak daha az kontrol sahibi olmasından da hoşlanmıyordu. Onu sırtı önüne gelecek şekilde oturması için

çevirdi ve biraz sağı kaydırdı, böylece

onun sikine doğru uzanmıyordu.

Bunu yapmak için elini kızın kalçalarının arasından hiç çekmemişti ve kız herhangi bir itirazda bulunamadan elini ileri geri hareket ettirmeye devam etti. Kadın onun için eridi, sevimli tırnakları adamın kalçalarının etini kesmeye çalıştı. Şirindi, çünkü bu dışının ona zarar vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Şimdi onu etrafında döndürdüğüne göre iki şeyin farkına varmıştı.

Birincisi, kalçaları açıkken çok daha fazla özgürlüğe sahip olması ve göğsüne tekrar dokunabilmesiydi. Adam elini gömleğinin altına soktuğunda kadın gömleğini aşağı çekti ama adamın sağ göğsünü kavrayarak sert ama hassas meme ucuyla oynamasına engel olmadı.

Ancak, ikinci ve daha önemli olarak, *görebiliyordu*.

Başını onun omzunun üzerinden geçirerek, gagasının bu tatlı görüntüyü etkilememesi için yeterince eğdi. Onun ve kendi koyu gri elinin, kremi kalçalarının arasına dalarken çıkıntı yapan beyaz kemiklerinin.

Elini kaldırdı ve bileğini geriye doğru açarak amının neye benzediğini görebildi, soluk pembe olduğunu fark etti. Artık klitorisine ve kıvrımlarına baktığına göre, bunlar ona daha anlamlı geliyordu ve onlarla daha iyi oynamak için parmağını çıkarabiliyordu. Klitorisine bastırıldığında seğirdi ve eğildi, daha önce olduğu gibi bir daire çizmeden önce bir yandan diğer yana hareket ettirdi.

Saçları turuncuydu. Şu anda göğsüne dolanmış olan tatlı tellerle aynı olması hoşuna gitmişti.

Parmağını tekrar onun sıcak, nemli amına soktu, dikkatle izledi ve içinden şiddetli bir ürperti geçti. İçine ilk girdiği zamanki kadar rahat hissetmiyordu.

O... esnek.

Parmağını yana çekti ve yeni boşluğu ikinci bir parmakla doldurup dolduramayacağını görmeye çalıştı. Bunun mümkün olduğunu anladığında, kız nefes nefese kalıp ikisini de alana kadar hızla içeri soktu.

Ne yaptığını hissetmek için parmak eklemlerinin arkasına dokundu. Onu ne kadar sıkı tuttuğunu, ne kadar sıkı olduğunu göz önünde bulundurarak, bu müdahaleyi derinden hissetmiş olması gerektiğini biliyordu.

Ayrıca bu şekilde daha derine inebileceğini de fark etti ve orta parmağının ucuna bir şey değdi. Onun güzel, küçük, pembe amcığının ucunu bulmuştu ve bu konuda kendinden oldukça memnundu.

Şimdi sadece parmaklarının ne kadarını alabileceğini öğrenmesi gerekiyordu. Bütün elini oraya sokmak için büyük bir arzu duyuyordu.

"Parmakların çok büyük," dedi titreyen bir inilti çıkarmadan önce. Adamın elinin arkasını kavrarken bacakları titriyordu.

"İyi hissediyor musun?" Kız ateşli ve ıslaktı ama ona iyi olduğunu söylemesini istiyordu. Elinden geleni yapıyordu.

"Mhm." Başını salladı ve onlara doğru eğildi.

Kuyruğu zevkle kıvrıldı, siki de onunla birlikte sarsıldı.

"Küçük *amına* dokunmak hoşuma gidiyor," diye mırıldandı, bir zamanlar ona *amına* takabileceği bazı isimler öğretmiş olmasına şükrederek. "Çok güzel kokuyor ve benim için kayganlaşmış olman hoşuma gidiyor. Seni görmeme ve dokunmama izin veriyorsun."

İnledi ve ne kadar takdir ettiğini göstermek için kafatasının yan tarafını kızın şakağına sürttü.

Kadının üzerini örterken parmakları tekrar hızlandı, onu tekrar parçalara ayırmayı tercih ettiğinde gözleriyle keşfetmeyi bitirdi. İtişlerini, daha önce çığlık atmasına neden olan hassas noktasının olduğunu umduğu yere doğru yönlendirdi.

Daha önce olduğu gibi onu bırakması için her şeyi deneyen adam, hangisinin ona daha iyi geldiğinden emin olamayarak her iki göğsünü de farklı aralıklarla avuçladı.

Kızın tırnakları tekrar adamın kalçalarına batmaya başladığında ve kız sürekli inleyerek kalçalarını oynatmaya başladığında, adam daha da hızlandı. Daha sert gitmeye istekli değildi, gücünü azaltabileceğinden emin değildi, bu da kıvranmaya başladığında daha da zorlayıcı olduğunu kanıtladı.

Bir an sanki ondan ve onun vermeye çalıştığı zevkten kaçmak ister gibiydi, bir an sonra nefes nefese kalmış ve onun kendisini çalıştırmasına yardım ediyordu. Elini kalçalarıyla sıkıyor, sonra da oynamasına izin vermek için kalçalarını ardına kadar açıyordu.

"B-bekle," diye homurdandı, bacakları içeri doğru çarpıyordu. Onu tekrar ayırmak ve hareketlerini kısıtlamasını engellemek için kuyruğuyla dizlerinden birini yakaladı. "Bir şey var-"

"Gel Emerie," diye yalvardı derin bir of çekerek. "Bu sefer izlemek istiyorum." "S-yavaşla- Ohhh!"

Kadının sırtı sıkı bir kavis çizdi, dudakları aralandı ve gözleri irileşti - tam geri yuvarlanmadan önce. Yüksek sesli, boğucu çığlığı ormanda yankılanırken, dar amcığının içinde hareket eden parmaklarının sessiz ama belirgin gıcirtısı sadece onlar içindi.

Boşalırken ondan ıslaklık fışkırdı. Kanalı kadınsı dölle doldu ve eline sıvı fışkırdı.

Ingram, kızın son gelişindeki farklılıktan dolayı paniğe kapılabilirdi ama kızın kollarında kıpırdanması görünmez bir el gibi boğazını ve zihnini kavradı. Kızın her kıpırdanışı, vücudunu her savuruşu -sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi- Ingram'ın içinde karanlık bir şeyler uyandırıyor.

Onu daha sıkı tuttu, hareketsiz bıraktı ve parmaklarını kasılmakta olan amcığının içine daha hızlı ve daha sert soktu. Küçük kelebeği ona karşı çırpınıyordu ve onun çılgınca çırpınmasını istiyordu.

Bacakları büküldü, tekmeliyor ve kıvranıyordu.

"Daha fazla," diye yalvardı çarpık bir hırıltıyla, gözleri kırılacağını düşünene kadar kararmıştı. "*Bunu* yapmaya devam et."

Gelmeye devam et, kıvranmaya devam et, tiz çığlıklar atmaya devam et. Hepsi onun yüzünden, onun için. Kokusu sürekli parmaklarını sıkıyor, seğiriyor ve ona teslim oluyordu. Çok sıcaktı, çok ıslaktı,

O kadar mükemmeldi ki, ona daha fazlasını vermesi gerekiyordu.

Aleti patlamaya ramak kalmış gibi hissediyor, sürekli damlalar halinde içinden tohum sızana kadar onunla birlikte seğiriyordu. Baskıyı hafifletmek yerine harcaayıp onu serbest bırakmasını diledi - ta ki kadın tekrar hızlandırana kadar. Dokunaçları bile kıvranıyor, uçlarında tesadüfen topladıkları kayganlaştırıcıyı ve tohumu fırlatıyordu.

İçinden sıvı fışkırması durdu ama yine de kıvranmaya ve bükülmeye devam etti. Yüz hatları o kadar çatıktı ki acı çekiyormuş gibi görünüyordu, ancak sert meme uçları ve kokusu aksini söylüyordu. Yüzündeki ıstırabı görmezden geldi ve vücudunun onunla konuşmasına izin verdi.

"Oh Tanrım. Kahretsin, lütfen Ingram," diye bağırdı, ta ki iki eliyle onun elini tutmak için gömleğini bırakmak zorunda kalana kadar. Gömlek kaburgalarına kadar yükselmiş, göbeğini ve karnını gösteriyordu. "Lütfen. Yeter artık."

Göğsünde ufak bir hırıltı koptu ama durdu.

Adam, kızın uyluklarını açarak yavaşça ona doğru eğilmesiyle ödüllendirildi. Göğsü hızlı nefeslerle hızla genişleyip sıkışırken parmakları hâlâ onun içindeydi. Tüm bu süre boyunca seğirdi; pazılarının, bacaklarının ve sırtının kasları kasıldı. Elini kalçalarının arasına sıkıştırıp parmaklarının üzerine bastırduğunda kafası biraz karışmıştı. Boğuk, sessiz bir inilti dudaklarının arasından kaçarken dudaklarını ısırdı.

Kadın artık hareket etmediğinde, hisleri tekrar ona yöneldi. Çok mu sert ya da kaba davranmıştı? Coşkusunda çok agresif ve kontrolsüz olabileceğini fark etmemişti.

"İyi... yaptım mı?" diye sordu, iki parmağını onun içinde oynatarak. "Ellerim ve bacaklarım seninle ıslandı şimdi."

Her yere boşalmıştı ve onu işaretlediği için memnundu. Parmaklarını kaldırıp göğsüne sürme isteği duydu.

"Bu harika hissettirdi," diye fısıldadı pantolonunun etrafından. "Daha önce hiç fişkirtmemiştim." Demek adı buydu.

Kadının diğer erkeklerle olan geçmiş deneyimlerinden bahsetmesi onu üzebilirdi ama bu, kendi gururunun gölgesinde kalmıştı. Eğer o ilkse, o zaman tekti. Kızın tepkisinden, buna bayıldığını anlamıştı.

Ingram tekrar gömülen parmaklarına bakabilmek için avucunu kaldırdı. Kadının içi öncekinden daha farklı, daha sert ve sanki daha derine çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Onu daha da gevşettiğinden, biraz dışarı kayıp işaret parmağını diğer ikisiyle birleştirerek tekrar içeri soktuğunda şaşkın bir nefes aldı. Sıkıydı, biraz baskı gerektiriyordu ama kadın kolayca yol vermişti - en azından onun gücüne karşı.

"Çok fazla!"

O öyle düşünmüyordu.

Kan kokusu alamıyordu ve kadın onları kabul etmişti. Başka biriyle çalışabilir miydi? Onun esnek deliğiyle oynarken eğleniyordu.

Adam biraz geri çekilince, kadın onun elini tuttu. "Dördüncüyü sokmak üzere olmasan iyi edersin."

"İyi," diye ısırды, sadece üç kişiyle geri itti. "İçeride çok sıcaksın. Yumuşak." Başparmağının arkasını klitorisine sürttü ve kız onun kollarında seğirdi. "Dikişimin içi gibi hissediyorsun."

Şu anda değil, çünkü zonklayan ereksiyonunu dengelemek için öne doğru itilmişti. Ama daha önce, yumuşak olduğu ve korunacak bir yere ihtiyaç duyduğu zamanlarda...

Düşünceleri karşısında başı sarsıldı. Gözleri ağrıyan sikini buldu.

Şu anda içindeki dırdırcı, zihni bulandıran arzu... rahatlıktı. Serbest bırakılmayı istiyordu, evet, ama aynı zamanda daha fazla ıslaklık, daha fazla sıcaklık; keselerinin tohumla şişmiş basıncını boşaltana kadar mutlulukla iterken onu barındıracak bir yer arıyordu.

Gözleri kızın amcığına kaydı. Sıcacık, tatlı, ıslak amcığı kırılğan kalp atışlarıyla parmaklarının etrafında çırpınıyordu.

Arzu ve ihtiyaç göğsüne yapışmış, farkına vardıkça pençelerini içine çekiyordu.

Ingram parmaklarını kızın dar kanalında gezdirirken inledi ve tam da olması gereken yerde oynadığını fark etti.

Kalçaları elini bir kez daha sıkıştırarak onu susturdu, yüz hatları irkilerek seğirdi.

"Nhn. Hassas," diye inledi.

"Emerie." Ürperdi, parmaklarını kaldırdı ve iki parmağıyla dudaklarını araladı. İçine bakmak, onun için bir yer olduğunu kendi gözleriyle görmek için girişini açtı. "Buranın içine. Sikimi buraya gömmek istiyorum."

Adamın kolları arasında hemen kaskatı kesildi ve yan tarafına dönerek yüzünü adama dönerken kısmen diz çöktü.

"Hayır, Ingram. Sığmazsın."

Elbette, yapabiliirdi. Esnekti, küçük amcığı ona boyuta uyarlanabilir olduğunu gösteriyordu.

Kolunu ona doladı ve bacaklarını neredeyse kalçalarına dolayarak onu kendine çekti. "Lütfen. Nazik olacağım. Yavaşça gireceğim." Kadının kıvrımlarının sıcaklığı zonklayan sikinin alt tarafına bastırıldığında, onu hızla üzerine itmemek için kendisiyle savaşmak zorunda kaldı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Birden, kokusu en harika şekilde boğucu hale geldi.

Elini kaldırdı ve hem berrak bir sıvı hem de kremi bir maddeyle kaplı olduğu yeri inceledi.

Tatmak için duyduğu karşı konulmaz ihtiyaç ağzından salyalar akmasına neden oldu.

"Şu anda *denemen* için bile çok şişmiş ve hassasım. Çok büyük, çok sert ve çok... heyecanlısın."

Ingram parmaklarını yaladığı anda dinlemeyi bıraktı. Elinin tamamını ağzının içine sokmaya çalışmakla meşguldü, böylece dilini onun etrafında kıvıracabilecek ve keskin sıvının her bir parçasını çalabilecekti.

Şiddetli bir şekilde ürperirken gözleri karardı, kapandı.

Tadının bu kadar güzel olduğunu bilseydi, onu diliyle mızraklardı.

Onun kışını kavradı, kendini ona doğru itti ve kalçalarını iterken onu salladı. "İçeri, Emerie." Ne demişti buna, eylem mi? "*Becerme* istiyorum. Boşalırken beni korumanı istiyorum."

Bu, tohumunun ondan ne kadar şiddetli bir şekilde koparıldığını hafifletir miydi? Sık sık ruhunun tamamını aleti aracılığıyla serbest bırakmak üzereymiş gibi hissediyordu. Eğer kadın onu iç duvarlarıyla rahatlatırsa, bu kadar lanetlenmiş hissetmez miydi?

"Ingram," diye uyardı ama bu sözdeki panik dolu ima, gözlerinin şimdiye kadar gördüğü en koyu mor renge açılmasına neden oldu.

Solgun, gergin ve korkmuş görünüyordu.

İhtiyaç içinde inledi ama kendini sakinleştirmek için uzattığı pençelerini uyluklarına saplamak üzere onu serbest bıraktı.

Onun kendisinden korkmasını istemiyordu ama titriyordu.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye mırıldandı.

"Lütfen... dokun bana."

Gözleri belirsizlikle kırıırken, bakışları kendi etinin derinliklerine gömülü pençelerine kaydı.

"İstiyorum. Seni rahatlatmak istiyorum, Ingram." Aralarına giren acıya uzanmadı. "Ama şu anda bunu bu şekilde yapamayacağımız kadar heyecanlısın."

Geçen sefer yüzünden miydi? Onu sırt üstü çevirip göğsüne bastırıldığı için mi?

Bu arzulu duygunun onu bu kadar acımasızca yakalamamasını diledi. Daha sakin olmak, onu bu şekilde yiyip bitirmemesini istiyordu. Diğer Mavka'larda da bu sorun var mıydı, yoksa sadece Ingram mı bu kadar acı çekiyordu?

Elini göğüs kafesine dayayarak sakinleştirene kadar, onu bu acıması durumunda terk etmeye niyetli olduğunu düşündü.

"Bir şey deneyebilir miyim? Bana güveniyor musun?" "Evet. Ne olursa."

Şu anda, onu bu durumdan kurtardığı sürece her şeyi söyler ya da yapardı.

Üzerinden kalktığında neredeyse panik içinde onu yakalayacaktı. Emerie ayakkabılarını ve pantolonunu yukarı çekmek yerine tekmeleyerek çıkardı ve gövdesine sıkıca bağlanmış çantasına doğru atıldı. Çantadan bir ip çıkarırken onu izledi.

Sonra onun arkasına geçti. Kafatası onu takip etti. "Kollarını alabilir miyim?"

Bağlanma fikrinden rahatsız olmasına rağmen, Ingram yine de onları arkasına yerleştirdi. Bileklerini karşılıklı dirseklerine bağladı ve büyülü ipi ön kollarının etrafına dolayarak onları birbirine kilitledi. Kolunu omzundan ayırmak istemediği sürece kaçması mümkün olmayacaktı.

"Sadece... İblislere ya da şu Duskwalker'a dikkat et, tamam mı?"

Lanet olsun, vücudu bu haldeyken etrafını *dinlemesi* mi gerekiyordu? Şehvet dolu duyularının ötesindeki hiçbir şeyi algılayamıyor, onun seslerine, kokularına ve görüntüsüne aşırı odaklanıyordu.

Kadının elleri adamın sikinin başını sardığında, adam öylesine bastırılmıştı ki inlemeye başladı. Beklediği her saniye sanki bir cezaymış gibi şiştiğini o bile anlayabiliyordu.

"Sıcak ve ıslak bir şey istedin, değil mi?" diye mırıldandı, diliyle

dudaklarını.

Kadının, şimdi yayılmış ayaklarının arasında diz çökmüş olduğu gerçeğiyle, kastettiği şeyin amı olduğunu düşünmüyordu. Yine de bir Mavka umut edebilirdi.

Emerie onun sadece ilk yarısını okşamaya başlayarak, mandallı dokunaçlarından uzak durarak öne doğru eğildi. Sonra ağzını açtı, dilini ileriye doğru uzattı ve başının hemen altındaki oluktan yukarıya ve sonra tekrar tepeye doğru gezdirdi.

Pençeli ayak parmakları, kadının dilinin üzerinde süzülmesinin verdiği yoğun hisle kıvrıldı. "Beni *yaladın*," diye homurdanarak bastırılmış nefesini dışarı verdi.

"Mhm." Vurgu yapmak için başını salladı ve dudaklarını yaladı.

Ayrıca dilinin bunu yaparak tohum topladığını ve kadının bunu isteyerek içtiğini, onun tadına baktığını fark etti.

Emerie tekrar yaptı ve adamın karnındaki kasların gerilmesine neden oldu. Okşarken adamın sikinin ortasını sıkı, sonra da tam ucunu ağzına soktu. Sıcaktı, nemliydi ve nefesi alaycı dalgalar gibi adamın üzerinde geziniyordu.

Kolları çekiştiriyor, daha derine gitmesini istiyordu. Onun zonklayan, ağrıyan sikinin tamamını içine alana kadar ağzını onun etrafına gömmek için - ve muhtemelen boğazına da.

Kadın adamın kollarını bağlamamış olsaydı, adam bunu yapmak için kadının başını itebilirdi.

Bunun yerine, kadın onu yalayıp emerken, bir yandan da narin ellerini sıcak, sert etinin üzerinde gezdirirken keyifli bir işkence yaşamaya zorlandı. Ingram'ın kafatası her ıslak okşayıpta daha da geriye eğiliyor, vücudu sallanmak ve itmek istiyordu.

Onu geriye düşmekten alıkoyan tek şey kuyruğuydu ve öne doğru zıplamasını engelleyen tek şey de bacakları ve bacaklarının arasındaki kızdı.

Sıkışmıştı, onun tarafından tuzağa düşürülmüştü.

Hatta onun yanlarını öptü, dilini aşağıya doğru uzanan dikenli ama esnek pulların üzerinde gezdirdi. Tat alma tomurcuklarının her biri onunla alay ediyor, onu selamlıyor ve kayganlaştırıcısını içmekten kesinlikle çekinmiyor gibi görünüyordu.

Aslında sessizce mırıldandı, "Sikinin tadı gerçekten çok güzel. Tatlı ve tuzlu." Sonra ucuna kadar ısırıldı ve dilini tohumunun fokurdamaya devam ettiği deliğe batırdı. "Dölün bile lezzetli. Kokunun seyreltilmiş bir versiyonu gibi."

"*Emerie*," diye titreyerek mırıldandı.

Onunla aleti hakkında konuşuyor, iltifat ediyor, *ona iltifat ediyordu*. Onu hızla daha yakına itiyordu ve yüz hatlarındaki hararetli zevk onu sersemlemiş gibi gösteriyordu.

Onu öldürüyordu.

"Çok sert," dedi elleriyle onun sikine taparak. "Ne kadar güzel bir menekşe rengi." Ağzını tekrar ucuna gömdü ve onu gerçekten lezzetli bulmuş gibi geri çekilirken küçük bir inilti verdi. "Bu gece çok iyiydin. Çok nazıktın. Çok sabırlı ve itaatkâr."

Şaftı *iyi* kelimesiyle kabardığında içinden bir hırıltı yükseldi. "Durma," diye yalvardı, onu izlemek için başını aşağı çevirirken oflayıp pufladı.

Ellerini ve dudaklarını ona karşı kullanan bu renkli, güzel kelebeğin görüntüsüyle karşılaştı. Gözbebekleriyle birleşen mavi gözleri aklına, kalbine ve bedenine tuhaf şeyler yaptı.

"Sonunda bana dokunabilmek hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Amımı, klitorisimi hissetmek ve beni senin için boşaltmak?"

Kesesi kasılırken iniltisi şiddetlendi. "Daha hızlı," diye yalvardı. "Daha sert, Emerie."

Kasıkları acı içindeydi, ruhunu rahatlatmasına çok az kalmıştı. Serbest kalmaya o kadar yakındı ki

omurgasında hissediyordu. Pulları, kürkü ve sivri uçları, sanki dalgalanmalar ve dikenler üzerinde dans ediyormuş gibi, nabız gibi atan her kabarışıyla birlikte kalktı ve yumuşadı.

Sıkıca sıkarken ellerini daha hızlı hareket ettirdi, ağzı kalın başın her tarafını yaladı. Dudaklarından şapırdama sesleri geliyordu.

Kokusu arzuyla doluydu, sanki bunu yapmaktan zevk alıyormuş gibiydi. Bu ona sadece gerçekten ne istediğini, neyi kaçırdığını hatırlattı.

"İyi bir çocuk olup benim için gelebilir misin?"

Nasıl olur da bu iki kelime, *iyi çocuk*, sisi delip geçebilir ve diğer her şey bir emekleme iken onu şiddetle mutluluğa itebilirdi? Başını geriye atıp gagasını ayırarak kükrerken göğsü öne eğildi ve içinden tohum fişkırdı. Boynunun kordonlu kasları onu sertleştiren gerginlikten gerildi. Kolları serbest kalmak için çekildi, böylece onu çevirebilir ve zihnini kırarak serbest bırakabilirdi.

Bunun yerine, kadın ellerini sikinin üzerinde gezdirip sıvıyı shaftından yukarı itmesine yardım ederek basıncı azaltmaya çalışırken oturduğu yerde kalakaldı. Her bir fişkırma omurganın karıncalanmasına neden oluyor, her biri onun kükremesini iniltiye dönüştürüyordu.

Sonra sarsılıp son nabız atışlarını yaparken aşağıya baktı ve kadının yüzünün serbest bırakılma ipleriyle boyanmış olduğunu gördü. Dudakları açıldı, sıvıyı ağızına ve diline buyur ediyordu. O sıvıyla dolup taşmıştı.

Kendisinden ağır beyaz ipler salınırken, onun tohumuyla bu şekilde oynamasının sapkın görüntüsünden ürperdi. "Emerie," diye inledi.

Kendini onun kokusuyla kaplamış, onunla kendini işaretlemişti ve bu onun varlığının her zerresine heyecan veriyordu. Hatta ona gülümsedi, sanki kendini onun özüyle yıkadığı için memnunmuş gibiydi.

Gördükleri karşısında mest olurken, içinde dalgalanan sarsıntı çok şiddetliydi. Tüm bunlardan sonra nasıl sakinleşecekti?

Daha fazlasını istiyorum.

Birbirlerine daha fazla dokunmalarını istiyordu. Kokuları vahşi bir kaosa karışana kadar onlara daha da yakın olmak istiyordu.

İki parmağı istismar edilmiş amına arkadan girdiğinde Emerie bir iniltiyi bastırdı. Şişmiş, hassas ve aşırı duyarlı olmasına rağmen, başka hiçbir protesto sesi çıkarmadı.

Onun yerine gözlerini Ingram'ın kucağında gevşek ve durgun bir şekilde otururken sikini okşayan eline dikti.

Parmaklarını onun derinliklerine bastırdığını biliyordu çünkü içeri girmek istiyordu, olmak istediği yeri hissetmek istiyordu, böylece uçurumun kenarına düşmesine yardımcı olabilirdi. Sessiz iniltisiyle birlikte sikinin üzerindeki damarlar şiştikçe kalınlaştı.

Birden fazla orgazmdan sonra büyük miktarda meni üretemeyeceğini düşünebilirdi. Yanıldığı, şu anki salıverilmesinden anlaşılıyordu, ondan ip üstüne ip firliyordu. Tüm bu süre boyunca titredi, pençeleri uzanıp onu parçalamadan önce parmaklarını çıkarırken onu kendisine doğru sıktı.

Bir şey iri adamı köpürtmüştü ve gözlerini delmeye başlayan güneş, bütün gece onu kavradığı anlamına geliyordu.

En azından o devasa aletini kızın hassas amcığına sokmaya çalışmamıştı ama gecenin büyük bölümünde kızın ona yardım etmesi gerekmişti. Dudakları, bu konuda yalnız olmadığı gerçeğiyle bir gülümsemeye dönüştü, çünkü her birinin arasında parmaklarını onun zevki için kullanmıştı.

Yarı yolda yorulmuştu ve kendini okşarken ona istediği gibi dokunmasına izin verdi. Tek başına olmadığı sürece onun üzerinde mastürbasyon yapıyor olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Emerie kucığında kaldığı sürece bunu yapmaktan memnun olduğunu söylemişti - Emerie dinlenebilmek için bu tavizi kabul etmişti. Ne kadar çok boşalırsa, aklını o kadar az karıştırıyor gibiydi. Üçüncü seferden sonra daha kontrollüydü.

Yemin ederim... O tanıdığım en azgın herif.

Tüm türlerinin böyle olup olmadığını ya da Ingram'ın sadece... farklı olup olmadığını merak etti. Sadece o olmasını umuyordu, aksi takdirde azgın aletlerini soktukları her dişi mahvolabilirdi.

Ingram kendi elini ve kadının her iki dizini Duskwalker dölüyle kaplamayı iyi bir şekilde bitirdiğinde, yumuşamaya başladı.

Çok geç olmadan bu fırsatı değerlendirdi.

"Yoruldum," diye sızlandı, yüzünü onun sert göğsüne gömdü. "Yeter artık. Kaldır şunu." "Onu nasıl uzaklaştıracağımı bilmiyorum," diye itiraf etti, hâlâ onun tükenmiş uzunluğunu kavırıyordu.

"Dokunmayı kes!" Onu içine sokmaya çalışacaktı ama bunu en son denediğinde, dokunuşu yüzünden tekrar ereksiyon olmuştu.

"Ama iyi hissettiriyor," diye yalandan sızlandı, yüzünü boynunun ve omzunun kıvrımlarına gömdü, ileri geri ovuşturdu. "Ve çok güzel kokuyorsun - bu beni ağrıtmaya devam ediyor."

Sanki işe yarayacakmış gibi zaten kapalı olan kalçalarını birbirine kenetledi. "Awaaay."

Ondan yükselen kıkırdama o kadar kaygısız ve çekiciydi ki, kızgınlığını yok etti.

"Tamam, küçük kelebek. Deneyeceğim."

Sönmüş aletini aşağı itti ve dokunaçları aletin etrafını sardı. Sonra her ikisini de dikişinin içine bastırdı ve kapalı tuttu. Tam bırakacakken, başıboş bir dokunaç ucu dışarı fırladı ve onu bir kez daha kavramak zorunda kaldı.

"Lanet olsun," diye küfretti. "İnsanın kendi penisini ortadan kaldırması ne büyük bir çaba."

Adam bir kez daha kıkırdadı ve kadının göğsü bu kıkırdamayla ısındı, ardından da hassas bir sızı başladı. "Hepsi senin suçun. Sana dokunmak için beni çok beklettin."

Gözlerini dik dik bakarken dudaklarını sıkıca bastırdı. "Peçe'ye bu kadar yakınken bir İblis'in bize rastlamamış olması bile bir mucize."

"Belki de çılgınlığınız onları korkutup kaçırmıştır."

Çenesi düştü ve yüzü utançtan alev alev yanmaya başladı. "Bunu bana az önce söylemedin!"

Bu kez, gözbebekleri parlak sarıya dönüşürken kahkahalara boğuldu. "Bu çok eğlenceli."

"Ne? Muhtemelen tüm ormanı korkutan senin kükremelerin olduğu halde benimle dalga mı geçiyorsun?!" Doğal olmayan sessiz ortamlarını vurgulamak için elini arkasına attı.

"Evet," diye itiraf etti arkasına yaslanmadan önce. Dölle kaplı eliyle kızın yüzünü kavradı, bu eli kızın üzerine yapışmış olan kuru damlalara ve damlacıklara karıştı. "Ama aynı zamanda hiç böyle hissetmemiştim. Akrabam olmayan biriyle bir şekilde tatmin olmadım ya da böyle gülmedim. Arzumu paylaştığınız için teşekkür ederim."

Onun sarı gözlerinin ve kendi duygularının ağırlığı altında endişeyle bakışlarını kaçırırken yüzü daha da kızardı.

"Lütfen şu anda çekici olma," diye sessizce homurdandı. "Bu bende sadece..." Gözlerini

Gagası, kalbi biraz burkuldu. "Keşke seni öpebilseydim."

"Ama beni öptün," diye cevap verdi, kafası karışmış gibi başını eğerek. Dudaklarının kenarını ısırdı ve kolunu ovuşturdu. "Yani paylaşabileceğimiz bir öpücük."

Başparmağıyla dudaklarını okşadı. "Bunlar bende değil." Pençesinin ucunu dilinin kenarına değdirebilmek için dudaklarını ayırdı. "Ama seni yalayabilirim."

Ingram böyleydi işte, ortaya attığı her soruna bir çözüm ya da uzlaşma arardı. Her ne kadar onun duygularını incitmek istemese de yalan söylemek de istemiyordu. "Aynı şey değil."

"Deneyebilir miyiz?" İşaret parmağının boğumunu kızın çenesinin altına yerleştirebilmek için başparmağını kaldırdı. Kızın yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Bir öpücük paylaşmayı denemek isterim."

Dudakları düzleşti. Onları gevşetti ve başını salladı, yüzünü gergin bir şekilde eğerken hafifçe ayırdı.

Ingram gagasının ucunu yaklaştırırken yavaştı ve sonra içine bakmasına izin verecek kadar açtı.

Mor dili geniş değildi. Daha inceydi ve ağzının şekline uyacak şekilde sivriydi. Dudaklarının kenarından geçirirken nemliydi ve kız bunun tuhaflığı karşısında irkildi. Bu kadar uzun ve çok yönlü bir şeye alışık değildi.

Kesinlikle normal bir öpücük değil.

Dudaklarının arasındaki küçük aralıktan yanlara doğru kaydırdı ve sonra dişlerinin arasından geçirdi. Kızın şaşkın mırıltısı, dilini kızın dudaklarına sürmesiyle boğuldu.

Sanki onun kararsız olduğunu anlamış ya da belki kendisi de öyleydi, yavaş ve nazikti. Adamın dilini keşfettiğini ve dilinin üzerinde ve altında hafifçe gezinirken her bir tat alma tomurcuğunu selamladığını canlı bir şekilde hissetmesini sağladı. Bu biraz hoş bir histi.

Buna alışan kız, adamın dilini biraz daha güvenle karşıladı ve karşılığında onu fırçalamaya çalıştı.

Emerie öpüşmeye her zaman bayılırdı ama bu çok farklıydı. Uzun, ince ve sivri bir dilin şimdi onunkinin etrafında dönmeye çalışması garip hissettiriyordu. Yine de... adam sessiz, tatmin olmuş bir inilti çıkardığında göğüs kafesinin arkasında bir şefkat girdabı çiçek açtı. Bunun ardından utangaçlık yanaklarını, kulaklarını ve göğsünü ısıttı.

Onun için, bu dans eden öpücük için eridikçe, aradığı şeyin dudaklarının kenetlenmesi değil, içinde yayılan o his olduğunu daha çok fark etti. Hâlâ sıcaklık, hâlâ ıslaklık vardı ve onun tatlı iniltisi, kendi iniltisini verene kadar yutacağı bir inilti haline geldi.

Dilini onunkine daha güçlü bir şekilde bastırırken göz kapakları tembelleşti - sanki düz, kısa olanın onun uzun, rüzgârlı, hünerli olanına karşı kontrolü ele geçirme şansı varmış gibi.

"Emerie," diye homurdandı, yoğurmak için arka tarafını tuttu.

Adamın gözbebekleri morlaşıp karardığında, kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Dilini ondan çekerek geri çekildi.

"Hayır," diye hafifçe ısırdı. "Daha fazla."

Sonra bir baktı ki, adamın dili yine kadınınkine sürtünüyor. Ayrıca ağzının boşluğuna daha fazla bastırdı. Kadın bunu bir kez daha eriyerek karşıladı, ta ki adam onu daha da yaklaştırmaya çalışırken kık yanaklarından birini takdirle sıkana kadar.

Geri çekildi ve elinin tersiyle ağzını kapattı. "Artık yok," dedi nefes nefese, yeniden alevlenen arzuyla titremeye başladığını fark ederek. "Dinlenmeye ihtiyacım var. Uykuya ihtiyacım var."

Güneş parlıyordu ve bütün gece uyumamıştı. Berbat göründüğünden, muhtemelen gözlerinin altında koyu lekeler olduğundan şüphesi yoktu.

Ingram avuç içini yaladı çünkü avuç içi yolunun üzerindeydi ve gıdıklanmasına neden oldu.

"Peki, küçük kelebek. Dinlenmene izin vereceğim."

Ona her böyle seslenişinde, Emerie'nin içini bir utanç duygusu kaplıyordu. Bu onun için yutulamayacak kadar büyük bir iltifattı.

Bir kolunu dizlerinin altından geçirirken diğer koluyla sırtını destekleyerek pozisyonunu değiştirdi. Ayrıca kuyruğunun öne doğru kayabilmesi ve kalçalarının arasından beline dolanabilmesi için yana doğru eğildi. Kızın üzerine uzanabilmesi için arkasındaki ağaca yaslanmak üzere ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Emerie gölgeli ormana baktı. "Gündüz bile olsa burada uyumamın güvenli olduğundan emin misin? Güneşli bir açıklık bulmak daha iyi olmaz mı?"

Şu anda Peçe'ye bu kadar yakın olmaları onu gerçekten endişelendiriyordu. "Endişelenme, Emerie. Ben seni koruyacağım."

Bunu söyledi ama... "İblisler uzaktan kokumu alamayacak mı?" O sadece yenmeye hazır bir yem parçasıydı!

"Senin kokunu alamayacaklar," dedi. Bunun nasıl doğru olabileceğini bilmiyordu ve bunu neden bu kadar güler yüzle söylediğini de anlamamıştı - sanki mizahla doluydu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sonunda kıkırdadı ve Emerie bu sese ne kadar bayıldığına hâlâ inanamıyordu. "Çünkü Emerie, sen bir insan gibi kokmuyorsun." Gagasının yumuşak kıvrımını şefkatle Emerie'nin çenesinin altına sürttü. "Sana bu kadar yakın olmasaydım, tohumlarımın arasından kokunu alabileceğimden şüpheliyim."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım! Sızlanırken yüzünü kapattı ve adamın göğsünün yan tarafına gömüldü. *Duskwalker dölüyle o kadar kaplıyım ki İblisler bile kokumu alamıyor.*

Banyoya çok ihtiyacım var.

"Bundan emin misin?" Emerie, Ingram'ın sırtında diz çökmüş haldeyken, o daha canavarca bir formdayken sordu.

Hâlâ çok rahat değildi ama ona bu şekilde binmeye alışmaya başlamıştı. Sırtının biraz daha yukarısına, büyük sivri uçlarının olduğu yere oturursa leğen kemiğini onların arasına sokabileceğini fark etmişti. Dürüst olmak gerekirse, onun üzerine tırmandığında bu bir kazaydı - her zamanki gibi yeniden ayarlamayı planlıyordu ama sonra buna gerek olmadığını keşfetti.

Bakışlarını kuzguni kafatasının arkasından ve küçük keçi boynuzlarından ayırıp adamın inmekte olduğu yola çevirdi.

Parlak güneş ışığı onları ve Peçe'nin kanyon duvarını koruyucu bir ışıkla yıkıyordu. Kayalık patika onun iri cüssesine sığacak kadar genişti ama dik bir inişti. Kollarını dikleştirerek arkasına yaslanmak zorundaydı yoksa adamın üzerinden öne doğru yuvarlanmaktan korkuyordu.

"Bataklıklar en kestirme yol," diye cevap verdi Ingram, sesi her zamankinden daha derin ve çarpıktı.

Sesinin üç farklı bas seviyesine bölünmüş gibi yankılanan insanlık dışı şekli eskiden tüylerini diken diken ederdi. Şimdi ise her yerinde tüylerini diken diken ediyordu.

"Evet, öyle dedin," diye mırıldandı Emerie, vücudunun onun sesine verdiği tepki yüzünden boğazı düğümlenmişti. "Ama en güvenlisi bu mu?"

Onun cevabını beklerken, Ingram'ın attığı her adımda daha da yaklaşan ormana dikkatle baktı.

Bunun haklı bir paranoya olup olmadığından emin değildi ama bir çift kırmızı gözün açıklıkla onları izlediğini *hissettiğine* yemin edebilirdi. İnsan olduğunu gizlemeye yeteceğini umarak İblis Avcısı kukuletasını başına geçirdi. Üniforması kir ve kurumuş Duskwalker dölüyle lekelenmişti ve ilk başta onu giymek zorunda olduğu için tamamen iğrenmişti.

Yine de Dünya'daki cehenneme yaklaştıkça, kokusunu saklıyor olabileceğine daha çok şükreliyordu. Hayatını kurtarabilecekken sperm olması kimin umurundaydı ki?

Ingram'ın ona cevap vermediğini fark etmesi biraz zaman aldı.

Kaşları birbirine yaklaştı ve dudakları maskesinin altında gerildi. "Ingram, en güvenlisi bu mu?" diye tekrarladı.

"Hiçbir yer güvenli değil," diye homurdandı ve kafatasını çevirerek ona yandan baktı.

"Bataklıklar Peçe'nin en tehlikeli bölgelerinden biridir."

Omuzlarının arkasındaki iki çiviye kavrayarak çekiştirdi. "O zaman dur. Başka bir yol bulalım."

Adam başını salladı. *"Bulamayız. Orada kalan yaratıklar... sıradan yaratıklar değiller."*

"İblisler." Nereye gittiğini izlemek için kafatasını öne doğru çevirdi. *"Ancak diğer İblisler de onlardan korkuyor. Bunun daha güvenli olup olmadığını bilmiyorum Emerie. Bir İblis'e karşı savaşabileceğimi biliyorum ama... Onlardan oluşan bir sürüye karşı kazanamayacağımı çoktan öğrendim."* Bir kez daha kuzguni kafatasının yan tarafını göstererek ona baktı. Hüzün ve kayıpla dolu mavi gözbebekleri güneş ışığında bile parlıyordu. *"Seni başka bir şekilde götürürsem, istila edileceğimizden endişeleniyorum ve eğer ayrılırsam"*

seni kurtaramayabilirim."

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altından, çoğunlukla örtülü yüzünün üzerindeki tarafı avuçlayarak. Adam eğildiğinde ciyakladı ve kendini düzeltmek zorunda kaldı. "Kendimizi bir kavganın içinde bulursak ne yapacağız? Hançerimden başka silahım yok."

Dişi Duskwalker onu çalmadan önce silah kemerini geri takmamıştı ve onu almak aklına gelmemişti - sadece çantasını.

"Sadece alçakta kal, sessiz ol ve sıkı tutun. Umarım savaşmamız gerekmez. Bataklık İblisleri çoğunlukla bizi rahat bırakır. Eğer bir şey yapmaya kalkarlarsa, sizi korumak için kaçacağım."

Gözlerini kısarak sert bir bakış fırlattı, dudakları da bu bakışlarla birlikte inceldi. Çirkin gerçeklerden kaçabilirdi ama karşısına çıkabilecek her şeye hazırlıklı olması gerekiyordu.

"Evet, ama eğer bir dövüş olursa, Peçe'nin içinde olacağım, Ingram. Sadece İblisler tarafından kuşatılmakla kalmam, aynı zamanda sen de bana sırtını dönebilirsin. Kolay hedef olurum."

"Ördek mi?" diye sordu başını gittikleri yöne doğru eğerek. *"Şekil değiştirebiliyor musun? Ve tehlike altındayken neden oturuyorsun?"*

"Ughhh!" diye inleyerek başını geriye attı. "Bu bir deyim. Savunmasız olacağım anlamına geliyor."

"Eğer bir kavga olursa... kuzeye koşun. Yeşil ya da sarı ışıkları ya da tuz çemberini bulun. Onlar üç Mavka'ya ait koğuşlardır ve İblisler onları geçemez." Adam durdu ve kadının kalçalarının altında gerildi. Yüzünü ona dönmeden, *"Sadece ben tekrar ben olana kadar hayatta kal, Emerie. Nasıl olursa olsun."*

Tekrar kendim olana kadar, diye tekrarladı zihni, acıma duygusu içini sızlatıyordu.

Neler olabileceğini, zihninin vahşi, çılgın bir duruma geçebileceğini biliyordu. Ingram'ın öfkeli halinden korkmaya başlaması uzun sürmemişti ve bunun kendi varlığından kaynaklandığının farkındaydı.

Muhtemelen bir zamanlar onun bu yönünü benimsemişti, bu yüzden aniden ondan korkmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu.

Beni incitmek istemiyor.

Yine de elleri kanyonun dibine dokundu ve hemen Peçe'nin gölgeli ve ürkütücü ağaçlarına yöneldi. Orayı kaplayan sis kalın ve beyazdı, perili bir mezarlık gibi görünmesine neden oluyordu. Sadece ona bakmak bile vücudundaki tüm tüyleri diken diken eden bir huzursuzluk dalgası yaratıyordu.

Emerie, kendisinin ve siyah üniformasının pullarının karanlığıyla uyum sağlaması için göğsünün üzerine uzandı.

Yukarıdan ve uçurumun kenarında durarak Peçe'nin ötesini görebiliyordu. Kısa mesafede, ağaçların arasında fark edilebilir boşluklar vardı - bunların bataklıkların nerede olduğunu gösterdiğini varsaydı.

Onlara ulaşmaları uzun sürmedi ama Ingram'ın adımlarının altındaki toprak onlar gerçekten ulaşmadan çok önce serpilmişti. Hiçbir İblis onlara saldırmamıştı ve garip bir şekilde bunu olması gerekenden daha rahatsız edici bulmuştu.

İblislerin bile korktuğu bir yer.

Ellerinin ve ayaklarının yapışkan çamura çarpmasına izin vermek yerine, lapa gibi otların arasından kayarken hareketleri temkinli ve sessizdi. Akıllıca bir şekilde hızlı adımlarla ilerliyor, her adımı atmadan önce değerlendiriyordu. Suyun yüzeyindeki yosun ve su mercimeği, suyun katı olduğu yanılsamasını veriyordu.

İlk bakışta, daha iyisini bilmeseydi, Peçe'nin yüzeyinin üzerinde olduğunu düşünebilirdi.

Yukarıdaki yaprak örtüsü kalın olmadığından, tozla dolu ışık her tarafa süzülüyordu. Karanlık ve ürkütücü olmasını beklediği alan aydınlıktı. Kendine has bir dinginlik vardı ve bulanık suyun kıpırtısız yüzeyinde kayan yusufçukların vızıltısı dışında sessizdi.

Havadaki soğuk nem ve güneşten kaynaklanan yoğunlaşma nedeniyle, gittikleri her yerde üzerlerini kalın bir sis örtüyordu. Ingram elinden geldiğince güneşte kalmaya çalıştı ve bunun iki nedeni olduğunu varsaydı. Birincisi, İblislerin onlara saldırma ihtimalinin düşük olması, ikincisi ise görüşünü etkileyecek sisin daha az olmasıydı.

Sinsice geçtikleri parlak ışıklı, örtülü suya baktı. Işığa ve sıcağa rağmen, yeşilliklerin su yüzeyinin altında mükemmel bir gölge sağladığını biliyordu. Her şey hareketsizdi.

Tüm alandaki en gürültülü şey onlar gibi görünüyordu.

Ingram'ın gıcırdayan adımları ve parmaklarından damlayan küçük çamur damlaları. Kuyruğunun sürüklenişi. Kendini zapt etmek ve taş gibi hareketsiz kalmak zorunda olduğu için nefes nefese kalıyordu. Kukuletasının içinde hareket eden saçları bile gürültülü ve cızırtılıydı.

Yukarıdan gelen bir kuş ciyaklaması irkilmesine neden oldu ve başını kaldırdığında bir bataklık kuşunun sarı gözlerini üzerinde buldu. Bir tehdit ya da uyarı gibi kahverengi kanatlarını çırpı ve tekrar ötmeye başladı. Gittikleri yöne doğru uçup gitti.

Neden onları takip ediyormuş gibi hissediyordu?

Akbabalar, leş yiyebilmek için öleceğini düşündükleri şeyleri takip ederler. Emerie bu düşünceyle ürperdi.

Bir yusufçuk sineği yakınından uçtu ve o da bu minik piçlerin ısrabileceğini bildiği için ondan hoşlanmadı. Dürüst olmak gerekirse, genel olarak böceklerden hoşlanmıyordu.

Gövdesine ve ellerine karşı, Ingram tüm kaslarının gerilmesine neden olan bir gümbürtü üretmeye başladı. Korkusunu ısırdı ve kokusundan uzak tutmayı umarak olabildiğince bastırdı. Gözleri bir dala konup yaprakları hışırdatan ve sol tarafındaki bataklık suyuna düşen aynı atmacaya kaydı.

Emerie sızlanmak istememişti ama o yaprak su mercimeğini rahatsız eden bir dizi baloncğun hemen yanına düştüğünde, sesi kaçtı.

Gözlerini kapadı ve yüzünü Ingram'ın sırtına gömdü. *Suda bir şey bizi takip ediyor.*

Şanslıydılar ki zemin uzun bir süre boyunca sertleşti ve suyun kenarı onlara yakın değildi.

Tam başka bir su kütesine geldiklerinde, Ingram'ın hırıltısı yeniden yükselirken sivri uçları kalktı. Alçaldı, geri çekildi ve yeni bir yola saptı. Yaklaşırlarken hiç baloncuk görmediğinden, onu neyin ürküttüğünü bilmiyordu.

Ta ki arkalarına bakana ve boşluğa benzeyen bir şey başının yarısını yüzeyin üzerine çıkarınca yutkunana kadar. Daha önce hiç timsah görmemişti - sadece kitaplarda görmüştü - ama gözlerini diktği şeyin... doğru olmadığını biliyordu.

Yüzünün uzun pullu burnu şekil olarak bir timsaha benziyordu ama kırmızı gözleri ve kısa siyah saçları öyle *değildi*. Ayrıca sivri kulakları vardı ve suyun altına daldığında sırtındaki garip kanatlar kısa süreliğine görülebiliyordu.

Endişeyle çenesini o kadar sıkı ki çene kasları düğümlendi. Biraz daha sıkarsa dişlerini kıracağından endişeleniyordu.

Daha ne kadar var? diye düşündü, keşke ona sorabilseydi.

O İblisi gördükten sonra sessizlik onu gerçekten ürkütmeye başlamıştı. Onları açıkça görmesine ve hissetmesine rağmen onlara saldırmamıştı.

Gördüğü yeri çoktan terk etmiş olmalarına rağmen arkalarından baktı. Her yanı tetikteydi ve vücudundaki kabarmış tüylerin inmesi için derisini kaşımak istiyordu.

Hay sikeyim. Üzerimizde milyonlarca göz varmış gibi hissediyorum.

Takip etmeye devam edenler sadece yusufçuklara ve atmacalara ait olanlar mıydı, yoksa su yüzeyinin hemen altında pusuya yatmış uğursuz yaratıklar mıydı?

Ingram alçak bir dalın altına eğilmek zorunda kaldığında ıslak sarmaşıklar sırtından aşağı sürünürken ürperdi. *Dünyadaki iyi olan her şey aşkına, lütfen üzerime yılan düşmesine izin verme.*

İki farklı su arasında uzanan toprak bir bölüme yaklaştılar. Bir taraf ördek otlarıyla kaplıydı ve tam ortasında kabarcıklar vardı, diğeri ise çamurlu ve durgundu. Ingram bu kabarcıkları yapan şeyden kaçınmak için sağdaki çamur tarafına yöneldi.

Çamurdan yükselen tıslama kükremesi, aynı anda çamurdan bir İblis'in patlamasıyla aynı anda gerçekleşti.

Ingram şaşkın bir havlama sesi çıkarırken Emerie ciyakladı.

Az önceki timsah başlı İblis, uzun dişleriyle dolu ağzını açıp bir uzvu yakalamak için çırpınırken çamur dalga dalga üzerlerine sıçradı. Ingram geri çekildi ve ısırılmaktan kurtulmak için tam zamanında elini göğsüne doğru çekti. Yere indiğinde sola doğru geri çekildi.

Emerie bir tuzak gördüğünde anlıyordu. Yosun tarafından hiçbir şey çıkmadığına göre, bunu İblis'in kurduğu çok açıktı. Bir tuzak kurup bekleyecek kadar *akıllı* olması korkutucuydu.

Ingram kaçmak için ileri atılmakta tereddüt etmedi ve Emerie'yi canını kurtarmak için tutunmaya zorladı. Arkalarından tıslayan bir kükreme geldi ve İblis dört kısa bacağının üzerinde koşarak kovalamaya başladı. Uzun kuyruğu sağa sola savruluyor, kirli çamur ve otları peşinden sürüklüyordu. Çırpınan kanatları ona biraz hız veriyordu ama yeterli değildi.

Yavaştı, karadaki elementinin dışındaydı ve hızla geride

kaldı. Şans eseri arkasına baktı. *Kahretsin! Bu çok yakındı!*

Ingram'ın sol kolu dirsek derinliğindeki çamura gömüldüğünde, devam etmeden önce onu kurtarmak için acele etti. Artık temkinli davranmıyordu ve zeminin görüldüğü gibi olmadığı bir ortamda bu tehlikeliydi. Ayrıca gürültülü davranıyordu, oysa kız sinsî olmaları gerektiğini hissetmişti.

Timsah İblis onları suyun içinden takip etmişti. Başka ne gelip onları durdurabilirdi ki?

"Yavaşla," diye yalvardı ve onu sakinleştirmek için boynunun yan tarafını okşadı.

"Neredeyse özgürüz," diye homurdandı ve sudan sıçrayan çok daha küçük bir başka İblis'ten kaçınmak için tam zamanında sağa döndü.

İleride, dünya değişti.

Büyükçe bir durgun su kütlesinin karşısında düz bir orman vardı. Bataklığın sonunu bulmuşlardı.

Ancak Ingram geniş bir açıklığın ortasında patinaj yaparak durdu. Gagası soldan sağa doğru işaret ederken onun gezinen bakışlarını takip etti. Geldikleri yol dışında etrafları suyla çevriliydi.

Arkalarında, karada onları kovalayan bir şeyin -ya da birçok şeyin- hareketleri vardı. Çubuklar çatırdadı, ıslaklık ezildi ve çamur sıçradı.

Kahretsin, diye çığlık attı Emerie kendini Ingram'a yaslamadan önce. Adam geri çekiliyordu. Ingram olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde koşmaya başlamadan önce iyi bir şekilde tutunduğundan emin olmak için sadece yeterli zamanı vardı.

Onları özgürlükten ayıran suyu gördüğü anda ne yapacağını anlamıştı. Suyun üzerinden atlayacaktı. Sadece Zagros Kalesi'nde kaçmak için duvara atladığında olduğu gibi yine bir kaburgasını kırmamayı umuyordu.

Çığlığını tutarak, adam sıçrarken ona sarıldı.

Havadaki saniyeler acı dolu dakikalar gibi geliyordu.

Başaracaklardı, başaracaklarını biliyordu - bu onu *başaramayacakları konusunda* endişelenmekten alıkoymuyordu.

Yere düştüklerinde nefesi kesildi ve Ingram'ın vücudunun bir tarafı kayarken yumuşak çamur ve toprağa çarptı. Kaymayı bıraktıklarında geriye dönüp baktığında, az önce üzerinde durdukları toprakta boşluğa benzeyen bir figürün daralmış kırmızı gözlerle onlara baktığını gördü.

Onları kovalamaya devam etmek için suya batmadı. Bunun nedeninin parlak güneşin onları koruyucu ışıkla yıkaması olup olmadığını merak etti.

"*İyi misin?*" diye sordu, omzunun üzerinden ona bakarken gözbebekleri bembeyazdı. Dört ayak üzerine kalktı.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum," diye fısıldadı, minnettar gülümsemesini görebilmeyi dileyerek. "Yine de, rahat etmek için biraz fazla yakınız. Hadi gidelim-"

Daha sözünü bitiremeden sudan bir İblis fırladı.

Devasa, karanlık ve dehşet verici bir şey onları koruyan güneşe siper olduğunda, kalbi neredeyse duracaktı. İkisinin de Ingram'ın orta kısmına dolanan ve onu Ingram'a hapseden sekiz uzun koldan kaçacak zamanı yoktu.

Acı dolu bir tıslamayla, İblis'in yan yattığını görebilmek için sadece iki dokunaç arasında yeterince yer vardı. Karnının üzerine döndü, güneşten korunmak için vücudunu çamura batırdı, sonra da onları hızla suya sürükledi.

Suyun altına girmeden önce bir nefes almayı başardı.

Su o kadar bulanıktı ki görmek imkânsızdı ama onları tuzağa düşüren İblis'in önemli özelliklerini biliyordu. Hiçbir şeyin bir Duskwalker'dan daha büyük olabileceğini düşünmüyordu, ancak bu ahtapot İblis, vücudu ince ve neredeyse insan şeklinde olsa bile uzundu.

Oh, Tanrım! Ahtapotların sadece tuzlu suda yaşayabildiğini sanıyordum! Okyanusa yakın bir yerde büyüdüğü için onlar hakkında çok şey biliyordu.

Bir İblis'in bir İblis'e dönüşebileceğini asla hayal edemezdi. Ne de Peçe'de hayatta kalabileceğini.

Neyse ki su derin değildi. Dipten sıçradılar ve gevşek bir duman oluşturdular, etraflarındaki sümüksü tortu.

Emerie, Ingram ve onu tutan dokunaçların arasından kurtulmak için kıvrandı ama sadece bir kolunu çekecek kadar yer kazanabildi. Kalbi o kadar yoğun atıyordu ki başının patlayacağını düşündü, endişe ciğerlerini daha da sıkılaştırdı.

Emerie çığlık atarken içinden kabarcıklar fişkırdı. İblis ellerini Ingram'ın sırtının iki yanına koyabilecek şekilde döndü ve mide bulandırıcı bir sırtışıla burnuna bir santim bile yaklaşmadan onun üzerinde yükseldi. Kırmızı gözlerindeki parıltı ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Ne olduğu ve muhtemelen bu bataklıkta sıkışıp kaldığı düşünüldüğünde, bu şekilde tamamen şekillendikten sonra bir insanı nadiren yerdı. Şimdi bir tane bulduğu için çok mutluydu.

Dokunaçlar ayrıldı, onu serbest bırakabilmek için bir boşluk açtı.

Pençelerinin onu parçalayıp parçalamayacağını umursamadan kafasını tuttuğu anda, koyu gri bir el ince ön kolunu sardı. Aşağıya ve yana doğru çekilmeden önce kırmızı gözleri genişledi.

Boğulmuş bir çığlık suyun içinde titreşti ve mor kan suya karıştı. Dokunaçlar onu serbest bırakarak tekmelemesi için alan açtı.

Hiçbir şey onu oradan siktir olup gitmekten alıkoyamazdı.

Yukarı baktı ve ışığın yansımaları çok uzakta değildi. İki korkutucu siyah yaratığın giderek büyüyen çamurlu bir tortu bulutu içinde dövuştüğü yere bir bakış atarak ona doğru ateş etti.

Yüzü buruştu, ciğerleri oksijensiz kalmış gibi hissediyordu, daha sert tekmeledi. *Orada, neredeyse orada.* Tam başaramayacağını düşündüğü anda, gözlerini sanki hava almasına yardımcı

olacakmış gibi sıkarak suyun yüzeyini kırdı. Nefes alış verışı acı ve mutluluğun birleşimiydi.

ama maskesinin kumaşından su soluduğunda öksürük krizine girmesine neden oldu.

Kendine su tahtası yapmadan önce onu burnundan ve ağzından çekti.

Solundan gelen su sıçraması onu çılgınca karaya doğru yüzdürürken, daha önce suyun karşısından onlara bakan İblis sürünerek ona doğru geliyordu. Ahtapot İblis'in dikkati Ingram tarafından dağıtıldığı için cesur davranmaya karar vermişti.

Ama karayla karşılaştığında panik onu bir pençe gibi kavradı.

Olamaz! Lanet olsun! Çamurlu kenara tırmanmak zordu, sürünerek çıkmaya çalışırken kollarını yutan bir bataklık gibiydi. Çıkıntı kalın topaklar halinde kopup duruyordu.

İblis omuzlarına yapışıp pençelerini geçirdiğinde bir acı çılgılığı koptu. Sırtını derin ve uzun sıralar halinde keserek etini parçaladı. Sonra sanki ondan koparılmış gibi yok oldu.

Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek umurunda değildi.

Acı dolu gözyaşlarıyla inleyerek kendini sağlam bir zemine çekmeyi başardı.

Sıcak kan sırtından aşağı süzülürken soğuk suyla karıştı. Elleri ve dizleri üzerinde, yıkılmakta olan çıkıntıdan sürünerek uzaklaştı ve sonra nereye gideceğini anlayabilmek için sendeleyerek ayağa kalktı.

Aradı ve kesin olarak bildiği iki şey vardı: Kaybolmuştu ve *yalnızdı*.

Kuzeye. Kuzeye git. Emerie endişeyle bir o yana bir bu yana sıçrayarak etrafına bakındı. Hangi yöne dönerse dönsün orman aynıydı. *Kuzey ne tarafta lan?!*

Arkasından gelen vahşi, çılgın hırıltı onu ürküttü ve dönmesini sağladı. Tıpkı sudan kaçmak için yaptığı gibi çamuru pençeleyerek, kırmızı parlayan küreleri ve beyaz kuzgun kafatasıyla iri bir form onu karşıladı.

Hay sikeyim. Arkadaşı şu anda evde değildi ve onun beyin dediği kapıya bir mesaj bırakabileceğinden şüpheliydi!

O daha tepki veremedi ahtapot İblis arkasından fırladı. Boğazından fişkıran mor kan ve yüzünde çaprazlamasına uzanan pençe izleriyle Ingram'ı geriye, suyun içine doğru çevirdi.

Kuzeyi siktir et. Siktir et.

İblis farkında olsun ya da olmasın, onu kesin bir ölümden kurtarmış ve kaçması için ona küçük bir fırsat vermişti. Ingram'a yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu; o bir balık değildi, güçlü ya da hızlı da değildi.

Ancak bu, onun için endişelenmediği anlamına gelmiyordu. *Lütfen iyi ol, lütfen iyi ol!*

Emerie bunca zamandır gittiklerini düşündüğü yöne doğru fırladı. Sırtı ağrıyordu ve bu ağrı tüm bacaklarına yayılıyordu.

Ama koşabiliyordu, hareket edebiliyordu ve önemli olan da buydu.

Bir kükreme ormanı titretti ve o kadar gürültülüydü ki yaprakların korkudan titrediğini düşündü. Çok geçmeden, kovalayan iki kolun çifte gümbürtüsünü ve kalın, uzun bir kuyruğun aralıklı tokat ve şakırtılarını duyabildi.

Ve bu yüzden, kaygan bir ahtaptan ziyade bir Duskwalker'dan kaçtığından emindi. *Hay sikeyim. İşte geliyor.*

Orta büyüklükte bir İblis ormanda hışırdayarak ilerlediğinde Emerie sağa dönmek zorunda kaldı. Kanının kokusuyla onları kendine çekiyordu ama bu konuda yapabileceği çok az şey vardı. Onlara sahip olmasaydı bile, bataklık suyuna yaptığı keyifli dalış onu her halükarda Ingram'ın kokusundan temizlerdi.

Serin rüzgâr sıırılsıklam giysilerini kesiyordu. Hareketlerini sınırlamaya çalışarak elinden geldiğince sert koşarken, yapıştığı yerden yırtılabileceğini düşündü. Kapüşonu, uzun saçlarının bir kısmının boynuna ve yüzüne dolanmasına izin verecek kadar kısmen geriye kaymıştı ama bu onu bir şekilde yavaşlatır diye saçlarını çekmeye cesaret edemedi.

Tıpkı Ingram'ın onun peşinde olduğu gibi, İblis de onun peşindeydi.

Duskwalker ona saldırdı, onu yok etmek niyetindeydi, böylece yiyeceğini, avını paylaşmak zorunda kalmayacaktı - onu.

Tüm umudunu kaybettiğini düşündü. Öyle olmalıydı. Artık onu kurtarabilecek hiçbir şey yoktu.

Uzakta parlayan bir şey gözüne çarptı. Umut muydu yoksa daha fazla felaket mi? Bu noktada kimin umurundaydı ki? Bir şeydi, o yüzden ona doğru yöneldi.

Yaklařtıķça, ormanı yerden daha parlak bir yeşil aydınlatıyordu - sanki dünyanın kendisi parlıyordu. Üzerinde bir tür deniz yıldızı deseni olan şeffaf yeşil bir kubbenin içinden serbestçe geçerken bile durmadı.

Dünyada Emerie'yi o anda koşmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Ne acısı, ne panikle ve oflaya puflaya aldığı nefesler, ne bacaklarındaki yanan kaslar, ne de bayılmadan daha fazla hızını koruyamayacağını söyleyen böğründeki dikiş.

Peçenin ortasındaıdı, etrafı canavarlarla çevriliydi ve en sevdiği canavar tekrar peşine düşmüştü. Birkaç saniye içinde ölmek üzereydi.

Önündeki ağaçlar açıldı. Bir *ev* göründü.

Sevimli, yeni yapılmış bir kulübe ev, küçük bir açıklığın ortasında bir umut ışığı gibi duruyordu. Bir yandan da Ingram'ın duvarı bir kaya parçası gibi yıkıp geçmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

İçeride bir canavar varken kapıyı çalmayacaktı. Bir Duskwalker'ı durdurabilecek yeteneğē sahip bir insanın orada yaşıyor olma ihtimali neydi?

Ancak, etrafından dolaşmak için sola döndüğünde, tıpkı onlarınkini yakaladığı gibi onun gözüne de bir hareket çarptı.

Bir kadın, *insan bir* kadın, nefes nefese kaldı ve seramik bir kabı düşürdü. Parçalanmayla birlikte mavi boya, kadının inmekte olduğı basamaklara doğru fişkırdı.

Aman Tanrım, Emerie az önce bu kadının sonunu

getirmişti. Tek düşünebildiğı çığlık atmaktı. "Kaç!"

Nerede? Kim bilir. Kurbanlık bir kuzu gibi ölmekten iyidir.

Ingram açıklığa doğru koşmaya başlamadan önce arkasından gelen bir hırıltı ikisini de uyaran tek şey oldu.

Ingram'ı kadından uzaklaştırmayı umarak keskin bir sol kanca attı, böylece onun kan tutkusuna kapılamayacaktı. Eğer bu kadının ölümüne o sebep olduysa, Hayaleti bu utancı kaldıramazdı.

"Magnar!" diye bağırdı kadın. "Yardım edin!"

Hayır! Hayır! Yardım çağırma!

Tam evin önünden geçerken ikinci bir Duskwalker'ın sağdan kendisine doğru geldiğini gördüğünde dudaklarından panikle bir kahkaha yükseldi. Çitlerle çevrili bir bahçe göründü. Bir Duskwalker'dan kaçmaya çalışırken başka bir Duskwalker'a doğru gitme ihtimali neydi ki?

Sonra tekrar... Peçe'ye gelmesinin tüm amacı kardeşlerini bulmaktı. Sadece kanayan bir yem parçası olacağını düşünmemişti.

Her iki Duskwalker da aynı anda Emerie'nin üzerine atladı.

Gözlerini kapattı, bunu yaparken ayağı takıldı ve yüzüstü yere düştü. Kaçınılmaz olanı bekledi. Pençelerin, dişlerin ve bir gaganın onun için savaşırken parçalamaya ve kesmeye başlamasını.

Hiçbir şey olmayınca, bir boğuşmanın kanıtını ve bir gaganın keskin kırpılışını duymasına rağmen, kıkına döndü. Ellerinin üzerinde geriye yaslanmış, göğsü hızlı, kesik kesik nefeslerle inip kalkarken, keskin bakışları ayrılmış kalçalarının hemen ötesindeki sahneye perçinlendi.

Geri geri giderken çılgınca tekmeledi.

Yeni Duskwalker, ona ulaşmak için yeri tırmalayan Ingram'ın üzerine uzanarak onu sıkıştırdı. Tilki kafatası, kısa keçi boynuzları tarafından ezilmekten kaçınmak için geri çekildi. Her nasılsa, Ingram'ın kollarından birini aralarına geçirerek onu yerde tutmayı başarmış, dizleri ise kuyruğunu ve bacaklarını sıkıştırmanın bir yolunu bulmuştu.

Serbest kalan tek şey bir kolu ve kafasıydı.

Tilki kafalı Duskwalker'ın beyaz gözlerini, meraktan koyu sarıya dönmeden önce üzerinde hissedebiliyordu. Ancak, kemikli çenesinin altından geriye doğru sert bir kafa darbesiyle gözleri tekrar beyaza döndü.

Kafatasını geriye doğru kaldırdı, dişlerini ayırdı ve gürültülü bir kükreme çıkardı. Gürültülü, uzun ve doğal değildi - duygusal bir boşalmadan ziyade bir sinyal gibiydi.

Az önceki kadın koşarak yanlarından geçti ve aptal gibi iki Duskwalker'a doğru koşmaya başladı. "Geri çekilin!" diye bağırdı Duskwalker, kükremesini kısa keserek.

Kadın çok ciddi ve tehditkâr emri umursamıyormuş gibi Emerie'ye doğru koştu. Emerie'nin kadın hakkında sindirebildiği tek şey, omuzlarına kadar inen kısa siyah saçları, bronzlaşmış teni, dolgun, yuvarlak vücudu ve lavanta rengi bir elbise giydiğiydi.

Emerie olanlardan dolayı başka bir şey ya da ne yapacağını düşünemeyecek kadar korkmuştu. Bu kadın iki Duskwalker buradayken nasıl bu kadar sakindi? Özellikle de onlardan biri tehlikeli bir zihinsel durumdayken ve diğeri onu sıkıştırırken.

Yeni Duskwalker'ın boynuzları heybetliydi ve kafatasından çıkmaları tuhaf görünüyordu. Ayrıca beden olarak Ingram'dan daha kalındı ve derisinden daha az kemik çıkıntısı vardı. En azından *pantolon* giydiği için öyle olduğunu tahmin ediyordu. Uzun ve kabarık kuyruğu Ingram'ın kıpırdanmaları yüzünden bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Birdenbire kadının yüzü kendisinininkine bir adımdan daha yakın oldu.

Rahatlatıcı kahverengi gözleri, güzel, yuvarlak yüzündeki kırıxık çizgiler gibi endişeyle doluydu. "Seni içeri götürmemiz gerekiyor. Magnar diğerlerini çağırdı ama serbest kalma ihtimaline karşı seni Duskwalker'dan uzaklaştırmamız gerekiyor."

Bunun mantığı Emerie'nin şokunu ancak ayağa kalkması için bir sebep verecek kadar uzun süre atlatabildi. Kadın onu sabitlemek için kolundan tutarak Emerie'yi bir at gibi yönlendirdi.

"Delora," diye uyardı yeni Duskwalker. "Onu tanımıyoruz. Tehlikeli olabilir."

"Umurumda değil. Bunu daha sonra, sen onu iyileştirdikten sonra anlayabiliriz. Şu anda, kanaması durmadan önce kanamasının durması gerekiyor ve buraya nasıl ya da neden geldiğini bulamayız." Sonra Ingram'ı işaret etti. "Lütfen dikkatli olun."

Magnar. Delora... Emerie'nin bakışları kadından Ingram'ı zapt etmek için mücadele eden tilki kafalı Duskwalker'a kaydı. *Birbirlerini tanıyorlar.*

"Aman Tanrım, birbirinizi tanıyorsunuz!" Emerie kolunu kadından kurtarıırken bağırdı.

Delora, Emerie'nin tokat atan ellerine karşı koyarak tekrar bir tanesini tutmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Magnar arkalarından homurdandı... nedense Emerie'ye.

"Lütfen! Sonra açıklarım." Delora onu evin verandasının olduğu ön tarafa doğru çekti. "Gerçekten solgunsun ve bayılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun." Emerie'yi oturtmak için merdivenleri işaret etti. "Lütfen burada kal. Hemen geliyorum."

Bayılmak üzere miydi? Şu anda adrenalini o kadar yüksekti ki, gerçekten isterse bir ayıyla başa çıkabileceğini düşünüyordu. Yine de kıcı basamakları bulduğunda ve basamakların üzerinde beklemek zorunda kaldığında göz kapakları düşmeye başladı.

Sırtındaki çok sayıdaki pençe yarasına bez bastırıldığında bile irkilmedi.

Aslında, oldukça uyuşuk hissediyorlardı; *o da* oldukça uyuşuk hissediyordu.

"Sanırım o Duskwalker ile seyahat ediyordun," diye mırıldandı Delora arkasından. "Buraya gelmek için daha kötü bir zaman seçemezdin. İblisler sürüler halinde dolaşıyor ve yalnız olduğumuz her fırsatta bize saldırıyorlar. Peçe'nin dışında kalmalıydın."

Görüş ve sesler giderek boğuklaşıyor ve loşlaşıyordu, bu yüzden Emerie kadının küçümseyici mi davrandığını yoksa sadece endişe ve kaygılarını mı dile getirdiğini ayırt edemiyordu.

Her Şeye rağmen Emerie ona zayıf bir baŐparmak işareti yaptı. "Bir dahaki sefere gezintiye çıkmaya karar verdiğimde bunu hatırlayacağım."

Tam başı sersemlemiş bir halde sallanmaya başlamıştı ki, çevresindeki bir hareket dikkatini çekti. Devasa olduğu kadar uzun da olan bulanık bir leke, iki ayağının üzerinde onlara doğru yürüyordu. Arkasında beyaz bir fısıltı dalgalanıyordu.

Emerie ellerini havaya kaldırdı. Daha doğrusu kaldırmaya çalıştı. Bunun yerine, elleri sadece kalçalarının arasındaki boşluğa düştü.

"Harika! Daha fazla lanet olası Duskwalker, tam da ihtiyacım olan şey," diye mırıldandı Emerie.

O beyaz fısıltı katılaştı. Emerie'nin bulanık görüşü ve dönen siyah noktalar sayesinde detaylandırabildiği tek şey, kişinin kısa boylu, altın sarısı saçlı olduğu ve soluk pembe bir kıyafet giydiğiydi.

Delora ayağa kalkarak, "Oh, şükürler olsun," diye homurdandı. "Orpheus, lütfen onu iyileştirebilir misin?"

Delora, Emerie yana doğru sarktığında elinin tersi kucağından düşerek üzerinde durduğu merdivene çarpınca onu çabucak sabitledi. Başlı daireler çizerek dönerken mide bulantısı fokurdadı ve ağzından asitli tükürük akmasına neden oldu.

"Bana bakma!" diye bağırdı yeni kadın. "Ölmeden önce onu iyileştir."

Derin bir homurtuyla, Duskwalker devasa elini onun sarkan başının üzerine koydu. Sanki onu dengeliyormuş gibi iyi hissettirmişti. Hatta kendini buza dönüşmüş gibi hissettiği için elin sıcaklığına doğru eğildi.

Gözlerini kapattı. Artık tek hissedebildiği hafif nefes alıp verişleriydi. Kulakları aynı anda hem pamukla doluyor hem de içlerinde binlerce kuş cıvıldıyordu - hem çok sessiz hem de çok gürültülüydü.

Sonra soğuk basınç alnından başlayarak içine doğru itildi. Enerjisi geri geldiğinde gözleri açıldı ve kaybettiği tüm kan şaşırtıcı ve hızlı bir dalgayla geri geldi. Yaraları, kenarlarından içeriye doğru kapandıklarını hissedene kadar çekildi.

El, saçlarını kısmen örten kukuletanın üzerinden kaydığında Emerie, yüzü kurt kafatasına benzeyen ve impala antilobu boynuzları olan kule gibi bir Duskwalker'a bakmak zorunda kaldı. Mavi gözbebekleri ona bakıyordu ve bir an için onun neden üzgün olduğunu merak etti.

Bu, son olaylar sırasında aklına takılan pek çok tuhaf şeyden sadece biriydi, ama üzerinde durduğu tek şey de buydu. Adam sessizce onun üzerinde yükselirken, güneşi engellerken ve beyaz kafatasının arkasını meleksi bir hale gibi parlatırken buna engel olamadı.

Şu ana kadar tanıştığı üç Duskwalker arasında en iri yarı olanın o olduğu gözünden kaçmamıştı. Ayrıca tamamen giyinik olan tek kişiydi; siyah bir gömlek, pantolon ve hatta bot giymişti.

Bir beyefendiye benziyor. Eğer Duskwalker'lar öyle görünebilseydi. Tek ihtiyacı olan süslü bir bastondu.

Güneş ışığında parıldayan iki tılsım boynuzlarından sarkıyordu. Mavi, siyah ve mor boncuklar bu şekilde üç kez dizilmişti ve uçlarında gümüş çingiraklar vardı.

Başını her hareket ettirdiğinde yumuşak bir şekilde çınlıyorlardı.

"Orpheus, gidip Magnar'a yardım etsen iyi olur," dedi sarışın kadın, Emerie'nin bakışlarını üzerine çekerek. Omzunun üzerinden hırıltı ve hırıltıların duyulduğu tarafa bakıyordu ve bu sayede Emerie onun dolgun pembe dudaklarını, küçük burnunu ve kusursuz yanaklarını profilden görebiliyordu. "Zor zamanlar geçiriyor gibi görünüyor."

Emerie'ye döndü ve bir orman gibi derin yeşil gözler kendi mavi gözleriyle buluştu. O dolgun dudaklar düzleşirken, onaylamaz bir şekilde daraldılar, güven vermediler.

Bana neden öyle bakıyor?

"Hayır, Reia. Ben seninle kalacağım," dedi kurt kafalı Duskwalker Orpheus kararlı bir şekilde.

Kollarını cömert göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve onları elbisesinin düşük yakasından yukarı doğru itti.

pembe elbise. Kolları çıplaktı ve hayatında güneşle pek karşılaşmamış gibi solgun bir teni vardı. Yanındaki kılıç kabzası parlıyordu.

"Hangisi daha tehlikeli, bilinmeyen bir kadın mı yoksa kendini kaybeden bir Duskwalker mı?" Reia ısırarak karşılık verdi.

İçinden öfkeden çok kızgınlıktan kaynaklandığı anlaşılan yumuşak bir hırıltı çıktı ve mağlup bir hışımla sona erdi. Döndü ve Ingram'ın hâlâ sıkışıp kaldığı yere doğru yöneldi.

Emerie onun gidişini izlerken gömleğinin arkasının ıslak olduğunu ve sanki sırtı kanıyormuş gibi içten yapıştığını fark etti. Bu, yukarı doğru kıvrılan geyik kuyruğu dalgalanmadan önceydi.

Tam kendine gelmeye başlamıştı ki solundan gelen hızlı bir oflama sesi hepsinin dikkatini çekti.

Tam da işlerin daha da garipleşemeyeceğini düşünürken, bir kadının kedi kafataslı bir Duskwalker'ın sırtına lanet bir atmış gibi binişini izledi. Bu aynı zamanda Emerie'nin Ingram'ın sırtına binmesine de çok benziyordu, çünkü onun da omurgasından aşağı doğru uzanan dikenler vardı - çok daha küçük olmasına rağmen.

Geriye doğru kıvrılan koç boynuzları vardı, uçları kedigil elmacık kemiklerinin yanından yukarı doğru çıkıyordu. Durduğunda uzun, ince siyah kuyruğu yana doğru kıvrıldı ve alaca tenli kadın iyi çalışılmış bir hareketle onun sırtından kaydı. Beline bağladığı kısa kılıcının kabzasıyla onlara doğru yürürken uzun, siyah atkuyruğu arkasından sallanıyordu.

Kadın ilk ikisinden farklı giyinmişti.

Elbise yerine bir çift kahverengi deri pantolon, siyah botlar ve geyik derisinden yapılmış bir kışlık mont giymişti. Silah kemerindeki kılıcın yanında bir de hançer taşıyordu.

"Pekâlâ. Ne kaçırdım ben?" diye havlarken, kedi kafataslı Duskwalker dört ayaklı korkunç formundan ayakta duran bir forma geçti.

Bir çift pantolon kısa kürkünün arasından yukarı doğru itilerek onu örtüyor, sanki etinin altından çıkıyormuş gibi görünüyordu. Gömlek giymemişti ve pençeli ayaklarının insanoğlunun bildiği hiçbir ayakkabının içine sığacağını sanmıyordu.

Ingram'ın aksine, vücudunu kaplayan çok fazla kemiği yoktu. Alttaki iki kaburgası etinin içine gömülmüş gibi eksikti ve ellerinin arkasının tamamı yerine sadece parmak eklemleri görünüyordu.

"Mayumi," diye mırıldanarak seslendi, pençeli elleriyle vücudunun etrafında hareket eden iki küçük blob yaratığını kovalıyordu. Hatta kollarından birini kaldırıp yanına uzandı. "Gelmene izin verdim çünkü tehlikeden uzak duracağına ve Delora'yla birlikte olacağına söz vermiştin."

Her iki minik leke de havaya sıçramadan önce korkunç çığlıklar attı, ancak Duskwalker'ın hızlı ve hızlı elleri tarafından yolun ortasında yakalandılar. Sanki bunun olacağını biliyordu ve buna hazırlıklıydı.

Bu, Emerie'nin şaşkınlıkla sarsılmasını engelleyemedi, özellikle de onun için geliyorlarmış gibi görüldüğünde.

Küçük şeytanlara benziyorlar. Acaba sırtında kuruyan kanının kokusu mu üzerine atlamalarına neden oldu diye düşündü.

Yerleşmedikleri için başını sallayarak uzaklaştı. Elleri dolu gibi görünüyordu, ikisi de kurtulmak için kıvranıyordu. Uzaktan bile çığlık atmaya devam ettiler.

Mayumi'nin kahverengi gözleri Reia'nın yüzünü buldu, sonra üst dudağını alay eder gibi kaldırdı. Mayumi başparmağını kedi kafalı Duskwalker'a doğru uzattı, yüzünde "bu adamın cüreti" diye bağırان bir ifade vardı.

Reia cevap vermek yerine siyah saçlı kadına ters ters baktı ve çenesini Emerie'ye doğru salladı.

Mayumi'nin gözleri kısık bir bakışla kırıştı, bir kaşını şaşkınlıkla diğerinden biraz daha yukarı kaldırdı.

"Evinden çok uzaktasın, İblis Avcısı."

Emerie kollarını kaldırıp kendine baktıktan sonra elini masanın üzerinde gezdirdi.

üniformasının kapüşonu. Kapüşonu çıkardığında bir anlayış belirdi.

Her ne sebeple olursa olsun, bu üç kadın Peçe'de üç Duskwalker'la birlikte yaşıyordu. Şeytan Avcısı üniforması giydiği için, onu yoldaşlarının düşmanı olarak görüyorlardı - ki genellikle bu varsayımlarında haklı olurlardı.

Emerie güldü, sesi aynı anda hem kindar hem de bitkin geliyordu.

Bitmişti. Son birkaç hafta çok zor geçmişti ve o anda Peçe'den geçecek olmanın korkusuyla duygularını dizginleyemiyordu.

Şimdiye kadar patlamamış olması bile bir mucizeydi.

Ingram'ın bulunduğu yönü işaret etmeden önce, "Siktir et bunu," diye çıkıştı. "O Duskwalker'la dünyanın öbür ucuna, sırf siz bana düşmanmışım gibi bakasınız diye onu buraya getirmek için gitmedim! Nasıl bir cehennemden geçtiğimi biliyor musunuz? Bizi buraya tek başıma getirmek için neler yapmak zorunda kaldım? Sayamayacağım kadar çok kez neredeyse ölüyordum! Ayrıca beni *defalarca* yemeye çalıştı ve bugün dev bir İblis ahtapotu yüzünden neredeyse boğuluyordum. Yani, hayır. Hepinizin kim olduğu, neden burada olduğunuz ya da sorununuzun ne olduğu umurumda değil ama gidip kışınıza sokabilirsiniz çünkü *yoruldum*. Çok yorgunum, açım ve siz beni ve nedenlerimi sorgulamaya başlamadan önce kendimi toparlamam için beş dakikaya ihtiyacım var, sanki sorgulanıyormuşum gibi. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz ya da neyi yanlış yaptığımı bilmiyorsunuz."

Sinirini atmayı bitirdiğinde yüzünü ellerinin arasına aldı.

Kendini tanıtmak için muhtemelen en kötü yol buydu ve böyle bir çıkış yapmak onun karakterine kesinlikle uymuyordu ama şu anda gerçekten umurunda değildi.

Söylediği her şey doğrudu ve Ingram'ın çırpınışlarını hâlâ duyabiliyordu. Tek istediği onun yanına gidip iyi olduğundan emin olmaktı çünkü kendisi kesinlikle iyi değildi. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı ve bunun en büyük nedeni, aklı başına gelip onu öldürdüğünü anladığında nasıl tepki vereceğinden korkmasıydı.

Tam buraya geldiklerinde. Tam da bu uzun yolculuğun bitmesi gerektiği

anda. Bu onu içten içe yiyip bitirecekti ve bunu biliyordu.

Belki de *ikisi de* ormanda birlikte bayılmadan hemen önce paylaştıkları o tuhaf ama yürek ısıtan öpücüktü. İkisinden de muhtemelen orada olmaması gereken bir şeyler hissetmişti.

Belki de aptal kafası ve aptal kalbi bunu istiyordu.

Ne olursa olsun, eğer ona karşı bir şey hissederse, üzüleceğini biliyordu. Zaten 'akrabasını' kaybetmişti, bu yüzden ikinci bir kişiyi kaybetmeyi nasıl karşılayacağını bilmiyordu - ve bunun nedeni kendisi olacaktı.

Yani hayır, bu insanlar Ingram'la birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra Emerie'ye bir numaralı düşman muamelesi yapacaklarsa siktirip gidebilirlerdi. Sadece *onun* iyiliği için.

Eve gitmek istediğini söyleyebilirdi ama artık isteyecek bir evi bile yoktu.

Şaşkınlıkla bir kıkırdama duydu.

Başını kaldırdığında sarışın Reia'nın hâlâ kollarını kavuşturmuş olduğunu gördü ama Mayumi'ye bakarken bakışları neşeyle doluydu.

Reia sırtarak, "Ondan hoşlanıyorum," dedi.

Mayumi onun sırtışına karşılık verdi. "Dürüst, doğrudan ve hiç bok vermeden mi? Tabii ki ondan hoşlanıyorsun."

"Özür dilerim," diye araya girdi Delora. "Muhtemelen tüm bunları anlamak için sana biraz zaman tanımalıydık.

Orpheus seni daha yeni iyileştirdi ve buraya gelmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

Emerie başını geriye attı ve yanındaki basamağa oturup omzuna rahatlatıcı bir el koymuş olan Delora'yı işaret etti.

"Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf etti Emerie. "Hoş biri."

"Hepimiz iyiyiz." Delora güldü, bakışları önce Mayumi'ye sonra da Reia'ya takıldı. "Yani, çoğu zaman. Yabancılar konusunda hepimiz oldukça tuhafız ve sen *de* bir Zebani Avcısı üniforması giyiyorsun."

"Önce üstünü değiştiremez miydin?" Mayumi sanki bu gerçekçi bir soruymuş gibi kıkırdarak ekledi. "Hangi sektördensin sen?"

Emerie bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu. "Doğu."

"Zagros Kalesi mi?" Mayumi çenesini tutarken şöyle dedi. "Wren acımasız bir lonca yönetiyor. Eğer doğu bölgesinden geliyorsan, hayatta kalabilmen hiç de şaşırtıcı değil. Yine de bunun seni etkilemesine izin verme. Hawthorne Keep, Peçe'den *ve* dağlardan gelen İblislerle uğraşmak zorunda."

Dudakları küçük bir nefesle aralandı. "Sen bir İblis Avcısı mısın?!" Emerie bağırdı. "Ne halt etmeye bana bok atıyordun?"

"Bir İblis Avcısıydı," diye düzeltti kollarını kavuştururken. "Ben Mayumi'yim ve beni binerken gördüğünüz iri adam Faunus."

Faunus hiçbir yerde yoktu, sanki Emerie ile kendisi arasına olabildiğince mesafe koymak için ormana gitmişti.

"Ben Delora," dedi saçları neredeyse siyah görünecek kadar koyu kahverengi olan kadın gülümseyerek. Çağrılan bir öğrencinin yapacağı gibi elini kaldırdı.

"Reia," dedi solgun kadın, selamlamak için çenesini yukarı doğru sallayarak.

"Ben Emerie," diye iç geçirdi omuzları düşerek. "Ve dediğim gibi, açım. *Lütfen* bana gerçek yemeğiniz olduğunu söyleyin."

Eğer bir dut daha yemek zorunda kalırsa, boğazında kalmasını umuyordu.

Delora onun dizini okşarken, "Elbette, sana yiyecek bir şeyler getireyim," dedi. Sonunda gerçek bir nezaket! Ayağa kalktı ama kaçmak yerine kahverengi gözlerini sert bir bakışla kısarak Mayumi ve Reia'nın arasını işaret etti. Tatlı yüzüne hiç uymuyordu. "Siz ikiniz, ben yokken uslu durun."

Reia teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı, Mayumi ise bir sapkın gibi ıslık çalarken bakışlarını gökyüzüne kaldırdı.

"Ciddiyim!" diye bağırdı. "Ve ben yokken, biriniz onun sırtını yıkayabilir mi, böylece kanıyla bir İblis sürüsünü çekmeyiz. Bütün gece ulumalarını duymak istemiyorum." Gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Bu çok ürkütücü."

Sonra da içeri girmek için arkalarındaki yeşil boyalı kapıya yönelip gitti. Emerie, Peçe'nin içinde yaşayan bir insana ait bir kulübenin merdivenlerinde oturduğuna hâlâ inanamıyordu.

İnsanların burada yaşayabileceğini düşünmemiştim.

Acaba etraflarını bir kubbe gibi saran yeşil ıslıtlı koğuş mu diye merak etti.

Mayumi gülerek, "Ciddi olduğu zaman korkutucu oluyor," diye itiraf etti.

Emerie önünde duran iki kadına döndü.

Mayumi yüksek atkuyruğundan dökülen siyah saç tellerinden birkaçını geriye doğru itti, sanki hançerle gelişigüzel kesilmiş dalgalı bir saçağı varmış gibiydi.

"Gel, sırtını yıkayayım," diye teklif etti.

Yanına geldi, arkasında diz çöktü ve sırtını sildi. Ara sıra bezi Emerie'nin arkasında olduğunu bilmediği bir kova suya daldırıyordu.

"Ne anlamı var anlamıyorum," dedi Reia. "Giysileri kanla sıırıslıklam olmuş. Her şey yoluna girdiğinde sana giymen için yeni kıyafetler vereceğim. Ayakkabı numaran kaç? Eğer dokuz numaraysan şansın yok, çünkü o benim numaram."

"Evet, ben de onun bütün altılılarını çaldım," diye mırıldandı Mayumi. "Ve onları kimseye vermeyeceğim."

"Umurumda değil," dedi Emerie, neden ayakkabılar hakkında konuştukları konusunda şaşkındı. Yine de, bunun... normalliği endişesini hafifletiyordu ve bu yüzden mi başladıklarını merak etti. Sonunda omuz silkti ve oyunu sürdürdü. "Bir sekiz, sanırım."

"Uzun bir hafta mı?" Mayumi arkasından mırıldandı, ancak sesi öncekine kıyasla daha yumuşaktı. Derin, bıkkın bir nefes verdi. "En uzunı."

Kan tutkusu çılgınlığından çıkmak ya ürkütücü olabilir ya da bir sersemlik dalgasına yol açabilir.

Ağır yaralı olan Ingram'ın yeniden uyanışı yavaş oldu. Yan tarafındaki yaralardan birine giren bir dirsek, göğsünden sessiz bir inilti çıkmasına neden oldu. Her yerinde baskı vardı.

Kırmızı görüşü acıdan beyaza dönüştü ve çevresindekilerin şaşkınlığını yaşadı. Ayrıca etrafında iki Mavka olmasından da hoşlanmıyordu; biri heybetli bir şekilde üzerinde dururken, diğeri onu sabit tutmak için üzerine uzanıyordu.

Hızlı nefes alışları sakinleşmeye başladı. Etrafını anlamaya çalışarak başını bir o yana bir bu yana kaydırdı.

Güneş parlaktı ama ufukta alçalıyordu - her ne kadar orman bunun gerçekte olduğundan daha erken olduğunu hissettirse de.

Sağında çitlerle çevrili bir bahçe, biraz gerisinde de bahçeye bağlı bir insan konutu vardı. Solunda ise birileri tarafından kesilerek seyreltildiği belli olan ağaçlar vardı. Altındaki çimen yumuşaktı ve yeni kesilmiş sallanan saplar kafatasının altını gıdıklıyordu.

Çevresini gözlemledikten sonra nerede olduğunu anlaması uzun sürmedi. Yukarıdaki yeşil, parlayan kubbe, türünün başka bir koruyucu koğuşunda olmanın verdiği güvenle içini rahatlatı.

"Sakinleşmiş gibi görünüyor," dedi üzerinde yatan tilki kafataslı Mavka. Üzerinden yavaşça kalktı ama Ingram aniden saldırırsa ağırlığını tekrar aşağı itmeye hazır olduğu belliydi.

Kurt kafalı Mavka onlara yer açmak için geri adım atarak başını salladı ve "Öyle," dedi.

"Acıyor," diye boğuldu Ingram, canavar formunda olduğu için sesi daha derin ve çarpıktı. Gövdesindeki baskının azalması, ne kadar ağır yaralı olduğunu değerlendirmesini sağladı.

Sırtında, omuzlarında ve kuyruğunda birçok kesik ve boynunda çok sayıda ısırık izi vardı. Çok uzuvlu İblis suyun altında kendi elementindeydi ve Ingram ondan kaçabildiğine şaşırmişti.

Boğulmasını engelleyen tek şey nefesini dakikalarca tutabilmesiydi. Su çok derin değildi, bu yüzden dibe tekme atıp gölden dışarı sıçrayabildi. Yine de sonuna kadar değil ve çamurlu kenara tırmanmak zor olmuştu.

Çok az şey hatırlıyordu ama anılarının yönünü bulmasına yetecek kadardı.

Suyun altından gelen tıslama çığlıkları, keskin dişler ve avını almaya çalışan ikinci, daha küçük bir İblis.

Av... Ingram dört uzvuna da ateş ederek tilki kafataslı Mavka'yı geri püskürttü.

"Emerie!" diye bağırdı, küçük turuncu saçlı dişi arıyordu.

Az ötede kızın kokusu ona doğru uçtu. Eğer gözbebekleri daha beyaz olabilseydi, içindeki kan yumaklarını fark ettiğinde olurdu.

O yöne doğru fırladı, ancak daha üç metre bile gidemedi kurt kafataslı Mavka tarafından yere çarpıldı.

Serbest kalmak için toprağı kazdığında Ingram'a hırladı. *Ona zarar verdim mi?* Emerie'nin hayatta ve zarar görmemiş olduğundan emin olmak için onu kontrol etmesi gerekiyordu.

"Sakin ol Mavka," diye hırladı kurt kafalı olan.

"Bırak beni," diye sızlandı. Çaba iniltisi bir hırıltının fokurdamasıyla son buldu.

Hemen önünde birden fazla insan vardı ama Emerie'nin saçlarının parlak ışıltısını vücutlarının arasında zar zor görebiliyordu. Onu sıkıştırıyorlardı ve ona uzaktan iyi olduğundan emin olma şansı vermiyorlardı.

Sessizdi. Neden sessizdi?

Yaraları umurunda değildi, hele de kalbi onu kontrol etmesi için çılgınca çarparken.

"Dişilerimiz orada," diye tersledi kurt Mavka. "Onlara yaklaşmanıza izin vermeyecek kadar güçlü bir kan kokusu var."

Kırmızı görüşünü doldurdu. İleri doğru debelenmeyi bıraktı ve bunun yerine kuyruğunu Mavka'nın ayak bileğine doladı. Geriye ve yana doğru çekerek onu yerinden kaldıracak kadar şaşırttı. Tilki kafataslı Mavka onu durduramadan kuyruğunu yana doğru savurdu ve baldırlarına çarparak onu yere düşürdü.

Ingram bir kez daha ileri atıldı.

Buradaki diğer kadınlara ilgi duymuyordu.

Onun aniden yaklaşmasını beklemedikleri için tepki verecek zamanları olmadı.

Pembe elbise giyen birini sola çekti ve sarı saçları düşerken dalgalandı. Kahverengi pantolon giyen ve uzun siyah saçları arkadan bağlanmış olan kadın, Emerie onu sağa doğru ittiğinde tökezledi. Uzun bir elbise giyen ve bir dizi basamakta Emerie'nin yanında oturan kadın, Emerie onu korkuttuğunda irkildi, nefesi kesildi ve bir Hayalet gibi cisimsizleşti.

Rengârenk küçük kelebeği, yanına vardığında bir kaşık dolusu sıvı yemeği soluk pembe dudaklarına götürüyordu.

"Hey!" diye bağırdı sarışın olan.

Adam Emerie'ye doğru uzanıp diz çöktü ve bir elini omzuna koyarken diğer eliyle de yüzünün sağ tarafını kavradı.

"İyi misin?" Bakışlarıyla kadının ön tarafını kontrol etti, yeni bir yara görmedi ama üzerindeki bakırımsı kanın kokusunu aldı. Açlık kıpırdandıkça gözbebekleri kızardı ama bu onu tekrar akılsız bir duruma düşürmeye yetmedi. Seyreltilmiş ve bayattı. *"Neden üzerinde kan kokusu alıyorum, Emerie?"*

En kötüsü gitmiş, yıkanmış gibi görünüyordu ve bunun için minnettardı. Nefes alabiliyordu ve endişesi, boş homurtular çıkaran bağırsaklarıyla savaşmasına izin veriyordu.

Kız cevap bile veremedi, adam onu kucaklamak için kollarına çekti. Sıvı yemeği ellerinden adamın kalçasına düştü ama neyse ki neredeyse bitmiş gibi görünüyordu.

Emerie'nin nefesi kesildi ama adam yüzünü göğsüne bastırırken itiraz etmedi. Bir kolunu başının arkasına, diğerini de kalçalarına dolayan adam, bakışlarını etrafında tam bir daire çizdirdi.

Sarı saçlı, solgun dişiye yerden kaldırıp kollarının arasına alan kurt Mavka'nın gözbebekleri kıpkırmızıydı.

Tilki olan, neredeyse düşmek üzere olan uzun saçlı, zayıf dişiye düzeltmişti. Ancak, şimdi basamaklarda duran ve kendisiyle arasında boşluk olan dişiye doğru hareket etmekte gecikmedi.

Üçüncü bir Mavka'nın kokusu geliyordu ama Ingram onu ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. "Neredeyse Reia'ya zarar veriyordun," diye hırladı kurt Mavka. "Sana yaklaşmamamı söylemiştim!"

Ingram tekrar kafatasına odaklanmadan önce gözlerini Reia adlı dişiye dikti. Yaklaşmaya çalıştığında hırladı ve Emerie'yi daha sıkı tuttu ve kurt Mavka geri çekildi.

Yaralıydı, stresliydi ve etrafı, esnek derilerine tek bir pençe darbesiyle onu yeniden öfkeye sürükleyebilecek insanlarla çevriliydi. Ona dokunmamaları ya da kollarındaki dişiye uzaklaştırmaya çalışmamaları akıllıcaydı.

"Ben iyiyim Orpheus," diye zayıfça güldü Reia. "Sadece beni şaşırttı."

"Kendi adına konuş," diye alay etti ittiği ikinci kadın. Düz karnını işaret etti. "Burada değerli yükler taşıyorum. İhtiyacım olan son şey düşmek, o zaman Faunus çok öfkelenir."

Üzerindeki kokuya bakarak, Faunus adlı Mavka'nın şu anda yakınlarda saklanmakta olan kişi olduğunu anladı.

Ancak bu koku meraktan gözlerinin koyu sarıya dönüşmesine neden oldu. Tanıdıktı ve yanında gerçekten... rahat olduğu tek kişiydi.

"Kitty?" diye sordu başını eğerek.

Kıvrık koç boynuzlu, kedi kafataslı Mavka gibi kokuyordu.

"Artık Faunus'um," diye cevap verdi kahverengi gözlerini ona dikerek.

Yeni bir ismi mi var? Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç ay öncesine kadar isimlerin ne olduğunu gerçekten bilmiyordu - o ve Aleron Merikh'ten kendi isimlerini aldıklarında.

Hepsinin bir ismi var. Hepsini öğrenmek istiyordu, kafataslarının ve boynuz çeşitlerinin ötesinde bireysel kimliklere sahip olmalarını seviyordu. Belli ki en iyisi oydu, çünkü dişleri olmayan, onun yerine gagası olan tek kişi oydu.

"*Tilki Mavka,*" dedi Ingram onun dikkatini çekmek için. "*Senin adın. Nedir?*"

"Magnar," diye yanıtladı pençeli elini yanındaki koyu kahverengi saçlı kadının omzuna atarak. "Bu Delora."

Heybetli geyik boynuzlarının arasında küçük bir alev vardı. İncelendiğinde, garip bir şekilde, dokunduğu kadınla aynı şekle ve saça sahip olan alevli bir kadın gibi görünüyordu.

Kurt Mavka'ya döndü ve onun da geriye doğru kıvrılan boynuzlarının arasında alevden bir kadın olduğunu fark etti. Kollarındaki dişiyle aynı şekle sahipti.

Ne anlama geldiklerini bilmiyordu.

"Reia," dedi küçük kadın, kurt olana yapmadan önce bir elini göğsüne koyarak. "Orpheus. Şurada asık suratlı olan da Mayumi."

Aralarında en kısa boylu olduğu anlaşılan ufak tefek kadına dönüp baktı ve ellerini kalçalarına dayadığını gördü. Hâlâ ona kızgın olduğu çatık kaşlarından anlaşılıyordu.

"Ingram," diye sızlandı Emerie kollarında, yüzü göğsüne yaslandığı için boğuk bir sesle. "Nefes alamıyorum!"

Tutuşunu ona biraz yer açacak kadar gevşetti ve gagasının ötesini görebilmek için kafatasını eğerek aşağı çevirdi.

"*Üzgünüm, Emerie.*" Pençelerini saçlarının kenarına geçirebilmek için kolunu kadının omuzlarından çekti. "*Acı çekiyor musun?*"

"O iyi," dedi Orpheus yan taraftan kesin bir ifadeyle. "Onun için yaralarını sardım."

"*Yaralarını mı aldın?*" diye merakla sordu.

"Onu iyileştirdim ve bunu yaparken onun için yaralarını taşımalıyım."

Oh. Demek bu yüzden ondan gelen Mavka kanının kokusunu alabiliyordu.

Utanç ensesini kemirirken Ingram'ın gözleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü. "*Seni incittim mi?*"

"Hayır, ama suyun içindeyken bir İblis beni fena yakaladı. Sanırım beni sen kurtardın."

"*Anlıyorum,*" diye mırıldandı, artık her şeyin yolunda olduğunu bildiğine göre formunu daha insansı olana çevirmeden önce.

Artık koşmasına gerek yoktu ve dört ayaklı formunda kalmak için başka bir neden görmüyordu. Bunu hiç belirtmemişti, bu yüzden sadece bir varsayımdı, ama onun rahatı için değişmişti.

"Adın Ingram, değil mi?" Magnar sordu. Ingram başını salladığında Magnar'ın kafatası arkalarındaki ormanın üzerinde gezindi. "İkizin nerede? Yarasa kafataslı Mavka."

Gözbebeklerinin maviye kayması o kadar hızlı ve ani oldu ki, omurgasını bir buz bıçağı gibi kesti. Bakışlarını neden kollarındaki güzel kadına çevirdiğini bilmiyordu ama o anda başka kimseye bakamazdı.

"O öldü," dedi, sesi üzüntüden öylesine soğuktu ki yakıyordu.

"Gitti mi?" Magnar sordu.

"Bir İblis sürüsü geldi," diye cevap verdi, kederle kırılgan buz gibi gözlere bakarak - onun için. "Onu kurtaramadım ve Cadı Baykuş da bana izin vermedi. İkimizin de kafataslarının yok olmasını engellemek için beni korudu."

Ingram başını kaldırdığında, her ikisinin de gözbebeklerinin, görüş alanını dolduranla aynı maviye dönüştüğünü fark etti. Etrafındaki üç dişinin bakışları bile kederle ve belki de... sempatiyle parlıyordu.

Bu bilgiye en çok üzülen kişi Magnar'ın yanında duran kişiydi.

Emerie dışında buradaki insanlardan herhangi birinin Aleron'un kaybı için neden bir şey hissettiğini anlamıyordu. Onu tanımıyorlardı ki dünyanın onsuz daha az parlak ve güzel olduğunu bilsinler.

"Faunus bana ikinizden bahsetti," dedi Mayumi, omzunun yuvarlak eklemine narin ve nazik dokunuşunu hissetmeden hemen önce. "Özür dilerim. Birbirinizden ayrılmadığınızı ve onu çok özlediğinizi biliyorum."

Ingram Orpheus ve Magnar'la ilk kez doğru dürüst konuşuyordu ama o ve Aleron Faunus'la günler ve saatler geçirmişlerdi. En sevdikleri Mavka oydu çünkü her zaman onlarla oynamaya ve onlara yeni şeyler öğretmeye istekliydi. Onlara karşı her zaman sabırlı davranmış ve nadiren de olsa sırtını akrabalarının kucağının dışına yaslayarak dinlenmeyi tercih etmişti.

Faunus onlar için bir yabancıydı ama onun gerçekten... umursadığını hiç bilmiyorlardı. Onları bu dişi gibi bir başkasına anlatacak kadar değil.

Cadı Baykuş'un ona anlatmaya çalıştığı bağ bu muydu? Onları tanımamasına ve yanlarında kalmamasına rağmen, kim ve ne olduklarından dolayı tüm Mavka'lar arasında sevgi için yer olduğunu mu?

Şu anda aklının alamayacağı kadar çok şey vardı. Soruları vardı ama nereden başlayacağını ya da gerçekte ne olduklarını bilmiyordu.

Ingram, Emerie'yi hafifçe kaldırırken, "Bu yüzden buradayız," dedi.

Aleron'un ortadan kaybolmasıyla göğsü her zaman ağrırken, sorun olmadığını söyleyemez ya da geçiştiremezdi.

"Bu konuya girmeden önce," dedi Mayumi bir adım geri çekilip yabancı dokunuşunu ondan uzaklaştırırken. "Faunus'a gitmem gerekiyor. Şu anda burada Emerie'nin kanından çok fazla var, çoğunu temizlemiş olsak bile kalamayız."

"Muhtemelen gerçek bir banyoya ihtiyacı vardır," diye ekledi Delora, eliyle Emerie'yi işaret ederken Magnar'ın yanına kıvrıldı. "Ve biraz dinlenmeye. Günlerdir koşuyormuş gibi görünüyor."

"Boş bir yatağımız var," diye önerdi Reia. "Bununla birlikte, kokudan arındırılmış bir banyo

yapması gerekecek. Orpheus sekiz yıl daha bir koğuş yerleştiremeyeceği için evimizde bir koğuşumuz yok. Tuz çemberi, keşif yapan İblislerin sayısı nedeniyle bugünlerde çok fazla kırılıyor, bu yüzden tuz çemberinden uzak durmaya çalışıyoruz.

Eğer yapabilirsek daha fazlasını da getiririz."

"Koku pelerini banyosu mu?" Emerie kaşlarını çatarak sordu.

Reia boynunun yan tarafını ovuştururken yeşil gözlerini kaçırıldı. "Duskwalker'lardan biri, sihirlerini derine işlemek ve insan olduğunu gizlemek için seni yıkamak zorunda kalacak. Ama sanırım hepimiz bundan oldukça rahatsız oluruz. Yani, eğer Ingram isterse-"

"Hayır," diye hemen araya girdi Emerie. "Ben... bunu yapamam, üzgünüm."

Reia elini indirerek omuz silkti. "O zaman bizimle kalamazsın ve başka kimsenin evinde boş yatak yok."

Ingram, Emerie'nin kollarında hafifçe kıpırdanırken yanaklarının kızardığını fark etti. Onun buna neden karşı çıktığını biliyordu. Yapıp yapamayacağını öğrendikten sonra büyüü onun üzerinde yapmaktan ne kadar memnun olacak olsa da, onunla tartışmadı.

"Dışarıda uyuyabilirim." Sahte olduğunu bildiği bir sırıtış attı. "İki haftadan fazladır Ingram'la sert ve zorlu bir mücadele veriyorum. Bana bir battaniye verdiğiniz sürece birkaç gün daha bana zarar vermez. Ben bir İblis Avcısı'yım, bu yüzden dışarıda uyumaya alışkınım."

Mayumi iç çekerek, "Buna gerek yok," dedi ve yüzündeki birkaç tutam saçı geriye itti. Dilini şaklattı. "Bizim bir koğuşumuz var. Evimiz başka bir Duskwalker'ı almayacak olsa da, Colt's Outpost'tan çaldığım ve inşa ederken kullandığımız savaş çadırım var. Orada kalabilirsin."

Sanki Emerie'yi ondan ayırmaya çalışırlarsa Ingram'ın karşı koyacağını biliyorlardı. Belki de şu anda onu tutuş şeklinden ya da onun bilmediği ama onların bildiği bir şeyden kaynaklanıyordu. Tek başına duran Mayumi dışında, diğer iki Mavka dişilerini oldukça yakından tutuyordu.

Ve bunlar kesinlikle onların dişileriydi. Üzerlerindeki işaretleyici kokulardan bunu anlayabiliyordu.

Emerie'nin gözleri parlarken dudakları daha içten bir şekilde kıvrıldı. Mayumi'ye döndü. "Gerçekten mi? Çok memnun olurum."

"Evet, ama yine de gelmeden önce banyo yapman gerekecek."

"Tamam," diye başladı Reia, herkesin dikkatini çekerek. "Sanırım plan şu: Emerie burada kalıp Delora ve Magnar'ın banyosunu kullanacak, biz de bizim eve gidip ona kıyafet ve yeni ayakkabılar alacağız."

"Siz bunu yaparken Faunus ve ben de bizim eve gidip çadırı kuracağız ve size zaman kazandıracağız." Mayumi ellerini kalçalarına koydu ve başını salladı. "Birkaç saat içinde sizinle burada yeniden bir araya geleceğiz. Mesela... güneş battıktan hemen sonra?"

"Bana uyar," diye söze girdi Delora. "Hepimize akşam yemeği pişirebilirim."

Mayumi'nin ayaklarından biri yarım adım geri gittiğinde, Emerie ona uzanmaya çalıştı.

"Hey," diye homurdandı, bakacak bir küre ya da göz olmayan bir yer bulmaya çalışıyordu. "Sadece hepinize teşekkür etmek istedim. Beni tanıımıyorsunuz, bu yüzden bu kadar misafirperver olduğunuz için hepinize gerçekten minnettarım. Dünyada böyle bir nezakete pek sık rastlayamazsınız."

Delora zaten tatlı olan bakışlarını yumuşatarak, "Bunu herkesten iyi biliyoruz," dedi.

Reia bir kahkaha attı. "Gerçek bu değil mi!"

Mayumi'nin dudaklarının bir tarafı hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve elini kılıcının kabzasına koyup döndü. Ormana doğru ilerledi ve bir çift ağacın arasında gözden kaybolmadan hemen önce, kedi kafataslı Mavka ona katılmak için yolunu kesti.

Onu izliyor ve bekliyordu.

"Bir saat sonra falan görüşür müyüz?" Reia belirtti.

Hiçbiri cevap veremedi Orpheus onu alıp götürmek için döndü. Geyik kuyruğu gidebildiği için bariz bir sevinçle titriyordu ve Ingram onun yüksek, kavisli elmacık kemiğini yalayışını izledi.

onunla birlikte gitti.

Böylece Delora ve Magnar ile baş başa kaldılar. Küreleri normal mor renklerine döndü.

Nedense bu durum Magnar'ın elini kaldırıp Delora'nın yüzünü Ingram'ın görüşünden saklamak istercesine kapatmasına neden oldu. Gözbebekleri yeşil tonlarında karardı ve dişlerinin arasından küçük bir hırıltı yankılandı.

Delora elinin tersiyle karnına vurduğunda irkildi, sonra şöyle dedi: "Yıkanmadan önce ikinize de biraz zaman vereceğim, çünkü kıyafetlerinizi değiştirene kadar biraz zaman geçecek. Bu arada size biraz daha yiyecek ve su getireceğim."

"Teşekkürler," diye homurdandı Emerie içeri girdiklerinde, sonra yüzünü Ingram'a doğru kaldırdı. Parmak uçlarını nazikçe boğazındaki kordonlu kaslara dokundurdu. "*Sen* iyi misin? O ahtapot iblis seni fena benzetmiş."

"Ben iyiyim Emerie," diye güvence verirken kollarını ona sımsıkı doladı. Anılarının bulanık, hızlı temposunda bir yerlerde, bu dişiyi ormanda parçalara ayırmak için iğrenç bir arzuyla kovaladığını hatırladı. Buna ne kadar yaklaşıyordu... Düşündükçe ürperdi. "Hayattasın ve önemli olan tek şey de bu."

"Neden bana burada insanlar olduğunu söylemedin?" Kaşları düğümlenerek hafifçe başını salladı. "Bunu benimle paylaşman gerçekten faydalı olurdu. Daha iyi hazırlanabilirdim."

"Diğer dişilerin hâlâ burada olduğunu bilmiyordum," dedi dürüstçe.

Sonunda bacak bacak üstüne atıp onu kucağına alabilmek için arkasına yaslandı. Kuyruğunu vücudunun etrafında kıvırdı, böylece ucu ayaklarına yakın durdu.

"Eninde sonunda bu insanları yiyeceklerini düşündük." Kuzgun kafatasını önce yeşil kapıya, sonra da önündeki evin uzun, açık barınağına doğru kaldırdı. "Soydaşlarım ve ben Perde'nin bu tarafında bulunmayalı epey zaman oldu."

Emerie'nin güzel dudakları büzüldü ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Tamam. Affedildin, çünkü bugün beni gerçekten kurtardın."

Emerie kapının çalınması ve ardından birinin içeri girip giremeyeceklerini sormasıyla küvetin içinde sıçradı.

"Ah, hayır! Bana bir saniye ver," diye bağırdı ve güvenli bir şekilde ayağa kalkabilmek için tahta küvetin kenarından tuttu.

Ayağı tam yere bastığı sırada altından kaydı. Ciyaklamasına, neredeyse kış üstü düşmeden önce kendini düzeltmesi eşlik etti. Kapı kolu, çıkardığı endişe verici sesin ışığında reddedilmesini umursamıyormuş gibi hareket etti.

Emerie onları durdurmak için iki eliyle kolu kavradı. Sonra kolu aşağı itip kafasını içeri sokan da o oldu.

Orman yeşili bir çift göz ona göz kırptı. Reia'nın solgun ama keskin yüz hatları endişeyle çarpılmıştı, bu yüzden Emerie ona bir sırtış fırlattı.

"Dönmüşsün," dedi iç çekerek.

"Evet," diye onayladı Emerie'nin açtığı küçük yarıktan mavi bir önlük geçirmeden önce. Kimsenin sağ omzundan başka bir şey görmesine izin vermek istemiyordu. "Al bakalım."

Emerie giysileri aldı ve kapıyı kapattı.

Kullandığı havlu daha çok çarşaf gibiydi. *Sanırım Peçe'de gerçek bir havlu bulmak zor olacaktı.* Ne olursa olsun, kendini silebileceği bir şey olduğu için şükrederek onu kullandı.

Bunu yaparken, içinde çok az şey barındıran, loş ışıklı, dar odaya baktı. Köşede tek bir saksı bitkisi ve oval banyonun uzak ucunun üzerinde dışarıya küçük bir bakış sağlayan bir pencere vardı.

Kurduktan sonra elbiseyi başından geçirdi ve kollarını kollardan geçirdi, dirseklerine kadar geldiğini görünce rahatladı. Elbisenin geri kalanı dizlerinin hemen altında sallanıyordu.

Malzemenin kendisi kötü olduğu için kalitesi harika değildi ama iyi dikilmişti, kalındı ve kaza geçirdiği geceden beri giydiği her şeyden daha güzeldi.

Son sekiz yıldır giydiğim tek şey av kıyafetleri ya da İblis Avcısı üniformalarım. Sanırım daha kadınsı giyinmeyi özliyorum. Bu üzücü bir düşünceydi ama onu üzerinde duracak kadar rahatsız etmiyordu.

Kapıyı açtığı anda Reia hâlâ orada duruyordu. Gözlerinde sıkılmış bir ifadeyle sol elinde bir çift kahverengi terlik tutuyordu. Emerie'nin yanakları utançtan kızardı, sonra bir fırça ona doğru itilince daha da ısındı.

"Özür dilerim. Kabalık etmek istememiştim," diye homurdandı Emerie, ondan her şeyi alırken. Ayakkabıları giymekte gecikmedi.

"Ha?" Reia küçük bir kahkaha attı. "Hayır, sen iyisin. Ben de banyo yaparken bir yabancı gelip beni bulmasını istemezdim. Sadece çılgılık attığını duydum, o yüzden endişelendim. Bunun içeri girmesini engellemek zorunda kaldım."

Başparmağını arkasına doğru kaldırdı ve Ingram'ın kuzguni kafatası onun yanında belirdi. Gözleri

her zamanki orkide moruydu.

Bunca zamandır orada mıydı?

"Kapının önünde oturuyordu ve önce geçmeme izin vermedi," diye devam etti Reia, sonra içini çekip başını salladı. Koridorda yürümek için dönerken ellerini havaya kaldırdı. "Duskwalker'lar, sebepsiz yere çok korumacılar!"

Ingram'ın sırtını kapıya dayayarak oturduğunu ve kimsenin içeri girmesini engellediğini hayal etti. Her ne kadar buna gerek olmasa da, yine de göğsünde kabarık karahindibalar filizleniyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Yalnız kalmalarının üzerinden çok geçmeden Delora, Emerie ve Ingram'a içeri gelmelerini teklif etti.

İçeri girdikten ve geniş oturma alanında durduktan sonra Magnar her ikisine de küveti nasıl doldurması gerektiğini anlatmıştı.

Bileğini kesip açması ve ılık su büyüsu yapmak için küvete kendi kanından birkaç damla damlatması gerektiğini söylediğinde Ingram'ın canı sıkılmıştı. Daha önce hiç yapmamış olmasına rağmen bunu yapmayı teklif etmişti.

Kendisine zarar vermek için kendi pençesini kullanmasını izlemek zorunda kalmak, sonra da hemen işe yaramadığında hayal kırıklığına uğramak Emerie'yi çok kötü hissettirdi. Magnar ona bu konuda endişelenmemesini söylerken büyü nihayet canlanmıştı.

Mor parıltılı büyü mor kan damlalarını doldurarak berraklaştırdı ve ardından hacimleri arttı.

Sonunda düzgün, özel bir banyo yapabilmenin verdiği rahatlama, süreci ne kadar rahatsız edici bulduğunu gölgede bıraktı.

Ingram evlerinin içinde rahatsız ve gergin görünüyordu. Sanki daha küçük görünmek istiyormuş gibi çömelme pozisyonunu benimsemiş, bir elinin üzerinde dengede duruyordu. Ayrıca Emerie'yle arasında bir santimden fazla mesafe olmasına nadiren izin veriyor ve genellikle Emerie'nin kendisiyle Delora arasında olduğundan emin oluyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Ingram'ın büyük ve heybetli biri olmasını bekliyordu. Bu yüzden, onun bu kadar kararsız olduğunu görmek, sadece onun bunların hiçbirine alışık olmadığını anlamasını sağladı.

Onun, bırakın yaşayan bir insana, kendi türünden bir başkasına ait olan bir evi, dayalı döşeli bir eve bile girdiğinden şüpheliydi. Bir şeyleri kırmaktan endişe ediyor gibi görünüyordu ve kafatası her zaman Magnar ya da Emerie'ye bakmaya ayarlanmıştı.

Sivri uçları ve pulları tetikteydi; bunun Emerie için duyduğu korkudan mı yoksa genel olarak belirsizlikten mi kaynaklandığından emin değildi. Banyo kapısının dışında oturmuş olması bu soruya hâlâ cevap vermiyordu.

Ingram, Reia'nın önünden çekilmesiyle ona yaklaştı, tam da Reia fırçayı saçlarının karışık tellerinden geçirirken. Hâlâ alçakta, göz hizasında durarak onu kokladı.

Hapşırarak ofladı. "Farklı kokuyorsun."

"Buna sabun deniyor," diye mutlulukla mırıldandı, iki haftadır ilk kez kendini temiz ve ferah hissediyordu. "Bundan hoşlanmıyorum," diyerek gülümsemesine neden oldu.

Bunu söyleyeceğini nereden biliyordu?

"Bir ara sen de denemelisin," diye takıldı, onun kötü koktuğunu düşündüğünden falan değil - aslında tam tersi. Gerçi şu anda onun kanının bakırımsı, tuhaf kokusundan pek hoşlanmıyordu, sanki bir insanınkinden daha güçlüydü.

Banyo koridorun sağındaydı, bu yüzden onları açık oturma alanına götürmesi uzun sürmedi. Saç fırçasına bağlı kurdelelerden birini alıp alamayacağını sordu ve izin verildiğinde onu çıkardı.

Fırçayı mutfağın ortasında, sağ tarafta duran büyük yemek masasının üzerine koydu.

Emerie saçlarını arkadan bağlamaktan hoşlanmıyordu, çünkü bu genellikle yara izlerini ve sol kulağının etrafındaki saç dökülmesini daha fazla ortaya çıkarıyordu. Bununla birlikte, saçlarının yolundan çekilmesini ve ileride karışmasını önleyecek bir tarzda olmasını istiyordu.

Saçlarının tamamını sola doğru iterek, omzunun üzerinden akması ve göğüslerinin hemen arkasında durması için bir taraftan aşağı doğru ördü. Aynı zamanda, evi bir kez daha gezerken kendisine yönelen beş lanet bakışı görmezden gelmeye çalıştı.

Daha önce tavanı bir metreyi aşan bir eve hiç girmemişti ama Magnar'ın çatal boynuzlarının onu ne kadar uzun yaptığını düşününce bunun neden gerekli olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ahşaptan yapılmış, sade ama mumlarıyla bolca ışık veren basit bir avize vardı.

Bakışlarını sağ tarafa kaydırды; Delora sonunda bir ocakta çalışmaya yönelmişti, ocağın yanındaki dolaplar açık ve kapaksızdı. Tam önünde büyük bir şömine yanıyor, ortama sıcak ve rahatlatıcı bir ısıltı veriyordu.

Oturma odasında sadece bir sandalye vardı ama yan yana oturacak olsalar bir Duskwalker ve insanın sığabileceği büyüklükteydi.

Delora resim yapmayı seviyor, diye düşündü Emerie, çünkü duvarın her parçasında renkli bir resim ya da desen vardı.

Neredeyse hepsi. Soldaki kapının hemen yanındakinde kendisi, Magnar ve... küçük bir Duskwalker mı vardı? Boynuzları olmadığı için emin değildi ama insan şeklindeki siyah bir kütlenin üzerinde beyaz bir kafatası olduğunu tahmin etti.

Küçük olabileceklerini bilmiyordu.

Kaburga hizasına gelen büyük yemek masasının karşısında, oturma tabanları küçük ama bir insanın masanın yüzeyine ulaşmasına izin verecek kadar uzun iki sandalye vardı. Kendisi burada misafirken onların Delora ve Reia için olduğunu düşündü.

Magnar için olduğunu düşündüğü daha büyük bir tane daha vardı.

Ancak Reia insan boyundaki iki sandalyeden birinde oturmuyordu. Resmin diğer tarafında, kapının yanındaki duvara yaslanmayı tercih etmiş olan Orpheus'un kucağına kıvrılmıştı.

Delora mevcut sandalyelerden birini işaret etti. "Oturun. Yemek birazdan hazır olur."

Kendisine söyleneni yaptı ve Ingram hemen yanına oturdu. Sarkmasını istemediği bir bacağını altına sokmak için kaldırdı ama Ingram kuyruğunun ucunu bileğine doladığı için diğerini kaldırmadı. Ingram son derece muhtaç davranıyordu ve bu da onun davranışlarından utanmasına neden oluyordu.

Yanlış bir fikre kapılmalarını istemiyorum.

Delora ve Reia'nın Duskwalker'larıyla yakın ilişkileri olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Sadece bu durum onu son derece rahatsız etmiyormuş gibi davranacaktı.

Buna karşı olduğu için değil, buraya Ingram ile bir bağ kurma niyetiyle geldiğini düşünmelerinden endişe ettiği için. Gelmemiştir ve bir insanla Duskwalker birlikte olabiliyor diye bunun birlikte *olacakları* anlamına geldiğini düşünecek kadar hayal kırıklığına uğramamıştı.

Buraya gelmelerinin bir nedeni vardı ve Emerie yardım etmeye kararlıydı. O geçiciydi. Kendi mantığı vardı ve bunun büyük bir kısmı da iki devasa Duskwalker arasında bir oyuncak olma fikrinin onu çok korkutmasıydı. Ingram zaten zaman zaman baş etmesi için çok fazlaydı ve eğer Aleron ondan daha az insanlığa sahipse, nasıl hayatta kalacağını göremiyordu.

Tabii Ingram haklıysa ve onu gerçekten geri getirebilirse, ki o hâlâ bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu.

Bakışlarını masanın yüzeyine çevirirken parmaklarıyla oynadı. En azından Magnar'ın kendisine merakla bakmayı bırakıp Delora'ya dönmüş olmasına şükretti.

Ingram kafatasını koyu sarı gözbebekleriyle herkesin arasında gezdirmekle meşgulken, Orpheus odadaki herkesle, özellikle de onlarla gergin görünüyordu. Reia gerçek anlamda

sakin görünüyordu.

Sessizlik rahatsız ediciydi.

İçini dolduran tek şey şömineden ve ocaktan gelen çıtırtıların yanı sıra Delora her ne pişiriyorsa ondan gelen fokurdama ve cızırtılardı. Harika kokuyordu ve midesi anında vahşi bir canavar gibi homurdandı.

"Ne..." Ingram pençeleriyle kısa, yukarı doğru çıkık boynuzlarının arasındaki boşluğu göstererek başladı. "Boynuzların ve boynuzların arasındaki alevler nedir?"

Bakışlarını Orpheus ve Magnar arasında gezdiren Emerie'nin kaşları anında çatıldı. "Hangi alevler?" diye sordu.

"Onları göremiyor musun?" Reia sarışın kaşlarından birini kaldırarak sordu. Emerie başını sallayınca bir kahkaha attı ve yüzünü Delora'ya çevirdi. "Sanırım bu, insanların onları görüp göremediğinin cevabını veriyor."

"Yapamayacaklarını hissediyordum," diye mırıldandı Delora, sırtı onlara dönük, hiçbir şeyin yanmadığından emin olmakla meşguldü. "İkinizi birbirine bağlayan ipi bile göremiyorum, sadece bizimkini görebiliyorum ve sadece Magnar benimkine dokunabiliyor. Sanki kimin neyi görebileceğinin seviyeleri varmış gibi."

Aklı başında olan tek kişi Emerie miydi, yoksa burada bir şeyi mi kaçıırıyordu?

Gözlerini tekrar Reia'ya çevirdiğinde, kadının yüzünde mizah ve anlayış karışımı komik bir ifade vardı.

"Sanırım boynuzlarının arasındaki ruh alevlerini göremiyorsunuz." "Ruh alevleri mi?"

"Evet." Orpheus'un kurt kafatasının tepesini daha iyi görebilmek için aşağı doğru itti... hiçbir şeyi. "Duskwalker'lar ruh yiyicilerdir. Orpheus'a benimkini verdim ve bana benziyor ama alevlerden yapılmış. Ancak, bizi birbirimize bağlayan siyah ipleri sadece bağlı çiftin görebileceğini ve diğer Duskwalker ve Fantomların sadece alevin kendisini görebileceğini anladık."

"Fantomlar mı?" Emerie mırıldandı.

Bunu göstermek istercesine Reia, Orpheus'un kollarında hayalete dönüştü ve havada süzülmeye başladı.

"Kahretsin!" Emerie duruşu sertleşerek bağırdı. İşaret parmağını aşağı yukarı sallayarak onu gösterdi. "Cadı Baykuş Lindiwe'ye benziyorsun!"

Reia kaskatı kesildi ve Orpheus'un bekleyen kollarının arasına düştü. Burnunun üst kısmını Reia'nın çenesinin altına sürttü.

"Onunla tanıştın mı?" Reia yüz hatları hafif bir endişeye dönüşerek sordu.

"Evet," diye homurdandı Emerie, gözlerini yanındaki Ingram'a çevirerek. "Buraya gelmemizi söyleyen oydu."

Reia'nın dudakları inceldi ve yüzünü Orpheus'a çevirdi. "Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum."

Emerie'nin şaşkınlıkla başını eğmesi üzerine Orpheus burnunu ona doğru kaldırdı. "Cadı Baykuş tehlikelidir. Bize pek çok kez yardım etti, şimdi her zamankinden daha fazla yardım ediyor ama nedenlerini asla tam olarak açıklamıyor. Tek söylediği Anne olduğu."

"Evet, hepinizin kardeş olduğunu açıkladı," dedi Emerie, belirsizlik içinde boynunun yan tarafını ovuşturarak. "Ben sadece Ingram'ı buraya getirmeye yardım edeceğime söz verdim."

"Bu ruh alevlerinin amacını açıklamadınız," diye araya girdi Ingram, gözbebekleri daha da koyu bir sarıya bürünmüştü.

"Bu onun benim gelinim olduğu anlamına geliyor," dedi Orpheus nazikçe, pençelerinin arkasını

Reia'nın yanağına sürterek. "Bedenen, kalben, zihnen ve ruhen sonsuza dek benim olduğı anlamına geliyor."

"Anlıyorum." Ingram mırıldandı, elini gagasının etrafında kavuşturarak derin düşüncelere daldı.

Ancak kuyruğunun ucu ayak bileğine dolandı ve göğsü o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde sıkıştı ki canı acıdı. Ayağını çekti ve kafatasını sandalyedeki poposunun altına sokmadan önce ona doğru fırlatmasına neden oldu.

Tepkisi gözden kaçmamıştı.

Orpheus ve Magnar başlarını eğerken Reia'nın ifadesi donuklaşmıştı ama kin dolu değildi. Emerie kırık ve zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Tam o anda ön kapı açıldı ve serin bir hava dalgası içeriye doğru ilerledi. Mayumi yanında büyük bir Duskwalker'la içeri girdiğinde, konuşmalarının dağılmasından duyduğu rahatlama muazzamdı.

Faunus'un geriye doğru kıvrılan koç boynuzları olan bir kedi kafatası olduğunu neredeyse unutmıştu. Zaten daha insansı bir formdaydı ve bir pantolon giyiyordu.

Dört Duskwalker'ın da birbirinden bu kadar farklı olması Emerie'yi şaşırtmıştı.

Orpheus kollarını sıvadığına göre, ön kollarının üzerinde düz bir şekilde duran çok omurgalı, kıvrımlı balık yüzgeçlerini görebiliyordu. Bu yüzgeçler zaman zaman tam boylarına ulaşıyor ve küre değişimleriyle aynı zamana denk geliyordu. Yukarı doğru kıvrılan bir geyik kuyruğu vardı ve çoğunlukla uzun kurt kürkü ve kısa geyik kürküyle kaplı görünüyordu. Boynuzları uzun ve kıvrımlıydı, kurt kafatasının arkasında geriye ve yukarı doğru spiral çiziyorlardı.

Magnar ise boynu, omuzları ve sırtı boyunca uzanan uzun tüyler ve kürk karışımıyla kaplıydı. Kuyruğu uzundu, ucu sadece yere değiyordu ve tilkilerinki gibi kabarık görünüyordu. Tilki kafatası hepsinin içinde en ince olanıydı ama boynuzları en göz korkutucu olanıydı.

Sonra Faunus vardı, tüm vücudu boyunca kısa kürkü vardı ve küçük kertenkele dikenleri sırtından ve ön kollarından aşağı iniyordu. Ingram'ınki gibi baldırlarının arkasına da indiğine şüphe olmadığını hayal etti. Kuyruğu uzun ve inceydi, kısa kürklüydü ve Mayumi'nin ince belinin etrafında kıvrılırken çok hareketliydi.

Boynuzları ya da boynuzları denklemden çıkarıldığında, Magnar en uzun boylu görünürken, Ingram hemen arkasından Faunus ve Orpheus geliyordu.

Ingram en ince olanıydı ve söyleyebildiği kadarıyla vücudunun dışında en çok kemik vardı. Magnar daha yoğun ama çok fazla değildi. Faunus'un kasları kalındı ama Orpheus en güçlüsü gibi görünüyordu.

Her biri çok farklıydı, hatta temel küre renkleri olduğunu varsaydığı şeylere kadar.

Ingram'ınkiler mordu, bunu kesin olarak biliyordu. Diğerlerininkini ise onlardan en çok gördüğü şeye göre tahmin ediyordu. Magnar'ınki yeşildi ve Ingram ne zaman Delora'ya doğru bakıyor gibi görünse rengi koyulaşıyordu. Orpheus'unki maviydi ve onun bile gözbebeklerinde zaman zaman yeşil bir titreşim oluyordu.

Faunus parlak sarı gözbebekleriyle içeri girdi ve Mayumi'yi yanına yatırırken gözlerini odanın içinde hızla gezdirdi. Kemikli yüzünün sol tarafında altın dolgulu bir çatlak olan tek kişi oydu.

"Önemli bir şey kaçırdım mı?" Faunus, sesi sessizliğin içinde bir çekiç gibi gürleyerek sordu.

Herkes omuz silkince o da başını salladı. Sonra Ingram'a o kadar hızlı yaklaştı ki Ingram'ın tepki verecek zamanı bile olmadı.

Kimse onu durduramadan dizini Ingram'ın göğsüne sapladı, onu geriye savurdu ve diziyile yere yapıştırdı. Ingram onun altında hırlarken bir yandan da bacağının baskısını itiyordu.

Ingram'ın gözbebekleri Faunus'unkileri yansıtıyordu ve Emerie kuyruğunun kıvrılmasından onun son derece tedirgin olduğunu anladı.

Faunus tehditkâr bir hırıltı çıkardı ve keskin dişlerini tehditkâr bir şekilde ayırdı.

"Dişime dokunursan ya da onu bir daha incitirsen, kardeş olmamız umurumda olmaz." Faunus'un ince kuyruğu öfkeli bir şekilde arkasından havaya doğru savruldu. "Bu senin tek uyarın."

Emerie ayağa kalkıp ne yapacağını bilmiyordu. Bahse girerim tüm vücudunu adamın yan tarafına çarpabilir ve onu bir santim bile kımıldatamazdı. En azından bir *şey yapmış* olurdu.

Ancak, Ingram'ın kafası keskin bir şekilde eğildiğinde dondu kaldı, tam da küçük bir blobby yaratık Faunus'un omzunun üzerinden aşağıya doğru koklamak için sürüldüğü sırada.

"Faunus, bunu yapmana gerçekten gerek yok," dedi Mayumi iç çekerek. Ellerinden daha büyük olmayan ikinci bir küçük yaratığı sırtının başka bir yerinden almak için yaklaştı. "O sadece Emerie için endişeleniyordu. Sen de olsan aynı şeyi yapardın."

Başını hızla ona doğru çevirdi. "Evet, ama o değil-"

"Duymak istemiyorum," diye araya girerek şöminenin yanındaki geniş koltuğa doğru yürüdü. "Ne olursa olsun bunu yapacaktın."

Faunus sonunda ona doğru bir hırıltıyla homurdandı ve Ingram'a bakıp ona daha derin ve daha yüksek bir hırıltı verdi. Havalandı ve Mayumi'ye yaklaştı, sadece yaratığı ondan çalmak, onu almak ve uyluklarının arasına oturtmak için. Sandalyenin koluna yaslandı ve sadece bir ayağı yere değdi.

Buraya sık sık geldiği ve rahat etmekte hiç zorlanmadığı belliydi. Onun pozisyonu rahat ve tembel görünürken, Mayumi ona bakarken kaskatı kesilmişti. Yine de hareket etmedi, adamın kalçalarının arasında olduğu yerden memnun görünüyordu.

Delora dört tahta tabağı servis etmeye başlarken, "Akşam yemeği için tam zamanında geldiniz," dedi. "Yolculuk nasıl geçti?"

"Kahretsin," diye ısırdı Faunus, kuyruğu sandalyenin alt kısmının hemen altında sallanıyordu, sandalyenin bacakları Emerie'nin hareketi görmesine izin verecek kadar yüksekti. "İki keşif İblisi tarafından saldırıya uğradık."

Mayumi, "Kendilerine daha fazla güvenip güvenmediklerini söyleyemem," diye ekledi. "Yine de bize saldırma konusunda oldukça gerginler. Muhtemelen ben hesaba katılması gereken bir güç olduğum içindir."

"Öylesin." Faunus mırıldandı ve öne doğru uzanarak pençeleriyle kızın at kuyruğunu omzunun üzerinden öne doğru itti.

Kendisini ona bağlayan kolu, küçük siyah yaratıklardan birinin koluna tırmanmasına ve omzuna yapışmasına izin verdi. Kadının üzerine çıkar çıkmaz gömleğinin arkasına sokuldu ve kürek kemiklerinin arasında hareketsiz bir yumru oluşturdu. İkincisi ise, sanki enerji yığınları varmış gibi ikisinin de üzerinde sürünüyor, hatta ara sıra sandalyenin arkalığının üzerinden gizlice geçerek onlardan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Mayumi ya da Faunus sırayla onu kucaklarına geri getiriyorlardı ama bunu sanki alışmışlar gibi dalgın dalgın yapıyorlardı.

"Bunların ne olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?" Emerie sonunda konuştu, bilmeden bir saniye daha geçirmeye dayanamıyordu.

Gerçekte siyah bir leke değillerdi, ancak özelliklerini ayırt etmek kolay değildi. Dört kısa uzuvları ve tombul küçük bedenleri vardı ama çok yumuşak ve yumuşacık görünüyorlardı. Faunus iri eliyle daha aktif olanı her yakaladığında, parmakları yumuşak, nemli bir kil gibi içine giriyordu. Düzgün bir yüzü yokmuş gibi görünüyordu, çünkü oval, özelliksizdi ve sadece koklar gibi görüldüğü bir noktası vardı.

Gözleri yoktu, hatta gözlerin potansiyelini vurgulayacak bir içbükeyliği bile yoktu ve kulaklarını da göremiyordu. Ağzı sadece sivri bir çizgiden ibaretti ve ağzını açıp keşfetmesine izin verilmediği

için sinirli bir mız mızlanma çıkarana kadar bir ağız olduğunu fark etmemişti.

Sanki şey gibi görünüyorlar. İblisler, diye düşündü, Duskwalker'larla birlikte yaşayan birilerini bulduğuna şaşırarak

ve onların dişileri.

Mayumi'nin dudakları Faunus'a şefkatle bakarken sıcak bir gülümsemeye dönüştü. "Yavrular," diye yanıtladı Faunus. "Ya da çocuklar, sanırım siz insanlar öyle derdiniz." "Bebek İblislerle mi ilgileniyorsun?"

Reia bir kahkaha patlattı ve Mayumi de hemen kıkırdadı. Emerie utançtan yanakları kızarmış bir halde etrafına bakındı.

Delora'nın bakışları, elleri kalçalarında, onaylamaz bir şekilde daraldı. "Bu hiç adil değil. Böyle düşünmesi onun suçu değil. İlk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm."

"Onlar *bizim* çocuklarımız," diye düzeltti Mayumi. "Onlar İblis değil, bebek Duskwalker'lar."

Farkına vardığında Emerie'nin beti benzi attı. Bu kez odaya baktığında gözleri irileşmiş ve dudakları aralanmıştı.

"Ondan bir bebeğin mi oldu?" dedi, sesi gıcırtilı ve tizdi.

Mayumi, "Evet, sizi Hayaletlere dönüştürmelerine izin verdiğinizde olur," diye açıkladı. Reia'ya döndü. "Sanırım ruh yeme olayını çoktan açıklamışsındır?"

Reia'nın da onayladığı gibi, Emerie oturduğu yerde bunu anlamaya çalışıyordu.

Aman Tanrım. Bir Duskwalker'dan bebeği vardı. Ellerini yanaklarına koydu ve dirseklerini masaya dayayarak onlara yaslandı. *Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?* Gözleri, kadına bakmak için göz kapaklarının köşelerine kaydı. *Şuna bir bakın! Ne kadar da küçük. Sikiyle onu nasıl ikiye bölmedi?!*

Ya Ingram'ın kendi türüne göre alışılmadık derecede büyük bir siki vardı ya da burada başka bir şey söz konusuydu.

Buradaki tüm kadınların tıpkı kendisi gibi bir Duskwalker ile cinsel ilişkiye girmiş olma ihtimali onu bu yeni bilgiden daha az korkutuyordu. Ve gömleğinin arkasında saklanıp uyuyor gibi görünen ikinci bir çocuğu olduğu gerçeği, bunun iki kez olduğu anlamına geliyordu.

Tabii... "İkizler mi?" Emerie ciyak ciyak bağırdı. "Hayır," diye hemen reddetti Mayumi.

"Faunus'un üreme sorunu var," diye araya girdi Reia, yüzünde muzip bir ifade vardı. "Üçüncüyü doğurmak üzere oldukları gerçeği de bunu açıkça ortaya koyuyor."

"Öyle söyleme," diye inledi Mayumi, başını geriye atıp sızlanırken. Yanakları bile kızarmıştı, bu da garip gelmişti, çünkü daha önce rahatladığında yüz hatları soğuk ve duygusuz görünüyordu.

"Üçüncüsü mü?" Emerie şaşkınlıkla dudaklarını bir kez daha aralayarak sordu.

"Hamile misin?" Faunus'un Ingram'ın onu itmesine kızmasına şaşmamalı!

Faunus, gözbebekleri mor renkte titreşirken bir ürperti saldı. Duygusal değişimini elinden geldiğince bastırmaya çalışıyor gibiydi. Elini Mayumi'nin karnına koymakta gecikmedi, sonra da yan tarafına kaydırarak onu yakaladı ve daha yakına sürükledi.

Bu bile başlı başına yeterli bir cevaptı.

Reia gülerken Delora kıkırdamasını yumruğunun arkasına sakladı - Orpheus'un gözbebekleri Emerie'nin kıskançlık olduğunu bildiği parlak bir yeşile dönüştüğünde bile. Magnar ise hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Faunus kendini savunurken, "Dinleyin, benim gibi ölümle yüzleştiginizde, yaşam yaratmak için oldukça heyecanlanırsınız," dedi.

Emerie onun kafatasındaki altın çatlağa baktı ve bir şey göğsünü sıkıştırdı. Sonra daha önce söylenen bir şey nihayet zihninde canlandı. Bu, her zaman bilmek istediği ama sorarak güvenini kaybetme ihtimaline karşı Ingram'a sormak istemediği bir sorunun cevabıydı.

"İşte böyle ölürsün," diye homurdandı, yüz ifadesi nasıl öleceğini keşfettiğini söylercesine

uysallaştı.

onları yüksek sesle öldürmek ona tehlike getirebilirdi. "Kafataslarınız kırılırsa bir daha geri gelemezsiniz." "Evet," diye onayladı Magnar ve Orpheus hep bir ağızdan.

"Ve o bunu çoktan deneyimledi," diye devam etti Orpheus. "Bu yüzden kafatasında altın bir çizgi var. Mayumi ve boşluğun ruhu onu geri getirdi."

"Boşluğun ruhu mu?" Emerie sordu.

Bunun üzerine Ingram'ın başı dikleşti, gözbebekleri sevinçten parlak sarıya döndü. "Türümüzden bir başkasını geri getirmek için altın kullanabilir miyiz?"

Ingram'ın sorusu onunkini gölgede bıraktı.

Mayumi nedense yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Emin değilim."

"Neden olmasın?" Ingram, küre renginin tonu koyulaşırken başını yana eğerek sordu. "Çünkü... kafatasını tekrar yapıştırmamın üzerinden bir gün geçmeden olmuştu ve

Weldir ya da boşluğun ruhu, onu hayata döndürmek için benim ruhumu kullanmak istedi."

"Neden buradasın?" Orpheus sadede gelerek sordu. "Çünkü, eğer yarasa kafalı Mavka'yı geri getirmek içinse, sizin için cevaplarımız yok. Olsaydı, paylaşırdık."

"Ah," diye mırıldandı Ingram, gözbebekleri hızla koyu maviye dönüşürken.

Kuzguni kafatasını ahşap zemine doğru çevirdi, sanki kederinin ve hayal kırıklığının ağırlığı altında hiçbirine bakmak istemiyormuş gibi. Emerie onun omuzlarının ve boynunun yenilgiyle çökmüş olmasından nefret ediyordu.

"Aleron," diye araya giren Emerie, diğer Duskwalker'ların kemikli yüzlerini ona çevirmelerine neden oldu. Bu kadar çok kürenin ve gözün bakışları altında kıvrandı. "Ona yarasa kafalı Mavka demeyi bırakın. Onun adı Aleron."

Emerie, Ingram için *çok şey* ifade ettiği apaçık ortadayken ondan bu *kadar* ilgisiz bir şekilde bahsetmelerini kaldıramıyordu. Ingram'ın iyiliği için ona hayat vermek ve yokluğunda bile ondan sıcak bir şekilde bahsedilmesini istiyordu.

"Onun da bir adı olduğunu bilmiyorduk," dedi Orpheus ve bunun onun özür dileme şekli olduğunu anladı. "Adının Ingram olduğunu sanıyorduk."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yapmadım." Sonra masaya daha fazla yaslandı ve ellerini yalvarırcasına uzattı. Sormak üzere olduğu şeyin beyhude olduğunu biliyordu ama Ingram daha derine inecek insanlığa sahip değilse ve her şeyi olduğu gibi kabul edecekse, o zaman bunu deneyecek kişi kendisi olacaktı. "Başka bir yolu olmadığına emin misin?"

"Faunus'un özel bir durum olduğuna inanıyoruz," dedi Mayumi onun bakışlarını üzerine çekerek. "Ve benim açımdan çok fazla aptal şansı."

"Aleron'u geri getirmenin başka bir yolunu bulacağım," dedi Ingram ve Emerie onun kararlılığı karşısında irkildi. "Ama Cadı Baykuş'un bizi buraya yönlendirmesinin bir sebebi var." Sonunda başını önce Magnar'a, sonra da Orpheus'a doğru kaldırarak, "İblis Kral'ı yok etmek istiyorum," dedi.

Ağır, hareketsiz bir sessizlik üzerlerini örttü.

Aslında o kadar ağırdı ki, Delora tam Emerie'nin önüne bir tabak koyarken durakladı. Dilimlenmiş bir havuç parçası yuvarlanıp masanın üzerine düştü ve daha fazlası onu takip etmeden hemen yere bıraktı.

Gözbebekleri beyazlaşırken Ingram'ın kafatası sağa sola savruldu, muhtemelen neden herkesin aniden donup kalmasına neden olduğundan emin değildi.

Emerie tam karşısında duran Mayumi ile göz göze geldi. Yüz hatlarına yerleşmiş olan şokun kararlılığa dönüşmesini izledi, sonra hızla aşağı baktı. Burnu sıkıca kırıışmadan önce ellerini karnına dayadı.

"Oh, Tanrı aşkına. Hadi ama!" Mayumi bağırdı ve bebek Duskwalker'ın

Faunus'a geri dönmek için kaçmak zorunda kaldı. "Sonunda biri o piçi öldürmek istiyor ve bu tam da ben hamileyken olmak zorunda mı?!"

Faunus ona doğru sessiz bir hırıltı çıkardı. "Ne olursa olsun Jabez'le yüzleşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun, küçük avcı?"

"Gidemezsin!" diye bağırdı, işaret parmağını kedinin burnuna bir santimetre bile yaklaştırmadan. "Seni bir kez kaybettim ve o koca tüylü kışını ikinci kez kaybetmeyeceğim."

"Ben giderim," diye söze karıştı Reia, sesinde bir parça heyecan olsa da yüz hatları aksini söylüyordu. Kaşları endişeyle çatıldı, sonra dudakları büzüldü - sanki çoktan bir plan oluşturmaya çalışıyordu.

"Hayır, Reia," dedi Orpheus kesin bir ifadeyle. "Bu konuda konuşmuştuk. Hiçbirimiz İblis Kral'la yüzleşmeyeceğiz."

"Evet, *hiçbiriniz* yapamazsınız," diyerek üç Duskwalker'ı işaret etti.

"Hiçbiriniz geri dönemezsiniz," diye mırıldandı Delora, o kadar sessizdi ki sanki duyulmak istemiyordu.

Sol pazılarını ovuşturdu. "Ama yapabiliriz."

"Hayır, Delora," diye hırladı Magnar ona doğru hışımla yürürken ve kollarını yumuşak karnına dolayarak kışının uyluğuyla birleştiği yeri kavradı. "Bunu yapamazsın."

Delora kaçmak için onun kollarında cisimsizleşti, o kovalarken süzülerek uzaklaştı. Tatlı yüz hatları aniden keskinleşti ve uzun boylu Duskwalker'a ters ters baktı. Sertçe döndü, ayaklarının yere çarpmasına izin verdikten sonra ona işaret etti.

"Evet, yapabilirim. Sen geri dönemezsin Magnar, ama *biz dönebiliriz*," diye tekrarladı. "Başarılı olamasak bile, tekrar denemek için yaşayacağız. Öte yandan siz Duskwalker'ların göze batan bir zayıflığı var."

Reia Orpheus'un kollarından kurtulmaya çalıştı, ancak tekrar tekrar gövdesine çarptı. Sonunda bir insan hırıltısının en sevimli versiyonunu çıkardı ve kilitli Duskwalker'ından kaçmak için hayalete dönüştü. Masaya doğru yürüdü ve elini masaya vurdu.

"Özellikle bizi hedef almaya başladığı andan itibaren hepimiz bunu istiyorduk." Ayağa kalkıp kızarmış gözlerle ona bakmak için yanına gelen Orpheus'a çenesini kaldırdı. "Delora haklı ve bunu hepimiz biliyoruz. Sadece biz gelinler kimseyi kalıcı olarak *kaybetme* riski olmadan bu riski alabiliriz."

"Sen ve Delora bunu tek başınıza yapamazsınız," diye karşı çıktı Orpheus. "Kılıcını iyi kullanıyor olabilirsin ama o bir Elf! Ona karşı hiç savaşmadın. Kafatasım kırılabilir olabilir ama bu güç gerektirir." Yüzünün yan tarafını avuçlamak için uzandı, keskin pençelerinin tenine değmesine dikkat ediyordu. "Sen, benim küçük geyiğim... En ufak bir dokunuşla tüm vücudunu paramparça edebilirim. Bir vuruşta seni öldürür."

"Ve hemen buraya, sana geri geleceğim!" Reia bağırdı. "Kendi ailemizi kurmak istediğini söylemiştin ama dışarıda bizi ve çocuklarımızı tehdit eden binlerce İblis varken bunu yapamam ve yapmayacağım. Artık beklemekten yorulduğum, Orpheus. Seninle birlikte o adımı atmaya hazırım ama o dışarıda bizimle alay ederken asla yapmayacağım."

Birkaç saniye önce vahşi görünen kadın birdenbire solgun ve korkmuş görünüyordu. Ingram'ın gözbebekleri aklıktan kızardı ama hemen burun deliklerini kapattı ve gagasını kadından uzaklaştırdı.

Orpheus kollarını ona doladı ve nazikçe göğsüne doğru çekti. Kırmızı gözleri maviye döndü, ama normalden daha koyu ve derin.

"Biliyorum, Reia. Bunu ben de istiyorum ama senin tekrar zarar görebileceğin düşüncesi içimi acıyla dolduruyor. Orada yalnız ve korumasız olduğunu bilmektense kafatasımın ezilmesini tercih

ederim."

Emerie, kendisinin ve Ingram'ın istediklerinin çok fazla olduğunu fark etti. Söylememiş olsalar bile, bu odadaki her kadının gözlerinde korku vardı.

"Yalnız olmazlar," diye ısrar etti Mayumi, gözleri buradaki hiç kimseye düşmanlık beslemeyen bir bakışa dönüşerek. "Eğer doğum yapana kadar beklersek, ki bu sadece birkaç hafta sonra olacak, ben de onlarla gidebilirim." Kimse üstünden konuşmadan elini kaldırdı. "Bu bana herkesi eğitmek için daha fazla zaman verir. Küçük olabilirim ama sektörümdeki en iyi İblis Avcılarından biriydim." Sonra eliyle Emerie ve Ingram'ı işaret etti. "Onlara da sahip olabiliriz. İkisi de ölmek istiyor gibi görünüyor, bu yüzden yanımızda Jabez'le başa çıkabilecek en az bir Duskwalker varsa, diğer herkesin sadece bir İblis sürüsünü ondan uzak tutması gerekir."

"Biz de seninle geleceğiz," dedi Faunus sonunda doğrulup otururken. Kadını böylesine tehlikeli bir göreve gitmeyi düşünürken artık tembel tembel yatamayacak gibi görünüyordu. "Gelinlerimizi bir savaşta takip etmeyeceğimizi düşünüyorsan fena halde yanıyorsun Mayumi."

"Peki ya onlar, Faunus?" Aralarında hareket eden çocuğu kucağına aldı ve kemikli suratına itti. "Ne olursa olsun birimiz geride kalmak zorunda. Ve eğer gidip kendini öldürtürsen, beni de yanında mezara götürürsen ve onları bu dünyada kendi başlarına bırakırsan lanetleneceğim. Çocukları bu kadar çok istiyordun, o zaman onlara sahip olmanın ağırlığını taşımalsın, bu hepimizi ilgilendiren bir savaşa sensiz gitmeme izin vermen anlamına gelse bile."

Faunus'tan yükselen homurtu gök gürültüsü kadar dehşet vericiydi - yüksek sesle ve yaklaşmakta olan kaosa dair cehennemi bir uyarı. Mayumi kaşlarını kaldırdı ve çocuklarını tekrar yüzüne doğru itti, küçük uzuvları çırpınıyordu ama görünüşe göre umursamıyordu.

Ofladı, onu kendinden uzaklaştırdı ve iki ayağını da yere koymak için düzgünce oturdu. Pençelerini kafatasının arkasına geçirerek kafatasını ellerinin arasına aldı.

"Biliyorsun ben ri-"

Kükreyerek Mayumi'nin sözünü kesti, ancak gözbebekleri bembeyazdı ve iri adam... titriyordu? Şaşırان Mayumi irkildi ve yüz hatlarını düzeltti.

Emerie sıkıntıyla alt dudağını ısırıldı.

Bunu izlemek... dayanılmazdı.

Hepsinin kendi aralarında tartışması ve eşlerine ne kadar derinden değer verdiklerini ortaya koymaları çok üzücüydü. Emerie onların kalplerine ve bağlarına canlı bir bakış atıyordu ve şu anki kederlerinin sebebi kendisi ve Ingram olduğu için kendini çok kötü hissediyordu.

"Evet, haklısın. Anlıyorum," diye mırıldandı sonunda, kafatasını tekrar ellerinin arasına almadan önce. "Ama Orpheus'un dediği gibi, sana zarar gelme fikri bile içimi acıyla dolduruyor. Biz seni korumak için varız, tam tersi için değil."

"Bu senin bizi koruma yöntemin," dedi Delora yumuşak bir sesle. "Bazen sevdiklerimiz için acı verici fedakârlıklar yapmamız gerekir. Bazen biz mücadeleyi ve yükü üstlenirken bir başkasına değerli bir şey vermemiz gerekir." Magnar'ın kolunu kendine sararken onun yanına doğru eğildi. Başını onun tilki kafatasına doğru çevirdi. "Bunu zaten bir kez yaptım, Fyodor için. Bunu hepimiz için yapmak istiyorum ama aynı zamanda onlar için de yapmak istiyorum çünkü Fyodor'un dışarıda tek başına olmasından çok korkuyorum."

"Fyodor?" Emerie sordu.

Delora acı dolu bir gülümsemeyle ona döndü. "Magnar ve benim kendi çocuğumuz var ama onlar tamamen büyüdüler ve bizimle kalmak istemediler."

Emerie'nin bakışları kapının yanındaki tabloya kaydı ve onun küçüklüğünden kalma, üzerinde küçük bir kafatası bulunan bir aile portresi olduğunu fark etti. Ne tür olduğunu anlayamamıştı.

"Küçük kuzgun," diye inledi Magnar, iki eliyle yanaklarını kavrayabilmek için onu çevirerek.

"Sen

çok tatlı. Diğer gelinler güçlü ve serttir. Sen öyle değilsin."

"Haklısın, çok güçlü değilim, hatta hızlı bile değilim ama gerçekten ihtiyacım olduğunda cesur olabilirim." Delora bir kahkaha attı. "Mayumi yay kullanmada doğuştan yetenekli olduğumu ve bir İblis'e ulaşabilirsem onu bir noktadan alt edebileceğimi söyledi. Hayatta kalmama gerek yok ama Fyodor'u korurken sana yaptığım gibi herkese zaman kazandırabilirim. Muhtemelen buraya ilk dönen ben olacağım, bunu biliyorum ama yardım edebileceksem etmek isterim." Sonra nazik bir dokunuşla uzanıp Magnar'ın burnunu daldırmasını sağladı. "Ama burada kalmak zorundasın Magnar, ya da seninle gelmenin benim geri dönemeyeceğim anlamına gelebileceğini kabul etmelisin çünkü sen de gitmiş olacaksın. Ayrıca... O pislige, bana söz verdiği gibi korkudan titremeden ona bakabileceğimi göstermek istiyorum."

Magnar onu ayaklarından çekerken göğsünden bir inilti çıktı. "Seni başka türlü nasıl ikna edebilirim bilmiyorum."

Delora'yı dünyanın en değerli ve narin şeyiymiş gibi kucakladı ve Delora da onu korkunç bir canavar değilmiş gibi kucakladı.

"Peki, anlaştık mı?" Reia sordu.

"Hayır. Buna izin vermeyeceğim," diye homurdandı Orfeus. "Tüm hayatımı seni bekleyerek geçirdim. Sonunda gelinimi bulduğumda, ona zarar gelmesine izin vermeyeceğimi söyledim kendime, ama yine de kollarımda *ölmene* ve kül olmana neden oldum bile."

"Sensiz gideceğim, Orpheus. Ya beni kutsarsın ya da Mayumi'nin büyüleri ipinden biraz ödünç alıp seni yatağa bağlar ve giderim."

"Unutuyorsun." Bir pençesini tehditkâr bir şekilde kızın yüzüne doğrulttu ama pençesinde gerçek bir zarar verme potansiyeli yoktu. Ses tonu karanlık ve tehditkâr, "Bir Mavka için kalesine sadece dört günlük bir yürüyüş. İlk günün sonunda bana döneceksin, küçük dişi domuzum."

Reia sağ omzunu silkti. "Bir yolunu bulabileceğimize eminim. Ben gideceğim Orpheus, sensiz. Bunu kabul et."

Orpheus vahşi bir hırıltıyla ve gözbebekleri yeniden kıpkırmızı parlayarak dönüp gitmek üzere hışımla uzaklaştı. Emerie başka kimsenin fark edip etmediğini bilmiyordu ama tam eşikten geçerken, kapıyı arkasından çarpmadan önce gözbebekleri bembeyaz kesilmişti.

Reia'nın dudakları gergindi ve şimdi o gittiğine göre gözleri yaşlarla dolmuştu. Son derece incinmiş görünüyordu ve belki de onun gidişiyle biraz ihanete uğramıştı. Onun peşinden gitmek için tek bir adım attı, ama sonra durup ellerini iki yanında yumruk yaptı.

Magnar onu yere bırakırken Delora, "Ona biraz zaman ver Reia," diye yatıştırdı.

"Buna neden karşı olduğunu biliyorum," dedi sıkılı çenesini serbest bıraktıktan sonra. "Sakladığı insanların acı çektiğini ve öldüğünü görmekten bıktığı için olduğunu biliyorum ama geleceğimiz bu boktan arafta sıkışıp kaldı ve ben zaten buna dayanamıyorum. Bana kalıcı bir şey olursa diye denemekten çok korkuyor ama etrafımızda İblisler varken yerimde duramayacağımı *bildiği için* ruhumu istedi." Sonra sanki düğümlenmiş gibi karnının üzerinde çapraz duran koluyla yavaşça onlara doğru döndü. "Ayrıca hiç öylece... bırakıp gitmemiştin."

Emerie'nin tek yapabildiği sessizce oturmaktı ve Ingram'ın da aynı şeyi yapmayı seçmesine minnettardı. Ne söyleyebilirdi ki?

Bunun onlar için de Ingram için olduğu kadar önemli olduğunu asla hayal edemezdi. Daha iyi bir dünya yaratmak istedikleri için değil, kendileri için daha güvenli bir dünya yaratmak istedikleri için.

Belli ki bu konuyu daha önce de geçici olarak tartışmışlardı ama bir Duskwalker'ın hayatını bu şekilde ortaya koyduğu hiç olmamıştı. Emerie kendisinin bu denklemde önemsiz olduğunu biliyordu. O önemsiz bir insandı ve muhtemelen bir yem parçasından başka bir şey olmayacaktı.

Elbette yaşayacağını umuyordu ama şansı zayıf görünüyordu. Onu caydırarak kadar değil ama

Hayatta kalmak için akıllı olması gerektiğini bilecek kadar.

Garip bir şekilde, bu onu ne kadar korkutsa da... korkutmadı.

Belki de bunun beyhude olduğunu düşünseydi, umutsuzca hayata tutunur ve kendini kurtarmak için farklı bir yol bulurdu. Daha iyi, daha kolay bir yol. Ancak, odanın etrafına bakıp herkesi içine çekerken, onlar onun varlığını tamamen unutmuş gibi görünürken, göğsünde bir şey çiçek açtı.

Ona yabancıydılar, ama birbirlerine duydukları sevgi o kadar güzel, hayranlık uyandırıcı ve... saftı ki, bunu - kendi alevli ruhuna kadar - korumak istedi.

Delora Reia'yı rahatlatıcı bir kucaklaşma için yanına getirdiğinde bu his daha da derinleşti. Sarı saçlı kadının gözyaşlarına engel olmak için elinden geleni yaptığı belliydi - Delora çoktan gözyaşlarına boğulmuştu. Magnar bile kolunu gelininin yanına dolamak için öne çıkmış, iri elini Reia'nın ince omzuna koymuştu.

Onu önemsiyor, kendi dişisi olmamasına rağmen onu rahatlatıyordu.

Mayumi şimdi salonda diz çökmüş, kollarını Faunus'un omuzlarına arkadan dolamış ve yüzünü boynunun yan tarafına gömmüştü. Kedinin kafatası hâlâ ellerindeydi, sanki az önce üzerine yüklenen gerçeğin ağırlığı altında kaldırmaya dayanamıyordu. Çocukları için geride kalması ve Mayumi'nin bu savaşla onsuz yüzleşmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu.

Emerie bile bundan başka bir çıkış yolu göremiyordu ve işe yarayacak gibi de görünmüyordu. Bu bir deneme olacaktı, başka bir şey değil.

Başarılı olsalar da, hepsi bir çözüm için o kadar çaresizdi ki, herkes bir *şeyler* denemeye hazırды. Bu bir şey, çok sevdikleri kişiler ve kendileri için acı anlamına gelse bile.

Yan yatan Ingram, Emerie'yi kollarında tutarken zihnini bir sürü soru bombardımanı sarmıştı.

Orpheus'un ani çıkışından sonra Mayumi konuşmayı şimdilik bırakmalarını ve tüm dişiler yemeklerini bitirdikten sonra evlerine dönmelerini önermişti. Emerie ve Ingram da onları takip etmişti.

Şimdi neden korktuklarını anlıyordu.

Evler arasındaki yolculuklarında bile bir İblis seli onları bekliyordu. Hem o hem de Faunus, zarar görmemek için canavar formlarında en yüksek hızlarında koşmak zorunda kalmışlardı. İnsan taşıyorlardı ve İblisler onlara saldırıp ayırmaya çalışmıştı.

Hayalete dönüşerek kaçabilen Mayumi'nin bu konuda pek bir sorunu yoktu. Öte yandan Emerie... Faunus ve Mayumi, savunmasız dişiyi korumaya yardımcı olmak için onların yanında yer almıştı.

Oraya vardıklarında Faunus daha insansı formuna geri döndü ve Mayumi'yi kollarına aldı. Kafasını evlerinden biraz uzaktaki bir çadıra doğru salladı. Mayumi onlara içeriyi bizzat göstermek istedi ama Faunus üzüntüsünü ve korkusunu üzerinden atamamış gibi hâlâ mavi olan gözbebekleriyle gelinini kaçırmıştı.

Emerie *uyku tulumu* denen şeyi giyip Ingram'ı dışarı attıktan sonra uzanmıştı. Ingram, uyku tulumu ve yastığın üzerine kıvrılmış olan Emerie'nin küçük bedeninin etrafını sarmakta gecikmedi. Hiç karşı koymamış, bunun yerine ona sokulmuştu.

Kızın küçük olması hoşuna gitmişti.

Dizleri adamın kasıklarına ve karnına kilitlenirken, adamın dizleri de onu alttan koruyordu. Başını adamın dirseğine dayayıp kollarını aralarında kavuşturarak turuncu kirpiklerini tetikte kırpıyordu.

"Hepsini üzdüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum," diye homurdandı Emerie alt dudağını öne doğru bükmeden önce.

Rahatça uyuyabilmek için saçlarını çözdüğünden, pençelerini uzun, ipeksi tellerin arasından geçirme özgürlüğüne sahipti.

Ona cevap verirken etrafına bakındı, uyku düzenleri ve Emerie'nin masa olarak kullanmaya başladığı bir ağaç kütüğü dışında mobilya olmadığını fark etti.

"Neden?" diye sordu. "Bunlar onların kendi seçimleri."

Kızın dirseğinin üzerinde yatıyor olmasına şükreliyordu, böylece yüz hatlarının ona doğru buruştuğunu rahatlıkla görebiliyordu. "Pek sayılmaz. Duskwalker'ların hiçbiri kızların onlar olmadan savaşa gitmesinden memnun değil ve

Reia, Orpheus'un seçimini elinden almakla tehdit ediyor." Gözlerinin kenarları kırıştı. "Sanırım en çok onun için üzülüyorum. Onun onayını gerçekten istediği belli, ama aynı zamanda bunu onlar için, hepsi için yapmak istiyor."

"Korkularının kokusunu alabiliyordum," diye itiraf etti.

Yine de garipti. Evet, tüm dişilerin korkusu midesini açlıkla çalkalamıştı ama bunu gölgede bırakan diğer Mavka'ların korkusuydu. Onların korkusu onu acıktırmıyor, onun yerine midesini

bulandırıyordu.

Emerie'nin saçlarını taramaya devam etti ve bu hareketi rahatlatıcı buldu.

"Ama dişiler haklı. Bu, dünyayı hepsi için daha güvenli hale getirecek. Ben de onların yanında olacağım." "Ben de öyle, ama bu gerçekten bir fark yaratmıyor. Benim kaybedecek bir şeyim kalmadı.

ama var."

Sözleri göğsünü sıkıştırdı ve küre değişimini gizlemek için gagasını kullanabilmek amacıyla kafatasını kaldırdı. Kürelerin mavi ışıltısının çadırın sert zemininde ya da duvarlarında görünmemesini umuyordu.

Ona zarar gelmesini istemiyorum. Yol boyunca bir yerlerde Emerie'yi önemsemeye başlamıştı. Akrabaları dışında birine gerçekten değer vermesinin mümkün olabileceğini düşünmemişti.

Ayrıca diğer Mavka ve gelinlerinin de zarar görmesini istemiyorum. Aralarındaki bağ Aleron'la paylaştıkları kadar derin ama tamamen farklı görünüyordu.

Belki de kalbi zaten Aleron'la dolu olarak doğduğu için başka kimseye ihtiyaç duymamıştı. Kendi soyundan olmayan biriyle derin bir bağ kurmasına izin verilip verilmediğini bilmiyordu.

Benim sadece bir kalbim var.

Ve her vuruş ona akrabasının intikamını almasını söylüyordu. Her vuruş ona, onu hayata döndürmek için ne gerekiyorsa yapmasını söylüyordu. Her vuruş damarlarına acı akıtiyordu ve bunu düzeltmek için aklına gelen tek şey İblis Kral Jabez'i öldürmek ve ardından Aleron'un güçlü, kabarık, kuşatıcı kanatlarına sığınmanın bir yolunu bulmaktı.

Yine de... görünmez bir güç onu sürekli ısıırıyordu. Keskin dişleriyle, bu küçük kelebeği güvende tutması ve koruması için onu içten içe tehdit ediyordu, yoksa onu canlı canlı yiyecekti.

Bunun ne anlama geldiğini ya da nedenini bilmiyordu.

Ingram sonunda, "Gelmeni istemiyorum," diye itiraf etti. "Ben dönene kadar burada, güvenli bir yerde kalmalısın."

Yumuşak, sıcak ve narin bir el gagasının etrafını sardı ve kafatasını aşağı çekti. Bakışları sert ve sevimliydi.

"Bunu aklından bile geçirme. Sen gidersen, ben de giderim, anlaşmamız bu. Peçe'ye kadar onca yolu boş boş oturmak için gelmedim. Sen Aleron'un intikamını almak istiyorsun, ben de Gideon'un. Bu seçimi benden alamazsın."

"Ama sen bir Hayalet değilsin," dedi sessizce. "Ölürsen geri gelmiyorsun."

Emerie omuz silkti. "Hayır ama burada seni tanıyan tek insan benim. Kana susarsan seni İblis Kral'a yönlendirebilecek tek kişi ben olabilirim Ingram. Bunu Aleron için yapıyorsun, o yüzden benim için endişelenme. Hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım, tıpkı bizi buraya sağ *salim* getirmenin bir yolunu bulduğum gibi."

Ingram onunla tartışmak istedi ama sustu.

Aleron'u her şeyden çok geri istiyorum... ya da herkesten? Akrabalarını geri getirmeyi Emerie'yi hayatta tutmaktan daha mı çok istiyordu?

Gözleri daha koyu bir maviye döndüğünde, özellikle de bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemediğinde, emin olamadı.

Ama kalbim zaten Aleron'la dolu. İkisi de sığamaz... sığabilirler mi?

Emerie masanın üstünde oturan ve yüzünün oval kısmıyla kendisine doğru koklayan küçük bebek Duskwalker'a baktı. Geri kalanından daha kalın olan iki yarık burun deliği oflayıp pufladıkça açılıp

kapanıyordu.

Mayumi, herkesin bebek Duskwalker'lara *onlar* ya da *onlar* demeyi tercih ettiğini zaten açıklamıştı,

Çünkü doğduklarında bir cinsiyetleri yoktu. Görünüşe göre yedikleri ilk insan cinsiyetlerini belirleyecekti, bu yüzden o zamana kadar çift cinsiyetli olarak kabul edildiler.

Hiçbir ayırt edici özellikleri yoktu, gözleri yoktu, keskin dişleri ve dudakları için pürüzlü çizgileri vardı ve neredeyse siyah görünecek kadar koyu griydiler. Bebek şeklindeydiler, ancak yumuşaklıkları onları sanki hiçbir kemikleri ya da organları yokmuş gibi sarkık yaratıklar haline getiriyordu.

Hiçlikten oluşan temiz bir sayfa.

Aynı anda hem bu kadar sevimli hem de bu kadar ürkütücü nasıl görünebiliyorsun?

Bir yanı onları itmek isterken, bir yanı da onları kollarının arasına alıp ninni söylemek istiyordu.

Mayumi ve Faunus'un evi geniş ve ferahtı; dışarıdaki duvarlar dışında tek bir oda ya da duvar bile yoktu. Her şey tek bir açık alana yerleştirilmişti, sanki ikisi de birbirinden mahremiyet istemiyormuş ya da buna ihtiyaç duymuyormuş gibi.

Yerde yer açmak için kalın, yoğun bir hasır rulo haline getirilip duvara yaslanmıştı ve bunun onların yatağı olduğunu tahmin etti. Şu anda baktığı ön kapıya en uzak olan sağ duvardaki şömineye yakındı. Arka kapı doğrudan bahçeye açılıyordu ve solunda açık dolapları olan bir mutfak vardı.

Emerie, bir Duskwalker'ın boyuna uygun gibi görünen büyük bir masada, ona uygun bir sandalyeyle oturuyordu. Daha küçük iki sandalye daha vardı ve dışarıda üçüncü bir sandalyenin yapıldığını görmüştü - her gelin için bir tane, diye düşündü.

Orpheus ortalıkta görünmezken Reia sessizce onun karşısında oturduğundan ikisi doluydu.

Faunus'un çoktan oturup Mayumi'yi izlemeye başladığı, muhtemelen içi yün dolu *devasa* bir çuval sandalye vardı. Sandalyenin şömineden uzakta olduğu, oysa daha küçük bir versiyonunun çok daha yakın olduğu dikkatinden kaçmadı.

Ayakları yere değiyordu, dizleri bükülmüştü ve kolları hafifçe iki yana sallanıyordu. Eğer isteseydi, kıvrılıp tamamen içine uzanabileceğini söyleyebilirdi.

Evde mobilya ya da dekorasyon açısından pek bir şey yoktu ama bir kenarda yığılmış etkileyici bir silah koleksiyonu vardı. Birkaçı kancalarla ahşap duvarlara sabitlenmişti ve kolayca indirilebiliyordu.

Ev yeterince yüksekti, Magnar'ın heybetli boynuzlarının bile düz tavanı sıyırmaya yaklaşamayacağını düşündü. Evin bir köşesinde, tavan arasına çıkan merdivenli bir kapak vardı.

Önündeki bebek Duskwalker ona doğru havladı ve Emerie onu okşamak için tereddütte öne doğru uzandı.

"Yerinde olsam daha fazla yaklaşırdım," dedi Mayumi küçük mutfağın etrafında dolanırken. Emerie geri çekildi ve yüzünü kadına çevirdi. "Neden?"

Mayumi üst raftan bir şey almak için uzandıktan sonra tabureden indi. Faunus'un boyu için yapıldığı belliydi.

"Çünkü," dedi Mayumi, ona dönüp bakarak, "bu ısırır." Bu

Emerie'nin sertleşmesine neden oldu.

Küçük Duskwalker bir başka gaklamayla birlikte esnemek için ağzını açtı. Mor dilleri tüm yüzünde geziniyordu ve bu ona tuhaf bir şekilde gözünü yalayan bir kertenkeleyi hatırlattı.

Faunus çantasındaki sandalyeden, "Onlara neye benzediklerini isimlendirmeye başladı," dedi. Kuyruğu tembelce yere vurup kıvrılıyordu, hatta göğüs kafesinin üzerinde yatan kuyruğa eliyle vurmak için hareket ettiğinde bile. "Bu Bitey, bu da Sleepy."

Yüz hatları buruşarak kaşlarını çatı. "Onlara uygun isimler vermeyecek misin?"

Faunus garip bir miyavlama sesi çıkarırken omuz silkti ve Bitey ona doğru koşarken ciyakladı. Şaşırtıcı derecede neşeli ve hızlıydılar.

"Mayumi bana yeni bir isim verene kadar uzun süre Kitty diye çağrıldım. Annem bana başka bir isim vermişti ama onu hatırlamıyorum ve hatırlamak da umurumda değil. Onlar da unutacak, o zaman onlarla tanışıp gerçek isimlerini bulduktan sonra öğrenmeyi tercih ederken ne anlamı var?"

Emerie olaya böyle bakmanın bir yolu olduğunu tahmin etti.

Bakışları onun yanında yerde oturan Ingram'a kaydı; Ingram odanın öbür ucundaki bebeklere koyu sarı gözbebekleriyle merakla bakıyordu. Yemek masasındaki sandalyeye rahatça oturmanın bir yolunu bulmaya çalışmış ama kuyruğunun kalın ve geniş tabanı nedeniyle başarılı olamamıştı.

Görünüşe göre, ona bir pantolon ittirmemelerinin nedeni de buydu, çünkü bu sadece yoluna çıkacaktı.

Adam meraklı bakışlarını Emerie'ye çevirdiğinde, Emerie gözlerini olabildiğince çabuk kaçırdı. *Aklına bir şey gelmesin, Duskwalker.* Ondan kaçmak için, masaya yürek burkan, umutsuz bakışlarla bakan Reia'ya bakmayı tercih etti.

Kaybolmuş gibiydi, dün tanıştığı kendine aşırı güvenen kadından çok farklıydı. Genel solgunluğuna kıyasla gözlerinin altındaki koyu ve belirgin lekelerden, iyi uyumamış gibi görüldüğü anlaşılıyordu.

Orpheus dün gece dönmediği için çok üzgün.

Orpheus'u rahat bırakabilmek için Delora ve Magnar'ın evinde kalmıştı. Emerie ve Ingram çoktan Mayumi ve Faunus'a dayattıkları için bu sabah buraya gelmişti.

"Buraya girdiğinde söylediğimi biliyorum ama yine söyleyeceğim." Mayumi her ikisinin de önüne birer böğürtlen lapası koyarken asık suratlı arkadaşına kurnazca baktı. "Bok gibi görünüyorsun, Reia. Evine git."

"Bunu yapamam," dedi Reia başını iki yana sallayarak. Yemeğini yemek yerine onunla oynamak için kaşığına uzandı.

Mayumi, Faunuslar için yapıldığı belli olan büyük sandalyeye tırmanırken, "Eminim Orpheus senin yanında olmanı tercih ederdi," diye karşı çıktı. "Tüm Duskwalker'lar arasında en... yapışkan olanı o."

"Biliyorum," diye mırıldandı, kasesine yulaf lapası doldururken. "İşte bu yüzden, şu anda yanında olmamı isteseydi, beni Delora'dan alırdı. Onu *gerçekten* özlüyorum ama eve gidersem daha fazla boşluk isteyeceğinden ve tek başına Peçe'ye gideceğinden endişeleniyorum. Kendini tehlikeye atmasını istemiyorum."

Emerie'nin gözleri ona acıyarak kırıştı ama yine de Reia'nın Orpheus'a gösterdiği ilgiyi tatlı buldu. Sırf onun güvende olduğundan emin olmak için kendini zor bir duruma sokmaya ve ondan uzak kalmaya hazırdı.

Mayumi'nin dudakları gerildi ama karşılık vermedi.

Konuşma umurunda değilmiş gibi, Ingram uzanıp Emerie'nin kâsesini o daha yemeğe dalmadan çaldı. Pençesinin ucunu onun yemeğine bastırdı ve tam ucuyla bir parça meyve çaldı.

"Bunun adı ne?" diye sordu, aldığı kırmızı meyveye bakarak. Yeni kesilip açılmış yarısını kokladı.

Emerie kâsesini geri aldı ve ondan olabildiğince uzağa koydu. Yulaf lapası en sevdiği kahvaltılardan biriydi ve bu Duskwalker'ın onunla oynamasına izin verirse lanetlenirdi.

Reia rastgele sorulara cevap vermek zorunda kalmaya alışkınmış gibi, "Çilek," diye mırıldandı.

"Bir çilek. Anlıyorum..." Emerie'ye doğru işaret etmeden önce diğer elini düşünerek gagasının üzerine koydu. "Bu senin gibi kokuyor, başka bir şeyle birlikte, ama ne olduğundan emin değilim. Bir çeşit çiçek. Bunun için bir isim bulmak güzel."

"Çilek ve çiçek gibi mi kokuyorum?"

"Delora'nın evinde bir demet çiçek var," dedi Mayumi bir lokma yemeğin etrafında iğrenç bir şekilde çiğneyerek. "Belki bahçesine gidip bulabilirsin."

Emerie şaşkınlıkla ona baktı, bu tuhaf konuşmayı neden teşvik ettiğinden emin değildi. Bunu fark eden Mayumi'nin gözleri mizahla kırıştı.

Faunus onlara bakmak için başını kaldırdı. "Ondan çilek kokusu almıyorum ama biraz çuha çiçeği kokusu alıyorum." Başını tekrar yere eğdi. "Mayumi daha iyi kokuyor. Balkabağı ve uyku gibi."

"Bir insan nasıl uyku gibi kokabilir?" Ingram başını eğerek sordu.

"Kokusunun ikinci yarısının adını bilmiyorum ama sadece bana nasıl hissettirdiğini açıklayabilirim. Bir gün, onun başka nasıl koktuğunu bulacağım." Yastıklı koltuğuna daha da gömüldü. "O zamana kadar... Onunla huzur içinde dinlenmeye devam edeceğim."

Emerie başını salladı, belli ki şaşkıncı, bu Reia'nın dikkatini çekti. "Görmezden gel," diye mırıldandı Reia. "Bu hepsinde olan bir şey. Magnar benim sopa ve diken gibi koktuğumu söylüyor, ama Orpheus gül ve mürver gibi koktuğumu söylüyor. Onlar koku odaklı yaratıklar ve biz de onları mutlu ettiği sürece bu konuda kafa yormalarına izin veriyoruz."

"Burunları ve kulakları önce doğduğu için olabilir," diye söze karıştı Mayumi.

Kısa bir sessizlik çöktü üzerlerine. Kadınlar yemeklerini yerken Faunus çocuklarıyla birlikte dinlendi ve Ingram çileğe hayranlıkla bakmaya devam etti. Hatta merakla çileğin dışındaki tohumları toplamaya başladı.

Sessizliği bozan Reia oldu. "Düşünüyordum da," dedi alçak sesle. "Eğer Jabez'in peşinden gideceksek, Emerie gerçekten büyük bir tehlike altında olacak."

"Evet, ben de bunu düşünüyordum," diye mırıldandı Mayumi.

Reia'nın yeşil gözleri Emerie'ninkilerle birleşti. "Sana diademi vereceğim. Takan kişiyi küçük ve orta büyüklükteki İblislerin dokunmasından koruyacak şekilde büyülenmiştir. Büyük olanlar yine de seni yakalayabilir ama ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar hiçbir diademin kendisine dokunamaz. Jabez bile."

Reia şu anda onu takmıyordu, bu yüzden Emerie onun neden bahsettiğini bilmiyordu ama bir gün daha nefes almasını sağlayacak her şeyi kabul ederdi.

"Bu iyi bir fikir. Kendimizi korumak için bir Fantom'a dönüşebilecekken hiçbirimizin bunu takmasının bir anlamı yok." Mayumi daha sonra başıyla silahlarını işaret etti. "Sana en uygun silah neyse onu alabilirsin. Hawthorne Keep'e geri döndüm ve tüm gizli tünelleri bildiğim ve kapılardan geçebildiğim için bir sürü çaldım. Mızraklardan yaylara, kılıçlardan kırbaçlara kadar her şeyim var."

Faunus, "Hâlâ o ısınan piçi nasıl hareketsiz tutacağını bulman gerekiyor," diye homurdandı. "Aksi takdirde ona dokunamazsınız çünkü ellerinizden kayıp gidecektir."

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Reia yavaşça, yorgun bakışlarını ona çevirirken. "Delora onun saçını tuttuğunda onunla birlikte ısındığını söyledi."

Mayumi'nin kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Reia boynunu ovuşturdu. "Orpheus'un Jabez'le dövüşünü izleme fırsatım olmadı ama pençelerini onun içinde tutamadığını biliyordum. Bu konuyu Delora'ya açtığımda, onun saçlarına yapıştığında, ondan kaybolmak yerine, onunla birlikte kaybolduğundan bahsetti."

"Bu Elflerle ilgili bir şey olabilir mi?" Mayumi yüksek sesle düşündü. "Mesela... belki de büyülü bir zayıflık?"

"Kim bilir?" Reia omuz silkmek için elini kaldırarak cevap verdi. "Hiç yoktan iyidir, değil mi? Eğer doğruysa, Delora bize onu tuzağa düşürmenin ya da kaçmasını engellemenin bir yolunu verdi."

ölür."

Emerie sessiz kaldı ve tüm bilgileri içine çekti. İblis Kral'la hiç tanışmamıştı, sadece onun hakkında bir şeyler okumuştı, bu yüzden ekleyecek bir şeyi yoktu. Ayrıca okuduklarının doğru olup olmadığından bile emin değildi, çünkü bazıları çelişkiydi.

Mayumi hafif bir kıkırdamayla, "Onunla tanıştığımda ukala birine benziyordu," dedi. "Hiç belli olmaz, belki Jabez bir grup kadının kendisini ona atması fikrinden hoşlanır."

Reia bir kahkaha attı, dudakları geldiğinden beri ilk kez zayıf bir gülümsemeye kıvrıldı. Ön kapı büyük bir *gürültüyle* açıldığı anda gülüşü söndü.

Herkes irkildi, hem Reia hem de Emerie şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı. Reia arkasına bakmak için döndü, tam o sırada Orpheus kendini kapı aralığından içeri itti.

Kafatası ifadesiz olsa da gözbebekleri yutkundurucu, derin bir mavi renkteydi ve vücut dili tedirgin olduğunu haykırıyordu. Kollarındaki yüzgeçler yukarı kalkmış, sırtındakiler ise Emerie'nin gömleğini yırtmak üzere olduklarını düşündüğü noktaya kadar kaldırmıştı.

Reia'ya yaklaştı ve bir elini masaya vurarak pençelerini masaya geçirdi, diğer elini de yavaşça Reia'nın boynuna doladı.

"Başarılı olacağından emin olmadığımız sürece kimse İblis Kral'la savaşmaya gitmeyecek," diye hırıltılı bir ses çıkardı, sanki söylediği sözler bile içini acı ve kederle doldurmuştu. "Eğer beni yalnız bırakıp savaşmaya gitmek istiyorsanız, bunu sadece bir kez yapacaksınız. Kendine sadece *bir kez* zarar verilmesine izin vereceksin. İkinci kez baş edemeyeceğim." Sonra kurt kafatasını kaldırarak herkesin bulunduğu yönü işaret etti. "Anlaşıldı mı? Eğer o gider, o yenilmez ve hepiniz bunu ikinci kez tehdit ederseniz, ikimizi de Peçe'den alırım ve geri dönmem."

"Orpheus," diye homurdandı Reia, diz çökmek için koltuğuna döndü.

Onun korkularını yatıştırmaya çalışmadı. Bunun yerine onu gördüğü için rahatlamış görünüyordu, sanki onun için önemli olan tek şey onun varlığınıymış gibi.

Tam kollarını boynuna dolamak ve onu kucaklamak için uzanırken, keskin bir inilti çıkardı. Onu tutmak için çıldırıyormuş gibi kollarının arasına alan adam, titreyerek onu göğsüne doğru sıkıca bastırdı. Reia bacaklarını onun iri gövdesine dolamış, yüzünü boynunun tüylerine gömmüş ve sıkı yumruklarla gömleğinin arkasını kavramıştı.

Kimse daha fazla bir şey söyleyemeden çıkışa doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Kapıyı arkasından kapatma zahmetine bile girmede.

"Bu ikisini tekrar görmemiz biraz zaman alacak," dedi Mayumi iç çekerek ve başını salladı. "O biraz üzgün bir adam ve onunla yalnız kalmayı seviyor. Reia'nın onu bu durumdan kurtarabilmesi için günler geçmesi gerekecek. Biz gidene kadar ona karşı aşırı koruyucu ve sahiplenici olmaya karar verebilir."

Emerie zayıf bir gülümsemeye, "Hepiniz birbirinize çok değer veriyorsunuz," dedi. "Bu gerçekten çok tatlı."

"Deniyoruz." Mayumi onun gülümsemesine daha da zayıf bir gülümsemeye karşılık verdi ve kapıyı kapatmak için kapıya doğru ilerledi. "Reia bunu saklamaya çalışıyor ama Orpheus gerçekten güvendiği tek kişi. Tek ailesi o, bu yüzden onu elinden geldiğince korumak istiyor. Biz gelinlerin yapmak istediği de budur, değer verdiklerimizi korumak."

"Ona katılıyorum," dedi Faunus, pençeli ayaklarının üzerine kalkıp Mayumi'ye doğru yürürken. Kedi kafatasını Mayumi'nin boynunun yan tarafına gömdü. "Sadece bir kez. Eğer dişilerimizin gidişine katlanmamız gerekiyorsa, bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacağımızı bilerek yapmalıyız."

Emerie, Ingram'a baktığında çileğin pençesinden düşüp yere saçıldığını gördü. Kuzgun kafatasını

ona çevirmeden önce Faunus'a baktı.

Dün gece yaptıkları konuşmadan sonra, Emerie'yi güvende tutmak istediği anlaşılıyordu ve

onu geride bıraktığında, hem Orpheus hem de Faunus ile aynı fikirde olup olmadığını merak etti.
Onun için sabırlı olmaya istekli miydi?

Emerie onun için bu kadar önemli olduğunu umuyordu.

O zaman kusursuz bir plan yapsak iyi olur, yoksa kimse gitmiyor.

Önünde şaklayan tahta kılıçların sesiyle Ingram bacaklarını bükmüş bir şekilde oturuyordu - tam olarak çapraz değil ama düz de değil. Faunus bacak bacak üstüne atarak oturduğu için Ingram'ın kuyruğunun arkası Faunus'un dizleri ile yer arasında sıkışmıştı.

Birlikte Emerie ve Mayumi'nin 'antrenmanını' izlediler.

Ingram, kedi kafalı Mavka'nın, Emerie şu anda bunu yapamayacağı için sinsice fiziksel dokunuşun rahatlığını aradığının farkında olup olmadığından emin değildi.

Gökyüzü bulutluydu, onlara sıcaklık vermiyordu ama bolca ışık veriyordu. Küçük bir esinti vardı ve her gün sıcaklığın biraz daha düştüğünü fark ediyordu. Belki de bugün bu iyi bir şeydi, çünkü Emerie'nin alnında Mayumi'yle mücadele etmekten boncuk boncuk ter birikmişti.

Her iki dişi de Mayumi'nin isteği üzerine saatler önce buna başlamıştı. Görünüşe göre Emerie'nin ne kadar iyi olduğunu görmek istiyordu. Güzel kelebeğin kendi deyimiyle 'yetenekleri' olduğunu belirttikten sonra, kendi vücudunu keskin tutmak için onunla antrenman yapmak istedi.

Faunus, Mayumi'nin kucığında bir yavru olduğu için bazı endişelerini dile getirmişti ama Mayumi onu başından savmıştı.

Ingram gözlerini onun karnına dikmekten kendini alamadı. Her şeyi merak ediyordu, özellikle de Faunus'un onun içine bir yavru koymayı nasıl başardığını. Emerie'den daha sonra bu konuda daha fazla bilgi istemeyi planlıyordu, önceki açıklamasının belirsiz ve sadece kısmen bilgilendirici olduğunu şimdi fark etmişti.

Tek bildiği Mayumi'nin ağır bir şekilde Faunus'un işaret kokusunu aldığıydı - sanki tazeymiş gibi. Sanki kedi kafalı Mavka için bir suç olacaktı gibi, onun yakınında değil de herhangi bir yerde olmak istemesine neden oluyordu.

Diğer dişiler için de aynı şeyi hissetmişti.

Emerie, Mayumi'nin tahta kılıcının altından sıyrılıp karşı saldırıya geçmeye çalıştığında, her seferinde olduğu gibi başarısız oldu. Mayumi, Emerie için çok hızlıydı ve daha gelişmiş olan rakibinin kim olduğu belliydi.

Görüşü maviye dönmekle tehdit ediyordu.

Artık benim gibi kokmuyor. Bu doğru değildi. Kollarında uyuduğu için onun vücut kokusunu taşıyordu ama artık üzerinde onun cinsel izi yoktu.

Bataklık suyuna düştükten sonra büyük kısmı yok olmuştu ve son kalıntılar da banyosu sırasında yıkanıp gitmişti.

Onun gitmiş olması ve kendi türünden diğer erkeklerin etrafında onsuz olması onu rahatsız ediyordu. Şimdi onu bununla kapladığına göre, onu lekelediğinden emin olmak için derin, dırdırcı bir arzu duyuyordu. Nedenini bilmiyordu ve anlamını öğrenmek de umurunda değildi - sadece onu rahatsız *etmemesi* ve göğsünü daraltmaması için düzeltmek istiyordu.

Bu konuyu düşünürken gözleri parlak bir yeşile dönüştü ve onu nasıl kışkırtacağından emin olamadı.

Geldiklerinden beri Ingram onun yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı. İşaretli dişilerin evlerinde

bulunmaktan rahatsızdı, sanki onların bölgelerine ve yuvalarının güvenliğine müdahale ediyormuş gibiydi. Bu

Önündeki ufaklıkla daha da kötüleşti; üzerinde, son derece kırılğan olduğunu ve korunması gerektiğini zihnine haykıran ek bir koku vardı.

Sorun şuydu. *Neden Emerie benden kaçıyor gibi hissediyorum?*

Bir gündür buradaydılar ve şimdiden dikkati onun dışında başka bir yerdeydi. Ayrıca bazı konuşmalar sırasında sık sık onun dokunuşundan uzaklaşıyor, örneğin ayak bileğini onun rahatlatıcı tutuşundan çekiyordu. Şimdi özü onun dokunuşundan yoksun olduğu için, acınası bir şekilde bunu yanındaki erkekte arıyordu.

Dün gece onun kollarında uyumuştı ama aralarında bir battaniye engeli vardı. Adamın battaniyeyi ondan söküp almamasının tek nedeni, kızın battaniyenin sargıları içinde huzurlu görünmesiydi.

Hissettiği tek şey sıcak, canlı bir yumruydı.

Kuyruğunun ucu endişeyle kıvrıldı, tam o sırada sağ tarafındaki hareket dikkatini antrenman yapan iki dışiden çaldı.

Faunus'un dizine baktığında, yavrularından biri olan Bitey, görmeyen yüzü ona dönük bir şekilde dizinin üzerinde duruyordu. Ingram başını eğdi ve eli seğirdi.

Bebek Mavka... Ben küçükken böyle mi görünüyordum?

Görüşü, o kadar hızlı olmayan ve sanki daha gençmiş gibi daha da küçük olan ikincisine kaydı. Şu anda Faunus'un kafatasının üzerinde yürüyorlardı, sadece boynuzundan aşağı kayıyor ve kıvrımına tutunuyorlardı. Büyük, pençeli eli altlarındaydı ve düşmeleri halinde yakalamaya hazırdı.

Faunus sakince, "Isırılmak senin için sorun değilse, devam et," derken gözlerini gelininden ayırmıyordu. Sanki gözlerini kaçırdığı anda gelininin zarar göreceğinden endişe ediyor gibiydi. "Bunu istediğini söyleyebilirim."

Ingram elini uzatmadan önce eli tekrar seğirdi. Yavru Mavka'nın avucuna tırmanmasını bekledi, ancak yaratık onu sunduğunu göremedi.

Onu öylece almak istemedi. *Ya canını yakarsam?*

"Merak etme, onlara zarar veremezsin. Bu şekilde yok edilemezler ve pençeleriniz onları delip geçecektir. Aksi takdirde teklif etmezdim."

Ingram ve soydaşları Faunusların bu kadar iyi konuştuğunu hiç fark etmemişlerdi. *Neredeyse* insan gibi konuşuyordu - en azından Ingram'a öyle geliyordu. Uzun bir süre boyunca, türlerinin geri kalanıyla aynı insanlık seviyesine sahip olduklarını düşünmüşlerdi, ancak Mavka arkadaşlarıyla konuşmaya çalıştıkça, zekasının kıyaslandığında eksik olduğunu fark etti.

Buna üzülüp üzülmediğinden emin değildi. *Onu rahatsız etmediği sürece...* Emerie'nin kendisini farklı görmesini istemediği için bu konuda giderek daha da utanıyordu.

Faunus'un verdiği güvenceyle minik yarattığı sırtından tutup havaya kaldırdı. Kolları ve bacakları altlarında çırpınırken ciyakladılar, ta ki Ingram onları diğer elinin güvenli beşiğine getirene kadar.

Bebek Mavka hemen avucunu ısırды ve ardından ağzındaki mor kanı kusmaya başladı. Faunus kıkırdarken, Ingram tiksintiyle yarattığı koruma alanının yarısına kadar fırlatma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Dişleri olmayan bir yaratık için bu *acı vericiydi*.

"Kendimizinkini yaratabileceğimizi bilmiyordum," diye düşündü Ingram, onları yakından inceleyebilmek için gagasına yaklaştırken. Başparmağını ısırдыlar ve elinin ve parmaklarının üzerinden ve etrafından tırmanmaya çalışmadan önce tekrar öğürdüler.

Küçük bir şeydi, avucundan ancak daha büyüktü.

"Delora ve Magnar'ın yavrularını görene kadar ben de bilmiyordum," diye itiraf etti Faunus. Boynuzundan sarkan yavruları yakaladı ve göğsüne yaslayarak üzerinde gezinmelerini sağladı. "Onları görünce içimde bir şeyler uyandı. Yaşam yaratabileceğimizi bilmiyordum."

Ingram, onu ısırmaı bıraktıkları ve bunun yerine pullarını koklayarak üzerinde yürüdükleri için minnettardı. Bu ona Faunus'a ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dizlerini diz çökmüş gibi altına çekmiş ruha bakma özgürlüğü veriyordu.

"Yani gelinlerimizle aramızdaki bağ ruh yemek mi? Bunu yapmak için onları nasıl elde ederiz?"

Faunus kafasını Ingram'a çevirmek istercesine başını eğdi. Dakikalar sonra sonunda Mayumi'den uzaklaşarak ona baktı.

"Bunu sormak zorundasınız - size söyleyeceğim tek şey bu. Daha fazlasını bilmemen en iyisi, yoksa hata yapabilirsin." Faunus, dişi yaratıcısının peşinden gidebilmek için Ingram'dan atlayan yavrusunu yakalamakta gecikmedi. "Emerie ile bağ kurmak istediğin için mi soruyorsun?"

Ingram bu soruyu beklemiyordu ve bakışlarını, saçları omzundan aşağı inen tek bir büyük örgü halinde bükülmüş güzel kadına çevirdi. Düşmemenin yolu buymuş gibi kollarını daireler çizdirerek ayak parmaklarının ucuna doğru giderken ciyaklıyordu.

Fark etmedi - kışının üstüne düştü. Neredeyse kıkırdayacaktı. *Çok şirindi.*

Emerie'yi gelinim yapmak istiyor muyum? Onunla bir tür bağ kurmak istediğini biliyordu ama bir geline sahip olmanın neleri gerektirdiğini bilmiyordu.

Peki ya akrabalarımın olan bağım ne olacak?

Aleron onun için önemliydi ama Emerie'nin de önemli olduğunu anlamaya başlamıştı.

Saçlarının parlak rengini ve her ışııkta parlıyor gibi görünmesini seviyordu. Gözleri buz mavisiydi ama onlara baktığında sakinleştiğini hissediyordu. Artık dilini soluk pembe dudaklarının arasından geçirebileceğini ve kafatasının her tarafını öpmelerini sağlayabileceğini bildiğinden, onlardan büyülenmiş ve büyülenmişti.

Onun yüzüne bayılıyor ve boş zamanlarında görebilmek için yüzünün her zaman kendisine dönük olmasını diliyordu. Vücuduna bir şekilde dokunmasına her izin verildiğinde ona duyduğu takdir artıyor ve bunun yokluğu içinde soğuk ve çorak bir his bırakıyordu.

Çilek ve muhtemelen çuha çiçeği kokusu - çünkü Faunus'un buna verdiği adın doğru olduğunu umuyordu - ona hiç düşünmediği bir şekilde şarkı söylüyordu.

Bu onu sürekli endişelendirse de, kızın kısa, küçük ve narin olmasını da takdir ediyordu. Korkunç bir canavar olmak yerine koruyabileceği bir şeydi. Yine de, Aleron'la hiç deneyimlemediği bir yumuşaklığı vardı, zihni mutluluğa düşene kadar kavramak, tutmak ve dokunmak istiyordu.

Onun üzerinde kendi izinin olmasını istiyordu çünkü başka kimsenin ona sahip olmasını istemiyordu. Onu sahipleniciliğine bulaştırmak ve geniş bir yarıçap içindeki herkes *onun kendisine ait* olduğunu bilene kadar boğmak istiyordu.

"Bana cevap vermedin," diye itti Faunus, görüşünü ona geri getirerek.

"Ne hissettiğimi ya da ne istediğimi bilmiyorum. Kesin olarak bildiğim tek şey Aleron'u geri istediğim," diye itiraf etti.

Faunus'un gözleri mavi renkte titreşti ve kafatasını gelinine doğru çevirdi.

"Peki... ona baktığınızda gözünüzün pembeleştiği ve kalbinizin bulanıklaştığı oldu mu hiç?"

Ingram başını öne eğdi. "Hayır. Ben bunu sadece Aleron'la yaşadım."

Belki kalbindeki bulanıklık hissi değil, çünkü bunu Emerie'yle kesinlikle yaşamıştı, ama onun yüzünden gözleri hiç pembeleşmemişti. Öte yandan, Aleron için de hiçbir zaman koyu mora dönüşmemişti ve hâlâ dünya ve küre değişimleri hakkında çok şey öğreniyordu.

Faunus elini kaldırıp burnunun ve dişlerinin üzerinde gezdirerek düşündü. "Kokun onun her yerinde değil, bu yüzden sikiştiğinden şüpheliyim... Onunla düzgün bir bağ kuramadın, belki de sorun budur."

"Bana izin vermeyecek," diye homurdandı Ingram, zihninde bir somurtma hissederek. "Bana karşı temkinli, bu konuda. Sanırım bunun nedeni onu pençelerimle çoktan incitmiş olmam." Bu utanç verici hatırlatma, görüşünü kırmızımsı bir pembeye dönüştürmekle tehdit ediyordu. "Orpheus'un onun için yaptığı gibi bana da nasıl iyileşeceğimi öğretebilir misin?"

Faunus elini indirdi, böylece kucağından kaçmaya çalışan Bitey'in etrafına yerleştirebildi. "Neredeyse tüm büyülerimiz bir tür pazarlık gerektirir. Bunun için yapacağımız pazarlık, onun yerine yaralarını senin taşıman. Hepsi bu, sadece bu takas için irade."

"Kulağa çok zor gelmiyor." Bakışlarını iki dişiye doğru kaldırdı ve Emerie'nin sallanırken burnunu şirin bir şekilde kırıştırmasını izledi. Saç örgüsü arkasından savrulup mavi elbisesine çarptı. "Keşke bunu daha önce bilseydim."

"Acıdan korkmasına şaşmamalı," diye mırıldandı Faunus sessizce, Ingram'ın baktığı yönü yansıtarak. "Ben de bunu hissettim. Alevlerin içimi kemirdiğini hissettim. Bu... bir insanın acı çekmesi için en tatsız şeylerden biri."

Kedi Mavka'nın sözleri sadece kafatasını bir arada tutan altın dolu çatlağa dikkat çekti. "Bunu sana İblis Avcıları mı yaptı?"

"İblis avcıları mı?" Faunus başını geriye doğru kaldırdı ve sonra sessiz ama karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Sanki insanlar bizim türümüzü tuzaga düşürebilirmiş gibi."

Görüşünü kırmızımsı pembe bir renk kapladı ve kollarını savunurcasına kavuşturmak istedi. Küçük bir kızgınlıkla neredeyse kuyruğunu ondan uzaklaştıracaktı.

"Hayır, Jabez yaptı," diye devam etti Faunus. "Bizi nasıl yok edeceğini bulmaya çalışıyordu, bu yüzden beni öldürmek için hangisinin işe yarayacağını görmek için sayısız şey yaptı. Beni ateşe verdi, boğdu, gömdü, atan kalbimi gösterebilmek için göğsümü açtı. Bana ne kadar acı verse de Mayumi, İblis Kral'ın ellerinde çektiğim tüm acıların intikamını almak istiyor, çünkü bunu yavrularımızı kendi başlarına bırakmadan yapamam."

Faunus'un dürüstlüğü üzücü olduğu kadar zihin açıcıydı da. Ingram, Mavka'nın kendisini zayıf gördüğünden emindi, tıpkı dağ kalesinde kapana kısıldığı zaman olduğu gibi.

Bunu Ingram'la paylaşmış olması, kendi savunmasız gerçeğini ortaya dökmesinin tek sebebiydi. Faunus'un yanında gerçekten rahat olduğu tek Mavka olması da buna yardımcı oldu.

"İblis avcıları beni tuzaga düşürmeyi başardı," diye itiraf etti Ingram, bakışlarını Emerie'ye çevirerek onun renkli güzelliğini seyretti ve uzaktan bile olsa onu yatıştırmasına izin verdi. "Ayrıca bana kalbimi de gösterdiler. Garip ama sanki o zamandan beri doğru düzgün iyileşmemiş gibi hissediyorum." Sanki Emerie'nin özünden bir parçayı içine yerleştirmişler gibiydi. "O beni kurtardı."

Cadı Baykuş orada olup yardım etmiş olsa da Ingram, Emerie'nin o olmasaydı onu tek başına kurtaracağına inanıyordu.

"Demek bu yüzden burada," diye yorumladı Faunus. "Kendini nasıl bir İblis Avcısı'nın yanında bulduğunu merak ediyordum. Oradan buraya gelene kadar çok şey olmuş gibi görünüyor. Size katılmasını siz mi istediniz?"

"Hayır. Bana yardım etmeyi teklif etti," diye itiraf etti Ingram başını sallarken, içindeki kemiklerin takırdamasına neden oldu. Faunus'un yavrularından biri bu ses üzerine başını kaldırdı. "Ama evet, çok şey oldu ve kendimi ona giderek daha fazla dokunmak isterken buluyorum. Ona nazik olabileceğimi gösterdim ve pençelerimi nasıl kınına sokacağım ve onun gibi nasıl yürüyeceğim gibi çok şey öğrendim. Benim hakkımda bu kadar kararsızken fikrini başka nasıl değiştirebilirim bilmiyorum."

Faunus gözbebekleri parlak sarıya dönerken derin bir kıkırdama çıkardı. "Üzgünüm ama size yardım edemem. Mayumi sadece kucağıma düşmedi, sürünerek kucağıma geldi. Onu nasıl

kışkırtacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve o bunu yapmasaydı, sanırım hala ailesinin kulübesini çevreleyen ağaçlarda saklanıyor olurdum."

"Bu... ürkütücü," dedi Ingram. Çünkü Emerie de ona aynı şeyi söylemişti.

o yıkanırken çalılarının arasından onu izlemek istedi.

Faunus, doğal sarı gözleri parlarken bir kahkaha krizine girdi. "Belki de öyleydi ama bunu onu korumak için yapıyordum. Her zaman yaptığım gibi."

"Peki sen neye gülüyorsun?" Mayumi sırtarak, ellerini Faunus'un çapraz dizlerinin hemen önünde kalçalarına koymadan önce kasıla kasıla yürüdü.

"Sadece resmi olarak ilk tanışmamızı açıklıyordum," diye cevap verdi Faunus, gözbebekleri daha da parlak bir sarı tonundayken.

Yüzü yorgunluktan pembeleşmiş olan Emerie çılgınca oflayıp puflayarak küçük dişinin yanına geldi. "Evet, ilk seferinde beni yemeye çalıştığın için 'resmen tanıştık' demek zorundasın."

Faunus şakacı bir hırıltıyla Mayumi'yi kucağına sürükledi ve yavrularını yol açmaya zorladı. Yavrular hiç oralı olmadılar ve sanki onun varlığını özlemişler gibi hemen üzerine atladılar. Hatta Bitey, Mayumi'nin kokusunda boğulmak istercesine oval yüzünü hızla ve çılgınca Mayumi'nin karnına sürtmeye başladı.

"Hayatını kurtardığımı unutuyorsun. Hangi çocuk kışın ortasında gece vakti ormana gider ki?"

"Müthiş cesur biri mi?" diye karşılık verdi tek kolunu kaldırıp omuz silkerek. "Ben sadece çok ve benim donarak ölmeme *dayanamadın*."

Ingram onları görmezden gelerek Emerie'ye baktı ve onun Mavka ailesi ile Hayalet dişilerinin etkileşimini izlediğini gördü. Kafatası onun buruşuk ifadesini görünce sarsıldı, yüzünde neden küçük bir incinme belirtisi olduğunu düşündüğünden emin değildi.

Onu da kucağıma çekmediğim için mi?

Yine de, bunu yapmaya çalıştığında, uyluklarına uzandığında, kadın direndi. Bunun yerine, sırtı adamın dizinin iç tarafına gelecek şekilde yere oturdu. Bir tepenin üstündeki çimenli çayırdaki tam olarak böyle oturmuş olsalar da, yanındaki çifte kıyasla... kopuk hissettiriyordu.

Dudakları düz ve sertti, elleri ise dik ve bükülmüş dizlerinin üzerindeydi. Adam adını söylediğinde, kadın cevap vermedi.

"Emerie?" diye tekrarladı, kalın örgüsünü tutup avucunun içinden geçirdi.

"Hm?" diye cevap verdi, çilli ve yaralı yüzünü ona doğru kaldırarak. Ona bir gülümseme verdi ama adam bunun sahte olduğunu hemen anladı. "*Kardeşinle iyi vakit geçirdin mi?*"

Hayır. Faunuslarla yaptığı konuşmalar aydınlatıcı olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da.

Ama kedi Mavka'dan bahsederken neden kardeş kelimesini kullandığını merak ediyordu. Sanki bu bağı daha derinlemesine anlamasını istiyormuş gibi bunu sık sık söylüyordu, oysa bu onun zihninde sadece bir boşluk yaratıyordu. Onlarla birlikte oldukça bu bulanıklık azalıyordu ama zihninin bu kadar karmaşık bir şeyi bir araya getirmesi zaman alacaktı.

"Tahta kılıcı çok iyi kullanıyorsun," diye iltifat etti Ingram, onun dikkatini dağıtmayı umarak - özellikle de her söylediğinde kıvranıyor gibi görüldüğü için.

Onun bunu yapmasından çok hoşlanıyordu.

"Pfft." Emerie gözlerini devirdi. "Her seferinde kıcımlı tekmeledi. Ben bir sürü yara bere içinde kalacağım, o ise tek bir yara bile alamayacak."

"Yine de beni kolumdan çok iyi yakaladın," diye düşündü Mayumi. "Reia'dan daha iyisin ve o kız bazı günler benimle başa çıkabilir." Emerie'ye sırtlamak için başını geriye doğru eğdi. "Aradaki fark, onda korku diye bir kavramın kesinlikle olmaması. Başından beri bana zarar vermekten endişe ettiğini söyleyebilirim. Reia yine de beni bir meydan okuma olarak görür ve beni alt etmeye çalışırdı."

Faunus karnını avuçlayarak hafif bir hırıltıyla, "İşte bu yüzden bu bitene kadar onunla antrenman

yapmana izin yok," dedi.

Mayumi, Emerie'ye göz kırpmadan önce kahverengi gözlerini devirdi. Emerie gülümsedi, ta ki
Mayumi

Faunus'la yüzleşmek için başını kaldırdı, sonra anında öldü. Yüz hatları karardı, kasvetli bir hal aldı.

Onda bir sorun mu var?

Gerçekten zarar görmüş gibi görünmüyordu ama sanki acı çekiyor gibiydi.

Mayumi kıkırdarak yavrularından birini iki eliyle havaya kaldırdığında bile irkildi. Daha sonra burnunu yavrularının burnuna dayadı ve yavruların esnek pençeleri geriye doğru bükülerek mutlu bir şekilde yanaklarını kavradı.

Yüzü solgunlaştığı için Ingram pençesinin parlak kıvrımını Emerie'nin yanağına doğru çekti. "Bir sorun mu var?"

"Ha?" diye homurdandı, sanki onu düşüncelerinden koparmış gibi yüzünü hızla onunkine çevirdi. "Yok bir şey. Sanırım sadece acıktım." Sonra hafif bir kahkaha attı. "Eğitim insana bunu yaptırabilir. Eskiden loncadaki eğitim seanslarından sonra at gibi yerdim."

Neden bunun bir... yalan olduğunu hissetti? Ya da en azından yarı gerçek.

Emerie gülümsemek ve neşeli görünmek için elinden geleni yapıyordu... gerçekten de öyleydi. Ya da en azından iç sıkıntılarını herkesten elinden geldiğince saklamaya çalışıyordu.

Gözlerini ondan nadiren ayıran Duskwalker için bu imkânsız görünüyordu. Bu konuda da gittikçe kötüleşiyordu, sanki onda bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Patlamadan onu daha ne kadar başından savabileceğini merak ediyordu.

Kendini bu şekilde hissederken, bir dahaki sefere usulca ve sessizce iyi olup olmadığını sorduğunda patlamasına ramak kaldığını biliyordu.

Ona neden üzgün olduğumu söylemek istemiyorum. Her ne kadar buna sebep olan durum olsa da, bu onun dışında kimsenin hatası değildi. Tanrım, kendimi çok küçük hissediyorum.

Ve bu sevimli küçük ailenin evinde oturduğu süre uzadıkça, bir kanca göğsünün derinliklerine daha fazla batıyordu. Onu parçalayacak mıydı, yoksa yüzeye çıkmayı mı bekleyecekti?

Ingram'la birlikte Mayumi ve Faunus'u evlerinde rahatsız ediyormuş gibi hissediyordu ama kendilerine ödünç verilen çadırdan başka gidecek yerleri yoktu. Yine de Mayumi, Emerie'ye akşam yemeği pişirmeyi teklif etmişti ve onun misafirperverliğini reddedip kaba görünmek istememişti.

Emerie bugün neredeyse her anını Mayumi'yle geçirmişti. Evet, bunun bir nedeni Ingram'dan kaçınmaktı, çünkü Faunus'un yanında mutlu görünüyordu, nereye giderse gitsin onu takip ediyordu çünkü mecbur kalmadıkça Mayumi'ye yaklaşmıyordu. Bir diğer nedeni de kadının etrafında bir İblis Avcısı arkadaşının olmasından mutlu görünmesiydi.

Kendi sektörlerindeki farklı yaşamları hakkında konuşmuşlar, benzer hikayeleri anımsamışlardı. Mayumi babasından ve onun izinden gitmek için loncaya katıldığını bahsetmişti.

Emerie bundan sonra paylaşmayı zor bulmuştu.

Aynı yolda yürümüşlerdi ama kadersel bir karar, dünyalar kadar ayrı oldukları anlamına geliyordu. Her zaman da ayrı dünyalar olacaktı. Emerie uzun zamandır yaptığı seçimden bir şekilde pişmanlık duyuyordu ama bu onu boğmakla tehdit ettiği ilk andı.

Bu konuda konuşmamış olsalar bile Emerie, Mayumi'nin bunun farkında olduğundan emindi.

Kadın fazla hesapçı görünüyordu ve son derece keskin bir gözü vardı. Mayumi'nin yüz hatlarının gerildiği ve sessizleştiği ya da yardım etmek amacıyla konuşmayı veya olan biteni yeniden yönlendirdiği zamanlar oldu.

Olmadı.

Emerie ona güven verici ve minnettar bir gülümseme verdiğiğinde değil, sorunu ortaya dökmediği için minnettardı.

Yine de bu Ingram'ı durdurmadı.

Beklentiyle Emerie'ye bakmadığı zamanlarda, başını eğip seğirterek bebek Duskwalker'lardan birine bakıyordu. Kuyruğu Emerie'nin bileğine ya da ayak bileğine dolandığında daha sıkı kıvrılıyordu. Ya da onun gerildiğini hissedirdi. Ayrıca diğer çift birbirlerine karşı tatlı davrandığında da bunu yapıyordu ve gözbebekleri parlak bir yeşile dönüşüyordu.

Kıskanmıştı.

Ne isterse istesin, Emerie'den sahip oldukları şeyi asla alamayacaktı. Eğer onu zorlamaya kalkarsa, Emerie'nin kırılacağını biliyordu ve bu onun için adil değildi. Geçmişteki seçimleri onu ya da hayatını etkilememeliydi ve bu durum, aralarına bir çizgi çekmesi gerektiğini daha iyi anlamasına neden oluyordu.

Hayır, sadece bir çizgi değil, bütün bir alan.

Peçe'ye geleli iki günden az olmuştu ve şimdiden İblis Kral'ın peşine düşüp tüm bunlara bir son vermek için sabırsızlanıyordu. Ya ölecekti ya da başarılı olacaklardı ve o da en yakın köy ya da kasabaya bırakılmayı isteyecekti.

Bunlar onun planlarıydı... kalbinin ona istediğini söylediği şey olmasa bile.

Ingram kuyruğunu tekrar ona doğru sıktı ve o da masadan kalkıp mutfaktaki Mayumi'ye doğru baktı. Nabzı aciliyetle atıyordu. *Yemek ne zaman hazır olacak?*

Ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk saklanabilirdi.

Ingram daha çadıra girmeden uyuyakalırsa, belki de onun kendisine yakından dokunmasını engelleyebilirdi. Belli ki içini kemiren yalnızlığını dindirmek için yanına uzanarak aradığı rahatlığı ondan esirgemeyecekti. Kendini korumak için çaresizce kuyruğunu tekmelemek istediğinde onu uzaklaştırmamasının nedeni de buydu. Çünkü gizliden gizliye, derinlerde bir yerde, kendisinin de acınası bir şekilde bunu arzuladığını biliyordu.

Ingram'dan hiçbir insanın muhtemelen hoşlanmaması gereken bir düzeyde hoşlandığını biliyordu. Bir Duskwalker'a karşı hisler beslemekte yalnız olmadığını anladığından beri bu durumla başa çıkması daha da kolaylaşmıştı. Kendilerine aşık olan üç kadınla daha tanıştıktan sonra bunu yapmamak zordu.

Onlara dokunmayı, onları öğrenmeyi, onları memnun etmeyi arzulayan tek kişi o değildi, sırf karşılığında bunu yapabilsinler diye. Umutsuz duygularına rağmen, sadece bu düşünce bile meme uçlarının kendi iradesi dışında diken diken olmasını sağladı.

Ancak, Ingram onlarınki gibi bir hayat istiyorsa, o zaman onun için uygun insan değildi.

Yeni bir tane bulabileceğinden emindi, daha iyi bir tane. Sayamayacağı kadar çok yönden kırılmamış bir tane. Hata yapmamak ve onları korkutmamak için ona öğrettiği her şeyi kullanabilirdi, Emerie'nin onu kazara incittiği ya da korkuttuğu zamanlara aldırдыğı yoktu.

En azından onu daha parlak bir geleceğe hazırladığını umuyordu. *Muhtemelen bir parçası olamayacağım bir gelecek.*

Tanrım, bu neden onun gözlerinin dolmasına neden oldu?

Ingram onun titrediğini fark edince, "Emerie, üşüdüysen seni ısıtabilirim," diye teklif etti. İri elini kızın sol uyluğunun üzerine koydu.

Bazı nedenlerden dolayı yara izleri daha hassastı ve her zamankinden daha fazla utanıyordu.

"Hayır, ben iyiyim," diye güvence verdi.

Üşüdüğü için titremiyordu. Titriyordu çünkü zihni çenesini kapatmıyordu ve onu rahatsız etmeyi bırakmasını diliyordu. Güzel insanlarla dolu bu sıcak evde geçirdiği zamanın tadını çıkarmak

istiyordu.

Bana baskı yapmayı bırak, diye sessizce ona yalvardı.

Öyle demek istememişti. Sadece önemseydiğini gösteriyordu ama şu anda kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. İster şimdi ister gelecekte olsun, onu inciteceğinden endişe ediyordu ve bunun suçluluğu şimdiden derisini kaşındırıyordu.

Daha da kötüsü, Mayumi tavada bir şeyler karıştırırken Faunus ona arkadan yaklaştı. Ne yaptığını sorarken boynunun yan tarafını yaladı, yiyeceğinden değil ve onu yaklaştırmak için elini omzuna koydu.

Çocuklarından biri onun üzerinden sürünerek elinin üzerine çıktı.

Emerie, Mayumi ve ailesiyle tanıştığında ilk başta Mayumi'nin onlara karşı soğuk bir anne olduğunu düşünmüştü. Onları kucağına almamış ve sadece Faunus yakınlardayken üzerine yürümelerine izin vermişti.

Ancak bugün Emerie ile konuşup biraz daha yakınlaştıktan sonra Mayumi'nin onlara olan sevgisi değişti. Onlara sarıldı, asla anlayamayacak olsalar da onlarla konuştu ve hatta açıkça onlara sokuldu.

Bu, Emerie'nin zaten sahip olduğunu görebildiği sert ve yıpratıcı kişiliğinden tamamen farklıydı.

Sonunda Mayumi'nin Ingram ve Emerie'nin varlığı nedeniyle onlara mesafeli davrandığını, değerli çocuklarını onları en iyi koruyabilecek ebeveynin yanında tuttuğunu fark etti: Faunus. Bugünden önce onlar hâlâ yabancıydı. Aileleri için tehdit oluşturunyorlardı.

Onların güvenliği için onlarla geçirdiği değerli zamandan vazgeçmişti.

Emerie, Faunus'un Mayumi'den uzaklaşmasını izledi. Başı dikleşmeden önce sadece üç adım atabilmişti.

"Hey!" diye sızlandı. "Geri ver onları!"

Faunus çaldığı çocukla birlikte kaçarken içinden gelen kıkırdama karanlık, yaramaz ve şeytaniydi. Mayumi elinde sarı, yağlı sos damlayan bir kaşıkla onu kovaladı.

"Günün büyük bir bölümünde sendeydiler," diye devam etti.

Emerie, Faunus'un kıkırdarak verdiği yanıtı yakalayamadı; kulaklarına loş ve duyulmaz geliyordu.

Bugün bunu daha fazla yapamayacağım. Faunus belli ki gelini ve ailesiyle birlikte olmak istiyordu, bir yerlerde tembellik etmediği her fırsatta ona takılıyor ve sataşıyordu.

Bu onu öldürüyordu.

Emerie fark edilmemeyi umarak olabildiğince sessiz bir şekilde sandalyeden kaydı. Ayağa kalkmak üzere olan Ingram'a elini uzattı.

"Lütfen, *lütfe*n, orada kal. Biraz hava almaya ihtiyacım var."

"Emerie," diye mırıldandı, çıkışa doğru ilerlerken kafatası onun yönünü takip ediyordu. Gözbebeklerinin renginin değişip değişmediğini görmek için ona bakmaya dayanamıyordu.

Gittiğinin başka biri tarafından fark edilip edilmediğini bilmiyordu ama fark edilmemesini umuyordu. Hava almaya ihtiyacı vardı. Onların mutluluğu, sevgisi ve şefkatiyle boğulmamış birkaç dakikalık temiz, taze havaya ihtiyacı vardı.

Lanet hayatının çoğunda olduğu gibi soğukta, tek başına olmak için sadece beş dakika.

Kendisine *ait* olmayan çadıra gitmek yerine, açıklığın biraz ötesine, ormanın sınırına doğru yürüdü. Bir ağacın yanına oturdu. Kollarını dizlerinin üst kısmına dolayarak sadece nefes aldı ve içinde istemediği tüm o korkunç duyguları dışarı atmaya çalıştı.

Kendini küçük, kindar ve kıskanç hissediyordu ve bu duygulardan kurtulmayı her şeyden çok istiyordu. Böyle hissetmekten nefret ediyordu; onlar bunu hak etmiyordu.

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladığında, "*Kes şunu*" diye düşünerek kendine ters ters baktı.

Durdur şunu. Durdur şunu!

Titreyen eliyle avucunun iiyle yanağını sildi.

Evin olduğu yönden gelen bir dal çatırtısı göğsündeki öfkenin alevlenmesine neden oldu.

"Ingram, sta-" dedim. Uzun siyah saçlı bir kadının kendisine yaklaştığını görünce sözleri kesildi. "Oh. Um." Kadına gülümsemeden önce utanarak dökülen birkaç damla gözyaşını silmek için yanaklarını sildi. "Hey, Mayumi. Dışarı ıkmana gerek yoktu."

"zgnm," diye mırıldandı Mayumi. "Zor olduğunu biliyorum-"

Emerie'nin yüz hatları bir yaltaklanmaya dönüştü. "Lütfen dur. Seninle hiçbir ilgisi olmayan bir şey için kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Senin ve ailen için mutluyum."

"Biliyorum." Eğildi ve elini Emerie'nin omzuna koydu. "Ama bu yine de seni nasıl hissettirdiğini engellemiyor. Ben anlıyorum ama Faunus anlamıyor, bu yüzden sana karşı pek düşünceli davranmıyor."

Emerie hemen onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve ayağa kalktı.

"Kimsenin benim için hayatını değiştirmesini ya da düşünceli davranmasını istemiyorum. Buraya gelip benden özür dilemek zorunda hissettiğin gerçeği beni daha da kötü hissettiriyor, sanki böyle hissettiğim için lanet olası bir caniymişim gibi. O yüzden lütfen beni yalnız bırak."

Mayumi bir elini saçının tepesinde gezdirdikten sonra i geçirdi ve saçını at kuyruğunun uzun kısmına doğru taradı.

"Loncadan nasıl atıldığımı size söylemedim."

"Dur tahmin edeyim," diye alay etti Emerie. "Bunu yapacağın konusunda yalan söylediğini öğrendiler."

"Evet, hemen hemen." Yanağını ovuşturdu. "Sana söylediğim gibi, babam gerçekten yüksek rütbeli bir Yaşlı idi. Bunu benim yaptığımı uydurmayı başardı, ama bir görevde yakalandım. Geleceğimin elimden alınmasını istemediğim için sadece taburcu edilmekle kalmayıp hapsedilebileceğimi bile bile bunu yapmayı seçtim. Seçme şansım olsun istedim."

Emerie, "Ben *bir* seçim yaptım ve şimdi bununla yaşamak zorundayım," derken sesinin bu kadar kızgın ve sarsılmış çıkmamasını diledi.

Ellerini sıkıp sıkıp açarak savunma sertliğini dışarı atmayı umdu. Bu nafileydi ve sadece ellerinin endişeden ne kadar nemli olduğunu fark etmesine neden oldu.

Mayumi, "Söylemeye alıştığım şey, seni anladığım," dedi. "Neden zgn olduğunu anlıyorum ve bilmeni isterim ki evimde bulunabilir ve nasıl hissediyorsan öyle davranabilirsin. Bunu saklamak zorunda değilsin. Ben hayatımı değiştiremem, sen de nasıl hissettiğini değiştiremezsin ama kendini bizden uzak tutmaya çalışmanın bir anlamı yok, bu seni daha da yalnız hissettirecek."

"Anlamıyorsun, tamam mı?" Emerie gözlerinin dolmasını engellemek için dişlerini sıktı - çok az tanıdığı birinin önünde ağlamayı reddediyordu. "Mesele sadece sen, ailen ya da loncada yükselebilmek için rahmimi aldırmayı seçmiş olmam değil. Histerektomi yaptırmayı seçtim çünkü bir hedefim vardı ve yeterince uzun yaşayacağımdan, hatta aile kuracak birini bulacağımdan şüphe ediyordum."

Mayumi kollarını kavuşturmuş, Emerie'nin hayatında çok sık gördüğü saldırgan bir duruşla ayaklarını iki yana açmıştı. Temkinli. "O zaman anlayabilmem için bana açıklar mısın?"

Emerie bakışlarını kaçırmaktan kendini alamadı, bir anda kendisini üç katı büyüklüğünde hissedenden bu kadından başka bir yere bakmak istemiyordu. Biri nasıl olur da o kadar santim aşağıdan onun üzerinde ykselebilirdi?

"İstemiyorum," diye homurdandı.

Eğer her şeyi dışarı vurursa, her şeyi söylerse, Emerie bunları nasıl içine atıp saklayacağını merak ediyordu. Nasıl görmezden gelebileceğini merak ediyordu.

Mayumi bir kahkaha attı. "Korkak."

"Affedersiniz?" Emerie soluk soluğa ona döndü.

"Ben başkalarına karşı nazik davranacak türden bir insan değilim. İnsanlara karşı çok düşük bir toleransım var.

Genel olarak, zaten bu yüzden bir Duskwalker ile birlikteyim. Yani Emerie, senden gerçeği saklamayacağım, tıpkı başkasına saklamayacağım gibi." Sonra omuz silkmek için kolunu kaldırdı, çenesi kalktı. "Kendi lanet duygularından o kadar korkuyorsun ki onlar hakkında konuşamıyorsun bile. Eğer bu korkaklık değilse, nedir bilmiyorum."

Emerie ne yaptığını biliyordu. Kibarca sormuştu ve Emerie reddetmişti. Mayumi şimdi Emerie'nin açılmasını sağlamak için farklı bir taktik deniyordu ve ne yazık ki işe yaramıştı.

Ve kadının soğukkanlı ifadesinin hiç değişmemesine bakılırsa, bu patlamayı daha başlamadan bekliyordu.

"İyi mi? Lanet olası gerçeği bilmek istiyor musun?" Emerie ısırdı. "Evet, seni ve aileni kıskanıyorum çünkü ben kısırım ve kendi aileme sahip olamıyorum. Kendin olmaktan vazgeçmeni mi istiyorum? Hayır, hiç de değil. Ancak bu beni incitiyor ve bugün beni buraya getiren şey bu olsa bile yaptığım şeyden pişmanlık duymama neden oluyor."

Derin bir nefes aldı ve geri kalanının serbestçe akmasına izin verdi.

"Tek istediğim nefes almak için lanet olası beş dakikaydı. Tek istediğim buydu. Kendimi toparlamak ve düşüncelerimi bir araya getirebilmek için yalnız kalmak. Ama ne zaman bunu yapmaya çalışsam Ingram beni takip ediyor ya da sen ediyorsun. Kendimi boğulmuş hissediyorum."

Sonra, gözyaşları iyi geldi ve hiçbir diş sıkma ya da irade gücü onları durduramadı.

Gözyaşları ve saçma sapan kelimelerden oluşan bir baraj yıkılmıştı.

"Ve bana umutla bakmaya devam ediyor ve ben durmasını istiyorum çünkü onun için bunların hiçbirini yapamam. Ondan hoşlanıyorum, Mayumi. Şimdiden içimde büyüdüğünü hissedebiliyorum ama onun gelini olmayacağım. Burada onunla birlikte olmamın, benden bunu istemeye başlamasına neden olacağından endişeleniyorum ve bunun beni nasıl hissettireceğinden korkuyorum. Duygularını incitmekten ya da beni başka türlü ikna etmenin bir yolunu bulacağından korkuyorum çünkü o çok tatlı ve sevecen ve bu ona dünyaları vermek istememe neden oluyor. Ama eğer kendi çocuklarını istiyorsa, o zaman gidip başka birini bulmalı ve beni bırakmak istemiyormuş gibi kuyruğunu bileğime dolamayı bırakmalı."

"Onunla bu konuda konuşabilirsin," diye araya girdi Mayumi. "Faunuslar hayat kurma arzusuna sahiptir, ancak Magnar bir hayat sahibi olduktan sonra bunu yapmaya daha az meyillidir."

"Bunu ona açıklamak istemiyorum," diye itiraf etti Emerie. "Fark ettin mi bilmiyorum ama Faunuslar ve Ingram aynı insanlık skalasında değiller. Ona açıkladığım şeylerin yarısı gözden kaçıyor ve temelleri anlaması için farklı şekillerde söylemem gerekiyor. Bu benim için gerçekten hassas bir nokta ve bunu gözyaşlarına boğulmadan nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bir şeyleri isterse gerçekleşeceğini düşünüyor gibi görünüyor. Ona Aleron'un sihirli bir şekilde diriltilemeyeceğini anlatmaya çalıştım ama bunu kabul etmiyor. Beni gelini olmaya ikna etmeyi başarır ve çocuk arzusunu bana dayatırsa, yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremeyecekken, sanırım beni içten içe parçalayacak. Eğer isterse onun gelini olamam, çünkü bu benim yeterince iyi olmadığım, asla yeterince iyi olamayacağım anlamına gelir ve sonunda bana bağlandığına pişman olur."

Yüz hatları Emerie için yumuşarken Mayumi'nin ağzı belirsizlik içinde yana çekildi. "Benim ve Faunus'un bu konuda onunla konuşmamızı ister misin?"

Emerie yüzünü kapatırken, "Tanrım, olamaz," diye inledi. "Bunun gerçekten bencilce olduğunu biliyorum ama ben... Onun bu yüzden değişmesini istemiyorum. Beni sevgisiyle boğuyormuş gibi hissediyorum ve yine de bunu o kadar çok arzuluyorum ki beni kollarının arasına çekip toz haline gelene kadar sıkmasını diliyorum. Ya ona söylersen ve benden nefret etmeye başlarsa? Zaten kendimi yabancı gibi hissediyorum ve ben... Eğer o yanımda olmasaydı burada olmaya bir saniye bile katlanabileceğimi sanmıyorum... daha iyi."

Yalvarırcasına onlara bakabilmek için ellerini yüzünden çekti.

"Birdenbire beni görmezden gelmeye başlarsa bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Bunu düşünmek bile acı veriyor. Sanırım

Kaçmak için Peçe'ye doğru koşar ve yol boyunca ölmemeyi umardım."

Her nasılsa, Mayumi'nin sessizliği ve rahatlatıcı elini uzatmaması... yatıştırıcıydı. Şu anda tam da ihtiyacı olan şey buydu. İçini dökerken çenesini kapatıp onu dinleyecek birine, sempatik bir kucaklama için onu yanına çekmeyecek ve çocukmuş gibi üzerine titremeyecek birine.

Büyük kız sorunları vardı. Sözlerle ya da eylemlerle kolayca çözülemez ya da düzeltilemezlerdi. Öylece ortadan kaybolmuyorlardı.

Onlar gerçek, geçerli ve değiştirilemezdi.

Yapılacak tek şey Emerie'nin onlara nasıl tepki vereceği ve kendini nasıl göstereceğiydi. Birdenbire ikinci bir rahme sahip olamazdı ama her zaman birilerinin onu seveceğini ummuştu.

Yapmak zorunda oldukları için değil, ne olursa olsun, ama onlar için o kadar çok şey ifade ettiği için hiç önemli değildi. Bu sevginin daha da saf olup olmayacağını merak etti, çünkü bu sevgi tamamen kendisiyle ve onlarla ilgiliydi, ona hiçbir şey katma beklentisi yoktu.

Bu seçimi yapmış olsa bile, kalbinde suçluluk duygusuyla lekelenmemiş koşulsuz sevgiyi herkes kadar hak ettiğini biliyordu.

Sadece birinin ona vermesini bekliyordu.

Onun Ingram olmasını istiyordu. Çirkin gerçeği öğrenmekten çok korkuyordu ve bir süre daha bir fantezinin içinde yaşamayı tercih ediyordu.

İblis Kral'a karşı savaşırken ölme ihtimalim var. Ölme ihtimalime karşı bunu saklamak istemem yanlış mı?

İkisinden de daha fazlası için bir söz yoktu. Ingram ondan ruhunu istemeye karar verirse, ona gerçeği söyleyecekti çünkü bilmesi gerekiyordu. Öylece ortaya çıkıp ona verememesinin nedeni buydu.

Nasıl tepki vereceği ona ne yapacağını söyleyecekti. Sonrasında söyledikleri ya onu şu anki yolunda kararlı kılacaktı ya da pes edip sadece onun olacaktı.

Eğer o gün gelirse, onun kalbini ve ruhunu aynı anda alacağını ve bunu tamamen kabul edeceğini umuyordu.

Eğer onunla hiç bağ kurmadıysa, bağ kurmak istemediyse, o zaman bu zaten hiçbir zaman bir sorun olmazdı. Sadece sebepsiz yere endişeli ve kaygılı olurdu.

Aleron'u ne kadar çok geri istediğini ve bu yolda Emerie'nin feda edilmesini pek de umursamadığını düşününce, onun önceliklerinin nerede yattığını bildiğini hissetti.

Ve o Emerie değildi.

Zaten bir önemi yoksa ona söylemenin ne anlamı var?

"Tanrım, çok karışık bir durumdayım," diyerek gülmeye çalışan Emerie, Mayumi'ye bakmadan önce ellerini ovuşturdu.

Dudakları karşılık veren bir mizahla inceldi, ama çabucak soldu.

"Kendine güvenin yok." "Oof," diye ofladı Emerie. "Bu hiç hoş değil."

"Bu doğru değil mi?" Mayumi gözlerini Emerie'nin üzerinde gezdirdikten sonra tekrar yukarı bakarak cevap verdi. "Eğer yardımı olacaksa, bir sürü ölümcül kusurum var. Şanslıyım ki Faunus bir sebepten dolayı bana aptalca bağlandı. Dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı yalnız öleceğimi düşündüm."

"Artık hiç ölmeyeceksin."

Mayumi'nin dudakları büküldü. "Hatırlatma bana," diye homurdandı yüzünü ellerinin arasına alırken. "Onunla sadece dokuz aydır birlikte olduğumu biliyor muydun? Hassas bir konuya değindiğim için üzgünüm ama şimdiden üçüncü çocuğumuzu yapıyoruz. Bu gidişle dünyanın yüzlerce Duskwalker tarafından istila edilmesinin tek sebebi ben olacağım. Biz farkına bile

varmadan insanlığın soyu tükenecek."

İçini döktükten ve nihayet telaşlı zihnini toparlamak için biraz zaman bulduktan sonra, konu o kadar da daraltıcı gelmedi.

Zayıf ama içten bir kahkaha attı.

Ta ki çok önemli bir şeyi fark edene kadar. "Dokuz ay mı?!"

Mayumi'den bir kahkaha patladı ve gözlerinin kenarları kırıştı.

"Yeterince uzun sürdü. Evet, bebek Duskwalker'ların gebelik süresi bir aydır. Organları ya da kemikleri yok, o yüzden yapacak pek bir şey yok. Herkesin yardımını için buraya ilk geldiğimde her şey benim için tuhaftı ve buraya geldiğimizde patlamak üzereydim. Sadece üç haftadır seyahat ediyorduk." Uzaklara bakarken kahverengi gözlerini neşe doldurdu. "Bunu görmeliydin. Faunus'a cehennemi yaşattım ve alerjilerim o kadar kötüydü ki ona beni acılarımdan kurtarmasını söyledim. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemeyecek kadar pişman olmamasına şaşırdım."

"Şimdi iyi görünüyorsun," dedi Emerie, hâlâ o bir ay olayının etkisindeydi. *Bir ay mı?!*

"İlkinden sonra daha kolay oluyor. Görünüşe göre, tüm bu 'içimizdeki karanlık' olayına alışmamız gerekiyor." Mayumi bir adım öne çıktı ama başını eğerken ona dokunmadı. "Şimdi daha rahat hissediyor musun?"

"Evet, sanırım," diye homurdandı Emerie, lanet yüzünü tekrar silmeden önce boynunun yan tarafını ovuşturdu, bu sefer kuruyan gözyaşlarını temizlemek için. "Bana bir iyilik yapar mısın? Bundan başka kimseye bahsetmesen olur mu? Yüzüm zaten insanların bana odada bir fil varmış gibi davranmasına neden oluyor ve bunun daha da kötüleşmesine ihtiyacım yok."

"Yüzünde hiçbir sorun yok." Mayumi geri çekilirken içini çekti. "Hawthorne Keep'te çok daha kötülerini gördüm ve Delora ya da Reia'nın bu yüzden sana farklı davranacağından şüpheliyim. Ama evet, elbette, iyi. Bu gece konuştuklarımızı kimseye anlatmayacağım." Sonra dudaklarını büzdü. "Faunus hariç. Bir şeyi merak ettiğinde, bunun yalan olmasına izin vermez. Ben pes edene kadar peşimi bırakmaz."

Emerie kıkırdadı. "İyi. Bu arada ondan hoşlanıyorum. Oldukça komik biri."

"Evet, o harika." Sonra Mayumi ayaklarından birini geriye doğru kaydırды. "Akşam yemeği için içeri gelmek ister misin, yoksa çadıra mı gitmeyi tercih edersin? Yalnız kalmak istemezsen oynayabileceğimiz masa oyunlarım var. Eğer istemiyorsan, dinlenebilmen için Ingram'ı senden biraz daha uzak tutmanın bir yolunu bulabileceğimize eminim. O ve Faunus zaten Sleepy ile yakalamaca oynamıyorsa şaşırirım. Etrafa fırlatılmaktan gerçekten hoşlanıyorlar."

Emerie'nin 'ne oluyor lan' diyen yüz ifadesi karşısında Mayumi'nin dudakları mizahla kıvrıldı. Nefesini tutarak minyon eski Zebani Avcısı'na cevap verdi. "Sorun değil. Gerçekten içeri girmek istemiyorum ama Ingram'ı tutmak zorunda değilsin. Oldukça iyi sarılıyor."

Şu anda, nedenini bilmeseydi bile, büyük, tatlı, yapışkan Duskwalker'ın kendisini daha iyi hissettirmesini her şeyden çok istiyordu.

İstemesem de onunla konuşmam gereken bir şey var.

Onunla tanıştığı ilk geceden, zindandaki o masaya bağlandığı andan beri kalbinde ve göğsünde bir asit çukuru gibi duran bir şeyi ona söylemesi gerekiyordu. Buraya gelene kadar ertelediği bir şeydi bu.

Emerie bu konudaki suçluluk duygusuyla daha fazla bekleyebileceğini düşünmüyordu. Bu, konuşana kadar aralarına ördüğü bir duvardı. Korkudan ona yaklaşmasına izin vermeyen bir duvar.

Onun kendisine tekrar dokunmasına izin vermeden önce gitmesi gerekiyordu.

Umarım bu yüzden benden nefret etmez.

Mayumi ve Faunus'tan kaçmak Ingram'ın düşündüğünden daha zor olmuştu.

Dişi, arkasında Emerie olmadan içeri girdiği anda gitmeye çalışmıştı. Mayumi ona yemek hazır olana kadar beklemesini, böylece yemeği Emerie'ye verebileceğini söylemiş, insanların mutlu olmak için beslenmeye ihtiyaç duyduklarını anlatmıştı.

Bu yüzden, sinirlenerek kışını yere koymuş ve beklemeye başlamıştı.

Hayatı buna bağlı olsa bile adını koyamayacağı çeşitli eşyalardan oluşan bir tabağı aldıktan sonra, gecenin karanlığında dışarıya doğru yürüdü. Açık alana çıkmamıştı ve kokusu çadırın bulunduğu koğuşun diğer tarafında daha güçlüydü.

"Emerie?" diye seslendi usulca yaklaşırken, 'kapıyı çalması' gerektiğini öğrenmişti. Gerçi kumaş malzemeye nasıl vurması gerektiğinden emin değildi, bu yüzden aklına gelen en iyi şey buydu.

Çadırın kapısının dışında, tam kadın cevap verirken pençesini içeri soktu. Girmeden önce içeriye bir göz attı ve kadının sanki yatıyormuş gibi battaniyenin altında oturduğunu gördü. Zaten üzerinde beyaz bir uyku önlüğü vardı.

Beni beklemedi. Bu durum onu biraz incitti ve gözbebekleri maviye döndü.

"Yeterince uzun sürdü," diye mırıldandı, gözleri sersemlemişti. "Ben de tam uzanmak üzereydim." İşte böyle, onun acısını hafifletmişti.

Ingram onun önünde diz çöktü ve yemek tabağını ona uzattı. "Mayumi yediğinden emin olmamı söyledi."

"Gerçekten aç değilim," diye cevap verdi, sonra da uzanabildiği kadar uzağa yere bıraktı.

Sonra kadın doğruldu ve Ingram gözlerini onun üzerinde gezdirdi.

Yüzü çizilmiş, yanakları ve burnu şişmiş görünüyordu. Hatta gözyaşlarının iziyle biraz pembeleşmişti ve adam ona uzanmaktan kendini alamadı. Yanağını okşayabilmek için başının yan tarafını kavradı.

"Sorun ne Emerie?" diye sordu, Emerie bugün bu soruyu ona yönelttiği diğer hiçbir seferde yanıt vermemiş olmasına rağmen.

Şimdi yalnızdılar, bu yüzden sonunda onun bu konuda konuşacağını umuyordu. *Güvenmediği insanlarla paylaşmayı sevmez.*

Başını öne eğdi. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Üzgünüm ama bu konuda konuşmak acı veriyor ve nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Ingram elini aşağı kaydırды, böylece pençesinin düz kenarını çenesinin altına yerleştirerek yüzünü yukarı kaldıracı. "Benimle konuşmak istememen hoşuma gitmiyor. Tüm sırlarını bilmek istiyorum, Emerie."

Kadın dizlerinin üzerinde dönüp kollarını göğsüne doğru uzatarak ayağa kalktığı anda şaşkınlıkla başını geriye attı. "Onun yerine bana sarılabilir misin?"

Bana doğru uzanıyor. Ve gözleri ona dünyadaki en güvenli yaratılmış gibi bakarken sıcaktı. Onu ya da onu yakınında tutma arzusunu nasıl inkâr edebilirdi?

Adam öne doğru eğilip avucunu ve ön kolunu kışının altından geçirdiğinde hiç irkilmedi, böylece yüzünü adamın sert boynunun yan tarafına gömebilene kadar onu kaldırılabildi. Hâlâ iki dizinin üzerine oturmuş, kalçalarını hafifçe ayırarak onu sıkıca tutuyordu. Kızın yumuşak arka tarafı ön kolunun üzerine güvenli bir şekilde tünemişken kalçasının alt tarafını kavradı, diğer eli ise pazularını tutabilmek için sırtına doğru kaydı.

Emerie kollarını onun omuzlarına dolamış, ayaklarının topuklarını da sırtına bastırmıştı. Dar ve ince belinin Emerie'nin kalçalarının arasına sığmasına şükreliyordu ama geniş kalçalarının böyle bir muamele görmeyeceğinin de farkındaydı.

Onun güçlü kollarında sıcak, yumuşak ve hafifti.

Rahatça arkasına yaslanabilmek için kuyruğunu bacaklarına ve dizlerine doladı. Ağlamaya başlamadı, en son kucaklanmaya ihtiyaç duyduğunda beklediği şey buydu, ama kollarında gevşedi ve durgunlaştı.

"Ingram," diye başladı. Dudakları Ingram'ın boynundaki hassas pullara değdi ve Ingram'ı kuyruğunun ucuna kadar heyecanlandırdı. "Sana kötü bir şey yaptığımı ve bundan pişman olduğumu söylesem bana inanır mısın?"

"Evet," dedi kolayca, onun uzun, ipeksi saçlarını okşamaya başlamak için can atıyordu.

Onunla daha fazla sır paylaşacak mıydı? Belki onu ağlatanları değil ama yine de derin olanları? Bu konuda kendinden geçmişti.

Ayrıca, bu güzel kadın ona karşı utanmasını gerektirecek kadar korkunç ne yapmış olabilirdi? O bir Mavka'ydı. Çok daha kötü şeyler yaptığından emindi.

"Beni affeder misin?" diye fısıldadı.

Ingram başını eğdi, biraz kafası karışmıştı. İçini parçalayan heyecanın yerini hızla bir belirsizlik damlası aldı.

"Emerie?" diye sordu, geri çekilmeye çalıştı ama Emerie tüm uzuvlarıyla daha sıkı sarılınca bunu başaramadı. Onu kırmaktan endişe ediyordu, bu yüzden zorlamadı.

"Lonca tarafından yakalandığın geceye dair ne kadar şey hatırlıyorsun?"

Kötü bir his sırtındaki ve bacaklarındaki dikenleri kaldırdığında kuyruğu kıvrıldı. "Öfkelendiğimde anılarım bulanıklaşıyor. Sadece bazı parçaları hatırlıyorum."

"Birinin üzerine çıkıp gaganı bağladığını hatırlıyor musun?" diye sordu sesi titreyerek. "Ve aynı kişi boynundan kuyruğuna bir ip bağladı, böylece onu düzgün kullanamadın mı?"

Ingram geçmişini düşünmeye çalıştı ama o gece çok fazla kokunun, çok fazla insanın ve gerçekten hatırlanamayacak kadar çok acının çarpıştığı bir karmaşaydı.

"Bu şeylerin olduğunu hissettiğimi hatırlıyorum," diye ciddiyetle itiraf etti, gözbebekleri anılar karşısında maviye dönüyordu. "Ama hayır, bunu kimin yaptığını bilmiyorum."

"Eğer o kişi gaganı ya da kuyruğunu kapatmadıysa, Ingram, başka birinin kapatmış olabileceği doğru. Ancak bu kesin değil. Sadece beş kırbaç taşıyıcısı vardı ve o sırada ikisi çoktan ölmüştü. Herkesi öldürüp kaçmış olabilirsin. Yaşadığın onca acıyı çekmemiş olabilirsin."

"Bu konuşma hiç hoşuma gitmiyor Emerie," diye sızlandı Ingram. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

İblis Avcısı'nın kalesinde geçirdiği zamanla ilgili aklına takılan düşünceleri mümkün olduğunca hafızasının derinliklerine itmeye çalışıyordu. Onları yeniden su yüzüne çıkarmak, onlar yüzünden çektiği onca acının üzerinde durmak istemiyordu. Faunus'a bunu hafifçe açıklamak yeterince zor olmuştu ama Emerie her şeyin başladığı uçurumun en dibine dalıyordu.

Onu kendisine getirmiş olsa da buna minnettar değildi, çünkü acısı henüz başlamamıştı.

Gece. Aleron'un ortadan kaybolması onun deliliğinin ve aptallığının bir yan ürünü olmuştu.

Korkunç bir hata yapmıştı. Artık bu küçük, çelimsiz dişi, bir şekilde karşısında durarak onu kâbuslarından korumadan uyuyamazdı.

Öyleyse neden acısını umursamıyormuş gibi yaralarını deşmeye çalışıyordu? Bunun hiçbir anlamını göremiyordu.

Onu ezmeye çalışıyormuş gibi daha sıkı sarıldı ve fısıldadı, "Bendim. Çok üzgünüm, Ingram, ama seni yakalayan bendim."

Bir an için ruhunun onu terk ettiğini düşündü.

İhanetin sıcak akışı sert dış yüzeyinin altında fokurdamaya başladığında tepkisi ilk başta yavaş oldu.

Sonra tek hissedebildiği, tek duyumsayabildiği öfke seline kapılmak oldu. Vücudu gerildi. Hırlamaya başladığının farkına bile varmadı, ta ki hırlamanın gücü gagasını ayırmaya zorlayana kadar.

Bunca zaman, onu kaçınılmaz olarak o zindana atan ve gördüğü tüm işkencelerin nedeni olan kişi... koruduğu, dokunduğu ve bağlanmak istediği kişi... onun değerli, renkli, *yalancı* kelebeği miydi?

Adam sıktıkça keskin bir nefes kesilmesi yaşadı. Ezilene kadar daha fazla sıkma dürtüsü, adamın etini sakatlama arzusuyla sıkılaştırdı. Yumuşak teni şu anda adamın parmaklarının kalçasına ve pazılarına sertçe girmesine karşı güvendeydi ama çok geçmeden pençeleri parçalamaya başlayacaktı. Uçları gittikçe daha derine inerken, kalın elbisesini delip geçerek boyun eğen tenle buluşana kadar kızın kokusunda şimdiden bakır kokusu hissediyordu.

Görüşü o kadar kırmızıydı ki, gözbebeklerinden kan damlaları gibi dökülmekle tehdit ediyordu.

Kadın durmasını istemedi ya da yalvarmadı ama adam ihanetin kırbacını tüm benliğinde hissederken ne yaptığından tam olarak emin değildi.

Onunla ne yapacağını bilmiyordu.

Ona güvenmişti, ki bu başlangıçta kolay bir başarı değildi, ama güçlü ve bu noktaya kadar bükülmez bir güveni vardı. Ayrıca aniden yok olmamış, sadece kafa karıştırıcı ve acı verici bir hal almıştı.

"Yemin ederim sana ne yapacaklarını bilmiyordum," diye göğsünün sıkışmasıyla hırıltılı bir ses çıkardı. "Aksi takdirde yardım etmeyi asla kabul etmezdim. Bunu izlemeye dayanamazdım ve Wren beni izleyeyim diye o odaya ittiği andan itibaren kendimi çok suçlu hissettim. Seni bu yüzden serbest bıraktım, Ingram."

Seni bu yüzden serbest bıraktım.

Kısa, keskin nefeslerle, ilk içgüdüsüne yenik düşmeden önce bunu düşünmesi gerektiğini fark ettiğinde tutuşu gevşedi. Kendisinin incindiği gibi onun da canını yakmak için. Onun küçük karnını yarmak ve Emerie'ye kendi kalbini, gözlerinin önünde atmayı bırakmadan önce göstermek.

Ya da onu yemeden önce.

Aşkını yumuşattı. *Beni kurtardı.* Ve verdiği söz duyulmamış değildi. Ona bu sözün ağırlığını öğretmişti ve o da her söylediğinde buna bağlı kalmıştı. Bunun doğru olduğuna ve kadının onu bilerek acı çekmeye mahkûm etmediğine inanmak *istiyordu*.

O beni kurtardı. Ve o zamandan beri onun yanındaydı.

Ingram zihninin kusurlu olduğunu, düşüncelerin olması gereken yerlerde boşluklar olduğunu biliyordu. Yine de Emerie'nin ona karşı sabrı neredeyse sarsılmazdı. Ona zarar vermiş, onu yemeye ve öldürmeye çalışmıştı - her ne kadar bunların hiçbirini yapmak istememiş olsa da - ve o hâlâ şu anda onun kollarında olmayı arzuluyordu.

Birkaç saniye önce onu patlayana kadar sıkmaya niyetli olan kollar.

"Neden bana sadece şimdi söylüyorsun?" diye homurdandı, sesi karanlık, boğuk ve kötülükle titreşiyordu. Neden şimdi? Neden bu gece?

Bunu yapmak için haftaları vardı. Gerçeği açıklamak ve onun hakkında bilinçli bir karar vermesine izin vermek için.

Kendisinden gelecek herhangi bir iyiliği gerçekten hak etmemiş olabilecek birine güvenmeyi ve onunla ilgilenmeyi seçmişti.

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim," diye fısıldadı nefes nefese, artık onu ölümüne ezmeyi bıraktığı için nefeslerini yakalamıştı. "Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama seni buraya getirmek zorundaydım. Peçe'den geçeceğinden ya da yol boyunca kaybolup dikkatinin dağılacığından endişelendim. Her şeyi telafi etmek istedim ama seni buraya sağ salim getirdiğimde sana söyleyeceğimi hep biliyordum. Sadece... seni tek başına bırakamazdım."

Tek başıma. Eğer onu öldürürsem, yalnız kalacağım.

Tam olarak değil, keşfediyordu, çünkü onu gruplarına kabul etmiş gibi görünen diğer Mavka vardı.

Yine de onun söylediklerini göz ardı edemezdi. Ingram'ın dikkati kolayca dağılıyordu ve ayrıca İblis Kral'ın ölümü ve Aleron'un dönüşü için sabırsızlanıyordu. Onu güvende tutmak ve onu takip etmek, muhtemelen hayal kırıklığına uğramamasının ve Magnar'ın koğuşuna dört ayak üzerinde koşmamasının tek nedeniydi.

İnledi, aralarına mesafe koymak istiyordu ama az önce öğrendiği her şeye rağmen onun sıcaklığını kaybetmeye dayanamıyor gibiydi.

Ben... bırakmak istemiyorum.

"Neden... diğer her şey?" diye sordu.

Neden ona dokunmuş ve karşılığında dokunmasına izin vermişti? Ona sarıldığı, yanında uyuduğu ve onunla keleklerle dolu bir çayırda huzur dolu bir an yaşamak gibi güzel anılar geçirdiği onca zaman. Onu gerçekten önemsiyor muydu, yoksa şimdiye kadar onu sakin tutmak için bir saçmalık mıydı?

Hay sikeyim. Bunların hiçbirinin bir aldatmacadan kaynaklanmasını istemiyordu.

Yolculuklarının çoğu kafa karıştırıcı olsa da, Ingram birlikte geçirdikleri tüm zamandan keyif almıştı.

Onu öğrenmek, yavaş yavaş ona açılmasını sağlamak yorucu bir bekleyiş olmuştu ama buna değmişti.

Ne demek istediğini, belirsiz ve acı dolu düşüncelerinin onu bulandırmasına rağmen ne sormaya çalıştığını anlamış gibi, memnun bir iç çekti.

"Çünkü o kadar tatlısın ki sana dünyayı vermek istiyorum." Yumuşak elini adamın sert kafatasının arkasına vurdu. "Ama bunu yapamam. Tek yapabileceğim Şeytan Kral'ı öldürmeme yardım etmek ve o zamana kadar kendimden verebileceğim kadarını vermek."

Bu kucaklaşmayı bu yüzden mi başlatmıştı?

Onun iyi tepki vermeyebileceğini bildiği halde, kollarının arasında olmayı, tamamen ve tamamen ona hapsolmayı seçmişti. Adamın onu incitmesine ramak kalmıştı ama o yine de güvenle ona sarılmış ve gerçeği söylemişti.

Emerie kendini savunmasız bir duruma sokmuştu.

Sözlerinin yeterli olmaması ihtimaline karşı bana değer verdiğini göstermek mi istiyordu? Tek düşünebildiği buydu.

Daha konuşmaya başlamadan onu affetmemi istedi. Pişman olduğunu söyledi.

Tüm bunlar sarsılan zihnini sakinleştirmeye yetmişti. Ona en büyük güveni göstermişti. Onu affedip affedemeyeceğine, hatta artık ona güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışırken, bu onu sadece onu hissetmek için harekete geçirmeye yetti.

Emerie'nin özünü içine çekerken kirlenmiş krem rengi çadır duvarına baktı.

Kalp atışları, kendisinden çok daha büyük olan göğsüne karşı savaşmak istercesine çırpınıyordu. Sıcak, ürpertici nefesleri adamın boğazındaki kordonlu kasların üzerinde dalgalanıyordu. Kadının

yumuşak bedeni, adamın çok daha büyük, sert ve heybetli bedenine karşı şekilleniyordu.

Saçları karanlıkta parlamıyordu ama gözbebekleri gibi öfkeli olmayan, yine de tutku uyandıran gölgeli bir kırmızıydı. Kolunun arkasında gezinirken ipeksi bir hal alıyor ve kadının kokusunu içine yayıyordu.

Çilek ve karanfil aroması o kadar tatlı ve zihin uyuşturucuydu ki

Hissettiği endişe.

"Gerçekten üzgünüm," diye fısıldadı durgun bir sesle. "Seni asla incitmek istemedim ve bu senin ne kadar harika olduğunu öğrenmeden önceydi."

Bunu duygusuzluğundan ya da benden nefret ettiğinden yapmadı. Belki bir Duskwalker'a, bir canavara, ama keşfetmeye geldiği *Ingram'a* değil. Şu anda olduğu kadar ona sarılmak isteyen Ingram'a. Ona dokunmak, tatmak ve onunla olduğu gibi onu da deneyimlemek isteyen kişi.

O bir hata yaptı. İnanmak istediği şey buydu. Onlardan çok yapmıştı.

Neredeyse bir tane daha yapacaktı. *Onu yok etmek üzereydim.*

"Bu... tamam, güzel kelebek," diye homurdandı, çok fazla duygu yüklü bir sesle, kalın ve ağırdı.

Onu bir kez daha sıktı, ama tamamen farklı bir şekilde. Şiddetli, agresif bir ezmeden ziyade koruyucu, güvenli ve hayranlık uyandıran bir kucaklamayla.

Hissettiği kadar onun irkildiğini de duydu. Hatta inledi.

Kız yaralanmış. Kafatasının yan tarafını kızın başının arkasına çarpıp onu kucaklarken gözbebekleri turuncuya dönüştü.

Takas. *Onunla ticaret yapmak istiyorum.* Onun yaralarını alıp iyileştirmek istiyordu.

Belki de bunu ne kadar derinden arzuladığından, büyüsünün mor ışıltısı anında parladı.

Transferin gerçekleşmesi uzun sürmedi.

Hemen kaburgalarının etrafında bir hassasiyet hissetti, sanki birkaç dakika önce neredeyse kırılmışlardı. Ayrıca pazılarında ve kalçasında avuç içi büyüklüğünde iki büyük bölge ağrıyordu ve kendi parmak pedlerini hesaba katmak için on daha derin bastırdı.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi kadın, ancak adam kadının rahat bir nefes aldığını fark etti.

Nefes alış veriş normalde döndü, adam daha nazik tutuşunu gevşetmemiş olmasına rağmen artık titremiyordu. Ayrıca kendini o kadar güçsüz de hissetmiyordu.

Uzun bir süre boyunca birbirlerine rahatlatıcı bir şekilde sarıldılar. Onun tarafından hiçbir kızgınlık taşımıyordu.

Olanların hep olması gerektiği yerde, yani geçmişte kalmasına izin vermeye karar veriyordu. Gerçeği öğrendiği için minnettardı, çünkü bunun kendi kuşkularını hafifletmeye yardımcı olacağını umuyordu.

Eğer bu aralarında bir engel oluştuyorsa, o zaman ortadan kalkmasını istiyordu.

Tekrar saçlarının arkasını okşadı. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Ingram daha sonra avucunu pazılarından yukarı kaydırarak boynunun yan tarafına yerleştirdi ve nabız gibi atan şahdamarını hissetmek istedi. O kadar savunmasız, yumuşak ve yaşamın kanıtı olan bir yerdi ki.

"Beni affettiğin için teşekkür ederim," dedi boynuna doğru, bacakları onun beline daha da sıkı sarılmıştı. En küçük tuz zerresinin kokusunu aldı. "Sana söylediğimde benden nefret edeceğinden gerçekten korkuyordum. Artık bana sarılmak istemeyeceğinden."

Şu anda göğsüne yaslandığı yerden memnun olduğunu göstermek için onu daha da sıkabilmeyi diledi. Ağırlığı kollarında hafifti ve minyon vücudunun silueti onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Ama onu bundan daha fazla sıkarsa, daha önce de yaptığı gibi sadece canını yakacaktı. Ingram kelimeler konusunda güçlü değildi. Gerçekten ne istediğini ifade etmekte iyi değildi.

Duygularının azalmadığını, aksine... güçlendiğini ona başka nasıl anlatabilirdi?

Sözlerini kullanamıyorsa, tek seçeneği dokunmak mıydı? Bunun sevgisini göstermek için iyi bir yol olmadığından endişelenmeye başlamıştı. Aralarındaki haz, duygusal bir bağ eksikliği ile

başlamıştı; tek anlamı kendini tatmin etmek için rahatlamaktı.

Emerie'nin onun yaklaşımını hâlâ bu şekilde görüp görmediğinden emin değildi; bir süre sonra zihni kendi zevkinden çok onun zevkine açlık duymaya başlamıştı. Emerie'nin göğsüne karşı ilk kez serbest kaldığında, içinde içgüdüsel bir şey değişmişti. Aklı, kalbi ve bedeni onunkini gerçekten sahiplenmeye o zaman başlamıştı.

Ama ondan önce bir şeyler değişmeye başlamıştı. Emerie yavaş yavaş ona açıldıkça ve akrabaları dışında hiç görmediği kadar şefkat ve anlayış gösterdikçe, onu öğrenmek istemişti. Emerie'yi keşfetmek ve onları iki varlık olmaktan çıkarıp tek bir varlık haline getirecek bir düzeyde bağlantı kurup kuramayacaklarını görmek.

Aleron'un ortadan kaybolmasıyla içinde oluşan boşlukları doldurmak için.

Başlangıçta bunu ondan ya da herhangi birinden istememişti. Bu alışılmadık ve bilinmeyen istek ve arzuları ancak ona kendini gösterdiğinde yaşamaya başlamıştı.

Ve daha fazlasını istiyordu, çünkü başlangıçta buna çok karşı çıkmıştı. Onun dokunuşunu kabul etmesinin kendisine karşı bir şeyler hissettiği anlamına geldiğini ummaya başlamıştı. Güven, arkadaşlık, emniyet. Eğer hisleri dokunmanın samimi ve kalpleri birbirine bağlayan bir şey olduğu anlamına geliyorsa, sevgisini bu şekilde göstermeye devam ederse ve kız da bunu memnuniyetle karşılarsa, bu onları yakınlaştırır mıydı?

Keşke cevapları bilseydim.

Aleti sertleşmiyor ya da kıpırdamıyordu bile. Onu hissetme arzusu başka bir yerden kaynaklanıyordu - kalbi gibi.

Sonra Emerie  yle bir şey yaptı ki göğsü şefkatle parladı ve ona düşünceleriyle aradığı yolu gösterdi.

Onun sessizliğine ve cevap vermemesine rağmen, dudaklarını boynunun yan tarafına bastırdı. Pulları o noktadan dışarıya doğru dalga dalga yükseldi. Belli belirsizdi ama bunu her yerinde hissetti.

Elini sıkıca ensesine koyup parmaklarını saçlarına daldırarak onu nazikçe geri çekti. Güzel mavi gözleri onun görüş alanıyla birleştiği anda, gagasını hafifçe ayırdı ve dudaklarını yaladı.

Kadın k  k bir nefes verdi ve Ingram dilini geri çekti.

Yanlış bir şey mi yapmıştı?

 tiraf etmekten ne kadar nefret etse de, böyle bir şeyi kelimeler olmadan kışkırtmaya hiç ihtiyaç duymamıştı. Utangaçlık başını geri çekmesine neden olurken gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüşme tehdidiyle karşı karşıyaydı.

"Bekle, hayır," diye homurdandı, onu daha da yaklaştırmak için boynunu çekti. "Tekrar."

Kadın ona öylesine beklentiyle bakıyordu ki, dilini ikinci kez geçirdiğinde, ucunu kadının ayrıık dudaklarının içine daldırmaya çalıştı. Ama başaramadı.

Emerie başını eğdi, ağzını daha fazla açarak dilini öne doğru kaydırdı ve onu yaladı. Ondan daha güçlü ve sertti ve tüm bu süre boyunca derin, tatmin olmuş bir nefes verdi.

Pulları kabarırken boğazının arkasından bir inilti yükseldi.

Onu tekrar yaladı, sadece onun da yalaması için ve onun tat alma tomurcuklarının kendi tat alma tomurcuklarına karşı dalgalanmasında aklını kaçırmasına neden olan bir şey vardı. Doku, tatlılık, sıcaklık ve ıslaklık vardı. Kız kendi tadını paylaşırken, adam da onunkini paylaşıyordu.

Gözbebekleri normalden daha koyu bir mor renge dönüştü.

Bu öpücükleri gerçekten seviyorum.

Dilinin baskısının yumuşaklığı, onunkiyle sürekli bir savaşa dönüştü, her süpürmeyi selamlarken daha sert ve daha bastırdı. Kadının dili düz, kısa ve adamın sivri dilinin ucundan çok daha genişti.

Ama bu sadece ucuydu ve onunla oynadıkça gagası daha da açılarak uzun gagasının daha fazla içeri girmesine izin verdi.

Onunkinden daha kalın ama henüz daha geniş olmayan dilinin ortası, kızın ayrık dudakları, dişleri ve sinir bozucu yalaması arasında küçük bir boşluk bulduğu anda, geri kalanını içeri itti. Dudağının köşesinden içeri girmeden önce ucu yanlılıkla yanağını yaladı.

Kadın gerildi ama sonra adam dilini onunkinin üstünde gezdirirken inledi. Saniyeler içinde ağzının boşluğunu doldurmuştu. Dans etmeye devam ettiler, dili ileri geri dönerken ona hükmediyordu, kendi tükürüğü kızın ağzına doluyor, kızın tükürüğü ona karışırken o da geri içiyordu.

Dudaklarının kenarından ortak salyaları damlıyordu.

Ingram onun sadece hissinde ve tadında kayboldu. Parmakları yumuşak kalçasına batarken, saçları diğer elinin etrafına dolanırken onun koluna oturuş şekli, diğer duyularının bir anlığına kaybolmasına neden oldu. Kızın gözleri kapandı ve onun gözleri de kapandı.

Bu yüzden ona karşı kıpırdandığında, kalçalarının arasındaki sıcak tepe onun sert göğsüne sürtündüğünde, kokusunun değiştiğini yeni fark etti. Kokunun ne kadar ağır ve uyarılma yüklü olduğunu fark ettiği anda, yavaşça sertleşen siki sıkıştı, şişti, doldu ve dikiş yerinden ayrıldı.

"Siktir," diye inledi, ona karşı şiddetle titriyordu. "Emerie."

Adamın dili kısmen katlanmış ve ağzını tamamen doldurmuşken konuşamıyordu ama dilin etrafında inliyordu.

Onu yere yatırmak istemiyordu, dillerini ayırmak istemiyordu, bacaklarının dar belinin etrafından çözülmesini istemiyordu ama ona dokunması gerekiyordu.

Pençelerini kınına sokarak, sol eli kalçasını ve kığını kavrarken, elbisesinin eteğinin altına girene kadar kollarını karıştırdı. Topuklarının sırtına batması ve kollarının boynuna dolanması sayesinde kızın da kendisine destek olmasına şükreliyordu.

Diğer eli iç çamaşırının üzerinden amının sıcak yarığını tamamen kavradı ve bir sonraki sefer ona sürtünmeye çalıştığında, klitorisi parmaklarının uçlarına doğru ezildi. Sanki bastırarak bir şey arıyormuş gibi nefesi kesildi ve adamın kucağında titredi.

Reddetme yoktu. Onun dokunuşundan kaçmadı ya da uzaklaşmadı.

Kadının kıvrımları arasında yuvalanmış küçük sert tomurcuğu okşarken dili yavaşladı. Başı geriye doğru eğildi, Ingram da ağzını takip edebilmesi için onu yeterince alçalttı. Gözleri açıktı ama parmaklarını ileri geri hareket ettirirken yüz hatları durgundu, o da baskıyı kontrol etmek için kalçalarını oynattı.

Birlikte çalışıyorlardı ve Emerie'nin göz kapaklarının zevkle titremesini izleyebiliyordu. Emerie'nin inlemelerini, nefes alış verişlerini dinledi. Bacakları seğirirken ve tırnakları kazınmaya başlarken yavaşladığını hissetti.

Kuru bir malzeme olarak başlayan şey parmak uçlarında neme dönüştü. Kızın kokusunun keskinliği kafatasının içini bir dizi mutlu, ikna edici el gibi sardı.

Dili onunkini selamlamayı bıraktığında, başını önce yana, sonra da geriye doğru eğdiğinde ağzını bırakmak zorunda kaldı. Kız sessiz ama tüyler ürpertici bir çığlık attığında, dilinin uzun kısmını boğazının açıkta kalan sütununa doğru çekti.

Gözleri kapandı ve sıkıştı, ıslak ve şişmiş dudakları ise ayrık kaldı. Yüz hatları acı çekiyormuş gibi çarpıktı ama yine de gıcırdatmaya devam etti, vücudunu ona karşı ileri geri sallamaya devam etti.

"Geliyor musun?" diye mırıldandı, eli bu şekilde kadının dışındayken bunu söyleyemiyordu. Geliyor gibi görünüyordu ve bu... çok güzeldi.

Başını hafifçe salladı ve adam inledi.

Birkaç saniye içinde parmaklarını kızın muhtaç klitorisinden çekip iç çamaşırının kenarına soktu,

ve iki tanesini içine soktu. Kadın ani saldırı karşısında nefesini tuttu ama Ingram aradığı şeyi bulmuştu.

İç duvarları titriyor, seğiriyor ve zonkluyordu ve onları hissetmek istemişti. Onun orgazmına dokunmak ve onu deneyimlemek istemişti. O kadar sıcak, sıkı ve o kadar ıslaktı ki sonsuz bir havuz gibiydi.

Bunu uzatmak, onu burada, bu mutlu durumda tutmak istiyordu.

Parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirdi, ona bu şekilde arkadan nasıl dokunacağından emin değildi. Tek bildiği, kızın onları ıslattığı ve etraflarında inlediğiydi. O kadar hoşuna gitmişti ki parmakların etrafında tekrar kasıldı ve çılgınca bir çığlık daha attı.

Ve çıkardığı her ses, vücudunda dans eden her seğirme, şu anda onun her bir parçası, horozunun dalgalar halinde şişmesine neden oldu. Aleti kaygandı ve ucunda şimdiden bir tohum baloncucu oluşmuştu.

Onu okşaması için dokunmasına bile gerek yoktu. Bunu zihnine, duyularına yapıyordu ve tüm özü daha fazlası için ağrıyordu.

Ingram onu nazikçe çadırın zeminindeki ince yatağa yatırdı.

Kadın ona yapışıp kalmaya çalıştı, o da dikkatini dağıtmak ve onu rahatlatmak için dudaklarını yaladı. Parmaklarını çekip kadının kalçalarını ayırdı ve kolunu aralarına sokabilmek için onları kendisinden uzaklaştırdı. Yüz hatlarındaki endişe ya da korku, adam parmaklarını tekrar içine sokarken vücudu aniden büküldüğünde kayboldu.

Bir kolunun üzerinde diz çökerek, elini kalçalarının arasında gezdirirken onun kıvranışını izledi. Kahverengi yatağın üzerine dökülen turuncu saçları kıvrımlı bir nehir gibi bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Çenesi kalkarak boğazının değerli sütununu ortaya çıkardı ve narin nabzının ne kadar hızlı attığını gösterdi.

"Aferin sana küçük kelebek," diye homurdandı soluk soluğa, kokulu nefesler arasında, boynunu yalamak için eğilirken. "Benim için çırpın."

Diğer eli elbisesinin altında dolaşarak uyluğunu, kalça kemiğini ve yan tarafını avuçlayabildi. Sağ göğsüne temas edip sert ve sıkı tomurcuğa bir fiske vurduğunda, kız keskin bir çığlık attı.

Ingram daha aşağıya indi ve dilini göğsünün açıkta kalan kısmında gezdirerek elbisesinin gizlediği göğüslerinin arasındaki vadiye daldırdı. Elbise engel olmasına rağmen daha da alçaldı ve dilini sol göğsünün üzerinde ve etrafında döndürdü. Kız kafatasının tamamına yapışıp ellerinden biri boynuzlarından birini yumrukladığında da alay etmeye devam etti.

Bol miktarda salyasıyla elbisesini ıslattı ve tam sert meme ucunun olduğu yerin arkasında soluk pembelik ortaya çıktı. Bir rengi olup olmadığını bilmiyordu ama parmaklarının içinde gezindiği ete benzer ama daha açık bir tondaydı.

Düzenli görememekten nefret ediyordu.

Onun tamamen soyunmasını ve kendisine karşı çıplak olmasını istiyordu. Onun her şeyini görmek ve kendisini ondan uzak tutan bir engel olmadan dokunmak istiyordu.

Arkasına yaslanıp ona baktı, bir meme ucu elbisesinin içinden zar zor görünürken elinin izi diğeriyle oynuyordu, bunu düşündü. Onu kendi görüşüne ve dokunuşuna maruz bırakana kadar bu iğrenç giysiyi üzerinden yırtmayı düşündü.

Çok kolay olacaktı. Pençelerinin küçük bir baskısıyla onu kesip açabilirdi.

Kadının inleme şekli, amcığının parmaklarının etrafında tekrar boşalmaya yakınmış gibi kenetlenmesiyle, çok geç olana kadar ne yaptığını fark edeceğinden şüpheliydi.

Ama yapmadı.

Onun güvenini istiyordu. İhanet lekesi olmadan bundan zevk almasını istiyordu. İstiyordu ki

Onun iyi, nazik ve sabırlı olduğunu düşünecek, böylece kalçalarını onun kalçaları etrafında genişletecek ve derinden ağrıyan horozunu sıcak, rahat amına sokmasına izin verecekti.

Ingram bunun için çıldırıyordu, gözbebekleri o kadar koyu mordu ki görüşündeki tek parlak şey oydu.

Gözlerini aşağıya dikti, gagasını göğsüne bastırdı, böylece parmaklarının dokunuşunu izleyebilecekti. Parlak turuncu buklelerden başka bir şey görmedi, beyaz iç çamaşırı diğer her şeyi ondan saklıyordu.

Sinirli bir hırıltıyla o kumaş parçasını kadının vücudundan yırttı. Bunu onun için çoktan yapmıştı, görüş alanını buradan uzak tutmak gibi bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Hırıltısı, onu izlerken hoş bir gümbürtüye dönüşene kadar azaldı.

Koyu gri parmakları kızın kaygan pembe etine karşı sertti, ileri geri hareket ettirdikçe kızın girişi parmakların etrafında geriliyordu.

Hay sikeyim. Çok güzeldi. Aleti sarsıldı ve bir damla tohum aralarından aşağı düşüp kızın iç uyluğuna sıçradı. Dudakları kabarmış, şişmişti ve kıvrımları ona adını verdiği yaratığın kanatları gibi açılmıştı.

O da aynı şekilde narin ve kırılgan görünüyordu.

Göbeği yumuşak, dolgun ve damlıyordu. Parmaklarını ısı ve dalgalanan dokuyla kucakladı ve uyarılması o kadar güzel kokuyordu ki aklını karıştırıyordu.

Onu tatmak, becermek, tüm vücudunu ve yüzünü ona yaslamak istiyordu.

Ayağının kavisi zonklayan sikinin yan tarafına çarptı ve tüm varlığına bir heyecan yaydı. O kadar tahrik olmuştu ki, sadece bu basit, tesadüfi dokunuş bile onu ihtiyaçla patlattı.

Parmaklarını kızıdan ayırdı ve kollarını dikleştirerek kızın üzerine eğilebilmek için göğsünden uzaklaştı. Ingram ürperdi ve deliğe girene kadar kendini onun küçük deliğine sıkıştırma dürtüsüne direndi.

Nazikçe, diye hatırlattı kendine. Buna ihtiyacı vardı. Kadının ondan korktuğunu, kendini kontrol edemediğini ona daha önce gösterdiğini hatırlaması gerekiyordu. Geçmişte çok sert, çok heyecanlı davranmıştı. *Onu incitme.*

"I-Ingram?" diye nefes nefese kaldı, kremsi kalçalarını kapatırken üzerinde gezinen sikine bakıyordu.

Dudağını ısırılmıştı ama gözleri sert ve gergindi.

Yine de dizini tutup aşağı itti ve kaçmasını engelledi. Kadının bakışı ona gereken her şeyi söylemişti.

Hazır değildi ve hiçbir zaman da olamayacağından endişelenmeye başlamıştı.

Ama şu anda bir düzine isteği vardı ve bunlardan birine boyun eğecekti. Sadece kadının bunu hoş karşılayacağını umuyordu çünkü eğer hoş karşılamazsa kendi salyalarında boğulacağını düşünüyordu.

Arkasına yaslandı, kokusuyla kendini işaretlemek için kızın kayganlığını göğsüne sildi, sonra her iki kalçasını da kavradı. Ona karşı mücadele etti, sonra onu yatağın üzerine ittiğinde şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Onun üzerine eğildi, dizlerini kendisi için ayırdı ve başını indirirken gözlerini onun yüz ifadesinden ayırmadı. Yaklaştıkça dili dışarı kaydı ve gagasının kıvrımının üzerinden geçti.

Kadın dudağını ısırp onu durdurmaya bile çalışmadığında, gözleri onun kafatasına ve gözbebeklerine yapıştığında, uzun dilini olabildiğince uzağa kaydırды. Nemli kıvrımlarına daldı ve amının yarığında aşağı kayarken hassas klitorisini tat alma tomurcuklarıyla yumuşakça aşındırdı. Kızın tadı dilini karıncalandırdı ve pullarının, sivri uçlarının ve etinin anında tepki vermesini

sağladı. İnsanlık dışı her parçası şişti ve titredi - kuyruğu bile kıvrıldı.

Kadının iniltisi ve adamın iniltisi havaya karışarak sessiz bir şarkıya dönüştü.

Hay sikeyim. Keşke söyleyebileceği başka bir övgü şekli olsaydı, ama şimdilik bu kadarı yeterli.

Tadı

çok iyi. Çok tatlı ve hoş.

Vücudunu eğdi, dirseklerine ve dizlerine dayandı ve gagasının ucundan öteye uzanabilen her şeyi amının içine itti. Her yerini çökmekte olan tadıyla kapladı ve umutsuzca ona daha fazlasını vermesini umarak ileri geri iterken dilini bükmekten kendini alamadı.

Emerie sırtı eğilirken kolunu yüzünün üzerine attı. Diğeri ise aşağıya inerek gagasının kıvrımını avuçlayabildi ve kalçaları öne arkaya eğilirken tutunabilmek için onu kavradı.

Ve yavaş yavaş, elbisesi küçük, sıg göbeği ortaya çıkana kadar yukarı kalktı. Karnının dalgalanan düzlemini daha önce hiç görmemişti ve onun dili yüzünden zevkine bu kadar kapılmış olması, kendi zevkine daha da dalmasına neden oldu.

Vermek de almak kadar heyecan vericiydi ama bunun nedeni, karşılığında onun tatlı nektarını alıyor olması olabilirdi.

Dili içinde kıpırdanıyor, her yerini keşfediyor ve yalıyordu. Kız onun istediği gibi boşalmayıp, tiz ama sessiz çığlıklar atarak kıvranmaya başlayınca, iki parmağını kızın nefis yumuşak amının iç duvarları ile ince dilinin alt tarafı arasına soktu.

Daha fazla yer kapladı, uzun ve hünerli dilini daha önce daha hassas olduğunu keşfettiği yerlerde daha sıkı hissetmesini istiyordu.

"Ohhh, *Tanrım*," diye inledi, ayakları yerden kalkarken kalçaları yayılıyordu. Adam elini parmak boğumları aşağı bakacak şekilde büküp üçüncü bir parmak eklediğinde teslim oldu. "Ingram!"

Ondan gelen hırıltı tam bir memnuniyet ifadesiydi.

Gerilmiş amcığı boşalırken parmaklarını ve dilini sıkıştırmakla kalmadı, sanki onu daha derinlerine yutmak istiyormuş gibi emdi. Ingram açgözlülükle her küçük damlayı çaldı ve onun keskin tadıyla kuru boğazını ıslattı.

Onun bu halini görmek çok güzeldi. Onun istediği gibi çırpınıyor, başını savururken saçları nehirler halinde hareket ediyordu. Bir an kalçaları ve baldırları adamın gagasını ve kafatasını ezmeye çalıştı, bir an sonra sırtı dalgalar halinde yükselirken ayrıldılar.

Çok güzel. Çok tahrik edici. Mükemmel.

Ve onun için ağlamayı bitirdiğinde, parmaklarını ondan çekti ve dilini geri aldı. Onun yerine gagasını yavaşça kızın içine gömdü, böylece kokusunu sürekli üzerinde taşıyabilecek ve kokusu içinde kaldığı sürece onu soluyabilecekti. Hatta başını hafifçe oynattı.

Neredeyse, *neredeyse*, onu çıkardığında batırmıştı ve bir damla daha tadabilmek için onu yalamak üzereydi.

Adam dizlerinden tutup onu daha da yakına çektiğinde, kendi zevkinden öylesine sersemlemiş ve başı dönmüştü ki, orada yatmaktan başka bir şey yapmadı. Başını yana eğdi, gözleri zar zor açıldı ve dudakları titreyen hıçkırıklarla ayrık kaldı.

Ta ki sikiinin başını güzel pembe kıvrımlarından geçirip tamamen içine sokana kadar. Adam kadının açıkta kalan karnına bakarken kadın da adam gibi inledi.

Onu daha yakına çektiğinde, elbisesinin üzerindeki ağırlığı elbisesini yakalamıştı. Elbise göğüslerinin hemen altında buruşmuştu ve ona özlemini çektiği göğsüne yaramaz bir bakış atmasına çok az kalmıştı.

Emerie aşağı baktı ve dokunaçları kalçalarının etrafında dolanırken karnına doğru itti.

Her iki elini de tuttu ve onu okşamaya yardımcı olmak ve niyetinin ne olduğunu göstermek için horozunun başının etrafına sardı. Sol avucunu her iki avucunun etrafında tuttu ve horozunu karışık ellerine soktu. Ereksiyonunun alt tarafı, umutsuzca içine batmak istediği yeri okşadı ve amının ıslaklığının, yumuşaklığının ve sıcaklığının onu yatıştırmasına izin verdi.

Eğer şu anda alabileceği tek şey buysa, o zaman alacaktı. Aleti sertleşmişti ve onu tattıktan, alay

ettikten ve izledikten sonra öyle derin bir acıyla zonkluyordu ki, kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyordu

Zihin.

Şimdiden gömülü tohum keseleri sert bir şekilde sıkıştı ve onu dökülmekle tehdit etti. Kendi heyecanı onu yardım almadan ittiği için çok yaklaşmıştı.

Boştaki elini elbisesinin altına daldırarak sol göğsünü tuttu. Onunla doğru oynayıp oynamadığını, ona iyi gelip gelmediğini bilmiyordu ama avucunun içinde harikaydı. Kalçalarıyla onu zıplattığında çok yumuşak ve sallanıyordu. Oynamak çok eğlenceliydi.

Ingram'ın başı, çadırın tavanına bakana kadar geriye doğru eğildi.

"Emerie," diye inledi, iterken kalçaları seğiriyordu. Klitorisinin oluğunun içinde ileri geri hareket ettiğini hissedebiliyordu ve bu kadar küçük bir şeyin bu kadar harika hissettirebileceğini hiç düşünmemişti.

Orada olmaktan hoşlanıyor gibi görünmesi, hınzır ağzından keskin, aksayan sesler çıkarması her şeyi daha da güzelleştirdi.

Nefes nefese kalmış, Emerie'nin kaygan lekeli nefesleri daha keskin, daha çılgınca hale geldi. *Onun içinde olmak istiyorum. Boşalırken onu etrafımda hissetmek istiyorum.* Bu harika hissettirecekti - bunu biliyordu. Onu içinde tutarken çok sıcak ve mutluluk verici.

Her harcamak üzere olduğu zaman olduğu gibi, acı ve coşku kasıklarına iki pençe gibi yapıştı. Daha sert, daha hızlı itti, acınası bir şekilde ruhunu çalan, zihnini paramparça eden sonunu arıyordu.

Sanki ilk tohum ipi, ardından gelen diğerleri gibi dışarı fırlamak yerine sikinin üzerinde sürünüyordu.

Çok yakın. Neden sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettirdi? Lütfen... Serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Kime yalvardığını bilmiyordu; onu kurtardıkları sürece umurunda değildi. *Çok kötü acıyor.*

Onun için küçük inlemeler fısıldadı, sanki klitorisine doğru itilmesi onun için olduğu kadar onun için de iyi hissettiriyordu.

Büyük yumruğunun arasına sıkışan yumuşak avuçları, sikinin başının ve kenarının etrafında ilahi bir his uyandırıyor. Daha sıkı sıkı, narin parmaklarını ezmekten endişe ederken bile daha fazla baskıya ihtiyaç duyuyordu. Vücudu nihayet ateşli hareketlerine teslim olduğunda kükreyen bir inilti çıkardığında daha da fazla.

Kısa, seğirmeli, ıslak pompalarla her ikisinin de eline boşaldı. Ingram ürperdi, gözleri karardı, coşkun ruhunu ele geçirmesine ve ateşlemesine izin verdi.

Gagası gittikçe daha fazla açıldı ve her sert fişkırtmada titredi. Sadece en kötüsü içindeki baskıyı ve gerilimi azalttığında aşağı baktı.

Emerie'nin gözlerini kocaman açmış, ellerine yapışmış bir halde buldu ve içine sıcak sıvıyı boşalttı. Sonunda ikisini de sıırıslıkla etmişti ve itiş kakışı Emerie'nin gövdesine tek bir patlamanın sıçraması için küçücük bir boşluk yaratmıştı.

İşini bitirdiğinde, memnuniyetinden gözleri ışıldarken yumruğunu bıraktı.

Dudaklarını aralayarak, tohumla ıslanmış ellerine baktı. Sıvı kendine, ona, yumruğuna ve sikine yapışırken ağ gibi örülüyordu.

İçgüdüsel, vahşi bir ihtiyaçla, ellerini kendi karnına doğru itti, ta ki sıvılarıyla onu tümseklerinin hemen altında duran buruşuk elbisesine kadar işaretleyene kadar.

Sonra elini kızın göğsünden çekip omzunun yanında yere bastırdı ve kızın üzerine eğildi. Tohumla kaplı eliyle yüzünün yan tarafını kavradı ve soluk pembe dudaklarına ıslak bir çizgi çekti.

"Canını yaktım mı?" diye homurdandı, sesi boğuk ve hırıltılıydı. "Hayır."

Başparmağını kızın ağzına daldırdı, böylece dilini kendi tadıyla kaplayabilecekti. Kız önce

irkildi, ama sonra pençesiyle birlikte emdi ve adamın içine sarsıcı bir heyecan yayıldı.

"Güzel," diye cevap verdi, bunun bir dahaki sefere onu içinde hoş karşılayacağı anlamına geldiğini umuyordu.

Şimdilik... sadece tohumuyla oynamak ve her tarafına yaymak istiyordu. Diğer Mavka'ların dişilerini işaretlediği gibi onu işaretlemek. Onları uzak tutmak için, her şeyi uzak tutmak için, yoksa pençelerinin gazabına uğrayacaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı adam karnını avuçlayıp kokusundan daha fazla topladığında.

"Nedenini anlamıyorum ama başka erkeklerin yanında olman beni rahatsız ediyor." Pençelerini tekrar kınına soktu, parmak uçlarını klitorisinin üzerinde gezdirdi ve ardından tohumla ıslanmış iki parmağını içine bastırdı.

Bu hoşuma gitti. Her yerine sürmek istiyorum, tepeden tırnağa tohumlarımla kaplamak istiyorum.

"Nhn," diye inledi ve bacaklarını kapatarak döndü. "Hassas."

İstedliğini yapmıştı. Ona tattırdı ve birazını içine itti. O da onları çıkardı.

Daha önce hiç fark etmediği bir şeyi fark ettiğinde başı öne eğildi. *İkinci bir deliği mi vardı?* Eğer onun zevk alacağı ikinci bir yeri olduğunu bilseydi, daha önce onunla dalga geçerdi.

Neden iki amcığı olduğunu ya da bunun neden farklı göründüğünü bilmiyordu. Yine de ıslak parmaklarını aşağıya indirdi, onu da tohumla doldurmak istiyordu. Sıkı ve küçük olduğunu görebildiği için sadece bir parmağını içeri soktu.

Emerie ciyakladı ve gerildi; amcığında çok farklı bir his uyandıran esnek halka adamın orta parmak eklemının etrafına sıkıca kenetlendi. Dizleri göğsüne doğru çekildi ve adamın bileğini kavradı.

"Ingram," diye mırıldandı, o uysal, tembel bakışları şimdi parlak ve tetikteydi. "Hayır mı?" diye sordu, sorunu anlamamıştı. Başka her yere dokunmasına izin verilmişti.

Ağzı, amı, göğüsleri, hatta bacakları ve kolları. Görünüşe göre burası dışında Ingram'ın vücudunda dokunmadığı hiçbir yer kalmamıştı.

"Dokunabileceğim başka bir yeriniz olduğunu bilmiyordum."

Dudakları onaylamaz bir şekilde düzleşmişti ama sonra onun sözleriyle gevşedi. Parmağını hareket ettirmedi, daha derine inip inemeyeceğinden ya da geri çekip çekmeyeceğinden emin değildi. Parmak orada ne kadar uzun kalırsa o kadar az kenetleniyor ve sonunda yumuşuyordu.

"Birinin kıkına parmağını sokmadan önce onu uyarmalısın," diye homurdanarak adamın elini itti.

"Oh." Uzanırken onu kollarının arasına alabilmek için öne doğru eğildi. Gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü. "Özür dilerim," diye özür diledi ve gagasının yan tarafını kızın ter lekeli şakağına dayadı.

En azından dokunabileceği bir yer *olmadığını* söylememişti. Sadece uyarması mı gerekiyordu?

"Bunu yapmana izin veriyorum çünkü bilmiyordun," dedi rahatlamadan önce ve ona sokuldu.

Bir dahaki sefere orada oynayacağım, diye düşündü Ingram memnun bir mırıltıyla. Emerie'yi daha çok keşfedecekti.

Aromatik, sıcak çayı dudaklarına götüren Emerie, seramik bardaktan hafif bir yudum aldı. Nane, zencefil ve bal kokuları damağında şakımaya başladı. Bunu Peçe'de içiyor olması ne kadar tuhafsa, iki Duskwalker ve bir başka insanla çevrili bir kulübede gelişigüzel oturuyor olması da o kadar tuhaftı.

Masanın karşısındaki Delora'ya baktı, Magnar'ın tilki kafatasını yanağına çarpmasına izin veriyordu ve hatta eliyle uzun çenesine sevgiyle vuruyordu. Bu sevgi derin bir sevgiydi ve Emerie onlarla ne kadar çok zaman geçirirse, bu onu o kadar az rahatsız ediyordu. Delora mutluydu ve kadının Magnar'la tanışmadan önceki hikâyesinin ne kadar korkunç olduğunu duyduktan sonra kıskançlık ya da haset hissetmek zordu.

Kendisini aldatan eski kocasını öldürdüğü için kelimenin tam anlamıyla ölmek üzere Peçe'ye atılmıştı. Ve Delora o kadar depresyondaydı ki var olmayı durdurmak istedi, ancak kanyon çıkıntısından düşerek Magnar'ın tepesine indi ve onun yerine kendini ona bağladı.

Emerie bunu kadının buraya nasıl geldiğini sorarak öğrenmişti.

"Fyodor ilk başta beni gerçekten korkuttu," diye itiraf etti Delora, şefkatli kahverengi gözlerini elindeki çaya çevirirken. "Beni ısırıldılar ve tiz bir ses çıkararak beni kovaladılar. Acı çekmekten ve kendi çocuğumun beni yemesinden o kadar korkuyordum ki elimde değildi." Sonra dudaklarının kenarı gülümsemek ister gibi kıpırdadı. "Magnar bana korkmayı bırakırsam, Mayumi'de gördüğün gibi, sadece benimle olmak istediklerini gösterdi. Sadece bana sarılmak istediler çünkü dış dünyayı iyi göremedikleri ya da yönlerini bulamadıkları için endişeliydiler ve benim güvende olduğumu biliyorlardı. Çok fazla hata yaptım."

Magnar sanki gelininin rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunu anlamış gibi elini onun omzuna ve boynuna doladı, uzun, kabarık kuyruğu ise beline sarılmak için hareket etti.

"Çok hata yaptık, benim güzel kuzgunum," diye güvence verdi

Magnar. "Evet, sanırım bu doğru," diye karşılık verdi küçük bir gülümsemeyle.

Delora gözlerini çaydan kaldırıp Emerie'ye diktiği anda, şiddetli bir hapşırıkla bakışları sol tarafa, Ingram'ın ateşin yanında oturduğu yere kaydı. Onun titreyişini izlerken gülüşüler.

Ingram nezle olmuştu ve ateş, burun akıntısı ve vücut ağrılarını pek iyi karşılamıyordu. Aslında bu sabah uyandığında hasta olan kişi Emerie'ydi. Ağladığı, duygusal olarak yıprandığı ve ardından Ingram'ın onu tohumuyla kaplayıp soğumaya ve sonra kurumaya bıraktığı oldukça yoğun bir yakınlaşma seansı geçirdiği gerçeğiyle ilgili olabilir.

Hasta uyanmıştı, çünkü bir insan ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

Birkaç gün içinde iyileşeceğini söylemesine rağmen, Ingram onu hastalığından kurtarmak istemişti. Bu konuda garip davranmıştı, sanki onun aniden bayılıp öleceğini düşünüyordu. Bu yüzden şimdi onun yerine hastaydı - en azından yarın sabaha kadar ve kendi iyileşme yetenekleri devreye girene kadar.

Dudakları kıvrıldı ve kıkırdamasını bastırmak zorunda kaldı.

Huysuzdu ve ateşin yanından başka bir yerde olmak istemiyordu - ona karşı sürekli dokunuşunu kaybetme pahasına bile olsa. Büyük, korkutucu, uzun boylu bir Duskwalker'ın

ufak tefek bir *soğuk algınlığı* yüzünden yıpranmış.

Ingram ona bakmak için başını çevirdi, kendisine güldüğü için hırlarken gözbebekleri kıpkırmızı olmuştu. Bakışlarını hızla tavana kaldırdı ve neredeyse ısıklık çalacaktı.

Hastayken kendisiyle dalga geçilmesinden hoşlanmıyordu. Bakışlarını Delora'ya çevirdi.

"Burada mutluluğu bulmuş olmanız çok güzel," dedi Emerie içten bir gülümsemeyle. "Hepiniz öyle görünüyorsunuz."

Delora omuz silkti. "Elimizden geleni yapıyoruz. Burada hayat mükemmel değil. Dışarı çıkıp pazarlara gidemiyorum ve sahip olduğumuz şeylerin çoğunu kendimiz üretiyoruz. Hepimiz birlikte çalışıyoruz ve her birimizin bahçesinde farklı yiyecek ve sebzeler var, böylece ticaret yapabiliyoruz."

"Biz Mavka'lar ağaç kesmeye ve inşa etmeye yardım ederiz. Bu konuda pek iyi değilimdir," dedi Magnar utangaç bir ifadeyle burnunun kenarını kaşırken. "Ama Orpheus bana çok şey öğretti."

"Sadece... tüm evlerimiz arasında özgürce hareket edebildiğimiz zamanlar daha iyiydi. Şimdi ise İblisler evlerimizin etrafında pusuya yatmış, savunmamızdan sıyrılmamızı ya da evlerimiz arasında dolaşırken bizi yakalamalarını beklerken, her geçen gün daha da tehlikeli hale geliyor."

"Evet, bugün buraya gelirken oldukça gergindim," diye mırıldandı Emerie boynunu ovuştururken.

Ancak hiçbir şey Emerie'yi Delora'yı ziyaret etmekten alıkoyamazdı. Mayumi'yle geçirdiği onca günden sonra, ailesine çok fazla yük olduğunu hissetmişti. Onlara bir mola vermek istedi, bu yüzden bir günlüğüne buraya geldi.

Reia'yı ziyaret etmek şimdilik mümkün değildi, çünkü Mayumi onu Orpheus'la yalnız bırakmayı önermişti.

"Bu beni Fyodor için endişelendiriyor," dedi Delora dudağını ısırırken, gözleri hızla yaşlarla doldu. "Çocuğumuzun orada hayatta olup olmadığını bilmemek gerçekten çok zor. Yalnızlar ve tamamen büyüdüklerinde gitmek isteyeceklerini hiç düşünmemiştim."

"Bu bir kazaydı Delora," diye karşı çıktı Magnar. "Orpheus ve Reia geyikleri buraya getirdiklerinde boynuzlarının oluşacağını bilmiyorlardı. Tavşan kafataslarını aldıklarında küçük kaldılar. Kimse ne olacağını bilmiyordu."

"Biliyorum," diye iç geçirdi sonunda. "Elimde değil ama sürekli endişeleniyorum. Her zaman onları düşünüyorum."

Onu nasıl rahatlattığına bir bakın. Kendini hırpalarken bile ona karşı çok nazik. Magnar'a içtenlikle gülümsemekten kendini alamadı. Tüm Duskwalker'lar gelinlerine karşı çok tatlılar.

Onlara hayranlıkla baktığı için, Emerie'nin söyledikleri şeyi tam olarak anlaması birkaç dakika aldı. Sonunda kaşları birbirine sıkıca kenetlendi.

"Tavşan kafatası ve boynuzları mı dedin?" Emerie utangaç bir şekilde sordu.

"Evet," diye yanıtladı Delora, bıkkın bakışlarını Magnar'dan ona çevirerek. "Duskwalker'lar yedikleri şeye dönüşürler. Fyodor önce bir tavşan kafatası yedi, sonra da bir geyik kafası. Ondan sonra birdenbire tam boy bir Duskwalker oldular. Kürelerini bile elde ettiler."

Ingram alevlere bakarken rastgele "O," diye atıldı, kafatası eğikti. Başını arkaya çevirdiğinde herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu gördü. "Bahsettiğin Mavka. Onlar değil, o."

Ayağa kalkmak için elini masaya bastıran Delora'nın dudakları aralandı. "Ne diyorsun, Ingram?"

"Ben... Sanırım Fyodor'la tanıştık," diye araya giren Emerie, Delora'nın şaşkın ifadesine ve Magnar'ın koyu sarı gözlerinin ona dönmesine neden oldu. Gariplikten bahsetmişken. Kolunu ovuşturdu. "Buraya gelirken tavşan kafatası ve boynuzları olan dişi bir Duskwalker'a rastladık. Çok

fazla insanlığa sahip değildi, bu yüzden onunla konuşmak zordu, ama Ingram kesinlikle bir dişi olduğunu söyledi."

"Ne zaman?" Delora heyecanla haykırarak ayağa kalktı. "Onları nerede gördün... onu?"

"Peçe'den bir gün, buradan hemen güneyde. Sanırım yüzeyde kendine bir yuva yapmış."

"Aman Tanrım, Magnar," diye bağırdı Delora, kollarını onun beline dolayarak. "Fyodor yaşıyor ve o bir kız."

Uzun boylu Duskwalker'a sarılan Delora birkaç dakika boyunca gözyaşı döktü ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Kollarını Delora'nın omuzlarına dolamış ve kafatasının yanağını Delora'nın başının üstüne yerleştirmişti.

Emerie ne yapacağını bilemedi.

Gitmeli miyiz? Bu onlar için oldukça özel bir anmış gibi hissediyordu. Bir kez daha, o ve Ingram başka bir aileye dayatmada bulunuyorlardı.

Şu anda karşı karşıya olduğu gibi durumlar loncada yaşanmıyordu. Çiftler kuruluyordu ama kadınların ayda bir adet görmelerini engelleyen ameliyatlar geçirmeleri nedeniyle hiçbirinin çocuğu olmuyordu.

Birinin bir aile üyesini gördüğü tek zaman, erkek bir İblis Avcısının bir kasabada veya köyde ailesini ziyaret ettiği zamandı - ve çoğu zaman bu kazara oluşturdıkları bir aileydi. Azgın adamlar görevdeyken aptalca şeyler yaparlardı.

Emerie oturduğu yerde kıpırdandı, sonra Ingram'a doğru yönelmek için ayağa kalktı, ama o yine hapşırıldı.

Lanet olsun, her seferinde bir patlama gibiydi.

"Hayır, bekle. Lütfen," diye yalvardı Delora elini Emerie'ye uzatırken. "Özür dilerim. Bizim yüzümüzden gitmek zorunda değilsin."

Emerie zayıf, güven verici bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dedi. "Eminim bu ikinizin de yalnız başınıza sindirmek isteyeceğiniz bir şeydir."

"Hayır, gerçekten," diye itti kadın. "Sadece bunalmıştım. Onun güvende olduğunu öğrenmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin ama sorun değil. Kalmanızı tercih ederdim. Minnettarlığımı göstermenin bir yolu olarak size öğle yemeği hazırlamak isterim."

Emerie, Fyodor'la karşılaşması tesadüf olduğu halde böyle bir minnettarlığa ihtiyaç duymamak için onunla mücadele edebilirdi ama bunu reddedemezdi. Delora'nın gözyaşları yüzünden yüzü pembeleşmiş ve minnettar kadın sanki Emerie ona tüm dünyayı sunmuş gibi kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Sanırım biraz açım," diye homurdandı yüzü kızararak.

Aslında açlıktan ölüyordu.

"Ben bahçeye gideyim o zaman. Mayumi geçen gün bana biraz ekmek getirdi, sana bir sandviç yapabilirim."

Peçe'de sandviç mi? Çok garip.

Emerie, ayağa fırlayıp onu takip edecekmiş gibi görünen Ingram'a elini uzatarak, "Ben de geliyorum," diye teklif etti. "Sen kal. Sadece birkaç dakika sürecek."

Emerie'nin dışarı çıkmak için gizli nedenleri vardı ve bunu yapmak için adamların onlardan uzak durmasına ihtiyacı vardı.

Ingram oflayıp puflayarak kuyruğunu tekrar yere bıraktı.

O ve Delora tam ayrılırken Magnar gelip onun yanına oturdu. Magnar onun kuzguni kafatasını kabaca ve kabaca okşamaya çalıştığında ve bunun için neredeyse gagalandığında yüz hatları mizahla kırıştı.

Kapı, Emerie'nin irkilmesine neden olan bir gürültüyle kapandı. Delora küçük bir kahkaha attı ve ona yolu gösterdi. Verandadan çıktılar ve evin yan tarafındaki küçük çit görüldü bile.

"Canın ne istiyor? Sana baharatlı patates, marul ve domatesli bir sandviç hazırlayabilirim," dedi Delora bahçeye girip elindekilere bakarken. "Şu anda size ikram edebileceğim hiç etimiz yok."

Emerie çitin açık kısmında durakladı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Delora... bunu sen mi yaptın?" diye sordu, sesi hayretle doluydu.

Dış duvarın karşısında, arka planda bir şelale ve orman ile gökkuşağından oluşan bir resim vardı. Ortada ise çayırdaki duran güzel bir tek boynuzlu at vardı.

Dürüst olmak gerekirse, Emerie'nin zevkine göre biraz kız gibi duruyordu ama o kadar güzel resmedilmişti ki takdir etmemek mümkün değildi. Ressamın yetenekli bir eli vardı ve belli ki onu çizerken tutkuyla doluydu.

Delora'nın yanakları kızardı ve utangaç bir şekilde dudaklarını ısırды. "Evet. Buradayken çizdiğim ilk şeylerden biriydi. İçimdeki çocuğun istediğini düşündüğüm bir şeyi çizmek ve boyamak gerçekten katartıktı." Sonra, sanki bu ayrımı yapmak önemliymiş ya da belki de sadece dikkatini başka yöne çekmek istiyormuş gibi, gözleri mavi lekelerle kaplı bir çubuk figürünü işaret etti. "Bunu Reia çizdi. Bu Orpheus."

Emerie bir kahkaha attı. *Hiç de ona benzemiyor.*

Delora onun mizahına kendi kıkırdamasıyla karşılık verdi. "Ee... yemek?"

"Evet ama" - Emerie bahçeye girdi ve Delora'yı omuzlarından yakaladı - "Gerçekten bir konuda yardımına ihtiyacım var. Gerçekten çok önemli ve kime soracağımı bilmiyorum. Mayumi'ye sorarsam benimle dalga geçeceğinden korkuyorum."

"Olamaz," diye soludu Delora, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüz hatlarını hemen endişe kapladı, kalbi yumuşak ve şefkatliydi. "Ne oldu Emerie? Yapabileceğim pek bir şey yok ama deneyeceğim."

Bu zavallı, *masum* kadın.

Emerie irkildi. Belki de Delora'nın aşırı nazik ve belki de en güvenilir kişi olduğunu söyleyebildiği gerçeğinden faydalanıyordu. Duyarlı görünüyordu, oysa Mayumi'nin sert bir kişiliği vardı.

Şu anda Emerie'nin kendisini utandırmayacak birine ihtiyacı vardı, her ikisi de bu konuda beceriksiz olsalar bile.

"Nasıl..." Aman Tanrım, bunu gerçekten de hiç tanımadığı birine mi soracaktı? "Nasıl... nasıl uygun mu?"

Kadının Emerie'nin ne sormaya çalıştığını anlaması birkaç saniye sürdü. Anladığında, kulakları da dahil olmak üzere tüm yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ah, um... ha," diye kekeledi Delora, sonra ağzını birkaç kez açıp kapattı.

Emerie'nin yanakları kızarmıştı ama utangaçlığını yenmeyi başardı.

"*Lütfen,*" diye yalvardı Emerie. "Çünkü ya diğer tüm Duskwalker'ların çükleri küçük ve Ingram'ınki çok büyük ya da burada bir şeyler oluyor."

"Emerie!" Delora ciyakladı. "Magnar'ın minik bir..." Söyleyeceği şey karşısında ciyakladı ve titreyen dudaklarını elleriyle kapattı.

"Sana gerçekten kişisel bir soru sorduğumun farkındayım ama burada *ölüyorum*. Ingram'ı gerçekten becermek istiyorum ama aletin büyüklüğü beni gerçekten korkutuyor. Sanırım çevresine sığabilirim, ama sorun *uzunluğu*, Delora. Uzunluğu."

Konuştukça daha çok ölmek istiyordu. Delora bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. İkisinin de saçlarının ne kadar sıcak ve rahatsız olduklarından buhar ya da duman çıkarmadığına şaşırdı.

Emerie başını eğdi ve kadının omuzlarını tutmaya devam ederken öne doğru eğildi. "Eğer bunu denersek, hepsini içine almaya çalışırken beni ezeceğinden korkuyorum. Gerçekten istemiyorum

metaforik mezar taşında şöyle yazacak: "Aletle ölüm. Azgın bir kadına yardım et. Lütfen. Çok sert ve kendini nasıl kontrol edeceğini bilmiyor."

Birinin ona cevabı vermesi gerekiyordu çünkü içlerinde en küçükleri olan Mayumi Faunus'u alıp üç çocuk doğurabiliyorsa, bilmediği bir şey vardı. Ve bunu *şimdi öğrenmesi* gerekiyordu.

Dün gece, Ingram'ın onu almasına izin vermeyi çok istemişti.

Bunu çok istiyordu ama bunun yaptığı son şey olmasını da istemiyordu. Planları, hedefleri vardı ve Ingram'a İblis Kral'ı öldürmeye yardım edeceğine dair söz vermişti. Emerie bunun için her şeyi bir kenara atamazdı.

Ama o tatlı Duskwalker ona her dokunduğunda, kararlılığının parçalandığını hissedebiliyordu.

Bir noktada, Emerie onun devasa, dokunaçlı mor siki için kalçalarını ayıracak ve parmağını kıvrırken 'buraya gel' diyecekti. Eğer bunu hiç korkmadan yapabilseydi, bu tam anlamıyla hayranlık uyandırıcı olurdu.

Tırnaklarını Delora'nın omuzlarına geçirdi, dizlerinin üzerine çöküp yalvarmak istedi.

"Bir büyü var," dedi Delora çabucak.

Başını yukarı kaldırdı ama sarkan yayını açmadı. "Büyü mü?"

Delora kıvrandı, elleri sıkı yumruklar halinde kenetlendi. "Evet. Sana sadece bizim için olanları anlatabilirim çünkü diğerlerini bilmiyorum. O, uh..." Saklamak için yüzünü kapattı, neredeyse kendini tokatlıyordu. Başını iki yana salladı. "Bunu birine anlattığıma inanamıyorum. İlk kez taktığında, pençelerini içime soktu ve sonra vücudum... ona yol açtı. Sanki içimi ona uyacak şekilde sihirli bir şekilde yeniden düzenledi."

Emerie'nin yüz hatları soldu ve doğruldu. "Magnar'a ruhunu çok erken vermemiş miydin ve bu onun açlığını gidermemiş miydi?"

Delora sonunda geri adım atarak aralarına mesafe koyabildi. "Evet."

"Kahretsin," diye inledi Emerie alnını avuçlarken. "Bunu yapamayız. Ingram kana karşı çok hassas olabiliyor, bu yüzden pençelerini bana geçirirse, penisle ölmek yerine beni yemeye çalışacaktır."

Kafasını ısırıp koparırken, gidecek hiçbir yeri olmadan, sikinin altında sıkışıp kaldığını hayal edebiliyordu. Emerie'nin savaşıma şansı bile olmazdı.

"Ne kadar çok insanlığa sahip olurlarsa, açlıklarını ve dürtülerini bastırmakta o kadar iyi olurlar," diye mırıldandı Delora, Emerie'ye kendi tarafını verirken. "Sanırım Reia ve Mayumi bu yüzden hayatta kaldı. Magnar'la tanıştığımda Ingram'ın seviyesine yakındı, bu yüzden ona önce ruhumu vermeden deneseydik hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Emerie öyle bir irkildi ki, kısılan göz kapakları neredeyse görüşünü engelleyecekti. En azından artık Ingram'la bedenlerini bu şekilde birleştirmenin bir yolu *olduğunu* biliyordu ama şimdi yeni bir sorunu vardı!

Onun çarpık suratı karşısında Delora'nınki de özür dileyen bir surata dönüştü. "Gerçekten çok üzgünüm. Keşke senin için daha fazla cevabım olsaydı..." Tam konuşurken, gözleri genişleyerek ve dudakları aralanarak yana doğru eğildi.

Ormana doğru baktı.

Emerie omzunun üzerinden baktı ve gözlerini yaklaşan kişiye dikti. Sonra nefesi kesildi, döndü ve beyaz tüylü bir pelerin giyen kadınla yüzleşti.

Çıplak ayaklarıyla onlara doğru sessizce yürürken beyaz elbisesi güneş ışığının kırıklarını yakaladı. "Lindiwe," diye mırıldandı Emerie. Kadını selamlamak için bahçeden çıktı. "Merak ediyordum da

ne zaman ya da ortaya çıkıp çıkmayacağını."

Kapüşonunu geri ittikten sonra Delora'ya başını salladı ve gevşek tirbuşon bukleleri düştü

yüzünün etrafında özgürce dolaşıyordu. Zengin kahverengi saçları, onlarla birlikte evin gölgesine dalmadan önce güneşin altında parlak ve ısıltılı görünüyordu.

Keskin bakışlarını Emerie'ye çevirdi. "Hayatta kalacağından emin değildim ama görünüşe göre şans senden yanaymış."

Emerie, "Kendi şansınızı kendiniz yaratmanız gerektiğine inananlardanım," diye karşı çıktı. "Ben kendi kurnazlığım sayesinde hayatta kaldım."

Şaşırtıcı bir şekilde Lindiwe'nin yüz hatları yumuşadı ve dolgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bunu düşünmenin bir yolu da bu."

Delora, Emerie'nin ön kolunu tuttu ve onu hafifçe geriye çekti. Sanki Emerie'yi korumak istiyormuş gibi bir adım öne çıkarak kısmen onun önünde durdu.

"Burada ne arıyorsun?" Delora'nın ses tonunda bir suçlama yoktu ama Cadı Baykuş'un ortaya çıkışından rahatsız olduğu belliydi.

"Bir anne çocuklarını ziyaret edemez mi?" diye düşündü kadın.

Delora, "Evet ama buraya her gelişinizde ya bir tehlike oluyor ya da birinin yardıma ihtiyacı oluyor," diye cevap verdi.

Lindiwe içini çekti ve yüz ifadesi donuklaştı. "Sanırım bu tartışmayı herkes hazır bulunurken yapmamız en iyisi olacak." Kimsenin yönlendirmesine gerek kalmadan sağ tarafa yöneldi ve verandaya doğru ilerledi. "Magnar herkesi çağırabilir."

"Hey!" Delora, Emerie'yle birlikte onun peşinden koşarak haykırdı. "Evime öylece giremezsin."

Tüylerle kaplı kadın omzunun üzerinden baktı. "Bana ihtiyaç duyulan yere giderim ve şu anda burada bana ihtiyaç var."

Nedense bakışlarını Emerie'ninkilerle normalden ya da rahat olduğundan çok daha uzun süre kilitli tuttu.

İçini bir önsezi duygusu kapladı.

Zihinsel olarak ellerini havaya kaldırdı. *Harika. D artı V'nin nasıl harika bir zamana eşit olduğunu bulma planlarım suya düştü.*

Diğer tüm Mavka'lar dişilerini kucaklarına ve kollarına aldıkları için, Ingram Emerie'yi uyluklarının üzerine sürükleyerek yerde kendisine katılmasını sağladı. Emerie herhangi bir şikâyetle bulunmadı ama yanakları biraz pembeleşti.

Hafifçe bronzlaşmış teninin böyle yapması hoşuna gidiyordu. Bu onun çok sayıdaki kahverengi çillerini daha belirgin hale getiriyordu. Ayrıca onun ön tarafını ısıtması da hoşuna giderken, arkadan gelen ateş ateşinin en kötüsünün onu vurmasını engelledi.

Cadı Baykuş'un görünüşü onu rahatsız etmemişti. Ancak havada bir durgunluk vardı, sanki diğer Mavka ve gelinleri endişeliydi. Onlardan çekinmeleri için bir neden göremiyordu; kendisi ve soydaşlarıyla pek çok kez oynamış ve onları korumaya çalışmıştı.

Aleron'u onunla olduğu gibi kurtaramamış olması büyük talihsizlikti. Bu ihanet hâlâ dikenli bir çalı yemiş gibi aklında olsa da, o zamandan beri geçen zaman onu yıpratmıştı. Emerie'nin yanında olmak ona çok şey öğretmişti ve onu derinden yaralamış olsa da, bunu neden yaptığını kabul etmeye başlamıştı.

Ingram onu yakından izledi ve kollarını gevşekçe kavuşturarak nasıl gergin olduğunu fark etti.

göğüs. Duruşu kendinden emin olsa da, önündeki ve masanın karşısındaki koridoru kapattığı için aynı zamanda savunmacıydı.

Bunun nedeni, kendisine yöneltilen ve çoğu güvensiz olan bakışlar olabilir.

Faunus sağında, ateşin yanındaki uzun sandalyeye oturmuş, Mayumi ve yavrularını kucağına almıştı. Magnar büyük yemek sandalyesinde oturuyordu, Delora kollarında kıvrılmıştı ve eli onun bol gömleğini sıkıca kavramıştı.

Orpheus kendisini ve Reia'yı en uzak duvara götürmüştü, bu duvar da kapının hemen yanındaydı. Sanki çıkışa yakın olmak istiyordu, böylece çapraz bacaklarının üzerinde oturan sarı saçlı, solgun kadınla birlikte koşarak uzaklaşabilecekti. İçeri girdiğinde kırmızı gözleriyle oflayıp puflamış ve Reia'yı kucağında gezdirmeye başlamıştı.

Onu bırakmak istemiyordu ve o da onunla kalmaktan memnun görünüyordu.

Ingram sırtının sağ tarafını Faunus'un yarı sırt üstü uzandığı rustik salonun geri kalanına dayamıştı ve Emerie'nin poposu çapraz bacaklarının arasında yerdeydi. Emerie ona doğru bastırırken kaskatı kesilmişti. Doğal görünmeyen tek dişi oydu ve hiçbir saç okşaması onu sakinleştirememişti.

Tıkanmış yüzünden nefes almaya çalışmakla meşgul olmasaydı bu konuda cesareti kırılabilirdi. *Soğuk algınlığı* denen hastalığın kendisini havasız ve bitkin hissettireceğini bilseydi, Emerie'nin iyiliği için kendi sağlığından vazgeçmeyebilirdi.

En azından şu anda *hapşırma* dürtüsü hissetmiyordu ama boğazı kaşınıyordu.

Lindiwe, koyu kahverengi gözlerini hepsinin üzerinde gezdirerek, "Ingram'ın size neden geldiğini artık hepinizin bildiğini varsayıyorum," diye söze başladı. "Şu anki planınız nedir?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı Orpheus sağ taraftan. "Biz geride kalırken dişiler gitmeyi teklif etti ve Reia'nın bu şekilde zarar görmesine izin vermeyeceğim."

"Söz verdiğin bu değildi," dedi Reia, yeşil gözlerini kısarak ona bakarken. "Başarılı olacağını düşündüğümüz bir plan yaparsak buna izin vereceğini söylemiştin."

Başını ondan ve diğer herkesten uzaklaştırırken hırıltısı bir huff'a dönüştü. Elleri kızın üzerinde sıkılaştı, sanki onu tutmazsa aniden kaybolacağından korkuyordu. Sarışın yüzünü hepsine çevirdi ve yüzünü buruşturarak özür diledi.

Mayumi, "Ingram da bizimle gelecek," dedi. "Emerie de öyle. Ama ben artık hamile olmayana kadar beklemek zorundayız." Magnar ve gelinini işaret etti. "Delora bir yay alacak ve eğer yapabilirse bizi yukarıdan bir yerden savunacak. Hayalet formlarımızda yüzebiliyoruz, o yüzden siktir et, bir avizenin üzerinde falan durabilir."

Bunun dört dişiye de neden kıkır kıkır güldürdüğünü bilmiyordu.

"Reia, Emerie ve ben yere inip kılıçlarla savaşacağız. Onunla birlikte ısınmak için Jabez'in saçından tutmamız yeterli; eğer ona tek bir birim olarak saldırırsak, biri boğazını kesecek kadar avantaj elde edebilir. Hatta kafatasının arkasına bir hançer bile saplayabilirim." Mayumi bakışlarını Ingram'a çevirdi, Ingram başını geriye ve yukarı çevirerek ona baktı. "Tabii Ingram kafasını omuzlarından kendisi koparamazsa. Bir Duskwalker'ımız olacak ama türlerinin ne kadar değişken olabileceğini düşünürsek ona güvenemeyiz. Aslında bize ulaşmaya çalışan Jabez'in ordusunu akılsızca katletmesinin daha faydalı olacağını düşünüyorum."

"Bunların hiçbirisi kesin değil," diye çıkıştı Orpheus. "Hepiniz teker teker ortadan kaldırılacaksınız. İblisler daha hızlı, daha güçlü ve Ingram'ın size sırt çevirme ihtimali de var."

"Evet ama Ingram da kendisine saldıran her neyse ona yönelecektir," diye araya girdi Emerie. "Bize sırtını dönebilir ama dikkati kolayca dağılır. Alınmayın."

Özür dilemek için göğsünü okşadı ve o da bunun için başını ona doğru eğdi. Söyledikleri

doğruydu, bu yüzden

bunu yapmasına gerek yoktu.

"Onun yerine beni kovalamasını sağlayabilirim," diye önerdi Delora. "Onu bir okla vurursam, dikkatini çekebilir ve bir İblis'in onu almasına yetecek kadar uzun süre uçup gidebilirim."

Bundan hoşlanmıyordu, çünkü gerçekten incinmek istemiyordu. Okların zarar verebileceğini biliyordu.

küçük silahlar.

"Hepiniz öne çıkıp yardım etmek istiyor musunuz?" Lindiwe bakışlarını odadaki dişilerin her biri arasında gezdirirken sordu. Bakışlarını en uzun süre Delora'da tuttu ama sonra Emerie'de sonlandırdı. "Zarar görebileceğinizi, yenilebileceğinizi ve öldürülebileceğinizi bile bile mi?"

Ortak cevapları "Evet" oldu.

"Oğullarımın hepsi böyle cesur kadınlar seçmiş," diye iltifat etti sertçe, tüylü pelerinin içine girerken. Yan tarafında, beline bağlı bir çanta vardı ve Emerie ancak pelerinin etekleri geriye kaydığı için çantaya bakabiliyordu. "O halde size olası çözümümüzü getirdim."

Başparmağının tırnağından daha büyük olmayan küçük bir taş çıkardı ve avucunun üzerinde düz bir şekilde dururken ortaya çıkardı. İlk bakışta maviydi ama sanki sihirle doluymuş gibi altın sarısı bir renkle titreyordu.

"Bu... bu bizim cevabımız."

"Ne oldu?" Reia kaşlarını derin derin çatarak sordu.

"Boşluğun ruhu Weldir bana bunun bir tür güneş taşı olduğunu söyledi."

"Güneş taşı mı?" Delora dolgun dudaklarını büzerek sordu. "Nereden gelmiş bu?"

"Eskiden taktığım, beni İblislerden koruyan diadem gibi görünüyor. Madem başından beri böyle bir şeye sahiptin, neden bize daha önce getirmedin?" Reia ısırdı. "Bunu aylar önce bitirebilirdik!"

Cadı Baykuş ona sert bir bakış fırlattı ve yumruğunu silahın etrafına kapattı. "Çünkü onu daha yeni elde ettim."

"Bunu nereden aldın?" Orpheus sordu, sesi keskindi.

Lindiwe avucunu ona bakabileceği kadar açtığında yüz hatları düştü. "Ben... bunu Merikh kaybolduktan sonra onun mağarasında buldum. Onu görüntüleme büyümle bile göremiyorum ama araştırmak için evine gittiğimde bunu buldum."

"Raewyn'e benzer bir büyü kokusu var," diye sevinçle söze karıştı Ingram, konuşmanın bir parçası olmak istiyordu.

Tüm gözler ona çevrildiğinde, rahatsız bir şekilde kaskatı kesildi. Yüzlerindeki ifadelerin çoğunun kim olduğu konusunda kafası karışmış gibiydi, bu yüzden açıkladı.

"Cadı Baykuş'un peşindeydik ve kendimizi Merikh'in koğuşunda bulduk. Orada gri-kahverengi tenli, beyaz saçlı ve uzun, sivri kulaklı bir kadın vardı."

"Sivri... bir Elf'inki gibi mi?" Reia başını yana eğip saçlarını aşağıya salarak sordu.

"Evet, aynen öyle," diye onayladı. "Merikh onu orada tutuyordu."

"Merikh'in bir Elf'le ne işi vardı?" Faunus sordu ve Ingram onun dik oturduğunu yeni fark etti. "Benimle konuşmuyor ama bir Elfi yanında mı tutuyor?"

"Merikh... kim?" Magnar başını eğerek sordu.

"Ayı kafataslı Mavka," dedi hem Orpheus hem de Faunus aynı anda.

"Bu Mavka'yı hiç görmedim," diye homurdandı Magnar, bir pençesini tilki burnunun yan tarafına doğru kaşıyarak.

"Yapamazsın," dedi Faunus. "Diğer Mavka'ları sevmez. İkinizi öldürmemesine şaşırdım," diye devam etti Ingram'ın kuzgun kafatasını işaret ederken.

"Öyle. Pek çok kez," diye karşı çıktı Ingram, ancak kalıcı olarak değil, çünkü Merikh asla

kafatasları. Merikh her zaman kazanırdı. "Ama her zaman onun himayesinde dinlenmemize izin verdi."

"Mesele şu ki..." Lindiwe başını sallarken araya girdi. "Merikh gitti, Elf de öyle. Sanırım Elf diyarına gittiler ama onun nerede olduğunu göremiyorum. Ancak bunu geride bıraktılar ve hepimizi kurtaracak şey bu olabilir."

"Taşın bize ne faydası olacak?" Emerie sordu. "İblislerin güneş ışığına dayanamadığını biliyorum ama bu pek kullanışlı görünmüyor."

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbirimiz onun büyüsünü kullanamıyoruz, ben bile," diye itiraf etti Lindiwe. "Weldir yapabiliyor ama onun bu dünyada fiziksel bir formu yok. Ancak... onu kırabiliriz ve güneş ışığından oluşan mini bir patlama gibi olur."

"Jabez'in bile güneşe karşı bağıışıklığı yok," diye ekledi Mayumi düşünceli bir şekilde çenesini kavrarken. "Onunla tanıştığımnda güneşin onu yaktığını gördüm. Bu kesinlikle işe yarayabilir."

"Harika!" Reia ayağa sıçrarken ciyakladı, ancak sessiz bir hırıltıyla Orpheus'un kucağına geri çekildi. "Onu Jabez'in şatosunda yere çarpabilir ve her yeri havaya uçurabiliriz! Onu ve çevresindeki tüm İblisleri öldürürüz."

"Kesinlikle," dedi Cadı Baykuş, bakışlarını Reia'ya kaydırırken. Lindiwe gülümsemedi - memnun bile görünmüyordu. Ingram nedenini bilmiyordu ama gözlerinin altındaki koyu kırışıklarda bir yorgunluk olduğunu düşündü. "Merikh istese de istemese de bize cevabı verdi. Şimdi gerisini halletmek bize düşüyor."

"Bize katılacak mısınız?" Mayumi sordu.

"Evet, ben de sizinle geleceğim. Bu tek başınıza yapamayacağınız kadar önemli bir iş ve ben Weldir'in büyüsünü kullanıp hepinizi elimden geldiğince koruyabilirim." Sonra yan tarafa, mutfağın üstündeki pencereden dışarı baktı. "Sizden bunu tek başınıza yapmanızı istemek benim için adil olmaz."

"Yani hepimize ihtiyacın olacak," dedi Emerie. "Eğer Reia bana hâlâ diademi vermek istiyorsa, bu daha zayıf İblislerin bana dokunmasını engelleyecektir ve ben de kırbaç kullanmakta çok iyiyimdir. Ayrıca, İblis Kral'ın saçına bir ip dolamayı ve onu bir şeye bağlamayı başarırsak, belki de patlamadan ışınlanmasını engelleyebiliriz?"

"Senden hoşlandığımı biliyordum," dedi Reia yüzünde geniş bir sırıtişla. "Bir çapa gibi olacak, piçin bir korkak gibi kaçmasını engelleyecek."

"Bana dahi demene gerek yok, ama gerçekten istiyorsan diyebilirsin," diye alay etti Emerie, elini aşağı yukarı sallayarak.

Ingram onun el çırpmasının ne anlama geldiğini bilmiyordu ama onu taklit etmek istiyordu. Eğlenceli olmanın her türlü yeni yolunu öğreniyordu.

"Hepiniz bir sürü silah çaldığım için şanslısınız," diye kıkırdadı Mayumi.

Delora gülümseyerek, "Ve Jabez'in zayıf noktasını buldum," dedi. "O pislüğün gözlerinin içine bakmak için sabırsızlanıyorum. Umarım iyi bir yumruk atabilirim."

"Delora," diye soludu Magnar ve kadın kendi kendine telaşlandı. "Ondan uzak duracaksın."

Cadı Baykuş gözlerini Emerie'nin gözlerinden ayırmadan, "Hepiniz bu işte önemlisiniz ve her biriniz farkında olmadan bu işe kilit unsurlar kattınız. Reia'nın diademi, Delora'nın bilgileri, Mayumi'nin silahları ve bu, Raewyn'in taşı."

"Sanırım Ingram'ı da getirdim," diye şaka yaptı Emerie başparmağını ona doğru uzatırken.

Bu Cadı Baykuş'un hiç hoşuna gitmedi. Bunun yerine, bakışları Emerie'ye dikilmişti ve bakışlarında tekinsiz bir şeyler vardı.

Ingram'ın kafatası sarsıldı ve kollarını güzel küçük kelebeğinin etrafında koruyucu bir şekilde

sıktı.

Soğuk ve karanlık bir şey göğsünü akan, daraltıcı bir kumaş gibi sardı.

Neden Emerie'ye öyle bakıyor?

Emerie, Duskwalker'ın ağır kolunu elinden geldiğince nazikçe üzerinden kaldırdı ve kol ikisinin arasında gevşekçe düştü. Sonra geri kalan kısmını dikkatlice kıpırdatarak adamın kucağından kurtardı.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde ellerini uzattı ve tüm gücüyle onun uykuda kalmasını *diledi*.

Hâlâ iyi değildi, bu da şu anda onun avantajına çalışıyordu. Adam patlamış bir lamba gibi sönüktü ve kadın neredeyse havaya yumruk atacaktı.

Evet! Evet! Ayağa kalktı ve parmak uçlarında çadırdan çıktı. Şimdi o beni takip etmeye çalışmadan işeyebilirim!

Kafasını giriş kapağından çıkarmaya bile zahmet etmedi. Emerie kışını oradan çıkardı ve olabildiğince hızlı bir şekilde onunla arasına mesafe koydu.

Solunda, Faunus ve Mayumi'nin evinden gelen ışığı fark etti. Gece yarısını geçmişti, ağaran ay yukarıda parlıyordu.

Mayumi'nin İblis Avcılarının yaşadığı ters uyku döngüsünden kurtulamadığını düşündü. Neredeyse gececiydiler. Ancak Emerie her zaman sabahları erken kalkan biriydi.

Emerie bir yer buldu, ormandaki işini halletti ve çadıra geri döndü. Tam çadıra ulaşacakken arkasından bir gümürtü duyuldu.

Şaşkınlıktan nefesi kesilince, bir insan eli ağzını kapadı. Kollarının arasında dönerken kendini uzun, narin kirpiklerle çerçevelemiş koyu kahverengi bir çift göze bakarken buldu.

"Lindi-" Sözüünü bitiremeden kadın elini tekrar Emerie'nin ağzına kapattı.

İşaret parmağını dudaklarına götürerek Emerie'ye sessiz olmasını işaret etti ve bakışlarını çadıra kaydırды. *Ingram'ı uyandırmak istemiyordu.*

Belki de yapılacak en akıllıca şey bağırıp onu uyandırmak olurdu ama Lindiwe'nin onu neden yalnız istediğini çok merak ediyordu. Emerie bakışlarını Mayumi'nin aydınlık evine çevirdi ama daha önce olduğu gibi pencerede bir hareket göremedi.

"Takip et," diye fısıldadı Lindiwe, o kadar sessizdi ki zar zor duyuldu. Tereddüt etti. Yine de, daha iyi bir yargıya rağmen, Emerie yaptı.

Lindiwe'nin beyaz pelerini karanlıkta kolayca fark ediliyordu, ay ışığını yansıtacak kadar alıyordu. Tüylerin tüycükleri parlıyordu. Çıplak ayakları Emerie'ninkilerden çok daha sessizdi ve ikisini de ormanın içine ve gözden uzağa götürürken neredeyse sessizce yürüyordu.

Faunus'un ışıltılı sarı kubbesinin sınırında, ikisinin de oturabileceği büyüklükte bir ağaç kütüğünü işaret etti. Bunu yaparak, konuşmalarının sadece uzun değil, muhtemelen derin de olacağını gösterdi.

Emerie almadı.

"Uzun süre kalamam," diye açıkladı. "Ingram eninde sonunda uyanacak ve beni aramaya gelecek." "Bu yüzden sana söyleneni yaparsan daha iyi olur, böylece bu işi daha çabuk bitirebiliriz."

Gözlerini devirdi ve kollarını sıkıntıyla kavuşturarak sırtını kütüğün üzerine koydu. O

Lindiwe'nin yanına oturması onu şaşırtmıştı ama ders veren bir anne gibi karşısında dikilmeyeceğini de biliyordu.

Sonra kısa bir süre, yanları Mayumi'nin evine ve Emerie'nin geçici çadırına dönük bir şekilde hiçbir şey söylemediler.

Sessizdi ve Peçe'nin geri kalanına bu kadar yakın olmak ürkütücüydü. Sis onları hafif, ıslak bir battaniye gibi sarmıştı. Hiçbir cırcır böceği cıvıldamıyor, hiçbir böcek vızıldamıyordu. Yaşamın sesi duyulmuyordu, bu da onu daha da... ürkütücü kılıyordu.

Kollarındaki minik tüyler tiksinti ve endişe içinde havalandı. Sanki onları yatıştırmaya yardımcı olacakmış gibi pazularını ovuşturdu.

Koğuşun hemen dışında pusuya yatmış İblisler yoktu ama Emerie kokusunun eninde sonunda onları getireceğinden emindi. En azından, Lindiwe'den gelen tuhaf ama gerçekten tatlı bir kokuyu alabilmesine rağmen öyle olduğunu varsayıyordu.

"Çocuklarım bana güvenmiyor," diye başladı kadın, ses tonu ciddiydi ve içinde bir acı vardı. "Bunca yıldır bensiz büyümelerini izlemek, onlara kafataslarını ve boynuzlarını verdiğimde kim olduğumu ve onlar için yaptığım her şeyi unutmalarını izlemek çok zordu."

Lindiwe yüzünü indirdi ve uzun tırnaklarının kenarlarını karıştırdığı yere baktı. Kederli sesi devam etti, duruşu her saniye daha da zayıflıyordu.

"Merikh en zor olanıydı. Bir anne olarak pek çok hata yaptım ama yapabileceğim çok şey var. Bu mazeret değil, biliyorum ama pek çok şey benim kontrolüm dışında ve onlarla birlikte öğreniyorum. Onları korumak istiyorum ama bana güvenmezlerken bunu nasıl yapacağımdan emin değilim. Yanlarına yaklaşmama bile izin vermezlerken onları nasıl koruyabilirim?"

Bunu bana neden söylüyor?

Emerie dudaklarının kenarını ısırarak, "Ingram sana güveniyor gibi görünüyor," dedi.

"Ingram ve Aleron farklıydı. Onlar çocuklarımdan en şakacı olanlarıydı ve birbirlerinin neşesini zıplattıkları için kendimi onların varlığına dahil etmek daha kolaydı." Yüzünü yanındaki Emerie'ye bakacak kadar kaldırdı. "Aleron'un ölümünün bana ağır gelmesinin nedenlerinden biri de bu. Onu kurtarmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. Öldürülmeden önce geri çekilmek zorundaydım."

"Ama hayata geri dönemez misin?" Emerie sordu. "Madem onları bu kadar önemsiyordun, sana en çok ihtiyaç duydukları anda neden kaçtın?"

Lindiwe pelerinin içine ve kendi etrafına uzandı. Eli geri döndüğünde, ön kolunun üzerinde bir bebek Duskwalker tutuyordu. Bebeği kucağına almadan önce bir süre ona sarıldı ve avucuyla sırtını rahatça örttü.

Bunun küçük bir kafatası vardı ama Emerie karanlıkta ne tür olduğunu anlayamadı. Yine de küçük görünüyorlardı ve hâlâ çok kırılıgandılar.

"Oh," diye homurdandı Emerie. "Anlıyorum. Yapamadınız çünkü bebeğinizi tek başına bırakmak istemediniz."

"Aynen öyle. Orpheus ve Reia bağlandığından beri iki tane taşıyorum. Bunun kafatası var, diğerinin ise yok. Jabez'in hamleler yaptığını ve gerçekten tüm Mavka'ları hedef almaya başladığını fark ettikten sonra onları bilerek küçük tutuyordum. Bana bağlı kalırlarsa onları korumanın daha kolay olacağına karar verdim."

"Ama bu, kavga halindeyken yetişkinlere gerçekten yardım edemeyeceğiniz anlamına geliyor."

"Evet, karşılaştığım sorun bu. Sadece çok fazla şey yapabilirim ve aynı anda sadece tek bir yerde olabilirim. O gece Aleron ve Ingram arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Muhtemelen ölmeden ya da girişimlerim sırasında bu ikisinden biri zarar görmeden Aleron'a ulaşamazdım. Kurtarabildiğim oğlumu kurtardım, diğerinin ise gözlerimin önünde ölmesini izlemek zorunda

kaldım."

Kucağındaki küçük Duskwalker'a bakmak için başını eğdi. Gözlerinden yaş akıyordu ama Emerie sesini duyabildiğini düşündü.

"Bir annenin çocuklarından daha uzun yaşaması adil değil. Olması gereken bu değil. Sonra diğerleri başarısızlığım için beni suçluyor, oysa bunu önlemek için hiçbir şey yapamazdım. İlk ölen Aleron değil ama yılan çocuğum bana, eğer onları korumazsam hepsinin yok *oluşunu* kafataslarını parçalayarak göreceğimi öğreten kişiydi."

Emerie ellerini kavuşturdu ve birkaç dakika öncesinden daha kasvetli görünmemesini dileyerek ormana baktı.

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Soruyu fısıldadı, Lindiwe'nin bu yükü neden ona yüklediğinden emin değildi.

Emerie'nin kalbi kadın için acıyordu, yaşadığı onca üzüntü, keder ve acıyı hayal bile edemiyordu. Çocuklarına çok değer verdiği, onların fark ettiğinden çok daha fazla değer verdiği belliydi.

Bir Hayalet olmasına rağmen hâlâ insandı. Sadece muhtemelen asırlık bir insan. "Bunu sana vermek istiyorum," dedi Lindiwe güneş taşını uzatarak.

Emerie geri çekilirken ona baktı. "Neden? Sende kalsa ya da diğerlerinden birine versen daha iyi olmaz mı? Ben bir Hayalet değilim ve dürüst olmak gerekirse, bu savaşta çok uzun yaşayacağımı sanmıyorum."

"Çünkü Emerie, onu kullanabilecek tek kişi sensin."

Taşı Emerie'nin eline zorla tutuşturdu ve Emerie taşla baktı. Altın sarısı parıltı mavi taşın içinde belli belirsiz titreşiyordu.

"Bunu kullanabilecek tek kişi benim de ne demek? Benim hiç sihrim yok."

"Bu taş... uçucu. Onu Weldir'e verdiğimde aktive etti ve anında acı çektim. Sanki Fantom ruhum insan bedenimden ayrılmaya çalışıyordu. Ruhumun parçalanmaya çalışıyormuş gibi dalgalandığını hissettiğinde onu devre dışı bıraktı."

Emerie'nin dudakları aralandı ve avucunun içindeki küçük taşla aval aval baktı. Başparmağının tırnağından ancak daha büyüktü.

"Tenebris'teki diğer ruhlar etkilenmedi, sadece benimki etkilendi. Bu sesi hatırlıyorum, sanki içimde hissettiğim bir çınlama gibiydi. Weldir bile etkilenmişti ama Elf mirası onun solup gitmesini engelledi."

"Bunu Ingram'a verelim derdim ama işe yarayacak bir ruh halinde olacağını sanmıyorum," diye gülmeye çalıştı Emerie.

Lindiwe'nin keskin, gergin yüz hatları onun mizahını kesti.

"Weldir'i ve beni etkilediyse, bir Mavka'nın patlamadan sağ çıkacağını sanmıyorum, çünkü onlar yarı ruh yarı insan. Muhtemelen bana olan şeyin aynısı onlara da olacaktır. Beni İblisler gibi etkileyen şeyin ışık olduğunu sanmıyorum, ama ses, sesin frekansı bir Fantom ruhunu fiziksel formundan ayırır. Bir Mavka için bu ölüm anlamına gelebilir. Gelinleri gibi geri dönecekleri bir dayanakları olmadığı için dirilecekleri hiçbir yer yoktur."

"Ingram'ı geride bırakmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet. Ayrıca kim ya da ne olursa olsun taşı kullananın hayatta kalacağını sanmıyorum. Çok fazla ısı ve radyasyon üretir. Sanki elinizde güneşten bir damlacık tutuyor gibisiniz ve onu parçalamak muazzam miktarda güç açığa çıkaracaktır. Yine de diğerlerinin yardımına ihtiyacımız olacak ama bu sadece İblis Kral'a ulaşmamız için bize bir yol açabilmeleri için."

Emerie elini, taş avucunun içinde sabitlenene kadar sıktı. Önündeki hiçliğe bakarken gözlerinden hem hüznü hem de korku dolu yaşlar akıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Biliyorsun..." diye zayıfça başladı, tuzlu sıvı görüşünü engellerken sesi titriyordu. "Bunu bir şekilde atlatmanın bir yolu olduğunu umuyordum."

"Ben... üzgünüm," dedi Lindiwe usulca. "Bunu yapabilseydim, yapardım ve çiftleşmiş çocuklarımı incitmeye dayanamam. Gelinlerini onlardan koparamam, en sonunda mutluluğu yaşarken olmaz."

"Yani temelde olacak şey şu" - Emerie gözyaşları dudaklarının arasından süzölmeye başlarken dudaklarını yaladı - "Jabez'e ulaşana kadar beni koruyacaksın, diğerlerinin eninde sonunda öldürölüp Duskwalker'larına geri gönderileceğini biliyorsun ama ona ulaşmamıza yardım edeceklerini umuyorsun."

"Evet."

"O zaman..." Emerie diğer eliyle gözlerini kapatırken hıçkırıklara boğuldu. Lindiwe'nin planının ne olduğunu açıklamak ve tamamen anladığını göstermek için duygularına direnmeye devam etti. "Onlar gittikten sonra beni Jabez'le baş başa bırakacaksın, ben de bu taşla ikimizi de öldürecekim."

"Senden çok şey istediğimi biliyorum. Bu fedakârlığı yapmak için gerçek bir nedenin yok."

"Ama senin bir insana ihtiyacın var." Emerie farkına vardığını dile getirirken sessizce ağladı. "Gelin olmayan birine ihtiyacın var, aksi takdirde içlerinden biri kalıcı olarak ölürse bağlı oldukları Duskwalker'ı duygusal olarak yok eder."

"Korkum bu, evet. Ayrıca ruhun dalgalanması ve parçalanması sürecinde çocuklarımdan birinin ölmesinden de endişe ediyorum. Hem Mavka hem de Phantom ruhsal düzeyde iç içe geçmiş durumda, ruhları sonsuza dek birbirine bağlı. Eğer biri kalıcı olarak ölürse..."

"Diğeri takip edebilir. Anlıyorum." Emerie elini indirerek gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını sildi. "Ingram'a ruhumu vermiş olsaydım ne yapardın?"

"Başka bir insan gelene kadar bekledim. Bunu bizim için yapmaya istekli birini arardım."

Yüzünü tekrar ellerinin arasına aldı ve başını salladı. "İkimiz de biliyoruz ki hiçbir insan bunu yapmaz. Biz onları canavar olarak görüyoruz. Kimse onlar için bu fedakârlığı yapmazdı."

Emerie'nin sözlerinin ardından gelen sessizlik boğucuydu.

"Biliyorum," diye itiraf etti Lindiwe sonunda. "Ingram'la birlikte seyahat etmeyi teklif ettiğinde, ne umduğumdan emin değildim. Onun bir gelin bulmasını istiyorum ama... Aynı zamanda çocuklarımı da kurtarmak istiyorum. Orpheus, Magnar ve özellikle de şimdi Faunus - hepsi risk altında. Birbirlerinin evleri arasında her seyahat ettiklerinde, istila edilme riskiyle karşı karşıya kalıyorlar. Weldir çocuklarımızın aksine yeni bir eş edinebilir. Eğer korumam gereken bu iki küçük yavru olmasaydı, bu fedakârlığı yapardım."

"Bu yüzden mi hemen buraya gelmedin?" Emerie sesi çatlayarak sordu. "Burada kalmama, herkese aşık olmama izin verdiniz, böylece davanıza daha sempati duyacaktım."

Lindiwe'ye baktığında bakışlarını kaçırdı. Bunu inkar etmedi.

"Bunun zalimce olduğunu biliyorum. Adil olmadığını biliyorum. Bunu kimseden istememem gerektiğini biliyorum ama başka bir çözüm bulamıyorum. Üç yüz yılı aşkın bir süredir Jabez'i yok etmenin bir yolunu arıyorum. O adam son üç yüzyıldır beni tekrar tekrar öldürdü. Bu taş..." Emerie'nin kapalı yumruğundaki taşı işaret etti. "Bu bir cevap alabildiğim tek an ve eğer köşeye sıkışmamış olsaydım bunu senden istemiyor olurdu. Aleron'un ölümü. Buna tekrar katlanamam. Onlardan birinin daha öldüğünü göremem. Kalbim buna dayanamaz."

Emerie nihayet Lindiwe'ye tekrar baktığında, sol gözünden tek bir damla yaş kaçmayı başarmıştı. Gözyaşlarını tutmak için mücadele ettiği titremesinden belliydi.

Kadın da Emerie kadar perişan haldeydi ama bunu kontrol etmekte, saklamakta daha başarılıydı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye teklif etti.

"İstiyorum," diye mırıldandı Emerie. "Biliyorum. Başka kimse yapmayacak."

Tanrım. Siktir. Kahretsin. Hangi küfürün onu daha iyi hissettireceğini, titremesini neyin durduracağını bilmiyordu. *Kaltak mı?*

Arkalarından gelen derin ama kadınsı bir ses ikisini de irkiltti. "O zaman Ingram peşimize takılmadan bunu nasıl yapacağımızı bulabileceğimizi umsanız iyi edersiniz."

Mayumi orada durmuş, elleri küçük kalçalarının üzerinde, onaylamayan bir bakışla onlara bakıyordu.

Emerie hemen ayağa kalktı ve geri çekildi.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Emerie ciyak ciyak bağırarak, kararsız nabzını sakinleştirmek için yumruğunu göğsünün üzerine koydu.

Mayumi, Lindiwe'yi göstererek, "Bunca zamandır burada olduğumu bilmesine yetecek kadar uzun," dedi. "Demek planın bu, Cadı Baykuş? Bunun Ingram'a nasıl hissettireceğini kimse düşünmedi mi?"

Lindiwe dolgun alt dudağını ısırp başını eğmeden önce, "Tabii ki var," diye karşılık verdi. "Çocuklarım güvende olduğu sürece, bu işin sonunda herkesin benden *nefret etmesi* umurumda değil. Merikh ile yaptığım gibi bunu da giyeceğim."

"Yine de bunu gerçekten düşündün mü? Çünkü bana göre, ruhları dışında birbirlerine bağlılar. Zaten ikizini kaybetmedi mi? Şimdi onu da hayatından çıkarmak istiyorsun."

"Başka seçeneğim yok."

"Ingram'a ruhumu vereceğimi hiç söylemedim," diye mırıldandı Emerie, her ne *kadar* bunu düşünüyor olsa da. Nasıl düşünmezdi ki? Burada herkesin sahip olduğu şeyi istiyordu. Sevilmek ve tapılmak istiyordu,

Ingram da ona sık sık böyle hissettiriyordu. Ayrıca Ingram'a tamamen ve son derece düşküncü.

Herkesin birlikte mutlu olduğunu gördükten sonra.

Aleron'u geri getirmek için çılgınca ve aptalca bir kaz kovalamacası olsa bile, nereye gitmek isterse onu takip ederdi. Sadece bedenlerinin uyumlu olup olamayacağını görmek için bekliyordu.

Bu yüzden günün erken saatlerinde Delora'ya aletinin nasıl sığacağını ve onu ölümüne ezmeyeceğini sormuştu.

"Başka bir seçenek olmadığını biliyorum," dedi Mayumi keskin ve acımasız bir ses tonuyla. "Bu yüzden bunu durdurmayacağım. Ancak, ikinizin de bunun Ingram'a ne kadar zarar vereceğini göz önünde bulundurmanızı istedim."

"Lütfen dur," dedi Emerie, gözyaşları her zamankinden daha sıcak ve çaresiz bir şekilde geri geldiğinde arkasını dönerken. "Biliyorum, tamam mı?! Biliyorum. Ama bu gidişle ölen sadece ikizi değil, hepiniz olacaksınız. O... o başka birini bulabilir. Dünyada bir sürü insan var."

"Senden hoşlanıyorum Emerie," dedi Mayumi iç çekerek. "Ve seni durdurmamamın tek nedeni düşünmem gereken bir ailemin olması. Buna bencillik diyebilirsiniz ama ebeveyn olduğunuzda beyninizde bir şeyler değişir. Kendinizi ve başka herkesi çocuklarınızla düşman arasına atarsınız. Muhtemelen senden bunu istemesinin tek nedeni de bu."

"O zaman neden bana bağırıyorsun?" Emerie karşılık verdi.

Aslında bağırıyordu ama sesi, şu anda sahip olduğu kırılğan duygusal dış görünüşe karşı sert ve acı vericiydi.

"Bilmiyorum," diye homurdandı. "Belki de bunun berbat bir şey olduğunu düşündüğüm ve keşke bunu yapmak zorunda olmasaydık dediğim içindir? Kızgınlım çünkü en başta bu boktan durumda bile olmamalıydık."

Emerie arkasını döndü ve bakışlarını Mayumi'ye dikti. "O zaman Ingram'ı uzak tutmak için bir çözüm düşünebilir miyiz, böylece ben de bu tamamen berbat şeyi yapabilirim?"

"Faunuslar yardım edecek," dedi Mayumi. Lindiwe'nin yardım etmek üzere olduğu belli olduğunda elini kaldırdı.

protesto etmek için. "Edecek. Size karşı dürüst olacağım. Duskwalker'ların hiçbir gelinlerinden başka kimseyi önemsemez. Onları korumak için her biri birbirini arabanın altına atar. Orpheus en bencil ve koruyucu olabilir ama Faunus kurnazdır. Ingram da dahil olmak üzere diğer üçünün gitmesini sağlayacak bir yol bulacaktır."

Kolunu ovuşturan Emerie yüzünü başka tarafa çevirdi. "Üzgünüm Mayumi, ama bekleyebileceğimi sanmıyorum." Elini indirdi ve bir adım öne çıktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni bekleyemem. Burada ne kadar uzun kalırsam o kadar pes edeceğimi biliyorum. Ya geri çekileceğim ya da Ingram benden ruhumu isterse gözümü kırpmadan ona vereceğim."

Emerie'nin ona çocuk verememesini sorun etmediği sürece... tabii ki.

"Şaka yapıyorsun," diye neredeyse hırlayacaktı kadın. "Gerçekten de geride kalmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Emerie yüzünü buruşturunca ellerini havaya kaldırdı. "Neden şimdi? Neden hamileyken? Şu anda Faunus'un boynunu öyle bir sıkabilirim ki."

"Özür dilerim Mayumi," diye mırıldandı Emerie omuzları düşerek.

"Bunu sensiz de yapabiliriz," dedi Lindiwe. "Reia ve Delora, Weldir'in büyüü bizi korurken en kötü İblisleri uzak tutmak için yeterli bir dikkat dağıtıcı olacaktır."

"Onun aptal kireçli yüzüyle tanıştığımından beri ne sormak için can attığımı bilmek ister misin?" Mayumi kinle alay etti. "Neden yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor?"

"Çünkü bunu yapamaz. Bu dünyada sadece *görünür* bir forma sahip olabilmek için bir ruhu tamamen tüketmesi ve bu süreçte onu yok etmesi gerekir. Bu da onu daha sonra her seferinde zayıflatıyor. Ayrıca burada hiçbir şeye dokunamaz, bu yüzden Tenebris'te olmadığı sürece taşı bile tutamaz."

"Ne kadar da uygun değil mi?" Mayumi ısrarak karşılık verdi. "Ben de beleşçinin neden daha fazla yardım etmediğini merak ediyordum."

Lindiwe'nin bakışları o kadar keskinleşti ki, kısa boylu kadına hançer saplamak ister gibiydi. "Bunun ona acı vermediğini mi sanıyorsun? Hepsini izliyor ve yardım edemediği için içi içini yiyor. Bu dünyada ikimiz de varız ve herkesi korumak için onun büyüünü kullanıyorum. Bu şekilde katkıda bulunuyor, çünkü yapabileceği tek şey bu. Bunu yapmam onu zayıflatırsa da, öyle ki bazen ben onu daha fazla tüketirken o enerjisini korumak için uyumak zorunda kalıyor. Bunu her yaptığımda ölüm riskiyle karşı karşıya kalıyor ve bu da sadece bizi değil, korumaya yemin ettiği Elfleri de tehlikeye atıyor."

Mayumi gözlerini devirdi ve Emerie'ye doğru yürüdü. "Sana inandığımı söyle, o ya da sen herkesin bir gün içinde Şeytan Kral'ın şatosuna nasıl gideceğini bulsanız iyi olur, aksi takdirde bunların hiçbirisi işe yaramaz."

"Dün de söylediğim gibi, benim bir yolum var." "Hangisi?"

"Bir geçit."

Bu Mayumi'yi sakinleştirdi. Elini Emerie'nin omzuna koydu ve onu kucaklamak için kendine çekti. Emerie dondu kaldı, her zamanki sert kadından böyle bir şey beklemiyordu.

"Senden bunu yapmanı istediğim için üzgünüm ama işe yararsa, dünyada minnettarlığımı gösterecek hiçbir şey söyleyemem ya da yapamam." Kollarını Emerie'nin beline doladı ve çenesini onun omzuna yerleştirdi. Bu onu karşılık vermeye teşvik etti. "İnsanlara sarılmayı bile sevmiyorum, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey bu."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Emerie.

"O zaman buna neden başladım ki?"

Şu anda bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama Emerie güçsüzce güldü. Geri çekildi ve

Mayumi onu bıraktı.

"Diğerlerini toparlamam ve çocuklardan kurtulmak için bir plan yapmamız zaman alacak. Faunus'u da bu işe dahil edeceğim ve oradan devam edeceğiz."

Emerie başını salladı, boğazında konuşamayacak kadar yoğun bir duygu vardı. Omuzları düştü ve daha birkaç dakika önce savunmasız ve yumuşak olan Lindiwe'ye baktı.

Bakışlarını aya çevirmeden önce ürkütücü ormana çevirdi. Bir yanı bu işten vazgeçmeyi her şeyden çok istiyordu.

Emerie, Ingram'la buraya hiç gelmemiş olmayı diliyordu. Gitmek istedikleri herhangi bir yere yolculuk edebilirlerdi ve Emerie, ruhu onun alması için geldiği yerden dışarı fırlayana kadar ona daha fazla aşık olurdu.

Belki de Mayumi'nin Faunus'a verebileceğini ona asla veremeyeceğini kabul ederdi. Yara izlerine aldırıyor gibiydi ve zamanla Mayumi onun yanındayken bu konuda daha rahat hissetmeye başlamıştı. Gerçekten ihtiyaç duyduğu zamanlarda, hiçbir insan onun için bunu yapamazken, ona teselli sağlamıştı. Onu birçok kez neredeyse yiyecek olmasına rağmen, kolları hala güvenli ve koruyucu hissettiriyordu ve onu hem dünyanın hem de kendi zihninin korkunçluğuna karşı bir kalkan olarak görmeye başlamıştı.

Ve deniyordu.

Ingram dış görünüşüyle ilgili her şey korkunç ve ürkütücü olmasına rağmen nazik olmak için elinden geleni yapıyordu. Kuzgun kafatası, kısa keçi boynuzları, pulları, sivri uçları ve uzun, kalın kuyruğu. Pençeleri ölümcüldü ama yine de onları kızın teninde öyle bir hafiflikle dans ettirmeyi başarmıştı ki, kız ihtiyaçtan yutkunmaya başlamıştı.

Bazen en iç gıcıklayıcı şekilde korkutucuydu. Beklenmedik hırıltısı düşüncelerini bulandırdı.

Aklının bir köşesinde ve kalbinin bir köşesinde, Ingram'ın bunu yapmadan önce onu durdurmanın bir yolunu bulacağını umuyordu.

Eğer öleceksem... Ingram'la gerçek bir gece geçirmek istesem bencillik etmiş olur muyum? Onun için bir ayrılık hediyesi, sadece ondan değil, dünyadan da bir ayrılık hediyesi ve şüphesiz sahip olması gereken gelini bulduğunda ona bir şeyler öğretmenin bir yolu.

O olmayan.

Hüzün, onu boğmakla tehdit edecek kadar ağır ve soğuk bir şekilde üzerine çöktü. Gözlerinin yine yaşlarla dolmamasını diledi ama ne kadar çabalasa da göğsündeki sızıyı bastıramadı.

Adil değildi. Bunların hiçbiri değildi.

Onunla birlikte olmak istiyorum.

Emerie, eğer bugün gerçekten Dünya'daki son günü olacaksa, o zaman utanmadan bu günün tadını çıkarmaya karar vermişti. Delora'nın evinde banyo yapmak dışında, çünkü dışarı temiz çıkmak istiyordu, zamanın geri kalanını istediğini yaparak geçirdi.

Geri kalan zamanın neredeyse her saniyesini Ingram'la geçiriyordu. Çadırlarında inzivaya çekildiklerinde, ona masa oyunlarından birini nasıl oynayacağını öğretmeye çalışmıştı Mayumi'ye aitti. Bu pek iyi gitmemişti çünkü hiçbir şey, dama bile, önceden düşünme ve kurnazlık gerektirdiği için aklına tam olarak yerleşmemişti. Yine de, özellikle de pençeleriyle disk şeklindeki bir parçayı aldığı ve bir mermi gibi aralarından fırladığında - doğrudan alına - bir sürü kıkırdamasına izin verdi.

Adam aşırı özür dilemeye başladığında kıkırdamaları tam bir kahkahaya dönüşmüştü.

En azından makas, kağıt, taş yeterince basitti ve tamamen şansa dayanıyordu. Her kazandığında kıkırdıyordu ve kâğıdı seçtiğinde onun elini kapatması kıkırdamasını her seferinde daha da derinleştiriyordu.

Ona yüze kadar saymayı bile öğretti, ancak büyük sayılarda sık sık karıştırıyordu. Çabuk öğreniyordu. Sanki hepsini saymak istiyormuş gibi çillerine dokunmaya başladığında bunu sevimli buluyordu.

Magnar'a okumayı öğrettiğinden beri Delora, Reia'nın ona verdiği bir masal kitabını Emerie'ye ödünç vermişti.

Ingram'a okumayı öğretmek sadece bir gün için çok büyük bir görevdi, yine de alfabeyle başladı, böylece okumayı deneyebilirdi. Düzenli olarak tekrarladığı bazı kelimelerde ara sıra sayfaya pençesiyle vuruyordu.

Ne zaman haklı çıksa başı dönüyor, masum bir sevinçle kollarını arkadan ona doluyordu.

Aslında tek istediği, güneş batana ve bir kandil yakmak zorunda kalana kadar onun kucağında kıvrılıp kalmak için bir bahane bulmaktı. Emerie ateşle ilgili hiçbir şeyi sevmezdi ama yıllar içinde lambalar, mumlar ve kamp ateşleriyle rahat etmişti.

İlk defa bir kitap onu gerçekten büyülemişti. Her hikâyeyi bitirdikten sonra kitabı yere bırakıp titreyen alevine baktı.

Fitilini yakarken sessiz bir alevdi ama kokusu korkunç anıları geri getirdi.

Ateş, gerçekten kabul etmek istese de istemese de, onu bu ana getirmişti. *Gideon hâlâ hayatta olsaydı İblis Avcıları'na katılmazdım.* Bunun için asla minnettar olmayacaktı - o korkunç gecede yaşadıklarını hiç kimse yaşamamalıydı - ama eğer bu olmasaydı, Ingram'la asla tanışamayacaktı.

Pişmanlık duymak için bir neden daha... Göğsündeki acı fiziksel olmasa da asit gibi aşındırıyordu.

Yarının son günü olabileceğini bilmekle asla yüzleşmezdi. Öyle olmak zorunda olmamasını diledi.

Öyle olmak zorunda mı? Emerie, Ingram pençelerini yeni yıkanmış ve ipeksi saçlarında gezdirirken düşündü. Lindiwe, ben istemezsem başka bir insan bulmaya çalışacağını söyledi. Ya da Ingram'a bağlanırsam.

Ama bunu Emerie ile yapmak istiyor muydu?

Ona olan bariz bağlılığını düşünürsek, bu mümkündü. *Yine de bana sormadı.*

Etrafındaki diğer üç çift düşünüldüğünde bunu düşünmüş olması muhtemeldi. Emerie'den ruhunu istemek için bolca fırsatı vardı ama bunu yapmamayı seçmişti.

Ona bunu sormak istedi ama sormadı da. Korkunçsa gerçeği bilmek istemiyordu ve bu günün, son gününün ya onunla kavga ederek ya da gözyaşları içinde bitmesini istemiyordu.

Peki, doğrudan sormak zorunda kalmadan gerçeği öğrenebilir miydi? Çünkü eğer kendine karşı dürüstse, bunu yapmasının asıl nedeni Ingram'dı. Evet, Delora, Reia ve Mayumi bunu yapma arzusunun bir parçasıydı, onlara yardım etmek ve aşklarının devam etmesinin bir nedeni olmak.

Yine de, ne kadar bencilce olsa da, bunu sadece onlar için yapacağını düşünmüyordu. Gerekçeleri o kadar da asil değildi.

Bu yolculuğa onun için başlamıştı. Onun için sonlandırmaya da niyetliydi.

Ayrıca Gideon ve ailesi için de. Sonunda onların hayatlarını kaybetmelerinin ve bunun kendisini ne kadar etkilediğinin intikamını almak.

Ancak, kalbi kendisiyle savaş halindeydi.

Bir yarısı herkesi korumak için gitmesini söylerken, diğer yarısı da Ingram'a fikrini değiştirmesi için bir şans vermesini söyledi.

"Ingram," diye fısıldadı Emerie, bakışlarını küçük alevde sabit tutup içine girmesine izin verirken.

Gagasının uzunluğu başının üstüne düşmüştü ve ne düşündüğünden, hatta neye baktığından bile emin değildi. En azından onu saran güçlü kolları sıcak ve rahatlatıcı hissettiriyordu ve dizine dolanan kuyruğu da sevimliydi. Bu sarılmaya ihtiyacı vardı.

"Aleron'u ne kadar geri istiyorsun?"

Kuyruğu onu sıkıca kavradı. "Her şeyden çok."

"Ve bundan önce dünyayı onun için daha güvenli hale getirmek istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet," diye kesin bir ifadeyle yanıtladı. "Aleron'u bir daha kaybetmeyeceğim bir dünyaya geri getirmek istiyorum."

Emerie derin, güçlendirici bir nefes aldı. "Bunun gerçekleşmesi için... her şeyi yapar mısın?"

"Kesinlikle. Bu kendi hayatım anlamına gelse bile."

Tamam... bu iyiye işaret değil.

Kalın bir şekilde yutkundu, sonra sesini daha da alçalttı. "Bunun için herkesi ve her şeyi feda eder miydin?"

"Evet," diye homurdandı adam, kadının belini sıkarken. Tam başını eğmek üzereydi ki, "Sen hariç" diye ekledi.

"Pardon?" diye homurdandı, başını kaldırıp omzunun üzerinden bakmak için döndü.

"Ben... seni kaybetmek istemiyorum. Bizimle gelmeni istemiyorum Emerie," diye itiraf etti. "Diğer dişiler... onlar geri gelebilir, sen gelemezsin. Güvenli olan yerde kalmanı istiyorum." Sonra orkide rengi gözleriyle ona baktı ve pençeleriyle öne doğru tarayabilmek için parmak uçlarını saçlarına daldırdı. "Beni beklemeni istiyorum."

Bu onu sevindirmeliydi. Bu, kıcının üstüne oturması ve o dönene kadar burada kalması için yeterli olmalıydı.

Ama sorun da buydu: O geri gelene kadar.

Jabez'le birlikte yok olmak istemiyorsa, Ingram'ın geride kalması gerekiyordu. Bu dünyada

düşüncelerini kontrol edebilecek ve patlamadan kaçabilecekti. Muhtemelen taş parçalandığında içinden çıkacak olan büyük parlak topa doğru koşacaktı.

"Bunun bencilce olduğunu hissediyorum," diye garip bir itirafta bulundu Ingram. "Ne hissettiğimi ya da neden hissettiğimi anlamıyorum ama burada hissediyorum."

Pençesinin ucunu göğsüne, tam kalbinin olduğu yere yerleştirdi. Eğer yanlış tarafa koymasaydı kalbin olduğu yere.

Ama... gözbebekleri hiçbir zaman diğer Duskwalker'ların gelinlerine baktıklarında yaptıkları gibi pembeye dönmemişti. Ve bu rengin neye işaret ettiğini tahmin etmek zor değildi.

Ingram her ne hissettiyse, belli ki aşk değildi.

Adamın sonunda ona o parlak flamingo pambesini göstereceğini umuyordu. Hiç parlamadı.

Belki de bu duygunun ne anlama geldiğini veya nasıl hissedileceğini anlayacak kadar insanlığa sahip değildi. Aleron ortadan kaybolduğunda bunu yapmak için tüm yeteneklerini kaybetmiş olabilir.

Kim biliyordu ki? Emerie'nin bilmediği kesindi.

Bir sonraki sorusunun ona haksızlık olduğunun farkındaydı ama yine de sordu. Kendi düşünce ve duygularını yatıştırması gerekiyordu, böylece kararını sarsılmaz bir inançla verebilecekti.

"Aramızda seçim yapmak zorunda kalsaydın, Ingram, sadece birimizi seçebilseydin, bu ben mi olurum yoksa Aleron mu?" Gözbebekleri maviye dönüşmeden önce beyaz renkte parladı.

"Hiçbiri."

"Diyelim ki-"

"İkisi de değil, Emerie." Ses tonu keskinleşti. "Aleron olmadan ben ben değilim ama sensiz de olmak istemiyorum. Seçim yapamıyorum."

Emerie kollarını onun kalın ve kaslı boynuna dolamak için ayağa kalkıp arkasını dönerken ona zayıf bir gülümseme verdi. "Tamam, Ingram."

Acısını sarılmanın arkasına sakladı ve yüzünü onun pullarına gömdü.

Eğer seçim yapamıyorsa ve İblis Kral'ın karşısına çıkacak kişi o olamıyorsa, o zaman Emerie olmalıydı. İkizini her şeyden çok geri istediğini, onun dışında her şeyi ve herkesi feda edebileceğini zaten söylemişti.

Ne yazık ki burada kalmaya karar verirse buna engel olacaktı. Ya adam bunu öğrenir ve sonunda ona kızarsa?

Gelini olacak başka bir insan bulabilirdi ama kimse ikizinin yerini alamazdı. Ona karşı ne hissederse hissetsin, bunu atlatacaktı. Zamanla azalacaktı. Tıpkı Orpheus'un Reia'dan önce kendisine sunulan tüm sunuların üstesinden geldiği gibi.

Birisi onun yerini alacaktı.

Güzel, mükemmel ve kendilerinden bir parça eksik olmayan biri. Umarım o aşamaya kadar Ingram daha fazla insanlık kazanmış ve ondan öğrendiği her şeyi alıp onlara uygulamış olurdu.

Ona bu şekilde yardım edebilirse, buna değecekti.

Emerie üzüntüsünü ve kederini bastırdı ve rahatlamış bir gülümseme verdi. Cevabını almıştı ve artık kararından vazgeçmeden yoluna devam edebilirdi. Yarın ne olacağını bilmek... daha kolaydı.

Onun pürüzsüz, beyaz kafatasının arkasını sevgiyle okşadı. *Yine de, bugün benim için.*

Bencilce ve bencilce olsa bile, istediğini yapacaktı ve kimse ona aksini söyleyemezdi. Yapmak üzere olduğu fedakârlıklardan sonra kimsenin buna hakkı yoktu.

Ve bugün henüz bitmemişti.

Emerie dudaklarını Ingram'ın boynundaki yumuşak pulların üzerinde gezdirdi, sonra sarılmalarından geri çekilerek dudaklarını yavaşça çenesinin köşesine kadar götürdü. Ingram'ın vücudu ağzının hafifliğine tepki olarak şiştiğinde dudakları hafifçe kıvrıldı.

Gagasının yan tarafını okşamaya devam etti, açmasını sağlayıp sağlayamayacağını görmek için.

Dudakları olmayan biriyle tutkulu bir öpüşme başlatmak zorlu bir işti. Açlıkla ağızlarını birbirine kenetleyemezdi.

En ucuna kadar takip etse bile, ona istediği gibi davranması için yer verdi. Sonra da gagaladı. Yine de onun için açılmadı. Onun yerine başının arkasını kavradı ve kendi başını arkaya doğru sürükledi.

"Sorun nedir, Emerie?" diye sordu, gözbebekleri maviye dönüşürken. "Bugün kendinde değilsin."

"Hiçbir sorun yok," diye yalan söyledi ve o bile ses tonunun ikna edici olduğunu düşündü.

İstikrarlı bir kararlılığa sahip olmak insana bunu yaptırabiliyordu.

Gagasının yan tarafını kızın şakağına çarptı. "Her ne kadar hoşuma gitmiş olsa da, genellikle bana bugünkü gibi yapışmazsın."

Ağzını daha fazla cırparak onun sokulmasına karşılık verdi. "Sadece seninle vakit geçirmek istedim." "Cadı Baykuş'la karşılaştığından beri eskisi gibi değilsin. Sana garip garip baktı. dün."

Emerie, Delora ve Magnar'ın evinde oldukları zamanı kastettiğini biliyordu çünkü kadınla gece yarısı yaptığı sohbetten haberi yoktu. Mayumi'nin bugün Emerie onunla birlikteyken diğer herkese anlattığından emindi.

Adamın kollarının güvenliğinde arkasına yaslandı, kendi kollarını göğsünde kavuşturdu ve dudaklarını büktü. "Öpüşmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Uzun diliyle dudaklarına saldırmak için aralarındaki boşluğu hızla kapattı. "Her zaman öpmek istiyorum," diye homurdandı.

"Aferin oğlum," diye övdü, ikinci kez yaladığında dilini onunkine doğru çekerken. Elleri daha sıkı kavradı.

Kollarını açtı ve kendini sabit tutmak için adamın çenesinin köşelerini kavradı. Diliyle savaştırmak yerine onu ağzının yarıklarına buyur etti ve yanmış şeker ile ceviz kabuğunun hoşgörülü tadı karşısında inledi.

Sarhoş ediciydi, ağzını sulandırıyor.

Dizlerini onun kalçaları üzerinde dengeleyerek, onunla buluşmak için hafifçe yukarı kalktı. Onun diliyle, dişleriyle, ağzının engebeli çatısıyla oynamasına izin verdi. Vücudu ona yaslanmıştı ve endişeyle ilgili her türlü düşüncüyü, her türlü korkuyu zihninin gerisine itti, böylece sadece onunla geçirdiği bu ana odaklanabildi.

Adamın sert vücudunu ve güçlü ama aşırı zayıf kaslarını hissetti. Ellerinden biri göğsünden aşağı inerek pullarını ve etinin dışına taşan kemiklerini hissedebildi.

Emerie kendini arzuya bıraktı, göğüs uçları günlük elbisesine karşı sertleştiğinde sarsılmış bir nefes verdi. Göz kapakları düşük ve ağır bir şekilde, parlayan gözbebeklerinin

Farklı bir mor - kendi arzusunun derinliklerini yansıtan bir mor.

Ellerinden biri sinsice kızın kışına doğru kaydı. Yuvarlak yanaklarını yoğururken pençeleri kumaşın içine girerek küçük delikler açtı.

Tam dilinin daha büyük bir kısmını dişlerinin arasına gömmek için öne doğru eğilip dilinin kalın kısmını ona yedirecekken, Emerie onu sarsıp irkiltti. Dilini emdi, kendi içine çekti ve onu kana kana içti.

Şiddetli bir iniltiyle ürperdi.

Avucunu kadının kışından kaydırarak elbisesinin eteğinin altına daldırdı. Geri döndüğünde, iç çamaşırı engeli yerine çıplak teni hissettiğinde durakladı.

Evet, Emerie *tüm* günü planlamıştı - özellikle de nasıl biteceğini.

Elbisesinin alt dikişini kavradı ve başparmağı ile işaret parmağı arasındaki deri ağına takılana kadar yukarı çekti. Sonra elini kalçasından yukarı, yan tarafına doğru iterek onu vücudunda günahkâr bir yol açmaya zorladı ve o da memnuniyetle buna uydu. Kaba, nasırlı avuç içi aynı anda hem tenini aşındırıyor hem de gıdıklıyor, vücudunda tüyleri diken diken ediyordu.

Sağ göğsüne geldiğinde onu okşadı ve sertçe sıktı.

Kaygan bir sertlik, karnına doğru bir iz sürmeden önce göbeğine doğru dürttü. Sert, kıpır kıpır dokunaçlar, siki tamamen dolduğunda ve dikişini geçtiğinde iç uyluklarını gıdıkladı.

"Böyle her zaman çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı, avucunu aşağı yukarı hareket ettirirken meme ucunu okşadı. Kadın inledi ve adamın elini kendine doğru sıktı. "Her santimini yalamak istememe neden oluyor."

Çenesini yalayabilmek için eşsiz öpüşmelerinden uzaklaştı. Adamın aklına daha fazla fikir gelmeden, kadın adamın elini boğazını okşayana kadar yukarı itti. Sonra daha da yukarı, yakasının altından geçene kadar.

Elbisesi kollarından sıyrılıp arkasına döküldüğünde adamın eli de kadının gibi düştü. Teni arzudan kızarmış olsa da, uzun kirpiklerinin arasından utangaç bir şekilde ona bakarken yanakları daha da pembeleşti.

Ingram durakladı, sonra başını yavaşça geriye attı ve görebilmek için eğildi.

Emerie her şeyini kaybettiği gecedен beri ilk kez birinin önünde tamamen soyunuyordu. Partnerinin rahatsız olacağından her zaman çok korkmuştu. Kendisine duydukları çekimin dağılacağından ya da o anda farklı davranıp tüm duygusallığını çalacaklarından korkmuştu.

Ingram'da bunların hiçbirini hissetmedi.

Ondan ne bir yargı ne de güzelliğe dair herhangi bir insani önyargı gelmişti. Her fırsatta, onu şehvet dolu bir büyüünün etkisi altına sokmuş gibi büyüleyici hissettirmişti. Yara izlerine sanki onun herhangi bir parçasıymış gibi dokunuyordu: ne onu rahatlatmak için dikkatini çekecek kadar çok, ne de onlardan kaçıyormuş gibi hissettirecek kadar az.

Ona orada olduklarını, onun bir parçası olduklarını hatırlattı, ama dokunuşu ve bakışları ona her zaman sadece kendisiymiş gibi hissettirdi. Onları çillerini ya da turuncu saçlarını kabul ettiği gibi kabul ediyordu - daha az ya da daha fazla bir şey değil, sadece orada olan bir şey.

Utangaç ve kendini bilen bakışları, herhangi bir kadının partnerine ilk kez maruz kaldığında hissedeceklerine benziyordu. Bir şekilde tenini en lezzetli ve şehvetli şekilde ısıttı.

Adamın dilinin aralarında gidip gelmesiyle yumuşayan ve karıncalanan dudaklarının arasından nefes nefese kaldı. Meme uçları adamın bakışları karşısında daha da sertleşti ve amcığı, kıvrımları boyunca kayan sıvının kayganlığıyla merkezinden daha fazla uyarıldı.

Karnına yaslanan siki aniden şiştiğinde sarsıldı ve ona dokundu. Ondan gelen ince ama içgüdüsel tepki, dudaklarını yeniden ıslatmak için yalamasına neden oldu.

Pençesi çıplak göğsünü bulana kadar yan tarafını tırmıkladığında içinden bir ürperti geçti. Yara izinin sıkılığının olduğu tarafa kaymadan önce sol meme ucunu okşadı. Çoğunluğu uyuşmuştu ama hassas olan noktalar kadının kesik kesik nefesler almasına neden oluyordu.

Diğer elini kadının diğer göğsünü avuçlamak için kaldırdı ve göğsün yumuşaklığı avucunun içinde bir su damlası gibi şekillendi.

"Güzel dişi," diye soludu pençesinin ucunu sağ meme ucunun etrafında dolaştırıp areolasının çıkıntılarını takip ederken, başparmağını daha küçük olanın üzerinde gezdirirken. "Ne kadar güzel bir renk."

Sağ elini vücudunda gezdirdi, yolu boyunca alay etti. Yan tarafı, karnı, kasık tepesindeki turuncu kıllar. Emerie'nin nefesi kesildi ve adam onun haberi olmadan pençelerini o elin üzerine geçirip iki parmağını içine soktuğunda daha da yukarı fırladı.

Sonra onu kaldırdı, omurgasının eğilmesi için koluyla sırtını destekledi ve göğüs kafesine ağır bir yalama yaptı. Başı geriye düştü ve saçlarının uçları kıcının tepesinde dans etti. Elinden geldiğince adamın kafatasına sarıldı ve sonunda adam her iki meme ucuna da dokunduğunda kısa keçi boynuzlarını yakaladı.

İçindeki parmakları yavaştı ve o kadar tahrik olmuştu ki parmakların kayması kolaydı. Daha derine inmelerini sağlamak için parmaklarını istemeye istemeye yere bastırdı.

"Daha fazla, Ingram," diye yalvardı havadar pantolonunun etrafında. Parmakları sadece hızlandığında, görüşü yarıldı ve içi sıkıştı. *Çok iyi hissettiriyor*, diye düşündü ama yine de başını salladı. "Beni germen istiyorum. Beni parmaklarınla doldur."

Açtığı gagasından ateşli bir nefes çıkardı ve dalgası kızın nemli göğsünü gıdıkladı. Adamın eli aşağıya inerek kızın kıcını sıkıca kavradı ve onu üçüncü kalın bir parmakla beslerken hareketsiz tuttu.

Etrafında sıkıştı, ama bunu ona zaten birkaç kez yapmıştı. Emerie kolayca gevşedi.

Biraz daha.

Uzun, ince dili her bir meme ucunun etrafında farklı aralıklarla dönüyordu. Bu kadar uzun, salyalı bir uzuv onlara karşı nasıl bu kadar harika hissedebilirdi? Bu his çok garipti, özellikle de birini tamamen sarmayı ve hatta çimdiklemeyi başardığında.

Dalgalanan karnına karşı siki ileri geri kayıyordu. Kayganlaştırıcı ona bulaşmıştı ve kadın onu kavrayıp karşılığında zevk almaktan başka bir şey istemiyordu.

Yapamazdı, henüz değil. Ingram'ın çok geçmeden kendi ihtiyacına yönelmesini istemiyordu. "Parmaklarını açabilir misin?"

Bunu yaptığında gıcırıltılı bir inilti çıkardı ve üçünün de gerilmesi onun yüzünü buruşturmasına neden oldu. Adamın başını göğsünden geriye doğru çekerken, elini itmeye çalışmadan önce onu sakinleştirdi.

Tamam, ben... Sanırım artık hazırım.

"Gelmedin Emerie," dedi sessizce, sesi alçak ve boğuktu. Parmaklarını kapattı, derine bastırdı ve oynattı.

Sarsılmış bir inilti çıkarırken onları sıktı. *Oh lanet olsun*. Onu orgazma zorlayana kadar devam etmesine izin vermek istiyordu. Yine de, enerjisinin henüz azalmasını istemediği için elini durdurdu.

Kuzguni kafatasını içine çekerken göz kapakları ağırlaşmıştı.

Dilini dudaklarının kenarına götürdü. "Seni bağlayabilir miyim?"

Başını eğdi. "Ama sana dokunmak istiyorum." Parmaklarını kızın amından çekerek klitorisinin etrafında dolaştırdı. "Seni iyi hissettirmiyor muydum?"

"Harikaydı," diye mırıldandı güven verici bir şekilde, ellerini onun gagasında gezdirerek. "Ama

şimdi vermek istiyorum.
Pişman olmayacağınıza *söz* veriyorum."

Şehvet düşkün, vahşî bir erkek gibi, onun tahrikini göğsüne sürerek kendini onunla kapladı. Başını salladı ve onun bu güveni onun için çok şey ifade ediyordu.

Çabucak onun üzerinden atladı.

Halihazırda hazır olan ve yakınında bulunan halatla, bileklerini karşı dirseklerine kilitleyerek ön kollarını birbirine doladı. Sonra onu, sırtı derme çatma bir masa olarak kullandıkları kütüğe dayanana kadar kıpırdattı.

Rahat etmesi için araya bir yastık yerleştirdi.

Tuhaftı ama devasa, kule gibi bir canavarın *ona doğru yaklaştığı* gerçeği nabzını hızlandırmıştı. Adam güvenerek kendisini savunmasız bir pozisyona sokmasına izin vermişti ve kadın ne isterse yapabilecekti. Ona istediği gibi zevk verecek, onu kızdıracak, hatta onu sikiyle acı çekmeye ve hiçbir şey vermemeye terk edecekti.

Kesinlikle çaresiz değildi ve bunu biliyordu, ama yine de iç gıcıklayıcıydı.

Oturuş şekliyle göğsü öne doğru eğilmiş, geniş boşluğu daha da büyük görünüyordu. Göğüs kafesinin beyaz kemikleri alçak ışıktaki neredeyse parlıyordu ve etrafındaki pullar siyah-mavi yağ kayganlığında bir yansımaya sahipti.

Koyu mor gözleri ona odaklanmış halde, Ingram'ın açılmış bacakları arasında süründü, kuyruğunun bacakları arasında olmasına dikkat etti ve siki sarsıldı. Önünde bağlı duran yaratığın lezzetli ziyafeti karşısında ağzı sulandı ve dokunaçlarının sivrilen uçlarını coşkuyla selamladı.

Dizlerinin üzerinde durarak adamın sikinin tabanını kavradı ve dokunaçlarının ön kollarını sarmasına izin verdi. Aynı zamanda öne doğru eğildi ve dilini kör başın üzerinde gezdirerek, yapabildiğini tamamen örtmeden önce hacimli bir damla tohum çaldı.

İçinden geçen sarsıntı başını geriye yatırdı ve kuyruğunun yumuşak iç kısmı bir anlığına kadının kıvrımlarına sürtünmek için yukarı çıktı. En yumuşak inilti göğsünden dışarı fırladı.

Onun seslerinin yumuşak olması hoşuna gidiyordu. O kadar sevimli ve hafiflerdi ki daha fazlası için can atıyordu.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diye mırıldandı onun sikinin ucuna karşı. "Seninle istediğimi yapabilmem için seni bağlamama izin veriyorsun."

Başı yana eğilirken, "Siktir, Emerie," diye boğuk bir ses çıkardı.

Dilini alevlenmiş kenarın etrafında dolaştırdı, her dokunuşta kabaran dokulu sivri pullarını hissetti. Ondandır tatlı kayganlaştırıcıyı çalarak, doğrudan sikinin yüzeyinden emdi. Ağzına ve ellerine karşı çok sert ve sıcaktı ve gözle görülür bir şekilde nabız atıyordu.

Üzerindeki kabarık koyu damarlardan birini hafifçe ısırdı.

"Sana böyle seslenmemden gerçekten hoşlanıyorsun, ha?"

diye mırıldandı. "*Evet,*" diye itiraf etti.

Dokunaçları yanağını okşayana kadar dudaklarını bir taraftan aşağı çekti, sağ eli ise başını bir daire çizerek okşamak için yukarı doğru hareket etti. Yaptığı her şey, ne kadar küçük veya ince olursa olsun, shaftının ucuna daha fazla inci tohumu yükseliyordu. Onu da yaladı ve çaldı, dilinin üzerinde patlayan yanmış şeker ve ceviz kabuğunun baş döndürücü ipucunun tadını çıkardı.

"Ağzımı ve ellerimi üzerinde hissetmek hoşuna gidiyor mu?" Cevap vermek yerine, derin bir of çekerken gagasını ayırdı. "Ağzıma boşalana kadar devam etmemi ister misin?"

Dudakları şeytani bir şekilde adamın yan tarafına doğru kıvrıldı, sonra başını ve kenarını küçük ısırıklarla ısırdı. "Nhn. Evet. Benden içmeni istiyorum." Başını öne doğru eğdi. "Yüzünü görmek istiyorum
tekrar dağıtın."

"Öyle mi?" diye mırıldandı uzaklaşmadan önce.

Emerie onu öptü ve ısırđı ve hatta kalçasının çıkıntılı kemiğini, göğüs kafesini yaladı, onları hissedebileceğini biliyordu. Hatta meme ucuna bir fiske vurdu, bu da onun şiddetle

Onun üzerine sürünüp dizlerini kalçalarına koyduktan sonra kalçalarına doğru ilerlerken seğırdi. Gagasının altına girmesine izin vermesi için onu zorladı, böylece boynunu ısırabilecekti.

Aletin geniş ve küt başını avuçladı, ancak onu sabit tutmak için kenarının hemen altından tuttu. "Ya istediğim bu değilse?"

"O zaman ne-" Daha sözünü bitiremeden, ucu girişine dayayıp geri çekildiğinde bir iniltiyle boğuldu. "İçine mi?" Derin bir nefes verdi.

"Mhm. Seni içimde hissetmek istiyorum," diye fısıldadı boynuna karşı.

"Daha fazla," diye teşvik etti, kadın daireler çizerek kendini onun üzerinde rahatlatmak için en ucunu içeri sokarken. *"Çok yumuşaksın."*

Daha başının tamamını bile sokmamıştı ama adam şimdiden kendini kaybetmeye başlamıştı. Ingram sanki yardım etmek, amının onu daha hızlı yutmasını, daha derinlere ulaşmasını sağlamak istermiş gibi kalçalarını salladı.

Onu bu kadar beklettikten sonra çaresiz görünüyordu.

Kaşları sıkıca düğümlendi ve alnını adamın boynunun ve omzunun kıvrımına dayayarak destek aldı. Gövdesinin üzerinde bu şekilde dengede durmak kolay değildi. Adamın ne kadar kalın olduğu düşünüldüğünde yerçekimi de pek yardımcı olmuyordu.

Elleri boşta olsaydı, onu aşağı indirmeye çalışacağını ve muhtemelen bu sırada kazayla onu parçalayacağını biliyordu. Çok sabırlı değildi ve şu anda onu ne kadar çok istediğini anlamasına izin vermiş olabilirdi.

Başının üzerinde gerildikçe yüzünü buruşturarak, aşağıya doğru inen ağırlığına baskı eklemek için zıpladı.

Kayganlaştırıcı onlara yardımcı oldu ve bunun için son derece minnettardı.

Sonra kafası girişini geçti. Zıplaması onu da en az bir inç aşağı itti.

Yüzünü buruşturarak ve acı dolu bir soluk alıp vererek, tırnaklarını adamın göğsüne geçirdi. Dayanamadı.

"Çok sıkı," diye inledi. Kız kaçmak için öne doğru hamle yaptığında, adam en ufak bir mızıldanma sesi çıkardı. "Aşağı, Emerie. Daha fazlasını istiyorum. Küçük amının içine girmek istiyorum."

Kafatasının yan tarafını kızın terden sırlıklam olmuş alnına değdirdi, göğsü heyecanlı nefeslerle kabarıyordu. Neredeyse üzerine çıkması için sessizce yalvarıyormuş gibi hissediyordu.

"Yapacağım," diye mırıldandı. "Sen sadece... büyüksün, Ingram. Alışmam gerek."

Ama yapacaktı. Çünkü bu gece ne olursa olsun, ne pahasına olursa olsun o koca Duskwalker sikini içine alacaktı. İlk başta yavaş ve acı verici olabilirdi ama ona binecekti ve binene kadar da durmayacaktı. Onun döllerıyla o kadar dolu ve pis olmak istiyordu ki bacaklarından aşağı damlıyordu.

Ayrıca bunun her ikisi için de iyi hissettirmesini amaçlıyordu. Kolları bu nedenle bağlıydı, onu sabırlı olmaya zorlamak için.

Vücuduna bir nefes aldırdıktan sonra, sıcak, kaygan, zaten tohumla sırlıklam olmuş kafayı bir kez daha girişine doğru itti. Kendini aşağı doğru iterken dudağını sertçe ısırıldı. Baş daha hızlı çıktı ve tıknaz olmasına ve onu ikiye bölmeye çalışıyormuş gibi hissetmesine rağmen, kaçması gerekecek kadar acı verici değildi.

Ingram memnun bir hırıltı çıkardı ve onu cesaretlendirmek için kafatasını ona sürtmeye devam etti. Kalçaları sallandı, onu üzerinde hareket ettirmek için çaresizdi ama yapamıyordu.

Emerie, daha da aşağı iterken kalçalarını iki yana salladı ve yavaşça daha fazla inç kazandı. O kadar kalındı ki baskı muazzamdı ve mutlak sınırına kadar gerildiğini biliyordu.

Her zaman küçüktü, bir insanı bile içine alırken ilk başta biraz zorlanmıştı. Şimdi ise bir canavarın aletinin etrafına gömülüyordu ve bu bir meydan okumaydı.

Ayrıca gerçekten tahrik olmuştu ve bunu her şeyden çok istiyordu. *Onu* daha önce hiç kimseyi istemediği kadar çok istiyordu.

Her şey nemliydi ve onun sıcaklığı yatıştırıcıydı. Yakıcı gerginliğe, en hassas yerlerine böylesine derin ve alışılmadık bir şekilde bastırması da eşlik ediyordu. İçindeki her yer ilgi gördü ve küçük sivri pulları G noktasını kazıyarak nefes nefese kalmasına ve daha fazlasını yutmaya çalışmasına neden oldu.

Adam dibe vurdu ve kadın, adamın onu sınırına kadar doldurduğundan kesinlikle emin olmak için kıvrandı. Klitorisi bile gergin hissediyordu, sanki gerginlik ve baskı iç organlarının ötesine yayılmıştı. Bir süre dinlendi ve kendisinin yumuşamasını bekledi.

Kalp atışlarını *hissedebiliyorum*, diye düşündü şaşkınlıkla, göğsünde yayılan şefkatle. Sonra dokunaçlarının uçları kalçalarının altında sallanırken kıkırdadı. *Bu gıdıklıyor*.

En azından onu yarı yolda bıraktığını söylediler, ki bu da yapabileceğini düşündüğünden daha fazlaydı. *Sonunda içimde*. Tanrım, bunu günlerdir istiyordu - ormana döndüğünden beri. Bir parçası sonunda bunu yaptıklarına, bir Duskwalker'ın sikini bu kadar derine soktuğuna inanamıyordu. onun içine girebilirdi.

Göğsünden minik inilti yükseldi ve kadın yüzünü ona dönebilmek için yeterince geriye yaslandı. "İyi misin?" diye sordu, dudaklarını ve yüzünü onun sert gagasının yanına bastırarak. "Daha fazla," diye yalvardı ve onun zayıfça gülmesine neden oldu. Elbette daha fazlasını istiyordu. Bunun için kaç kez talepte bulunmuş ya da yalvarmıştı? "Sana daha fazlasını veremem." Bir o yana bir bu yana dönerek ona gidecek başka yeri olmadığını gösterdi. "Ama senin için hareket edebilirim."

Yolun yaklaşık dörtte biri kadar yukarı kaydı, sonra tekrar aşağı itti. İnlemesi anlaktı ve kadın onun üzerinde hareket ettikçe sık sık inlemesine izin verdi.

"Ses tonuna bayılıyorum," diye fısıldadı onun serin kemiğine karşı. "Çok zayıf ve yumuşak." "İçim çok sıcak," diye homurdandı, ondan daha fazla inilti yankılanırken. "Sıkı ve sıcak. Nasıl bu kadar iyi hissedebiliyorsun?"

Derin sesi bir dalga gibi üzerine çöktü ve hızını artırırken inledi. Onun konuşmaya devam etmesini istiyordu ve şu anda söyleyeceği her şeyin onu daha lezzetli bir şekilde yakacağını, ihtiyaçla daha ateşli hale getireceğini biliyordu.

"Öyle mi? Senin etrafında hissettiklerim hoşuna gidiyor mu?" diye mırıldandı, dudakları adamın sikinin içini okşaması ve meme uçlarının adamın pullarına sürtünmesi karşısında bir iniltiyle ayrıldı.

"Düşündüğümden bile daha iyi hissettiriyor. Hiç hayal etmemiştim..." İniltisi kabarcıklı ve kırıktı. "Daha derine, Emerie. Seni tamamen hissetmek istiyorum."

Kız onu amının duvarlarıyla daha hızlı okşadıkça başını geriye eğdi ve kalçaları daha sert itmeye çalıştı. Sanki kollarını serbest bırakmaya çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Ne kadar çok konuşursa o kadar sert çekiyordu.

"Çok yaklaştın. Her şeyimi almaya çok yakınsın," diye homurdandı, sesi ihtiyaçla doluydu. "Bir olmamızı, amcığının tüm beni tüketmesini istiyorum. Dokunaçlarım seni tutmak için *ağrıyor*, küçük kelebek. Lütfen izin ver."

Onun için korkunç hissederek, ne kadar çok arzuladığını görerek, onun için horozunu daha hızlı sikmeye çalıştı. Onu bir şekilde rahatlatmak için tüm vücudunu bu işe verdi. Hatta boynuna öpücükler kondurdu ve göğsünü okşadı, birleştikleri yerde zevk kabardıkça inledi.

Vücudu nihayet uyum sağlamıştı ve hareketlerinde daha özgür olabiliyordu. Yine de hiçbir şey onu sakinleştirmiyor gibiydi ve onunla ne kadar dalga geçerse o kadar huzursuz oluyordu.

Kendi orgazmına ne kadar yaklaşmış olsa da, adamın çıkardığı rahatsız edici sesler karşısında kaşları derin bir şekilde çatıldı.

yapılmış.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye sordu, endişelenmeye başlayınca yavaşladı.

"Hayır!" diye ısırdı. Kalçaları dönmeye devam ederken, daha hızlı gitmesini sağlamak için yanağını kendi yanağıyla dürttü. İpi koparmak için kollarını iki yana doğru çekerken vücudu titriyordu. Kurtulamayınca, "Bırak beni, Emerie" diye homurdandı.

Durakladı ve ona doğru düzgün bakabilmek için göğsüne yaslandı, onun ne kadar endişelenmeye başladığından endişeliydi. Bunun her ikisi için de keyifli olması gerekiyordu. İlk başta çok heyecanlanmıştı, bu yüzden şimdi neden karşı koyduğunu anlamıyordu. Yumuşamıyordu, bu yüzden ona zarar verdiğini düşünmüyordu.

Hareket etmeyi bıraktığı anda her şey daha da kötüleşti. Sanki aklı *başında kalmasını* sağlayan tek şey onun sikini aşağı yukarı kaydırmasıydı.

Gözbebekleri kıpkırmızı parladı ve derin, yankılanan bir hırıltı çıkardı. "Bırak beni!"

"Lanet olsun," diye homurdandı ve adamın sikinin üzerinden atladı.

Ingram yana düştü ve tek yaptığı kollarını kurtarmaya çalışmak oldu. Kurtulmak için kendi pazılarını tirmalarken hırıltılarla karışık korkunç iniltiler çıkardı. Aleti aşağı inmiyordu, kıvranırken sert, sallanan bir çubuk olarak kalıyordu.

Lanet olsun. Lanet olsun. Panikle bir ayağından diğerine sıçradı. *Ne yapacağım lan ben?!*

Şu anda onu serbest bırakmak hiç de akıllıca bir karar gibi görünmüyordu! Ama... *Onu bu şekilde bırakamam.*

Gözlerini kapatarak kararını verdi. Adamın hareketleri daha sarsıcı bir hal alıp dizlerinin ve göğsünün üzerine çöktüğünde hemen harekete geçti.

Daha iyi bir yargıya rağmen, işlerin onun için gerçek ve çok korkutucu hale gelmek üzere olduğunu bilmesine rağmen, çantasından obsidyen bıçağını aldı. Onu serbest bıraktı.

Elbisesine doğru koştu, böylece... Bilmiyordu. Kaçmak mı? Yardım için çığlık attığında çıplak olmamak için mi?

O kadar uzağa bile gidemedi.

Ayak bileği tutuldu ve sırtüstü çevrildi. Çadırın zeminine serpilmiş yatak takımları üzerinde dizleri kalçalarına bastırana kadar hızla sürükledi. Aleti kadının amından karnına doğru kayıyordu.

"Yakaladım seni kelebek," diye hırlayarak kalçalarını geri çekti.

Gözleri kıpkırmızıydı ama kıza bastırmak üzere olduğu çıkıntılı ereksiyon, aklının tamamen kıza ve kızın amına odaklandığını gösteriyordu.

"Bekle," diye yalvardı, ayak bileklerini adamın aletin altından geçirdi, böylece adam ileri doğru hamle yaparsa, içine girse bile fazla uzaklaşamayacaktı.

"İçeri, Emerie," diye inledi, durdu - ve sanki yapmak istediği en son şey buymuş gibi titredi. "Tekrar içine girmek istiyorum. Sen çok mükemmeldin."

Adamın sikine baktı ve birkaç saniye önce inlemesine neden olan şey onu aniden dehşete düşürdü. "Daha derine inmeye çalışırsan canımı yakacaksın."

"Güven bana." Elini başının arkasının altına sokarak pençe dolu bir beşikte destekledi. Onu ayırmak için kalçasını kavradı, sonra göğüslerini okşamak için göğsüne doğru avuçladı ve horozunun uzunluğunu klitorisine sürttü. "Söz veriyorum seni içeride incitmeyeceğim."

Başını kaldırdı ve adamın gözbebeklerinin tercih ettiği arzu dolu mor renge dönüştüğünü gördü. Umut vaat ediyordu ama bunun gerçekten ne anlama geldiğini biliyor muydu? Şu anda bile, onun titreyen kısıtlamasının ardındaki tehlikeyi hissedebiliyordu.

Oh, lanet olsun. Umarım Delora'nın ona bahsettiği büyü işe yaramıştır ve Ingram

kan karıştı. *Lütfen çalışın.*

"Tamam," diye kabul etti. "Daha fazla mücadele etmek istemiyorum." Ayak bileklerinin kilidini açtı ve ona yer açmak için kalçalarının etrafından geçirdi. "Sadece dikkatli ol."

"Nazikçe." Pençelerini lezzetli bir şekilde göğüs kafesinden aşağı kaydırıp karnına giden yolu gıdıklarken onayladı.

Zayıf insan gücünün aksine, Ingram kafayı girişine sıkıştırmayı ve çok az çabayla içine girmeyi başardı. Vücudu, adam dibe vurana kadar bir kez daha yol açmaya zorlandı.

Nefesinin kesilmesine ve sırtını omurgasının kırılacağından endişe edecek kadar derine eğmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu: adamın vücudunun doğal sınırlarının ötesine geçmeye başlaması mı, yoksa başlamadan hemen önce pençelerini karnına saplaması mı?

Soğuk büyü, mor pırıltılar ve dans eden ışık huzmelerinden oluşan bir telaşla aralarında patladı.

"Oh!" diye inledi, ayak parmakları kıvrılırken, ayakları sivrilirken ve sırtı mutlu bir ıstırap içinde kavislenirken.

Kadının parlak turuncu saçları dağınık yatağın üzerine dökülürken, Ingram'ın pençeleri kadının başını kucaklarken bir taç gibi saç tellerinin arasından çıkmıştı. Tek bir sert, sağlam ve istikrarlı hamleyle, dibe vurana kadar üzerine çıkarken, geriye doğru eğildiğinde bile onu destekledi.

Sonra pençeleriyle etine vurup daha da ileri iterken derinden tatmin olmuş bir hırıltı çıkardı.

Onun şaşkın ifadesini izledi, göz kapakları açıldığında buz mavisi gözleri fincan tabağına dönüşüyordu. Aralarında sihir yayılıyordu ve sihrin pırıltıları onu öncekinden daha da büyüleyici ve büyüleyici gösteriyordu.

Bu onun renkli özüne katkıda bulundu.

Bacakları titrerken, kuyruğu dönerken ve onun uzunluğu boyunca dalgalanan tatlı küçük amcığına tepki olarak çarparken onun özelliklerini içmek zordu. Adam daha derine indikçe onu emiyordu.

Daha da ileri gittikçe, kadının vücudunun sikişinin ucunda sıkıcı bir basınçla ona yol açtığını hissettikçe, daha önceki saldırganlığı ve kaygısı ondan daha fazla itildi. Bunun yerine, yerini mutlak bir coşku aldı.

Emerie'nin avuç içleriyle burun deliklerini kapatmak için ellerini gagasının üzerine ne zaman vurduğunu bile bilmiyordu ama vücutlarının birleşmesinin yoğunluğundan onları zar zor fark etti.

Kız onun üzerindeyken, tek düşünebildiği onların bir bütün haline gelmesiydi. Fiziksel bir bağ o kadar derindi ki bedenlerini aşip onları tek bir varlık haline getiriyordu. Birbirlerine bağlanana kadar bağlanmak ve dokunaçları bunu güvence altına almak için onu kavradı.

Başının etini yemiş, keskin dişleriyle onu kemirmiş, başını sallayıp savurmuştu. Vermek zorunda olduğu her şeyi açgözlülükle alana kadar onun her şeyini kabul etmesine ihtiyaç duymuştu.

Pençeleri ve parmak uçları ağrıyordu ve tek fark edebildiği şey, onların delinmesine ihtiyaç duyduğu ve bunu arzuladığıydı. Şiddet içeren bir şekilde değil, kalbinin şefkatle kabarmasına neden olacak bir şekilde.

Böylece, onun içine tamamen oturduğunda ve dokunaçları onu derinliklerinde kucaklayabildiğinde, zihninde ve kalbinde bir şeyler değişti.

Pençelerini ondan kurtardığında iki büyü yaptı. Biri iyileşirken bilinçli olan

Aklını uyuşturan kan kokusunu azaltmak için ve bilinçaltında olan bir saniye.

O anda, onun nemli çekirdeğinin besleyici sıcaklığına gömüldüğünde, tek istediği onu tamamen ve tamamen korumaktı.

Tam üzerlerinde mor bir kubbe oluşurken gözleri kapandı ve havadaki kan kokusu önemli ölçüde azaldı - sanki gereken fedakârlık buymuş gibi.

Hayatının büyük bölümünde nadiren büyü kullanmıştı; ona hiç ihtiyacı olmamıştı... ta ki ona kadar. Şimdi, sanki sırf her damlasını ona akıtılabilmek için büyüü elinde tutuyor gibiydi.

Onu, dolgun kışını kavrayabileceği kadar yükseğe kaldırdı ve her bir parçasını aldığından emin olmak için daha sert bastırdı. Sonra, kalçalarının beşiğine yerleşmiş ve dirseklerine yaslanmış bir halde, Emerie kollarının arasında tamamen yayılmış bir halde öylece yattı.

Hareket etmeye ne ihtiyacı vardı ne de hareket etmek istiyordu. Aleti inanılmaz derecede sertti ama kadının şefkatli, sarılıp sarmalayan çekirdeği, içindeki dayanılmaz acıyı eritip yok ediyordu. Sıcak ve ıslaktı; mutlak mükemmelliği.

Onun narin kalp atışlarının sadece göğsünde değil, sikinin etrafında da usulca çırpındığını hissedebilmesi, sonsuza kadar orada kalabileceği anlamına geliyordu.

"Ingram...?" diye mırıldandı, ancak adam onu susturmak için serçe pençesini ağzına soktuğunda durakladı.

Onun adını söylemesi, sikinin kan ve tohumla dolmasına neden oldu. Garip bir belirsizlik içindeydi, tek bir hamleden sonra boşalıp boşalamayacağından emin değildi.

Sanki onun içinde paramparça olmaktan tek bir hareket uzaktaymış gibi hissediyordu. Aynı anda nasıl bu kadar harika, bu kadar dingin ve mistik hissedebiliyordu? Sanki hayatı boyunca onunla geçireceği bu anı bekliyormuş gibiydi.

"Lütfen," diye yalvardı, sesi çok yumuşak ve sıcaktı. Onu ezen adamın sıkı baskısı altında kalçalarını ileri geri oynattı. "Çok yaklaştım. Lütfen sik beni."

"Nghn, *kahretsin*," diye inledi, horozu onun itmesi için yalvarmasına tepki olarak sarsıldı.

Adam geri çekildiğinde ve kızın bedeni ona sarılıp gitmesine izin vermemek için umutsuzca çabaladığında, Ingram kayboldu - kızın transına kapıldı. Onunla ilgili her şey dışında tüm duyuları sönmüştü.

Onu kollarında hissetmek, tatlı amcığı, göğsüne değen nefesleri. Çilek ve çuha çiçeği kokusu en yaramaz, en hınzır aromaya dönüştü. Küçük sesleri.

Daha yarısına kadar dışarıdayken tekrar içeri itti, tekrar onun sıcaklığına ihtiyaç duyuyordu. Gerginleşmeye başladığında görüşü tamamen karardı, vücudu çılgınca titriyordu.

"Oh, Tanrım." Küçük tırnaklarını onun yanlarına batırmak için gagasını bırakmaya cesaret etti.

İkinci hamlesiyle birlikte kadın zayıf bir şekilde adamın göğsünü ısırdı. Öfori onu ele geçirdiğinde başı yere eğildi, hislerin saldırısı altında dayanamayacak kadar ağırdı.

Çok iyiydi. Yavaş hareketleri onun içinde aklını ne kadar kaybettiğini gizliyordu. *O kadar harika hissettiriyor ki.* Gagası yüklü nefeslerle ayrılırken başı yerde ileri geri kayıyordu. *Ben gidiyorum...*

Üçüncü pompalamada, sıcak sıvı mutluluk ondan kopup kanalını doldururken boğucu bir inilti çıkarıyordu. Boşalırken vücudu devrildi, daha sert vurmaya başladığında şiddetle seğirdi, kalçaları ona doğru topraklanırken sallandı. Hiç acı çekmemişti, tohumun yavaş yavaş akması gibi bir şey olmamıştı. Sanki vücudu tamamen onun amının içini arıyormuş gibi, sadece akılsız bir zevkle ödüllendirildi.

Mutluluk içinde boğulurken baş dönmesi onu ele geçirdi. "Aman Tanrım, geldiğini hissedebiliyorum!"

Adam tohumunu taşana ve içinden fişkırana kadar boşaltırken kadın onun altında kıvrandı. Ve hareket etmeye devam ederken, sertleşip sonuncusu için onu sağarken yüksek sesle bir çığlık attı.

Dizleri içe doğru büküldü ve içinden bir inilti koptu.

Pençeleri kadının boşalmasının şiddetiyle yumuşak deriyi keserken, aleti şişti ve zonkladı, artık çok hassastı. Onu iyileştirdi ve ondan akan kıpkırmızı kan, etraflarındaki kubbenin uzun ömürlülüğüne katkıda bulundu.

Şu anda, o ona aitti. Tek istediği, emerken, titrerken ve etrafında kasılırken bedeninin kılıfının içinde kalmasına izin verilirken onu korumaktı. Sonra, içinde seğirmeyi bıraktığında, artçı şoklar onu patlatırken ona doğru sarktı.

Ona bir an bile huzur vermedi.

Emerie kalçalarını onun altında oynattı, yumuşayan sikini kendi amına sokup çıkarmaya çalıştı. Neredeyse hiç yeri yoktu ama yine de açgözlü ihtiyacı ona güç veriyordu.

Etrafındaki her küçük vuruş ona lanet olası *yıldızları* gördürdü.

Boğuk ve çatlak bir sesle, "Lütfen durma," diye yalvardı. "Sana daha çok ihtiyacım var, Ingram."

Dar beli ona sırtını deşmesi için yer açarken, bir yandan da göğsünü öpüyor, yalıyor ve hatta çiğniyordu. Göğüs kafesinin arkasında dönen kızgın bir saldırganlık girdabı, kız daha sert, daha hızlı ve *umutsuzca* kıpırdandığında gözbebeklerinin mordan parlak kırmızıya dönmesine neden oldu. İsteddiği şey arzusundan kaçmakken, kaçmaya çalışan küçük bir av parçası gibi çırpındı.

Daha fazla tekmeledikçe, onun yeniden sertleşen sikiyle kendini daha fazla tatmin etmeye çalıştıkça, içindeki nezaket daha fazla sönüyordu.

Onu anlamadığı bir düzeyde baştan çıkarıyordu.

"Becer beni. Lütfen." Şimdi yalvarıp yakaran oydu ve dinamiklerini tamamen tersine çevirmişti.

Muhtaç, acıyan küçük bir şey gibi, daha fazlası için onu tırmaladı. "Şu anda sana çok ihtiyacım var."

Parmaklarını kızın içine soktuğu ve sikinin kızın içine girmesi gerektiğini bildiği ilk andan beri bunu arzuluyordu. *Neyi* arzuladığını bilecek bilgiye sahip olmamasına rağmen günlerce ve hatta daha uzun süre acı çekmişti.

Onu bu kadar hararetle reddettikten sonra şimdi bunun için yalvarıyor olması, yaptığı gibi aletin etrafında bükülüp kıvrılması, kontrolünü yarı yarıya kırdı.

Ingram arkasına yaslandı, sol dizinin arkasını kavradı ve göğsünün yanına gelene ve neredeyse yere değene kadar iterek kalçalarını yukarı doğru eğmeye zorladı. Diğer eli boğazına dolandı ve böylece onu mümkün olan en savunmasız yerde sabit tutabildi. Tamamen dizlerinin üzerine çöktü ve kolunu düz tutarak hırıldayarak kadının içine girmeye başladı.

Pozisyon değişikliği sırasında bir kez bile korku belirtisi göstermedi. Onu hızıyla ödüllendirdi, ona elinden gelen her şeyi verdi.

Kolları başının üzerinde geriye düştü ve yüzü tamamen sersemleyene kadar gevşedi.

O ittikçe tohum kalçalarının arasına yapıştı ve onun uyluklarının alt kısımları ile kendi uyluklarının üst kısımları arasında yapıştığını hissetti. Kadının sevimli, yumuşak göğüsleri zıplayıp sallanıyordu ve kışkırtıcı bir gösteriydi.

Adam bakışlarını aşağıya doğru çekerken, kıvrılmış pozisyonundan dolayı artık küçük bir yuvarlanma gösteren karnı da, adam onlara çarptığında kalçaları gibi sallanıyordu.

Birleştikleri yer onu büyülemişti.

Kasık tümseğindeki turuncu bukleler onun tohumuyla parlıyordu. Kabarık pembe kıvrımlar, dalan mor horozunun etrafına yayılmıştı ve ileri ya da geri hareketiyle etrafta kaymalarını izlemek erotikti.

Çoktan onun tohumuyla dolmuştu, içinden damlayanların yanı sıra içinden de işaretlenmişti.

Bu son derece tatmin ediciydi.

Kalçalarının ve uyluklarının etrafındaki dokunaçları onu kendine doğru çekmeye çalışıyordu ama küçük güzel boğazını ve dizini sıkıca saran elleri, neredeyse çözülene kadar geri çekilmesine izin

verdi. O yapmadı

Boynunu sıktı, orada neredeyse hiç baskı yoktu, ama yırtıcı hükmetme ihtiyacını bastırmak için tasarlanmış bir pençe kafesiydi.

Onu tutuşunda, onu bu şekilde altına hapsedmesinde, tüm gücüyle sikilmesinde, en vahşi yanını heyecanlandıran bir şey vardı. Ona vermeye çalıştığı tüm yavaşlık ve nezaket, *her zaman* önemsiz ve varolmayan bir şey haline geldi. Tam olarak olmak istediği yerdeydi, açlığını çektiği şeyi elde ediyordu ve uysal, güzel kelebeği hoş geldin diye şehvetle çırpınıyordu.

Narin kirpikleri titrerken gözleri geriye yuvarlandı ve en güzel çılgılığı attı. Hızıyla, hissedebildiği tek şey kadının onu o kadar sıkmasıydı ki sanki onu ezip toza dönüştürmek istiyordu. Ama adamın ağzının suyunu akıtan, orgazm olurken vücudundan fışkıran keskin sıvılardı. Onun üzerindeki gücü ne olursa olsun onu kırdı. Onun için görüldüğü kadar kaybolmuştu.

onun altında zıplarken.

Ingram'ın, onu böylesine içgüdüsel bir düzeyde heyecanlandırırken pozisyonlarını değiştirmek istemeyerek ne kadar süreyle ona vurduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, kadının bundan zevk aldığı ve tekrar tekrar onun için geldiği idi.

Daha önce olduğu gibi tohumu aniden ve çok az bir uyarıyla fışkırdı. Gömülü tohum keseleri sıkılaştıkça omurgasının alt kısmı karıncalandı ve sarsılmış, sessiz bir inlemeyle, horozunun tek bir pompasıyla onu sular altında bıraktığını izledi. Geri kalanı her yöne damlayan sedefli bir sıvı olarak fışkırdı ve köpürdü.

İticileri yavaşladı, ta ki ince ama vücudu sızlatan hareketlerle kendini serbest bırakana kadar. Akıl almaz bir zevk, kuzgun kafatasının tepesinden kertenkele kuyruğunun sivri ucuna kadar etini, kemiklerini ve pullarını karıncalandırdı.

İşi bittiğinde arkasına yaslandı ve pençelerinin derisinin üzerinde dans etmesine izin vererek boğazını ve dizinin arkasını serbest bıraktı. Adam ona bakarken derin bir nefes patladı.

Böyle daha da güzel görünüyor. Yakınlaşmalarından dolayı dağınık, doyurulmuş arzuyla tembel, onun için çırılçıplak. Kalçalarını tam olarak kapatmamıştı bile, adamın hâlâ pembe, aşırı dolu amının derinliklerinde olduğunu görmesine izin veriyordu.

Dünyayı umursamadan, gözleri üzerlerindeki kubbeyi görecektik kadar odaklandı. Mutluluktan sersemlemiş bir ifadeyle üzerindeki kubbeye uzandı ve bu onun kalbini en harika şekilde kemirdi.

Parmak uçlarıyla dokunmaya çalıştı ama tamamen ıskaladı. Elleri ona doğru döndüğünde onun yerine kafatasına uzandı ve hoşnut bakışlarını ona çevirdi.

"Çok güzel," diye mırıldandı ona.

O anda onunla ilgili bir şey varlığının özünü okşadı. İster tohumla kaplı olsun, ister şefkatle ona uzanıyor olsun, önündeki sahnenin her parçası muhteşemdi.

O... *benim, diye* düşündü, gözleri kapanırken kafatasını onun sıcak ellerine yerleştirirken.

Etrafında onu her an iyileştirebilecek bir Duskwalker olması hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Bu bir lütuftu çünkü onun üzerine oturup kalçalarını bir dalga gibi hareket ettirerek sikini içine alırken, sıkıca birleştikleri yerde hiçbir hassasiyet ya da acı yoktu. Her ne kadar amcığı şu an yaptıkları seks yüzünden şişmiş ve uzun zaman önce aşırı kullanımdan uyuşmaya başlamış olsa da, yine de devam edebiliyordu. Adam büyük elleriyle kalçalarını kavrayıp onu inanılmaz aletin üzerine itmeye yardım ederken hareket etmeye devam etti.

Kasları sert değildi ve gerçekten yorgun olan tek kısmı zihniydi.

Bu aynı zamanda onun lanetiydi, çünkü güneş çoktan doğmuştu ve Ingram'ın siki hâlâ içindeydi. Umurunda değildi.

Meme uçları sertleşmiş ve dikkat çekmek için can atıyordu. Göbeği ıslaktı, umutsuzca bu Duskwalker'a daha fazla yapışıyor ve ondan vazgeçmeyi reddediyordu. Beyni sersemlemişti, bulanıktı ve dizginlenemez şehvetle o kadar doluydu ki bir noktada kırılacağını biliyordu.

Gece boyunca küçük şekerlemeler yapmıştı, çoğunlukla da boşaldıktan sonra kendinden geçtiği için. Bazen ona katılıyordu ama çoğu zaman muhtaç ve tahrik olmuş bir şekilde uyanmasının nedeni oydu.

Sanki bir ömür boyu yaptığı sikişleri bir geceye sığdırmaya ve kaybettiklerini telafi etmeye çalışıyordu.

Emerie de tamamen farklı bir nedenle aynı şeyi yapıyordu.

Daha sonra dinlenebilirdi... bunu ebediyen yaptığında.

Şu anda tek istediği buydu, oydu, *daha fazlasıydı*.

Karmakarışık bakışlarının çadırın tavanından ona doğru düşmesine izin verdi, sikini içine alırken başını bir omzuna yasladı. Kuzguni bir kafatasının içinde parlayan mor gözbebekleri ona doğru eğilmiş, vücudunun onu sağlamayı henüz bitirdiği yere baktığını ele veriyordu.

Sert avuç içleri göğüslerine kadar geldi, böylece meme uçlarına dokunabildi ve kadın ne kadar hassaslaştıklarını görünce irkildi ve gerildi.

Neden uykuya ihtiyacı olduğunu unutmuştu - bugün ne olması gerekiyordu ve neden?

Hayatının son sekiz yılını seksten sıkılarak geçirmişti çünkü kalbi doymak isterken akıllı partnerinin onu güzel hissettirmesini istiyordu. İlk kez kendini gerçekten birine teslim ediyordu ve Ingram, onu böylesine mutlu ve dağınık bir duruma getiren kişi olduğu için şehvet dolu isteklerinin her zerresini hak ediyordu.

O... özgürdü.

Düşüncelerinden, geçmişinin acısından ve bilinmeyen geleceğinden özgürdü. Aslında o kadar özgürdü ki, göğüslerinin arasından sık sık sıcak ve yayılan bir şey süzülme istiyordu.

Gece boyunca bir noktada onu arkadan götürürken göğsünden parlak sarımsı-turuncu bir parıltı çıktığında, bunun ne olduğunu öğrendi. Kendi ruhunun ellerinin içinde olduğunu görmek... aydınlatıcıydı, ama asla tamamen kendisinden süzülmesine izin vermedi.

O görmeden önce her zaman geri iterdi. Bu onun sırrıydı.

Kalbinin sevgi ve hayranlıkla dolup taştığını ama aynı zamanda hüzünle dolup taştığını hissettiren bir kalp. Ingram'ın kalbine vurması ve onu daha da yükseklere itmesiyle asla gerçekten kaydetmeye vakti olmadığı üzüntü.

Neredeyse sessiz bir inilti çıkardı, sesi bir fısıltıdan fazlasını çıkaramayacak kadar yorgun ve fazla kullanılmıştı.

Öte yandan saplantılı partneri bu seslerle doluydu. Asıl duymak istediği onun sesleriydi. Vücutlarının birleşirken çıkardığı müstehcen sesler, ıslak gıcırtilar, kalçalarının ve uyluklarının birbirine çarpması sadece ek bir bonustu.

Gagasını çadırın kapağına doğru tutarken çıkardığı hırıltı bile kızın alt dudağını kemirmesine neden oldu. Gece boyunca bu kadar çok zevk dolu ses  ıkarmasaydı, bu uğursuz ses onu endişelendirebilirdi.

Ellerini ona doğru uzattı ve o da ona tam olarak istediğini verdi. Avuçlarını ellerine dayadı, böylece onları kaldıraç olarak kullanabildi, aralarındaki boyut farkı nedeniyle parmaklarını birleştiremedi, ama parmak uçlarını onunkilerden birkaçının boşlukları arasına daldırdı.

Çadırın dışında otlar hışırdayınca hırıltısı derinleşti, gözbebekleri kıpkırmızı parladı. "Emerie?" Mayumi seslendi, ses tonunda hafif bir endişe vardı.

Emerie'nin hayata dair tek tepkisi, Ingram'ın siki en hassas noktasının etini okşamaya devam ederken göz kapaklarının  ırpınmasıydı.

"Bizi yalnız bırakın," diye hırladı Ingram, sadece canavar formundayken duyduğu bir vahşilikle.

Belki de kızarması ya da hareket etmeyi bırakması gerekirdi. Bunun yerine, adamın sesinin gürültülü derinliği karşısında daha hızlı hareket etti. Dudağını ısırđı ve bunu seksi buldu. Yine de aptalca bir şekilde şu anda onunla ilgili her şeyin seksi olduğunu düşünüyordu.

"Bunu bugün yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Mayumi sordu. Emerie onun ellerini kalçalarının üzerinde, kahverengi gözlerinde keskin bir bakışla hayal edebiliyordu. "Diğerlerini toplayıp toplamamam gerektiğini bilmem gerekiyor."

Ne olup bittiğinin farkında mıydı, yoksa umursamıyor muydu bilinmez ama Mayumi'nin bir cevap almadan gitmeyeceği belliydi.

Emerie cevap vermek için yüzünü çadırın kapağına doğru çevirdiği anda Ingram bir eliyle yanaklarını kavrayarak gözlerini kendisine dikmesini sağladı. Sonra da Emerie sırtüstü yatana kadar onu yuvarladı ve bakışlarının hep onun üzerinde kalmasını sağladı.

Kuzgun kafatasının boş, karanlık göz deliklerinde gözbebekleri koyu yeşil renkte parlıyordu ve kız onların sahipleniciliği karşısında ürperdi. "Sadece bana bak, küçük kelebek," diye fısıldadı tehditkâr bir şekilde.

Mayumi onu duymamış gibi, "Lanet olsun!" diye haykırdı. Orada yaşıyor mu ki?"

Ingram kendini ondan çekerek kadının nefesini kesmesine neden oldu ve sonra ayağa kalktı. Aletinden fazla kayganlaştırıcı damlıyordu, önceki salıvermelerinin kalıntıları ve muhtemelen son orgazmı. Tam çıkışa doğru ilerlerken, Emerie elini uzatarak yuvarlandı.

"Sikin!" diye bağırdı, ancak sesi acınası, kırık bir vıraklama olarak  ıktı. "Aletini sakla!"

Kadından gelen her türlü saçmalığı duymuş olmalıydı çünkü kasıklarını örtmeye devam ederek kapağı açtı.

"Siktir. Defol. Küçük dişi," diye çıkıştı, başını ona doğru eğerek.

Emerie, Mayumi'nin endişeli gözleriyle karşılaştı. Karnının üzerinde çırılçıplak yakalandığı ve belli ki son birkaç saattir bu Duskwalker'ın oyuncağı olduğu için dehşete düşmesi gerekirdi ama

kesinlikle öyle *değildi*.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu durumun en kötü yanı, onun araya girmesinin Ingram'ın tüm bu lanet güneşin içeri girmesine izin verdiği anlamına gelmesiydi. Çok parlaktı ve gözleri kuru bir acıyla kısıldı. Gerçekten seçebildiği tek ışığın onun parlayan küreleri olduğu loşluğu geri istiyordu.

Mayumi'nin yüz hatları mizahla buruştu ve... gurur mu? Evet, Emerie'nin cinsel açıdan tatmin olmuş bir halde yerde yatıyor olmasından memnun görünüyordu. Emerie'nin dudakları aralanarak ona muzip, dişlek bir sırıtışla karşılık verdi.

Mayumi ellerini tehditkâr bir şekilde üzerinde yükselen Duskwalker'a doğru kaldırdı. "Yeterince adil. Böldüğüm için özür dilerim." Emerie'ye göz kırptı. "İyi eğlenceler."

Sonra döndü ve gitti.

O zaman yarın. Bir gün kazanmıştı.

Ve Ingram arkasını dönüp ereksiyonu sallanarak geri geldiğinde, daha önce yaşadığı aciliyet hissi azaldı. *Onunla daha fazla zaman.* Ingram'ın her parçasının tadını çıkarmak için daha fazla zamanı vardı.

Adam onun arkasında diz çökerken dizleri ağır bir şekilde yere çarptı. Kadın kıpırdamadı, adamın onu istediği pozisyona getirmesine izin verdi.

Kalçalarını öyle bir kaldırdı ki, sanki içine girmek için bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi tek seferde tabana kadar kaydı. Kalçaları aniden içeri girip tekrar dolunca birbirine yapıştı, dizleri yere sağlam basıyordu ama ayakları adamın bacaklarının arasından yukarı kalkıyordu.

Yine de durakladı ve kollarını dikleştirerek ona doğru eğildi. Gagasının kıvrımını kulağının arkasına değdirerek boynunun yan tarafını yaladı. Arkasına dönüp baktığında adamın kırmızı gözlerinin sevinçten bir anlığına sarıya döndüğünü, sonra da bütün gece baktığı mor renge büründüğünü gördü.

"Emerie," diye başladı, bir kez daha arkasına yaslanmadan önce. Kadının kıç yanaklarını tuttu ve sertçe yoğurarak açtı. "Burada denemek istiyorum."

Kendi kayganlaştırıcısından biraz alabilmek için bir elini çekti, sonra orta parmağı kıçının dar halkasının derinliklerine girdi. Omurgası eğilip göğsünü yere bastırırken ayakları tekrar havaya kalktı.

Başka bir şikâyet belirtisi göstermedi.

Acımadı ve tek hissettiği ek bir dolgunluktu. Bir ya da iki parmak, hatta bir dokunaç oraya ilk kez girmiyordu - özellikle de onu uyardığı ilk birkaç seferden sonra. Buna alışmıştı ve uzun zaman önce Ingram'ın sadece ona dokunabildiği her yerde dokunmak istediğini fark etmişti.

Adam itmeye başladığında, bunun onu heyecanlandırıldığını biliyordu.

Kuyruğu çok esnek değildi ama yine de dizlerinin arasına daldırmayı başardı. Kayganlaştırıcıyla kaplı ikinci bir parmağını da dar halkanın içine soktuğunda, siki kızın amının içinde hızlandı. Kuyruğunun daha yumuşak olan alt tarafı klitorisini okşamak için yukarı çıktı.

Tüm bunların arasında inledi, görüşü yarıldı.

Ona her şeyi vereceğime dair kendime söz verdim. Biraz daha fazlası neydi?

Ayrıca, insan kıçının bir amdan çok daha büyük ve derin bir vuruşu kaldırabileceğinin farkındaydı - belki bir Duskwalker'ın kendisi için değiştirdiği hariç.

"Tamam, ama bu bir süre için son seksimiz olacak," diyerek pantolonunu ısıttı. Bundan sonra daha fazlasını istiyorsa, aletin *temiz* olması gerekecekti. "Sadece yavaş ol."

Yavaş olduğu sürece sorun olmazdı. Dürüst olmak gerekirse, eğer onun sikini amına sokamazsa, bir şekilde onu içine almanın bir yolu olarak anal yapmayı düşünüyordu. Neyse ki buna gerek kalmamıştı ama zaten düşündüğü bir seçenektir.

Ayrıca bu kadar uzun saatler ve salıvermelerden sonra dürtülerini daha iyi kontrol ediyor gibi

görünüyordu - her ne kadar

hala acımasızdı.

Ingram hem parmaklarını hem de sikini ondan çekti ve tüm uzunluğu yanaklarının arasına girdiğinde ayak parmakları kıvrıldı. Onu kaygan bir sıvıyla kaplayarak her şeyi lezzetli bir şekilde ıslattı.

Adam ucunu yumuşamış deliğine dayadığında, kadın altındaki yatağı kavradı. "Beni iyileştirmeye hazır olabilir misin?" diye yalvardı. Kıcı yoktu, bu yüzden canı yanmamalıydı... değil mi? "Lütfen nazik ol."

"Yavaş, iyileştirici, nazik," diye tekrarladı, kaba ve nasırlı eli onu tutmak için kıcının üzerinden sırtının ortasına doğru okşarken.

Ucu çok kötü değildi, ama geniş ve genişlemiş başının geri kalanını yavaşça itmeye başladığında, kadın irkildi ve gerildi. Adam durakladı ve kadın kuru kemiklerin tıkırtısından adamın başını eğdiğini anladı.

Derin bir nefes aldı ve vücudunu gevşemeye zorladı, sonra da kendisi itti. "Sorun yok."

Yüzünü ondan sakladığından emin oldu, böylece tepkisini göremedi. Adam içine girmeye devam ettikçe, gerilmenin verdiği yanmayı ve omurgasında nasıl rahatsız edici bir ürperti yarattığını hissetti. Bu ürpertinin ne kadar yanlışı hissettirdiğinden nefret ediyordu ama çabucak dağıldı.

Acı çekmesine rağmen, amını onun etrafında zorlamaya çalıştığı zamankinden daha kolaydı. "Siktir. Sıkı," diye ısırdı. "Neden bu kadar sıkı?"

Başı içeri girdiğinde keskin bir nefes nefese kaldı. Adam inledi ve durdu, parmak uçları kadının sırtına batıyordu. Yumrukları yatak üzerinde sıkılaşıırken kadın yatağa doğru inledi.

Derin, sarsılmış ve yüksek sesle ofluyor, titriyor, elleri tuttukları yerde titriyordu. Omurgasına bir ürperti daha yayıldı.

Yine de, "Bundan zevk almıyorsun," diyerek geri çekilmeye başladı.

Bileğini tutmak için elini geriye attı. "Bekle," diye yutkundü. "Sorun yok, Ingram. Sadece... ilk başta acıtıyor, tıpkı amıma ilk girdiğin zamanki gibi."

Başını yere doğru çevirdi, böylece ona verdiği güven verici gülümsemeyi görebildi. Kadın bunu onun için yapmak *istedim*.

"Ama seni iyi hissettirmek istiyorum." Ağırlığını dik duran bir koluna vermek zorunda kalana kadar onun üzerine eğilirken omurgasını gıdıkladı. "Daha önce ona dokunduğum için geldin."

Emerie bunun üzerine kızardı. Aslında bunu yapmasının şaşkınlığının, tam da sikinin başı doğrudan G noktasına çarparak onu uçurumun kenarına fırlattığı sırada onu sıkıştırdığını düşündü.

"Bir kez alıştığım da olacak," diye umutla cevap verdi, onun kendisini memnun etme arzusunu ve durma isteğini daha tatlı buldu. Bu onun daha fazla yapmak istemesine neden oldu. "En zor kısmı bitti."

Sikinin daha geniş olan başı içeri girmişti ve şimdi tek ihtiyacı olan uzunluğunu almaktı. Konuşmaları sırasında da rahatlamıştı ve bunu çok dayanılmaz bulmadı.

Ta ki onu daha fazla beslemeye başlayana kadar.

Rahatsız edici ürpertiler omurgasında dalgalar halinde yayıldı ve bu yüzden kolları ve bacakları tüylerle diken diken oldu. Adam daha derine pompalamaya çalıştığında, ondan durmasını istemek zorunda kaldı. Bu sadece durumu daha da kötüleştirdi, çünkü her yeni derinlik tenini ürpertiyordu.

Tek bir hamlede bunu daha kolay buluyordu, özellikle de adamın siki onun küçük insan bedenine kıyasla çok büyük olduğu için. Ayrıca herhangi bir insan aletinin ulaşabileceğinden daha uzağa ulaşıyordu ve içinde muhtemelen... olmaması gereken şeylerin hareket ettiğini hissetti.

Yine de kıcı ona yol açtı ve dokunaçları uyluklarının kıvrımlarına sımsıkı sarılacak kadar derine oturduğunda rahat bir nefes aldı. Titremeleri tamamen dağıldı ve çok geçmeden içinde ona ait

olmayan bir sıcaklık ve derin bir kalp atışı yayıldı.

Kendini daha da rahatlatmak için elini karnından aşağı doğru kaydırđı. Yol boyunca durdu

Sırtını ne kadar derinden kavislendirdiği için içeriden bastıran bir çıkıntı fark ettiğinde. Bunun adamın sikinin başı ve birkaç santim olduğunu fark etmesi bir anını aldı ve ne kadar... tuhaf olduğuna neredeyse kıkırdayacaktı.

Sevişmek için klitorisine doğru ilerledi ama Ingram onun ne yaptığını fark edince hemen kontrolü ele aldı.

Dudaklarının arkasından yumuşak ama boğuk bir inilti mırıldandı. Ona dokundukça, parmakları o kadar dikkatli ve şimdi, onu öğrendikten sonra, hassas sinir demetine ustalıkla bastırdıkça, daha da rahatladı.

Dilini kürek kemiklerinin arasından boynunun kıvrımına doğru kaydırды, sonra kulağının kabuğuna doğru döndürdü. Kızın nefesi kesildi ve onu geri itti.

Parmakları bir o yana bir bu yana hareket ettiğinde, kalçaları aşağı yukarı inip çıkmaya başladı. Amcığı hiçbir şeyin etrafında kenetlenmediği için harekete ihtiyacı vardı - yine de boş hissetmiyordu. Kanalı sadece başka bir yerden harika bir baskı alıyordu.

Klitorisinden gelen zevk sarsıntılarıyla dizleri içe doğru vurdu ve parmaklarına daha sert vurdu. Ellerini göğsüyle yer arasına soktu, böylece göğüslerini kavrayabildi ve meme uçlarını çimdikleyebildi.

Arzu alevlendi, her ikisinin de en çok ihtiyaç duyduğu yerlere dokunmasıyla yeniden alevlendi.

"Nerene dokunursam dokunayım vücudunun açgözlülüğünü seviyorum." Adamın gür sesi kızın üzerinde yankılandı. "Daha fazla, Emerie."

Ancak o zaman, hafifçe salladığı kıcıyla adamın sikini becerdiğini fark etti. Dudakları hararetili pantolondan ayrılırken, kendini yarıya kadar adamın kolanının dışına itti. Geri çekildiğinde bir inilti çıkardı ve başı vücudunun içinden geçip doğrudan amının kanalına çarptı.

Üçüncü kez yaptığında, küçük sesler çıkararak ve hoşuna gittiğini belli ederek - gerçekten geçeceğinden şüphe duyduğu o kalıcı acıya ve rahatsızlığa rağmen - Ingram arkasına yaslandı. Ellerini kadının kalçalarına koyarak onun yerine geçti.

İlk başta yavaştı, ama horoz kafasının alevli kenarı dışarı çıktığında irkilene kadar tüm yolu geri çekti. İleri atıldığında tekrar içeri girdi. Neden onu hissediyormuş gibi hissediyordu? Deliğini gerçekten sikkemek yerine sikiyle keşfediyormuş gibi?

"Çok farklı," diye mırıldandı. "Hâlâ yumuşak ve sıcak ama daha pürüzsüz. Burası hariç, küçük amcığının içinde olduğu kadar sıkı hissetmiyorsun." Başparmağı birleştikleri yere dokundu. "Burası aynı anda hem beni ezmeye hem de tohumlarımı sıkmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor." Adamın kalçaları hızlandı ve kadın başını arkaya çevirdiğinde adamın gagasının tavanı gösterene kadar eğildiğini gördü. "Sanki sikimi bedenlele kucaklıyormuşsun gibi."

Ve çıkardığı havadar inilti, bunun onun için ne kadar harika bir his olduğunu ortaya koydu. Ne kadar gevşerse, o kadar iyi hissediyordu.

Uyarılma hissi derinleşip kendini hissettirirken alt dudağını ısırды. Elini aşağı kaydırды ve klitorisini tam da sevdiği gibi okşadı ve ondan bir inilti yükseldi. Onun kıcından amını okşadığını hissetti ve ihtiyaç duyduğu yere vurduğu bir pozisyona gelene kadar kalçalarını ileri geri daldırdı.

Ona yardım etmeye başladı, dizlerinin üzerinde ileri geri sallanarak mutluluğa ulaşıp eriyebildi.

Ben gidiyorum. Yapmak üzereyim-

Gözleri şaşdı oldu ve ayak parmakları kıvrıldı. "Nhn. Geliyorum," diye boğuk bir ses çıkardı.

Ondan kaçan çığlık o kadar yüksekti ki tüm Peçe'nin duymasından korktu. Tüm vücudu gerildi ve amcığı kendi orgazmıyla dolup taşıdı. Klitorisinden aşağı ve parmaklarına damlayarak ona

Daha fazla ıslaklık, böylece boşalırken daha sert, daha çılgınca davranabilirdi.

Eğer inlediyse bile duyamıyordu. Tek bildiği kalçalarının yavaşladığı ve onu bu şekilde sağmasına tepki olarak deli gibi seğirmeye başladığıydı. Pençeleri onu yoğunluğundan kesmek için dışarı fırladı, ama çabucak iyileşti.

Emerie -düşünmeye karar verdiği gibi- onun pençeleriyle hayranlık uyandıracak şekilde yaralanmıştı.

Mutluluk kulesinden indiğinde, Ingram'ın kalçaları her zamankinden daha hızlıydı. Ağlamaktan ve nefes alamamaktan başı dönüyordu, vücudu sıcaktı ve kenetlenmekten terliyordu. Zihni şehvet dolu bir hezeyan içinde yıpranmıştı.

Kız o kadar gevşemişti ki adam onu tutmak zorunda kaldı, yoksa öne doğru kayıp gidecekti, adam kolunu kızın beline doladı ve onu göğsüne çekti. Sonra onları yan yatana kadar yatırdı.

Kolunu alttan onun etrafına doladı ve amını avuçladı, itişinin onu zıplatmasına ve klitorisini eline vurmasına izin verdi. Diğer kolu, dirseğinin kıvrımıyla onu yayılmış tutmak için dizinin arkasından geçirirken, eli çenesini kavradı ve başını parmaklarıyla destekledi.

Başını coşkuyla arkaya yatırdı, gagasını hafifçe aralayarak derin ve sık nefesler çıkardı.

Sonra onu büyük, rahatlatıcı ve hapsedici kucağında sıkıca tuttu ve içine girdi. Sırtı adamın karnına sıkıca bastırılmışken, kalçalarının değişen açısı onun sonunu getirdi. Emerie çığlık üstüne çığlık atarken onun kollarını pençeledi.

Çok fazlaydı. Bu kadar harika hissetmemeliydim.

Koca siki öne doğru, doğrudan kadının karnının ön tarafına ve amının her tarafına doğru ilerliyordu.

Neden kıcığınan gelen ses daha da şiddetliydi?

"Benim için şarkı söyle, küçük kelebek," diye inledi Ingram, çenesini aşağı itmek için bir pençesini ağzına sokarken. "Aynen böyle. Daha yüksek sesle. İçindeki sikimden ne kadar hoşlandığını bana böyle göster."

Ingram seks sırasında pek konuşmazdı, sanki düşüncelerini iyi toparlayamıyormuş gibiydi. Yine de, konuştuğunda, Emerie'yi her zaman cinsel saplantının azgın küçük bir su birikintisine sıvılaştırdı.

"Benim için tekrar gel," diye talep etti, aşağı itti ve iki parmağını sıırıslıklam amına soktu.

Hemen etraflarını sıkı, açgözlülükle onları daha fazla emebilmek için spazm geçirdi.

Ciğerleri iflas etti ve çalışmayı durdurdu. Vücudundaki her kas kasıldı, sertleşti ve onu kırmakla tehdit edecek kadar büküldü. Yine de, siki onu çalıştırmayı bırakmadı, sert, derin ve hızlı çarpmalarla ona vurmayı bırakmadı, o sıkılaşıp gerilirken bile.

Orgazm olurken kalbinin durmuş olabileceğini düşündü. Bacakları tekmelendi, tırnakları kazındı ve sıkıca kapalı gözlerinde şimşekler çaktı. İçinden sıvı fişkırdı ve amının içinde hareket eden parmakları *sertçe boşalmasını sağlamak* için ona yardım etti.

Aleti şişti, dokunaçları onu zedeledi ve kükreyen bir inilti çıkarırken dizini daha yukarı kaldırdı. Pompaladıkça, içine boşaldıkça kıcığınan taşan bir sıcaklık fişkırıyordu. Yarrağın yayıldığını ve onu bu şekilde doldurduğunu hissedebilmesi, gevşeyip orgazmdan inerken bile titremesine neden oldu.

Şaşırtıcı bir şekilde, tohumlarının hiçbirisi kadından kaçmadı.

Kendi gerginliği de içinden akıp gittiğinde, Emerie kimin kalbinin daha hızlı ya da daha sert attığını bilmiyordu. Adamın göğsüne bastırıldığı kulağının sesini duydu ve uyuklayarak gözlerini tekrar kapattı.

Onun kalbini dinlemeyi seviyorum. Bunu dün gece ve sabah birçok kez yapmıştı. *Kulağa çok büyük geliyor, sanki içinde bana yetecek kadar yer varmış gibi.*

Anlamsız olsa bile bunun doğru olmasını umuyordu.

Buna bencillik diyebilirsiniz ama kendisinden bir parçanın kalıcı olarak onun içinde kalmasını istiyordu. Aşkını anlasa da anlamasa da ya da kendi aşkı karşılıksız olsa da, gelecekte onun kendisini sevgiyle anmasını istiyordu.

Kız, adamın göğsüne sokuldu ve adamın kolları onu şefkatle sıktı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, dudakları mizahla kıvrılmıştı, zaten içindeki meniyükünden hoşuna gittiğini anlamıştı.

Küçük bir sarsıntı geçirdi. "Evet ama sanırım senin amını daha çok seviyorum," dedi parmaklarını iki kez içine sokup çıkararak. "Boşaldığında canım *acıdı*. Beni çok sıktın ve sanki sikimi koparacakmışsın gibi hissettim. Sadece senin yaptığını bilmek hoşuma gitti. Boşaldığında güzel kokuyorsun ve kayıp küçük çığlıkların iyi hissettiriyor."

Emerie kıkırdamadan önce "pfft" diye bir ses çıkardı. *Tanrım, neden bu kadar sevimliydi?*

"Senin yanında ben *küçüğüm*." Sonra kalçalarını oynattı, çünkü onun yumuşadığını hissedebiliyordu. "Tamam, dışarı çıkma zamanın geldi."

Adam kalçalarını geri çekip uzaklaşırken onun sıcaklığını ne kadar özlediğine şaşırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, hiçbir şey dökülmediği için şükretti ve adamın sikine baktı. Garip bir şekilde, uygunsuz bir şeyden arınmıştı. Hâlâ nemli olmasına rağmen kayganlaştırıcıdan da yoksundu, bu yüzden sıkı halkasının onun geri çekilmesiyle çoğunu çıkardığını düşündü.

Adamın sıvısıyla çok ıslak hissediyordu... her yerde.

Yine de Emerie bir bez aradı ve elinde bezle ona döndü. Adam zaten dizlerinin üzerinde dik duruyordu ve Emerie bezi ona doğru salladı.

"Tamam. Seni temizleme zamanı." "Neden?" diye sordu başını eğerek.

"Çünkü... Bilmiyorum... sikin kirli mi şimdi? Kızım pek hijyenik bir yer değil," dedi bunu söylemenin garipliğine gülmeye çalışırken. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten seninle uzanıp uyumak istiyorum. Ancak, daha sonra benimle tekrar oynamak istersen, seni temizlemem gerekiyor, çünkü *bu*" - onun horozunu işaret etti - "ben yapmadan amımın içine geri dönmeyecek. Ayrıca eminim sen de aletin bu şekilde dikişine geri girmesini istemezsin."

Adam onu durduramadan, bezi tutan elini onun sallanan şaftının etrafına sardı ve onu silmeye başladı. Bunun sağlıksız bir şeyi temizlemek için gerçekten yeterli bir yol olup olmayacağından emin değildi. *Biraz su getireyim mi?*

Ancak bunu yaptıkça bir şey daha belirgin hale geldi.

Okşadıkça, sanki her tarafında bezler varmış gibi etinden taze kayganlaştırıcı sızıyordu. Ne kadarını çıkarırsa çıkarsın, oluşunun yarığına, sivri yumuşak pullarının her birine ve horozunun kenarına girdiğinden emin olsun, daha fazlası yüzeye çıktı.

"Vay canına," diye haykırdı. "Şimdi fark ettim... kayganlaştırıcınız sizi temizliyor."

Kızın döller ve kendi tohumu da dahil olmak üzere her şeyin sikine yapışmasını engelledi. *İçine geri dönmesiyle ilgili hiçbir sorunu olmamasına şaşmamalı.*

"Emerie..." diye homurdandı başını okşayarak yukarı doğru çevirirken. Gözbebekleri bembeyazdı ve vücudunun şişmiş hali onu telaşlandırdı. "Acıyor."

"Ah, özür dilerim," diye özür diledi, adamın sikinin kuruduğunu ve onu temizlediği için bazı yerlerinin budanmaya başladığını gördü.

Üzerinde kötü bir şey olmadığından emin olduktan sonra bezi onlardan olabildiğince uzağa fırlattı ve iki eliyle onu kavradı. Bir kez daha doyana kadar onu okşadı.

Ona gülümsedi. "Daha iyi misin?"

"Durmuyacak mısın?" diye sordu neredeyse utangaç bir tavırla. Hatta gagasının yan tarafını kaşdı.

utangaç ol!

Tanrım! Aleti olmayan bir cinsel sapık gibiydi. Görünüyor. Boş.

Emerie gözlerini devirdi. "Artık seks yok." Bunun yerine yatağa yaslandı ve kollarını ona doğru açtı. "Uyurken sarılmak istiyorum. Ve sen de bana bu sefer gerçekten izin vereceğine söz vereceksin."

Kollarını dikleştirip onun üzerine çıkana kadar kendini bıraktı, sonra dudaklarını yaladı. "Söz veriyorum."

Sonra onu kollarına aldı ve yan yatana kadar yere yuvarlandı. Bununla birlikte, onu ayırmak için kalçasının arkasını kavradı ve dizini bacaklarının arasına sokmakla kalmadı, aynı zamanda horozunu amının içine soktu.

Kolayca süzüldüğünde ve adamın ona ne kadar çabuk bindiğini görünce şaşırılmış bir şekilde inledi. "H-hey!" diye bağırdı.

"Daha fazla seks yok demiştin," diye homurdandı adam, kadının kıcını kavrayıp hafifçe döndüğünde, kalçalarının arasındaki diz, üzerinde yattığı bacağın sığması için küçük bir cep oluşturmuştu. "Ama ikimiz bir arada dinlenmek istiyorum."

Kızın başı adamın pazularıyla yastıklanırken, adam ellerini değiştirerek kızın kıcını ve bacağın rahatça yukarıda tutmak için kalçasının kıvrımını tuttu. Sonra diğer kolunu onun etrafına doladı, böylece güvenli ve sıcak bir şekilde kucağına hapsoldü.

"Uyumana izin vereceğime söz verdim," diye hatırlattı ona. "O yüzden beni emzir ve kucakla."

Emerie suratını asarken yanaklarını şişirdi, sonra göğsüne yaslanmadan önce bir hışımla yanaklarını serbest bıraktı. Açıkta kalan kaburgalarından gelen sertlik ve etraflarındaki kaslardan gelen dolgunluk bir tezat oluşturuyordu.

"Sevimli olduğun için şanslısın," diye mırıldandı alaycı bir kızgınlıkla.

Gözleri kapanır kapanmaz kendinden geçti, ancak memnuniyeti rüyalarına yayıldı.

Ayak parmaklarının ucunda duran Emerie, Ingram'ın kuzguni kafatasını indirmesine şükrederek kollarını onun boynuna doladı. Yüzünü ona gömerken tüm gücüyle ona sarıldı, pullarının sertliğini, onun sıcaklığını ve gücünü, yanmış şeker ve ceviz kabuğundan gelen harika kokusunu içine çekti.

Onu tamamen içine aldı... son kez.

"Gitmek istemiyorum." Ingram bu sabah birçok kez yaptığı gibi homurdanarak itiraz etti. Kolunu onun beline doladı ve daha da öne eğildi.

"Herkesin yiyeceğe ihtiyacı var," diye mırıldandı ona karşı. "Daha fazla kişinin ava gitmesi herkes için daha iyi ve güvenli olur."

"Hâlâ açlığını kontrol edemeyen bir Mavka'yı getirmenin kötü bir karar olduğunu düşünüyorum," dedi Orpheus, kendisine onun kadar sıkı sarılan Reia'ya sarılırken. "Ama o haklı. Peçe'den geçmek üçümüz için de daha güvenli olacak. İblislerin saldırma olasılığı daha düşük."

"Tek başına iyi olacak mısın, Delora?" Magnar onun koyu kahverengi saçlarının arkasını okşarken sordu.

"Yalnız olmayacağım," diyerek güldü ama Emerie sesindeki gergin titremeyi duyabiliyordu. "Diğer herkesle birlikte olacağım." Magnar hayal kırıklığına uğramış bir of çekerek başını başka yöne çevirdi, ta ki Emerie "Ama seni özleyeceğim," diye ekleyene kadar.

Bunun üzerine uzun, kabarık tilki kuyruğu arkasından sallandı.

"Ne kadar çabuk gidersen, o kadar çabuk geri dönebilirsin," dedi Faunus eliyle Mayumi'nin belini kavrayarak. Çocuklarından biri ara sıra aralarında geziniyordu. "Umarım gece çökmeden dönersiniz."

Emerie sonunda Ingram'ı bıraktı ve ona sıcak bir gülümseme verdi.

Yüzünün yan tarafını kavradı ve parlak pençesinin arkasını kızın yaşaran gözlerinden birinin altına sürttü. "Neden ağlıyorsun, küçük kelebek?"

"Vedalar zor olduğu için mi?" diye güldü Reia'ya, ama daha da önemlisi Delora'ya işaret etmeden önce. "Gördün mü, o bile ağlıyor."

Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa Emerie'nin acısı yerinde görünmeyecekti. Reia'nın ifadesi sıcaktı, gözyaşları yoktu ama Emerie onun güçlü bir kişiliği olduğunu çoktan keşfetmişti. Mümkün olduğunca aşırı duygularını içinde tutmaya çalışıyordu.

Genelde böyleydi, daha doğrusu Ingram'la tanışmadan önce böyleydi. Onu kabuğundan çıkaracak olanın bir canavar olacağını kim bilebilirdi?

"O zaman veda etme? Kalabilirim."

Emerie başını geriye doğru eğerken inledi. Bunu gerçekten zorlaştırıyordu.

Ellerini onun gagasının iki yanına koydu ve başını salladı. Kıkırdaması derin ve şakacıydı ve bu onun moralini biraz yükseltti. Sonuna bir öpücük kondurdu.

"İşte, sana bir hediyem var." Kısa, yukarı doğru çıkık keçi boynuzlarından birine ulaşana kadar başını aşağı eğdi. "Ailemin ve Gideon'un on sekizinci yaşım için bana verdiği bilezik.

doğum günü."

Üç tılsımdan sadece bir tanesi, üzerine G harfi kazınmış gümüş bir disk kalmasına rağmen, renkli mücevher boncukların her biri sağlamdı. Sıgmayacağını anladığında, örgüsünü bir arada tutan kurdeleyi çıkardı ve kahverengi deri sicimin bir tarafını diğerine bağlamak için kullandı. Boynuzuyla kafatasının birleştiği girintiye oturduğundan emin olmak için mümkün olduğunca sağlam bir şekilde ona bağladı, böylece kayamazdı.

Kafatasının yanından sarkan sarkık kırmızı bir fiyonkla biraz komik görünüyordu ama bu onun da hoşuna gitmişti. Kemikli kafasının bembeyazlığına karşı çok barizdi.

Umarım karşılaştığın bir sonraki insan bunu görür ve birinin seni sevdiğini anlar. Düşüncelerinin getirdiği acıyla çenesi sıkıştı. *Ve bu yüzden sana bir şans verir.*

"Bunu bana neden veriyorsun?" Ingram üç düğümlü yaya belli belirsiz dokunurken sordu.

Kadın sırttı. "Bunu iyi şans tılsımı olarak düşün."

"Buna ihtiyacımız olacak," dedi Orpheus ciddiyetle.

"Artık benim de senin gibi bir boynuz tılsımım var," dedi Ingram, gözbebekleri parlak sarıya dönerken kuyruğunun ucu kıvrıldı.

"Benimki daha iyi," diye homurdandı Orpheus.

Ingram ona hırladı, tam o sırada Reia karnına vurdu. "Kibar ol, Orpheus!"

"Kibar davranıyorum." Orpheus başını başka yöne çevirdi ve kollarını kavuşturdu, çan tılsımları ivmenin altında şingirdiyordu. "Sadece dürüst olmaya çalışıyordum." Sonra uzandı ve pençesiyle bir tanesini fiskeledi, kendi küreleri parlak pembeye döndü. "Ama böyle bir hediye almanın güzel bir his olduğunu biliyorum."

Magnar, gözbebekleri kıskançlıktan parlak yeşile dönerken, "Gitmeden önce yüzümü boyamalıydın, Delora," diye sızlandı.

"Özür dilerim." Onun beklenmedik surat asışına güldü. "Döndüğünde boyarım. Buna ne dersin?"

Kuyruğu bir kez daha sallandı. Onu yatıştırmak kolaydı ve Delora onu nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyordu. Faunus'un neden geride kaldığına dair tartışma kıskanç Ingram tarafından tekrar gündeme getirildi.

İblislere karşı birinin kadınları koruması gerekiyordu ve bunun için hepsini parçalayacağı ortadayken kimse hamile gelinini ondan almak istemiyordu.

Ardından, Orpheus, Magnar ve Ingram büyük bir isteksizlikle ayrıldılar - üçü de bunun gerçek nedeninden habersizdi.

Reia, Delora ve Emerie aralarında bir bakış paylaştılar. Hepsi de ortaklarının neler olduğunu öğrendiklerinde verecekleri tepkilerden korkuyordu ama diğerlerinin bakışları Emerie'nin üzerindeydi. Duskwalker'dan ayrılışını daha iyi bir hale getirmek için burada olmayacaktı.

Mayumi ve Faunus yaklaşıp bakışlarını ona da sabitleyince bakışlarını kaçırdı. "Üzerimi değiştirsem iyi olacak," dedi kaçmak için.

Emerie, derme çatma bir fiyonk yapmak için yırttığı saçlarını yeniden yapmak üzere serbest bırakırken, yüreği burkularak çadırına gitti. Kendisine verilen mavi elbiseyi çıkardı ve onun yerine İblis Avcısı üniformasını giydi. Reia üzerindeki tüm delikleri kahverengi bir kumaşla yamalayarak onarmıştı.

Ayakkabılarının tabanları aşınmıştı ama bu onları daha esnek yapıyordu. Umarım Jabez'in kalesinde keskin kayalar yoktur.

Gümüş diadem tacını da saçına sabitledi, böylece mavi gözyaşı damlası alnının ortasına oturacaktı. Mücevher soğuktu ve çıkmak için çadırın kapağının altına eğildiğinde tenine çarptı.

Faunus kolları silahlarla dolu olarak evlerinden yaklaştı ve ikisi de aynı anda diğer kadınların

beklediği yere vardılar.

Reia için bir kılıç, Delora için bir yay ve sadak, Emerie için de bir kırbaç ve kılıç.

Mayumi'ye döndü.

"Son birkaç gündür gösterdiğiniz misafirperverlik için size teşekkür etmek istedim. Geride kalmanın sizin için çok zor olduğunu biliyorum ama bu kararlar burada daha fazla kalmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Sorun değil," diye cevap verdi Mayumi sönük bir ses tonuyla. Dudağının kenarındaki mizah kıpırdamadan önce sıkıca arkaya bağladığı saçlarının kenarını kaşıdı. "Dünden sonra daha uzun süre dayanabileceğinden şüpheliyim. Eminim çadırımı dezenfekte etmem gerekecek. Kıçın nasıl? İşemek için dışarı çıktığında topalladığını gördüm."

Mayumi'nin gülmemek için kendini zor tuttuğunu gören Emerie, Mayumi'nin bunu sadece onu kızdırmak için söylediğini anladı. Arkadaşlarını kızdırmayı sevdiği için mi, yoksa Emerie'nin bakışlarını gölgeleyen hüznü kaldırmaya çalıştığı için mi, bilmiyordu.

Yine de utançtan kulaklarına kadar kızarmasına engel olamadı. Kıpırdanıp gözlerini Reia ve Delora'ya çevirdiğinde, hemen oracıkta süresini doldurmak istedi.

"Aman Tanrım! Ben sadece şaka yapıyordum ama sen yaptın, değil mi?" Mayumi bir kahkaha attı, gözlerinde parlak bir mizah parlıyordu. "Kıçına aldın!"

Emerie öne doğru sıçradı ve ağzını kapattı. "Aman Tanrım, kapa çenenini!"

Reia'nın zaten solgun olan teni daha da beyazlaşırken Delora dehşet içinde bir nefes verdi.

"Bu ne lan? Bunu yapabiliyor musun?!" Reia çığlık attı. Yüzüne yeniden sıcaklık getirmek istercesine yüzünü sıvazladı. "Nasıl... ne..."

Faunus'un kıkırdaması kollarını kavuşturduğunu gösteriyordu.

"Sen yapmadın!" Reia şaşkın bakışlarla Mayumi'yi süzdükten sonra Delora'ya döndü. "Sakın söyleme..."

"Tanrım, hayır!" Delora sanki tokat yemiş gibi irkilerek ciyakladı. "Asla yapmam." Zavallı kadının yüzü de Emerie'ninki gibi kıpkırmızı oldu. "Yine de... Magnar denedi. Senin denemediğine şaşırdım."

"Neden deneyeyim ki?! Orpheus'la tanıştığымda bakireydim!"

Emerie yüzünü buruşturdu. *Ahh*. Ingram onun ilk çocuğı olsaydı ona katlanabileceğini sanmıyordu. Delora kolunu ovuştururken savunmacı bir tavırla, "Her şeyi çok merak ediyor," diye homurdandı.

"Bu garip konuşma sona erebilir *mi*?" Emerie ciyakladı. Tamamen utanmış bir halde Mayumi'ye döndü. "Bunu neden yaptın ki?"

Mayumi'nin yüz hatları aniden sertleşti. "Çünkü hepinizin endişelerinizi ve korkularınızı yükseltmeye ihtiyacı vardı. Şimdi başınıza geleceklere hazırlanmanız gerekiyor ve ben bu süreçte yanınızda olup size yardımcı olamam. Emerie, buradaki en yetenekli savaşçı sensin ve gerçekten güvendiğimiz kişi sensin."

Bu hepsini çabucak ayılttı ama Mayumi planında başarılı olmuştu. Kalbi acısa da biraz daha hafiflemişti. Diğerleri de o kadar... depresif görünmüyordu.

İnsan boyunda beyaz bir baykuş tüylerini savurarak gökyüzünden indi ve hepsini ürküttü. Emerie, Duskwalker'ların *annesinin* tüm bunları duymamış olmasını umarak nefesini içine çekti!

Yere iner inmez Lindiwe bir insana dönüştü. Sarı gagası geri çekilirken kukuletası geriye kayd, sonra tamamen kayboldu ve yüzünün keskin hatlarını ortaya çıkardı. Koyu kahverengi gözleri kararlılıkla çelik gibiydi ama onların durumuna karşı duygusuz değildi.

"Hazır mıyız?" Lindiwe beyaz elbisesini fırçalayarak yerine oturtmaya çalışırken sordu. Üçü de başını salladı.

Mayumi sarılmak için yaklaşmadı ama yumruğunu uzattı. Emerie tereddütle kendi yumruğunu

ona vurmadan önce ona baktı, aradığı şeyin bu olup olmadığından emin değildi. Faunus da koyu sarı gözlerinde merakla aynı şeyi yaptı ve Emerie kendi parmak eklemlerini onun çok daha iri parmak eklemlerine vurdu.

Az önce bir Duskwalker'a yumruk attım. Bunu yapacağını hiç düşünmemişti. Emerie başını sallayarak, "Tamam, gidelim," dedi.

Lindiwe cisimsizleşti ve "Weldir, biz hazırız" diye mırıldandı. Bir kez daha katı hale geldiğinde ve onların bakışlarını fark ettiğinde, omuzlarını silkerken beceriksizce başka tarafa baktı. "Ben geçit büyüsü yapamam."

Emerie dışında herkes bir adım öne çıktı. Etrafına bakındı, neden belli bir noktada toplandıklarını anlayamamıştı.

"Bu bir ruh," diye açıkladı Lindiwe. "Onu göremezsin, çünkü sen herkes gibi ölümün değil yaşamın bir parçasısın. Weldir onu buraya gönderdi ve onu ikiye ayırıp yaşam gücünü kullanarak Jabez'in kalesine bir yarık açmayı planlıyor."

Emerie başını sallayarak ve şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle, "Hı hı," dedi. "Dünya'da büyü kullanamadığını sanıyordum?"

Lindiwe iç çekti. "Buradaki ruhlara dokunabiliyor. Bu ruh ona bağlı, bu yüzden Tenebris'ten onu manipüle edebiliyor."

Sıcak beyaz bir ışık bir yıldırım gibi havayı yırtarak aşağıya doğru indiğinde Emerie irkildi. Aynı anda, dış kısmında kireçli siyah tozların yüzdüğü geniş bir yırtık gibi açıldı.

Lindiwe eliyle işaret ederek, "Şimdi karşıya geçmeliyiz ama bunu birlikte yapmalıyız. Biri karşıya adım attığında diğer taraf açılacak ve gecikirsek sürpriz unsurumuzu ele verecektir."

Emerie'nin ağzı kurudu ve ellerini pantolonunun kumaşına sildi. *Bu muydu yani?* O kapıdan geçip hayatını, Ingram'ı ve diğer her şeyi geride mi bırakacaktı?

Omzunun üzerinden adamın gittiği yöne baktı ve geri gelip onu durdurmasını diledi. Tabii ki gelmedi ama onu hayal etmek bile gözlerinin dolmasına neden oldu.

Korkuyorum.

Bunu yapmak istemiyorum.

Çenesi, dişlerinin kırılacağını düşünene kadar sıkıldı. Elleri titrerken, göğsü öyle korkunç bir şekilde ağrıyordu ki, ne zaman birinin içine yakıcı bir bıçak soktuğunu merak etti.

Onunla birlikte olmak istiyorum. Bu hiç adil değil.

"Emerie," diye seslendi Delora nazikçe.

"Öyle mi?" diye mırıldandı ve tüm gözlerin üzerinde olduğunu görmek için başını öne çevirdi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Reia sordu, dudakları endişeyle gergin ve düzdü. "Hayır," diye yarı güldü, yarı ağladı.

"Sonra-"

Reia fikrini değiştirebilecek bir şey söyleyemeden Emerie onun sözünü kesti. "Bunu hepinize yardım etmek için yapıyorum ama aynı zamanda onun için de yapıyorum. Aleron'u geri istiyor ve onun için daha güvenli bir dünya istiyor." Korkutucu derecede boş ve soğuk görünen beyaz yarığa doğru adım attı. "Eğer kalmamı isteseydi, dün bana gelini olmamı teklif ederdi."

Aralarında paylaşılan onca şey, onca yakınlık ve dokunuş varken, eğer onun gelini olmasını isteseydi, onu kendi gelini yapardı.

"Bunu ona sordun mu?" Delora'nın yüz hatları sempati ile buruştu. "Eğer ona biraz daha zaman tanısaydın..." "Gerek yoktu," diye karşılık verdi, ona donuk bir bakış atarak. "Ayrıca, bugün bunu yapmamızın tek amacı ona zaman vermemektir."

"Ya seni seviyorsa, Emerie?" Delora itti.

"Sevmiyor," dedi Emerie kararlı bir şekilde.

Neden herkes son saniyede fikrimi değiştirmemi sağlamaya çalışıyor? Ellerini sıkıca yumruk

yaptı, titriyordu. Neden bunu onun için zorlaştırmaya çalışıyorlardı? Bu

zaten yeterince acı çekiyordu, bir de üzerine daha fazla yük bindirmeselerdi.

"Bunu bilmiyorsun," diye karşı çıktı Reia, başının yanını kaşıyarak. "Sana hikâyemizi ve Orpheus'un nasıl olduğunu anlattım zaten. İlk kez öldüğümde yıkılmıştı. İkimiz de gerçekten geri dönüp dönmeyeceğimi, çok geç olup olmadığını bilmiyorduk. Eğer Ingram seni Orpheus'un o zamanlar beni sevdiği kadar seviyorsa... bunu atlatamayabilir."

Mayumi'nin Emerie'nin gözyaşlarını dindirmek için yaptığı her şey Delora ve Reia tarafından anlamsızlaştırılmıştı.

"Yapmıyor, tamam mı?!" Emerie, gözlerini sımsıkı kapatıp dişlerini sıkarak yüzünü hızla onlardan uzaklaştırırken haykırdı. "Hepinizi izliyorum ve aşkı hissettiklerinde gözbebeklerinin ne renge dönüştüğünü anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Emerie." Mayumi onun adını kararlı bir şekilde söyleyerek sarmal halindeki duygularını durdurmaya çalıştı.

"Geçtiğimiz üç hafta boyunca neredeyse her günün her dakikasını onunla geçirdim ve bir kez bile benim yüzümden gözbebekleri pembeleşmedi."

Emerie her nasılsa gözyaşlarının en kötüsünü engellemeyi başarmıştı, öyle ki gözyaşlarının kalıntıları sadece kirpiklerini süslüyordu. Gözlerini açtı ve muhtemelen acısını her şeyden çok belli eden zayıf ve yalvaran bir sırtışıla onlara baktı. Bunun kendisini rahat bırakmaları için yeterli olacağını umuyordu.

"Ama Aleron yüzünden varlar," diye devam etti. "Bana karşı ne hissederse hissetsin, onun için en önemli şey soydaşları. Ben değiştirilebilirim. Ama o değil. Bunu atlatacak ve ben de onun için en iyi olanı yaptığımı, onu koruyacağımı bilerek öleceğim."

Ingram'ın ona karşı derin bir şeyler hissettiğini biliyordu: şefkat, sevgi, güven ve kesinlikle şehvet. Emerie'ye değer veriyordu ve bunu açıkça belli etmişti. Bunu inkâr etmek aptallık olurdu.

Ama bu yeterli değildi ve ona bunu anlaması ya da daha derine düşmesi için zaman tanımayacaktı. Eğer uzun vadede ona yardım etmek istiyorsa, hayır.

Onun mutlu olmasını ve istediği geleceğe sahip olmasını istiyordu.

Aleron'un kanatlarına geri dönmek istediğinden birçok kez bahsetmişti. Bu her zaman onun gerçek arzusuymuştu; buraya gelmesinin ilk nedeni de buydu.

Ve hayatta olan ve olmayan biri arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında, ikisini de seçmemişti. Kız tam önünde oturuyordu, atan bir kalbi ve çalışan ciğerleri vardı ve artık var olmayan biriyle onun arasında seçim yapamazdı.

İkizine olan sevgisi Emerie'nin içeri girmesine izin vermeyecek kadar güçlüydü. Aralarındaki bağ zamanın, mekânın ve varoluşun ötesine geçmişti.

Hayatım hep anlamsızdı. Çoğunu kendisi için yas tutarak geçirdi. En azından artık anlamlı bir sonu olacak.

Son birkaç hafta acı, korku ve belirsizlikle dolu olsa da, aynı zamanda hayatının en eğlenceli, heyecan verici ve şehvetli deneyimi olmuştu. Dün kısa bir süre için gerçekten... mutluydu. Bu mutluluğu bir canavarın kollarında, onun tarafından iyice becerildikten sonra bulmuştu. Hatta sarılmalarında sadece kendisinin değil, her iki tarafın da sevgisi varmış gibi davranmıştı.

Bu, hayatında umduğundan çok daha fazlasıydı ve bu hediye için öbür dünyaya götürecekti. Gideon'a her şeyi anlatabilirdi.

Burnunu çekerek ve cesaretini tazeleyerek Lindiwe'ye baktı. Lindiwe'nin yüz ifadesi sempati doluydu ama Emerie kadına başparmağıyla onay verdi.

"Şimdi gidip İblislerin kralını öldürelim."

Lindiwe onun kolunu tuttu ve geçitten geçmeye çalıştığında ona sert ve onaylamayan bir bakış attı. Kadın, en az korumaya sahip insan olan Emerie yerine önden giderek liderliği ele aldı. Ağır bir sessizlikle diğer herkes hızla onu takip etti.

Ingram, Peçe ormanının kenarında güneşin altında durmuş, sise ve önsezili gölgeye bir huzursuzluk hissiyle bakıyordu.

Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Belki de kafatasının yan tarafında hafifçe sallandığını hissettiği kurdele fiyonkundan ya da Emerie'nin fiyonku ona verirken buz mavisi gözlerindeki kederli parıltıdan kaynaklanıyordu ama korku ensesini kemiriyordu.

Hafif bir rüzgâr ayaklarının etrafında duran yaprakları gölgeye doğru savurdu. Etraf sessizdi. Dünya huzur içindeydi.

Faunus'un sarı koğuşunda güvendeydi. Yalnız değildi; onu koruyacak insanlar vardı.

Öyleyse neden onu terk etmenin bir hata olduğunu düşünüyordu?

Daha bu sabah yaşadığı sevincin geri gelmesini istiyordu. Sonunda Emerie'ye bağlanmış ve onunla fiziksel bir bağ kurmuş, ardından geçen bir buçuk gün boyunca bunu iyice onaylamıştı.

Bunu düşünmek bile onu memnuniyetle ürpertmeli.

Bunun yerine, uzaktan Faunus'un koğuşundan herhangi bir iz ararken soğukta kaldı. Çok uzaktaydı ve aralarında çok sık bir orman vardı.

Büyük, sıcak bir el omzunun yuvarlak eklemine kavradı. Elin sahibine bakmadan önce, parmak eklemlerinin beyaz çıkıntılı kemiklerinin koyu gri ete karşı keskin duruşuna baktı.

"Bu duyguya alışacaksın," dedi Orpheus, rahatlatıcı dokunuşunu kaldırmadan önce. "Onları terk etmek yanlış geliyor ama onlara bakmak için yapmamız gereken bu."

Bu duyguda yalnız değil miyim? Bunun onu rahatlatmasını istedi. Ama olmadı.

"Gelin, devam etmeliyiz. Güneş bizim tarafımızda."

Orpheus döndü ve Ingram Magnar'a doğru baktı. Magnar cesaretlendirmek için tilki kafatasını salladı ve Ingram isteksizce onu takip etti.

En azından bu ona akılsızca bir çılgınlık içinde katletmek yerine Emerie için nasıl avlanacağını öğretecekti. Bunu kabul etmesinin tek nedeni buydu.

Orpheus önden gitti ve Ingram onun eşsiz Mavka özelliklerini gizlemek için giydiği kıyafetleri inceledi.

Magnar da pantolon ve gömlek giyiyordu ama ayakkabı giymemeyi tercih etmişti.

Çıplak olan tek kişi Ingram'dı ve ikisinin de oldukça... gülünç görüldüğünü düşündü.

Bu aynı zamanda canavar formundan daha insansı olana geçtiğinde, kıyafetlerinin oluşması için ayrıca beklemesi gerekmediği anlamına geliyordu. Peçe ormanının kenarına vardıklarında her ikisinden de çok önce rahatça ayakta duruyordu.

Üçü de dört ayak üzerinde koşuyordu. İblisler tarafından takip edilmelerine ve kovalanmalarına rağmen hiçbirisi saldıracak kadar aptal değildi. Görece güvenli bir yere ulaşmaları ancak bir saat sürmüştü.

Orpheus onları bir yokuştan yukarı çıkarana kadar Peçe'nin uçurum duvarının hemen yanında

yere değen güneş ışığının içinde yürüdüler. Dikti ama iki insanın yürüyebileceği kadar genişti.

yan yana; bir Mavka tam oturdu.

Tam yüzeyin kenarı görünür hale geldiğinde, onunla Orpheus arasında yürümekte olan Magnar geri çekildi. Başını yana çevirip Ingram'a bakarken, yollarının kenarından uzaklaşmamak için pençelerini duvara doğru kaydırıldı.

Yeşil gözbebekleri, kemikli göz çukurlarının içinde koyu sarıya dönüştü.

"Emerie'den ruhunu isteyecek misin?" Magnar başını eğerek sordu. Boynuzları güneşi engelliyor ve kafatasının beyazı üzerinde gölge çizgilerinin dallanmasına neden oluyordu.

Ingram tırmanırken ufka baktı. "Hayır,"

diye açıkça cevap verdi.

Magnar konuşmaya daha fazla ilgi duymaya başladı ve yürürken başını tamamen çevirerek Ingram'a baktı. "Neden olmasın?"

O da neden olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Ne zaman konu üzerinde derinlemesine düşünmeye çalışsa, düşüncelerini bir hiçlik bulandırıyor. Bu hiçliğin arasına başka düşünceler sızıyor, aklında kalan sınırlı bilgiyi onunla paylaşıyordu.

"Çünkü yapamam."

"Neden olmasın?" Magnar bastırdı, tam yolları eğilip ayakları yüzeyin kenarıyla buluştuğunda. "İznim yok," dedi sessizce, nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Orpheus döndü ve onları durdurdu.

"Ona zaman verirsen fikrini değiştirebilir." Uzun kurt burnunun yan tarafını kavradı. "Bir insanın Mavka'yı kabul etmesi zordur. Çoğu bizi canavar olarak görüyor ama Reia ve Delora bize kendi istekleriyle bağlandılar. Emerie sana karşı sıcak görünüyor. Zaten onun kokusu sende var."

Magnar, "Ona daha sonra, seninle rahat ettiği zaman tekrar sorabilirsin," diye ekledi. Ingram başını salladı. "Ona sormadım."

Neden öyle olduğunu düşündüklerinden emin değildi.

Şimdi Orpheus'un gözbebekleri merakla koyu sarıya dönmüş, Magnar'inkileri yansıtıyordu. "Neden ikiniz de bana öyle bakıyorsunuz?"

Orpheus bir adım öne çıktı ve başını eğdi. "İzin verilmediğini söylemiştin, ben de bunun seni reddettiği için olduğunu düşünmüştüm. Neden yapamayacağını düşünüyorsun?"

Ingram ensesini kaşıdı, sonra gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye döndüğünde yan tarafını ovuşturdu. Ön pençesini yavaşça göğsüne doğru çekti.

"Benim sadece bir kalbim var," diye homurdandı, göğüs kafesinin hemen yanına dokunarak. "O da zaten Aleron'a ait."

Magnar ve Orpheus'un burunları birbirlerine doğru fırladı ve başlarını zıt yönlere çevirdiler.

"Ben zaten ruhen bağlıyım," diye devam etti Ingram, kafaları karışmış gibi görüldüğünde.

"Emerie'yi sevmiyor musun?" Magnar sordu. "Ona karşı Orpheus'tan bile daha yapışkansın."

Reia. Bunun şu anlama geldiğini sanıyordum..."

"O benim dişim," diye usulca homurdandı Orpheus. "O izin verdiği sürece onu tutacağım." Kafatasını tekrar Ingram'a çevirmeden önce vahşi bir homurtu çıkardı. "Ama ben de merak ediyorum. Onun ruhuna sahip olmaman dışında, birlikte Mavka ve gelin gibi davranıyorsunuz."

"Aleron'u seviyorum," dedi Ingram. "O benim akrabam, benim... *ikizim*."

"Anlamıyorum," diye homurdandı Magnar, bir pençesini kemikli tilki burnunun kenarına vurarak. Orpheus kendi pençesinin ucunu kavrayarak Peçe'nin uçsuz bucaksız uzaklığına baktı.

Ingram'ın söyledikleri üzerine düşünürken onların sessizliği ona ağır geliyordu. Mantıklı

konuşmuyor muydu?

Yoksa düşüncelerinde bir sorun mu vardı?

Görüşündeki kırmızımsı pembe derinleşti.

"Sanırım daha iyi bir soru şu olurdu: Emerie'yi gelinin olarak *istiyor* musun?" Orpheus sordu. "Şey... evet," diye cevap verdi, gözleri hızla maviye dönerken. "Ama dediğim gibi, yapamam."

"Anlıyorum..." Orpheus mırıldandı, ucunu tutmaya devam ederken pençesini burnunun üstüne vurdu. "Sanırım yanılıyorsun, Ingram. Birden fazla kişiyi sevmene izin var. Emerie'yle kuracağın bir bağ, yarasa Aleron'la kuracağın bağı engellemez."

Bunun üzerine Ingram'ın başı sertçe eğildi. "Olmaz mı?"

"Oh! Şimdi anladım. Orpheus haklı," diye haykırdı Magnar, derin bir kıkırdamadan önce. "Farklı türde bağlar ve aşklar vardır. Örneğin ben Delora'yı seviyorum. O benim dişim ve gelinim, ama aynı zamanda içimde Fyodor'a, yani yavrumuza da yer var. İki kalbe ihtiyacınız yok, sadece ikisine de yetecek kadar yer var. Ya da daha fazlasına, eğer istersen." Sonra Magnar homurdanarak başını iki yana salladı ve utangaç bir tavırla şöyle dedi: "Orpheus, zaman zaman oldukça huysuz olsa da benim için önemlidir. O benim kardeşim olduğu kadar arkadaşımdır da. Delora ve diğer pek çok konuda bana yardımcı oldu. O ve Reia için de kalbimde bir yer var."

Orpheus, gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüşürken başını başka yöne çevirdi. "Reia senin kalbinde hiç yer almamalı," diye homurdandı beceriksizce. "Ama teşekkür ederim."

Magnar tekrar kıkırdadı ve Orpheus'un yanından uzaklaşırken ona "Gördün mü?" der gibi bir işaret yaptı.

"İkisini de alabilir miyim?" Ingram

sordu. "Evet," diye onayladı

Orpheus.

Bunu öğrenmek neden göğsünün duygularla kabarmasına neden oldu?

Belki de sürekli Emerie'nin yanında olmak yerine diğer Mavka'larla daha fazla zaman geçirmeliydi. Onların yanında otururken tesadüfen gözlemledikleri dışında onlar hakkında bir şey öğrenmekle pek ilgilenmemişti.

Tüm bu konuşmanın sorması gereken büyük bir soru olduğunu fark etmemişti bile.

Ne bildiğini biliyordu ve birinin ona bunu açıklamasına gerek görmemişti. Ayrılık kaygısı endişesinin büyük bir nedeniydi ve potansiyel öğrenmesini engelliyordu; ayrıca burada bu iki Mavka ile birlikte olmasının onu huzursuz etmesinin bir başka nedeniydi.

İkisini de alabilirim.

Bunu bilmiyordu.

Her ikisiyle de bir bağ paylaşabileceğini biliyordu ama bunun bu kadar derinlere kök salmış bir düzeyde olabileceğini fark etmemişti: akraba ve akraba, Mavka ve gelin. Aleron ve Ingram tek bir varlıktı, bu yüzden onlar da tek bir varlık olana kadar Emerie'nin kendi özünü onunkiyle birleştirmesine izin vermek ona mantıklı gelmemişti.

İkisine de sahip olabilirim, diye tekrarlardı kendi kendine, gagasının kenarını neredeyse utangaç bir şekilde kaşırken arkasını döndü.

Aleron'la olan bağına zorla girmeye çalışıyormuş gibi göğsüne saplanmış olan Emerie'nin parçası olan keskin bıçak, kızgın demir gibi erimeye başladı. İçine damladı, kalbinin sınırlı kuyusuna battı.

Sızmasına ne kadar uzun süre izin verirse, o kadar çok karıştı ve büyüdü.

Sıcak, tüylü, kabarık bir his göğsünü karıncalandırdı ve tepki olarak kıkırdamak istemesine neden olduğunda elini gagasının ucuna vurdu. Neredeyse... gıdıklanıyordu.

Parlak pembe, görüşünün kenarlarına doğru akıyor, sanki vardiya da bu farkındalıktan utanıyormuş gibi yavaşça ilerliyordu. Ancak, görüş alanını tamamen kapladığı anda, ait olduğu duygu, tam olarak çiçeklenmesine izin vermesini bekleyen bir tomurcuk gibi çiçek açtı.

Bir süredir oradaydı, sabırla bekliyordu.

Ne olduğunu anlamadan, Aleron'a duyduğu sevgi ikiye katlanmış ve yarısı bir başkasına verilmişti. Ölçüde bir damla bile fark yoktu ama hissettiği hayranlık... farklıydı. İki taraf birbiriyle savaşıyordu; rekabet yoktu.

Emerie'yi seviyorum.

Gagasının ucunu tutan Ingram, çok dolu, çok kabarık ve hafif hissettiğinde göğsünü tırmaladı. Emerie'ye duyduğu sevgi o kadar güçlüydü ki, erimiş cevherinin onu içten içe yakacağından korkuyordu ve yine de öyle sağlıklıydı ki, öyle olmasını umuyordu.

Orpheus ve Magnar, adam aniden döndüğünde irkildiler.

Orpheus borusunu kaptığında, onu Peçe'ye, Emerie'ye geri götürecek olan inişe doğru iki adım atmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" Orpheus inanamayarak bağırdı ve onu çekip geri döndürdü. Daha doğrusu, bacakları kaçmak için mücadele ederken sadece başını.

"Geri dönmeliyim," diye atıldı Ingram. "Bütün bunları bilseydim, Emerie'nin ruhunu daha önce isterdim."

Bunu lanet çayırın olduğu gün yapardı!

Göğsündeki his... ilk sıcak damlası o gün başlamıştı. Bu kadar gafil ve cahil olmasaydı, akli Aleron'a takılı olmasaydı, onun sonsuza dek kendisinin olmasını istediğini fark ederdi.

Küçük kelebeği, zihninde, o gün onun tarafından sahiplenilmişti. O zamandan beri onu mümkün olan her şekilde sahiplenmeye çalışıyor, farkında olmadan özlem boşluğunu doldurmaya çalışıyordu.

"Beklemek zorundasınız," diye tersledi Orfeus. "Avlanmalıyız. İnsan yiyeceğini getir, onun ihtiyaçlarını karşıla, sonra da sor."

Ingram bir inilti çıkardı. *Beklemek istemiyorum!*

Zaten çok uzun süre beklemişti.

En az yarım düzine parıldamayan kırmızı gözün onun üzerinde olması... ürkütücüydü. Özellikle de her biri Emerie'ye odaklanmışken, sanki gruplarındaki gerçek insanın o olduğunun kokusunu alabiliyorlarmış gibi.

Reia, Delora ve Lindiwe onu üç taraftan da korurken ve sadece ön tarafı boşken, bakışları görebildiklerinin üzerinde geziniyordu. İblisler kaçmalarını engellemek için etraflarında bir çember oluşturmuşlardı ama meraklı ama kötü bakışları yırtıcıydı.

Grubunun her üyesi silah taşıyordu ve buraya kendi istekleriyle gelmişlerdi. İblisler nedenini merak ediyordu. Belki de saldırmadan önce Krallarının ortaya çıkmasını bekliyorlardı. İster kokularından ister seslerinden olsun, gruplarıyla ilgili bir şey küçük İblis sürüsünü onlara getirmişti.

Emerie telaşla, "Gelmelerini engellemek için bir kalkan falan atın," diye önerdi, bakışlarını yavaşça içeri yığıldıkları üç kapı arasında gezdirerek. Taht odasının iki yanında iki kapı ve onların arkasındaki ana çift kapı.

"Yapamam. İblis Kral'ı beklemeliyiz," dedi Lindiwe sessizce. "Ben onu yerleştirdikten sonra içeri ya da dışarı ışınlanamayacak. Bir Hayalet bile ondan kaçamaz."

İçeri ya da dışarı ışınlanamayacak... Emerie kalın kalın yutkundu.

Bu sadece onun için değil, onlar için de bir tuzaktı. Kaçacak ya da saklanacak hiçbir yer yoktu. Birer birer, daha fazla İblis geldi ve onlara bakmak için diğerlerine katıldı.

Hava gerginlikten yoğun ve bayattı, sadece İblislerden yayılan bir iğrençlikle birleşmişti. Ağaç çürümesi ve çürüyen bir cesetten gelen tatlılık gibi. Çok kötü değildi, sanki koku zamanla büyümeleriyle seyreliymiş gibiydi - çünkü bunların çoğunun orta ve daha büyük İblisler olduğunu söyleyebiliyordu - ama yine de burun deliklerini yakmaya yetiyordu.

Yukarıdaki çoğunlukla karanlık avizede birkaç mum yanıyordu. Örümcekler örümcek ağlarını ters çevrilmiş altın kemerlerin üzerine yuva yapmışlardı ama sanki birileri gönülsüzce bakımını yapmaya çalışmış gibi görünüyordu.

Duvarın kaldırım taşlarıyla birleştiği köşeler dışında zemin temizdi. Ağır ahşap çift kapıdan podyum basamaklarına ve tahtın altına kadar uzanan, ortasından geniş bir şerit halinde yıpranmış ve solmuş kırmızı bir halı vardı. Sandalyenin kendisi vernikli ahşaptan yapılmış ve kırmızı minderlerle süslenmişti. Odadaki tek gerçek mobilyaydı ve bakımlı olan tek şeydi.

Arkasındaki şeffaf cam kemerli pencere... ürkütücüydü. Günün ortası olmasına rağmen, siyah ve mor renkte dönen büyü ışığın içeri girmesini engelliyordu. Her şeyi loş ve uğursuz yapıyordu.

Sadece birkaç dakikadır buradaydılar ve Emerie şimdiden tepelere doğru kaçmak istiyordu. Zamanın geçişi sanki kum saatindeki kumun bu ıstıraplı bekleyişte yavaşlayarak damlaması gibi uzamıştı.

Bu sayede arkadaşlarının nefeslerinin fısıltısını duyabiliyordu, her biri sık ve

endişeyle doluydu. Kalp atışları kulaklarında bir davul gibi gümürdüyordu, o kadar gürültülüydü ki gizemli nabız atışlarının herkes tarafından duyulmasından endişe ediyordu. Omzundan aşağı dökülen saçları bile cızırtılı ve belirgindi.

İblislerin çoğu karışık etten yapılmış sırtan heykellere dönüşmüştü. Deri yerine gece gökyüzüne benzeyen yamalı bölümler, insan kahverengi, alaca ve beyaz derisi boyunca yıldızlarla parıldamakla tehdit ediyordu. Neredeyse vitiligoya yakalanmış gibiydiler; bu da insana benzeyen kısımları ile açıkça insanlık dışı olan hayvan kısımlarını birbirinden ayırıyordu.

Çoğunun bir şekilde kuyruğu vardı, ancak sadece birkaçının burnu ve ağzı vardı. Bazılarının boynuzları ve kürkleri vardı. Hepsinin pençeleri vardı.

Emerie kanatlı ikiliye bakmaktan kaçındı ama meraklı bakışları, onu çalmaya çalışanların onlar olmadığından emin olmak için kontrol etti. Hayatını mahveden ve Gideon'u öldürenlerin onlar olmadığından emin olmak için.

Değildiler.

Kardeşlerinin arasında kasıla kasıla yürüyen, vahşi kırmızı gözlerini onlardan hiç ayırmayan dört ayak üzerinde birkaç kişi vardı. Vahşi köpekler gibi kıs kıs gülüyor ya da vahşi kediler gibi tıslıyorlardı. Saldırmak istiyorlardı, saldırarak istiyorlardı, yemek istiyorlardı.

Bir tanesi iğrenç bir höpürtü çıkarırken ağzını yaladığında neredeyse gözünü çıkarıyordu. Bir ya da iki midenin guruldama sesinin yankılandığına *yemin* ettiğinde derin bir nefes aldı.

Yanlıştı. Bunların hepsi *yanlıştı*.

Burada olmamalıydı. Hiçbir insan burada olmamalı.

Emerie, Austrális'in en tehlikeli yeri olan Veil'e gitmiş ve gitmeye karar vermişti... siktir et! Neden kendini *ölüm* çukurunun tam ortasına atmasın ki?!

Korku gözyaşlarını tamamen kurutmuştu. Evet, Ingram'ı düşünüyordu - onu çılgılık atmaktan ve kaçmaktan alıkoyan tek şey buydu. Onun güvende olacağını ve bir *şekilde* onunla soydaşlarının yeniden bir araya gelmesi için bir adım olabileceğini bilme kararlılığı, ayaklarını oldukları yerde sağlam bir *şekilde* tutan tek şeydi.

Hiçbir anlam ifade etmese bile onun rüyasına inanmayı seçiyordu. Anlamsız olsa bile.

Onun istediği de buydu.

Okunu yerleştirmiş ama aptalca bir şekilde düşmana doğrultmamış olan Delora'nın sessiz sesi sessizliği titretti. "Neden orada öylece duruyorlar?"

"Çünkü onlar akılsız İblisler değil," diye cevap verdi Lindiwe, başını eğip ters ters bakarak. "Bunlar onun muhafızları. Onun emrini bekleyecekler."

Odadaki İblisler ya kıs kıs güldüler ya da sessiz ama baskıcı kaldılar.

"Nerede lan o?" Reia ayaklarının üzerinde ileri geri dönerek kılıcını birden fazla canavara doğrulttu.

"Ya bizimle alay ediyor" - Lindiwe Emerie'ye yaklaştı - "ya da daha fazla İblisin gelmesini bekliyor."

"Siktir et," diye mırıldandı Reia öne çıkmadan önce. "Tak tak, seni lanet olası piç!"

Duvarlarda yankılanan kahkahalar odanın her yerinde yankılandı, şeytani ve uğursuzdu. Yumuşak ve akıllı başındaydı, bu da onu daha da tüyler ürpertici kılıyordu.

İblis Kral ortaya çıkıp Reia'yı boğazından yakaladığında Emerie'nin başını çevirip soluk soluğa kalması için yeterli zamanı vardı. Sonra da onu tahtının bulunduğu podyuma götürerek ortadan kayboldu.

Lindiwe elini yere vurdu ve kapılar büyük bir gürültüyle kapanarak Emerie'nin şaşkınlıkla sıçramasına neden oldu. Siyah parıltılı kum odaya daha fazla düşman girmesini engelledi.

"Reia!" Delora yayını ve okunu onlara doğru kaldırarak çığlık attı.

"Jabez hırladı, boğazına dolanmayan elini bir dalga gibi döndürerek pençelerini Reia'nın karnına doğru kaldırdı.

Önce tekmeledi, ellerinden biri adamın boğazına sıkıca doladığı pençeli elini yakaladı. Bir sonraki anda cisimsizleşti, gözleri kısıldı ve yüz hatlarını bir alay gölgeledi.

Hayalet formunda havada süzülürken geri döndü.

Sanki başından beri ondan kaçacağını biliyormuş gibi, köpekbalığı dişli sırtışı kadına doğru parladı. Emerie adamın yan profiline baktı ve onun tuhaflığına aval aval bakmamaya çalıştı.

Teni koyu kahverengiydi ama sadece yukarıdaki mumların gölgesi altında belirginleşen gri tonuyla tamamen insanlık dışı bir hal alıyordu. Kulakları uzun ve sivriydi, Elf gibi görünüyordu, oysa başının üzerinde yukarı ve geriye doğru kıvrılan siyah boynuzlar İblis'e aitti. Uzun boyluydu, belki bir Duskwalker'dan daha uzun değildi, ama yine de Reia'nın küçük formunun üzerinde yükseliyordu.

Üzerinde etek gibi sarkan bol bir kumaş tabakası olan uzun, cin gibi koyu renk bir pantolon giymesine rağmen gömleksizdi. Güçlü ama yağsız kaslarının yanı sıra yanlarında, boynunda, omuzlarında ve pazularının aşağısında neredeyse pençe izleri gibi görünen boşluğa benzer, kalın siyah çizgiler olduğu ortaya çıktı.

Kızıl gözleri Lindiwe'ye kaydı ve döndüğünde omurgasının dibine kadar gelen uzun beyaz saçları parlak düz bir perde halinde aktı.

Dudakları dolgundu, burnu düz ve inceydi, elmacık kemikleri yüksekti ve keskin bir çeneye çerçevelenmişti. Geniş, sırtan ağzı daha da genişleyerek keskin dişlerini ortaya çıkardı. Yıkıcı olabilecek bir çenesi vardı.

Elf ve İblis karışımı yapısından gelen tuhaflığa rağmen yüz hatları yakışıklıydı.

Üzerinde altın bantlar şeklinde çok sayıda mücevher parlıyordu. Üç tanesi esnek bir şekilde boynunda asılı dururken, diğer yedi tanesi sertti. İki tanesi sol pazusunun etli kısmına batarken, sağ pazusunda sadece bir tane vardı. Dört tanesi de ayak bileklerinin etrafında çiftler halindeydi ve hareket ettiğinde şıngırdıyorlardı.

Çıplak ayaklarının ucunda da bulunan siyah, kıvrık pençeleri, yüzünün yan tarafını kavrayıp pençelerini çenesinden aşağı doğru çekerken parlıyordu. Sırtışı Lindiwe'ye karşı alaycı bir mizaha dönüştü.

"Planın bu mu?" Güldü. "Üç Fantom ve bir insan mı? En azından bana Mavka'larınızdan birini öldürme zevkini tattırabilirdiniz."

İblislerin arasından süzülüp onlara geri dönerken bakışları Reia'ya kaydı.

"Reenkarne olan üç Fantomu kaybedecekleri bir savaşa götürmek anlamsız görünüyor. Mavka'larına döndüklerinde sadece kaybettikleri ve önceden çektikleri acılarla yaşayacaklar." Sırtışı tekrar alaycı bir mizaha dönüştü. "Sanırım dişilerinin burada olduğunu bile bilmiyorlar."

"Kararlılığımızı küçümsüyorsun," dedi Lindiwe karanlık bir sesle, Reia yanlarına döndüğünde.

"Kafam, öyle mi?" Jabez pençelerini kendi boğazında gezdirirken retorik bir şekilde sordu. "Önce ona ulaşmalısın. Daha önce denediğin birçok seferde başarılı olamadın."

"Katerina'ya yaptığım gibi senin de kalbine bir kılıç saplayabilirim," diye düşündü Reia. İblis Kral'ın ifadesi ölü bir bakışa dönüştü. "Orpheus'a yaşattığın her şeyi sana ödeteceğim. Fırsatın varken beni öldürmeliydin, Jabez."

"Hayır. Önce senin acınası bir şekilde dövuştüğünü görmek çok daha eğlenceli. Eğlenceli, tıpkı Orpheus'un kollarında küle dönüştüğünde ve onun *ağlamasını* izlediğim gibi."

Emerie, Jabez ve Reia arasındaki nefret dolu gerilimi neredeyse tadabiliyordu. Aralarındaki kavga

kişisel ve acı.

Emerie'nin elinden bir şey gelmiyordu. Elini ödünç aldığı silah kemerinin cebine soktu ve güneş taşının etrafında sıktı.

Bunun için tek şansları vardı. Eğer Emerie başarısız olursa... eğer ölürse, bu fedakârlığı yapacak başka birini bulmaları gerekecekti.

Tüm dünya omuzlarının üzerindeymiş gibi hissetmesine neden olan şey bu değildi. *Ya her şeyi berbat edersem?*

Ya taşı yanlış zamanda kırdıysa ve Jabez kaçtıysa?

İkinci bir tane yoktu. Sadece bu vardı. Şu anda terli avucunun içinde duran şey onların tek umuduydu.

Emerie'nin solunda, birbirini çeken ip ve tahtanın gerilimi gıcırdadı. Bir ok kasıtlı olarak serbest bırakıldı ve ıslık çalarak havada süzüldü.

Yana doğru eğildi, alnını hedef alan oku yakaladığında saçları dalgalandı. Bakışlarını Delora'ya çevirmeden önce okun sivri ucunu inceleyerek ona baktı.

"Çok fazla konuşuyorsun," dedi Delora, bir ayağını kendinden emin bir şekilde ileri atarken her zamanki tatlı sesi sertleşmişti. "Eve gitmek istiyorum."

Hepsi eve gitmek istiyordu.

"*Sen,*" diye kıkırdadı Jabez. "Oldukça... lezzetli olduğunu hatırlıyorum-"

"Evet, evet, beni canlı canlı yediğin zaman," diye cesurca araya girerek kaşlarını çatmasına neden oldu. "Hatırlıyorum ve hâlâ buradayım. Söylediğin gibi sinmiş değilim."

Bu Delora için de kişiseldi ve Emerie hepsini hayal kırıklığına uğratmamayı çok istiyordu. Başarısız olma korkusu her saniye daha da ağırlaşıyordu.

"Bu kadar yeter," diye bağırdı Reia, bir adım öne çıkıp kılıcını havaya savururken.

Şaşkın sessizlik, bir İblis'in kesik başının ıslak bir şekilde yere düşmesiyle hızla bozuldu.

Ceset üzerine düştüğünde geri çekildi.

Hiçbir şey olmadı. Kimse savunmak ya da savaşmak için öne atılmadı. İblislerden kötülük aktıkça gerilim yeni bir boyuta ulaştı.

Emerie'nin geniş bakışları cesetten Jabez'e doğru kaydı. Gururlu olmasına rağmen, itaatkâr hizmetkârları karşısında ifadesi karardı.

"*Git,*" diye fısıldadı.

Kalan İblislerin hepsi aynı anda sıçradığında Emerie'den bir çığlık yükseldi ve kılıcını havaya kaldırarak eğildi. Kalın, etli vücutlarıyla her taraftan bir dalga yağdı.

Hepsinin birden gelmesini ve böyle zıplamasını beklemiyordu!

Reia ve Delora onlardan kaçmak için cisimsizleşirken, Cadı Baykuş elleri havada Emerie'nin üzerinde durdu. Yukarıda küçük kireçli siyah bir kubbe oluştu ve onları boğmaya çalışan İblisleri geri tuttu.

Lindiwe bakışlarını birleştirirken Emerie ona baktı.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı Lindiwe. "Hareket et, savaş. Elimden geldiğince senin yanında olacağım."

Lindiwe başını sallayarak kollarını geriye attı ve kalkan genişleyerek tüm İblisleri uzağa fırlattı. Göğsünde yenilenmiş bir güven patladı ve Emerie kılıcını kaldırarak ileri atıldı.

Reia gitmiş, küçük bir İblis grubunun ortasına düşmüştü bile. Cisimsizleşerek savrulmalardan ve saldırılardan kaçıyor, ancak saldırılarının zayıflatıcı darbeler indireceğini bildiğinde katılaşıyordu.

Hepsi hareket ettikçe, garip kireçli dokunaçlar yerden yukarı fırlıyor ve uzuvlarını kıvırıyordu

İblisleri fırlatmak için. Bu İblisler ayağa kalkmakta ya da pençelerini kullanmakta ve saldırılarını yeniden başlatmakta hızlıydı.

Delora taş kapının üstünde durmayı tercih etmişti ama arkasındaki duvar yüzünden ok atamıyordu. Bunun yerine, duvardan atladı ve düşerken oklarını serbest bıraktı, ancak onu yakalamak için umutsuzca kıvranan bedenler denizine inmeden önce hayalete dönüştü.

Emerie'nin ana odak noktası İblis Kral'a ulaşmaktı. Podyuma giden yol boyunca İblislerle savaştı ve Lindiwe onu koruması gerektiğinde küçük oval kalkanlar yerleştirdi. Salyangoz hızında ilerliyorlardı, saldırdıklarında yön değiştirmek ve geri çekilmek zorunda kalıyorlardı.

Keskin pençeleri ve dişleriyle üzerinde yükselen canavarlar savaşması en zor olanlardı. Yukarı doğru kesmek doğal değildi ve kılıcı temiz bir şekilde kesmek yerine kollarına ve yanlarına saplanıyordu. Kılıcı bir İblisin kaburgalarının arasına sıkıştığında neredeyse kılıcını kaybediyordu ve İblis bağırıp geriye sıçradığında onu da kendileriyle birlikte çekiyorlardı.

Neyse ki birbirlerinden ayrıldılar ve geri sıçrama hareketi kazara dört ayak üzerinde ona doğru sinsice yaklaşan orta büyüklükte bir yaratığın yüzünü kesti. Kılıcını dişleriyle yakaladı ve onu bırakması için başını savurdu.

Lindiwe onun yanına geldi ve hançerini kafatasının tepesinden aşağı doğru saplayarak beynini deldi ve onu hareketsiz hale getirdi.

Kahretsin, bu çok yakındı, diye düşündü Emerie, Lindiwe'nin müdahalesi için şükrederek.

Bilinci tükenirken gözlerinin iki farklı yöne kayışını izledi. Lindiwe bıçağını çekip kurtardığında ölümcül yarasından mor kan fışkırdı ve İblis göğsünü yere çarptı.

Emerie kürsüye bakmak için geri döndüğünde kalbi her atışta sıkışıyor, korku ve endişeyle doluyordu. Göğsü ağrıyor, ciğerleri çok zor ve hızlı çalışıyordu. Dudakları her nefes alışında daha da kuruyordu ve şimdiden kavrulduğunu hissediyordu.

Karmakarışık, sıçrayan bakışları Jabez'i tahtının yanında aradı. O gitmişti.

Arkasından gelen tiz, acı dolu bir çığlık başını döndürdü.

Lindiwe ayağa kalkmış, uzun, kıvrırcık kahverengi saçları Jabez'in yumruğuna yapışmıştı. Lindiwe kaçmak için cisimsizleşmeden ve çekilirken boynunu korumak için çenesini indiremeden, Jabez pençelerini yüzüne geçirdi.

Kızın hayalet bedeni parmaklarının arasından geçerken güldü.

Lindiwe eliyle yanağını kapattı ve sonra Jabez önemsizmiş gibi Emerie'ye döndü. Emerie tam engellemek için kılıcını kaldırmıştı ki, o başka tarafa bakarken bir dizi pençe yere indi. İblis parmakları kesilirken kükredi ve Lindiwe Emerie'nin omzunu çekerek onu arkasına aldı.

Dikkati dağılmış olan orta boy bir İblis'in göğsündeki beyaz insan etine hançerini sapladı ve yukarı doğru kesti. Emerie kılıcını havaya kaldırarak olduğu yerde döndü ve Lindiwe'yi savunmaya hazırlanırken o da onu parçalamayı bitirdi.

İblis Kral bir kez daha gözden kayboldu.

Bir sonraki sıralamasını değerlendirmek için sadece bir saniyeliğine podyuma çıktı.

Delora, Emerie'nin önünde, biri yarasa kanatlı, diğeri tüylü iki uçan İblis'ten kaçmaya çalışırken havada süzülüyordu. Emerie ürperdi ama nispeten iyi görüldüğünde dikkatini başka yöne çevirdi.

Keşke yapmasaydım dedi.

Jabez'in, Jabez tarafından yerden kaldırılan Reia'nın arkasında durduğuna tanık olmazdı.

Kafatasının arkasına sapladığı pençeleri. Kırmızı leke ürkütücü bir nehir gibi sarı saç tellerinden aşağı akıyordu. Dudakları nefesi kesilmiş gibi ayrılmıştı ve arkasından çarpık bir alaycılıkla üzerine eğilmiş olan Jabez'e bakmak zorunda kaldı.

Bacakları hareketsiz değildi ama tekmelemiyorlardı da; sanki delinmiş beyni onlara garip sinyaller gönderiyormuş gibi seğiriyorlardı.

Bedeni gevşediğinde kılıcı yere çarptı. İblisler, cesedini Jabez'in parmaklarından sürüklerken kollarını ve bacaklarını pençeleriyle şeritlere ayırdı. Tek başına öldürmeyi başardığı üç İblisle birlikte onu da yemeye başladılar.

Bir savaşın ortasında, hizmetkârlarının yarattığı katliamla çevrili olduğu gerçeğinden rahatsız değilmiş gibi, kadının kanını ve parmaklarına yapışan beyin maddesini yaladı.

Reia, diye düşündü Emerie hıçkırarak. Birkaç dakika bile dayanamamıştı; Jabez için bariz bir hedefti. Cesedini parçalayan ve parçalarını ağızlarına götüren İblislerden gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Boğazındaki safra yükseldi ve dudak şapırtıları, höpürdetmeler ve aç hırıltılar kulaklarını doldurduğunda öğürme tehlikesi geçirdi.

Delora, Emerie'nin sadece iki metre önünde yere indi.

Elbisesinin sarı eteği lime lime olmuştu ama iyi görünüyordu. Sonra bir çığlık attı ve bir İblis'in onu aşağı itip üstüne düşmesinin şiddetiyle kaburgalarını tuttu.

Emerie suçladı.

Zıplayıp küçük, yarasa kanatlı İblis'in sırtına inerken savaş çığlığı atmadı. Kollarını yukarı kaldırıp iki eliyle kılıcının kabzasını kavrayarak arkadan göğsüne sapladı. Elini İblis'in çırpınışlarından destek almak için sırtına dayadığında, avuç içi izi yavaş yavaş İblis'in sert etine işlemeye ve yanmaya başladı.

Şaşıran Emerie elini geri çekti. *Diadem mi?* Sadece bazı orta ve küçük İblislere karşı işe yarayacağını söylemesine rağmen, Reia'nın bunu ona vermesine şaşmamalı.

Emerie'nin bunu düşünecek zamanı yoktu.

İblis'in Delora'ya yapabildiği her şey unutulmuştu. Öfkeli yaratık kükredi ve kolunu geriye doğru savurarak Emerie'yi taş zemine fırlattı. Birkaç saniye içinde Lindiwe çıplak ayaklarının üzerinde, tek elini uzatmış, Emerie'nin üzerine eğilmişti.

İblis saldırdığı anda bir kalkan oluştu.

Kalkanın üzerine düştüğünde Lindiwe tepki vermekte gecikmedi. Elinin sığabileceği bir delik açtı, onu ayağından kavradı ve sonra Emerie'ye baktı.

Başını salladı ve çömeldi.

Lindiwe kubbenin geri kalanını serbest bıraktığında, Emerie kılıcını hayvanın boğazına saplarken homurdandı. Lindiwe kılıcın kabzasını tekmeledi ve bıçak dönerek boynunu kesip kısmen başını kopardı.

Emerie, Lindiwe'nin böylesine çılgınca ve belalı bir hamle yapmasını beklemediği için şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi. "Dikkat et!" Delora ciyaklayarak Emerie'ye doğru bir ok fırlattı.

Döndü ve Jabez'in tam onu yakalamak için uzanırken yok oluşunu izledi. İrkildi ve neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu.

Neredeyse yakalanıyordu!

Delora onlara doğru uçtu ve katılaştı. Lindiwe nefes alabilmeleri için üzerlerine bir kalkan attı ve Emerie rakiplerini değerlendirdi.

Tüy kanatlı İblis, pençeli ayaklarını iki kez yere *vurarak* tam önüne indi. Dehşet ve acı dolu

anılar bilincinin içinde asit gibi kaynıyor, bu dövüş için bir şekilde kışından çıkardığı aklıselim kalıntılarını aşındırmakla tehdit ediyordu.

Emerie kendisini yanında bekleyen iki kadının arasına itti ve kanatlı İblis'e arkasını dönmek için döndü. Onunla başka biri ilgilenebilirdi çünkü o kesinlikle ilgilenemezdi.

Ancak, onun dışında, Jabez'den başka sadece iki İblis daha kaldı. Toplamda dört düşman, fena değil.

Reia tek başına birkaç tanesini alt etmeyi başarmıştı ve birçoğu Delora'nın oklarıyla parçalanmıştı. Emerie onlara yardım eden kara büyüleri dokunaçların da bir ya da ikisini ezdiğinden emindi. O ve Lindiwe o kadar başarılı olamamıştı, Emerie'nin göz açıp kapayıncaya kadar soyutlaşamayacağını düşünürsek, ama öldürdükleri her canavarın yardımını dokunmuştu.

"Ne yapacağız?" Emerie sordu. "Reia, o... Çocuklar şimdi gelmeyecek mi?"

Lindiwe, "Her Fantom'un dönüş süresi farklıdır," diye açıkladı. "Birkaç dakika da olabilir, bir saat de. Yine de fark etmez. Canavar formlarıyla buraya gelmeleri bir gün sürer. Bu iş ondan çok önce bitmiş olacak."

Suçluluk duygusu Emerie'nin kalbini sıkıştırdı ve Ingram'ı hatırlatan şeyin düşüncelerine girmemiş olmasını diledi. *Bu yakında bitecek...* Hayatı sona ermek üzereydi ve Ingram'ın buna nasıl tepki vereceğinden endişeleniyordu.

Gözlerini sıktı ve başını salladı. *Hayır, ben değiştirilebilirim*, diye hatırlattı kendine, umutla, doğru olduğunu *iddia* ediyordu.

"Oklarımı toplamam gerek," diye mırıldandı Delora ağır ağır nefes alırken. "Neredeyse bitmek üzereyim." Lindiwe, "Jabez'e odaklanmalıyız," diye ısrar etti. "Bariyer... Daha fazla dayanamaz.

Weldir'in büyüü azalıyor. Zamanımız tükeniyor."

Emerie şimdi bile onun titreştiğini ve küçüldüğünü görebiliyordu; sonra aniden genişledi ve tekrar küçüldü. Weldir bulunduğu yerden yardım ediyor olmalı, zayıflamaya devam ederken ara sıra daha fazla büyü yapıyordu.

"Onun güçlü olduğunu sanıyordum," diye suçladı Emerie, panik tamamen yerleşmekle tehdit ediyordu.

Doğrusu, Jabez'in bir anda ortadan kaybolup yeniden ortaya çıkmasını izlemek onu korkutuyordu. Işınlanmadan önce onu nasıl yakalayacaktı?

Ve onun sinsice arkasından gelebileceği gerçeği, ne kadar... savunmasız olduğunun farkındalığıyla omurgasını karıncalandırdı.

Her an kendini Reia gibi hissedebilir ve her şeyi kaybedebilirdi. "Öyle ama sınırlı," diye hemen savunmaya geçti Lindiwe. "Yaptığım her şey onu tüketiyor."

"Siktir et o zaman," diye homurdandı Emerie. "Sanırım acele etsek iyi olacak."

"Delora, İblislerin bize müdahale etmesini engelle."

Başını salladı, omuz hizasındaki saçları kasvetli yüzünün etrafında dalgalanıyordu. "Anladım."

İleri atılmadan önce sırtları cesaretle birbirlerine çarptı. Lindiwe ve Emerie tahtın podyumunun basamaklarında duran Jabez'e doğru koşarken, Delora da alabildiği okları kapabilmek için İblis'in olmadığı tek yöne doğru koştu.

Topladıkları körelmiş olacaktı ama atışlarının gücü yine de delip geçecekti. O kadar derine değil ama umarım yeterli olur.

Lindiwe göz ucuyla Emerie'ye bakarak, "Bana odaklanacak," dedi nefesinin altından. Emerie'nin bilmesi gereken tek şey buydu.

Dikkatini dağıtmak için etrafından dolaşarak ayrıldılar. Tam öngördüğü gibi, Jabez Lindiwe'ye döndü.

Merdivenlerin tepesinde Emerie, bir kertenkele ile bir insan arasında acayip bir şekilde ezilmiş

gibi görünen orta büyüklükte bir İblis'le savaştı. Çok uzun değildi ama ince ve hızlıydı. Kuyruğu dışında tamamen insan formundaydı, soluk yamalı bir derisi vardı ama pullar ve sivri uçlarla kaplıydı.

Ona Ingram'ı hatırlatıyordu, sadece çirkin ve kuzgun kafatası yoktu.

Delora tahtın arkılığına tünedi ve diğer İblisleri uzakta tuttu. Bir kişi eksilmişlerdi; Reia burada olsaydı işleri çok daha kolay olurdu.

Emerie arkasında bir kavganın gürültüsünü duydu. Tokat sesleri, hırıltılar ve nefes alışverişleri yankılanıyordu ve bir şey gördüğü tek an çevresiydi.

Bir noktada, Lindiwe sanki pelerini ona birkaç saniyeliğine havada süzülme yeteneği veriyormuş gibi katı bir halde havada asılı durmaya başlamıştı. Jabez onun önünde cisimleniyor, cisimsizleşmeden önce onu yakalamaya çalışırken düşmesine izin veriyordu.

İblis, yüzünü kesmeye çalıştığında kendini korumak için Emerie'nin kolunu yakaladı ve pençeleri kolunu kesmeye başladığında irkilmesine neden oldu. Çok büyük ve güçlüydü ve diadem bu sefer derisini korumak için çok az işe yaradı. Bununla birlikte, başını tutmaya çalıştığında acı içinde miyavladı ve elini doğrudan diademle temas etmekten uzaklaştırdı.

Kertenkele İblis'i gözünden vuran Delora'nın yardımıyla Emerie, boynunu kesmeyi başardı.

Sonra Delora hareket ederek İblis cesetleriyle dolu taht odasının geri kalanına gitti. Hâlâ nefes alan iki canavarın dikkatini çekti ve kanatlı olan onun havadan ateş etmesini engellemek için uçmaya başladı.

Bu Emerie'nin şansıydı.

Jabez belli ki onu bir tehdit olarak görmüyordu.

Neden olsunki? O bir insandı. İçlerinde en zayıf olan oydu. Bu onun hatasıydı.

Emerie silah kemerinden kırıbacını ve zaten bir sabitleme halkası hazır olan büyülü ipi çıkardı. Elini delikten geçirirken düğümden tuttu ve yaklaşımları ihtimaline karşı son iki canavar için duyularını açık tutarak bekledi.

Lindiwe onu Emerie'ye daha da yaklaştırdı. Sonra kendini ona doğru fırlattı ve kollarıyla bacaklarını gövdesinin etrafına sıkıştırarak kollarını iki yanına hapsetti. Siyah kum, dokunaçlar gibi vücudunu sararak onu daha da hapsetti.

Emerie öne doğru sıçradı ve onun uzun saçlarından bir tutam yakaladı. Her şey karardığında ciyakladı, sanki gözleri açık olduğu halde kapatmış gibiydi. Sonra tekrar ışığa doğru itildi ve odanın loşluğu aniden çok parlak oldu.

Başı dönen Emerie'nin aklı karışmış ve nereye gittiğini anlayamamıştı. Bir şişe içkinin tamamını içmiş ve akşamdan kalma bir halde uyanmış gibi hissediyordu ve oda dönüyormuş gibi hissettiğinde başı dönüyordu.

İnsanlar ışınlanmak için yaratılmamışlardı. Yüzünü buruşturdu.

Bunların hiçbirini, ipi yukarı iterken Jabez'in saçlarını yumruklayan elini aşağı doğru itmesini engellemeye yetmedi.

"Ne oluyor lan?" diye tükürdü, bir daire çizerken Emerie de onu takip etti.

Lindiwe tepesinden aşağı indiği anda ilgisini kaybetti.

Adam ışınlanmadan önce saçlarını düğümleyerek ipi sabitlemek için yeterli zamanı vardı. İp kısıydı, sadece iki metrelik bir boşluk vardı ama diğer ucundaki halkayı bileğine doladı.

Asıl planları onu bir yere bağlamaktı ama Emerie'nin Lindiwe'nin bariyerini görünce başka fikirleri oldu. Aralarında bir bağlantı oluşturuldu, bu bağlantı onun Emerie'nin arkasında cisimlenmesini engelleyecekti. O nereye giderse, Emerie de oraya gidecekti.

Emerie tekrar odaya ışınlandığında, dönen görüşü yaylı kadını aradı

ve ok.

Şimdi Delora'nın tek yapması gereken...

Yerde yatan bedenini gördüğünde irkildi, geriye kalan tek kişi olan kanatlı İblis ise kesik başını omuz hizasındaki saçlarından tutuyordu. Kule dönüşmeye başladığında, onlara doğru yürümeden önce ilgisini kaybetmiş gibi fırlattı.

Ne kadar acıtacak olursa olsun, Delora gitmişti ve ihtiyacı olan da buydu. "Emerie," diye seslendi Lindiwe ve ona doğru döndü.

Jabez onu boğazından yakalamıştı, ta ki soyutlaşıp geri çekilene kadar. Tehditkâr bir hırıltı çıkardı. "Bundan bıktım artık. İki kişi öldü, Cadı Baykuş. Geriye bir tek sen ve bu insan kaldınız."

Lindiwe ve Emerie bakışlarını paylaştı ve binlerce sessiz kelime söylendi. *Teşekkür ederim. Özür dilerim.* Lindiwe'den en yüksek sesle çıkan iki cümle bunlardı.

Emerie ona zayıf bir gülümseme verdi.

Lindiwe yükseldikçe yükseldi ve Jabez tavanda gözden kaybolana kadar ağır nefesler almaktan omuzları çökmüş bir halde onu izledi. Bariyer titredi ve herkesi içeride tutmak için yeniden şekillenmeden önce onun dışarı çıkmasına izin verdi. Ancak, dövüş sırasında çok daha küçülmüştü.

Umarım hepsini yavaş yavaş küçülen tuzağının içinde tutmaya yeterdi. Jabez

Emerie'ye döndü ve bir kahkaha krizine girdi.

"Seni terk etti amina koyayım." Karnını kapatırken bir pençesini ona doğrulttu. "Eminim bu ihanet seni derinden yaralamıştır, insan. Dürüstlüğünün özünde benmerkezci bir haşarat olduğunu her zaman biliyordum."

Dürüst olmak gerekirse, Emerie ilk başta Cadı Baykuş'un isteğinin kendi çıkarına olduğunu düşünmüştü. Ama son birkaç gün boyunca bu konu üzerinde ne kadar uzun süre durduysa, Lindiwe'nin çaresiz olduğunu o kadar iyi anladı. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu ama o sadece çocuklarını korumak isteyen bir anneydi - bu hepsini kurtarmak için birine zarar vermek anlamına gelse bile.

Sadece onlar değil, torunları da. Küçük, gözleri görmeyen ve savunmasız olanlar.

Umarım... sonunda onlarla düzgün bir şekilde birlikte olma şansı bulur. Onlar için daha fazla korkmadan, daha fazla acı verici fedakarlık yapmadan.

Cebini karıştıran Emerie güneş taşını çıkardı ve yumruğunun içinde sakladı. Sağ eliyle obsidyen hançerini yulardan kurtardı ve saldırdı. İpi adamın saçından geçirirken kamçısını düşürmüş, onu getirmenin faydasız olduğunu fark etmişti.

Jabez alçak sesle ve derinden kıkırdarken, onun her darbesinden kaçmak için geri adım attı. Adam saldırmadı ve kız onun oynadığı oyunu hemen anladı.

"Kuzgun kafalı Mavka gibi kokuyorsun," diye yorumladı onun saldırılarını savuştururken. "Benim kölelerim kardeşini öldürdükten sonra o nasıl?"

"Öldüğünde daha iyi olacaksın," diye cevap verdi, onu yakınında tutmaya çalışarak.

Bariyere baktı ve son hamlesini yapmadan önce küçülmesine izin vermeye karar verdi. Patlamanın ne kadar büyük olacağını bilmiyordu.

Lindiwe'ye kaçması için zaman vermemliyim.

Artık sadece üçü olduğu için alan soğuk geliyordu. Kanatlı İblis izlemek için durmuş, efendisinin önlerindeki cılız insan oyuncağıyla eğlenmesine izin vermişti. Sessizlik sinir bozucuydu ve içinde yankılanan sıcak, havadar nefesleri... üzücüydü.

Kız yüzünü kesmeye çok yaklaştığında ışınlandı ve kız da onunla birlikte gitti.

Kadın tam önünde belirince Jabez şaşkınlıkla sarsıldı; muhtemelen hâlâ podyumun diğer tarafında olmasını bekliyordu. Hızını kaybetmemişti. Kolunu vücudundan dışarı doğru savurdu ve Jabez'in

yüzünü yanaktan buruna doğru ikiye ayırdı.

Tısladı ve tökezleyerek geri çekildi. Kadın çok yaklaştığında karnına bir tekme atarak onu uçurdu. Onları birbirine bağlayan ip saçlarını çekince şaşkın bir çığlık atarak onunla birlikte gitti. Havadayken neredeyse taşı kaybediyordu ama yere indiğinde onu sıkıca kavramayı başardı. *Hadi ama. Yemi yut,* diye düşündü Emerie sendeleyerek ayağa kalkarken. Duaları kabul olmuştu. Jabez aralarındaki bağı yakaladı ve onu insanlık dışı gücüyle kendine doğru çekerek tekrar yerden kaldırdı. Kızın boğazı doğrudan pençeli elinin üzerine düştü ve Jabez elini kızın üzerinde sıkı. Nefret ve kin dolu kırmızı gözleriyle ona doğru hırladı. "Yani biliyorlar, öyle mi?" Saçlarına düğümlenmiş ipi incelemek için arkasına uzandı ve uzun saç tellerini önünde kaydır. Elinde zıplattı. "Elfler... ne kadar aptalca bir zayıflık." Şimdi yakındaydı ve bariyer küçüktü ve umarım yeterince durgundu, yumruğunu kaldırdı. Kanatlı İblis, Lindiwe'nin kubbesi tarafından itilince öne doğru kaymak zorunda kaldı. *Yeterince uzakta olmalı, değil mi?* Jabez'in bakışları merakla kadının kapalı yumruğuna yöneldi ve çarpık ifadesi düştü. Kalbi korku, üzüntü ve umutsuzluk içinde sıkıştı. İblis Kral'ın pençesinde titrerken çektiği ısırap dayanılmazdı. "Hoşça kal Ingram," diye fısıldadı Emerie, titreyen dudaklarını bir gülümseme kaplasa da gözleri dolmuştu. Taşı aralarındaki zemine fırlattı ve parçalanması, patlayan ve her şeyi delip geçen kör edici beyaz ışıktaki kayboldu. Hissettiği son şey Jabez'in onu kendisiyle ışık arasına itmesiydi. Duyduğu son şey bir patlama sesi ve kemiklerini titretip parçalıyormuş gibi hissettiren tiz bir çınlamaydı. Isı onu hem içinden hem de etrafından kavuruyordu. Çarpışmanın ardından kalan milisaniyelik bilincinin, hayatında ilk kez ışıktan dehşete kapılmasından başka bir şey düşünme şansı bile olmadı.

Ingram sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak Peçe ormanına giden yokuştan aşağı inmek yerine Orpheus ve Magnar'a döndü.

Avlanma arzuları konusunda onları suçlayamazdı. O da Emerie'ye bu şekilde bakmak istiyordu.

Ama artık hem Emerie'yi hem de Aleron'u ayırım gözetmeksizin ve farklı şekillerde sevebileceğini bildiğinden, onları birbirine bağlamak istiyordu. Son iki gününü, gizliden gizliye özlerinin birleşmesini umarak, sikini her şekilde ona gömerek geçirmişti.

Bir şekilde evren, onun haberi olmadan onları birbirine bağlayacaktı. Fiziksel düzeyde bir olmuşlardı, öyleyse neden derilerinin altına sızamasındı?

Belli ki, bu başarısız olmuştu.

Ama bir yandan bunu arzuluyor, bir yandan da Aleron'a bir şekilde ihanet edeceği endişesiyle güzel kadına duyduğu sevgiyi farkında olmadan bastırıyordu.

Döndüğümde. Soracağım. Aslında o döner dönmez.

Her zamanki gibi sabırsızdı.

Neredeyse gözünde canlandırabiliyordu.

Orpheus ve Magnar da onunla birlikte olacaktı, muhtemelen diğer herkes de, ama Ingram onların varlığını umursamayacaktı. Sadece küçük dişiye kucağına alacak, kollarına alacak ve ona gelini olmasını teklif edecekti.

Sadece aptalca bir hayal kırıklığına uğramış olsun ya da olmasın, tek hayal ettiği, evet derken onun gülümseyen yüzünün kemikli yüzünün yan tarafını öpmesiydi.

Sadece bu düşünce bile gözlerinin yeniden pembeleşmesine neden oldu. Kuyruğunun ucu bile zevkle kıvrıldı. Ayakları aceleyle kaşınıyordu ve ikisine de başıyla selam verdi.

Tamam, bırakın avlansınlar ve mümkün olduğunca çabuk dönsünler.

Magnar ve Orpheus yana doğru adım atarak küçük bir boşluk yarattılar ve başlangıçta gittikleri yöne doğru baktılar. Küçük Hayalet arkasını dönmüş ve sessizce kaçmaya çalışıyormuş gibi görünürken ikisi de donup kaldı.

Orpheus başını eğdi. "Reia...?"

Hayalet durdu ve sanki biri elbisesine bir tahta sokmuş gibi doğruldu. Baştan ayağa şeffaf ve bembeyaz olduğu için gerçekte kim olduğunu söylemek zordu.

Sertçe döndü ve kollarını selamlamak için açtığında sarı saçları dalgalandı. "Orpheus," diye haykırdı garip bir şekilde yüzünü buruşturarak. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

"Reia!" diye bağırdı, aralarındaki küçük boşluğu o kadar hızlı kapattı ki, Reia ona çarptığında bir şaşkınlık sesi çıkardı. Kolunu Reia'nın beline dolayarak çömeldi ve olmayan bir yarayı kontrol ediyormuş gibi saçlarını geriye doğru itti. "Burada ne yapıyorsun Reia? Neden öldün sen?"

"Onlar dışında her yöne bakarken kekeledi. Yeşil gözleri derinden rahatsız edici bir duyguyla doluydu.

Orpheus'tan gelen hırıltı alçak ve gürültülüydü, gözbebekleri kırmızıya dönmüştü. "Ne yaptı

Ne yapıyorsun?" Sanki kendini öldürttüğünü biliyor gibiydi. "Faunus'un koğuşunda kalman gerekiyordu. Neden terk ettin?"

"Ya bırakmadıysam?" diye suratını asarak savunmaya geçti. "Hemen sonuca atlıyorsun. Kesinlikle saldırıya uğramış olabiliriz."

"Saldırıya mı uğradınız?!" Üç Mavka da kükredi.

Magnar ve Ingram başlarını Peçe'ye doğru çevirdi, gözbebeklerinde beyaz bir ışık patladı. *Emerie!* Kalbi hayatında sadece bir kez bu kadar sıkışmıştı - Aleron'un kafatasının bir parçasını bir İblis'in pençeli elinde gördüğü zaman.

"Eep!" Reia yüz hatlarını gölgeleyen bir yaltaklanmayla ellerini uzattı. "Hayır, hayır, hayır! Koğuştan çıktım. Kahretsin, lanet olsun. Ayağımı ağzıma sokmak için ne biçim bir yol."

Daha fazla bir şey söylenemeden, başka bir Hayalet dalgalandı ve Magnar'ın yanında cisimleşirken büküldü. Dizlerini yukarı doğru çekmiş, yan tarafına kıvrılmış bir şekilde uyuyordu.

Onu ilk fark eden Ingram oldu ama kız biraz kıpırdandığı anda Magnar başını ona doğru çevirdi.

"Delora!" Etrafında diz çöktü ve umutsuzca onun soyut formunu almaya çalıştı.

Delora, bağırışları onu kendine getirdiğinde aniden doğruldu. "Magnar," diye bağırdı fiziksel olarak dönüp kendini ona doğru fırlatırken.

Kollarını Magnar'ın boynuna doladıktan sonra hıçkıra hıçkıra ağladı ve Ingram korku kokusu şiddetli dalgalar halinde yayılırken burun deliklerini kapatmak zorunda kaldı.

Görüşü iki Mavka ve dişileri arasında, sonra da Peçe'ye kayarken damarlarından göğsüne doğru bir ürperti aktı. Elleri sıkıldı ve çözüldü.

İki gelin eşlerine iade edildi...

O daha bir şey düşünemeden ya da soramadan uzakta parlak sarı bir ışık topu patladı. Ardından gelen *patlama* uzaktı ama tüm bakışları üzerine çekecek kadar belirgindi.

Uzak ufuktan geldi ve Peçe'nin ağaçları, her yöne doğru dalgalanan tek ve güçlü bir dalganın içinde dans etti. Bu dalga onlara çarptığında Ingram kolunu havaya kaldırmak zorunda kaldı ve üzerlerine yoğun bir rüzgâr ve toz savruldu. Neredeyse ayakları yerden kesiliyordu ve kendini düzeltmek için tökezledi.

Ama onu inleyen şey sesiydi.

Kemikleri titredi, tüm vücudu sarsıldı ve bir an için hayalet gibi bir kolun kendisinden ayrılmaya çalıştığını gördüğünü sandı - sanki fiziksel benliği ile ruhsal benliği ayrılmaya çalışıyordu. İşin tuhafı, bu kol mor renkteydi ve normal görüşünün rengiyle eşleşiyordu.

Sadece bir saniyeliğine, o rüzgârın onu kesip geçmesine yetecek kadar uzun bir süreydi ama tuhaf olduğu kadar... endişe vericiydi.

Sonra ortalık bir kez daha sessiz ve huzurluydu - kaçışan kuşların çığlıkları dışında.

Peçe'ye yakın olmalarına rağmen güneş ılık, hava tazeydi. Biri siyah diğeri beyaz olan sisler bile bir anlığına dağılmış ve Peçe'yi daha az baskıcı hale getirmişti.

Ingram'ın tek düşünebildiği... bir şeylerin yanlış olduğuydu.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Güneş dışında hiçbir şey parlak sarı bir ışık olmamıştı - özellikle de Peçe gibi karanlık bir yerde.

Görüşünü buraya gelmek için ölen kadınlara geri döndürürken bir adım geri çekildi. Daha da kötüsü, patlamanın geldiği yöne bakıyorlardı.

Delora hıçkırıklarını bastırmak için ağzını kapatmıştı ve gözleri sanki büyük bir acı içindeymiş gibi sıkıca kırışmıştı. Reia ise dudaklarını öyle sert ısıırıyordu ki, gözyaşları kolayca köpürüp ardından dökülürken dudakları ağzının içinde kayboldu.

"Emerie nerede?" Ingram bir adım daha geri çekilerek yüzey dünyasına ulaşmak için kullandıkları iniş yoluna doğru ilerledi.

Her iki kadın da bakışlarını ona çevirdi.

Kederli ifadeleri *derinleşti*. Ve bunu yaparken gözbebekleri inanılmaz derecede daha da beyazlaştı. "Çok üzgünüm Ingram," diye hıçkırdı Reia titreyen dudaklarının arasından.

Korku onu şişirirken pulları ve sivri uçları kalktı. *Hayır. Hayır.*

Özrünü kabul etmeyi reddetti, bir özür talep etmeyi reddetti.

Kimse onu durduramadan döndü ve canavar formuna büründü. Dört ayak üzerinde, yokuş aşağı koşmaya başladı.

"Ingram!" Magnar kükredi.

Neden çağrıldığını biliyordu. Onun iyiliği için neden korktuklarını biliyordu. Ama umurunda değildi.

Peçe'ye tek başına girmesinin çok tehlikeli olup olmaması umurunda değildi. Faunus'un koğuşuna, Emerie'ye dönmek zorundaydı.

Küçük kelebeğinin onu bıraktığı yerde güvende olduğundan emin olmalıydı.

Geri dönmek zorundayım. Ona gitmeliyim.

Göğsü endişeyle gerilmişti ve uzuvlarının her dört darbesi göğsünün daha da sızlamasına neden oluyordu. Gövdesinin her yerinde acı verici bir ağrı vardı.

Koştığı hız, şimdiye kadar ulaştığından daha sert ve daha hızlıydı. Yolunu kesmeye çalışan herhangi bir İblis, sık ormanın içinde kokularını fark ettiği anda kayboldu. Onlardan kolayca kaçtı.

Yolun yarısına geldiğinde gagası açılmıştı, böylece can çekişen nefesler etrafında çılgınca oflayabiliyordu. Koşarken sarf ettiği efor kaslarını yakıyor, ancak geri dönen önsezili beyaz sis kafatasını serinletiyordu.

Ağaçtan ağaca atlamak zorunda kalmak onu sadece yavaşlattı. Akrabasının kanatlarını bir anlığına ödünç alabilmeyi ve böylece Peçe'nin üzerinden uçabilmeyi diledi.

Onu geciktiren her saniyenin çok geç kaldığı anlamına geleceğinden endişeleniyordu. Çok geç kalamazdı. Reddetti.

Orada olacak. Orada olmak zorundaydı.

Ingram değer verdiği başka birini daha kaybedemezdi.

Kalbi onu terk eden iki insanla dolamazdı.

Önce Peçe'nin içinde uzaktan gelen yeşil bir parıltının yanından geçti. Sonra önündeki ağaçların arasında sarı bir parıltı parladı ve bacakları ve kolları hızlarını iki katına çıkarmanın bir yolunu buldu. Bir saatten az bir süre geçmişti, mesafe uzundu ve her saniyesi... dehşet vericiydi.

Bunun bilinmezliği onu dehşete düşürüyordu.

Faunus ve Mayumi'nin evini, kendisi ve Emerie için kurdukları çadırdan ayıran dar açıklığa girer girmez kayarak durdu. Pençeleri toprağı yırtarak arkasında oyuk izleri bıraktı.

Faunus ve dişisi, sanki onun geleceğini başından beri biliyorlarmış gibi onu bekliyorlardı. Yanlarında güneş ışığında parlayan turuncu saçların olmaması, omurgasından aşağıya doğru bir korku ürpertisi daha gönderdi.

Sivri uçları tehditkâr bir şekilde havalandı. *"Nerede o?" diye homurdandı* ama sesi o kadar karışık ki çarpılmış ve hatta acı verici bir şekilde çıkıyordu.

Mayumi yavrularına daha sıkı sarıldı. Faunus kolunu koruyucu bir şekilde uzatarak onun önüne geçti, gözleri endişeyle Ingram'a doğru bakıyordu.

Mayumi sanki bu iki kelimeyi söylemek istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle,

"O gitti," dedi. İçinden bir hırıltı yankılandı ve kenara çekildi. *"Nereye gitti?"*

Hüzünlü olan yüz hatları bunun yerine suçlu bir ifadeye büründü. "Emerie, Reia, Delora ve Cadı Baykuş, İblis Kral'la yüzleşmek için ayrıldılar."

Ingram kafatasını Peçe'nin ortasına doğru kaldırdı. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu ama kalbi daha da fazla oyuldu.

"O zaman kalesine gideceğim."

Neden oraya bensiz gitti? Onlarla gitmesi gerekiyordu. İblis Kral'la savaştacak, Aleron'un intikamını alacak ve dünyayı daha güvenli hale getirecek kişinin o olması gerekiyordu.

Bu onun kavgasıydı, onun değil.

Ona zarar gelmemesi için geride kalmasını nasıl sağlayacağını bulmayı umuyordu. Onu ikna etmek, insanlıktan yoksun olduğu için kazanmakta başarılı olamadığı bir savaş olmuştu. Onun için fazla... zekiymiş, düşüncelerini kolayca yönlendirebiliyordu.

Genellikle, umutsuzluğa kapıldığında ya da öfkelenildiğinde onu

yatıştırmak içindi. Her zaman anlamaması da yardımcı olmuyordu.

Faunus alçak sesle, "Artık çok geç," dedi. "Patlamayı hepimiz gördük ve hissettik."

Ingram dinlemiyordu, en azından doğru düzgün dinlemiyordu. Jabez'in şatosuna doğru gitmek için onlardan uzaklaşmakla meşguldü ve aralarına mesafe koymak için geri çekiliyordu.

"Dur, Ingram," diye bağırdı Mayumi. "Orada olmayacak."

"O zaman gidip onu bulacağım!"

"O buradan gitmedi - o öldü," diye yalvardı Faunus, sesinin sonu kederle çatlıyordu.

"Hayır," diye boğuldu Ingram, görüşü maviye dönmüştü. Kafatasını elleriyle kapatabilmek için arka ayakları üzerinde geriye doğru çekildi, pençeleri ve parmak uçları sertçe bastırdı. Damarlarına zehir gibi akan kayıp ve keder yüzünden vücudu titriyordu. *"Onu koruman gerekiyordu. Burada güvende olması gerekiyordu."* Bakışları öfke dolu bir bakışa dönüşürken parmaklarının arasındaki boşluklar kırmızıya döndü. **"Gittim çünkü döndüğümde burada olacağına söz vermiştiniz!"**

Verilen bir söz tutulmadığında işte böyle oluyordu. Bu ne kadar zarar verici ve ihanet edici bir his olabilirdi.

Faunus'un gözbebekleri suçluluk duygusuyla parlak turuncuya dönüştü.

"Hepimizi korumak için kendini feda etti," dedi Faunus, kolunu geriye doğru kıvrıp Mayumi'ye dolayarak onu kendine doğru çekerken. "Bunu yapabilecek tek kişi oydu."

"Ben olsam yapardım!" Ingram kükredi. *"İblis Kral da öldüğü sürece benim ölmem umurumda değildi. Aleron'la birlikte olmak için öbür dünyaya giderdim!"* Bir kez daha, kızarmış gözlerinde bir anlığına mavi bir ışık titreşirken hırıldadı. *"Emerie... o... Onun benim için ölmesini istemedim."*

İlk başta umursamamıştı. Eğer sorunlarının çözümü bu olsaydı, onu kendisi de öldürebilirdi.

Ama şimdi? Paylaştıkları onca şeyden sonra?

Daha kötü bir şey düşünemiyordu.

"Bilincini koruyamazdın!" Faunus bağırdı. "Kana susamışlığına ve açlığına yenik düşerdin. Çok öngörülemez, çok güvenilmezdin. Sana verilen görevi hatırlamazdın bile."

Bu doğrudu. Kedi kafalı Mavka'nın söylediklerine karşı çıkılamazdı ama...

O değil. O olmamalıydı.

Ingram pençelerine baktı ama ellerinin titremesi başının dönmesine neden oldu. Kalbi kusmak için boğazından yukarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissettiğinde öğürdü. Ellerini kazdı

göğsünde, tam üzerinde, şiddetli bir şekilde patlamasını önlemek için mi, yoksa kendi kendine koparmak için mi olduğundan emin değildi.

Bunu yapamam, diye içten içe sızlandı. *Değer verdiğim başka birini kaybedemem.*

Aleron'un kaybı onun ruhu için yıkıcı olmuştu. Hayatta kalmasının tek nedeni onu geri getirmenin bir yolu olduğuna inanmasıydı. Mavka yaşamın ve ölümün bir parçasıydı, bunu hep biliyordu; onlarca ay önce kendisine söylenmişti.

İntikamı ona bir anlam ve yön vermişti, çünkü Aleron artık ona yol göstermiyordu, Ingram da ona yol gösteriyordu.

Sonra Emerie çıkageldi ve düşüncelerini dağıtmaya başladı. Akrabasının kaybından duyduğu acı azalıyordu ve Emerie onun içindeki donmuş topun bir kısmını her erittiğinde, yavaşça onun yerine kendini koyuyordu.

Buz gibi soğuğu ondan tamamen uzaklaştırabileceğini sanmıyordu ama onu bundan korumaya başlamıştı. Sıcaklığıyla, dokunuşuyla ya da sadece kucaklamasıyla ona üzerinde durabileceği başka bir şey vermişti: kendisi.

Onu sevdiğini gerçekten anlamamış olsa bile, yine de oradaydı, sahip olamayacağını düşündüğü şeyi kabul etmesini bekliyordu. O küçük dişiye saplantı haline getirmişti, varlığının her zerresi onu tamamen ve geri dönülmez bir şekilde lekeleyene kadar ona karşı olmak için çıldırıyordu.

Ingram duygularını anlamakta çok geç kalmamıştı. Yıkılmamıştı ve sadece zaten kaybettiklerine değer veriyordu.

Hayır. Zaten oradaydı. Onu gelini olarak *bu* dünyadaki her şeyden çok istediğini fark etmesinden önce de sonra da, ölümünü öğrenmek onu her halükarda yıkacaktı.

Şimdi olduğu gibi.

Bunu yapamam. Mayumi ve Faunus'a karşı duyduğu öfke ve ihanet -belli ki neler olduğunu biliyorlardı ve buna izin vermişlerdi- içinden çıkıp gitti. Koyu mavi gözbebeklerini doldurdu, ardından gözbebeklerinin dipleri çatladı ve titreyen görüşünde soğuk, ruhani gözyaşları üretti.

Her ne kadar onlara saldırmak istese de, omurgasına saldıran ürpertici ürperti öfkesinin alevlerini yiyip bitirdi. Acısı bu kez çok ağırdı ve onu umutsuzluğa sürüklüyordu.

"Aleron... Emerie," diye inledi ve bir kez daha kafatasına uzanarak onu tuttu. "Neden beni burada tek başıma bıraktın?"

Lanetli miydi? Bu dünyada kimseyi elinde tutmaması mı gerekiyordu? Eğer öyleyse, neden bu dünyada kalmaya çalışıyordu?

Aleron'u geri getirmeye çalışmaktan başka, ki bu yolculuğa nasıl başlayacağı konusunda bile hiçbir fikri yoktu, gidebileceği başka bir yer yoktu.

Evi yoktu, yolu yoktu, *intikamı* yoktu. Yeni kaybettiği dişi tarafından elinden alınmıştı... ve en az türdeşine ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacı vardı.

Onlar *oradayken* burada olmanın bir anlamı yoktu.

Parmak uçlarını ve pençelerini kafatasına geçirmeye başladığında havada süzülen gözyaşları parmaklarını ve avuçlarını gıcıkladı. Ağır, acı dolu nefeslerle, her tarafa baskı uygulayana kadar daha da sert bastırdı.

Yapmaya çalıştığı şeyden tiksinererek titredi ve ürperdi ve boynu yol vermek yerine eğildi. Pulları ve sivri uçları kabarıken, içinden karışık hırıltılar ve sızlanmalar yankılandı.

Eğer ikisi de değilse burada olmak istemiyorum.

"Siktir!" Faunus, pençe adımları yaklaşırken duyulmadan önce ısırıldı. "Kafatasını kırmaya çalışıyor!"

Tam da Ingram sert kafatasının gıcırdayarak birçok yerden bükülmeye başladığını hissettiğinde

kolları geri çekildi.

Hemen kükredi ve Mavka'ya döndü, gözbebeklerinden kırmızı damlacıklar akıyordu. Çok yaklaşmıştı! Biraz daha kalsa onların olduğu yere, öbür dünyaya gidecekti.

Ingram hiçbir şey görmedi ve hissetmedi. Kör bir öfkeyle saldırırken zihninin bedeniyle bağlantısı tamamen kopmuştu.

Faunus tiz ve kulak tırmalayıcı bir çığlık attı. Kendisine ait olmayan kan kokusu burun deliklerinden içeri girdi. Kanın tadına baktı ve bu ona iğrenç geldi. Dilinde olmaması gerekiyordu ama yine de saldırısını durdurmadı.

Bir noktada kedi kafataslı Mavka'nın altından çıktığını biliyordu, sonra bir saniye sonra, onu yakalayan uzuvların kıvranan bir karmaşasıyla önüne düştü.

Ingram sert bir şeye tutundu - belki de bir kafatasına - ve kafatası onun gücüne karşı direnç gösterdi. Boğazına saplanan pençeleri görmezden gelerek onu ezmeye çalıştı, bunun acısı ruhunun yaraları arasında kayboldu.

Biri boynuzundan tutup onu geri çekti.

Soğuk dallar kuyruğundan boğazına kadar onu sararken omurgası yere çarptı.

Ingram bağlarından kurtulmak için debelenip kıvranıyor, sırtını kamburlaştırırken kükremeler çıkarıyordu.

Bir yandan da kafatasının arkasını yere vuruyor, yumuşak çimlerin ve toprağın onu paramparça etmesini diliyordu. Kıpırdandı, kıvrandı ve özgür olmak için tüm gücüyle büküldü.

Etrafında sesler tartışıyor ama hiçbir şey onun için ayırt edilebilir değildi. Tek gördüğü kırmızıydı. Tek duyduğu kendi öfkesiydi. Hissettiği tek şey acı veren bir ısıraptı.

Bir el kafatasını okşayarak onu yatıştırmaya çalışacak kadar aptaldı ama çilek ve çuha çiçeği gibi kokmuyordu. Ona dokunmanın *yanlışı* tüylerini diken diken etmişti. Onu gagaladı.

İblis Avcısı'nın kalesine geri dönmeyi buna tercih ederdi. Eğer kalbini ondan yeterince çekip alırlarsa, bu şekilde *ağrı*mayı bırakır mıydı? Fiziksel yaralara katlanmak, dokunamadığı ya da yatıştıramadığı yaralara katlanmaktan daha mı kolay olacaktı?

Akılsız, vahşi delilik dişlerini içine batırdı ve tamamen tüketilmeyi arzuladı. Bir kez olsun... karşılık vermek istemedi.

Ingram'ın kafasının koparılmasına yol açan olaylara dair hiçbir anısı yoktu. Muhtemelen zihinsel durumunu sıfırlamak ve onu dengesiz ve şiddetli patlamasından geri getirmek için yapıldı.

Vücudu kalın, çamurlu siyah kum gibi büyümüştü, uzuvları yumuşak ve ağırdı, sanki hâlâ kürecikler halindeydiler. Daha tam olarak şekillenmeden, daha önce olduğu gibi aynı soğuk dallar vücudunu sarmış ve onu ön tarafından yere sabitlemişti.

Hâlâ canavar formundaydı.

Daha gözlerini açmadan, uhrevi gözyaşlarının damlacıkları kafatasının kemiklerinin etrafında süzölmeye başladı. Görüşünün derin mavi ışıltısı sersemlemişti, daha çok düşünmek istemediği için...

Kalbim acıyor.

Başının alınmasının ona neden acı çektiğini unutturmasını diledi.

Acının gitmesini, onu rahat bırakmasını istiyordu.

Sonra çilek ve çuha çiçeği kalıntıları duyularında dalgalandı ve kaynağı aradı. Gagasının ucu gevşek bir materyale takıldı ve onu yerde sürükleyerek yaklaştırdı.

Emerie'den boşalan mavi elbisenin göğüs kafesinin arkasındaki zonklamayı artırıp artırmadığını ya da hafifletip hafifletmediğini bilmiyordu. Ama bu onun kokusuydu ve kimse onu ondan alamasın diye başını kokunun üzerine koymak istiyordu.

Bir şekilde onu bir kez daha sarmasını istiyordu.

Sanki gözbebekleri sıvı ateş girdabından boşalmış gibi bulanık görüşünü kapatarak bir kez daha bağlarıyla boğuştu. Neden herkes onu tuzağa düşürmek istiyordu?

Bundan zevk aldığı tek zaman Emerie'nin bunu yaptığı zamanlardı. Emerie bunu yaptığında ona her zaman zevk verirdi ve o da bağları... şehvetli olarak görmeye başlamıştı. Onları olumlu düşünmek istiyordu.

"Seninle konuşmam gerek, bu yüzden kavga etmeyi bırak ve dinlen," dedi derin, kadınsı bir ses sessizce. "Sana onun elbisesini getirdim çünkü yardımcı olacağını biliyordum."

Gözlerini bir kez daha açtı ve Cadı Baykuş'un beyaz pelerini loş görüşünü aydınlatacak kadar parlaktı.

İçinden kopan hırıltı ilk başta zayıftı ama önünde diz çöktüğü her saniye daha da güçlendi.

"Sen." Gözbebekleri kıpkırmızı parladı ve bir kez daha kafatasının etrafında insan kanı yüzüyormuş gibi göründü. "Onu oraya sen götürdün, değil mi? Bunların hepsi senin suçun." Ellerini ona doğru uzattı ve ondan gelen havlama saldırgan ve canavarcaydı. **"Dokunma bana! Bana bir daha asla dokunma."**

"Ingram," diye fısıldadı ellerini havadan çekerken.

"Her şeyimi elimden alıp duruyorsun," diye sızlandı ve bir kez daha gözbebekleri hüznün rengine boğuldu.

"Sadece konuşabilmemiz için sakın olmanı istiyorum."

Ingram onunla konuşmak istemediğini göstermek için başını yana doğru savurdu. Emerie'nin

elbisesi gagasının altından bükölerek onu zeminin sertliğine karşı yastıkladı.

Yan tarafa baktığında, sarı saçlı, küçük ve solgun bir kadının onlara doğru geldiğini gördü,

Ardından kurt kafalı, impala boynuzlu Mavka geliyor.

"Vücudunun yeniden büyüdüğünü gördük, o yüzden gelebileceğimizi düşündük," dedi Reia elini Lindiwe'nin omzuna koyarak, otururken kadını kendisine yaslanmaya zorlarken. "Durumu nasıl?"

"*Biliyor muydun?*" Ingram başını Orpheus'a çevirirken sordu.

"Hayır," dedi Orpheus, Reia'nın arkasına çömelirken tonu sinir bozucuydu. "Ve ben hâlâ memnun değilim."

Reia, Orpheus'un kendisini kavrayan elinin arkasını şefkatle kendi eliyle kapattı ve kurt kafatasına küçük, özür dileyen bir yaltaklanma verdi.

"*Nasıl hissettiğimi anlıyorsun, değil mi? Birçok insan kaybettin.*" Orpheus onayladığında, "*Kafatasımı kır. Bırak buradan gideyim. Buna dayanamam.*"

"Ingram," diye bağırdı hem Reia hem de Lindiwe.

Orpheus sanki onun yalvarışını yerine getirmeyi planlıyormuş gibi Reia'ya doğru eğildi ve Ingram gagasını kaldırarak ona uzandı.

Reia onun bileğini yakaladı ve geri çekti. "Hayır, Orpheus!"

"Neden olmasın? Onun istediği de bu." Pençelerini Reia'nın uzun sarı saçlarına geçirdi. "Bu... eğer ortadan kaybolsaydın benim de isteyeceğim şeydi. Eğer o gece akılsızca seni aramaya çalışmasaydım, yapacağım şey bu olurdu."

Reia gözlerini kocaman açarak ve bu düşünceye inanamayarak, "Sadece... hayır," diye mırıldandı.

Cadı Baykuş, gözlerini Ingram'a dikerek, "Bu sona erme muhabbetine bir son vereceksin," dedi. "Emerie'nin yaptığı şeyi anlamsızlaştırma. O bunu senin için, güvende olduğundan emin olmak için yaptı."

"*Bunu hiç yapmamalıydı!*" diye bağırarak iki dişinin irkilmesine neden oldu.

Ingram kollarını bedeninden ayırmaya çalışarak etrafını sarmış olan büyüünün koyu kireçli dokunaçlarıyla boğuştu. Burada kapana kısılmış ve çaresiz yatmaktan yorulmuştu. Bu konuşmadan yorulmuştu.

O sadece... her şeyden yorulmuştu.

Dövüşürken gözbebekleri kırmızıya döndüğünde Lindiwe, "Bekle," dedi.

"*Bırakın beni! Bırakın beni!*" Çırpındı ve çırpındı.

"Anlatmaya çalışıyorum-" Susturmak için gagasını ona doğru şaklattı. "Emerie'yi canlandırmak istiyor musun, istemiyor musun?!"

Durakladı ve kalp atışları devasa göğüs boşluğunda gümbürdedi. *Onu... onu geri getirmemin bir yolu olduğunu mu söylüyor?*

"Onu canlandırmak mı?" Reia dudaklarını şaşkın bir şekilde büzerek sordu. Sonra gözleri büyüdü ve Cadı Baykuş'un üzerinde durabilmek için ayağa kalktı. "Madem bunca zamandır onu diriltme şansın vardı, neden hiçbir şey söylemedin?!" Reia'nın bağıışı yüksekti ve solgun yüzü kızgınlıkla kızardı. "Emerie öleceğini bile bile Jabez'in kalesine gitti ve hepimiz bunu ne kadar istemediğini görmemize rağmen hiçbir şey söylemedin! Neden yapmadın-"

"Çünkü tutamayacağım bir söz vermeyecektim," diye tersledi Lindiwe ona bakarken. "Ruhunun patlamadan sağ çıkıp çıkmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve çıksa bile Ingram da en az onun kadar bu kararı vermek zorundaydı." Bakışlarını Ingram'a doğru indirdi. "Ama ona sormama gerek yoktu; onun yokluğunun ona ne kadar acı verdiğini görebiliyorum. Yine de önce sormam gereken sorular, açıklamam gereken şeyler var ve bunlar için *sakin* olması gerekiyor."

Umut bir rüzgâr gibi göğsünde dönüp duruyordu.

Yerde yatan kıza doğru başını salladı. "*Sakin ol. Sakin olabilirim.*" Eğer bu Emerie'yi bulabileceği anlamına geliyorsa sakinleşirdi.

"Şimdi... sakıncası var mı?" Lindiwe eliyle Ingram'ı işaret ederek sordu. "Birazını tercih ederim

mahremiyet."

Reia'dan yükselen kahkahanın içi boş ve alaycıydı. "Tabii ya, umurumda. Dürüst olmak gerekirse, sana pek güvenmiyorum. Onun için burada olmak isterdim ve Orpheus'un da bunu istediğini biliyorum."

Orpheus başını sallayarak onayladı ve çanlarını şingirdattı.

"O benim *oğlum*," diye savunmaya geçti Lindiwe.

"O benim kardeşim," diye karşılık verdi Orpheus. "Ve o da benim gelinim. Burada kalacağız. Reia'nın Magnar'a takılmayı sevdiği gibi o 'piknikten birkaç sandviç eksik'. Onun düşüncelerini herkesten daha iyi anlayabilir ve gerekirse açıklamasına yardımcı olabilirim."

Lindiwe Ingram'a döndü ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Onu değerlendiriyordu ve onunla yalnız kalmaktansa onların varlığını ne kadar tercih ettiğini belli edecek bir yüzü olmamasına rağmen, onu okuyabiliyor gibiydi.

"Peki," diye iç geçirdi sonunda. "Öncelikle bunun tehlikeli olduğunu açıklamalıyım. Weldir'le konuştum ve bana onu gelinin olmaya ikna etmek için sadece bir günün olduğunu, yoksa... seni tüketeceğini söyledi."

"*Tamam*," dedi Ingram, hiç umursamadan.

Göğsündeki soğuk zonklamayı durdurmak ve kırık gözbebeklerinden damlamaya devam eden uhrevi mavi gözyaşlarını durdurmak için her şeyi yapar ve her şeyi göze alırdı.

"Onu neden tüketsin ki?" Reia sordu.

Lindiwe'nin yanağı sıkıntıyla seğirdi. "Çünkü Tenebris onun midesinin içinde. Ayrı olduğu kadar onun bir parçasıdır da. O bir ruh yiyicidir ve içine girdiğin anda seni sindirmeye başlayacaktır. Bu bir insanın yemek yemesinden farklı değildir, ancak bir insan eşikten sağ çıkamaz ve anında tüketilir. Ancak bir Mavka'nın bir günlük özgürlüğü vardır."

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye yorumladı Orpheus.

"Merikh," diye homurdandı Lindiwe. "Meraktan oraya gitmeye cesaret etti ama süreç başladığında oradan ayrıldı."

"*Hepsi bu kadar mı? Eğer öyleyse, şimdi gitmek istiyorum.*" Ve bu Emerie'yi her zaman onun durumuna daha duyarlı hale getirdiği için, "*Lütfen*," diye ekledi.

"Ondan ne istediğinizi anladığınızdan emin olmalıyım," dedi Lindiwe omuzları düşerken. "Emerie... diğerlerinden farklı. İblis avcılarının kadınlarına ne yaptığını biliyorum. Ne aldıklarını biliyorum."

"*Anlamıyorum.*"

Lindiwe koluyla dar açıklığın karşısındaki evi işaret etti. "Faunus ve Mayumi'nin sahip olduklarına sahip olamayacaksınız. Emerie kısır, bu yüzden size yavru veremez."

Başını öne eğdi. "*Neden olmasın? Yaralıysa onu iyileştirebilirim. Bir yol bulabiliriz ve-*"

"Hayır, Ingram." Lindiwe'nin sesi sertti. "Bunu iyileştirmenin bir yolu yok; çok uzun zaman önceydi. Eğer aradığın şey buysa, o zaman başka bir insan bul."

"Hey!" Reia haykırdı. "Bu hiç adil değil. Sanki onda bir sorun varmış gibi konuşuyorsun."

"Hayır, anladığından emin olmaya çalışıyorum. Bunu Merikh'e açıklamaya çalıştım ama beni dinlemek istemedi ve kendi bilgisiz seçimlerini yapmaya gitti."

Reia tartışmak için ağzını açtığında Lindiwe elini kaldırdı. Yüz hatları şiddetli bir öfkeye dönüştü.

"Oğullarımın elde edilemeyecek arzular için kadınlara *eziyet etmesine* izin vermeyeceğim!" diye kükredi. "Her zaman bir şeyler dileyemezler ve sihirli bir şekilde değişmelerini sağlayamazlar! Weldir'e onun ruhunu iyileştirip iyileştiremeyeceğimizi sordum ve bunu yapamayacağını söyledi."

Emerie harika biri ve tam olarak olduğu gibi mükemmel, ama

Ingram bunu onun için yapamayacağını bilerek bu kararı vermelidir ki ileride onu incitmesin. Böylece kazara ona yeterli olmadığını hissettirmemiş olur." Bakışlarını tekrar Ingram'ın gözbebeklerine getirdi ve onun içine dikti. "Emerie neyse odur ve birkaç yeni pençe izi dışında aynen son gördüğünüz gibi olacaktır. Peki, tüm bunları bildiğine göre, onu hâlâ gelinin yapmak istiyor musun?"

"Emerie'yi geri alabilir miyim?" diye

sordu. "Evet," diye ısırdı.

"Ve... beni bir daha terk etmeyecek mi?"

Yüz hatları yumuşadı ve dudaklarının köşeleri sanki onun ne istediğini şimdiden anlamış gibi bilerek kıvrıldı. "Sadece bir günlüğüne, ama bu onu özlemek zorunda kalacağın süre kadar. Birbirinizden ne kadar uzak olursanız olun, o size geri dönecektir."

Ingram'ın kuyruğunun ucu umutlu bir sevinçle kıvrıldı. "O zaman evet, tek umursadığım bu." Sadece onu istiyordu, küçük güzel kelebeğini.

Bu dünyada huzurlu olmak için ihtiyacı olan tek şey oydu.

Ingram Faunus'a, Orpheus'a ya da gelinlerine dönüp bakmayı umursamıyordu ve nedense Magnar ve Delora görünürde yoktu. Görüşü, boşluğun ruhu Weldir'in bir ruhu parçalamasının ardından oluşan beyaz ışık yırtığına odaklanmıştı.

Görünüşe göre Cadı Baykuş, birbirlerine bağlı oldukları için düşüncelerinden başka hiçbir şeyle egemenliğine çağrılmazdı ama Ingram'ın bir geçide ihtiyacı vardı.

Yaşamın ve ölümün bir parçası olmasına rağmen, mekanlardan ve varlıklardan özgürce geçemezdi. Yardım gerekiyordu ve Weldir Ingram'ın iyiliği için kendi gücünü feda etmeye hazırdı.

Önünde uzanan bilinmezlik hakkında tereddüt etmeden içeri girdi.

Diğer tarafta yatan şey... hiçlikti.

Yine de karanlık korkutucu, uğursuz ya da soğuk bile değildi. Sadece öyleydi, sanki burada hiçbir şey yoktu, ışık bile.

Kendi tarzında, rahatlatıcıydı. Güvende hissettirdi.

Karanlık, görünmeyen geniş ufuklar boyunca uzanıyordu. Hiçbir kenar, ona hangi yönün aşağı ya da yukarı olduğunu gösteren hiçbir çizgi yoktu. Zemin olmamasına rağmen, sanki katı ama görünmez bir şeyin üzerinde yürüyormuş gibi dört ayak üzerinde ilerleyebiliyordu.

Garip bir şekilde, Cadı Baykuş daha yüksek, var olmayan bir seviyede yürüyor gibi görünüyordu. Kısa boyu onun yanında kule gibi yükseliyordu.

Saçları başının etrafında nazikçe dalgalanıyor ve gevşek tirbuşon bukleleri her hareketiyle birlikte ileri geri sallanıyordu. Pelerinine iliştirilmiş peçeli baykuş tüyleri de pelerinin dikişleri açıldıkça havalandı.

İki yaratık ondan uzaklaştı. Karanlıkta onları görmek zordu ve bu sadece derilerinin gerçek siyah değil, koyu gri olması nedeniyle mümkündü. Sadece birinin küçük bir kafatası vardı ama ne tür olduğunu görmek için yeterli zamanı yoktu.

İki bebek Mavka, her ikisi de belirli bir yöne doğru çekilirken havayı tekmeleyip savurdular.

Ingram'ın daha önce hiç görmediği bir şekil ortaya çıktı.

Kireçli ve siyah ışıltılı formunun büyük bir kısmı kayıptı. Şakağının hemen üzerinde duran kıvrımlı bir boynuzdan başlayarak karşı çeneye kadar yüzünün yarısı görünüyordu. O taraftaki omzu, göğsünün büyük bir kısmı, karnı ve ayağı dışındaki diğer bacağı da yoktu. Ayrıca bir dizi ve eli hariç sağ kolu da yoktu.

Elleri uzandı ve bebek Mavka'yı tuttu, böylece onları ön kollarında kucaklayabildi ve dokunduklarında anında kendilerinin şeffaf beyaz versiyonlarına dönüştüler. Kaybolmayan tek parçası, üzerinde huzurlu bir uykudaymış gibi yatan iki yavruyu tutan koluydu.

Uzun boyluydu, belki de Ingram'ın şimdiye kadar tanıştığı tüm Mavka'lardan bile daha uzundu ve zayıftı, sadece çok az miktarda kas vardı.

Vücudunun bazı kısımları kül gibi yavaşça ondan ayrılırken, diğerleri sis ve bulut gibi şekillendi.

Ve

Özünün ana hatları sürekli değişiyordu ama her zaman yarı yaratılmış ya da daha az yaratılmış gibi görünüyordu - asla daha fazla değil.

Yavruları tek koluna aldıktan sonra elini Lindiwe'ye uzattı.

Sesi yankılı, yumuşak ve o kadar uzaktı ki sanki tamamen başka bir âlemden konuşuyor gibiydi.

"Merhaba, benim küçük baykuşum."

Tereddüt etti, ama sonra ona doğru sürüklendi.

Eli onunkine uzandı ama sanki ona dokunamıyormuş gibi sadece içinden geçti. Ta ki bir Hayalet gibi cisimsizleşene ve temas mümkün olana kadar.

Boşluğun ruhu onu daha yakına sürükledi ve o da zarifçe süzüldü. Ingram'la yüzleşmek için döndüğünde onu yanına getirmede ya da şefkatle tutmadı.

Weldir tebeşirimsi yüzünü ona çevirmeye çalışarak, "Uzun bir yol kat etmişsin," dedi. Bu hareketin içinde tamamen kayboldu ve yüzünün sadece üst yarısı birleşerek Aleron'un kalın, geriye doğru kıvrılan spirallerine benzer iki boynuzu ortaya çıkardı.

"*Emerie nerede?*" Ingram uçsuz bucaksız karanlığın içinde onu ararken sordu. "O ne burada ne de orada," diye cevap verdi gizemli bir şekilde. "Bizimle birlikte ama değil."

Ingram'dan yükselen yumuşak hırıltı etrafındaki kalın hava tarafından boğuldu... ya da boğulmadı? Çoğu insanın ne dediğini anlama konusunda pek becerikli değildi, bu yüzden onunla bilmecelerle konuşmak akıllıca değildi.

Weldir küçük bir kıkırdama çıkardı.

"O benim içimde, küçüğüm," dedi Weldir. "Şu anda senin durduğun yer benim bilincimin içinde. Konuşabileceğimiz tek güvenli giriş noktası burası."

Küçük olan mı? Ingram'a hiç küçük denmemişti.

"*O zaman sana nasıl girebilirim?*" Ingram, vücuduna girmenin bir yolunu bulmak için ona bakarak sordu.

Bu mümkün görünmüyordu. Weldir büyük olabilirdi ama Ingram'ı, hatta Emerie'yi içine sığdıracak kadar değil.

"O benim midemde, daha doğrusu Tenebris'e giden yol onun içinden geçiyor." Sanki bir şeyi işaret ediyormuş gibi elini yana doğru salladı. "O benim bir parçam ama aynı zamanda ayrı. Ben bir ruh yiyiciyim. Doğduğumda amacım buydu, çünkü içimde bir âlemle şekillendim."

Ingram arka ayakları üzerinde geriye doğru oturdu ve şaşkınlıkla kafatasını kavradı. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ve zihnindeki boşluklar hiçbir fikir vermiyordu.

"Emerie Tenebris'te," diye devam etti Lindiwe, sesi yankılıydı ama Weldir'inki kadar değildi.

"*O zaman onu buraya getir,*" diye sızlandı Ingram, ellerini yalvarırcasına uzatabilmek için kafatasını serbest bırakarak.

"Bunu yapamaz," diye belirtti Lindiwe. "Oradan bir ruh aldığında, bu rastgele olur."

"Neden?"

"Kendi midenize ulaşabilir ve ne aldığınızı kesin olarak bilebilir misiniz?" Weldir sordu. "Midenizin hangi köşesine bir şey yerleştirdiğinizi bilir misiniz? Bir ruh bir kez yenildiğinde, oraya yerleştirilmiş olan diğer binlercesi arasında kaybolur."

"Tenebris çok büyük, Ingram. Uçsuz bucaksızdır," diye açıkladı Cadı Baykuş.

"*O zaman neden onu yiyorsun?*" Ingram sordu. "*Neden öldüğünde onu bana getirmediniz?*"

"Dünya'daki büyüm bir ruhu kefenlediğinde, onu temizler ve buraya getirir. Onları yerken kime ait olduklarını bilmiyorum ve o zamandan bu yana pek çok başkasını yedim. O da onların arasında kaybolmuştu."

"O zaman ruhunun yenmek üzere hayatta kaldığını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü ben oradaydım," dedi Lindiwe, hayalet gibi yüz hatları kırışarak. "Emerie, bir şeylerin

Güneş taşı, Jabez'in kalesinin kendi etrafında parçalanmasını izleyecek kadar yakındım ve ruhu zarar görmeden içinden süzüldü. Ancak, güç beni o kadar geriye itti ki, onu güvende tutmak için toplamak üzereyken Weldir'in kefeni onu aldı. Bilinçsiz ve ayırım gözetmiyor."

"Ve bu sadece sizin dolaştığınız toprakları değil, tüm dünyayı etkiliyor. Emerie'nin ruhu o sırada alınan tek ruh değildi, bu yüzden hangi ruhun ona ait olduğunu veya onu tükettikten sonra Tenebris'te nereye yerleştirdiğimi bile takip edemiyorum."

"Tüm dünya mı? Ama ben her uçta bulundum ve senin büyüün sadece Peçe'de mevcut."

Weldir kıkırdarken yüzünün tamamı kayboldu, bunun yerine göğsünün seğirdiğini gösterecek şekilde birleşti.

"Dünya'da okyanusların ötesinde birçok kara parçası ve benim yaşadığım birçok orman var." Ingram, Dünya'nın dokunabildiğinden veya görebildiğinden daha büyük olduğunu öğrenince şaşırdı.

"Ruhu darbeden kurtulduğu için şükrediyorum. Güneş taşı Fantomları etkiledi, ancak olanları izledikten sonra bunun sebebinin çapalarımız aracılığıyla fiziksel benliklerimize tamamen bağlı olmamız olduğuna inanıyoruz. Çıkardığı ses her şeye dokundu ve paylaştığımız bağlardan, geçtiği her şeyi yok etmek isteyen bir titreşim olarak geçti. Öte yandan Emerie merkez noktaya o kadar yakındı ki ya ilk patlama onun üzerinden o kadar ani geçti ki ruhunun parçalanmaya vakti olmadı ya da fiziksel benliği yok edildikten sonra özü herhangi bir hasardan kurtuldu. Eğer ruhunu senden alırsak, ölürsün. Eğer bir Fantom'un ruhu çapasından alınırsa, korkarız ki bu ikisini de parçalara ayırır."

Ingram'ın bu bilgiden sonra önemseydiği tek şey Emerie'nin hayatta kalmış olmasıydı. Gerisi onun için önemsizdi.

Ve onu tekrar avucunun içine almak için sabırsızlanıyordu.

Ayrıca onun sonunu da duymak istemiyordu. Yalnız olup olmadığını, korkup korkmadığını ya da acı çekip çekmediğini bilmek istemiyordu. Sadece onun göz kırparak yok olduğunu ve gidip onu kurtarması gerektiğini düşünmek istiyordu.

Ruhunu canlandırmak ona aitti ve ne ona ne de kendisine bir daha hiçbir şey olmamasını sağlayacaktı. "Bu yüzden o olmalıydı, daha doğrusu bir insan," diye devam etti Lindiwe. "Eğer o olsaydı ben de yapardım.

genç kardeşlerin için değildi."

Weldir, yüzünün alt yarısı şekillenip köpekbalığına benzeyen jilet dişlerini ona doğru fırlatırken, "Hayır, yapmazdın," diye sinir bozucu bir şekilde hırladı.

Boşluğun ruhunun çıkardığı ses o kadar insanlık dışıydı ki, hayvani ya da hayvansı bile değildi. Suyun altındaki gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu, sanki canlı bir şeyden değil de varoluşun kendisinden geliyordu.

Ingram hiçliğin üzerinde dursa da, etrafındaki dünya bir deprem olmuş gibi sarsıldı.

Lindiwe'nin sırtı sertleşti ve bakışlarını yana çevirdi.

İkili arasında hassas bir konu açılmıştı ve bu da karanlığın içinde yayılan bir gerilim yaratmıştı. Weldir'in kızgınlığı sanki buradaki havayı değiştirip şimşekle dolduracak kadar somuttu; belki de tüm duyguları öyleydi.

Ne de olsa onun bilincindeydiler.

İki yavruyu Lindiwe'ye uzattı. Lindiwe onları pelerininin altına sokarak sakladı ve bakışlarını hala kaçıırıyordu.

Sonra Ingram'ın kireçli parmaklarından birinden daha büyük olmadığı bir dev boyutuna ulaşana kadar şeklini büyüüttü. Hava, artık daha büyük olduğu için ondan yayılan sinirli tehditle havasızlaştı.

Lindiwe'yle birlikte göğüs kafesinin ortasına yakın bir yerde süzıldükleri için Ingram'ın başı onun yüksek formuna doğru eğildi. Devasa eli ona doğru yaklaştığında bile geri çekilmedi.

"Gidip insanını bulalım," dedi Weldir.

Onu kavrayan basınç sıkmayacak ya da ezmeyecek kadar nazikti ama küçük bir hayvanmış gibi kaldırılmaktan rahatsız olmuştu. İstemedi de olsa bacakları ve kolları serbest kalmak için tekmeledi.

Weldir dişlerini ayırıp ağzını açtığında donup kaldı. Dehşete kapılarak keskin dişlerin arasından boğazının arkasına baktı ve hiçliği gördü.

Sonra içeri atılmış.

Yutulduğunda soğuk ve sıkıydı ama başka hiçbir şey hissetmedi. Boğazının duvarlarını ya da içine battığı geçit her neyse onu pençelemeye çalıştı ama tutunamadı.

Sonra, ne olduğunu anlamadan bir yerden fırladı ve sisle dolu beyaz bir dünya açılırken düşmeye başladı. Havada dönüp taklalar attı ve zapt edemediği bir kükreme onu terk etti.

Alçaldıkça karanın kendisine doğru geldiğini daha iyi görebiliyordu.

Soğuk bir rüzgâr yoktu ve zemin garipti, bir gölün yüzeyi gibi neredeyse yansıtıcı görünüyordu. Uzakta, şeffaf ve elle tutulur gibi görünmeyen hayalet ağaçlar vardı. İnişin acı verip vermeyeceğinden emin olamadığı için endişelenirken seçebildiği tek şey buydu.

Son saniyede Ingram sağ tarafa döndü ve yavaşça dört ayak üzerine indi.

Yaptığı ilk şey, çevresini değerlendirmek için bir daire çizmek oldu. Yoğun sis görüşünü tamamen kapatmış, birkaç metrenin ötesindeki her şeyi aşırı hassas görüşüyle bile ayırt edilemez hale getirmişti.

Saydam ağaç gövdelerini ve dallarını seçebiliyordu ve sis onların arasında hareket ediyordu.

Geri dönüp dönmediğini bilmiyordu, saniyeler içinde yönünü kaybetmişti ama karanlık çevresine takılmıştı. Yakınında cisimlenmiş olan Weldir'le yüzleşti.

"*Kendi midenize girebiliyor musunuz?*" Ingram sordu.

"Dediğim gibi, Tenebris hem benim bir parçam hem de ayrı bir varlık. Bedenimin herhangi bir parçasına bilincimin fiziksel bir tezahürü olarak erişebilirim."

Fiziksel tezahür mü? Ingram ona dokunup dokunamayacağını görmek için uzandı, ama eli sadece formunun içinden geçti.

"Ölü olmadığın için bana dokunamazsın. Ayrıca Tenebris içindeki hiçbir şeyle etkileşime geçemeyecek ya da hiçbir şeye dokunamayacaksın." Weldir daha sonra soyut elini Ingram'ın gövdesine soktu ve ondan çok renkli bir ip parçası çıkardı. "Hiç vakit kaybetmemeliyiz. Fiziksel formunu tükettiğimi fark etmeye başlayacaksın ve bunu yaptığımda buradan ayrılamayacaksın. Ölmüş ve öbür dünyaya geçmiş olacaksın."

Çok renkli ipler, bükülmüş sicimi çözen biri gibi ayrıldı. İplerin küçük bir kısmı gökyüzüne doğru fırladı ve uçları sisin içinde kaybolurken, çok daha fazlası Tenebris boyunca etrafından dışarı doğru dallandı.

Dört farklı tel dışında Tenebris'teki çoğu tel beyazdı.

Biri mor ve pembe bir parıltıyla bükülmüştü, diğeri mor ve turuncu, bir diğeri de mor ve siyahtı. Sonuncusu ise mor ve gökkuşağıydı ve Ingram ile Weldir'in göğüslerinin arasına bağlanmıştı.

"*Nedir bunlar?*" Ingram başını onlara doğru eğerek sordu.

Weldir mor olanı takip ederken, "Sanırım onlara kaderin ipleri diyebilirsiniz," diye açıkladı.

ve siyah. "Beyaz olanlar tükettiğin ve bana getirdiğin tüm insanlar. Üç tanesi senin aile bağların. Takip ettiğimiz ise senin seçtiğin ve fiziksel olarak bağlandığın gelin."

Ingram yollarına çıkan siyah-mor ipi inceledi. "*Beni Emerie'ye götüreceksin mi?*"

"Evet. Bu yüzden seninle gelmek zorundaydım. Onunla herhangi bir seviyede bağlantım olmadığı için onu bulabilmemizin tek yolu bu."

Mavi görüşü depresif renginden aydınlandı. Emerie'si bu hattın sonundaydı. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Ingram koşmaya başladı.

Yol boyunca birçok şey fark etti. İlk olarak, burada hiç koku yoktu. Ağaçların, toprağın, sisin ve hatta Weldir'in kokusunu alamıyordu.

İkinci olarak, hiçlik boşlukları arasında birbirleriyle etkileşim halinde olan yüzlerce, hatta binlerce Hayalet vardı. Ingram onlar için yolundan sapmayı reddettiğinden, kelimenin tam anlamıyla içlerinden geçtiğini fark etmemiş gibi görünüyorlardı.

Koşarak geçerken çıkardıkları sesler yumuşak ve duyulmazdı.

Onları ve Tenebris'in kendisini merak etse de tek bir amacı vardı. Hiçbir şey onu bu hedeften saptıramazdı; önemli olan tek şey buydu.

Fark ettiği üçüncü şey ise, hızına kolaylıkla ayak uyduran Weldir'le birlikte olduğu süre uzadıkça, kireçli dış hatlarının daha da küçülmesiydi. Sanki görünme yeteneğini kaybediyormuş gibi daha az fark ediliyordu.

Ve son olarak, mor ve pembe ipin sanki diğer taraftaki kişi de hareket ediyormuş gibi hareket ettiğini fark etmişti. İçinde turuncu olan çoktan onun arkasına geçmişti.

Tamamen pembe, tuhaf bir form yukarıdan onlara doğru dalışa geçti.

Ingram bundan kaçınmayı ve ilerlemeye devam etmeyi planlamıştı ama Weldir kıkırdadı ve durdu. O da rehberinden ayrılmak istemediği için durdu ve etrafında döndü.

Weldir'in hoş geldin demek için kollarını açtığı ana tanık oldu ve büyük kanatları olan tamamen pembe bir yaratık, sanki onlara dokunabilirmiş gibi onu yakaladı. Vücutları bir Hayalet kadar bulanık görünmüyordu, şeffaflıklarına daha çok spektral bir parlaklık katıyordu.

"Bizi bulmanızın ne kadar süreceğini merak ediyordum," diye düşündü Weldir, süzülerek ayağa kalkarken.

Pembe hortlaklar kanatlarını arkalarında uzanabildikleri kadar açılar ve kendilerini aşağıya indirdiler. Sanki Weldir istemeden kendini bir tür oyuna kaptırmış gibi bir kez daha üzerine atılmak üzereydiler. Yaratığın pembe kuyruk tüyleri, hazırlık için göğsünü indirirken uyarı amacıyla yayıldı.

Ingram'ın gözleri bu kesintiden duyduğu rahatsızlıkla kızardı. Hareket etmeye devam etmek istiyordu. Bulmak istiyordu...

Düşünceleri dağıldı ve kızgınlığı o kadar hızlı geçti ki, görüşünün ışıltısını koyu sarıya çevirdi.

Belirsizlik içinde başını öne eğerek bir adım attı. "*Ale...ron?*"

Hayalet boynunu bükerek başını omzunun üzerinden geçirdi ve geriye doğru kıvrılmış keçi boynuzları olan bir yarasa kafatası ona kilitlendi.

"*Ingram!*" diye haykırdı akrabası, vücudunu döndürerek başının olduğu yöne baktı.

"*Aleron!*" Ingram bağırdı, görüşü daha parlak, neşeli bir tona büründü.

Aynı anda, dört ayak üzerinde birbirlerine doğru koşmaya başladılar. Aleron zıpladı, kanatlarını kullanarak ona yükseklik kazandırdı ve Ingram'ı yakalamak için daldı. Bunu daha önce hiç yapmamış, kanatlarını hiç bu şekilde kullanmamıştı.

Ingram'ın umurunda değildi. Hem de hiç.

Kollarını iki yana açmış olan Ingram, kaybının acısı dağılırken akrabasını yakalamak için arka ayakları üzerinde şaha kalktı... ancak birbirlerinin içinden geçtiklerinde keskin bir sızı olarak geri döndü.

Ingram ellerinin üzerine düşmeden önce pençelerine baktı. *Ben... onu tutamadım.*

Birbirlerine döndüler, ikisi de avuçlarını birbirine değdirmek için ellerini uzattı, ancak Ingram hiçlik hissetti.

Ne Aleron'un bedeninin rahatlatıcı, tanıdık merhemi, ne de gücünün baskısı. Kokusunu bile alamıyordu. Hatırladığından çok farklı görünüyordu. Akrabasının belirgin şekliydi ama siyah tüyleri ve kürkü, hatta kafatasının beyazlığı gibi fiziksel şeylerden tamamen yoksundu.

"İkiniz de birbirinizle aynı düzlemde bulunmuyorsunuz," diye açıkladı Weldir, ikisinin de neden dokunamadıkları konusunda kafalarının karıştığı belliyken.

"O zaman nasıl oluyor da ikiniz de dokunabiliyorsunuz ama ben dokunamıyorum?" Ingram, kaybolma ihtimaline karşı bakışlarını akrabasından ayırmayı reddederek sordu. *"Sen hayatta değil misin?"*

"Ben kesinlikle canlıyım," diye düşündü Weldir. "Ama fiziksel bir formum yok. Dünya ile yalnızca bir ruh olarak etkileşime girebiliyorum ve bu nedenle yalnızca gerçekten ölü olanlarla etkileşime girebiliyorum."

Lindiwe bir Hayalet'e dönüşene kadar onunla dokunamamalarının nedeni bu muydu? diye merak etti. Ne olursa olsun, o ve Aleron birbirlerine bakarken merakı çözüldü.

"Tuhaf görünüyorsun Ingram," dedi Aleron başını öne eğerek. *"Mor bir Hayalet gibi."*

Gözbebekleri bir kez daha maviye dönerken yarım ağızla kıkırdadı. *"Pembe gibi görünüyorsun."*

"Bu, kürelerimizin belirgin renginin aslında ruhlarımızın rengi olduğu anlamına mı geliyor?"

Aleron

Weldir'e sordu.

"Evet. Birbirinizi diğer taraftan ruhlarınız olarak göreceksiniz." Weldir yanlarında durmak için yaklaştı. "Bu dünyayı gerçekten ne hale getirdiğimi göremiyorsun, Ingram. Bu çok güzel."

"Dünya'ya benziyor," diye açıkladı Aleron. *"Ama... daha parlak. İblisler yok. İnsanlar ben onlara dokunmadıkça beni göremiyorlar ama burada bir Mavka daha var. Yine de utangaç biri. Oynamak istemiyor."*

Ingram, damlacıklar kafatasının etrafında gezinirken ruhani gözyaşlarının daha hızlı ve daha hızlı damladığını hissedebiliyordu. Elini akrabasınınkinin ötesine uzattı, elini gövdesinde gezdirebilmek için onun içinden geçti.

"Seni çok özledim Aleron," dedi inleyerek.

Akrabasının şekli renk değiştirmede ama Ingram kendi ruhani gözyaşlarının pembe, hayalet kafatasının etrafında parıldadığını görebiliyordu.

"Seni özledim Ingram," diye cevap verdi sessizce, yarasa kafatasını düz burnu aşağı bakana kadar indirdi. *"Burası... çok yalnız. Sensiz olmak hoşuma gitmiyor. Yanlış hissediyorum."*

"Biz biriz."

"Evet, öyleyiz." Aleron yukarı ve uzağa bakarken göğüs kafesini ovuşturdu. Sonra geri sıçradı ve kanatlarını açtı. *"Uçmamam gereken birkaç ruhu tükettiğimden beri artık uçmayı öğrendim."*

Aleron onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. İşe yaramıyordu.

Akrabalarını görebilmek ve onlarla konuşabilmek ona küçük de olsa bir neşe getirmiş olsa da, hiçbir şey hissettiklerini söylemezdi.

Weldir kollarını kavuşturdu ve biri o pozisyonda kalmasına rağmen diğeri kayboldu. "Evet,

yapmamalıydın."

Kemikli yarasa burnunun kenarındaki pençesini utangaç bir şekilde kaşıdı. *"Bana biraz insanlık verdi ama bana insanın anılarını da verdi. Weldir onları benden almak için mücadele etti. Çok kafa karıştırıcıydı."*

"Birden fazla ruh yiyemeyeceğimizi sanıyordum," diye yorum yaptı Ingram. Weldir açıkça, "Burada et yemek gibi bir şey," diye cevap verdi.

"Anlıyorum."

Ingram düşünceli bir halde gagasının yan tarafını tutmak için elini kaldırdığında, mor bir parıltı onu durdurdu. Pençelerine ve parmaklarının uçlarına baktı, tıpkı Aleron'un mor dışında tüm formu gibi hayalet gibi parlıyorlardı.

Sonra vücudunu kontrol etmek için başını çevirdi ve aynı şeyin ayak parmaklarına ve kuyruğunun ucuna da olduğunu gördü.

Weldir onun dikkatinin nereye odaklandığını fark etmiş olmalı ki, "Devam etmeliyiz. Süreç başladı."

Dört ayak üzerinde yürümek için öne doğru eğilmeden önce yumruklarını sıktı. Bir kez daha Weldir'in izinden gittiğinde daha yavaştı.

Her ne kadar Emerie'ye doğru koşmak istese de, Aleron'dan ayrılmak istemiyordu. Hatta kuyruğunu onun uzun tüylü kuyruğunun üzerine kıvrırmaya çalıştı ama bu sefer de onun içinden geçip gitti.

Bir parçası burada kalmayı düşündü.

Emerie ve Aleron ikisi de buradaydı. Tüm dünyalarda en çok istediği iki insan aynı yerdeydi.

"Neden burada kalamıyorum?" Ingram Weldir'in arkasından sordu.

"Eğer tercihin buysa, öyle olsun," diye karşılık verdi Weldir. "Ancak, Emerie ile bağ kuramayacaksınız ve burada ondan çok uzun süre ayrı kalırsanız sizi unutacaktır. Burada sadece hafıza uykuları arasında kazanılan en son anıları saklayabileceğim. Sadece Mavka tamamen bilinçli kalacak."

İçinden mırıldandı.

Emerie bir keresinde ondan seçim yapmasını istemişti.

O sırada Aleron'la onun arasında seçim yapamayacağını söylemişti. Seçmek zorunda mı kalacaktı? Yanındaki akrabasına baktı.

Kimi daha çok istiyorum?

Sallamak için başını savurdu ve homurdandı. *İmkânsız bir seçim.*

Kalbi ikisi arasında eşit olarak bölünmüştü.

"Eğer tavsiyemi istiyorsan," diye mırıldandı Weldir alçak sesle, "insanı seç. Hayatını geride bırakmayı seçersen onu geri alamazsın ve onunla birlikte olmamanın acı verici olduğunu öğreneceksin - özellikle de o senin elinin altında ama tamamen ulaşılmaz olacağı için. Ancak, ve bunu gerçekten söylüyorum, eğer seni reddederse kalmayı planladığını ona söyleme. Bu onun için adil olmaz."

Öyle değil mi? Nedenini anlamadı.

"Bir dişi için mi buradasınız?" Aleron başını eğerek sordu. *"Bir gelin mi?"*

"Evet," diye homurdandı.

Aleron zıplamak için onun önüne atladı. *"Bu harika! Bir gelinimiz var!"*

Ondan rastgele ve tamamen şaşırtıcı bir hırıltı yükseldi. **"Benim bir gelinim var,"** diye tersledi Ingram onu. *"Kendine bir tane bul."*

Aleron durakladı ve başını öne eğdi. *"Paylaşamaz"*

mıyız?" "Hayır. O benim. Kendinize ait olanı alın."

Suçluluk duygusu ensesini sızlattı, ama öfkenin onu boğmasına engel olamadı.

Aleron'un Emerie'ye dokunduğu gibi. İçeride, böylesine derin ve son derece samimi bir seviyede. Kokuları, sesleri, teninin sıcaklığı... bunların hepsi onun deneyimlemesi gereken şeylerdi.

Bunu Aleron'la paylaşmak istemedi.

"Bir gelini paylaşamazsınız," diye araya girdi Weldir. "Ya biriniz bağın dışında kalır ya da paylaşmaya çalışırken ruhu ikiye böler ve yok edersiniz."

"O zaman..." Aleron başını yavaş ve emin olmayan bir şekilde boşluğun ruhuna doğru kaldırdı. "*Bir tanesini nasıl elde edebilirim?*"

"Burada mı? İmkânsız," dedi Weldir, yüzünün görünen kısımlarını akrabalarına doğru çevirerek. "Yine de, sizin için her şeyin kaybolmadığını umuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"şu anda size verecek bir cevabım yok, ancak burada bulunan insanlarla etkileşime geçmenizi öneririm. Belki de gelinin zaten onların arasındadır." "Benden bir ruh daha alabilirsin" diye düşünürken ses tonunda mizah yükseldi.

Weldir'in açık uçlu ve şifreli cevabı her ikisini de düşünürken sessizliğe itti. Ingram başından beri haklı mıydı?

Aleron'un dönüşü için bir şans var mı?

Ingram ipin ucuna ilk geldiğinde, Emerie olmadığı belli olan birinin sırtına bağlı olması kafasını karıştırmıştı.

Hayalet figür, boyu, fiziği ve duruşu hakkında söyleyebildiği kadarıyla erkeksiydi. Saçları bile kısaydı ve başlarının etrafına dökülüyordu.

Ancak onların ötesinden gelentiz kıkırdama, uzak olsa da tanıdıktı. Lanet olası erkek yollarına çıkmıştı!

İp ona ulaşmak için formundan geçiyordu.

Yana doğru adım attığında göğüs kafesini ısıtan umut, bir anda sönüvermişti.

Bu Emerie değildi. En azından tanıdığı kadın değildi.

Ve işin en yürek parçalayıcı kısmı, konuşmakta olduğu ruhtan uzaklaşması, onlar takip ederken yürümeye başlaması ve sanki orada değilmiş gibi içinden geçip gitmesiydi. Hiçbir şey hissetmese de, kadın buharlaşıp bedenine girdiğinde ve arkasında kaskatı kesildiğinde soğuk bir ürperti yine de içini kapladı.

Tamamen aynı görünmüyordu ama sesini, yüzünün şeklini, boyunu ve posunu biliyordu.

Sadece... değişmişti.

Onu takip etmekten, yanında sürünmekten kendini alamıyor, bir yandan da sürekli ona uzanan elinin temas etmesini diliyordu. Ona dönmesini ve selamlayarak gülümsemesini. Onu görmesini.

Elinde yiyecek sepeti, arkadaşıyla konuşurken attığı kahkahalar onun içinde sadece esneyen bir yalnızlığı yankıladı. Burada onsuz nasıl bu kadar mutlu görünebiliyordu? O kadar kaygısız, sanki hiç önemi yokmuş gibi.

Gülümsemesi parlak, ifadesi neşeliydi.

Onun varlığı olmadan bu kadar keyifli görünen ebedi istirahatini nasıl bozabilirdi ki?

"Yüzü neden farklı?" Ingram, yüzünün daha genç, daha canlı ve yanıklarından kurtulmuş görüldüğünü belirterek sordu. "Cadı Baykuş bana onu son gördüğüm gibi olacağını söyledi."

Farklı görüldüğü için hayal kırıklığına uğramış mıydı? Biraz, sadece onu seçtiği, aşık olduğu kadın olarak algılamakta zorlandığı için.

Çillerinden, yara izlerine ve hatta bazen perili, uzak bakışlarındaki hüzne kadar onun her parçasına hayrandı.

"Burada gördüğünüz şey bir anı," diye açıkladı Weldir ve Ingram'ın Emerie'yi izlemekten vazgeçip tüm dikkatini ona vermesine neden oldu. Başı olmadığı için yüz ifadesini görmek imkânsızdı. "Ruhları buraya getiriyorum ve onları en güçlü bağlarına bağlıyorum, en güzel anılarını birlikte canlandırmalarına izin veriyorum. Bu onlara huzur veriyor ve *çığlık* atmalarını engelliyor."

Weldir o kadar şiddetli bir şekilde titredi ki tüm özü dağıldı. Hızla onun rastgele parçalarına karıştı, onu ipek bir kumaş gibi bıraktı, vücudunun farklı kısımlarını ortaya çıkarmak için döndü ve yüzü

ve uzuvları. Eskisinden daha azdı, daha inceydi ve görülmesi zorlaşıyordu.

Bunu öğrenmek için yakmaya başlayan ihanet ateşini azalttı. Onu önemsemediğinden değil, sadece kendi geçmişinde kaybolmuştu - henüz onun bir parçası olmadığı bir geçmişte.

Ingram elini bir kez daha kadının ruhunda gezdirdi. *"Eğer onunla konuşamazsam, gelinim olmasını nasıl isteyebilirim?"*

"İşte, yardım edebilirim!" Aleron elini uzatarak öne doğru sıçradı.

Weldir, "Ben olsam bunu yapmazdım," dedi ama artık çok geçti.

Ingram, akrabasının büyük elini yan taraftan başının tamamına yerleştirmesini izlemek için durakladı. Emerie yabancıнын yanındaki yürüyüşünü durdurdu, sanki gerçeğe uyanıyormuş gibi tamamen dondu kaldı. Sonra döndü, tehditkâr, pençeli elini uzatmış, tepesinde yükselen Aleron'a baktı ve korkunç bir çığlık attı.

Aleron'un göğsüne çarpan arkadaşını öne doğru çekti ve o da trans halinden uyanmış gibi göründü. İnsan erkek bir kükreme sesi çıkardı ve neredeyse geriye, kendi ayaklarına takılan Emerie'nin üzerine düştü.

Bir anlığına ikisi de çırılçıplak kalmıştı, ta ki giysiler bir duman püskürterek vücutlarını sarana kadar. Emerie'nin yüz hatları bildiği yüz hatlarına dönmüş, yara izi büyüyen bir kül gibi yüzeye çıkmıştı.

Aleron şaşkınlıkla inledi ve kendini yere bırakırken geri çekildi. Erkek,

Aleron'un kemikli yüzünü işaret ederken, "Bu da ne böyle?!" diye bağırdı.

Yakındaki diğer ruhlardan hiçbiri kargaşaya rağmen bir şey olduğunu fark etmedi. Hatta Emerie'nin yanından geçip gittiler ve paniğe kapılan arkadaşı yere yığıldı.

Aleron'a baktı, göğsü bir inip bir kalkıyordu ama sonunda sakinleşmeye başladı. Gözlerini kırıştırdı, yukarı, aşağı ve sonra etrafına baktı. Bakışları Weldir'in üzerine düştü ve gözleri inanamayarak açıldı.

"Neredeyim ben?" diye sordu bakışlarını tekrar Aleron'a çevirmeden önce. Sanki Ingram'ı hiç görmemiş gibiydi. "Sen... sen bir Duskwalker'sın." Alnını tutarken inledi. "Bir dakika önce kaledeydim, sonra şöyle konuşuyordum..."

Yüz hatları durgunlaştı ve arkasına yaslanırken başını sağa doğru çevirdi. Sonra yüzünde o güne kadar gördüğü en parlak gülümseme parladı ve kız ciyaklayarak kendini insan erkeğe doğru fırlattı.

"Gideon!" diye bağırdı ve onu yere düşürürken kollarını boynuna doladı. Sevinçle ağlamaya başladığında Aleron'un, hatta Weldir'in varlığını bile umursamıyordu. "Aman Tanrım, Gideon. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ne yapıyorsun sen?" Gideon ikisini de yerden kaldırırken kollarından birini kızın beline dolayarak sordu. "Orada bir Duskwalker varken bana ne diye sarılıyorsun? Kaçmamız gerek."

Emerie gözyaşlarının arasından güldü. "Çünkü iki kez ölemezsin ve bir Duskwalker'dan kaçmak *aptallıktır*," diyerek kıkırdadı ve onu tutup kaçma girişimlerini durdurdu.

"İki kez ölmek mi?" Korkusu kayboldu ve devam etmeden önce yerini bir anlık suskunluğa bıraktı. "O gece... İblis."

"Evet. Sen öldün."

"Ne kadar zaman

önce?"

"Sekiz yıl," diye cevap verdi.

Düşünceli bakışlarını yere çevirirken yüz hatları daha da şaşkınlaştı. O

hatta onu tutuşunu gevşetti.

Her ne kadar ona bu kavuşmayı yaşatmak istese de, Ingram bencilce kendi kavuşmasını istiyordu.

"*Emerie?*" Ingram, sola doğru yan adımlarla ilerlerken usulca seslendi; böylece, umarım, görüş alanına girebilecekti. Emerie'nin onu görüp göremeyeceğini ya da varlığını hissedip hissetmeyeceğini merak ederek nefesini tuttu. Gideon yüzünü Ingram'a doğru çevirdi ve geri çekilirken Emerie'yi sıktı. Emerie'nin yüzü Gideon'un boynundan ayrıldı ve dudakları bir solukta aralandı, gözleri büyüdü. Şok olmuş ifadesini Ingram'a çevirdi ve bakışları Ingram'ın kollarıyla birleştiği anda endişeleri

azaldı.

"Ingram!" diye bağırdı, Gideon'a söylediğinden bile *daha yüksek sesle*. Hatta adamı üzerinden kaldırmak için yere itti, böylece kollarını açarak Ingram'a doğru atılabilecekti.

"*Bekle,*" diye homurdandı, bir adım geri çekilerek.

Zıpladı, adamın soyut formunun içinden uçtu ve yüzüstü düştü. Adam kollarını kaldırarak yana sıçradı, garip bir şekilde onun hayaletimsi özünü ezmekten endişe ediyordu.

"Ah! Bu neden acıttı?" diye sızlandı düştüğü yerden. Weldir ona güldü ve Ingram'ın tehditkâr bir şekilde ona doğru hırlamasını sağladı, sonra da elleri ve ayakları üzerinde yükselirken kendini onun buruşmuş haline yaklaştırdı. "Neden beni yakalamadın?"

Kadının Ingram'a böylesine güvenerek saldırması, adamın ona sıcak bir şekilde kıkırdamasına neden oldu. *Aptal kelebek*.

Onu göreceği için o kadar heyecanlanmıştı ki içgüdüleriyle hareket etmişti.

Ingram elini kızın çenesinin altına götürüp yüzünü tam olarak kendi yüzüne yaklaştıramasa da orada tutarken, "*Gerçekten burada değilim,*" dedi.

Onu tamamen içine çekerken dudakları gerildi. "Bu yüzden mi kocaman mor bir Hayalet gibi görünüyorsun?" Bir kez daha gülen taraf Ingram oldu. "*Hayalet olan sensin, Emerie.*"

Elinde olmadan, bunun Ingram için önemli bir an olduğunu umursamayacak kadar meraklı bir şekilde, Aleron yüzünü onunkine bir adımdan daha az yaklaştırdı.

"*Seçtiğin dişi bu mu?*" diye sordu, başını sağa sola eğip alnına dürtmeden önce. "*Saçları çok... kıvil. Kırmızı bir tane istediğine emin misin?*"

Bu da Aleron'un Emerie'yi gerçekten görüp göremediği sorusunu cevaplıyordu.

"*Saçları turuncu ve evet, o mükemmel.*" Ingram onu kalabalıktan uzaklaştırmaya çalıştı, ancak yanlışlıkla tüm kolunu yarasa kafatasına soktu. Sinirli bir gürültüyle kolunu geri çekti.

Emerie gözlerini kırıştıtararak Aleron'a baktı, dudakları bir kapanıp bir açılıyordu. Ingram'a baktı.

"*O Aleron mu?*" diye fısıldadı, zaten çok sessiz olduğu için onu duymak neredeyse imkânsızdı.

Yüreğini sızlatan bir sevinç kapladı içini.

Emerie ve Aleron buluşuyor. Akrabası ve seçtiği dişi birbirlerine bakıyorlardı. Aynı düzlemde olmalarına ve kendisinin olmamasına rağmen, yine de var olduğunu bilmediği garip bir parçasını tatmin ediyordu.

Bir gün farklı bağlarla birbirlerine bağlanacaklardı ve Emerie ile sahip olduklarının aynısı olmasa bile bir tanesini paylaşacaklarını umuyordu.

"*Evet, bu benim akrabam,*" diye homurdandı Ingram, pençelerini saçlarında gezdirmek ve aynı anda Aleron'un kanadına dokunmak için can atıyordu.

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, sonra kapattı. İfadesindeki merak, üzgün ve emin olmayan bir şeye dönüştü.

"Neden buradasın Ingram?" diye sordu ve Ingram onun gözlerinden akan yaşları görememeyi

diledi - özellikle de gözlerinin buz mavisini göremediği için. "Gerçekten üzgünüm.

sana neler olduğunu anlattım. Bana çok kızmış olmalısın ama bunu seni korumak için yaptım. O zaman neden öbür dünyada buradasın? Burada olmaman gerekiyordu."

Kadının ayağa kalkıp sırtını ona dönmesine engel olamadı, elleri pazularını kavramak için yukarı kalktı.

"Peşimden gelmemen gerekiyordu. Bunu seni hayatta tutmak için yaptım." Yüzünü kapattı ve başını ellerinin arasında salladı. "Bana bunu sebepsiz yere yaptığımı söyleme."

Bir an için onun kendisini görmek istememesinden ya da peşinden koşturmasından dolayı cesareti kırılmıştı ama onu gerçekten üzen şeyin ne olduğunu anlamak zor değildi.

"*Hâlâ hayattayım, Emerie.*" Şimdilik, ama vücudu uzuvlarının tepesine kadar yenmişti. Artık sadece yüzen bir gövdeden ibaretti ve fazla zamanı kalmadığının farkındaydı. "*Buraya ölmeye gelmedim.*"

Ona anlatılanlara ve söyleyebildiklerine göre. Tenebris Mavka için sadece başka bir yaşam biçimiydi. Emerie'ye sahip olamayacaksa istemediği bir gelini elde edemeyeceği bir yaşam.

Kızın onu reddedip reddetmemesine bağlı olarak ona vereceği cevap konusunda fikrini değiştirebilirdi. Weldir'in de söylediği gibi, bunu ona söylemeyecekti. Emerie'ye sahip olamazsa Aleron'la birlikte olmak isterdi.

Şu anda önünde duran iki yaratık onun için önemli olan tek şeydi. Diğer herkes onun umurunda bile olmayabilirdi.

"O zaman neden?" diye sordu ona dönerek.

Ingram yaklaştı ve arka ayaklarının üzerine oturarak onu kucağına alamasa da etrafını sarmak istedi. Evlatlık kardeşi Gideon ise şaşkın ve ne yapacağını bilemez bir halde bir kenarda duruyordu.

Yaklaşmak ister gibi görünüyordu. Denediğinde, Aleron hemen aralarına girerek müdahale etti ve ona doğru usulca hırladı. Ingram tüylerinin öfkeyle kabardığını ve erkek insanı geri çekilmesi için uyardığını söyleyebilirdi.

Akrabaları çoktan Ingram'ın seçtiği dişiye karşı korumacı davranmaya başlamıştı. Sırf Ingram'ın onu istemesi yüzünden bu kadar çabuk sahip olması, şefkatin içinden akıp gitmesine neden oldu.

Ingram onun soyut yüzünün yan tarafını avuçladı ve avucunu orada gezdirdi, hissedemese bile elini onun üzerinde görmenin memnuniyetini yaşadı.

Boğazına takılan duyguları çıkarmak için kalın kalın yutkundu.

"*Gelinim olmanı istiyorum,*" dedi ona, tuttuğunu fark etmediği gerginlik sonunda içinden hafifleyerek çıktı.

"Ama yapamam," diye bağırdı, yüz ifadesi ıstırapla korkunç bir şekilde buruşmuştu. "Artık hayatta değilim, Ingram."

Ingram kafatasını, izlemekten başka bir şey yapmayan Weldir'e doğru kaldırdı. Bunu ona olabildiğince açık bir şekilde anlatmak için yardımını istiyordu ama sessizce istediği şeyin bu olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Sanırım bunu kendi başına yapmak zorundaydı.

"*Ruhun hayatta kaldı, Emerie. Kurtulup kurtulmayacağını bilmiyorlardı ama bu seni geri getirebileceğim anlamına geliyor.*"

Bir kez daha Weldir'e bakarak başını ona doğru çevirdi. Bu doğrudu, değil mi?

Hiçbir cevap alamadı.

"Yapabilir misin?" diye sordu, sesi bir oktav kırılarak.

"*Evet.*" Weldir'in yardımından tamamen vazgeçti ve sadece önündeki hayaletimsi dişiye odaklandı. "*Ruhunu canlandırmak bana ait, küçük kelebek.*"

"Neden ben, biliyorum," diye mırıldandı Emerie, alt dudağını ısırırken bakışlarını yana çevirdi.

"Ama

Başka insanlar da var, Ingram. Yaralı olmayan ya da içi biraz kırık olmayan... ya da parçaları eksik olmayan. Bu sadece benim için çok fazla çaba gibi görünüyor."

"Başka bir insan istemiyorum," dedi içtenlikle. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Bana karşı renkli ve sabırlısın ve nezaketin bana buradan dokunuyor." Göğsünü işaret etti, tam da bir zamanlar ona özel birinin ona dokunacağını söylediği yeri. "Ve sen çok cesursun, korku koktuğunda bile. Başka hiçbir insan seninle kıyaslanamaz."

Kendi duygularını saptırmak için durumu mizah konusu yapmak ister gibi ya da iltifatlarının onu sık sık olduğu gibi kıvrandırdığı gerçeği, kıkırdamasına neden olan bir şey homurdandı.

"Sadece aletini nasıl hissettirdiğimi seviyorsun." Suratını astı.

"O da var." Boşluğun ruhu ona yardım ediyordu - her ne kadar şu anda çok yararsız olsa da - onun aletini hissettirme şeklinden kesinlikle hoşlanıyordu. Daha fazlasına sahip olmak, bir sonsuzluk değerinde zevkten vazgeçmek zordu.

Ama onunla paylaşılmazsa bundan vazgeçecekti.

"Emerie," diye başladı, ona olan hayranlığının derinliğini ve onu kendisinden çalan patlama gerçekleşmeden önce bunu nasıl fark ettiğini anlatmak üzereydi.

Onun sözünü kesti.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldadı dirseğini tutarak. "Bazı seçimler yaptım, pişman olduğum ama geri alamayacağım seçimler. Bu, Mayumi'nin Faunuslar için sahip olduğu şeyi sana veremeyeceğim anlamına geliyor. Veremem-"

Yüz ifadesi, adamın göğüs kafesinin arkasına batan bir ifadeye dönüştü. Bir pişmanlık, acı ve gözyaşı, kayıp ve keder.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi ellerinin içine hıçkırarak ağlayabilmek için yüzünü kapatırken. "Eğer bilseydim... Eğer bir gün seninle karşılaşacağımı bilseydim, bunu yapmazdım. Bunu benden almalarına izin vermezdim. Eğer çocuk istiyorsan senin gelinin olamam, Ingram. Bunu sana ya da kendime yapamam. O yüzden lütfen, eğer istediğin buysa, geri dön."

Ingram şimdi Cadı Baykuş'un bunu kendisine açıklamakta neden bu kadar kararlı olduğunu anlıyordu.

Emerie'yi başka türlü ikna etmeye çalışsaydı ya da bunu değiştirmenin bir yolunu bulabileceklerinden emin olduğunu söyleseydi, şu anda onu geri dönülmez bir şekilde incitmiş olurdu.

Onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

"Biliyorum," dedi Ingram usulca, keşke ellerini indirip onu görebilseydi.

"Pardon?" diye mırıldandı.

"Zaten biliyorum, Emerie. Ve umurumda değil." Ellerini, parmak uçlarının üzerinden onu görebileceği kadar aşağı kaydırды. Ona yer açmak ve kendisini tamamen görmesine izin vermek için hafifçe arkasına yaslandı. "Yavrulara sahip olma fikri... evet, onları istedim ama sadece seninle. Eğer onlara sahip olamayacaksan, o zaman onları hiç istemiyorum."

"Ingram," diye sızlandı, sanki onun dürüstlüğünü duymak acı vericiymiş gibi.

"Başka bir insan istemiyorum, Emerie. O dünyada sensiz bir gelecek hayal edemiyorum. Artık senin hakkında bunu bildiğim için, yavruları görüp onları arzulamıyorum. Sadece seni, sıcaklığını, kokunu ve varlığını istiyorum. İhtiyacım olan tek şey sensin."

"Peki ya Aleron?" Emerie omzunun üzerinden ona bakarak sordu.

"Benim de ona ihtiyacım var ama durum farklı. O burada ve benimle gelemez. Ama sen gelebilirsin ve şu anda tek istediğim bu."

Kız ona döndü ve yüz ifadesi artık perişan değil, daha ziyade... utangaç görünüyordu. Ona

bakarken gözleri pembeleşti ve göğsündeki ateşi alevlendirdi. Ingram bir sonraki sözlerinin onu gülümsetmesini umuyordu.

"Kendini benden uzaklaştırmaya çalışmadan önce bunu fark edemediğim için üzgünüm ama seni seviyorum,

Emerie. Birbirimize bağlıyız ama ben bizi bir yapmak istiyorum. Gelinim olmanı istiyorum, böylece sana bu sevgiyi elimden gelen her şekilde gösterebilirim."

Her ikisi de seğirirken alt dudağı titredi ve kenarlarından yukarı doğru kıvrıldı.

"Şu anda sana sarılabilmeyi çok isterdim," dedi sesi titreyerek. "Ama ben de seni seviyorum Ingram. Bunu bir süredir biliyordum."

O mu yaptı? Sinirli bir huff çekti. "*O zaman neden bana söylemedin?"*

Bunu o istemiş olsa da, karşılığında onu sevdiğini söylediğinde içinden bir heyecan geçti. Kuyruğunun ucu zevkten öylesine sıkıca kıvrıldı ki uzunluğunun yarısına kadar kıvrıldı ve sivri uçları titredi. Görüşündeki pembelik, görebildiği tek şey o olana kadar kenarlarda parladı.

"Bunu gerçekten anlayıp anlamadığını ya da bana karşı böyle hissedip hissetmediğini bilmiyordum." Bakışlarını onunkilerden kaçırmak için indirdi. "Gözlerin benim için hiç pembeleşmedi."

"*Artık pembeler," diye güvence verdi, kendi görüşünden içinde pembe dallar olan hayalet formuna bakarak.*

"Öyle mi?" Sanki onlara dokunmak istiyormuş gibi boş göz çukurlarının yan tarafına uzandı. "Onları görmek istiyorum. Sen sadece... morsun."

"*Öyleler. Peki, benim küçük kelebeğim, seni gelinim yapabilmem için canlandırmama izin verirmisin?"*

"Bunu her şeyden çok isterim." Ancak bir kez daha omzunun üzerinden baktı. "Ama... burada biraz daha kalabilir miyiz? Fırsatım varken Gideon'la birlikte olmak istiyorum."

Ingram önce mor, spektral pençelerine, sonra da tamamen şeffaf olan kol ve bacaklarına baktı. Gagasını Weldir'e doğru çevirdi.

"Zamanınız var," diye cevap verdi. "Hepinizin özel olarak konuşmasına izin vereceğim. Hazır olduğunuzda Aleron'a beni çağırmasını söyleyin." Sonra, ayrılmadan hemen önce, "Ayrıca, Aleron'un bir saat içinde onlara dokunduğundan emin olun, aksi takdirde hafızalarına geri dönüp unutulurlar" dedi.

Sarı gözbebeklerini kaldırdı ve bakışlarını geniş ve endişeli gözlerle Emerie'ye bakan erkeğin üzerinde gezdirdi.

Onun benimle tanıştığı gibi, ben de onun için özel olan kişiyle tanışmak istiyorum.

Vücudu Gideon'a dönük olan Emerie, omzunun üzerinden kendisinin mor bir Hayalet versiyonuna benzeyen Ingram'a ve ikizi Aleron'a utangaç bir bakış attı.

Aslında... Aleron'a ve kanatlarına bakmamaya çalıştı - onu çok ürkütüyorlardı.

Devasa boyutlardaydı, belli ki metrelerce uzanıyordu ve siyahtı, içlerinde koyu mavi tonlar parlıyordu. Kuyruk yerine uzun bir tüy dizisi vardı ve elleri ve üç parmaklı kuş ayakları üzerinde yürüyordu.

Ingram bir kuzgunun kafasını, Aleron da gövdesini yemiş gibi görünüyordu.

Ingram'ın her yerinde ara sıra filizlenen kısa tüylerin bir meyve yarasasına ait olup olmadığını merak etti, çünkü Aleron'un kafatası bir yarasanın kine benziyordu. Aleron'un ayrıca karnı, dirseklerinin içi, dizlerinin ve ellerinin arkası gibi vücudunun daha yumuşak kısımlarında az miktarda kertenkele pulları varmış gibi görünüyordu.

Ancak geri kalan kısmı uzun kürküyle çok kabarıktı.

Yedikleri her şeyi paylaşmışlar. Sadece onlara bakarak bile Ingram'ın hayalet olmayan halini hatırladığını söyleyebilirdi.

İkizler birbirleriyle konuşuyordu ve Aleron'un gözbebeklerinin pembe olmasının çok tatlı olduğunu düşündü. Yoksa hep bu renkte miydiler?

"Bundan emin misin?" Gideon ona sordu, sesi her zaman olduğu gibi nazik ama sertti.

Ona utangaç bir gülümseme verirken yanaklarının kızarmasına engel olamadı. "Evet. Kesinlikle. Bundan eminim."

Açık yeşil gözleri belirsizlikle eğilmişti ve sadece bir kardeşin gösterebileceği bir şefkatle ona bakıyordu. Zar zor hissedebilmesine rağmen, hafif bir rüzgâr kısa karamel-kahverengi saçlarını dalgalandırdı.

Küçük, koyu bir sakal gölgesi vardı. Hijyen ve temizliğe ulaşmanın zor olduğu bir dönemde iyi görünmeyi tercih ettiği için genellikle sakalını kesmeyi tercih ederdi.

Tanrım, tam hatırladığım gibi görünüyor.

Hâlâ yirmi üç yaşında görünüyordu, kendisinden sadece dört buçuk yaş büyüktü.

Omuzları ormanda ağaç keserek çalışmaktan hâlâ hantaldı, kolları yağsız kaslarla esniyordu. Ancak bacakları balta savururken ağırlığını taşımaktan güçlüydü ve karnı düz, omuzları genişti.

Gideon her zaman yakışıklı bir yüze sahip olmuştu.

Çenesi geniş, yanakları yüksek, burnu geniş ama güzelce sivriydi. Daha gür olan kaşları bile düzgün ama keskindi. Yine de ağzı, gözleri ve çenesi gibi diğer kısımları daha yumuşaktı.

Emerie onu çekici bulan pek çok insandan biriydi.

İhtiyatlı ifadesini iki Duskwalker'ın bulunduğu tarafa doğru kaydırды. Altın küpelerinden biri, kim bilir bu öbür dünyanın neresinden gelen parlak güneş ışığında parlıyordu.

İçlerinde bir ya da iki tanesini tanıdığı, çoğunu tanımadığı hayaletler dolaşıyordu. Eski kasabası Fishket'in ya da daha doğrusu onun tahrif edilmiş ve yaratılmış bir versiyonunun eteklerindeydiler. Gideon'un arkasındaki kahverengi tuğlalı evler ve üzerinde durdukları kumlu yol tanıdıktı.

Uyandığında Aleron'un pençelerini yüzünün hemen önünde bulmadan önce ne yaptığını bilmiyordu ama Gideon'la yürüyor olmalıydı. Bir yere fırlatıp kaybolmadan önce elinde meyve ve sebze dolu bir sepet tuttuğunu hayal meyal hatırlıyordu.

Ancak, arkasında bir duvar gibi tahta kazıklar yerine, bir tarla vardı. Canlı ve yeşil uzun otlar, sürekli dönen hafif rüzgârla sallanıyordu. Güneş mükemmeldi - ne çok sıcak ne de çok soğuktu ve gözlerini yakmıyordu.

Uzakta hayalet kuşlar cıvıldıyor ve hareket eden suyun hoş akışını duyabiliyordu. Bunun bir şelale olabileceğini düşündü.

Tenebris... huzurluydu.

Özellikle de geceleyin bile arkasındaki uçsuz bucaksız açıklıkta durabileceğini ve bir İblis'in gelip onu parçalara ayırmayacağını bilmenin verdiği bir huzur vardı.

Dünya böyle olmalıydı, dönüştüğü kâbus gibi değil.

Bunun Weldir'in cennet versiyonu olduğunu tahmin etti. Böyle görünmesine şaşırmıştı.

"Bir Duskwalker, ha?" Gideon boynunun yan tarafını ovuştururken mırıldandı. "Genel kuralların dışında bir şey yaptığın için seni hiç seçmemiştim."

Emerie dudaklarını sıkkan acıma dolu gülümsemeye engel olamadı. "Sen öldüğünden beri başıma çok şey geldi," diye itiraf etti.

Kendi dudakları gerildi ama aşağı doğru kıvrıldı. Yüzünün sol tarafını kavradı ve başparmağını yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "Bu o gece mi oldu?"

Sesinin titremesini engellemeye çalıştı. "Evet."

"Sanırım bana borçlusun."

Kaşları sıkıca örülürken başı geriye düştü. "Affedersiniz?" "Bilirsin işte... hayatını kurtardığım için falan."

"Neredeyse her şeyi mahvettin!" Sesine bağırarak bir ton vermeye çalışsa da, göğsüne vurmaya

başlama isteğiyle sesini sessiz tuttu.

Gideon yeşil gözlerini devirdi. "Benimle tartışırsan böyle olur işte." Kızın dudakları inançsızlıkla aralandı ama Gideon kıkırdadı, kolunun büyük kısmını kızın başına doladı ve zorla sarılmak için onu kendine çekti. "Sonrasında annem ve babam nasıldı?"

Başını onun omzuna daha da gömdü. "Aynı gece öldüler. Benim kandilim... her şeyi ateşe verdi."

Onu sıktı. "Özür dilerim. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Hepimizi ve yüzünü aynı gecede kaybetmek."

"Beni yemelerine izin veremezdin, değil mi? Büyük bir kahraman olup aptal kıcımlı kurtarman gerekiyordu," diye suratını asarak homurdandı, nedense bu konuda başka biriyle konuşurken ağlama dürtüsü hissetmiyordu.

Belki de Gideon'un tanıdık rahatlatıcı sıcaklığından ya da yatıştırıcı kardeş sesinden kaynaklanıyordu ama kendini... rahatlamış hissediyordu. Sakinleşmişti.

Adam ölmüştü ve kadın sadece onun ruhuyla konuşuyordu ama adam acı çekmiyor ya da acı içinde değildi. Karanlık bir yerde, korkmuş ve yalnız değildi.

Keşke onun kokusunu alabilseydi; bu rahatlatıcı olurdu. Özellikle de buradaki dünya tuhaf, yanlış, hatta sahte koktuğu için.

Daha da sıkı sıkı. "Seni tek başına bıraktığım için özür dilerim. Kendi ailem öldüğünde senin ailen beni bağrına bastı ve bu süreçte sırtımı yaslayabileceğim insanlar vardı. Senin hiç kimsen yoktu." Ona bakmak için geri çekildi. "En azından hayatında biraz mutluluk bulabildin mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdi, bakışlarını yana çevirerek. "İblis Avcıları'nın doğu bölgesine katıldım."

Başını şaşkınlıkla geriye attı. "Bu da ne? İblis Avcısı mı oldun?" Derin bir kahkaha attı. "Emerie... evimizde bir kemirgen olduğunda korkardın. Nasıl oldu da İblis Avcısı olmayı başardın?"

Bir adım geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum, tamam mı?! Dürüst olmak gerekirse, çok iyi biri değildim. Benim için geçerli olan tek şey zekamdı."

"Pfft! Sen mi? Akıllı mı?!" Kahkahası daha da yükseldi. "Sen tanıdığım en büyük ahmaksın. Sıkıcı olduğu için okula gitme zahmetine bile katlanamayan türden birisin."

"Kardeşin öbür dünyaya siktir olup gitmeye karar verdiğinde bu durum değişir."

Esprisi yüzünden ayıldı. "Seni hep bir adamla gün batımına doğru kaçarken hayal etmişimdir, İblis Avcısı loncasına giderken değil." Gözleri Duskwalker'lara kaydı. "Onunla böyle mi tanıştın?"

"Evet. Onu serbest bıraktım çünkü ona yaptıklarına dayanamadım."

Gideon'un göz kapakları bilerek kırıştı. "Tabii ki onu serbest bıraktın. Hâlâ her zamanki gibi yufka yüreklisin." Emerie utangaç bir beceriksizlikle omuzlarını içe doğru çevirdi.

"Onunla... tanışmak istiyor musun?"

Ingram'dan kendisine Gideon'la birkaç dakika izin vermesini istemişti, böylece onu rahatlatabilecek ve onunla biraz özgür, Duskwalker-garipliği olmayan bir zaman geçirebilecekti.

"Kesinlikle öyle." Çenesini kaldırdı ve ifadesini sertleştirdi. Sonra kolunu havada bükerek ona bir gülümseme fırlattı. Bükülmüş pazularını sıvazladı. "Ona 'kız kardeşime zarar verirsen bacaklarını kırarım' muhabbetini yapmak zorundayım."

"Gideon... Bunu sana nasıl söyleyeceğimden emin değilim ama... o seni mahveder." Omzunu okşadı ve ona sempatik bir bakış attı. "Ne kadar öyle düşünürsen düşün, yeterince güçlü değilsin."

"Kahretsin, bu çok kabaydı," diye haykırdı. İkisi de sessiz bir kahkaha krizine girdi.

Uzun zamandır olmadığı kadar hafif hissederek gülerken bakışlarını Ingram ve Aleron'a çevirdi.

Sırtları yarı dönüktü ve sanki çok iyi vakit geçiriyorlarmış gibi görünüyorlardı.

önemli ve sessiz bir konuşma.

"Onunla tanışmadan önce bir şeyi bilmem gerekiyor," diye başladı Gideon, sesi sıcak ama aynı zamanda ciddi. "Sana iyi davranıyor mu? Sana kendini güvende hissettiriyor mu?"

"Elbette biliyor," diye mırıldandı Emerie savunmacı bir tavırla, dikkati Ingram ve Aleron'da kaybolmuştu.

Ingram'ın yaptığı el hareketlerini anlamaya çalışırken kaybolmuştu. Özellikle de Aleron düşüncelere dalmış bir halde elini çenesinin üzerine koymuşken. Ingram bir şeyler anlatırken sanki dikkatle dinliyormuş gibi başını sallıyordu.

"Onun bir canavar olduğunu düşünerek emin olmaya çalışıyorum. Bunu kabul etmek zor." "O bir canavar değil..." Emerie sözünü yarıda kesti ve gözleri büyüdü.

Yüzü derin bir utançla kızarıırken, kalbi neredeyse boğazına fırlayacaktı. "Ingram, hayır!" diye bağırarak ona doğru koştu.

Hem Aleron hem de Ingram kafataslarını ona doğru çevirdiler, tam o sırada Ingram işaret parmağını diğer eliyle yaptığı bir halkaya geçirdi.

Lanet olsun, Aleron'a seksin ne olduğunu açıklıyordu!

Onu yalnız bırakmamalıydı. Şimdi *ikizine* seks hayatını anlatıyordu!

"*Sorun nedir, Emerie?*" Ingram parmağını çemberden çekmeden başını eğerek sordu, sanki yaptığı şeyde yanlış bir şey görmüyormuş gibi.

Aleron hemen yanında olmasına rağmen, ellerini Ingram'ın hayaletlerine doğru sallayarak onu uzaklaştırmak istedi. Ne yazık ki, onunla yüzleşmek için arkasını dönene kadar öylece kaldı.

"İnsanlara bizim hakkımızda böyle şeyler söyleme."

"*Neden olmasın?*"

"*Evet, neden olmasın?*" Aleron başını Ingram'ın aksi yönüne doğru eğerek sordu. "*Bana bilmediğim bu şeyler hakkında her şeyi öğretiyor. İçinde çok güzel bir his olduğunu söyledi. Acaba ben de bir gelin aldığımda, d-*"

"Her neyse!" Gideon arkasından geldiği için Emerie ciyak ciyak bağırdı.

Eğer hayatta olsaydı ve nefes alış verişleri anlamsız gelmeseydi, utancından öleceğinden ya da bayılacağından emindi.

"Sorun nedir?" Gideon elini kızın omzuna koyarak sordu, çünkü kız aniden kaçmıştı. "Yok bir şey. Merak etme." Ingram'ı işaret etti. "Böyle şeyleri insanlara anlatma. Bu özel bir konu."

Sadece mor olmasına rağmen, kollarını göğsünde kavuştururken oflayıp puflayarak başını sağa sola savurduğu için gözbebeklerinin başka bir renge dönüştüğünü anladı. Belli ki surat asıyordu.

Gideon şaşkınlıkla başını sallarken, Aleron'un gözbebekleri koyu sarıya dönmüştü. "Ingram," diye nazıkçe seslendi dikkatini çekmek için, elini yana doğru sallarken. "Bu Gideon, Kardeşim."

Gideon elini düz ve yan bir şekilde uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum sanırım."

Ingram'ın gagası onu taklit etmeden önce elini aşağı doğru işaret etti. Elini sıkmaya çalışmadı, sadece onu taklit etti.

"*Bunun amacı ne?*" Ingram sordu. "*Bu bir insan selamlaması mı?*"

Gideon garip bir şekilde kıkırdadı. "Evet, öyle ama sen bir Hayalet olduğun ve sana dokunamadığım için bunu seninle yapmam biraz anlamsızdı."

"*Deneyebilir miyim?*" Aleron da herkes gibi elini uzatarak sordu.

Gideon Emerie'ye kararsız bir bakış attı. Emerie cevap olarak omuz silkti.

Gideon tereddütle Aleron'un iri ve heybetli pençeli elini tuttu ama aralarındaki boyut farkı nedeniyle oldukça beceriksizce. Elini sıkarken elinden geldiğince sıktı.

"Ben Gideon."

"Ben Aleron," diye cevap verdi, onu taklit ederek ve çok sert bir şekilde geri salladı.

Aleron gücünü kontrol etmeyi bilmeden kolunu aşağı doğru çekince Gideon kafa üstü yere düştü. Gözbebekleri bembeyaz oldu ve ellerini çılgınca havaya kaldırdı.

"Özür dilerim. Seni düşürmek istememiştim."

Gideon çimlere doğru, "Lanetolsun," diye homurdandı. "Bu müthiş bir el sıkışma oldu."

Kadından küçük bir kıkırdama kaçtı.

Gideon tam elleri ve dizleri üzerinde doğrulurken, Aleron adamı belinden yakaladı. Kolları ve bacakları çırpınana kadar onu yerden tamamen kaldırdı, sonra da ayaklarının üzerine yatırdı.

Gideon yönünü şaşırmış gibi bir adım geriye sendeledi. Emerie'ye kararsız bir bakış daha attı, ama onun daha fazla gülme isteğine direndiği belli olunca kaşlarını çatı.

"Alışırısın," diye güvence verdi Emerie.

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi, pantolonunu kir içindeymiş gibi fırçaladı, oysa kesinlikle öyle değildi. "Yani... Ingram'dı, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Emerie'ye doğru sinsice yaklaşırken.

Gideon'un sohbet etmek için iyi bir iş çıkaracağından emin olarak onlardan uzaklaştı, böylece Aleron'a gidebilecekti. Dört ayak üzerinde dururken ona yaklaştığında yarasa kafatasını ona doğru çevirdi.

"Merhaba, Aleron. Ingram bana senin hakkında çok şey anlattı."

"Bana sizden çok bahsetti."

Tanrım, bu kulağa olabilecek en sapkın şekilde uğursuz geliyordu. Yanaklarındaki sıcaklık bir kez daha alevlendi.

Yine de onu ürkütmemek için yavaşça öne doğru eğildi. Kollarını onun kalın boynuna doladı ve yüzünü açıkça onun kabarık, tüylü tarafına gömdü. Bunu aynı zamanda tam önünde duran kanatlarının görüntüsünden saklanmak için de yaptı - kanatlardan gerçekten hoşlanmıyordu ve onun yanındayken kanatlarını açmadığı için minnettardı.

Aleron kaskatı kesildi, muhtemelen ne yapacağını ya da neler olduğunu bilmiyordu. Ama sorun değildi; sadece ona sarılmak istiyordu.

"Seni çok özlüyor," dedi usulca. "Senin için onunla ilgilenmeye çalışacağım."

Bir an içinde, tüm gerginliği tek bir yanlış nefeste söndü. Bir kolunu gevşekçe onun beline doladı.

"Ben de onu özlüyorum. Ona geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışacağım."

Aleron için göğsü şefkatle doldu. Tıpkı Ingram gibi nazik ve kibar görünüyordu.

Umarım bu doğrudur.

Aktarmaya çalıştığı duyguların gücünü hissedebilmesini umarak onu tüm gücüyle daha sıkı sıktı.

"Sizi bekliyor olacağız."

Daha insansı haliyle ayakta duran Ingram, dört ayak üzerinde duran Aleron'a baktı. Aleron burnunu ayaklarına kadar indirdikten sonra tekrar kısa, yukarı doğru çıkık keçi boynuzlarına doğru uzattı.

Akrabasından ayrılmadan önce ona öğretmek ve gösterebildiği kadarını göstermek istedi. Umarım bu gelecekte ona yardımcı olur.

Ingram'ın tüm yeteneklerini bilmesi ona yardımcı olabilirdi. Vücudunu, pençelerini nasıl kılıfına sokacağını, insanların yürüme şeklini taklit edebileceğini.

Onu bırakmak istemiyorum, diye düşündü Ingram gözleri morarırken. Yine de, onun yerine akrabasının hemen yanında duran Emerie ile yüzleşti. *Ama gitmek zorundayım*.

Sonunda Ingram başını Weldir'e doğru eğdi.

"Hazırız," dedi ve pençelerini Emerie'ye doğru kaldırarak onun elini tutmasını diledi.

Yapamasa bile, yine de onunla rol yaptı ve avucunu onunkinin üzerinde gezdirdi. Onun yanına geldi.

"İyi, çünkü neredeyse zamanın tükenmek üzere," dedi Weldir, yüzünden geriye kalanlar Ingram'ın göğüs kafesinin olduğu yerde kalan avuç içi büyüklüğündeki son et parçasına doğru düşerken.

Emerie Weldir'e dönerek, "Aslında sana bir sorum var," dedi. "Bunu ben mi yaptım? İblis Kralı yok ettim mi?"

Weldir bir an sessiz kaldı ve görünen eli sıkılaştı. "Emin değilim." Emerie'nin kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Emin değilim de ne demek?"

"Artık onun büyüsunü hissedemiyorum, onu kalesinin enkazı arasında görüntüleme disklerimden göremiyorum ama sisim onun ruhuna dokunmadı." Elini havada salladı, pençeleri yukarıyı gösteriyordu. "Yarı bir İblis'e ait olduğu için yok edilmiş olabilir ama bir Elf'in ruhu mavidir. Eğer ona dokunmuş olsaydım, yemeye çalıştığımda hemen fark ederdim. Ama evet, şimdilik yok edildiğine inanıyoruz. Tek umudumuz bu."

"Sanırım bu hiç yoktan iyidir. Yine de bundan sonra hayatta kalırsa çok kızacağım."

"Biz de öyle." Küçük bir kıkırdama onu terk etti. "Şimdi, bu acıtmayacak."

Elini Emerie'nin ruhuna sokarken yaptığı tek uyarı buydu. Neyse ki Aleron ve Gideon'la çoktan vedalaşmıştı çünkü adam elini çeker çekmez Emerie bir duman bulutu içinde kayboldu.

Bunun yerine, Weldir'in sıkı yumruğunda küçük, beyaz bir alev görünür hale geldi. Ingram onun ruhunun bedenini göremiyordu ama orada olduğunu biliyordu.

Ingram elini uzattı ama Weldir'in yüzünün dudaklarını gösteren kısmı sırtıttı. "Henüz değil," dedi. "Önce, geldiğiniz yoldan ayrılmalısınız."

"Anlamıyorum."

Weldir, o sırtış hâlâ yerinde dururken, parıldayan siyah bir kum sisinin içinde kayboldu.

Geri yürümesi mi gerekiyordu? Göğsünü kontrol etti. *Bunu başaramayacağım*. Ondan geriye çok az şey kalmıştı ve buraya gelmesi uzun zaman almıştı. Ayrıca yolu da bilmiyordu.

Aleron ve Emerie'nin kardeşinden bir adım geri çekildi, ancak sanki birisi

ayaklarını ve kuyruğunu yakaladı. Gökyüzüne doğru havalanmaya başladı.

İlk başta panikledi ama bu kısa sürdü. Gökyüzünden düşmüştü, Weldir'in geldiği yoldan gitmesi gerektiğini söylediği şey bu muydu?

Sisin içinde çok uzaklaşmadan önce Aleron'u bulmak için aşağıya baktı.

Akrabasının kendisine baktığını görmeyi bekliyordu. Bunun yerine Aleron kafatasını Gideon'a doğru çevirmiş, hatta göğsünü aşağı indirirken kanatlarını hafifçe erkeğe doğru açmıştı.

Ingram onun en meraklı duruşunu tanıyacak kadar akrabalarını iyi tanıyordu. Burada bir arkadaş edinmişti.

Ingram nereye gittiğini görmek için başını kaldırdı. Çok geçmeden karanlık etrafını sardı. Sonra yine dar ve soğuktu.

Weldir'in ağzından tükürüldüğünde bağırma isteği duydu ama bu sadece uçtuğu birkaç saniye içindi. Weldir'in devasa elinin yastığına kondu ve bir kez daha hiçliğin üzerinde dururken dikkatlice ayaklarının üzerine yerleştirildi.

Gri derisi, siyah pulları ve her şeyiyle tam Mavka haline geri dönmüştü.

Weldir onun formunu, onunla ilk tanıştığı zamanki boyuna gelene kadar küçülttü.

Beyaz ve çırpınan bir pelerin gözüne ilişti. Hayalet formundaki Cadı Baykuş yan yatmış, havada bir top gibi kıvrılmıştı. Mavka'nın bir yavrusu dizleri ve dirsekleri arasında karnına doğru kıvrılmayı seçmiş, diğeri ise yan tarafının üzerine yayılmıştı.

Uyurken huzurlu görünüyordu. Hassas ve o kadar da... sinir bozucu değil. Bir zamanlar olduğu insan gibi kırılgan görünüyordu.

Weldir ona yaklaştı, formu sadece bir ayağı, bir eli ve yüzünün yarısı - boynuzu da dahil olmak üzere - tarafından görülebiliyordu.

Kireçli hatları kayboluyordu ve ondan geriye çok az şey kalmıştı.

Görünen tek elini nazikçe kızın yüzünün altına yerleştirdi. "Owlet, geri döndük."

Beklediği gibi ani bir uyanıklıkla gözlerini açmak yerine, sanki dinlendiği ortamda kendini güvende hissediyormuş gibi uyuklayarak açtı. Gözlerini tamamen açması uzun sürmedi.

Bunu yaptığında ayağa kalktı, yavrularını pelerininin içine geri soktu ve Ingram'la yüzleşti. Avucunun içini yanağına sürterken ilk kez yumuşak ve uysal görünüyordu.

"Emerie?" diye sordu.

"O burada." Weldir kireçli elini öne doğru uzattı ve Emerie'nin ruhu şekillendi. "Neden beyaz?" diye sordu.

Ingram da bunu merak ediyordu.

"Şu anda hayatta olmayan birine ait bir ruh. Onu Ingram'a bağladığımda normal rengine dönecek."

Weldir yaklaştı ve Ingram onunla ortada buluştu, Emerie ile bağ kurmanın ve onu kendisine geri vermenin heyecanını yaşıyordu.

Daha önce yaptığı gibi, ruhu için elini uzattı.

Weldir avucunu düz tuttuğunda ve avuç onun üzerinde süzüldüğünde artık onu görebiliyordu.

Bacakları kapalı, dik bir duruşu vardı ve bir eli sol omzunu kapatırken diğeri sağ kalçasını tutuyordu. Uzun saçları suya düşmüş gibi üzerinde dalgalanıyordu.

Ingram birçok yara izinin nerede olduğunu görebiliyordu, sadece yanıkları değil pençe izleri de vardı. Parlak bir şekilde parlayan alev ruhunun geri kalanından daha koyu görünüyorlardı.

Ona benziyor, diye düşündü gözbebekleri parlak pembeye dönerken. Weldir, Ingram'ın uzanan eline baktı ve tısladı.

"Bugün, küçüğüm, olman gereken ruh yiyici olmayacaksın." Ingram başını eğdiğinde

başını ona doğru çevirerek iç çekti. "Dışınız öldü ve ruhuna artık yaşayan hiçbir Mavka dokunamaz. Onu gelinin yapmak için bağ iplerini kendim bağlamam gerekecek."

Ingram'ın kafatasının hemen üzerinde olacak şekilde süzüldü ve boynuzlarının etrafında en ufak bir hareket hissetti.

"Bu boynuz süsünü sana o mu hediye etti?" Weldir mırıldandı. "Umarım bir gün fiziksel bir formum olursa, Lindiwe de aynısını yapar. Sevgiyle süslenmek isterim."

Ingram ne olduğunu anlayamadan Weldir geri çekildi.

Farklı bir şey hissetmiyordu, sadece midesindeki gurultu kesilmişti. Bu daha önce deneyimlediği bir şey değildi - sessizlik ve midesinden gelen hareketsizlik.

Şimdi ona dokunup dokunamayacağını bilmek isteyen Ingram boynuzlarının arasına uzandı. Okşarken parmak uçlarında bir sıcaklık hissetti ve yapmaması gereken bir şey yapmadığından emin olmak için bakışlarını Weldir ve Lindiwe'den ayırmadı.

Emerie'nin ruhunu boynuzlarının arasından çıkarıp avucunda tutarken ikisi de onu durdurmadı. Sarımsı-turuncu alevini incelerken parlak sarı, görüşünün kenarlarını doldurdu.

Avucunun üzerinde süzülüyordu, uyuyordu ve kolları saçlarının yanında havada duruyordu - tıpkı yakınlaştıktan, rahatladıktan ve doyuma ulaştıktan sonra yerde yayıldığı birkaç sefer gibi. Bir bacağı bükülmüş, diğeri ise düz duruyordu. Bu pozisyon Ingram'ın içini ısıttı. Çıplak ve çıplak olmasına, yaralarının olduğu yerde küçük beyaz alev izleri görünmesine rağmen, artık ona ait olduğu için kendini güvende ve özgür hissediyor gibiydi.

Uyanması yavaş oldu ama sonunda kollarını ve bacaklarını hareket ettirerek avucunun üzerinde durmaya başladı.

Yüzünü ona doğru eğdiğinde yüzünde mavi küçük noktalar açıldı.

Tam kollarını kafatasına doğru uzatıp onu kucaklamak isterken, Weldir uzun zamandır beklediği anı yarıda kesti.

"Gitme ve gelininle birlikte olma vaktin geldi," dedi, tam ikinci bir beyaz ruh oluşurken.

İki elinin pençelerini ortasına saptırmadan ve onu parçalamadan önce önünde havada asılı kaldı. Uzakta bir yırtık gibi beyaz bir yarık oluştu.

Ingram onlara bir bakış bile atmadı ve dışısını gerçekten geri alabilmek için hiç zaman kaybetmedi. Belki de onlara teşekkür etmeliydi ama en başta onun ruhunu elde etmek için onlara gitmek zorunda kalmasının sebebi onlardı.

Ingram sadece ruhunu ait olduğu yere, boynuzlarının arasına geri koydu ve geçide girdi.

Peçe'nin içindeki küçük bir açıklığa adım attığında parlak güneş ışığı onu sardı. O kadar küçüktü ki, koruma olarak sadece bir güneş ışını şeridi sunuluyordu ve her iki tarafında da bir ayaktan fazla olmayan bir yarıçap vardı.

Weldir'in Faunus'un koğuşuna ya da diğer Mavka'ya ait korunaklı bir yere açılan bir portal yaratmamış olmasına şaşırılmıştı. Bunun için bir nedeni olduğunu düşündü, çünkü boşluğun ruhunun bir geçit olmadan bir şeyler yapmadığı zaten belliydi.

Ingram'ın yerini seçmişti.

En azından yakınlardaki İblisleri duyamıyor ya da kokusunu alamıyordu.

Böylece güneşin altında diz çöktü ve küçük keleşini bekledi. Ne kadar uzun sürerse sürsün, ona görünene kadar burada kalacaktı.

Güneş tepesinde yükselmeye devam ediyor, ışının yolu boyunca ilerliyor ve onu asla tam olarak kısaltmıyor ya da uzatmıyordu. Her zamanki gibi nefes almaya devam etse de, sabırsızlığı yüzünden ciğerleri sanki nefeslerini tutmuş gibi gergindi. Sabitliğine rağmen huzursuzdu.

Sonra, o ortaya çıktı.

Şeffaf, hayalet gibi beyaz ve huzur içinde uyuyor.

Seğirmesi ve gözlerini açması uzun sürmedi, sadece bir tarafa doğru otururken güneşi engellemek için kolunu kaldırdı. Durakladı, sonra Hayalet elini incelemek için indirdi.

Hareket etmedi, sadece onu görebildiği için sabırsızlığı içinden taşıyordu. Sadece bir adım daha, yapılması gereken tek bir şey daha vardı ve kız yine onun kollarında olacaktı.

"Ing-" diye başladı aramaya giderken. Başını fazla çevirmesine gerek kalmamıştı. "Ingram," diye iç geçirdi.

Kuyruğu bir kez yere vurdu ve pençeli elini ona doğru uzattı. Kendi elini uzattı, yarı yolda tereddüt etti, böylece diğer tüm gelinlerin yaptığı gibi önünde katı bir form oluşturabilecekti.

Elinin hafifçe bronzlaşmış, çilli eti şekillenir şekillenmez, kendi büyük elinin içindeydi. Değişim kadının kol ve bacaklarından başladı ve bir dalga gibi hızla yayıldı. Değişim tamamlandığında Ingram hiç gecikmedi.

Onu kendine çekti, kollarını gövdesine doladı ve bacaklarını dar belinin etrafına kilitlemek zorunda kalana kadar kaldırdı. Bir eliyle kalçasını ve uyluğunu, diğer eliyle de kürek kemikleri ile boynunun arkasını destekleyerek kafatasının yan tarafını şakağına sürttü.

"Emerie," diye homurdandı.

Sıcaklığı göğsüne yayıldı ve onu dışarıdan içeriye doğru ısıttı. Çilek ve çuha çiçeği kokusu ciğerlerinde kabardı, o kadar güzel ve çekiciydi ki yokluğunda başına gelen tüm acıları bastırdı. Boynunun pullarını gıdıklayan minik nefesleri ya da onunkiyle birlikte dalgalanan göğsü bile ona o kadar büyük bir memnuniyet veriyordu ki ona daha sıkı sarıldı.

Elini arkadan boynunun yan tarafına daldırdı, böylece parmak uçlarını kırılğan ve değerli şahdamarına yerleştirebildi. Nabzının attığını hissetti ve kucağında gerçekten canlı olduğunu anladı.

Göz kürelerinin dipleri kırılıp küçük damlacıklar kafatasının etrafında süzülürken, görüşünün kenarları parlak pembeye dönüştü.

Onu yeniden canlandırdım ve şimdi onu el üstünde tutacağım.

"Çok sıkı," diye ciyakladı.

Tutuşunu gevşetmeden önce onu biraz daha sıkıştırdı.

Eliyle kıçını desteklerken kolunun geri kalanıyla onu kendine kilitledi ve yüzünün yan tarafını kavradığında boştaki elinin tırnaklarını saçlarına geçirdi. Başparmağıyla çilli, pürüzsüz yanağını okşamaya çalışana kadar titrediğini fark etmemişti.

Mavi gözleri açılmış ve parlak pembe gözbebekleri arasında gidip gelirken, yüz ifadesi onları görünce sevinç ve hüznün karışımına dönüşmüştü.

Çenesinin bir tarafını tutmak için uzandı, sanki onu sabit tutmak ister gibiydi. Narin, yumuşak avucunun basit, ince bir hareketinin açıklığı, ona duyduğu özlemin her parçasını söndürmek için yeterliydi.

"Çok güzelsin," dedi sertçe, kemikli alnının tepesini onunkine bastırmadan önce. "Artık benimsin, küçük gelinim." Pençesinin ucunu kızın kulağının kabuğunun arkasına geçirdi ve kızın ona tepki olarak titremesinden keyif aldı. "Ve benden ayrı bir an bile geçirmeyeceksin. Seni elde etmek, kurtarmak ve elimde tutmak için varoluşlar arasında seyahat edeceğimi çoktan kanıtladım ve öbür dünya bile seni benden saklayamaz. Sen *benimsin*."

"Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim, Ingram," diye fısıldadı gözleri kapalı ve burnunun ucu onun gagasının dibine değecek şekilde başını iki yana çevirerek. "Beni istediğin için teşekkür ederim."

için."

Ona tam olarak bakabilmek için geri çekildi. Onunla birlikte bu adımı atmış olmasına rağmen, neden hâlâ korkuları olduğunu anlamıyordu.

"Neden istemeyeyim ki Emerie?" diye sordu, sırf onun güvensizliklerinin kökenine inip onları ondan koparabilmek için.

"Ben mükemmel değilim," diye mırıldandı bakışlarını başka yöne çevirirken, ancak adam onu tekrar kendisine yönlendirdi. "Ben kusurlu bir insanım."

Onun için mükemmeldi ve tüm hayatlarını birlikte geçirerek bunu ona gösterecekti.

Ancak, bu işe farklı bir açıdan yaklaşmaya, Emerie'nin bir parçasını saptırarak kendisine karşı kullanmaya karar verdi. Onun sık sık yaptığı gibi kurnaz olmak.

"Ben de kusurluyum," dedi başını eğerek. "Öyleyse birlikte kusurlu olalım."

Kadın ikna olmamış gibi dudaklarını ısırduğunda, adam öne doğru eğilip onu sakinleştirmek için dudaklarını yalamak istedi.

"Bana karşı çok *şefkatlisin*, Emerie. Gerektiğinde sert oluyorsun ve ihtiyacım olduğunda beni düzeltiyorsun, ama yine de dünya ve aldığım kararlar hakkında kendi kararımı verme özgürlüğünü bana veriyorsun. Çok kaybolduğum ve kafamın karıştığı bir dönemde bana yardım ettin ve tek gördüğüm mavi ve kırmızıyken, tek hissettiğim onlarla birlikte gelen duygularken, dünyayı yeniden sıcak ve renkli bir şekilde görmeme yardımcı oldun. Bana çok şey gösterdiniz, sabırlı ve bağışlayıcı oldunuz." Sonra Ingram pençesini kulağının arkasından boynunun yan tarafına doğru çekerek göğsüne doğru sıyrıldı. "Ve sen hiç hayal etmediğim kadar güzel ve şehvetlisin."

Sözlerini bitirmek için pençesini kadının açıkta duran, yara izli meme ucunun etrafında dolaştırdı. Kadın onun için ürperdi ve okşamasıyla sertleşti.

Nefes nefese kaldı, bakışlarını etraflarında gezdirirken göğsünü kapattı. "Lanet olsun, çıplak olduğumu fark etmemiştim!" Elini yanlışlıkla çıplak göğsüne sıkıştırdığı için, avucunu sırtına doğru kaydırmadan önce göğsünü yoğurdu. "Neredeyiz biz?"

"Peçe'deyiz," diye cevap verdi, turuncu saçlarının parıltısından hâlâ güneşin güvenliğinde olduklarını fark etti. Her zamankinden daha ipeksi görünüyordu. "Ama artık benimle her zaman güvende olacaksın," diye güvence verdi, çünkü kızda hafif bir korku kokusu vardı.

Daha önce olduğu gibi içinde açlık uyandırmadı, sadece onun rahatı için endişelendi. *Artık benden korkmasına gerek yok. Ve artık kendisinden korkmasına da gerek yoktu.*

"Sanırım bu doğru," diye homurdandı, kollarını kaldırıp kendine bakmadan önce. Bütün gece, bütün gün ve ertesi gece onun karşısında çırılçıplak kaldığı gibi kızardı. "Peki neden çıplağım? Patlama kıyafetlerimi yok ettiği için mi?"

"Yanlış kişiye soruyorsun küçük kelebek," dedi kıkırdayarak.

Bir kereliğine ona Aleron'u hatırlattı, ikisinin de parçası olduğu durum hakkında birbirlerine aptalca sorular sordukları zamanları. Bunu ondan duymak ona oldukça komik gelmişti.

Ingram sadece bir parmağını onun üzerinde gezdirmek yerine, boştaki elinin tüm pençelerini kışının yumuşak kıvrımlarından omurgasının girintilerine kadar gıdıkladı. Kız seğirdi ve titredi, bir yandan da sevimli, hırıltılı bir inilti çıkardı.

Kadının kokusu sadece basit bir dokunuşla hafif bir uyarılmayla keskin bir hal almış olsa da, Ingram onun üzerine çıkmasına dair, dikişinin arkasındaki tekil bir zonklamadan başka hiçbir arzu hissetmedi.

O anda aradığı tek şey onun kucaklamasıydı. Onun sıcaklığı, kokusu, vücudunun yumuşak hatları. Sadece Emerie ve onun özü onunkine karşı.

Onu boş bir anında görmek istiyordu, böylece esnek tenini ve küçük koyu kahverengi

Üzerine serpiştirilmiş çiller. Cesurca hayatta kaldığı ve şu anda onunla birlikte olmasını sağlayan birçok beyaz pençe izi. Sol yanından aşağıya doğru uzanan yanık izleri, onu daha fazla ya da daha az yapmıyordu, sadece Emerie'yi Emerie yapan şeyin bir parçasıydı.

Onun her santimine dokunuyor, pençelerini, parmak uçlarını, parmak eklemlerinin arkasını ya da avuçlarını onun yumuşaklığına, ipeksiliğine sürme arzusunu tatmin ediyor ve bunların hepsinin ona ait olduğunu biliyordu. Tıpkı pullarının her birinin ona ait olduğu ve cinsel yakınlık anlarında onun nazik okşayışını ya da tırnaklarının sıyrılmasını her zaman memnuniyetle karşılayacağı gibi.

Saçlarının uçlarıyla bile oynadı, parmaklarını saç uçlarında dolaştırarak kendini saçlarına doladı. Tüm bunlar olurken kızın buz mavisi gözleri onun üzerindeydi ve adam ara sıra gözlerine bakarak büyüleyici derinliklerinde kendini kaybediyordu.

Kalbi, istediği ve ihtiyaç duyduğu şekilde dokunmasına izin veren bu kadına duyduğu hayranlıkla dolup taşıyordu.

Bir zamanlar soyunukken olduğu gibi kaçmıyor, onun yerine açgözlü bakışlarıyla kendisini doyasıya seyretmesine izin veriyordu. Dünyanın görmesini istemediği çok açık olmasına rağmen, ona maruz kalmaktan hiç çekinmiyordu.

Onun için yeterince özel olan tek kişi oydu.

Kendine engel olamıyormuş gibi, pençesini bir kez daha meme ucunun etrafında dolaştırdı, çünkü kendisine ve dokunuşuna tepki olarak sertleştiğini görmek istiyordu. Çok hassas ve tamamen ona aitti.

Kokusu uzun zaman önce göğsünü ve yanaklarını kızartan derin bir uyarılmayla dolup taşmıştı. Ellerini doğrudan kızın zevk noktalarına koymadığı her saniye, kız onun için daha fazla çırpınıyordu.

Seğirerek nefes alıp veriyordu - sadece baldırının veya kalçasının arkası gibi masum yerleri sıyrıldığında bile. En ufak bir sataşmayla bile böylesine şehvetli ve tutkulu bir tepki verebilmesi hoşuna gidiyordu.

"Neden hâlâ ağlıyorsun, Ingram?" diye sordu. Gözlerini onun yüzüne dikerken durakladı. "Özellikle de gözbebeklerin pembeyken."

"Çünkü ben... seni kaybettiğimi düşünürken burada olduğun için mutluyum. Şu anda sana olan sevgim beni aşmış durumda."

"Ben de seni seviyorum." Kendi gözleri de yaşlarla doldu ve iki eliyle adamın çenesinin altını kavradı. "Bu halinle çok güzelsin."

Eğer tüyleri olsaydı, onları tamamen kabartırdı. Onun iltifatları her zaman göğsünü hafif ve kabarık hissettirirdi.

Renk yoğun bir şekilde parladı. "Her zaman güzel olduğumu düşünmüşümdür," diye şakacı bir şekilde homurdandı. "Ben gagası olan tek Mavka'yım."

Gülümsemesi büyüdü. Gagasının alt tarafını avuçladı ve daha da yaklaştı. "Öpmek mi?" diye sordu havalı ve ateşli bir sesle.

Sanki tek bir kelimeyle ruhuna dokunmaya çalışıyormuş gibi, onu derin bir seviyede okşadı.

Evet, öpmek istiyordu. Artık bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ve kalbine ne kadar şefkat yaydığını, onu bir süreliğine tamamen erittiğini bildiği için hep istiyordu.

Yüzünün yan tarafını tutup kızın dilini yalayarak ona doğru uzatırken, içinden bir nefes geldi ve gagasını ayırdı. Tat alma duyuları birbirlerininkini gıdıkladığı anda, onun ağzını tamamen doldurmaya çalıştı.

Ona izin vermezdi - en azından savaşımadan.

Onunla oynamanın, her zaman o kazanmadan önce öpmeyi eşit hale getirmenin yoluydu bu.

Her yalayışında onu gövdesinin içine sokmak istercesine daha sıkı ve daha sıkı tutuyordu.

"Seni bir daha öpebileceğimi hiç düşünmemiştim," diye neredeyse inliyordu, dilini kızın ağzının ılık, nemli tatlılığına sokarken. "Ya da sana sarılacağımı, sana dokunacağımı."

Gözleri ıstırapla kırıştı, ama adam daha fazla içeri itip ağzına ve düşüncelerine hükmedince hızla yer değiştirdi. Nefes nefese kalmadan önce inledi, nefesi kesildi. Sonra başını yana doğru savurdu ve adamın boynuna gömdü.

"Neden bana dokunmuyorsun?" diye mırıldandı usulca ve sertleşmiş meme uçları adamın göğsündeki pulların üzerinde gezinerek onları kabarttı. Artık onun için daha keskin olduklarından meme uçlarını ona sürtmeye başladı.

Bir süredir olduğu gibi klitorisini adamın karnına dayadı. Ellerini göğsünde, omuzlarında, sırtında ve boynunda gezdirmekten, dokunabildiği her yere dokunmaktan başka, onu kızdırmanın başka bir yolu yoktu.

Onu havada, güvenli bir şekilde kendisine doğru tutuyordu.

"Amım ağrıyor. Ne kadar tahrik olduğumun kokusunu alabildiğini biliyorum." Boynuna küçük öpücükler kondurdu. "Lütfen. Daha fazla dayanamıyorum."

"Sana dokunmak istiyorum," diye cevap verdi. "Ve seninle bir olmak istiyorum." Ingram önce gelinine tapınmak istemişti.

Ona taparcasına sarılmak için.

Bununla birlikte, kadının kendi başına daha fazla yakınlık kurmaya çalıştığı gerçeği, pullarının ve sivri uçlarının vücudunun her yerinde kalkmasına neden oldu. Aleti derin, kasıkları delen bir zonklama yaptı ve sonunda gözleri pembeden koyu mora dönüştü.

Sevgisi ve ona duyduğu arzu, imgeleminde savaşıyordu.

Dokunaçları onu içeride tutmak için dolgunlaşan sikini çevrelemek üzere yer değiştirdiğinde, mor galip geldi.

"Seni bir daha göremeyeceğimden, seninle birlikte olamayacağımdan çok korkuyordum. Ben... bunun gerçek olduğunu, gerçekten burada seninle olduğumu hissetmeye ihtiyacım var."

Elini kızın vücudunda gezdirdi ve kıcını sertçe yoğurup kavradı. Sonra pençelerini kılıfına sokarken güzel kalçalarının arasına daldı.

Klitorisini okşayabilmek için kıvrımlarının dudakları arasına girmeyi planlıyordu ama orta parmağının ucu bile değdiğinde anında doydular.

Uyarılma havuzu taşmış, yarığını ve daha fazlasını doldurmuştu. Ingram, sırf kadının ne kadar sıırıslıklam olduğunu hissedebilmek için iki parmağını doğrudan kadının sıcak, şişmiş çekirdeğine gömerken inledi.

"Kahretsin, Emerie," diye ısırıldı, parmaklarını çıkardı, böylece yapışkan, kaygan neminden havanın bile etine dokunamayacağını hissedebiliyordu. "Küçük amcığın benim için çok ıslak."

Parmaklarını tekrar içeri kaydırarak ve onun için ileri geri hareket ettirdi. Yavaşta, *onun* için ne kadar ıslak olduğunu göstermek için parmaklarını ayırarak ya da oynatarak kayganlığıyla oynuyordu. Kadın parmaklara karşı direndi ve inlerken başı adamın omzuna yaslandı.

"İçimde," diye nefes nefese kaldı. "Seni içimde o kadar çok istiyorum ki."

Ingram sessiz, memnun bir hırıltıyla onu eğilmiş kalçalarının üzerine oturana kadar indirdi. Adam hâlâ sıcak güneşin küçük bir parçasının içinde diz çökmüş durumdaydı.

"*Gelinim*, Peçe'de olmamıza rağmen sikimi içinde mi istiyor?" diye sordu, ne istediğini anladığından emin olmak için.

Kalçalarını kavrayabilmek ve onu kalçalarının etrafına yayabilmek için parmaklarını ondan kaydırarak. Bulundukları konum ve gagasının engel olması nedeniyle iyi göremiyordu ama

göğüslerinin arasından sevimli pembe klitorisini seçebiliyordu.

Emerie'nin buz gibi gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Aletini gizleyen dikişi okşayabilmek için onları aşağı çevirdi. Yaramaz okşamalarının altında seğiriyor ve titriyordu ve her biri horozunu hızla

Sertleşiyor.

Ürperirken pençeleri dışarı fırladı, neredeyse sert ve hızlı bir şekilde onu bekleyen eline doğru fırlayacaktı. Kasıklarında dayanılmaz bir basınç yüklü zonklama hissederken kendini tutmak neredeyse imkânsızdı.

Çok fazla olduğunda yüzünü buruşturdu.

"Beni koruyacaksın." Dudağını ısırды, sanki onun zonklayan mor sikini görmek ve dokunmak için sabırsızlanıyordu. "Ya da etrafımıza başka bir koruyucu kubbe yapabilirsin."

Dünyanın en tehlikeli yerinde, kadının güven seviyesi onu yıktı.

Pençelerini onun kıkına geçirdi ve uçlarını çıkarmadan önce acıdan şaşkınlıkla nefes almasına neden oldu. Onu korumayı, tamamen ve tamamen güvende tutmayı diledi, böylece umutsuzca horozunu bekleyen çekirdeğinin derin kuyusuna gömebilirdi.

Ingram sadece küçük bir kubbe oluşturmak istemişti.

Bunun yerine, dizlerinin altından mor, çok köşeli bir yıldız fırladı ve büyüyüp uzaklara ulaştıkça çimenleri ve ormanı kesti. Saniyeler içinde, devasa, ışıltılı bir koruma onların ve *tüm* alanın etrafında bir kubbe oluşturdu.

Yaralarını iyileştirdiğinde dudakları aralandı ya da belki de şokunu atlattığını fark etmemişti.

Umurunda değildi.

Tek bildiği, kızın artık tamamen büyüünün koruması altında olduğuydu ve bir kez daha dudakları onu çağırıyordu.

Ingram başını geriye yatırabilmek için çenesini kavradı ve gagasının ucunu yaklaştırabilmek için omurgasını doğal olmayan bir şekilde eğdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan dilini kızın bekleyen ağzına soktu ve kız dikişinin üzerine oturana kadar amını kalçalarına doğru itti.

Dokunaçlarını onu serbest bırakmaya zorlayarak kendini tutmayı bıraktı. Onu hissetmek için sabırsızlanan siki, tek bir derin, tam hamle olarak doğrudan damlayan amcığının içine fırladı.

Emerie keskin bir çığlık attı, tıpkı ona derin ve alçak bir iniltiyle cevap verdiği gibi.

Onu gerdiğini biliyordu ama kadın onu kolayca kabul etmişti. Vücudu zaten onun tarafından sahiplenilmiş, onun tarafından şekillendirilmişti ve rahatlığı içinde tamamen mükemmeldi.

Birbirlerine bağlıydılar. Her düzeyde bir bütündüler.

Gelinim. İstemediği ama şimdi tamamen ihtiyaç duyduğu bir şey.

Sabırsız hareketlerle ona karşı kıpırdandı ve hatta onu hareket ettirmek için kaval kemiklerini kullandı.

Çaresiz ve daha fazlası için inlerken, güzel göğüsleri döndükçe dönüyordu.

Ağzından geri çekildi, böylece dizlerini dirseklerinin üzerine kilitleyebildi ve ellerini beline doladı. Emerie onun omuzlarını sıkıca kavradı ve onu yavaşça sikinin üzerinde zıplatmaya başladı, ikisine de zevk vermek için onu çalıştırdı.

Onun yüz hatlarının sersemlemesini ve tamamen kaybolmasını dikkatle izledi ve tek yapabildiği ona aynı şeyi göstermek için nefes nefese kalmaktı. Onun etrafında hareket ettiğini hissederken ve izlerken o kadar ateşlenmişti ki, kendi pullu etinden sürünerek çıkmasına saniyeler kalmıştı.

Onun için çok hafifti, hareket etmesi kolaydı ve gücünü, hızını ve horozunun uzunluğunun ne kadar yukarı ve aşağı hareket ettiğini dikte etmesine izin verdi. Ingram şişti, dar kanalının içinde precum kabarcıkları bırakırken, girişi kayganlaştırıcı ile sızmaya başladı.

Ama kız merakla sarılırken bile onu rahatsız eden bir şey vardı: Güneş onun arkasına geçmişti.

Şimdi onu alçaltmış olmasından, kırılğan ve narin bedeninin üzerinde beliren bir gölge olmasından hoşlanmıyordu. Onun güzelliğini gölgeliyordu.

Belki de geçmişin dırdırıydı, canavar olarak adlandırılmak, ama söz konusu o olduğunda hiçbir parçasının önsezili ya da korkutucu hissetmesini istemiyordu - kendi gölgesinin bile.

Onun güzelliği ışığı hak ediyordu.

Aleti kızın amcığının sıcak kucağına yerleştğinde, pazuları yere değene kadar öne eğildi ve kız onun üzerinde olacak şekilde yuvarlandı. Güneşe doğru biraz kıpırdanmak zorunda kaldı ama bunu yaptığında kendinden oldukça memnundu.

Özellikle de pençeli ayaklarını yere dayadıktan, kıcını kaldırdıktan, onu kalçalarından tuttuktan ve aşağıdan içine pompaladıktan sonra. Emerie başını arkaya atarken güneşin onu arkadan yıkayıp ısıtmasına izin verdi.

Onun yerine gölgesi üzerine düşmüştü ama o kadar küçüktü ki kafatasına ancak ulaşıyordu.

Ingram sonunda arzularının ateşinin tamamen yükselmesine izin verdi. Kalçaları hızlandı, bu dişinin parçalandığını görmek istiyordu. Zevkinin doruklarına ulaşmasını istiyordu ki onun için çığlık atabilsin ve tüm Peçe'ye artık tamamen ve tamamen onun olduğunu bildirebilsin.

Onu kurtarmıştı ve bir daha hiçbir şey onu ondan alamazdı.

O benim. Sahiplenici ve açgözlü duygularının saldırgan kabarıışı onu kavrarken gözbebekleri bir anlığına koyu yeşil renkte parladı. *Alacağım, besleyeceğim gelinim.*

Uzun ve ölçülü itişlerinin her birinde göğüsleri sallanıyor ve zıplıyordu, kalçaları onlara çarptığında uylukları da öyle. Derinlere oturduğunda parmakları leğen kemiğine değiyor, sonra geri çekildiğinde geri dönmesini beklemek için uzaklaşıyordu.

Ve Ingram iyice geri çekilerek sikini neredeyse tamamen kadının içinden çıkardı, böylece alevlenmiş kenarın dışarı fırladığını hissettiği kadar görebiliyordu. Birleştikleri yere, kalın, uzun sikinin içinde kaybolmaya devam ettiği yere büyülenmişti. Mor, damarlı, yumuşak pullu sivri uçları dalgalanan iç kısımları tarafından gıdıklanırken, dışısını almasını izledi.

Dokunaçlarının ona tutunmak gibi bir şansı yoktu ama sürekli etini okşuyorlardı.

"Tanrım, evet. Al beni." Kadının amcığı adamın etrafında kenetlenip kasıldı ve adamın sikinin kayganlaştırıcısı kadıninkiyle karışırken her zamankinden daha kaygandı. "Daha hızlı, Ingram. Daha hızlı sik beni, çok yaklaştım."

Bir yanı, onun yanında kendini kaybetmek üzere olduğu apaçık ortadayken, daha fazlası için yalvarmamış olmasını diliyordu.

Omurgasının tabanı karıncalandı ve tohum keseleri dayanılmaz derecede sertleştğinde irkildi. Homurdandı ve kalçalarını onun için olabildiğince hızlı pompaladı, sadece birkaç kısa vuruşla zihninin mutluluk içinde boşalması için.

Duyguları, ona duyduğu ihtiyaç, zihnini ve bedenini bir ağrıya dönüştürdü. İticileri düzensizleşti, pompaları sertleşti. Dokunaçları ona kenetlenip yapıştı, onu sadece bir yere kadar geri çekmeye zorluyordu yoksa kızın yumuşak tenini yırtacağından endişe ediyordu.

Çılgılığı alışılmadık derecede yüksekti, küçük sevimli ciğerleri ona vahşi ve şehvetli bir şarkı söylüyordu, tıpkı tohumunu sağarken olduğu gibi. Kendi orgazmı tehditkâr bir canavar gibi kasıklarını kesiyor, hızlı ve öngörülemez bir hamleyle onu pençeliyordu.

Kadın onun etrafında orgazm olurken hareketin yoğunluğuna dayanamadı.

Sertçe içeri iterken onu aşağı itti, dokunaçları onun etrafında kilitlenirken titredi, sırtı kavislendi. Başı sonuna kadar arkaya eğildiğinde, vücudu ruhunu parçalayan bir zevk içinde asılı kalmıştı.

Adamın şehvet dolu bakışları, kadının bedeni onun etrafında kasılırken, o da bedenini sular altında bırakırken kararmıştı.

Oh, lanet olsun. Pençeleri kan fişkırana kadar onu doğradı ama elleriyle onu ezmeden duramadı. Kalbi duracakmış gibi hissettiğinde, kalbinin atmaya devam etmesini sağlayacak bir çözümmüş

gibi, onu can havliyle kavramayı bırakamıyordu. *Oh, kahretsın.*

Belki de birleşmelerine neden olan tüm duygular ya da gelini olarak onunla arasındaki bağı *hissedebilmesiydi* ama bir şey zihnini ve bedenini derin, içgüdüsel bir düzeyde okşamıştı. O kadar sert boşaldı ki ruhunun onu terk etmek üzere olduğunu düşündü.

Ingram uzun bir süre boyunca, kendini onun içine boşalttıktan sonra bile pozisyonunu korudu, vücudu artçı şoklarla sarsıldı. Kadının kalp atışları, sertleşmiş merkezinin etrafında çok yumuşak, nazik ve samimi bir şekilde çırpınıyordu.

Ancak kadın onu *sevgiyle* yatıştırmak istercesine karnını avuçladığında, sonunda tekrar yere değdi. Ayakları altından çıktı ve yere yığılıp kaldı. Yüzünü ona dönmek için kafatasını eğdiğinde, kadının gözlerinin onu izlerken sıcak ve şefkatli olduğunu gördü.

"Emerie," diye mırıldandı, başparmağını onun pürüzsüz ve çilli yanağına sürtebilmek için boynunun yan tarafını kavradı.

Avucuna doğru eğilerek ve arkasını tutarak onu karşıladı. Parmakları açığındaki kemikleri okşadı.

Ona karşı uysal olacağını düşünmüştü. Yanılmıştı.

Ayak parmaklarını yere deydirdi, adamın sikini kaldırıp indirdi ve arkasına yaslanarak siki üzerine oturdu. Yumuşayan haline rağmen, azalan ereksiyonu onun tohumuyla sızan gergin amını izlerken sarsıldı.

Sonra, avucunun kenarını ısıtırken klitorisini ona sürttü.

"Henüz bitirmedin, değil mi?" diye alay etti, dudakları sırtarak kıvrıldı. "Genelde bir kereden sonra yapmazsın."

Ingram onun hâlâ bu kadar enerjik olduğunu görünce şaşırarak kıkırdadı. Belki de öbür dünyada kaldıktan sonra iyice dinlenmişti.

Kan lekeli başparmağını dudaklarına götürdü, kokusu ve görüntüsü midesindeki açlığı değil, daha iç gıcıklayıcı başka yerleri harekete geçirdiği için memnundu. Onu daha fazla işaretlemesi hoşuna gitmişti. "Seks bağımlısı olan bir insana ne denir?" diye sordu.

Kaşları seğirdi, adamın bununla nereye varmaya çalıştığından emin değildi. "Sanırım bir nemfomanyak ya da kısaca nemfoman?"

Pençesini çenesinden aşağı, boynuna doğru çekti, böylece diri göğüslerinin arasını gıcıklayabilecekti. "Sen bir su *perisi misin*, benim küçük kelebek gelinim?"

En son yakınlaştıklarında, adam onu neredeyse iki gün boyunca defalarca becerirken Emerie zar zor dinlenmişti. Yorulmasına rağmen daha fazlasını istemişti, tıpkı şimdi olduğu gibi. Başlangıçta onu ne kadar reddettiğini, çekingene ve utangaç olduğunu düşününce, onun bu şekilde olabileceğini asla tahmin edemezdi.

Bu gelişmeyi öğrendiğinde *çok* memnun oldu.

"Bunu mor gözlü Duskwalker söylüyor." Amının yumuşak ve tatlı dudaklarını adamın yarı sert aletinin altındaki oluğun üzerinden kaydırırken kıkırdadı. "Ama hayır, genellikle değil. Sanırım... Her zaman birinin bana sevildiğimi hissettirmesini, içimin ve dışımın güzel olduğunu söylemesini istemişimdir. Olduğum gibi, yeterince iyi olduğumu." Üzücü olması gereken şeyler söylüyor olmasına rağmen, ona şefkatli bir gülümseme attı. "Bana tüm bunları hissettiriyorsun ve bu da gözlerim dolana ve senden başka bir şey düşünemeyecek kadar başım dönene kadar sana binmek istememe neden oluyor. Sana olabildiğince yakın olmak istiyorum. Benim için çok şey ifade ediyorsun ve bunu sana elimden geldiğince göstermek istiyorum."

Kalbinin ve sikinin aynı anda çarpması nasıl mümkün olabilirdi?

Onu tekrar kollarına alıp sarılmak mı yoksa yüz ifadesi tekrar aptallaşana kadar becermek mi istediğini bilmiyordu. Eğer kendisi kule gibi bir Duskwalker, kız da küçük bir insan olmasaydı,

ikisini de yapardı.

Yine de, kesinlikle denedi.

Güneş sırtındayken ve Emerie onun altındayken, sikini onun içine gömdüğünde tam olarak olmak istediğı yerdeydi.

O mükemmel. Ingram'ın ihtiyacı olan gelin oydu.

Emerie, Greenshire'ın kapılarının hemen içindeki ilan panosuna asılmış aranıyor afişini gördüğünde zaten tetikteydi. Ödülün yanında kendi yüzünün bir taslağını görmek tedirgin edici olmuştu. 'Firari' başlığı yazılmıştı ve İblis Avcısı amblemi en üste mürekkeple basılmıştı.

O bir suçluydu. Aranana bir kadın.

Eh, diye düşündü omuz silkerek.

Şu anda onu ele geçirmek isteyen tek bir kişi vardı ve onun da uzun, pullarla kaplı kolları vardı. Ona sahip olabilecek tek kişi oydu.

İnsanlığın ona sırtını dönüp dönmemesi gerçekten umurunda değildi. Dürüst olmak gerekirse, o zaten oldukça mutlu bir şekilde onlara sırtını dönmüştü.

İnsanları seviyordu, bu yüzden insanlara karşı nefret ya da kin duymuyordu, daha çok birini ya da başka bir şeyi çok daha fazla sevdiği için seviyordu. Onun için normalliği bırakmaya hazırdı.

Bu, elinde mızrak tutan bir muhafız koca parmağını ona doğrulttuğunda nefesinin kesilmediği ve çaldığı erzak çantasını sıkıca tutmadığı anlamına gelmiyordu. Ne? Hiç parası yoktu! Ölümden hiçbir şeysiz, hatta bir çift iç çamaşırı bile olmadan dönmüşken bir kuruşa sahip olmak biraz zordu.

"Sen oradaki! Dur!" Arkadaşı şaşkınlıkla arkasını dönerken muhafız bağırdı.

İkinci muhafız kim olduğunu anlamadan önce bir süre şaşkınlıkla ona baktı. Ona doğru koştu, bu da ilkinin de ona doğru koşmasına neden oldu.

Emerie tiz bir çılgılık attı, elbisesinin eteğini yukarı kaldırdı, döndü ve ayaklarını sürüyerek kaçtı. Yakalanmasına imkân yoktu.

Erzak çantasını göğsünde tutarak, içinden bir şey düşmemesine dikkat ederek iki evin arasındaki patikaya saptı. İçine atladıkları için koşmaya devam etti. Sonra Emerie düz gitmeden önce sola, sonra sağa döndü.

Birkaç kişiye çarptı, onlarla birlikte takılıp düşmemek için kollarını çevirmek zorunda kaldı ama devam etti.

Kasabanın kenarına yaklaştığında, göremediklerinden emin olmak için omzunun üzerinden kontrol etti. Sonra cisimsizleşti ve kasabanın koruyucu ahşap duvarlarının arasından süzüldü.

Bir kez daha fizikselleşti.

Ötesindeki tepeye gidebilmek için kapının olduğu yöne doğru koşarken, tepenin başında dört ayak üzerinde duran karanlık bir figüre baktı. Çoğunlukla uzun, sallanan ot sapları tarafından gizlenmişti ve belki de bilmeyen bir göz için görünmez olabilirdi.

Birisi onun açık kapılardan geçtiğini fark etmiş olmalı çünkü iki muhafız oldukça uzak bir mesafeden onu kovalamaya başladı. Onlardan fersah fersah ileride olduğunu düşünürsek vazgeçmeleri gerekirdi.

"Gitmemiz gerek!" diye bağırdı tam Ingram'ın yanına geldiğinde.

"Neden?" diye sordu, kuzguni kafatasını muhafızlara doğru çevirirken başını sallayarak. Gözleri kıpkırmızı parladı. "Onları öldürebilirim."

"Yapmamamı tercih ederim," diye karşılık verdi, boynuzun üzerinde hala verdiği süslemenin olduğu

boynuzu alırken

sıçramaya hazırlanıyor.

Kız sırtına atladığı anda kendini aşağıya bıraktı. Sadece kendisi ve sivri uçları için özel olan derme çatma bir eyer onu yastıkladı.

Adam daha insansı bir şekle büründüğünde kaybolması hoşuna gitmişti. Güzel bir numaraydı.

"Git, Ingram! Onlar seni görmeden önce."

Umarım aradaki mesafe yüzünden onu at falan sanmışlardır. Loncanın onun kendilerini terk etmekle kalmayıp bir Duskwalker'ı serbest bıraktığını paylaşacağı şüpheliydi. Başarısızlıklarını paylaşmak istemezlerdi.

Gizli olmalarının bir sebebi vardı.

Ingram, sinirli bir homurdanmayla son hızıyla dörtnala koşmaya başladı. Saniyeler içinde, yanında bir mısır tarlası olan kasaba gözden kayboldu. Birkaç dakika içinde geniş ve uçsuz bucaksız bir çayırın üzerinden geçmiş, sonra da keskin bir tepeye tırmanmıştı.

Tepede sola saptı ve sağa dönmeden önce yol boyunca ilerledi.

Onun gittiği yolu biliyordu, çünkü geçmişte bu yolu iki kez kullanmışlardı. Bir aydan biraz fazla bir süre önce ve yakın zamanda.

Beyaz kafatasının arkasına ve çıkık keçi boynuzlarına bakarken dudaklarını büken gülümsemenin tek nedeni, onları götürdüğü yerin... tatlı ve aynı zamanda sevimli olmasıydı.

"İşte mükemmel," dedi, kendi kendine yavaşlamaya başladığında boynunu okşayarak.

Başını yana çevirdi ve gözbebeklerinden parlak sarı bir ışık yayıldı.

Emerie bacağını tekmeledi ve onun yanından aşağı, yumuşak, kısa çimlerin üzerine kaydı. Neşeli bir kıkırdamayla arkasına yaslanmadan önce bile kelebekler küçük bir kaleydoskop içinde havalanmıştı bile.

Ön tarafına düştüğünde, kafatası karnının üzerine yanlamasına düştüğünde daha da yüksek bir sesle.

"Çok eğlenceliydi," diye güldü.

"Bir kasabadan ikinci kez kovuluyorsun, Emerie," diye homurdandı, gözbebekleri parlak sarı kalsa da.

"Sanırım hayatı bizim için ilginç kılıyor," diye yanıtladı yüzünü parlak güneş ışığına çevirerek. "Çok da önemli değil. Beni yakalasalar bile, kimse bakmıyorken Fantom kıcımı havaya kaldırıp oradan uzaklaşırım."

Ona daha iyi bakabilmek için başını iki yana çevirdi ve bir kez daha sinirli bir of çekti. "Evet, ama bu benden daha uzun süre uzak kalacağın anlamına geliyor."

Dudakları büzüldü. "Bir saatin daha zararı olmaz. Erzağa ihtiyacım var. Temiz giysiler, ateş yakma aletleri, taze yiyecek."

"Ama yemek yemene gerek yok."

"Ama iyi *hissettiriyor*," diye şakacı bir şekilde itiraz etti.

Bu kazanmak için yeterliydi ve onun yanına gelene kadar süründü. Onu kucaklamak için yanına çekti ve onunla birlikte gökyüzüne baktı.

Bulutlara baktı, güneşe kalkan olmadıkları için şükretti. Tepesinden bir kuş sürüsü geçti, muhtemelen yiyecek bulmak ya da kış yaklaştığı için üremek için göç ediyorlardı.

Bir süre sonra sesini yumuşattı ve sordu: "Bu tepeyi seviyorsun, değil mi? Bizi sürekli buraya getiriyorsun."

"Ben... var," diye itiraf etti.

"Neden?" diye sordu, yüzünü onun kemikli yüzüne doğru uzatarak.

Eli kızın kalçasında sıkılaşıırken gözbebekleri parlak pembe renkte parladı. "Çünkü ilk başladığım

yer orası

seni gerçekten seviyorum." Ve böylece onu kendisine daha da aşık etti. Sonra da çantasını tutup salladı. "Üzerinden yırtacağım başka bir elbise mi aldın?"

Bunun üzerine dudakları büzüldü. "Yaptım. Aslında iki tane. Ama onları yırtmamaya çalış. Çok yazık olur." "Ama eğlenceli," dedi ve sessiz kıkırdaması ona sadece takılmaya çalıştığını söyledi.

Ingram oldukça eğlenceli biri olmaya başlamıştı. Her şeyi bir oyuna dönüştürebiliyor ve sonra da bu oyunu sapkın bir şeye çevirebiliyordu.

Etiket gibi.

Eğer Ingram kaçarsa, saklanacak bir yer bulacak ve onunla mücadele edecekti çünkü ona yetişmesi mümkün değildi. Kaçmak ve kokusunu gizlemek için Hayalet formunu kullanarak koşarsa, fiziksel olarak yaklaştığında onu yakalayacaktı.

Her iki sefer de onun dört ayaklı formunda ele geçirilmesiyle ve daha canavarca iken onun horozu tarafından iyice alınmasıyla sonuçlandı.

Her şeyi kucakladı, özellikle de Aleron'un kaybını iyileştiriyor gibi görüldüğü için.

Tenebris'te sevdiklerini tekrar gördükten sonra ikisi de daha iyiydi. Gerçekten ölmediği sürece Gideon'u bir daha asla göremeyeceğini bilse de, onun yalnız, korkmuş ya da kafası karışık olmadığı bir yerde olduğunu bilmek güzeldi. En mutlu anlarıyla birlikte huzur içinde dinleniyordu.

Ingram, soydaşını geri getirmek için yapabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen, Aleron'un ona dönmenin bir yolunu bulacağına inanıyordu.

Emerie bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama onun umudunu besliyordu. Kim bilebilirdi ki? Belki de haklıydı. İmkansız başarımış, öbür dünyaya gitmiş ve geri dönmüştü.

Hatta onu da yanında getirmişti.

Bu arada Emerie'nin kesin olarak bildiği bir şey vardı.

Ingram'ın kendisine bir amaç verecek, gerçekten hiçbir yer olmasa bile nereye gideceği konusunda yol gösterecek birine ihtiyacı vardı. Bedenine olabildiğince yaslanarak yalnız olmadığını hissettirecek birine ihtiyacı vardı.

Diğer Duskwalker'ların bölgelerine sınır olmasına rağmen, yanlışlıkla koyduğu kalıcı koğuşun içinde kalmak istemedi. Hem Magnar'ın hem de Faunus'un koğuşlarının tam karşısındaydı - ve onların üzerinde oluşmaya çalışıp başarısız olduğu için daha küçüktü. Onların koğuşları önce oradaydı.

Kardeşleriyle kalmak istememesi üzücü. Özgürlüğe, dünyayı istediği gibi dolaşmaya alışkındı ve onu tek bir yere bağlamak onu biraz korkuttu.

Yerleşmeye hazır değildi.

Ama sorun değil. Emerie'nin umurunda değildi. Tanıştığı diğer çiftleri tanımayı ve onların küçük topluluklarının bir parçası olmayı çok isterdi. Reia, Delora ve Mayumi'yi çok seviyordu ve onların gerçekten de her konuda güvenebileceği dostlar olduklarını görebiliyordu ama daha zamanları vardı.

Kötü bir şey olmadığı sürece sonsuza kadar. *Şimdilik, bir hevesle istediğimiz yere gideceğiz.* İşaret ettiği yön, onların yönü olacaktı.

Ama sık sık ziyaret edeceğiz, diye düşündü gülümseyerek ve yüzünü Ingram'ın göğsünün yan tarafına gömdü. Vücudunun dışından çıkıntı yapan kaburga kemiklerini okşadı. *Ve bir gün, kendi evimizi inşa edeceğiz ve onu yol boyunca bulduğumuz her şeyle dolduracağız.*

O zamana kadar, dünyayı dolaşan ama sevilen ve sürekli iç içe olan iki kayıp ruh olacaktı.

Özgür ve sorumluluk almadan.

Kulağa mükemmel geliyor.

Duskwalker Brides serisinin beşinci kitabı **A Soul to Revive**'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz.

Bu kitabı yazarken pek çok duygu yaşadım ve eminim siz de okurken aynı duyguları yaşadınız. Çiftimizin çektiği tüm acılar için üzgünüm, ama sonunda buna değdiğini umuyorum. Evet, birçok kez ağladım. Her zaman ağlarım ve her zaman bu ham duyguların okuyucular için sayfalara dökülmesini umarım.

Ingram'ı yazmaya bayıldım. O kadar sevimli, hassas ve şapşaldı ki - ama o kadar azgın bir sikiciydi ki - kuş beynini takılmak için oldukça eğlenceli bir yer haline getirdi. Mor yataklı Mavka'nın sakinin kalbine bağlı olması eminim kimse için sürpriz değildir. Yine de çok şey arzuluyordu. Sevgi, şefkat, dokunuş ve Emerie olan her şeyi. Eminim çoğumuz böyle sevilmek isteriz.

Emerie yazmak için yeni bir soluktu. Mantıklı, cesur ve özveriliydi. Ayrıca büyük bir erkeğe karşı çok sabırlıydı ve kendini akıllıca güvende tutarken ona öğretmeye istekliydi. Bazı zorluklarla yüzleşmek ve bastırılmış pek çok duyguyla başa çıkmak zorunda kaldı.

Emerie'nin kısırlıkla ilgili mücadelesi şu anda benim de yaşadığım bir şey. Uzun zamandır eşimle birlikte bebek sahibi olmaya çalışıyoruz ancak başarılı olamadık. Emerie için üzüldüm, çünkü ben de hamile kalmayı kolay bulan mutlu ailelerle çevriliyken odadaki yabancı olmayı deneyimledim.

Her ne kadar onun mücadelesi farklı olsa da, o asla çocuk sahibi olamayacağı ve ben hala olabileceğim için, bu kızgınlık duygularıyla yüzleşmek zor olabilir, ancak etrafınızda destekleyici insanlar olduğunda her zaman yardımcı olur.

Evet! Evet! Sonunda bir kitapta doğru düzgün bir analımız oldu. Bu sadece erkek erkeğe yapılan bir şey değildir ve birçok kadın, partnerine, sabrına ve birbirlerine duydukları güven seviyesine bağlı olarak popo hareketinden aynı derecede zevk alır. Herkes bunu farklı şekilde deneyimler.

İtiraf etmeliyim ki, bu şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim hikâye. Endişe, acı, müstehcenlik, hikâye ve dünya. Hepsini yaratmak harikaydı!

Bir sonraki kitap olan **Çalınacak Bir Ruh** için sıradaki çiftin kim olacağını tahmin edebilir misiniz? Evet! Tahmin ettiniz. Aleron ve Gideon. Serinin içinde LGBTQIA+ topluluğunu temsil eden bir M/M kitap olacak.

F/F'yi merak edenler için, bu seri için yazmayacağım ama başka bir seri için yazacağım. Bir seride ancak bu kadar çok topluluğu ve insanı temsil edebilirim. Birçok erkek bu kitabı istedi ve biraz düşündükten sonra ben de bunu istediğime karar verdim. Birkaç M/M kitabı ve birçok BL manga ve Manhwa okudum - ayrıca bir masal antolojisi için önümüzdeki Mart ayında çıkacak bir tane yazdım!

Ayrıca Opal Reyne tarafından

DUSKWALKER GELİNLERİ

Saklayacak Bir
Ruh
İyileştirecek Bir
Ruh Dokunacak
Bir Ruh Yol
Gösterecek Bir
Ruh
Canlandırarak
Bir Ruh
Çalınacak Bir Ruh (*TBA*
2024) (*Daha fazla başlık*
yakında)

CADI BAĞI

Cadı Katili Gölge
Avcısı
(*Yakında daha fazla başlık*
gelecek) Tamamlanmış

Seriler

BİR KORSAN ROMANTİZMİ İKİLEMESİ

Gül Denizi
Paine
Fırtınaları

ADEUS KRONİKLERİ

Bu seri 20th Haziran 2022 tarihi
itibariyle **yayınlanmamıştır.**

Gelecekte yayınlayacağım tüm romanlardan haberdar olmak isterseniz, lütfen beni sosyal medya platformlarımdan takip edin.

Web sitesi:

<https://www.opalreyne.com>

Facebook Sayfası:

<https://www.facebook.com/OpalReyne>

Facebook Grubu: <https://www.facebook.com/groups/opals.nawty.book.realm>

Instagram:

<https://www.instagram.com/opalreyne>

Twitter:

<https://www.twitter.com/opalreyne>

Patreon:

<https://www.patreon.com/OpalReyne>

Discord:

<https://discord.gg/opalites>

TikTok: @OpalReyneYazar